

# Giới thiệu Mỹ Thực Tại Dân Quốc

**Thể loại:** Xuyên không, cận đại, dân quốc

**Edit:** Hằng Huỳnh

**Số chương:** 102 chương + 2 ngoại truyện

Nữ chính vốn là một nữ đầu bếp nhưng lại bị hoàng hậu ban cho ly rượu độc chết trong nhà bếp, tuy nhiên khi vừa mở mắt ra thì lại trở thành một thiên kim tiểu thư của Lục gia thời dân quốc - Lục Nghiên.

Vị hôn phu của Lục Nghiên, tư tưởng tiến bộ, khinh thường bị ép duyên với cô.

Lục gia có một tửu lâu lớn, thời thịnh vượng đã qua, càng ngày càng vắng khách, sắp tới chỉ có thể dẹp tiệm.

Nhìn đôi tay mềm mại trắng nõn nhỏ nhắn, mười ngón không dính nước, Lục Nghiên rất đau lòng.

Nếu cô làm đồ ăn, ắt sẽ hỏng tay.

Cũng không phải mọi chuyện không như ý muốn.

Nghe nói, vị hôn phu còn có cái chú Tư. Chú Tư còn thương đôi tay này hơn cô...

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 1

Đêm qua trời mưa, từng hạt tuyết lại rơi, bên ngoài trời đông giá rét, trên cành liễu còn đọng vài bông hoa tuyết, tĩnh lặng, chỉ có vài cây tuyết đọng nhiều hơn, không chịu nổi gánh cô, thanh âm tốc tốc rơi xuống đất.

Ở bốn góc phòng đều có một chậu than đỏ bùng, trong phòng là một không gian ấm áp như xuân, Lục Nghiên chỉ mặc áo trong, đứng trong phòng đánh quyền.

Nói là đánh quyền, quả đấm của cô lại chậm rãi, thoạt nhìn không có lực sát thương nào, động tác lại càng thông thả mềm mại.

Động tác, tư thái của cô khiến Xuân Hạnh chỉ có thể nghĩ đến loại quyền mà người già thường tập, chính là Thái Cực quyền.

Lục Nghiên đánh hai lần quyền, trên người cũng rịn mồ hôi, hai má ửng đỏ. Thân thể này còn gầy yếu không có sức hơn cô nghĩ, lần này lại rơi xuống nước, muốn điều dưỡng thân mình tốt, đại khái phải chậm rãi từng chút một.

Cô đánh quyền tuy cũng là Thái Cực nhưng lại không giống loại Thái Cực phổ thông, cũng không có tên gì, tập thời gian dài có thể cường thân kiện thể, còn có thể tăng cường khí lực.

Kiếp trước, Lục Nghiên tập loại quyền này đã hơn mười năm, coi như có thể nói là khỏe mạnh, hoàn toàn có thể khiêng đỉnh. Nhưng mà bây giờ, thân thể này chỉ có thể từ từ rèn luyện.

Nhận lấy khăn lau thân thể, Lục Nghiên vừa đổi quần áo, đang ngồi trước bàn trang điểm chải đầu thì có một thiếu niên đi đến. Cậu mặc một bộ áo dài gấm màu trắng, tuổi tác còn nhỏ, mang trên mặt vài phần trẻ con, cũng vô cùng phấn chấn.

"Chị!"

Lục Thực ôm một bó hồng mai tiến vào, đưa tới trước mặt Lục Nghiên như tặng vật quý, cười hi hi nói: "Thấy hoa này quá đẹp, em đặc biệt hái cho chị, còn lựa chọn kỹ, cắm vào bình hoa có thể để được mấy ngày."

Lục Thực mới chỉ 15 tuổi, mang trên người tinh thần phấn chấn, bộ dáng lớn lên cũng rất đẹp, một đôi mắt sáng lấp lánh, làm người khác vô cùng thích thú.

Lục Nghiên nhận hoa từ tay cậu, nhìn không được mỉm cười, đưa Xuân Hạnh đem cắm vào bình, một bên sờ đầu Lục Thực hỏi: "Sớm như vậy lại đến chỗ chị, chị nhớ rõ... Em ý, không ngủ đến mặt trời lên ba sao không rời giường nổi a."

"...Sao chị nói chuyện chừng chặc thế!" (\*) Lục Thực làm bằm một câu.

Lục Nghiên bật cười, cô cũng không phải là hài tử mười tám tuổi, kiếp trước cô đã hai mươi bảy tuổi, Lục Thực đối với cô giống như tiểu bối đi.

Lục Thực cầm mai hoa trầm đi tới nói: "Chị, em đem cho chị cây trà này." Cậu hứng trí bùng bùng.

Lục Thực là con trai duy nhất của Lục gia, có thể nói là được mọi người sủng ái mà lớn, lại mới mười lăm tuổi, cũng thập phần trẻ con, mang theo vài phần thiên chân hồn nhiên.

Lục Nghiên cũng không chán ghét điều đó, cậu giống như một mặt trời nhỏ, thực dễ dàng khiến người khác bị cậu lây nhiễm tâm tình tốt.

"Tốt."

Lục Thực đem mai hoa trám đến, cài lên đầu Lục Nghiên, xong nhìn vào gương, lại ngậy ra một lúc nói: "Chị, người thật là đẹp!"

Lục Nghiên bị cậu chọc cười.

Lục Thực cho rằng cô không tin, vội vàng nói: "Em nói là sự thật, các cô gái khác đều không giống chị dễ nhìn như vậy, em thấy chị là cô gái tương đối dễ nhìn rồi."

Lục Nghiên nhìn thân mình nhìn một lượt, ngũ quan thập phần tinh xảo, làn da cô rất trắng, khi này cô vừa vận động, tuy rằng trên mặt không trang điểm, nhưng nhìn vô cùng khỏe mạnh hồng nhuận, được kêu là trong trắng lộ hồng, rất đẹp, rất điểm, nhưng quanh thân khí chất trầm tĩnh khiến cho người khác không dám có nửa điểm khinh nhờn.

Trong lòng Lục Thực có chút đắc ý, cô gái này chính là chị của cậu!

Lục Nghiên đứng lên hỏi: "Cuối cùng là em có chuyện gì? Không có tiền sao?"

Lục Thực đi sau cô, có chút khó chịu nói: "Trong lòng chị, em phải có chuyện mới đến tìm sao?"

Lục Nghiên không nói chuyện, chỉ là ánh mắt mỉm cười nhìn cậu. Con người đen trong suốt của cô, nháy mắt một cái ai cũng không thể che giấu cảm xúc.

Lục Thực: "...." Có chút không được tự nhiên sờ sờ mũi, ánh mắt Lục Thực chờ mong nhìn cô, hỏi: "Chị, bánh bao ngày hôm qua của chị còn nữa không?"

Lục Nghiên sững sốt. Lục Thực lại tiếp tục nói: "Bánh bao của chị là mua ở nơi nào vậy, có còn hay không?"

Lục Nghiên nói: "Mua thì em khẳng định không mua được..."

Nghe đến đó, biểu cảm của Lục Thực nháy mắt liền sụp xuống.

Ngày hôm qua Lục Nghiên cho người đưa tới một bàn bánh bao, cậu vốn là không định ăn, chỉ là ngủ một giấc sau khi thức dậy hơn nửa đêm, cậu thật sự là đói bụng đến không ngủ tiếp được, nhìn thấy có bánh bao, không nghĩ gì nữa liền trực tiếp nhét vào miệng.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 1-2

Sau đó có thể tưởng tượng, cậu trực tiếp liền bị mỹ vị trong miệng thuyết phục, cho dù bánh bao đã gần lạnh, nhân bánh bên trong vẫn còn đọng lại hương vị, quả thật ngon vô cùng, nháy mắt liền ăn hết.

Nửa đêm ăn vài cái bánh bao kia, Lục Thực trong lòng vẫn nhớ kỹ, ngay cả buồn ngủ đều không còn, nên sáng sớm tỉnh mơ liền chạy đến tìm Lục Nghiên. Lòng tràn đầy chờ mong chạy tới, mà bây giờ Lục Nghiên lại nói với cậu bánh bao này không mua được, cậu làm sao không có khả năng thất vọng?

Nhìn vẻ mặt của cậu, Lục Nghiên cười bồi thêm một câu: "... Nếu em muốn ăn, chị có thể làm cho em

"Chị làm?"

Lục Thực nhìn cô, đối với tay nghề của cô còn tỏ vẻ hoài nghi.

Lục Nghiên không nói chuyện, mang người trực tiếp đi vào phòng bếp, cô thích xuống bếp, đối với cô mà nói xuống bếp không phải là phiền toái, mà là một loại công việc làm cho cô hưởng thụ.

Lục Nghiên mặc thêm quần áo, hoạt động một chút cổ tay, nhìn nguyên liệu nấu ăn ở phòng bếp một lượt, đối với bữa sáng hôm nay trong lòng cũng có tính toán.

"Có sữa a!" cô nhìn thấy một bên thùng sữa, liền nói.

Di Từ gật đầu, nói: "Sáng nay vừa đưa sữa tới, phu nhân thích uống sữa bò, mỗi sáng đều muốn uống một chén."

Lục Nghiên gật đầu, trong trí nhớ của cơ thể này cũng có điểm ấy, nghe nói uống nhiều sữa có thể đẹp da trắng da, cô đối với điều này cũng không để ý, nhìn thấy sữa cô cũng nghĩ tới các loại điểm tâm.

Lục Thực muốn ăn bánh bao, Lục Nghiên liền hấp một xúng bánh bao, mà lần này nhào bột chính là Lục Thực.

Này nọ khiến Lục Thực có chút mờ mịt, cậu như thế nào sẽ chạy đến phòng bếp, còn đứng ở bên bếp lò nhào bột a? Đây hết thảy là thế nào phát sinh?

Không giống với Lục Nghiên, Lục Thực một chút cũng không thích nấu ăn, so với việc làm, cậu thích ăn hơn, hơn nữa miệng còn đặc biệt kén chọn, đồ ăn bình

thường căn bản không đi vào được miệng của cậu.

"Nhào bột không cần chần chờ, bên kia dùng sức 1 chút..."

"Dạ!"

Bánh bao gổi kỹ đưa lên nồi hấp, người hầu nhóm lửa, Tiểu Thúy ngồi xổm trên mặt đất, cô đã nhóm lửa nhiều năm, đối với hỏa lực nắm rất chuẩn, Lục Nghiên vừa mở miệng liền có thể nhóm lửa thích hợp.

Trừ bánh bao, Lục Nghiên còn bày ra bánh khác, trong nồi lau 1 tầng dầu, pha một chậu bột, múc một muỗng nhỏ đặt vào ở trong nồi, hỗn hợp bột nở ra rất nhanh, một cỗ hương vị tỏa ra trong không trung.

Đôi tay thon dài trắng nõn của Lục Nghiên khuấy động trong nồi, động tác rất nhanh, liền làm ra một miếng bánh, bánh đó rất mỏng, da bánh khô vàng nhàn nhạt, nửa điểm không dính trực tiếp đặt vào một cái đĩa.

Một chậu hỗn hợp bột cuối cùng toàn bộ bị cô đem ra tráng bánh, một xấp thật dày đặt vào ở nơi đó, hương vị bay ra bốn phía.

Cà rốt, dưa chuột, nước sốt ngày hôm qua cũng được phủ lên, còn có măng chua mà di Từ làm, muốn ăn gì liền phủ lên cái đó, bảo đảm ai cũng thích.

Lục Nghiên trực tiếp che phủ một miếng bánh trắng đưa cho Lục Thực, bên trong bọc dưa chuột, măng chua, còn có nước sốt, thịt vụn, nhìn qua vô cùng phong phú.

"Này!"

Lục Thực hoài nghi cắn thử một cái. Bánh trắng bên ngoài có chút tiêu chi là màu sắc hơi nhợt nhạt, giòn và thơm sau đó hơi mềm mại rồi tiếp tục lại 1 tầng mùi vị phong phú.

Dưa chuột tươi mát và giòn, vỏ bánh mềm mại nhẵn nhụi, măng chua ngon miệng tươi mát, hương vị phong phú của nước sốt thịt và các thành phần khác khiến mọi thứ nán lại nơi đầu lưỡi. Đó thật là một loại hương vị kỳ diệu, phong phú mà mỹ vị, mỗi một loại nguyên liệu đều vừa đủ, ăn ngon đến mức mà người muốn đem đầu lưỡi nuốt vào.

Lục Thực sùng sốt: "Ăn ngon?"

Như thế nào là ăn ngon, chính là vô cùng ngon.

Tại sao có thể ăn ngon như vậy?

Lục Thực một bên hoài nghi, một bên nhanh tay nhét bánh vào miệng, hơn một nửa cái bánh đã vào bụng, bụng cậu đã hơi hơi no, nhưng cảm giác muốn ăn tiếp ngày càng dồi dào hơn.

Bên này Lục lão gia nghe tin Lục Nghiên xuống bếp lập tức đem theo vợ còn có con gái nhỏ chạy đến phòng bếp trực tiếp cầm chiếc bánh còn ở trên bàn, cũng không nghe Lục Nghiên nói lên ăn vào.

Tại sao có thể ăn ngon như vậy?

Bên này, hai người đàn ông Lục gia đang ngồi ăn bánh, bên kia Lục Nghiên múc một bát cháo cho Lục phu nhân và Lục Xu.

Một chiếc nồi khác được nhắc xuống, cháo trong nồi vẫn còn đang sôi sùng sục, mùi thơm bốc ra nghi ngút, trong nồi còn có thể nhìn thấy thịt tôm hồng hồng.

Đây là một bát cháo tôm hải sản, tôm được để nguyên con, lột vỏ, múc một thìa cháo cho vào miệng, hạt gạo như tan chảy, cắn trúng thịt tôm, hương vị bùng nổ tạo cảm giác vô cùng độc đáo và tươi mới.

Sáng sớm tinh mơ được ăn một bát cháo nóng, liền cảm giác dạ dày như được an ủi, vô cùng dễ chịu, thoải mái, cảm giác ấm áp lan tỏa từ trong ra ngoài làm cho sự lạnh lẽo của mùa đông biến mất hoàn toàn.

Cháo này thật sự rất ngon. Lục phu nhân hưởng thụ nheo mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 2

Lục Nghiên thích ăn cháo buổi sáng, nhất là vào mùa đông, một chén cháo nóng hổi vào bụng làm cho cả người ấm áp lên.

Bên kia, còn có một nồi canh gà hầm cùng với hai cái xương ống, nửa con vịt, hầm trong lửa nhỏ từ tối hôm qua để ra chất dinh dưỡng, màu sắc biến thành trắng đục, nhìn qua khiến cho bụng lại sôi lên ừng ực. Mùi thơm của nồi canh len lỏi vào mũi từng người làm cho không ai có thể kiềm chế được.

Trong một cái bát, vài cọng hành lá được thái ra rải lên trên, màu hành lá xanh ngọc cùng nước canh trắng muốt hòa quyện tạo thành một màu sắc vô cùng mê mẩn, khiến cho người ta hận không thể lập tức bung bát lên uống ngay một miếng, nếm thử hương vị canh gà này.

Lục lão gia uống một bát canh vừa mới mức ra nóng hổi, đầu lưỡi cảm thấy bỏng đau nhưng bên cạnh đó lại tràn đầy hương vị.

"A!"

Lục lão gia cau mày, lại tiếc nuối không muốn phun miếng canh ra, liền để nước canh xoay trong miệng hai vòng rồi mới nuốt.

"Bỏng chết tôi rồi!"

Lục lão gia nhìn về phía Lục Nghiên nói: "Nghiên nhi, làm cho cha một bát mì đi.... Canh này ngon như vậy, ăn cùng mì nhất định rất tuyệt vời." Lục Nghiên đồng ý, Lục Thực vội nói xen vào: "Em em em, em cũng muốn ăn!"

Lục Nghiên ăn xong một bát cháo, sau đó đi làm mì cho Lục lão gia và Lục Thực, mức canh gà vào một cái nồi xong lại cho vắt mì vào, một mùi thơm vô cùng lại được tỏa ra.

"Chị, tay nghề chị tốt như vậy là từ khi nào?" Lục Thực tò mò.

Lục Nghiên cúi đầu nhìn chén canh, thản nhiên nói: "Cố gắng luyện tập thì tay nghề sẽ tốt hơn."

Lục Thực không nói chuyện, cậu cũng đã bắt gặp chính chủ cơ thể Lục Nghiên lên lút nấu ăn, từng thử qua đồ ăn cô nấu, chỉ là sau một lần kia, cậu liền đối với đồ ăn Lục Nghiên làm không còn hứng thú, nào biết hôm nay Lục Nghiên cho cậu một bát ngỡ lớn như vậy. Không nghĩ đến, tay nghề nấu ăn của chị cậu có thể trở nên tốt như vậy! Trong lòng Lục Thực cảm thấy vô cùng đáng tiếc, nhiều năm như vậy, cậu đã đánh mất bao nhiêu món ngon từ tay chị rồi!

Sau khi làm xong điểm tâm, Lục Nghiên rửa tay, thay quần áo, cùng mọi người đến nhà ăn. Mọi người trong nhà đã không thể đợi, vừa rồi ở phòng bếp ăn một ít để lót dạ. Lục lão gia nghĩ đến một chuyện, nói: "Thân thể Nghiên nhi đã tốt hơn, cũng nên tiếp tục đi học, trường học các con chính là học cái gì.....D đứng đúng không...." (\*)

Ông suy nghĩ một lúc rồi cuộc cũng nhớ ra là ngôn ngữ nào, nói: "Tên tiểu tử Cố Thành kia cũng chính là du học ở D quốc, vừa vặn, con học tốt một chút D ngữ, tương lai hai người các con thành thân cũng có đề tài để mà nói chuyện."

Nghe vậy hào quang trong mắt Lục Nghiên chợt lóe, cũng không nói gì thêm. Ở một bên, Lục phu nhân hơi nhú mày: "Cố Thành a...."

Lục phu nhân khẽ nói: "Mối hôn sự này, tôi nhìn thấy cậu ta cũng không giống như là vừa ý a."

".....Ông xem cậu ta du học về, đã ghé đây một lần, sau đó còn cùng cái cô Diệp tiểu thư thành đôi, nửa điểm cũng không quan tâm đến Nghiên nhi."

Nói đến đây, Diệp phu nhân càng tức, nói: "Ông nhìn xem người bên ngoài nói cái gì? Nói Lục gia chúng ta trào cao, đáng tiếc Cố gia cũng không giải thích gì với chúng ta mà Cố Thành kia cũng không đem Lục gia để vào mắt!"

Hai nhà từ nhỏ đã định ra hôn ước, giờ đây Cố Thành như vậy, không chỉ có và vào mặt Lục Nghiên, mà còn và vào mặt mũi Lục gia nữa. Không thể, đây giống như là muốn nói cậu ta mang tư tưởng mới, muốn cự tuyệt ẹp duyên.

Lục lão gia nói: "Mệnh lệnh của cha mẹ, lời người mai mối, nếu như cậu ta không bằng lòng, Cố gia cũng sẽ không để mặc cho cậu ta làm bừa."

"Nghiên nhi nhà chúng ta sẽ thế nào đây? Còn chưa gả đi liền bị cậu ta chán ghét, đến khi gả cho cậu ta, không biết phải trôi qua những ngày khổ sở ấy như thế nào, mối hôn sự này, tôi không bằng lòng....." Lục phu nhân vẫn đau lòng nữ nhi.

Lục lão gia do dự, nói: "Nhưng bên kia là Cố gia, hôn nhân tốt như vậy, đốt đèn lồng cũng tìm không ra. Nghiên nhi gả qua đó, chính là thiếu phu nhân, không lo việc ăn mặc."

Hiện tại Z quốc (\*\*) đang có chiến loạn, bên ngoài có địch quốc như hổ rình mồi, những người ngoại quốc kia đều muốn xâm xé đất đai Z quốc. Bây giờ thời thế rối loạn, Cố gia lại là phe lực lớn mạnh nhất phía Nam, hoàn toàn chính là hoàng đế phương này và cũng là người khổng lồ ở tỉnh S. Mà Cố Thành là người nhỏ nhất bằng lứa với Lục Nghiên ở Cố gia, còn là cháu trai của Cố lão gia, mối hôn sự này, Lục gia hoàn toàn là trào cao, bên ngoài không biết có bao nhiêu người chờ thêm khát mỗi hôn sự này.

Nói đến đây, Lục phu nhân cũng do dự, ngoại trừ thái độ của Cố Thành thì mối hôn sự này cũng thật sự rất tốt. Cố gia có quyền có thế, Lục Nghiên gả qua ít nhất cũng không phải chịu khổ sở.

"Tại sao lại muốn đem chị con gả cho Cố Thành? Người dân toàn bộ tỉnh S đều biết Cố Thành có người yêu chính là Diệp tiểu thư. Ngày sau chị gả qua, chồng không thích, cha mẹ chồng khẳng định cũng bênh vực con mình, chị con sẽ thoải mái được sao?"

Lục Thực đột nhiên mở miệng, hoàn toàn không che giấu thái độ chán ghét của mình đối với Cố Thành. Cậu nhìn thoáng qua Lục Nghiên: "Lại nói, lần này nếu không phải tại Cố Thành, chị như thế nào lại rơi xuống hồ? Thiếu chút nữa đã chết rồi!"

Việc này, cha mẹ nàng là lần đầu tiên nghe nói đến, sau đó sắc mặt liền thay đổi. Lục Nghiên hơi nín thở, nguyên nhân đáng ra là ngoài ý muốn nhưng quá thật cùng vị Cố thiếu gia Cố Thành này cũng có vài phần quan hệ.

Khi còn bé, Lục Nghiên liền biết mình có một vị hôn phu, năm trước khi Cố Thành quay về, xuất phát từ thái độ lễ phép nên có đến đây bái phỏng. Lúc hai người gặp mặt nhau, Cố Thành anh tuấn vô cùng, chỉ cần liếc mắt nhìn một cái, chính chủ thân thể này liền đem cậu đưa vào tim. Chỉ là nàng có ý, chàng vô tình. Lần này Lục Nghiên nhận lời bạn học tham gia tiệc, trong buổi tiệc nhìn thấy Cố Thành cùng Diệp tiểu thư hai người đứng chung một chỗ, cứ chỉ thân mật, vô cùng xứng đôi vừa lứa. Mà hẳn ta cùng vị tiểu thư kia ở chung một phòng với Lục Nghiên, cô liền bị mọi người chế cười. Bản thân bị đã kích quá lớn, đau khổ trong lòng liền đi ra vườn hoa tránh mặt hai người kia. Cũng không biết xảy ra chuyện gì, Lục Nghiên cũng không tìm được kí ức lúc ấy, chờ khi người khác phát hiện, thân thể này cũng đã ngã vào hồ trong vườn, hôn mê không biết bao lâu.

Khi đó, thân thể cô đã lạnh cóng, tim không còn đập, mọi người đều nghĩ cô không sống được nữa, ai biết được sau đó liền có hơi thở.

"Hi vọng cô nương kia khỏe mạnh lại, ngược lại là em đó, hôm nay đeo vòng tay thực hợp với em nha..." Vào thời điểm đó, mọi người đều nghe có vị khách phát sinh chuyện ngoài ý muốn, vậy mà bên này, Cố Thành chỉ nhìn một cái sau đó bỏ qua sau đầu không quan tâm.

"Nhiều năm như vậy, bởi vì mối hôn sự này mà không biết chị đã bị người ra nhạo báng không biết bao nhiêu lần." Lục Thực lại nói một câu.

Nghe thấy điều này, Lục phu nhân vừa tức vừa thương tâm, nhìn Lục Nghiên nói: "Chuyện này tại sao con lại không nói với mẹ?"

Lục Nghiên cúi đầu, thanh âm bình tĩnh nói: "Chuyện này là do con không tự cố gắng...."

Nhưng cô cũng không nói là không trách Cố Thành. Không ai biết, chủ nhân thân thể này chính là một cô nương thiện tâm, miễn cảm. Bởi vì Cố Thành không quan tâm, đến khi người khác phát hiện liền đã hương tiêu ngọc vãn. Tuy rằng chưa gặp qua Cố Thành, Lục Nghiên trong lòng đối với hắn ta đã vô cùng chán ghét.

Lục lão gia cũng đau lòng Lục Nghiên, thở dài: "Dưa hái xanh không ngọt (\*\*\*), nếu Cố Thành không muốn, chúng ta cũng không có biện pháp. Ngược lại Nghiên nhi, trong lòng con nghĩ thế nào?"

Lục Nghiên ngẩng đầu lên, nói: "Mối hôn sự này, con cũng không vui vẻ. Cố Thành cũng vậy, đã có người yêu, con không muốn làm người thứ ba."

Không nói đến việc cô không thích Cố Thành, chỉ cần biết việc cổ thân thể này vì hắn ta mà chết, Lục Nghiên chắc cô đối với Cố Thành sẽ không có thái độ gì tốt, trở thành người xa lạ đối với họ chính là lựa chọn tốt nhất.

Nghe vậy Lục lão gia nói: "Mối hôn sự này lúc trước chính là ông nội mấy đứa định ra, chúng ta cùng Cố gia coi như là thân thiết với nhau, qua nhiều năm như vậy đến thế hệ của cha, tuy rằng giao tình nhạt nhòa, nhưng ngày lễ Tết, Cố gia luôn tặng không ít quà. Bất quá, Cố gia hiện nay cũng không giống như ngày xưa, nếu Nghiên nhi không đồng ý, mối hôn sự này, liền coi như không có đi."

Nghĩ lại, hơn mười năm trước, Lục gia vô cùng lớn mạnh, mối hôn sự này vẫn là Cố gia trèo cao, giờ đây chính là phong thủy đã thay đổi. Mặc dù có điểm đáng tiếc, nhưng mà Lục lão gia vẫn tiếc thương con gái.

"Tìm chút thời gian đi Cố gia từ hôn đi!" Lục lão gia nói.

Mà Lục Nghiên có chút đau lòng. Đạo gần đây, Lục gia thực sự xảy ra nhiều biến cố, người làm trong nhà đều cho nghĩ việc hết, chỉ giữ lại vài người như di Từ,.. Sự tình như vậy, Lục Nghiên cho rằng cha mẹ ly hôn, mối hôn sự này, có mối quan hệ với Cố gia, đối với Lục gia chỉ có lợi chứ không có hại.

"Cha, mẹ, cảm ơn hai người đã hiểu!"

Câu cảm tạ này, Lục Nghiên là thực lòng muốn nói.

(\*) Thật ra ở bản convert lẫn bản tiếng Trung mình google dịch cũng không nói rõ D ngữ là cái ngôn ngữ gì nên mình cũng chỉ có thể để là D ngữ, chắc là một ngôn ngữ giả thiết nào thôi.

(\*\*) Z quốc này chắc cũng chỉ là một quốc gia tượng trưng

(\*\*\*) Dưa hái xanh không ngọt là cố gắng gượng ép thì không tốt

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 3

Lục Nghiên là Lục Nghiên, lại không phải Lục Nghiên, cô chiếm cứ thân thể người khác, mà mình cũng chỉ là một cái hồn thôi. Trước đây cô chính là nữ đầu bếp trong cung hoàng hậu, làm rất nhiều thức ăn ngon, cuối cùng hoàng hậu lại ban cho cô một ly rượu độc, trong bụng quặn đau sau đó mất đi ý thức.

Đến khi cô mở mắt ra, lại biến thành một nơi khác, thời gian khác, thậm chí là một cơ thể khác. Cô cúi đầu nhìn xuống, đôi tay này mười ngón thon dài, lại trắng mềm, như là cây bánh căn, xinh đẹp vô cùng, đối với tay cô khác nhau một trời một vực. Tay cô nấu ăn quá nhiều, cảm nhận đồ ăn, ước lượng thức ăn, trên ngón tay đều đã xuất hiện đầy vết thương, tuyệt đối không trắng nõn nà như vậy. Đây không phải là cơ thể của mình!

Nhưng đôi bàn tay này thật là xinh đẹp ---- vừa thon dài lại trắng mềm, không có vết chai nào, thật đúng với câu "chỉ như tước thông căn" (1).

Mà Lục Nghiên lần đầu tiên nghĩ đến, mình chính là tay không (2), quả thực không thể kiếm chế.

Thật là đẹp mắt nha....

Ngày đầu tiên xuyên vào thân thể này, Lục Nghiên liền đã nhận ra điểm này, đến khi xuống bếp cô mới cảm nhận rõ ràng, cô thật sự đã biến thành một người khác. Chỉ là vì sao cô lại tá thi hoàn hồn?(3) Đây là điều Lục Nghiên đến giờ vẫn không hiểu được, cô chưa từng nghĩ con người có thể sống lại.

"Tiểu thư, nên uống thuốc rồi."

Cô đang thưởng thức đôi tay này, rềm trong phòng bị người ta nhắc lên, một nàng hầu từ bên ngoài đi vào, trong tay mang theo một khay đựng chén thuốc nóng hổi. Xuân Hạnh đem khay để trên bàn, nói: "Đại phu nói thân thể của người muốn tốt lên, mau hết bệnh, thì phải ráng uống hết chén thuốc này."

Nói xong cô đi đến chậu than bên cạnh cầm kim sắt khều khều bên trong, khiến cho căn phòng trở nên ấm áp hơn. Vì roi xuống nước mà chết, Lục Nghiên lại xuyên vào, mạng sống thì còn nhưng thân thể này chính là hư rồi, thuốc này chắc là còn uống đến tháng sau.

Lục Nghiên chà chà tay, trong phòng đốt vài chậu than to nhưng cô vẫn cảm thấy có chút lạnh, làm cho chính mình nhìn không được run run. Trong lòng bỗng dưng thấy phát rét!

Xuân Hạnh cầm chén thuốc lại, nói: "Tiểu thư, ngời trước uống thuốc đi."

Lục Nghiên ừ một tiếng, tiếp nhận chén thuốc, không do dự lập tức uống một cái cạn chén, Xuân Hạnh lấy một miếng mứt hoa quả cho cô, thuận miệng nói: "Tiểu thư, lần trước người uống thuốc than đắng, xem ra đại phu đã cho thêm nhiều một chút cam thảo."

Lục Nghiên buông mắt: "Trách không được ta uống nghe ngọt hơn một chút."

Trước kia Lục Nghiên sợ đắng, nhưng cô không phải Lục Nghiên, cô không sợ. Nhìn chén thuốc trên bàn, Lục Nghiên nghĩ, thuốc bỏ cũng không bằng bỏ bỏ bằng thức ăn, trong đầu cô hiện lên vài món bổ huyết ích khí.

"Xuân Hạnh, mang quần áo đến cho ta, ta muốn đi ra ngoài." Cô nói một tiếng.

Xuân Hạnh trừng lớn mắt nói: "Không được, bên ngoài chắc chắn vô cùng lạnh lẽo, tiểu thư đừng ra ngoài, đừng khiến bệnh tình tăng thêm"

Lục Nghiên mặt mày tối tăm nhìn cô cười nói: "Nghe lời."

Rõ ràng vẫn là tiểu thư, thậm chí thanh âm cũng mềm mại ngọt ngào, nhưng khi hai chữ này phát ra, lại bị đôi mắt kia nhìn, Xuân Hạnh lập tức không dám nhiều lời. Cảm giác, tiểu thư có điều gì đó không đúng?

Mặc một bộ áo khoác kiểu cũ, bên ngoài choàng thêm áo choàng hồng mai, trong tay lại bị Xuân Hạnh nhét vào một cái lò sưởi tay, Lục Nghiên lúc này toàn thân bị bao phủ mới đi ra ngoài, đáng người nhanh nhẹn bị thay thành mập mạp.

Bên ngoài một mảnh trắng xóa, cành cây trong sân đã sớm trụi lủi, bị tuyết trắng che lấp, trên mái hiên còn có vài miếng băng, ánh mặt trời chiếu một tia nắng yếu ớt. Một đợt khí lạnh xông đến, Lục Nghiên kéo áo choàng lên cao hơn. Xuân Hạnh đỡ cô, nói: "Người xem, trời đông giá rét thế này có gì để xem? Chúng ta vẫn là mau về phòng đi thôi!"

Lục Nghiên không nói gì, đi nhanh hơn, Xuân Hạnh vội đuổi theo. Hai người đi đến phòng bếp, hiện tại chính là lúc ăn điểm tâm, bên trong mọi người bận rộn, khói trắng theo cửa sổ tỏa ra bên ngoài mang theo mùi hương thức ăn.

"...Tại sao đại tiểu thư lại tự mình đến đây? Ngài muốn ăn cái gì, trực tiếp sai bảo Xuân Hạnh đến nói một tiếng là được."

Lục Nghiên tiến vào phòng bếp, mọi người bên trong liền chú ý đến, đầu bếp trưởng là dì Từ lập tức tới đón. Bên kia bếp đang hấp bánh bao, Lục Nghiên liếc mắt nhìn, đem áo choàng cởi ra, hỏi dì Từ: "Bánh bao hấp xong chưa?"

Dì Từ gật đầu, nói: "Chắc cũng vừa chín rồi".

Lục Nghiên gật đầu, đem áo choàng đưa cho Xuân Hạnh, đưa tay mở nắp lồng hấp. Dì Từ khản trương nói: "Cẩn thận nóng."

Nắp lồng hấp vừa mở ra, một làn khói trắng lập tức tỏa tới, mang theo mùi thơm của bột mì. Chờ khi làn khói tan đi liền nhìn thấy bên trong có bốn năm cái bánh bao trắng trẻo mập mạp.

"Đưa cho ta chiếc đĩa."

Lục Nghiên đầu cũng không chuyển nói một tiếng, đưa tay ra bên cạnh. Giúp việc trong phòng bếp cũng lập tức đưa đĩa tới cho cô. Bánh bao được gói vô cùng khéo léo, trắng trẻo căng tròn, nhìn vô cùng đáng yêu giống như chờ đợi được người ta cắn một cái. Lục Nghiên cho vào miệng cắn, biểu cảm ngưng trọng sau đó nuốt xuống, phần dư còn lại cho vào đĩa cũng không đụng tới nữa. Bên trong nguyên liệu quá nhiều tạo nên mùi vị tạp nham, hương vị không rõ ràng, da bánh bao lại quá dày....

Thức ăn như vậy làm sao có thể ăn được? (bà chị nhà ta ăn đồ ngon riết đồ gì bà cũng chê dở=))) Đầu lưỡi cũng tỏ ra kháng nghị.

Thân thể này không hiểu nấu ăn, nhưng bây giờ trong tim lại là một người khác, kiếp trước Lục Nghiên là đầu bếp chính của hoàng hậu Đại Tàn quốc, tay nghề của cô đến ngay cả hoàng thượng cũng đều khen ngợi không dứt, càng miễn bàn đến hương vị. Vì tay nghề như vậy nên đầu lưỡi Lục Nghiên vô cùng xoi mói, mọi món ăn vào miệng cô đều phải là cực phẩm.

Bánh bao này, nếu là ở kiếp trước của cô, khẳng định bị cô chê không còn chỗ nào để nói. Bất quá hiện tại, dì Từ lại không phải lính của cô nên cô vẫn cố gắng duy trì nét mặt ôn hòa.

Cô đi đến bếp lò, mặc vào một cái tạp dề nói: "Dì Từ, làm phiền người giúp cháu một tay."

Nhìn động tác của cô, dì Từ mờ mịt hỏi: "Tiểu thư, người là muốn làm gì vậy?"

Lục Nghiên nhìn qua chỗ bột mì liền cảm nhận được đây chính là bột mì hảo hạng, màu vàng nhạt, mùi vô cùng thơm. Nguyên liệu nấu ăn tốt như vậy làm cho cô cảm thấy tâm trạng rất tốt!

Lục Nghiên trong lòng cảm thán, một bên lấy bột mì để trên thớt gỗ, một bên trả lời câu hỏi của dì Từ: "Cháu muốn làm một ít đồ ăn, trước tiên là bánh bao đi."

Dì Từ nói: "Nhưng thật sự điều này cũng không hợp quy củ a."

Lục Nghiên mỉm cười: "Nghe lời cháu thì chính là quy củ."

Giống như Xuân Hạnh, giờ phút này dì Từ cảm thấy Lục Nghiên có gì đó khác lạ. Đó chính là cảm giác cường thế, cho dù giọng nói của cô vẫn là nhàn nhạt nhưng lại mang cho người khác một cảm giác áp lực vô cùng, khiến cho chính mình tự nhiên làm theo những gì cô phân phó.

Cho nước vào phần bột mì rồi đem đi nhồi, cho phần bột cũ vào nhồi cùng cho đến khi mặt bột nhẵn bóng mịn màng như da em bé thì bỏ qua một bên lấy một cái khăn ướt đập vào.

Phòng bếp Lục gia nguyên liệu đều là đồ thượng hạng, so với tầu lâu cũng không hề thua kém, Lục Nghiên chỉ cần nhìn lướt qua đã tìm thấy đồ mình cần dùng. Một khối thịt heo to mỡ nạc hài hòa, bên cạnh còn có thịt gà và hai cây măng còn dính bùn đất.

Lục Nghiên nhìn rồi hỏi: "Đây là thịt lợn rừng?"

Thịt lợn rừng so với thịt lợn nhà nuôi hoàn toàn khác nhau, ăn vào cũng là một trời một vực, lợn rừng thịt mềm thơm hơn mà chất lượng càng tinh tế vô cùng.

Dì Từ cười nói: "Làm sao tiểu thư biết đây là thịt lợn rừng? Sáng nay người người hầu bên nhà Cố gia đưa tới một miếng, thịt rất mềm." Dì Từ vừa nói một bên vừa hoa chân múa tay một chút. Lợn rừng kia cũng không to lắm, hẳn là lợn con, lại tươi mới vô cùng.

Lục Nghiên gật đầu, kiếp trước hoàng đế Đại Tần thích đi săn bắn, cô cũng có đi theo vài lần, lợn rừng so với bình thường thơm mềm cỡ nào, chỉ cần xào sơ một chút liền đặc biệt thơm ngon. Lục Nghiên đưa miếng thịt cho một người hầu trong bếp, bảo cô rửa sạch, còn mình thì đem măng ra lột vỏ. Thời điểm này chính là lúc măng ngon nhất, cực kì tươi mới, cảm giác giòn tan hơn nữa đối với cơ thể cũng rất tốt.

Thịt lợn rửa xong, Lục Nghiên lấy ra một con dao phay. Đôi tay trắng nõn, tinh tế, bên trên cổ tay còn đeo một cái vòng ngọc, mười ngón tay chưa từng dính nước, lúc này cầm dao phay thật khiến mọi người lo sợ cô bị cắt trúng tay. Nhưng khi dao phay đến tay cô lại khiến cho người ta cảm nhận vô cùng hài hòa, thật sự điêu luyện.

"Chặt chặt chặt."

Dao phay vô cùng sắc bén, phần trên là thép đen, lưỡi dao lại mang theo một màu bạc sắc nhọn, lúc thái rau, tốc độ nhanh vô cùng khiến cho mọi người chỉ thấy một dòng bạch quang. Dì Từ vô cùng sùng sốt, nhìn dao pháp của Lục Nghiên liền biết là người có võ công. Làm đầu bếp đương nhiên cũng học về cách dùng dao, đôi trước Lục Nghiên luyện đao pháp cũng là hai mươi mấy năm. Lưu loát đem thịt lợn rừng cùng thịt gà băm nát, Lục Nghiên lại cầm cây măng lên, xẹt xẹt hai lần măng đã bị cắt ra thành từng sợi.

Động tác của cô vô cùng lưu loát tự nhiên, khiến cho người ta nhìn thấy say mê. Bánh bao này, ngoại trừ vỏ bánh, điều quan trọng nhất chính là nhân ở bên trong. Bắt lên một cái cháo, cho dầu ăn, gừng, hành tỏi xào cho thơm, sau đó cho thịt cùng măng vào xào... Hương vị trong cháo bốc ra khiến mọi người không thể kiềm chế nuốt nước miếng.

Dì Từ khi này đã bị đao pháp của cô làm cho sùng sốt, hiện tại lại nghe được mùi hương này liền hận không thể lập tức nếm thử. Trình tự rõ ràng đều như nhau nhưng sao tiểu thư làm ra lại thơm như vậy? Lúc trước cô làm bánh bao cho Tam thiếu gia họ cũng ở đó, nhưng chỉ được nếm qua cháo, hương vị món cháo đó thật sự tạo một cảm giác thỏa mãn thật sự.

(1) Theo như mình tìm hiểu được là thon dài mỏng manh như cọng hành ))

(2) Giống như thể khổng là có bệnh đặc biệt yêu thích sùng ái thể từ

(3) Mượn xác sống lại

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 4

Món Lục Nghiên làm chính là Tam đình bao, thịt gà thịt heo băm nhỏ còn có măng cắt nhỏ, ba món làm nên nhân bánh, sau đó dùng chày cán mỏng da bánh đem nhân cho vào trong, tay nặn vài cái lập tức liền được gói kín, bàn tay cô nhỏ nhắn, nhanh nhẹn đem từng cái bánh bao gói kĩ.

Động tác của Lục Nghiên vô cùng thành thục, tất cả bánh bao đều được làm xong. Sự thành thục này ít nhất cũng phải được huấn luyện mười mấy năm.

Một đám bánh bao đặt vào trong lồng hấp, đồng dạng như nhau, không chênh lệch mấy, giống như đều được cân đo cẩn thận. Người hầu nhóm lửa đi đến cầm cây đũa nóng cho vào, bánh bao đặt vào ngăn trên của lồng hấp, không bao lâu sau, trong nồi phát ra một cỗ khí nóng.

Bánh bao đang hấp, Lục Nghiên lấy một cái nồi dầy, lấy một ít gạo trong lu cho vào nồi rồi cho nước, đậu đỏ vào để lên bếp nấu. Sau đó, đem vài trái táo đỏ bỏ hạt đi vứt vào trong nồi. Kia chính là gạo tẻ thượng hạng, ở vài thập niên trước chính là gạo được tiến cống vào cung, hạt gạo tròn bóng nảy, dùng để nấu cháo vô cùng thích hợp, mà táo đỏ cùng đậu đỏ kia cũng là phẩm chất tốt nhất.

Lục Nghiên nghĩ nghĩ, lại lấy mấy hạt đậu phộng cho vào bên trong, cơ thể này có chút khí hư, nên ăn chút táo đỏ cùng đậu đỏ để bồi bổ khí huyết. Cháo là phải nấu lửa lớn cho nở ra, sau đó hạ lửa nhỏ ninh nhừ.

Bên kia xúng bánh bao cũng bốc ra rất nhiều khói, hương thơm của bột mì truyền tới thì bên này nồi cháo cũng bắt đầu nở bung, hương gạo từ trong nồi tỏa ra làm bụng đói kêu vang.

"Thơm quá a!"

Người hầu nhóm lửa ngồi xổm trên mặt đất nhìn không được ngẩng đầu ngóng trông hai cái bếp, không hiểu sao lại thơm như vậy, thơm đến mức nước bọt tràn ngập khoang miệng. Lục Nghiên ước lượng thời gian vừa đúng, kêu người hầu nhóm lửa tắt bếp, đem bánh bao lấy ra.

Bánh bao hấp lên hương vị vô cùng thơm cùng mềm mại, mùi thơm này chính là mùi của bột mì. Mà nhân bên trong lại khiến người thêm thưởng, ăn vào hương vị như tan chảy trong miệng làm cho người ta nói không nên lời.

"Ơt ơt!"

Sự yên tĩnh trong phòng bếp nhất thời bị tiếng bụng đói phá tan, Lục Nghiên đảo mắt nhìn liền thấy Xuân Hạo đỏ mặt cúi đầu nói: "Quá thơm, ta hôm nay còn chưa có ăn điểm tâm..."

Thơm như vậy...đến lúc nào thì có thể ăn đây...

Mùi vị bột mì kia bị lửa lớn làm cho tỏa ngát hương, thật sự khiến người ta thêm ăn. Lục Nghiên nhận từ Xuân Hạo một cái đĩa, cầm chiếc đĩa gấp một cái bánh bao ra nếm thử.

Cơ thể này rất xinh đẹp, môi hồng răng trắng, nhất là bờ môi đỏ mọng như một đóa hoa. Hiện tại đôi môi này lại cắn một cái bánh bao trắng như tuyết, hàm răng nhẹ nhàng cắn một cái, da bánh bao mỏng tan liền bị rách ra, bên trong có thể thấy nhân bánh vô cùng phong phú, dầu mỡ trơn bóng dính môi, càng tăng lên vẻ đẹp mê người của Lục Nghiên.

Cô cùng với bánh bao, nhất thời giống như tiên nữ, toát ra một loại cảm giác khiến người khác choáng váng, làm cho người ta phân vân không biết nên nhìn người đẹp hay thức ăn ngon kia!

Trong nháy mắt, chớp mắt mọi người bị một cỗ hương vị lên vào, mùi thịt xông vô mũi nhưng không ngán mà lập tức muốn ăn ngay, chỉ nghĩ muốn nhào tới lấy một cái cho vào miệng thử xem nó có bao nhiêu mỹ vị.

Lục Nghiên ăn một miếng, nếm hương vị xong, liền bỏ đĩa xuống.

"Tiểu thư, hương vị như thế nào a?"

Tất cả mọi người trong phòng ăn đều đưa mắt ra nhìn Lục Nghiên, cô xoay đầu lại, nhất thời cảm thấy ánh mắt mọi người như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

"Tổng thể không hòa hợp, vị cũng không vừa lắm, may mắn là nguyên liệu mới mẻ, thịt lợn rừng rất mềm, hương vị rất tốt."

Lục Nghiên nhận xét, trong lòng cảm thấy bất mãn. Cơ thể này không có khí lực, cảm nhận món ăn không được tốt lắm, kém một chút, không hoàn mỹ. Xem ra cần rèn luyện thật tốt khí lực, không về sau lại làm mất thể diện bản thân.

Lục Nghiên suy nghĩ một lúc, đến khi bình tĩnh lại đã thấy ánh mắt của Xuân Hạo cùng mọi người nhìn chằm chằm xúng bánh bao, liền nói: "Lấy vài cái bánh bao đưa đến chỗ lão gia, phu nhân còn có thiếu gia, tiểu thư, còn dư lại cho các người nếm thử."

Mọi người trong bếp lập tức vui mừng, bánh bao này thật sự quá thơm, hương vị đặc biệt, không phải như những loại khác, bọn họ thèm muốn mà không thể ăn. Ba nha đầu tiến lên lấy bánh bao đem đi cho các chủ nhân, phòng bếp to như vậy đột nhiên trống trải, chỉ còn lại Lục Nghiên còn có di Từ.

Xuân Hạo đem bánh bao đến chỗ Lục lão gia và phu nhân, cười nói: "Đây là bánh bao mà tiểu thư nhà chúng ta tự tay làm, rất thơm, đặc biệt đưa đến cho lão gia và phu nhân nếm thử."

"Nghiên nhi làm?" Lục phu nhân đang ngồi ở bàn trang điểm, nghe thấy liền vô cùng sùng sốt.

Hai ngày nay, nữ nhi này chính là tính tình thay đổi, trầm tĩnh đi rất nhiều, lại luôn ở trong phòng bếp làm món này nọ, hương vị cũng đặc biệt tốt, ngay cả bà (Lục phu nhân) đã hưởng qua vô số mỹ thực cũng cảm giác đầu lưỡi được thỏa mãn.

Hộp đồ ăn mở ra, những chiếc bánh bao trắng trẻo mập mạp xuất hiện giống như tuyết phẩm nhân gian.

"Đưa đến cho ta nếm thử!"

Lục lão gia tiếp nhận chiếc đĩa từ tay nha hoàn, gấp lên một cái bánh bao tắc lưỡi nghĩ -- bánh bao này được làm vô cùng tinh xảo, khéo léo, mỗi chiếc bánh bao bằng đúng nắm tay tiểu hài tử, vừa miệng ăn của một người lớn. Bánh bao sau khi ăn vào miệng, Lục lão gia liền sùng sốt. Lục phu nhân nhìn thấy lão gia lộ ra 1 biểu cảm không tin được, nhanh chóng cầm lấy chiếc đĩa gấp lấy 1 cái bánh bao cho vào miệng.

Lục phu nhân: "..."

Bánh bao này vô cùng nhân vô cùng hòa hợp, vô không mỏng nhưng cũng không dày thực sự là vừa đủ. Lục phu nhân nhẹ nhàng cắn 1 cái, vỏ bánh mềm mại liền bị phá bỏ mang theo 1 mạch hương vị rất thơm, trong nháy mắt hương bánh liền chạm đến đầu lưỡi. Thịt heo là thịt lợn rừng, hơn nữa còn mới hai ba tháng tuổi, thịt vô cùng non mềm, còn có măng tre vừa được đào lên, tươi mới, cuối cùng thịt gà lại là loại thượng hạng xào cùng hành tỏi càng làm dậy lên mùi hương, hương vị hòa lẫn



thập phần hoàn mỹ, rất mê người.

Sự mềm mại của vỏ, thịt heo mềm, thịt gà cùng măng tre, bốn loại hương vị dung hợp, cũng không xung đột, ăn ngon đến mức người ta muốn đem đầu lưỡi nuốt vào. Hón nữa, vì có măng tre nên bánh bao một chút cũng không ngán lại vỏ cũng giòn tan. Bất tri bất giác, một cái bánh bao liền đã ăn hết.

"Thật ngon!" Lục lão gia nhét một cái bánh bao vào miệng, thậm chí đến hình tượng cũng không cần. Lục phu nhân nhìn ông đột nhiên hỏi: "Lão gia ngài ăn xong rồi à?"

Lục lão gia thân thể cứng đờ. Lục phu nhân nhìn ông mỉm cười dịu dàng. Chờ Xuân Hạnh rời đi, Lục lão gia thở dài nói: "Nha đầu Nghiên nhi kia từ nhỏ đã thích xuống bếp, đáng tiếc..."

Đáng tiếc tài nghệ nấu ăn của Lục gia truyền nam không truyền nữ. Lục phu nhân nhìn thoáng qua cái đĩa sạch sẽ, trong lòng vừa động nói: "Nghiên nhi có tay nghề như thế này, ngài nói cho con bé đi Thực Mãng Lâu thì sẽ thế nào?"

Lão gia do dự: "Chỉ tiếc Nghiên nhi là một cô nương thôi..."

Lục phu nhân thở dài một tiếng nói: "Thực Mãng Lâu kia phải làm sao đây? Nếu cứ tiếp tục như vậy chỉ có thể bán đi thôi."

Lục gia trước kia tại tỉnh S xem như là một đại gia tộc, Lục lão gia từ trước kia là một người rất có thủ đoạn, trù nghệ cũng rất được, đem thanh danh của Lục gia phát dương quang đại. Khi đó ai cũng biết Lục gia ở S tỉnh là biểu tượng tối cao của mỹ thực! Đáng tiếc, Lục lão gia không kế thừa được trù nghệ của phụ thân, ba đứa con chỉ có duy nhất một đứa con trai là Lục Thực cũng không có thiên phú.

Đến khi Lục lão gia từ qua đời, Lục gia không có ai học được tay nghề của Lục lão gia từ, đầu bếp tại tửu lâu từ từ bị lôi kéo đi hết, thật là họa vô đơn chí. Hiện tại Lục gia đã không thể so với trước kia, mọi người đều thấy Lục gia chính là đang rơi xuống đáy vực.

"Đi, chúng ta đến phòng bếp xem xem, ngoại trừ bánh bao con bé còn có thể làm được gì!"

Nhắc đến, Lục lão gia vẫn còn cảm giác được hương vị tam đình bao còn lưu lại trong miệng.

Hai người đi đến phòng bếp, còn chưa vào bên trong liền nghe thấy thanh âm con gái nhỏ như đang làm nũng, ngọt ngào như mật ong:

"Chị cái này ăn thật ngon..."

Sau đó chính là thanh âm của con gái lớn: "Dù ngon cũng không được ăn nhiều, chỉ được ăn hai cái. Gạo nếp ăn nhiều, bụng sẽ không thoải mái."

Hai người tiến vào, nhìn thấy con gái bé bỏng dựa vào bên người Lục Nghiên, khuôn mặt khá ái lý lòng.

"Cha, mẹ!"

Lục Nghiên xoay người lại, cô mặc một bộ áo màu hồng đào trùng với màu giày, bên dưới là một tầng váy trắng, nhìn qua thập phần xinh đẹp tuyệt trần, mi thanh mục tú, căng tràn sức sống khiến cho hai vị nhân gia bất giác thấy xa lạ. Quả thật giống như cô là một con người khác!

Lục phu nhân mở miệng cười hỏi: "Chị em các con là đang làm cái gì vậy? Xu nhi, con lại gây phiền phức cho chị con rồi à?"

Lục Xu nhào vô ngực Lục phu nhân làm nũng: "Mẹ, chị làm bánh đậu đỏ, ăn thật ngon a....."

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 5

Lục Nghiên làm món bánh ngọt này vô cùng đơn giản. Bột nếp làm vỏ, đậu đỏ nghiền nhuyễn cho vào làm nhân, bên ngoài phủ một lớp vụn đậu nành. Chỉ là nhìn thật sự rất ngon mắt, rất kích thích vị giác, hương vị cũng đặc biệt ngon. Ăn vào miệng, cảm giác ngọt lịm thơm thơm, vỏ ngoài thì láng mịn mềm mại, đậu đỏ lại bùi bùi tan trong miệng, ngọt mà không ngán. Hón nữa, mọi thứ kết hợp rất vừa đủ, ăn xong còn muốn ăn tiếp không ngừng. (theo ta nghĩ món này chắc là mochi đậu đỏ á)

Loại điểm tâm ngọt này rất phù hợp với phụ nữ, không chỉ có Lục Xu thích mà đến ngay cả Lục phu nhân cũng bị thuyết phục, liền ăn liên tục mấy cái không thôi. Ngược lại Lục lão gia đối với những món ngọt ngọt dính dính không có hứng thú, mặc dù món này cũng rất ngon nhưng so ra ông thích món bánh bao thịt kia hơn. Bánh đậu đỏ này quá nhỏ, có thể bỏ hết một cái vào miệng một lần, ăn không đã ghiền a.

"Nghiên nhi."

Lục lão gia cùng cô thương lượng, nói: "Bánh bao này sao lại không làm cái lớn vậy? Nhỏ như vậy nhét kê răng cũng không đủ!"

Lục Nghiên: "Được đó."

Lục Nghiên làm đồ ăn cũng không làm nhiều, một ít bánh bao, một phần cháo, hơn nữa bánh bao đậu đỏ này lại là một cái bánh nhỏ, chỉ đủ cho đàn ông nhét vào kẽ răng, nhất là Lục lão gia, bánh bao hầu hết đều vô dụng của ông nhưng ông vẫn chưa no! Ngẫm nghĩ một chút, Lục Nghiên quyết định nấu thêm nhiều một chút, cũng vô cùng đơn giản với cô thôi mà tất cả mọi người đều được ăn. Nói là làm ngay, cô gọi di Tử đem bột mì tới, việc nhào bột lần này chính là Lục lão gia xung phong ra

trận, gánh chịu việc làm mệt mỏi này, ông sức lớn, khí lực cực đại, nhào bột chắc chắn cũng càng dùng sức hơn.

Bất quá lần nhào bột này, Lục Nghiên chỉ ông nhào kiểu không giống bình thường. Lục lão gia cũng không hiểu tại sao phải làm như vậy, nhưng ngẫm nghĩ thấy Nghiên nhi tay nghề rất tốt, nói như vậy chắc là có đạo lý riêng của cô, Lục lão gia cũng vui vẻ hưởng ứng.

Khối bột nhào hoàn chỉnh, Lục Nghiên bắt đầu kéo mì. Mì sợi của cô cũng không có kỹ xảo cao siêu gì nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy vô cùng đẹp mắt. Ngắt một viên bột sau đó ve dài thành sợi, càng ngày càng nhỏ dần cuối cùng cô phát một cái liềm mơ hồ nhỏ như sợi tơ.

"Này....."

Di Từ hoàn toàn sững sốt, bà là người làm ở nhà bếp nên nhìn qua liềm biết tay nghề của Lục Nghiên chỉ có thể là thuần thực công phu rất lâu rồi.

Lục Nghiên đi đến bên nồi nước dùng, nồi này từ khi nãy đã nấu canh gà, cực kỳ ngon, bên trên nổi lên một màng váng dầu mỏng, không có thêm bất cứ gia vị gì, chỉ cho gừng tỏi tiêu muối nấu nhừ, hoàn toàn là vị nguyên thủy của gà. Điều này làm Lục Nghiên tương đối hài lòng. Nước dùng đối với một bát mì mà nói là vô cùng quan trọng, mà nấu nước dùng chính là một môn nghệ thuật.

Kiếp trước ở trong cung, bên cạnh hoàng hậu có một bà mụ chuyên nấu canh, tay nghề nấu canh của bà tuyệt đối không thể so sánh, Lục Nghiên uống qua một lần liền hoàn toàn bị chinh phục, dùng năm năm trời để quán thân bà mới học hỏi được một chút tay nghề.

Lục Nghiên hỏi mọi người có muốn ăn cay hay không, trừ di Từ, tất cả mọi người đều là không cay không vui. Cô liền làm một chén tương ớt, hương vị hành tỏi xào cực kì thơm lan tỏa ra. Trên tay mỗi người đều cầm sẵn một cái bát canh chừng, Lục Nghiên đem nước lèo nấu cho tốt xong rồi cho mì vào nồi. Vắt mì rất nhỏ, nước trong nồi đang sôi ùng ục vô cùng nóng, cho vắt mì vào một lúc đã có thể vớt ra bát, múc một vá nước dùng cho vào, Lục Nghiên lại cho thêm vài lát trứng luộc đã cắt khoanh, thế giới này lại không có trứng vị muối, cô chỉ có thể cố gắng làm vậy.

Một bát mì được bung ra, ở dưới là vài sợi mì, nước lèo trong suốt, bên trên múc một thìa tương ớt cho vào, hồng hồng trắng trắng thật sự nuốt nước bọt không ngừng, lại còn có hai miếng trứng luộc, đậu phộng rang, hành ngò.....

Một bát mì này chính là vừa ngon vừa bổ vừa phong phú!

Đừng nhìn sợi mì như vậy mà khinh thường dễ nát, khi vào trong miệng, ngói mới phát hiện được sợi mì tuy nhỏ nhưng dai giòn vô cùng. Gắp một đũa liền trứng miếng thịt băm đã thấm nước dùng gà thập phần đậm đà, theo mì vào trong miệng thật sự chính là mỹ vị.

Tương ớt là do chính tay Lục Nghiên làm ra, những người trong bếp đều thấy. Gia vị qua tay cô đều là những gia vị bình thường nhưng sau đó lại rất có tư vị, cay cay thơm thơm, vừa đủ cay khiến người ta mặt hồng tai đỏ, nhưng cũng vừa đủ cay tạo cảm giác vô cùng sung sướng!

Lục lão gia rất thích ăn cay, múc thêm vào bát hai muỗng tương ớt, Lục Nghiên nhìn thấy liền cảm giác đau miệng, sợ Lục lão gia bị cay hỏng, Lục Nghiên nhìn qua thấy có rau xanh liền đem ra cho chút giấu đường trộn lên, chua chua ngọt ngọt giòn giòn, rất ngon miệng. Gia vị thấm đều hết cô mới ngừng tay kêu bọn Xuân Hạnh đem thức ăn ra phòng ăn. Bánh bao, cháo, còn có mì cùng với rau trộn, tuy rằng đơn sơ nhưng rất đủ dinh dưỡng lại thơm ngon. Rau trộn kia tuy có cả dĩa đầy nhưng mọi người gắp vài đũa đã không còn.

Lục Nghiên: "....."

Cầm bát cháo của mình lên uống, Lục Nghiên đối với thái độ của mọi người không tỏ ra trách cứ mà còn vui mừng. Cô rất thích nhìn người khác ăn món mình làm ra. Là một đầu bếp, người khác hưởng thụ mỹ thực của mình liền cảm thấy vô cùng khoái trá, cũng có cảm giác rất thành tựu.

Mì mềm dai, nước dùng ngon ngọt, còn có hương vị bình thường của trứng luộc lại làm bát mì tổng thể bật lên rất đặc sắc. Lục lão gia giống như được ăn một bát mì ngon nhất trên đời, hoàn toàn bị chinh phục, trong lúc nhất thời, phòng ăn chỉ còn tiếng hút mì ròn rột.

"Cạch!"

Tiếng bát không đập lên bàn, Lục lão gia có chút chống lưng ưỡn bụng hưởng thụ dựa vào ghế tựa. Cả người ăn uống no đủ lộ ra một vẻ lười biếng nói: "Không ăn nổi nữa!"

Lục Xu ăn mì xong nhìn sang chỗ Lục Nghiên nói: "Chị, cháo của người uống ngon lắm sao?"

Nháy mắt tất cả mọi người đều nhìn về phía cô. Lục Nghiên nói: "Muốn uống cháo, trong nồi còn có, tự mình đi lấy đi."

Loảng xoảng cạch cạch.

Mới khi nãy còn nói no ăn không nổi mà giờ Lục lão gia lại chạy đến bên nồi cháo, Lục Xu đứng sau lưng ông tức đến giậm chân nói: "Cha không phải cha nói không ăn nổi sao?"

Lục lão gia cầm vá múc cháo nói: "Cháo bát quá chi là chút nước mà thôi, bụng cha còn có thể chứa được."

Lục Xu: "....."

Mọi người đang ăn không cần hạ nhân hầu hạ, bọn người của di Từ trở lại phòng bếp, vài người vào một bàn, người hầu nhóm lửa cúi đầu húp chén mì, rồi ngẩng đầu lên phát ra một biểu cảm hạnh phúc nói: "Món này thật sự rất thơm ngon a."

"Tay nghề đại tiểu thư rất tốt." Người thái rau cũng mở miệng, nhưng không ngẩng đầu lên mà tiếp tục vui mặt ăn. Những món này đều vô cùng đơn giản, nhưng qua tay Lục Nghiên mùi vị quả thực rất tuyệt, ăn hoàn toàn là chìm đắm hưởng thụ, ngon đến khóc. Bát mì của di Từ không thêm tương ớt, coi như là một chén mì chay nhưng ăn cũng có một tầng hương vị tuyệt hảo.

".....Tay nghề này so với lão gia tử cũng không kém!" Thậm chí so với lão gia tử còn tốt hơn, hương vị còn mỹ vị hơn rất nhiều. Lão gia tử trong lòng dĩ nhiên chính là Lục lão gia tử. Bà không nhìn được nghĩ, nếu lão gia tử biết Lục Nghiên có tay nghề tốt như vậy có thể hối hận hay không kỹ thuật nấu bếp của Lục gia chỉ truyền nam không truyền nữ? Ai có thể nghĩ tới Lục Nghiên sẽ có thiên phú trong việc này đến vậy. Nếu ngay từ đầu lão gia tử chuyên tâm chỉ bảo Lục Nghiên, Lục gia bây giờ chắc là càng nâng cao hơn, chứ không phải giống hiện tại không có ai kế thừa dần dần xuống dốc.

Lục Nghiên chỉ uống hai chén cháo, ăn hai cái bánh bao liền nghỉ.

"Ừa, Lục Thực đâu?" Lục Nghiên đột nhiên nhớ tới hỏi.

Lục gia tổng cộng có ba chị em. Lục Nghiên là chị lớn, bên dưới còn có một em trai Lục Thực là Lục Xu là em gái nhỏ nhất. Nghe cô hỏi, người hầu khi nãy đưa bánh bao cho Lục Thực liền nói: "Ta không nhìn thấy nhị thiếu gia, khi nãy đưa qua là Dầu Muối bên cạnh nhị thiếu gia tiếp nhận."

Bên cạnh Lục Thực có hai nàng hầu, phân biệt gọi là Dầu Muối cùng Tương Dấm (ta cười chắc chết =)))

Lục Nghiên gật đầu nói: "Đợi một chút, các người đem bữa sáng của nhị thiếu gia đưa đến cho cậu ta đi."

"Vâng ạ."

Mà nhị thiếu gia Lục Thực lúc này đang từ cửa sau chuẩn êm vào, vẫn mặc nguyên quần áo hôm qua, đích thị là một đêm chưa về, hiện tại mới trở về.

"Nhị thiếu gia, ngài đã về!"

Hai người hầu của Lục Thực nhìn thấy vô cùng kích động. Lục Thực hỏi bọn họ: "Thế nào, lão gia và phu nhân có tìm ta không?"

Dầu Muối nói: "Không có, chỉ có sáng nay đại tiểu thư sai người đem đến một bàn bánh bao, nói là tiểu thư tự làm."

"Chị ta tự tay làm?"

Lục Thực sùng sốt, vội nói: "Vội nhanh một chút đem bánh bao bung đến cho ta!"

Tương Dấm nói: "Thiếu gia, hôm nay ngài vẫn muốn ra ngoài sao? Nếu lão gia và phu nhân biết được nhất định đem chúng ta ra đánh chết!"

Lục Thực tròn mắt nhìn cô nói: "Xem lá gan của người kia, gia ra ngoài chính là để làm đại sự, người sợ cái gì? Chờ thêm hai ngày, ta nhất định sẽ cho người một bất ngờ lớn!"

Dầu Muối cùng Tương Dấm nhìn nhau, vì sao bọn họ có cảm giác bất an a....

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 6

Nhà của Lục gia là một căn nhà kiểu cũ, diện tích rất rộng, ở phía sau còn có một vườn mai lớn. Hiện tại mùa đông giá rét, muôn hoa héo tàn, vườn hoa mai này của Lục gia lại vô tình nở rộ, muôn hồng nghìn tía, cực kì xinh đẹp, hoa mà hôm trước Lục Thực hái cho Lục Nghiên chính là ở đây.

Trong trí nhớ của Lục Nghiên đúng là có vườn hoa này, ăn xong bữa sáng, cô cùng một đám người giúp việc cầm theo dụng cụ hái hoa đi đến. Vườn mai này thường xuyên có người lui tới nên được chăm sóc rất cẩn thận, hoa nở rất nhiều, đa phần đều là hồng mai. Trong khi xung quanh đều là một màn tuyết trắng xóa thì điểm tô ở đây một khu vườn đỏ rực xinh đẹp vô cùng!

Xuân Hạnh hỏi: "Tiểu thư, chúng ta hái nhiều hoa như vậy là để làm gì?"

Một trận gió lạnh thổi tới, Lục Nghiên rụt cổ, áo choàng lông thỏ cũng kéo cao hơn nói: "Ta định dùng hoa mai làm ít đồ....Hoa này nở ra thật sự rất nhiều, đóa hoa cũng tươi mới, dùng để làm đường tí mai hoa, ừ Mai hoa từ đều vô cùng thích hợp!"

"Đường tí mai hoa? Mai hoa từ?"

Nghe vậy Xuân Hạnh liền gia tăng tinh thần, nghĩ đến tay nghề của tiểu thư nhà mình nhìn không được nuốt một ngụm nước bọt. Thức ăn gần đây của Lục gia đều do Lục Nghiên làm, tay nghề của Lục Nghiên đã đạt tới trình độ tùy tiện trộn một ít rau xanh cũng trở nên cực kì ngon miệng. Cho nên chỉ sau nửa tháng ngắn ngủi, mọi người ở Lục gia đi ra ngoài, người quen nhìn thấy đều phải giật mình suy nghĩ tại sao lại có thể trở nên béo tốt như vậy.

Xuân Hạnh tự nhéo mặt mình cũng cảm nhận được toàn là thịt, nếu lỡ như tiểu tử Nhị Hồ Từ ở bên cạnh nhà thấy cô béo quá thì làm sao đây! Xuân Hạnh có chút rối rắm... Suy nghĩ một lúc liền thấy, thức ăn ngon so với đàn ông thì vẫn nên lựa chọn thức ăn thì tốt hơn!

Xuân Hạnh cứ như vậy khoái trá quyết định!

Thời gian gần đây, xương cốt của Lục Nghiên đã rắn chắc hơn, thời gian xuống bếp của cô ngày càng nhiều, mỗi lần làm thức ăn cũng làm nhiều hơn một chút để cho người hầu cũng có thể được ăn. Nhờ vào việc chăm sóc cái bao tử của tất cả mọi người mà người hầu trong phủ cũng đều bị cô thu phục dưới trướng, khi nghe cô nói hái hoa mai về để làm thức ăn đều hăng hái hơn -- tiểu thư lại muốn làm đồ ăn ngon rồi, thật sự chờ mong nha....

Đến giữa trưa, gió tuyết lại bắt đầu nổi lên, Lục Nghiên nhìn thấy cũng đã đủ hoa liền gọi mọi người vào nhà.

"Được rồi, nhiều như vậy cũng xem như đã đủ, chúng ta về thôi, nếu còn thiếu sẽ cho người ra hái sau!"

"Vâng ạ!"

Vừa nghĩ tuyết rơi, ngay lập tức liền kéo đến, chớp mắt đất trời trở nên trắng xóa. Phân phó người hầu đặt hoa mai vừa hái được ở phòng bên, Lục Nghiên vừa cởi xuống áo choàng thì một người hầu bưng đến cho cô một chén trà nóng. Lục Nghiên nhận trà từ tay hạ nhân, nếm thử một ít liền thấy khẩu giác rất kích thích. Chỉ là một chén trà tảo đồ, bên trong cho vào một thìa mật ong, vị ngọt nhàn nhạt vừa đủ, thật sự rất ngon. Uống xong chén trà, tay cô cũng đã trở nên ấm áp hơn, Lục Nghiên thoải mái thở một hơi, cảm giác lưỡi biếng kéo đến.

"Hôm nay kêu phòng bếp chuẩn bị một chút, ta sẽ viết danh sách các món cần dùng, đưa cho di Từ sơ chế cho tốt, một lát nữa ta đi xuống chỉ việc nấu." Cô mở miệng nói.

Xuân Hạnh gật đầu: "Vâng ạ!"

Lục Nghiên dự định ngủ trưa một lúc thì bên ngoài truyền đến âm thanh: "Tiểu thư, tiểu thư.... không xong rồi, có người ở Kim Ngân phường đến."

Người đang chạy tới chính là anh trai của Xuân Hạnh, cũng là người hầu ở bên cạnh Lục lão gia.

"...Kim Ngân phường?"

Lục Nghiên thì thào nhắc lại, trong đầu hiện lên một chút kí ức của cái tên này, cô kinh ngạc nói: "Đây không phải tên của sông bạc sao? Người ở sông bạc đến phủ chúng ta làm gì?"

Lý Hạ nói ra tin tức mình đã nghe lén được: "Bọn họ nói, thiếu gia đánh bạc ở sông bạc của họ nợ hai mươi vạn lượng bạc, nếu hôm nay không trả thì sẽ đem tam tiểu thư bán cho kỹ viện trả nợ. Bây giờ phải làm sao đây tiểu thư?"

Nghe vậy, đồng tử trong mắt Lục Nghiên co rút lại, đánh bạc nợ hai mươi vạn lượng bạc....

"Lục Thực chắc chắn không phải người ham mê cờ bạc!" Lấy lại tinh thần, Lục Nghiên nhủ mảy nói.

Đứa nhỏ Lục Thực này, bởi vì là con trai duy nhất trong nhà, tính tình không thể tránh khỏi có chút kiêu căng nhưng trước giờ chỉ thích chơi bời, ăn uống.... nói chung là một tiểu tử ôn hòa, kính trọng người lớn, chăm sóc chị em, Lục Nghiên không tin cậu sẽ chạy đến sông bạc lại còn chơi thua nợ tới hai mươi vạn lượng.

"Người của Kim Ngân phường hiện đang ở đâu?" Lục Nghiên hỏi.

Lý Hạ: "Ồ nhà chính, thiếu gia còn bị bọn họ đánh một trận, không biết có tổn thương chỗ nào không!"

Lục Nghiên hít sâu một hơi, kêu Xuân Hạnh lấy quần áo cho mình thay, sau đó mang theo người chạy đến nhà chính, vừa đi vừa hỏi Lý Hạ những tin tức có liên quan. Tin tức cô biết thật sự quá ít, thật sự không biết ở đó đang xảy ra sự tình gì... Lục Nghiên có chút đau đầu.

Kim Ngân phường là sông bạc lớn nhất ở S tỉnh, sau lưng thế lực chống đỡ rất lớn. Trước kia Lục gia tuy tên tuổi lớn nhưng cũng chỉ là nơi bán rượu, không thể sánh bằng những người có quyền thế kia, bây giờ Lục gia lại xuống dốc, bọn họ càng kính thường gia đình cô, trực tiếp đi đến nhà đòi nợ. Thật sự không ổn rồi.... Lục Nghiên gọi Lý Hạ đến phân phó một chuyện.

".....Tiểu thư, thật sự có thể làm như vậy sao?" Lý Hạ do dự.

Lục Nghiên nói: "Người cứ làm theo những gì ta nói là được."

Sau đó, cô sai Xuân Hạnh gọi tất cả mọi người trong phủ đến, cùng với cô đi đến nhà chính Lục gia. Cô chính là muốn để khí thế này lấn áp bọn người kia.

"Nếu Lục gia các người không trả số tiền kia, như vậy cũng không thể trách Kim Ngân phường chúng ta không nói chuyện tình cảm, khuê nữ của Lục lão gia ngài bộ đáng yêu điệu xinh đẹp có thể đáng giá vài đồng."

"Cha...cha....! Cứu con!"

Ở nhà chính, người của Kim Ngân phường vây bắt Lục Xu, Lục Xu liên tục tránh né, một bàn tay vô tình cào trúng mặt cô. Đứng nghĩ Lục Xu mới chỉ mười hai tuổi, cô đã biết làm đẹp, móng vuốt kia cào trúng mặt cô, trên mặt xuất hiện vài vết máu.

"Nha đầu xấu xí!"

Tên tay sai kia phun ra lời chửi mắng, một bàn tay như cái quạt mo bay về phía Lục Xu, kéo cách tay của cô đi.

"Các người buông tay con bé ra, Tàn gia, có chuyện gì thì từ từ ngồi xuống nói chuyện...." Lục lão gia bị bọn người kia bắt lại, vừa tức lại vừa vội nhìn về phía người đàn ông ngồi bên kia. Hắn ta mặc một bộ áo vạt dài, trên đầu đội mũ màu đen, bộ dạng vô cùng tuấn tú, khí chất ôn hòa vô hại, nhìn không giống người chỉ biết dụng tay chân mà lại giống dân trí thức.

Tàn gia mỉm cười nói: "Lục lão gia, ngài đang làm khó tôi rồi, tôi cũng chỉ làm việc cho người khác thôi. Tục ngữ nói, thiếu nợ thì phải trả tiền, việc đó là tất yếu, các người không đem tiền ra trả, chúng ta chỉ có thể sử dụng thủ đoạn thôi...."

Lục Thực bị người ta đánh tới mức không thể nhìn ra bộ dạng, lúc này lại nhìn thấy Lục Xu bị người khác cào mặt vội la lên: "Người thiếu tiền các người là ta, không

liên quan đến em gái ta, các người muốn bán thì bán ta đi..."

Lục Nghiên đi tới, nhìn thấy cản tượng Lục Xu thì bị người ta lôi kéo, cha mẹ cô cùng với Lục Thực bị người của Kim Ngân phường bắt quỳ dưới đất. Khóe mắt liền giật!

Nộ khí trong lòng cô không thể kiềm lại được, đi vào nhà chính lớn tiếng kêu: "Dừng tay!"

Hai chữ rõ ràng vang lên, nháy mắt tất cả mọi người đều nhìn về phía cô. Sau lưng Lục Nghiên là tất cả người hầu ở Lục gia, khí thế cũng rất lớn.

"Chị..."

Lục Xu nhìn thấy cô ngay lập tức hiện ra ánh mắt cầu cứu, lợi dụng mọi người đang chú ý tới Lục Nghiên, Lục Xu liền cúi đầu hung hăng cắn vào tay đối phương một cái. Hắn bị đau liền theo bản năng buông tay, nhân cơ hội này Lục Xu nhanh chóng chạy đến bên cạnh Lục Nghiên, trốn sau lưng nàng run rẩy kêu: "Chị..." Nàng nắm lấy cánh tay Lục Nghiên, Lục Nghiên vỗ vỗ tay cô nói: "Không có việc gì đâu."

"Nha đầu xấu xí!"

Tên tay sai bị Lục Xu cắn trúng nên tức giận, bước tới muốn nắm lấy Lục Xu. Lục Nghiên liếc mắt nhìn hắn một cái sau đó tát cho hắn một bạt tay.

"Chát!"

Bạt tay này đánh ra khiến tên tay sai đầu nghiêng qua một bên, mùi máu tươi xông vào mũi. Cô nương này thật mạnh...-- tên tay sai cảm giác trên mặt đau đớn, trong lòng lại càng giật mình.

"Người là cái thá gì mà cũng dám tới lôi kéo em gái ta?"

Lục Nghiên lạnh lẽo nhìn đối phương. Ánh mắt cô quá mức sắc bén như là lưỡi dao, còn có khí thế bức người khiến cho đối phương có cảm giác thấp kém. Nhìn vào ánh mắt cô, tên tay sai chỉ cảm thấy trên người chột lạnh, loại cảm giác này hắn chỉ cảm nhận được khi ở bên cạnh ông chủ của mình, nhất thời cơ thể liền cứng ngắc lì lại.

Ánh mắt cô liếc qua nhìn tới người đang ngồi trên ghế kia, khóe miệng lộ ra một tia châm chọc nói: "Người của Kim Ngân phường quả nhiên là uy phong!"

Tần gia nhìn cô, hơi suy nghĩ rồi kinh ngạc nói: "Đại tiểu thư Lục gia?"

Lục Nghiên cười, nụ cười không hề có chút ám áp nào. Ánh mắt đảo tới chỗ cha mẹ cô, nhìn thấy họ không có chút thương tổn gì mới nhẹ nhàng thờ ra, nói với Tần gia: "Kim Ngân phường đúng là không để Lục gia chúng ta vào mắt, trực tiếp chạy tới cửa Lục gia. Tần gia, người làm vậy thật sự không đúng một chút nào!"

Tần gia tỏ ra bất đắc dĩ nói: "Nếu không phải do Lục thiếu gia thiếu nợ Kim Ngân phường chúng ta thì ta cũng không muốn đến đây như thế này đâu. Ta là người làm kinh doanh, từ trước đến giờ đều nói đến đồng tiền, hòa khí sinh tài!" Bộ dáng của hắn ta muốn bao nhiêu vô tội thì có bấy nhiêu!

Người đi chỗ khác mà hòa khí sinh tài! Lục Nghiên lạnh lùng cười nói: "Lục Thực là loại người như thế nào ta rất rõ! Chuyện này rốt cuộc là như thế nào, ta biết Tần gia người nhất định hiểu rõ!"

Cô nheo mắt lại, mỉm cười: "Chỉ có điều, Tần gia xem thường Lục gia chúng ta như vậy thì chắc cũng không để Cố gia vào trong mắt rồi!"

Cố gia? Trong tỉnh S này có thể có Cố gia nào khác hay sao?

Lục Nghiên mỉm cười nói: "Ta sợ Tần gia người quên mất, Lục Nghiên ta chính là vị hôn thê của Cố Thành, hai nhà Cố Lục vẫn còn có quan hệ thông gia! Hiện tại Tần gia đánh tới cửa Lục gia ta chính là hoàn toàn không để Cố gia vào trong mắt rồi. Chắc là thế lực sau lưng Kim Ngân phường quá lớn, khinh bỉ cả Cố gia nhà?"

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 7

Lục Nghiên cũng không muốn mượn oai của người khác. Nhưng hiện tại, muốn làm cho người của Kim Ngân phường thu liễm hành vi chỉ có thể mượn danh của Cố gia. Hai hôm trước, một nhà các cô còn đang bàn tính việc từ hôn với Cố gia mà hôm nay cô lại phải mượn danh của họ để vượt qua cửa ải khó khăn này..... Đúng là thế sự vô thường!

Ánh mắt Lục Nghiên nhìn sang chỗ Tần gia nói: "Kim Ngân phường các người chính là muốn đối địch với Cố gia?"

Nghe vậy, ánh mắt Tần gia hơi loé lên. Lúc này, một thanh niên đứng cạnh Tần gia nói: "Dù cho người là vị hôn thê của Cố Thành thì làm sao? Toàn bộ tỉnh S có ai không biết, hôn sự của các người, Tam thiếu gia bên kia cũng không đồng ý!"

"Không thích thì thế nào? Lệnh của cha mẹ, lời người mai mối, việc hôn sự của chúng ta lại do Cố lão thái gia định ra, Cố Thành muốn đổi ý cũng không phải việc dễ dàng! Dù gì đi nữa, ít nhất hiện tại ta vẫn là vị hôn thê của hắn!"

Lục Nghiên cười nói: "Tần gia ở đây lo lắng việc hôn sự giữa ta và Cố Thành, không bằng dự tính xem đối đầu với Cố gia, người về báo cáo lại với người đứng sau

lưng người như thế nào đây."

Nói đến đây cô ồ một cái rồi tự đánh đầu mình nói: "Người xem ta kìa, thiếu chút nữa ra đã quên mất, ta vừa cho người làm mời người ở Cổ gia đến... Tàn gia xem ta như thế nào ta cũng mặc kệ, Kim Ngân phường ở tỉnh S nổi tiếng thế nào ai mà không biết nha! Chúng ta chỉ là một gia đình nhỏ bé thấp kém làm sao so được. Không bằng Tàn gia ngồi lại uống chén trà, có khi một lát nữa người Cổ gia đến sẽ có chuyện để nói với nhau đó."

Tàn gia không chút hoang mang, híp mắt nói: "Ta ngồi ở đây đợi."

Lão hồ ly! Lục Nghiên hơi nheo mắt lại, cô biết lời nói của cô, Tàn gia hẳn cũng không tin. Bất quá cô không hề nói dối! Cô đã sai người chạy đến Cổ gia cầu cứu rồi. Tuy rằng có chút mất mặt nhưng dù sao vẫn tốt hơn là để Lục Xu bị người ta đem đi mất.

Mặt mũi tuy quan trọng nhưng cũng còn tùy vào trường hợp.

"Được thôi, ta sẽ cho người châm cho Tàn gia một chén trà nóng. Có điều cha mẹ còn có em trai và em gái của ta bên kia, Tàn gia ngài....." Lục Nghiên giọng điệu trấn định, âm thanh nhàn nhạt giống như đang đàm đạo với Tàn gia. Nghe vậy hẳn phát tay, ngụ ý thả người ra.

"Nghiên nhi..."

Vợ chồng Lục lão gia vừa được thả ra liền chạy đến chắn trước mặt Lục Nghiên. Dù rằng khi này hai người còn rất chật vật nhưng hiện tại chỉ nghĩ đến việc bảo vệ con của mình.

Lục Nghiên trong lòng âm áp, đưa ghế cho cha mẹ ngồi, cười nói: "Cha, mẹ, người tới là khách. Tàn gia muốn ở đây đợi người của Cổ gia thì ta cứ tiếp hân. Xuân Hạnh mau đem trà nóng đến đây."

Xuân Hạnh nghe thấy tiếng cô phân phó, liền thu hồi ánh mắt cảnh giác, đồng ý một tiếng rồi chạy vào phòng bếp. Người của Lục gia ngồi xuống, người làm sau lưng Lục Nghiên tay cầm gậy gộc đứng đối diện với bọn người Tàn gia, ánh mắt không khác gì Xuân Hạnh đối địch mà cảnh giác nhìn. Nhất thời trong phòng mang theo không khí găng co. Chắc chắn nếu bọn người Kim Ngân phường động thủ, bọn họ nhất định sẽ nhào tới, mà hai phía lại chỉ có thể kim chế lẫn nhau.

Lúc bọn họ mới tiến vào cửa Lục gia, bọn người làm không giấu được sự bối rối sợ hãi. Nhưng hiện tại, những người này chỉ đợi Lục Nghiên hô một tiếng chắc chắn liền động thủ. Tàn gia thấy thế hơi nheo mắt. Mọi thứ đều thay đổi từ khi Lục Nghiên xuất hiện!

Ban đầu quyền chủ động chính là nằm trong tay hân. Cô vừa xuất hiện, quyền chủ động liền rơi hết lên tay cô. Cô nương này trên người mang một vẻ bình tĩnh tự tin khiến người ta tin phục cô, mà sự bình tĩnh của cô cũng ảnh hưởng đến bọn gia nhân bên cạnh cô, khiến cho bọn họ mang một sự dũng khí dám đối đầu với người ở Kim Ngân phường.

Lục Nghiên nói đến Cổ gia, không phải chỉ để người ở Kim Ngân phường nghe, mà còn để đám người làm của Lục gia tin tưởng, có Cổ gia đứng sau lưng, bọn hân sợ cái gì!

Cha mẹ cô tính tình ôn hòa nhu nhược, không thể tin được lại có thể dạy dỗ ra một đứa con gái thông minh cơ trí như vậy. Lần đầu tiên Tàn gia nhìn kỹ vị Lục gia đại tiểu thư này. Nghe nói, Lục Nghiên cô sinh ra đã có vẻ đẹp tuyệt trần nhưng tính tình lại vô cùng nhất gan, hiện tại nhìn thấy thì đúng là cô rất đẹp có điều nhất gan sao? Hân nhỏ!

Không hiểu Lục Nghiên thật sự đi Cổ gia mời người sao? Lúc này hân nghĩ chỉ là Lục Nghiên phô trương thanh thế hù dọa hân, nhưng nhìn thấy vẻ trấn định của cô trong lòng cũng xác định rõ ràng.

Cổ gia ở tỉnh S, toàn bộ Z quốc ai mà không biết. Thời thế bây giờ đang hỗn loạn, quyền lực không chế ngự được người có súng ống mà Cổ gia ở phía Nam lại là một tay quân phiệt, trong tay có rất nhiều súng ống, là hoàng đế ở phương Nam, không phải là người Kim Ngân phường hân dám trêu chọc! Tàn gia không thể không thừa nhận, hân bị lời nói của Lục Nghiên làm cho lay động, Cổ gia bọn họ là người không thể động vào.

Quả thật, dù việc hôn nhân hai nhà có không thành, thì hiện tại Lục gia vẫn là xui gia với Cổ gia, mà Lục Nghiên vẫn đang là cháu dâu tương lai của Cổ lão gia....

"Lục tiểu thư thật là nhanh mồm nhanh miệng a!"

Lấy lại tinh thần, Tàn gia đánh giá Lục Nghiên một lượt, trong lòng thầm nghĩ -- -- đúng là một tiểu hồ ly

Lục Nghiên mỉm cười: "Tàn gia ngài đang khen ta sao?? Ta thật sự không dám nhận!"

Xuân Hạnh bưng trà đến, Lục Nghiên tự tay đem trà đưa đến cho cha mẹ. Trước mặt Lục lão gia, cô mỉm cười một cái với ông. Không biết vì sao Lục lão gia chỉ cần nhìn thấy nụ cười kia của cô liền an ổn tinh thần.

Lục Nghiên mời trà Tàn gia nói: "Trà này chính là Bích Loa Xuân thượng hạng, không biết có hợp khẩu vị của Tàn gia không?"

Ánh mắt Tàn gia khẽ động, sau đó đứng lên cầm lấy mũ nói: "Ta cũng không rành việc uống trà, hôm nay đã quấy rầy nhiều rồi, nên nhanh chóng đi thôi. Có điều, Lục tiểu thư, ban này ta có nói, thiếu nợ thì phải trả tiền, đó là việc tất nhiên. Hôm nay ta đi, hôm sau chắc chắn sẽ quay lại lấy."

Hân chuẩn bị rời đi, Lục Nghiên cũng thờ ra một hơi. Thật sự có thể làm hân bỏ đi hay không, Lục Nghiên cũng không chắc chắn, bây giờ có thể giải quyết xong, cô cũng thoải mái hơn, có điều...

"Thiếu nợ trả tiền, đây là việc nên làm, chỉ là Lục gia ta cũng không phải nhiều tiền gì, thiếu bao nhiêu sẽ trả lại bấy nhiêu, không thêm bớt một đồng!"

Nói xong cô quay lại nhìn Lục Thực hỏi: "Lục Thực, em thiếu Kim Ngân phường bao nhiêu tiền?"

Lục Thực giận dữ nói: "Trước sau em chỉ thiếu có tám ngàn lượng vậy mà bọn hân lại nhất quyết nói hai mươi vạn."

Lục Nghiên mỉm cười nói: "Tần gia, ngài cũng nghe rõ rồi chứ? Tám ngàn lượng bạc, ngài cho chúng ta vài ngày, chúng ta không bớt trả cho ngài đúng số, có điều số dư còn lại..." Nói tới đây, cô chỉ lắc lắc đầu, Tần gia cũng hiểu cô muốn gì.

Hắn khẽ nhủ mày, đang định mở miệng nói thì bên ngoài truyền đến tiếng bước chân. Bước chân vô cùng chính tề giống như được huấn luyện, bên cạnh đó còn kèm theo tiếng vũ khí leng keng.

Một đám người mặc quân phục đen, trên tay còn cầm theo vũ khí xuất hiện, tổng cộng có hai mươi người. Những người này đi vào phủ Lục gia, chia làm hai bên đứng ngay ngắn chính tề, ở giữa một người cũng mặc quân phục màu đen đi tới, vị này chính là phó quan.

"Tiểu thư!"

Lý Hạ đi sau lưng phó quan, hiện tại nhìn thấy Lục Nghiên liền chạy tới phía cô.

"Ồ, Tần ngũ gia ở Kim Ngân phường đây mà, không biết ngọn gió nào hôn nay lại thổi người đến đây a?"

Phó quan kia về ngoài anh tuấn tiêu soái, một bộ dáng chính nhân quân tử, vừa mở miệng lại mang theo vẻ cà lơ phất phơ, nhưng lại vô cùng nhận thức Tần gia.

Tần gia nhìn về phía phó quan, mang theo chút kiêng kỵ cùng sùng sốt không ngờ hắn lại xuất hiện ở đây.

"Trương phó quan...."

Trương phó quan ha ha cười nói: "Là ta đây, sao, Tần gia không muốn gặp mặt ta à? Vậy thì ta phải cố gắng xuất hiện trước mặt ngài nhiều hơn thôi, ta nha, chính là ai càng không muốn gặp ta, ta lại càng khiến người đó nhìn thấy!"

Tần gia không nói gì. Ánh mắt Trương phó quan nhìn những tay sai đứng sau hắn, toàn bộ là người Kim Ngân phường, một đám người đô con vạm vỡ thật khiến người khác chú ý. Trương phó quan mở miệng nói: "Nhiều người như vậy sao? Lục gia đắc tội gì với Kim Ngân phường rồi? Đối phó với người dân bình thường mà cần nhân lực đến như vậy, thật sự có chút...."

Tần gia mỉm cười nói: "Chúng ta cũng chỉ là muốn đòi miếng cơm mà thôi..."

"Xin cơm ăn trước mắt Cô gia chúng ta sao?"

Tần gia nhất thời ghen hờn.

Trương phó quan đột nhiên mặt lạnh nói: "Có ai không biết Lục gia cùng với Cô gia vô cùng thân thiết, Lục đại tiểu thư lại là vị hôn thê của Cố Thành thiếu gia, khi dễ Lục gia chính là vả vào mặt Cô gia chúng ta. Kim Ngân phường các người chính là muốn động thổ trên đầu thái tử nha! Các người không để Cố gia vào mắt sao?"

Tần gia sắc mặt trầm xuống, trong lòng vô cùng khó chịu nhưng vẫn cười ôn hòa nói: "Hiểu lầm thôi, tất cả đều là hiểu lầm thôi... Kim Ngân phường như thế nào lại dám khinh thường Cố gia!"

Trương phó quan xì một tiếng khinh miệt, chỉ vào Tần gia nói: "Người đi về nói với người đứng sau lưng người là Lục gia là do Cố gia chúng ta bảo vệ, Kim Ngân phường các người dám đụng vào người của Lục gia chính là chống đối Cố Tứ Gia, là đối đầu với Cố gia, người hiểu chưa?"

Lời nói của Trương phó quan thật sự không có chút khách khí, Lục Nghiên nhìn qua phía Tần gia thấy hắn biểu cảm đại biến, điều này khiến cho cô hiểu rõ địa vị của Cố gia ở tỉnh S lớn như thế nào.

Tần gia không nói gì, chấp tay cáo từ với Trương phó quan, mang người muốn chạy ra khỏi Lục gia, Lục Nghiên liền nói: "Tần gia, ta sẽ giữ đúng lời hứa, tiền chúng ta nợ Kim Ngân phường chắc chắn sẽ trả, chỉ mong các người cho chúng ta một ít thời gian."

Cước bộ của Tần gia dừng một lát rồi nhanh chóng cất bước. Ra đến bên ngoài cửa lớn, hắn quay đầu nhìn lại hai chữ "Lục phủ"...

"Thật không ngờ người được mời đến lại là Cố Tứ gia!"

Nếu như là những người khác ở Cố gia, hắn cũng không cần kiêng kỵ đến như vậy! Nghĩ đến vị Lục gia đại tiểu thư kia trong lòng hắn có chút dự cảm...

"Lục gia muốn suy tàn, chắc là còn lâu đi..."

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 8

Sau khi người của Kim Ngân phường rời đi, Lục Nghiên nhìn về phía vị Trương phó quan kia, đi về phía đó thì lễ nói: "Lần này đều nhờ Trương phó quan trợ giúp, nếu không thì không biết sự tình sẽ như thế nào nữa!"

Vừa rồi đối mặt với Tần gia hắn lộ ra một dáng vẻ cà lơ phất phơ, khinh bỉ nhưng khi đối với Lục Nghiên, phản ứng của hắn có chút không được tự nhiên, tay chân không biết làm như thế nào mới đúng. Trương phó quan thật sự rất sợ phụ nữ!

Im lặng nửa ngày, Trương phó quan chỉ có thể thốt nên một câu: "Không có gì, chỉ là Tứ gia phân phó."

Tứ gia....

Đây là lần thứ hai Lục Nghiên nghe đến cái tên này. Vừa rồi khi Trương phó quan nói ra tên này, bộ dáng Tần gia thật sự biến hóa, cô nhìn thấy rất rõ. Đó chính là vô cùng kiêng kỵ.

Lục lão gia ở một bên tiến lên tiếp đón, đối với Trương phó quan rất khách khí chấp tay cảm nói: "Hôm nay thật sự khiến cho Trương phó quan chê cười rồi, người về nói với Tứ gia chúng ta cảm ơn, ngày khác nhất định đến nhà cảm tạ."

"Ngài khách khí rồi!"

Trương phó quan không dám nhận lễ này, hần mặc dù là người làm việc tay chân nhưng lễ nghi vẫn biết chút ít nói: "Ngài là trưởng bối của Tứ gia chúng ta, ngài hành lễ, ta thật sự không dám nhận, ta cũng chỉ là nhận lệnh từ Tứ gia chứ không có làm cái gì a."

Lục lão gia nói: "Bất luận là như thế nào thì hôm nay ta cũng đã chịu ơn người."

Trương phó quan nói: "Nếu không còn chuyện gì ta trở về phục mệnh với Tứ gia đây."

Nghe vậy Lục lão gia nói: "Vội đi nhanh đi..."

Trương phó quan mang theo binh lính đi về, mọi người vừa đi hết, Lục Nghiên liền xoay người bật tay đánh vào mặt Lục Thực. Động tác của cô rất bất ngờ khiến mọi người vô cùng kinh hãi. Lục Thực bụm mặt ngẩn ngơ nhìn Lục Nghiên, về mặt mờ mịt chưa kịp hiểu rằng chuyện gì đã xảy ra!

Lục Nghiên nhìn Lục Thực lạnh lùng nói: "Người có biết người làm cái gì không? Suýt chút nữa người đã phá hủy Lục gia rồi!"

Lục Thực lấy lại tinh thần, nghe chất vấn của cô hốc mắt liền đỏ lên, không dám chống đối cô, chột dạ nói: "Em...em cũng không cố ý....em chỉ là....chỉ là muốn...giúp đỡ trong nhà một chút..."

Bên kia Lục phu nhân nhìn thấy bộ dáng của Lục Thực có chút đau lòng nhưng khi nhìn vào mặt của con gái nhỏ, lời nói cầu tình vừa định phát ra lại nói không nên lời... Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, bà đều cảm thấy đau....

"Lục Xu chỉ mới mười hai tuổi, bởi vì người mà thiếu chút nữa đã bị hủy cả đời, một câu không cố ý là có thể bỏ qua sao?"

Nghe vậy, Lục Xu nhào vào lòng mẹ ôm chặt, dựa đầu vào ngực bà. Cô gái nhỏ mới bao lớn, chưa từng chịu thương tổn gì, hôm nay thật sự dọa cô sợ rồi.

Lục Thực nhìn về phía Lục Xu, cúi đầu nói: "Thực xin lỗi, Xu nhi, anh không phải cố ý...."

Lục Xu không nói gì, trong lòng cô đối với Lục Thực có chút oán giận. Nghĩ đến việc vừa xảy ra, thân thể cô không tránh được run rẩy.

"Quý xuống cho ta!" Lục Nghiên ra lệnh cho Lục Thực.

Lục Thực có chút kinh ngạc, Lục Nghiên nhàn nhạt nhìn cậu nói: "Nếu người vẫn coi ta là chị, vẫn nhận là người Lục gia thì quý xuống lập tức cho ta!"

Lục Thực không dám nói gì liền quý xuống. Lục Nghiên nhìn cậu nói: "Hôm nay người quý ở đây cho ta, không có lệnh của ta không được đứng lên. Nếu dám đứng lên thì không cần gọi ta là chị nữa, cũng không cần bước chân vô cửa Lục gia nữa!"

Lục Thực sợ hãi ngừng đầu. Lục lão gia do dự nói: "Nghiên nhi, cái này...."

"Cha!" Lục Nghiên ngắt lời hần nói: "Chuyện này cứ giao cho con giải quyết. Lục Thực đã làm sai nhất định phải chịu trừng phạt, nếu không lỡ như chuyện này lại phát sinh một lần nữa cha định giải quyết như thế nào?"

Lục lão gia trầm mặc thờ dài. Lục Thực quý tại sân nhà trước, mọi người ở Lục gia đều là ai về phòng nấy. Ban đầu, Lục Nghiên dự định xuống bếp nấu một ít thức ăn nhưng xảy ra chuyện như vậy cũng không còn tâm tình, kêu di Từ các cô tùy tiện mang đồ ăn đưa đến. Lục lão gia ăn mấy miếng, nhìn ra bên ngoài thấy Lục Thực vẫn còn đang quý, đã quý hết một tiếng đồng hồ.

"Nghiên nhi..."

"Cha đã đồng ý việc này giao cho con xử lý!" Giọng nói của cô rất mạnh mẽ.

Lục lão gia nói: "Nhưng mà trời lạnh như vậy, thân thể em trai con sợ chịu không nổi!"

"Chịu không nổi..... Đó là do hần tự làm tự chịu."

Lục Nghiên lạnh lùng nói, tay gấp một đĩa thức ăn cho Lục Xu, ôn nhu nói: "Xu nhi ăn cái này đi, mùi vị không tệ nha."

Lục Xu đang thất thần, nghe vậy liền lấy lại tinh thần nói: "Vâng..."

Lục Thực rất kiên cường mà quý, không than vãn một lời, trên người chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, khoác một lớp áo phục, thời tiết lại đang có tuyết rơi, không biết sẽ bị đông lạnh thành dạng gì... Cha mẹ hần chịu không nổi đau lòng, nhưng dù có cầu tình như thế nào Lục Nghiên cũng không chịu tha cho hần.

"Chị tha cho anh ấy đi!" Một lúc lâu sau, Lục Xu lên tiếng, lay lay tay áo Lục Nghiên, thanh âm như đang làm nũng.



Lục Nghiên nhìn về phía cô, nói: "Lục Thực phạm sai lầm, còn làm cho em chịu ủy khuất lớn như vậy, bị phạt cũng là do hấn tự làm tự chịu, em mặc kệ hấn đi."

"Chị!" Lục Xu sốt ruột cầu tình: "Anh ấy chắc chắn không cố ý, anh ấy thương em nhất, mỗi lần ra ngoài đều mua đồ ăn ngon về cho em, còn mua đồ chơi về cho em chơi, khi còn nhỏ ra ngoài chơi, em chơi một cũng do anh công về.... Chị... chị tha cho anh đi...."

Lục Nghiên hỏi: "Lục Thực thiếu chút nữa hại em, Xu nhi, em không hận hấn sao?"

"Không hận, em không hận anh ấy!" Lục Xu dùng sức lắc đầu. Ngay từ đầu, cô có chút tức giận nhưng khi nhìn thấy Lục Thực quỳ trong băng tuyết, tức giận kia liền từ từ biến mất, hiện tại chỉ cảm thấy đau lòng.

Lục lão gia và phu nhân cũng nói thêm vào: "Ta thấy Thực nhi cũng đã biết sai, Nghiên nhi, con cho hấn đứng lên đi, con không chịu nói, dù cho ta là cha mẹ gọi hấn đứng lên, hấn cũng không chịu!"

Lục Nghiên nói: "Nếu mọi người đều nói như vậy, vậy thì kêu hấn đứng lên đi."

Cô vừa cất lời, cha mẹ cô cùng Lục Xu lập tức chạy tới bên cạnh Lục Thực truyền đạt lời của cô. Lục Nghiên: "....." Đây thật sự biến cô thành người xấu rồi.

"Anh, chị cho anh đứng lên rồi!" Lục Xu chạy tới, tiểu cô nương tràn đầy quan tâm nói với anh trai của mình. Nghe được lời cô nói, Lục Thực ngẩng đầu, sắc mặt trắng bệch, môi đông cứng hiện lên xanh tím. Hấn nhìn Lục Xu, hốc mắt đỏ lên nói: "Xu nhi, anh không cố ý, em đừng giận anh..."

Cả ngày hôm nay, Lục Xu chưa từng khóc một tiếng, nhưng vừa nghe thấy lời Lục Thực nói ra, lại tu tu khóc... cô gạt nước mắt nói: "Anh là tên ngốc, là tên bại hoại.... Nhưng mà Xu nhi thích anh nhất, cho nên Xu nhi tha thứ cho anh!"

Lục Thực mắt thì khóc nhưng miệng thì cười nói: "Đúng vậy, anh bại hoại, anh về sau sẽ không như vậy nữa!"

Người làm đỡ Lục Thực vào phòng, quý hai tiếng đồng hồ, thân thể cậu đã sớm đông cứng! Vừa vào phòng, lập tức có thầy thuốc đi đến bắt mạch, xử lý vết thương trên đùi cậu. Lục Thực nằm trên giường nhưng không an phận, nhìn về phía Lục Nghiên muốn nói gì đó. Lục Nghiên thờ dài nói: "Được rồi, an tâm tịnh dưỡng đi, đừng để bản thân mình bị bệnh!" Nghe vậy, Lục Thực lập tức ngoan ngoãn.

Thật ra thân thể Lục Thực rất khỏe mạnh, quý lâu như vậy, mặc dù có lạnh nhưng chân cũng không có việc gì, tĩnh dưỡng một thời gian liền tốt lên. Nghe thấy điều này, Lục Nghiên nhẹ nhàng thở ra, cô sợ bất Lục Thực quý như vậy sẽ có chuyện gì xấu xảy ra.

Lục phu nhân ra khỏi phòng Lục Thực, nhú mày nói: "Nghiên nhi, con hôm nay xử phạt Thực nhi thật sự có chút khắt khe."

Lục Nghiên nói: "Không phải con quá khắt khe, mà do cha mẹ cứ dung túng em ấy quá mức, nếu không thì hôm nay cũng không xảy ra chuyện. Dù thế nào đi nữa hôm nay cũng phải giáo huấn em ấy, có điều đó chỉ là một nguyên nhân thôi, chủ yếu vẫn là con sợ Lục Xu đối với em ấy sinh ra xa cách."

"Hôm nay bởi vì Lục Thực mà nhem tí xú Xu nhi đã bị bắt đi, em ấy trong lòng sẽ cảm thấy ủy khuất. Lúc này nếu không xử phạt Lục Thực, Xu nhi sẽ nghĩ thế nào? Hai người bọn họ là anh em ruột, tự dung sinh ra xa cách, quan hệ cũng không thể trở lại như trước kia, con không muốn giữa hai người bọn họ xảy ra chuyện."

Bây giờ, chỉ vì Lục Thực bị Lục Nghiên phạt quỳ, Lục Xu sẽ không còn oán giận với cậu nữa, quan hệ của hai người họ sẽ không bị ảnh hưởng. Xem xem, hiện tại, Lục Xu còn muốn ở lại bên cạnh chăm sóc anh của mình.

Nghe vậy, Lục lão gia cùng Lục phu nhân mới ý thức được điều này... bọn họ thực sự đã không nghĩ tới... Lục lão gia nhìn về phía Lục Xu lẩm bẩm nói: "Nghiên nhi, cha đã không nhận ra con..."

Hôm nay, Lục Nghiên mang cho mọi người cảm giác vô cùng xa lạ, loại khí thế bức người, bình tĩnh, thông dong còn sự ưu nhã kia, trước đây Lục Nghiên hoàn toàn không có!

"Con thật sự không còn cách nào khác, lúc đó mọi người đều đang bị bắt, con chỉ có thể làm như vậy!"

Lục Nghiên buông mắt, biểu cảm yếu ớt nói: "Con biết trong nhà có chuyện, con cũng không muốn giống như trước. Cha, mẹ, hai người yên tâm, về sau ta sẽ thật kiên cường!"

Lục lão gia trong mắt sừng sốt nói: "Tất cả là tại cha, cha là cha mà không thể làm được gì cho con, khiến con chịu ủy khuất...."

Lục Nghiên lắc đầu nói: "Cha, người rất tốt...! Con chỉ là muốn trưởng thành, không thể nào trốn ở dưới cánh hai người mãi được."

Từ lúc chuyện kia xảy ra, cô liền biết mình đã không xử xử giống "Lục Nghiên", nhưng lúc đó thật sự không còn cách nào khác, chẳng lẽ cô phải nhìn Lục Xu bị người ta bắt đi, Lục gia bị họ khi dễ? Cô làm không được!

Hơn nữa cô sau này đều phải sống ở nơi này, không thể cả đời đều diễn vai người khác, như vậy quá mệt mỏi rồi! Mà trên người cô thay đổi cũng sẽ giải thích là dần trưởng thành, từ từ cô sẽ để mọi người làm quen với tính cách thật của mình!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 9

Kim Ngân phường là sông bạc lớn nhất ở tỉnh S, đương nhiên thế lực không thể khinh thường, nếu hôm nay không vì Cố gia, bọn họ nhất định sẽ không đi.

"Đúng rồi, cha, Cố Tứ gia này là ai a?" Lục Nghiên đột nhiên nhớ tới Cố Tứ gia trong lời Trương phó quan liền mở miệng hỏi Lục lão gia.

"Cố Tứ gia a...."

Lục lão gia suy nghĩ một lúc nói: "Cố Tứ gia là con nhỏ nhất của Cố tướng quân, rất được lòng người, bắt quá bây giờ chỉ mới hai mươi tuổi, con còn phải gọi cậu ta một tiếng chú! Mà vị Cố Tứ gia này cũng là người sở hữu toàn bộ khả năng của Cố tướng quân, là người mưu lược, lãnh binh ra trận thập phần thông thạo, hơn nữa lại là người hết sức thủ đoạn, Nam chinh Bắc chiến, ai cũng phải gọi cậu ta một tiếng Cố thiếu tướng. Hiện tại ở Cố gia, phân nửa công lao chính là Cố tướng quân, nửa còn lại, lại chính là Cố Tứ gia..."

Nghe lời nói của Lục lão gia, Lục Nghiên trong lòng giật mình, Cố Tứ gia này mới có hai mươi tuổi mà đã tài giỏi như vậy, thật sự là một nhân vật đáng gờm!

"Bắt quá vị Cố Tứ gia này có hơi lạnh lùng một chút, không dễ tiếp cận, Trương phó quan kia chính là người dưới trướng của cậu ta, không thể ngờ được, hôm nay cậu ta lại phải Trương phó quan qua đây!"

Khi nhìn thấy Trương phó quan, Lục lão gia trong lòng còn kinh ngạc chứ không riêng gì Tần gia. Trương phó quan là thủ hạ mạnh nhất của Cố Tứ gia, một khi sai phái Trương phó quan tới đây nghĩa là Cố Tứ gia coi trọng Lục gia, đây là một chuyện rất khó có được! Lục Nghiên hơi suy nghĩ, gọi Lý Hạ đến hỏi: "Người làm cách nào mới được người bên cạnh Cố Tứ gia đến đây?"

Lý Hạ giải thích: "Tiểu thư, người sai ta đến Cố gia tìm người giúp, ta nửa điểm cũng không dám chậm trễ, khi ta vừa đến Cố phủ liền gặp đoàn người của Cố Tứ gia đi săn thú trở về." Nghĩ đến người kia mặc một bộ quần áo quân đội, cao lớn, mạnh mẽ, lại mang theo sự lạnh lùng nam tính, Lý Hạ có chút sợ hãi, dùng một lát rồi nói: "Cố Tứ gia biết lý do ta đến, liền sai Trương phó quan đi về cùng, ta cũng không nghĩ ông ta sẽ nói giúp chúng ta như vậy!"

Thì ra là vừa đi săn về... hèn chi trên người ông ta ản ản mùi máu tươi.

Trong lòng Lục Nghiên trở nên sáng tỏ, khứu giác của cô miễn cảm hơn người bình thường rất nhiều, trên người Trương phó quan có mùi máu tươi, khi vừa bước tới, Lục Nghiên đã nhận ra ngay.

Lục lão gia nói: "Không ngờ Cố Tứ gia lại vì chúng ta mà ra mặt, trước kia cha còn thấy cậu ta không có nhân tính, làm người quá mức vô tình, giống như một khối băng. Bây giờ xảy ra chuyện gì, có lẽ cha đã hiểu lầm cậu, cậu ta lại là một người tốt nha."

Bên kia, người tốt trong lời nói của Lục lão gia bỗng dưng hắt xì một cái, mọi ánh mắt lập tức nhìn về phía anh, Trương phó quan ngạc nhiên nói: "Tứ gia...ngài hắt xì sao??"

Ông giống như nhìn thấy quỷ nha. Thân hình Tứ gia trước giờ vô cùng khỏe mạnh, theo cậu ta lâu như vậy, Trương phó quan chưa từng nhìn thấy cậu ta hắt xì chứ đừng nói là bệnh. Mấy ánh mắt sắc bén bên kia nhìn qua phía này, thấy cậu ta sắc mặt không đổi hỏi: "Tứ gia, ngài thấy thân thể như thế nào?"

Trương phó quan tiếp tục nói: "Có tên tuổi của Tứ gia ngài, Kim Ngân phường dù là gan lớn hơn nữa cũng không dám động thủ! Ta thấy lúc Lục gia kia đang rối rắm, Tần gia kia cũng không khách khí, ngồi xuống uống chung trà." Cậu nhướn mày rồi sờ cằm nói: "Điều khiến ta ngạc nhiên chính là người làm chủ sự việc ở Lục gia không phải là Lục lão gia mà lại là Lục đại tiểu thư, bọn họ nhân đều xem cô là người cầm đầu."

"Lục gia đại tiểu thư....."

"Chính là vị cô nương có hôn ước với thiếu gia Cố Thành, hình như tên là Lục Nghiên... Mọi người đồn đãi rằng tính tình cô rất nhu nhược, hôm nay nhìn thấy chính là không đúng sự thật."

"Ồ hướng tây nam Z quốc chính là T quốc, quân sĩ ở đó dự định vận chuyển vật tư đi ngang tỉnh S."

Đây không phải lần đầu tiên nghe đến tên của Lục Nghiên nên cũng không để trong lòng, nói qua rồi thôi, liền nói đến chuyện khác. Đối với Tứ gia cậu mà nói, Lục gia cũng không quan trọng lắm, bắt quá là do nghĩ tới mặt mũi Cố tướng quân, hai người dù sao cũng sẽ trở thành thông gia mới sai Trương phó quan đi giúp đỡ.

\*\*\*\*\*

Đến tối, nhiệt độ trên người Lục Thực có chút tăng lên, có điều chuyện này đã được dự tính từ đầu nên cậu được hạ sốt nhanh chóng. Đến ngày thứ hai, ngoại trừ chân cậu còn chút đau thì cũng không có việc gì nữa.

Lục Nghiên vô cùng sợ lạnh, đi đâu cũng đem thân mình trùm kín, trong tay còn ôm một cái lò sưởi tay, thật sự được bao bọc giống như củ hành.

Có điều, khi ra ngoài trời, việc này thật sự rất tốt nhưng đến lúc vào phòng liền cảm thấy nóng nực.

Cởi hết áo choàng đưa cho Xuân Hạnh, Lục Nghiên vào phòng nhìn Lục Thực đã khỏe hơn nói: "Nhìn thần sắc của em đã không còn gì nguy hiểm nữa, chị đem cho em chút cháo son được, còn đang nóng uống mau đi."

"Chị!"

Lục Xu nhìn thấy Lục Nghiên đi vào, liền lập tức dính lấy. Trong lòng Lục Xu hiện tại, địa vị chị đã muốn thay thế cả cha mẹ, trở thành người vĩ đại nhất, hàng động hôm qua của Lục Nghiên đã khiến cho Lục Xu sinh ra một loại cảm giác tín nhiệm, không muốn xa rời.

Lục Nghiên xoa đầu cô, dịu dàng nói: "Chị có đưa cho Xuân Hạnh một ít bánh ngọt cùng với mứt táo son được dành cho em đó."

Nghe vậy hai mắt Lục Xu loé lên. Sơn được này vừa mua của một gia đình nông thôn kia đào ra bán, Lục Nghiên nhìn thấy liền đem ra làm chút cháo và điểm tâm. Cháo kia dùng gạo tẻ cùng gạo nếp thượng hạng nấu ra, sơn được được cho vào nấu cùng, tất cả được nấu tới nát như, bung toả như một đoá hoa, ăn vô cùng nhẹ nhàng, khoan khoái.

Mà bánh táo đỏ sơn được kia, đem sơn được nấu mềm như, sau đó sên cho hơi đặc, nặn thành hình đoá hoa, bên trong bọc táo đỏ, phía trên phết một ít mật để trở nên vàng óng làm thành nhị hoa, vẻ ngoài đẹp như vậy đương nhiên ăn thập phần ngon miệng.

Lục Thực đã nếm qua rất nhiều điểm tâm, thức ăn được làm kĩ công cậu cũng từng nếm qua. Nhưng không hiểu sao, tất cả đều không thể sánh bằng món bánh sơn được đơn giản này của Lục Nghiên. Qua đôi bàn tay của cô, thức ăn như được hoá phép, có thể đục khoét nơi sâu thẳm nhất của dạ dày.

"Thật sự rất ngon..."

Trong tiết trời mùa đông giá rét được uống một bát cháo sơn được nóng hổi, cái bụng trống rỗng giống như được hưởng thụ, cảm giác khoan khoái được lấp đầy, thoải mái thờ một hơi dài. Lục Thực lầm bầm: "Chỉ là một bát cháo, tại sao có thể ngon như vậy?"

Lục Nghiên nói: "Nấu cháo tuy rằng nhìn đơn giản, thực tế lại là một loại công phu. Nhiệt độ, nguyên liệu nấu ăn, còn có lượng nước... Những thứ này đều ảnh hưởng đến hương vị cháo."

Còn có thời gian, những thứ nhỏ nhặt nhưng thật sự ảnh hưởng rất lớn tới mùi vị!

Lục Nghiên ngồi xuống, nhìn về phía Lục Thực. Dưới ánh mắt của cô Lục Thực có chút khó thở, chỉ muốn rời giường nhảy nhót, nhưng chỉ dám ngoan ngoãn nằm đó. Đối với Lục Nghiên, cậu chỉ dám giữ một bộ dáng ngoan ngoãn, nghiêm chỉnh, vô cùng đứng đắn.

Lục Nghiên hỏi: "Biết sai chưa?"

Lục Thực ngoan ngoãn gật đầu: "Biết sai rồi ạ!"

Lục Nghiên vuốt mắt nhìn cậu nói: "Hôm qua chưa hỏi em, tại sao em lại tới Kim Ngân phường? Ngoài ăn với ngủ em lại bắt hươu người khác bài bạc sao? Tám ngàn lượng cũng không phải là một con số nhỏ!"

Nhắc đến chuyện này, Lục Thực cảm thấy có chút không tự nhiên. Ngừ khi chị tuy vẫn ôn hoà nhưng Lục Thực lại cảm thấy như đang đối mặt với một người lớn tuổi, hoàn toàn bị cô áp chế.

"Trừ ăn với ngủ ra...em cũng có làm việc khác..."

Cho dù sợ hãi chị nhưng cậu nói "trừ ăn với ngủ kia" khiến cậu vô cùng kháng cự, lúc này mới nói: "Em muốn kiếm tiền, nhưng trong tay chỉ có năm trăm lượng bạc".... Lại còn là bạc mà cậu tích góp từ nhỏ nha! "Lúc đó em không biết phải làm gì để kiếm tiền, đi một lúc liền dẫn đến trước cửa Kim Ngân phường, Tiểu Kiến rủ rê em vào đồ thủ vài lượt..."

Sự tình phát sinh thế nào, Lục Thực không cần nói, Lục Nghiên cũng có thể đoán ra! Ban đầu cậu nhất định tạc cược, sau đó lại bị thua, muốn gỡ gạc lấy lại cảm giác chiến tạc cược liền càng lún càng sâu, tiền thua mỗi lúc một nhiều hơn.

"Tiểu kiến? Là thiếu gia của tiệm quần áo đúng không?" Lục Nghiên hỏi. Trong trí nhớ của cô thật sự rất mơ hồ về cái tên này, có điều quả thật có người như vậy nha.

Lục Thực gật đầu nói: "Chính là cậu ta!"

Lục Nghiên suy nghĩ một chút lại hỏi: "Hôm qua em nói muốn giúp trong nhà là như thế nào?"

Lục Thực nhìn bọn hạ nhân một lượt, sau đó tất cả đều rời đi rồi mới hạ giọng nói với Lục Nghiên: "Em nghe lén được, sau khi ông nội qua đời, trong nhà phải gánh một số nợ lớn, cha phải bán bớt sản nghiệp trong nhà, chúng ta mới có thể trả bớt. Hiện tại chúng ta thật sự rất nghèo..."

Lục Xu hỏi: "Rất nghèo? Như vậy sẽ không còn điểm tâm để ăn rồi?"

Lục Nghiên cười nói: "Dù có nghèo cũng không thiếu tiền cho em ăn điểm tâm. Chỉ có điều chị chỉ sợ em suốt ngày ăn điểm tâm như vậy sẽ nhanh chóng biến thành bé mập nha."

Nghe vậy, Lục Xu lập tức bung mặt, không tin mình sẽ trở thành bé mập.

Lục Nghiên nghe thấy lời nói của Lục Thực liền hiểu, so với suy nghĩ của mình cũng không sai lệch lắm. Vợ chồng Lục lão gia tuy không nói ra cùng bọn cậu nhưng hạ nhân trong phủ đều giải tán gần hết, chỉ còn lại vài người liên biết được trong nhà xảy ra chuyện gì. Bất quá tuy rằng trong nhà có chuyện thì cũng không thể một sớm một chiều lụn bại. Nhưng mà trong nhà lại mang thêm một khoản nợ lớn, tình huống lại càng trầm trọng hơn.

Lời này, Lục Nghiên không muốn nói ra, nếu Lục Thực biết sẽ trách bản thân nhiều hơn! Thật sự cô rất thất vọng.... Vì sao Lục gia lại mang một số nợ lớn như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 10

Biển cô ở Lục gia ngay cả người bên ngoài cũng biết, Lục gia đã không còn huy hoàng như xưa. Từ khi Lục lão gia từ qua đời, xuống dốc càng khủng khiếp hơn. Nhưng tình huống cụ thể như thế nào, Lục lão gia cùng với Lục phu nhân cũng không nói với mấy đứa con của mình, sợ bọn họ lo lắng. Nhưng càng như vậy, lại càng làm tâm lý bọn cậu hoảng loạn hơn. Lục Thực xuất phát từ lòng tốt, nhưng đáng tiếc là làm sai cách.

"Về sau em không được đi đánh bạc nữa, nếu chị mà còn phát hiện...." Lục Nghiên lạnh lùng nhìn Lục Thực nói: "Đến lúc đó chị sẽ đuổi em ra khỏi nhà, cho em tự sinh tự diệt!"

Lục Thực bỗng dưng cảm thấy rét lạnh, nhìn cô lấy lòng cười nói: "Chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa. Đánh bạc thật sự cũng không khiến người ta cảm thấy vui vẻ, so với việc đánh bạc, em càng thích ăn hơn!" Đối với cậu mà nói, ăn uống cần thiết hơn nhiều.

Nghe cậu cam đoan như vậy, tâm tình Lục Nghiên cũng thả lỏng hơn, đứng lên nói: "Em nghỉ ngơi cho tốt đi, buổi chiều chị lại đến."

"Chị đi sao?"

Lục Xu đang ngồi ăn điểm tâm mà Lục Nghiên mang đến, thấy cô muốn đi ra ngoài, lập tức chạy đến lay lay ống tay áo của cô. Lục Nghiên sờ đầu cô nói: "Ừ, chị đi về trước, Xu nhi ở lại chiều cố anh thật tốt nha!"

"Vâng, em biết rồi." Lục Xu liên tục gật đầu, cam đoan với cô.

Lục Nghiên ra khỏi phòng của Lục Thực cũng không trở lại nơi ở của mình, trực tiếp đi về phía phòng của Lục lão gia.

"Nghiên nhi, tại sao con lại đến đây?" Lục phu nhân nhìn thấy cô đi vào, cầm lấy tay cô, cảm nhận chút băng tuyết liền lấy một cái lò sưởi tay dúi vào tay cô, sau đó kêu người làm cho cô một chén trà nóng, cầm tay cô hỏi: "Trời lạnh như vậy sao con lại tới? Hơn nữa còn không chịu mang theo lò sưởi tay làm cho tay thật sự rất lạnh nha."

Lục Nghiên buông mắt nhìn, thân thể có chút cứng nhắc. Kịp trước, năm tuổi cô đã vào cung, ký ức về mẹ cô không còn bao nhiêu, chỉ còn nhớ có một bàn tay to lớn che mắt cô, nhưng bàn tay của Lục phu nhân lại mềm mại, khiến cho cô cảm thấy vô cùng ấm áp.

"Ban nãy con có mang theo lò sưởi tay, nhưng đã để quên ở chỗ của Lục Thực." Lục Nghiên cười nói.

"Vậy lát nữa khi trở về con nhớ cầm theo cái lò sưởi tay này nha."

"Vâng."

"Nghiên nhi tới đây có chuyện gì không?" Lục lão gia đi đến ngồi xuống hỏi.

Lục Nghiên khẽ vuốt mặt nói: "Con có chuyện này muốn nói..... Cha, trong nhà đang xảy ra chuyện gì vậy? Người không cần gạt con, dù cho người không nói, con cũng biết trong nhà đã xảy ra biến cố! Người không nói cho chúng con chỉ càng làm cho con cùng Lục Thực và Lục Xu suy nghĩ sai lệch."

Cô ngừng đầu nhìn Lục lão gia nói: "Chắc là cha không biết, Lục Thực đến Kim Ngân phường là bởi vì em ấy nghe lén được cha với mẹ nói chuyện, biết trong nhà đang phải gánh một số nợ, nên muốn giúp mọi người...."

Lục lão gia sững sờ lắm bầm nói: "Thực nhi...."

"Cha, chuyện đã tới nước này, chẳng lẽ cha còn không chịu nói cho con biết sao?" Lục Nghiên hỏi.

Lục lão gia thờ dãi nói: "Không nói cho các con biết sự tình, chỉ là không muốn chị em các con lo lắng, không ngờ lại khiến chuyện ra nông nổi như hôm nay. Chuyện này nói ra thì dài, đến cha còn có chút mơ hồ...."

Chuyện này phải nói tới lúc lão gia từ còn sống, Lục lão gia từ là một người tài giỏi, tay nghề của Lục gia là do cậu phát dương quang đại, toàn bộ tình S ai cũng biết Thực Mãn Lâu của Lục gia, có điều cha cô lại không thừa hưởng được tay nghề của lão gia từ. Dù vậy, không phải chỉ vì Lục lão gia không có tay nghề mà trở nên suy tàn nhanh như vậy.

"Ông nội con vừa mất ngày thứ hai, liền có người của ngân hàng tìm đến nhà, nói ông nội con vay ở ngân hàng đó, muốn chúng ta trả nợ."

Lục lão gia xoay người đi vào lấy ra một cái hộp, đưa cho Lục Nghiên nói: "Lúc đó, trên tay ông ta cầm biên lai mượn tiền do chính tay ông nội con viết, bên trên còn có ấn ký của ông nội con, hoàn toàn không phải là giả! Bên trên giấy ghi số tiền vay lên đến hai trăm vạn lượng, mà khi đó cha mới phát hiện, bạc trong nhà đã dùng gần hết, không biết ông nội con lấy đi để làm gì.... Mà vốn lưu động của Lục gia cũng không có nhiều như vậy, rơi vào đường cùng, cha cũng chỉ có thể bán vài cái từ lâu đi để trả nợ."

Lục Nghiên mở hộp ra, trong hòm chỉ có một vài tờ biên lai ghi chép tiền bạc, cộng lại tới hơn bốn trăm vạn lượng!

"Nhà số 99 đường Ngô Đồng?" Lục Nghiên đọc địa chỉ ghi trên tờ giấy, hỏi: "Đây là chỗ nào? Ông nội tại sao lại gởi tiền cho nơi này nhiều như vậy?"

Nói đến đây, Lục lão gia không nhịn được nhú mày nói: "Cha cũng không biết, ông nội con làm việc chưa bao giờ nói cho cha biết."

Lục Nghiên đắm chiều nhìn chiếc hộp. Trong trí nhớ của cô, ông nội là người rất thông minh, việc ông làm tuyệt đối là có ẩn ý, chỉ là.... hai trăm vạn, chính là đem toàn bộ sản nghiệp Lục gia vét sạch, ông rốt cuộc là làm cái gì? Tại sao lại gửi cho địa chỉ kia nhiều tiền như vậy?

Lục lão gia từ cũng không phải đột nhiên mà mất, hai năm qua ông triển miên nằm trên giường bệnh, hôn mê sâu một thời gian thì mất. Cha cô khi ấy lấy tiền mời bác

sĩ cho ông nội mới biết trong nhà không còn tiền nữa, về mặt cha khi đó hoang man tốt độ! Rơi vào đường cùng, cha chỉ có thể đóng cửa từ lâu, đem tiền đi chữa bệnh cho ông nội.

"Cha có hỏi qua ông nội con, số tiền ấy là dùng để làm gì, nhưng cha hỏi ông cũng không chịu nói." Lục lão gia bắt đầu đi, bởi vì cha tính tình ôn hòa nên có nhiều chuyện Lục lão gia từ không muốn nói với cha. Lục Nghiên suy nghĩ một lát cũng không tìm ra đầu mối, nên đành bỏ qua chuyện này liền hỏi: "Tình huống Lục gia chúng ta hiện tại là như thế nào?"

Lục lão gia trên mặt mang chút ngưng ngững, Lục phu nhân thấy vậy liền tay cậu nói: "Kỳ thật tuy là hai trăm vạn kia khiến chúng ta mất hết của cải, nhưng cha con còn lưu lại một tòa từ lâu, còn từ lâu này thì Lục gia cũng không đến nỗi kiệt quệ. Chỉ là không ai ngờ, đầu bếp chính ở Thực Mãn Lâu vong ân phụ nghĩa, mang theo đồ đệ của hắn chạy mất, hiện tại Thực Mãn Lâu không có đầu bếp, mở cửa cũng chỉ để không tàn lụi."

Trên đời này, lúc người giàu có thì ai cũng bên cạnh, khi người khó khăn mọi người đều bỏ rơi.

"Cũng không phải không tìm được đầu bếp, có điều đó chỉ là đầu bếp bình thường, không có chút công phu gì, không thể chống đỡ nổi Thực Mãn Lâu, cha con không muốn tổn hại thanh danh Lục gia nên đã đóng cửa từ lâu." Lục phu nhân thở dài.

Sở dĩ lưu lại Thực Mãn Lâu vì đó là sản nghiệp của tổ tiên Lục gia, lúc trước, Lục lão gia từ chính là nhờ vào Thực Mãn Lâu mà đem thanh danh Lục gia làm cho ai ai cũng biết đến.

"Ông nội con là đầu bếp chân chính, ông lúc trước được hoàng thượng mời vào cung nấu ăn! Mà tên đầu bếp Hoàng Nhân kia là do ông nội con một tay dạy dỗ, không ngờ ông nội vừa chết, hắn liền bỏ của chạy lấy người, thật sự là đã nuôi một con sói mất trắng (người vong ơn phụ nghĩa). Nếu không phải nhờ ông nội con, Hoàng Nhân hẳn có ngày hôm nay sao?" Lục lão gia cảm giận nói.

Hoàng Nhân kia là đầu bếp chính của Thực Mãn Lâu!

Lục Nghiên hỏi: "Cha dự định hiện tại sẽ làm gì?"

Lục lão gia nói: "Trước tiên đem Thực Mãn Lâu mở cửa trở lại để vực dậy thôi!" Nói xong cậu nhìn sang Lục Nghiên, có chút ngưng ngững nói: "Cha có ý tưởng này, không biết Nghiên nhi, con có đồng ý làm đầu bếp chính của Thực Mãn Lâu không?"

Lục Nghiên quả thật dự định đến Thực Mãn Lâu giúp đỡ, nhưng khi nghe cha đề xuất, lại làm cho cô kinh ngạc!

"Trù nghệ Lục gia không phải truyền nam không truyền nữ sao? Làm như vậy không có vấn đề gì sao?" Cô hỏi.

Lục lão gia khoát tay nói: "Không có vấn đề gì, sở dĩ nói truyền nam không truyền nữ là do nữ tử xuống bếp sẽ tổn hại dung nhan. Lúc trước bà nội của con rảnh rỗi là lại xuống bếp, làm cho ông nội con khó chịu, cho nên mới nói như vậy."

Lục Nghiên: "....."

Cô thật sự choáng váng đầu óc, trong nhất thời cũng không biết nói gì. Quy củ này vậy mà lại là trò đùa sao....

Lục lão gia vẻ mặt hưng phấn nói: "Con yên tâm, cha và mẹ con đã thương lượng, sau khi xuống bếp sẽ dưỡng da cho con thật tốt, nhất định sẽ không tổn hại dung mạo!"

Lục Nghiên: "....."

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 11

Hoa mai sau khi hái về được ủ trong bình, cứ một lớp hoa sẽ là một lớp đường, ở lớp trên cùng trải đường dày hơn một chút. Đem bình để nơi mát mẻ không có ánh nắng chiếu tới, sau vài ngày là có thể lấy ra dùng. Những hoa mai còn lại đem đi rửa sạch, đưa đến một vỏ rượu gạo thượng hạng, độ cồn cũng thấp, dùng để ngâm rượu hoa là vô cùng thích hợp.

"Phải đợi ít nhất một tháng mới có thể đem ra uống. Hiện tại chỉ có thể dùng hoa mai, nếu như là mùa xuân thì còn có thể dùng bách hoa để làm ra, làm bánh ngọt bách hoa..."

Rất nhiều loại hoa có thể dùng làm thức ăn. Kiếp trước ở trong cung, các quý nhân rất thích tổ chức hội hoa. Hoàng hậu cũng nhân dịp hội hoa mà tụ họp mọi người lại nói chuyện, còn khiến mọi người chờ mong thức ăn!

Ai cũng biết trong cung của hoàng hậu nương nương có một đầu bếp sở hữu một đôi tay khéo léo, có thể đem hoa chế biến thành mỹ thực, nào là rượu hoa, bánh hoa... thật sự là một loại hưởng thụ chờ mong nha.

Lục Nghiên đem bình rượu đã chuẩn bị xong đưa cho Xuân Hạnh cất đi vào nơi râm mát, sau một tháng liền có thể mở niêm phong. Lục Nghiên xử lý xong mọi việc liền thay ra quần áo ở nhà, mặc vào một bộ quần áo nghiêm trang. Hôm nay, Lục lão gia muốn dẫn cô đến Thực Mãn Lâu.

Chờ cô thay xong quần áo cũng đã tới lúc nên đi rồi, liền nhanh chóng theo Lục lão gia ra ngoài. Bọn họ đi một phương tiện giao thông gọi là "ô tô", Lục Nghiên theo

trí nhớ của nguyên thân mơ hồ biết được thứ này, nhưng khi chính mắt nhìn thấy cũng vô cùng ngạc nhiên. Khi ngồi vào xe rồi, cô nhìn không được có chút khăn trương, lại vô cùng hưng phấn. Xe vừa khởi động, cô ngay lập tức áp mặt vào kính xe.

Sau khi tỉnh lại ở thế giới này, đây là lần đầu tiên cô đi ra ngoài, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy được cuộc sống ở thế giới này. Ở đây so với nơi cô sống trước kia hoàn toàn khác nhau, phong tục cũng không giống.

Trên đường, người qua kẻ lại tấp nập, đàn ông thì mặc âu phục tây trang, phụ nữ thì chân mang giày cao gót, tóc uốn quăn. Đương nhiên cũng có người ăn mặc kiểu xưa. Hai loại trang phục hòa lẫn vào nhau trong cùng một chỗ làm cho Lục Nghiên cảm thấy kinh ngạc, mà mọi người đi nhanh đến nỗi cô cũng không kịp nhìn hết.

Xe bỗng dừng dừng lại, lão Luru tài xế mở miệng nói: "Lão gia, tiểu thư, phía trước xảy ra chuyện gì đó...."

Lục Nghiên nhìn về phía trước nhìn thấy có một đám người đang vây quanh chặn đường.

Lão Luru nói: "Ta xuống xe xem sao thế nào đã."

Lục Thực hiểu kỳ nói: "Không biết đã xảy ra chuyện gì nhỉ?"

Lục lão gia gật đầu nói: "Người trên đời này ai cũng có tính hiếu kỳ, con chỉ cần ném một cái gì đó xuống đường sau đó ngồi xỏm mà nhìn nó, một lát liền có một đám người vây quanh con xem nào nhiệt!"

Lão Luru chen lấn hơn mười phút mới có thể trở về, kể lại cho bọn họ: "Phía trước có xe đụng trúng người, ta thấy có lẽ sẽ mất một chút thời gian."

Lục lão gia nhìn thời gian, suy nghĩ một chút rồi nói: "Thôi, ở đây cách từ lâu cũng không xa, chúng ta sẽ tự qua đó, lão Luru người đợi một lát rồi chạy qua đó sau."

"Vâng." Lão Luru lên tiếng.

Lục Thực hôm nay mặc âu phục, bên ngoài khoác một áo khoác dài màu đen, trên cổ quấn một cái khăn, nhìn rất anh tuấn, hơn nữa gương mặt lại rất ưa nhìn, vừa xuống xe liền thu hút vô số ánh mắt của người khác.

---- Chàng trai trẻ này bộ dáng thật soái nha, lại còn toát ra khí chất giàu có, không biết là thiếu gia của nhà nào...

Mọi người nhìn thấy tiểu thiếu gia nâng mũ, xuống xe không trực tiếp rời đi mà quay về phía cửa xe đưa tay ra.... bên trong có một cô nương sao? Điều này khiến ai nấy hết sức tò mò.

Trước mắt mọi người liền xuất hiện một đôi tay thon thả như ngọc, sau đó là một đôi chân mang đôi giày trắng thêu hoa mai đỏ, làn váy trắng gọn sóng dung đưa, người trong xe liền cùng xuất hiện trước mặt tất cả.

"Mẹ ơi..." Tới lúc mọi người nhìn thấy người ở trên xe đều trợn mắt. Là một cô nương cực kỳ xinh đẹp, tuổi tác không quá lớn, khoác một cái áo màu hồng nhạt, nhạt đẹp như hoa, con người trong suốt, phát ra cảm giác trầm tĩnh không hợp với tuổi. Vừa là mỹ nhân xinh đẹp, lại vừa có khí chất cao quý bức người, cử chỉ dịu dàng hiện thực thật sự mê người.....

Lục Thực cầm lấy tay Lục Nghiên bước xuống xe, nhìn quần áo cô mặc, nói: "Chị nếu như chị mặc sườn xám sẽ càng đẹp hơn nha, khẳng định thu hút ánh mắt mọi người, Diệp Thanh kia làm sao có thể so sánh với chị! Cố Thành thật đúng là không có mắt nhìn người!"

Diệp Thanh chính là người yêu của vị hôn phu cô - Cố Thành. Lục Nghiên liền cười, nói: "Em là em em chị, chắc chắn thấy chị xinh đẹp, vị Diệp tiểu thư kia là mỹ nhân nổi tiếng ở tỉnh S, còn được đi du học, có thể được Cố Thành thích, nhất định cô ấy có chỗ hơn người."

"Du học thì thế nào? Người như cô ta mà có thể có gì đặc biệt?" Lục Thực bất mãn.

Lục Nghiên mỉm cười, trời đông giá rét dù phố phường đông đúc cũng làm cho người ta cảm thấy lạnh, cô kéo áo choàng lên che kín người, nói: "Đi du học đúng là cũng không phải rất giỏi, một người, nếu như không có tính tình tốt, dù có nhiều tri thức thì cũng trở thành lãng phí. Học tập không khó, tu thân lại là khó."

Cô buông mắt, khoe miệng mỉm cười, đuôi mắt hơi hơi cong lên, ánh mắt trong suốt hồn nhiên, mọi thứ xung quanh bỗng dung làm nền cho cô, đẹp đến lóa mắt! Không gian xung quanh cô bỗng chốc im ắng, mọi âm thanh hỗn tạp được trừ bỏ, trong lòng cảm thấy bình an.

Lục Thực nhìn cô đến ngơ ngẩn, một lúc sau mới hoàn hồn nói: "Cố Thành cậu ta không thích chị, tuyệt đối là tổn thất của cậu ta. Chị, tương lai chị nhất định sẽ xuất sắc gấp ngàn vạn lần đàn ông."

Lục Nghiên bật cười, bình luận: "Em đúng là trẻ con."

Lục lão gia đội mũ vào, liếc mắt nhìn hai người bọn họ, không nhìn được nở nụ cười, nói: "Được rồi, đừng nói nhiều nữa, phía trước chính là Thực Mãn Lâu, chúng ta đi thôi."

"Vâng ạ."

Chờ các cô rời đi, mọi người mới hồi phục tinh thần, sau đó kịch liệt thảo luận.

"Mẹ ơi, bộ dạng tiểu thư kia giống như thiên tiên nha..."

"Không chỉ tiểu thư kia, tiểu thiếu gia bên cạnh cũng dễ nhìn a..."

Người của Lục gia bộ dạng đều rất đẹp; trong đó Lục Nghiên giống như thừa kế tất cả ưu điểm Lục lão gia và phu nhân, tựa một đóa hoa mẫu đơn, khiến người khác vừa nhìn thấy liền thu hút lực chú ý của họ.

Trên đời này có ai mà không yêu cái đẹp, vừa nhìn thấy vẻ đẹp của hai người kia, làm sao mọi người có thể nén được tò mò.

"Ta thấy hình như đó là xe của Lục gia thì phải!"

"Đâu Lục gia đâu?"

"Kìa, cái trước cửa Thực Mãn Lâu đó!"

"Lục gia có hai tiểu thư, nhìn tuổi của cô có lẽ là Lục gia đại tiểu thư a..."

Lục Nghiên không biết rằng bản thân đang bị người ta đem ra bàn tán về sắc đẹp của mình, nếu biết không hiểu cô sẽ nghĩ gì nha.

\*\*\*

Đây là trung tâm tình S, khu vực xung quanh vô cùng phồn hoa tấp nập, người đi lại như thoi đưa, mà không chỉ có một mình Thực Mãn Lâu, ở đây còn có vô số tửu lâu khác. Có điều đối diện Thực Mãn Lâu là một tòa nhà của đại sứ người Tây, nhà có lối kiến trúc hoàn toàn khác với Z quốc, là kiến trúc của Tây phương rất khiến người khác chú ý.

Lục Thực bắt Lục Nghiên phải đội mũ vào, nói: "Chị, bộ dạng chị thật sự rất đẹp, tất cả mọi người đều đang nhìn chằm chằm vào chị, chị đội mũ vào che bớt đi mặt đi!" Lục Thực nói lý do ra vô cùng hợp tình hợp lý. Lục Nghiên bắt đầu dĩ thời dài làm theo ý cậu.

Thực Mãn Lâu trước kia cũng là một tửu lâu có tiếng, có điều sau khi Lục lão gia tử qua đời, đầu bếp chính của tửu lâu lại dẫn nhau đi, Lục lão gia chỉ có thể đóng cửa nó.

"Thực Mãn Lâu này chính là đại biểu cho thanh danh của Lục gia chúng ta, nếu tửu lâu này không ổn, cha cũng không thể để nó tổn hại đến thanh danh của Lục gia, không thì cha cũng không còn mặt mũi nào đi gặp ông nội người!" Lục lão gia thở dài, ông là người không có dã tâm, nếu không phải có chuyện ngoài ý muốn thì ông làm đương gia đứng đầu quản lý Lục gia thật sự cũng không thành vấn đề.

"Lão gia, thiếu gia, tiểu thư!"

Trong tửu lâu đang có người đợi các cô, mọi người vừa đến là có người ra đón. Đó là một người đàn ông trung niên mặc một chiếc áo bông màu xám, hai tay luôn trong tay áo, trên mặt cái hàm râu cá trê, mắt lóe lên vài phần khôn khéo.

Lục lão gia giới thiệu cho hai chị em bọn họ: "Đây là chú Hứa, làm chương quầy ở tửu lâu đã hơn nửa đời người, đối với tửu lâu thập phần hiểu biết. Lão Hứa, hôm nay làm phiền người...."

"Chú Hứa!" Lục Nghiên thi lễ với ông, Lục Thực thấy thế vội vàng làm theo.

"Tiểu thư, thiếu gia, khách khí rồi, người làm vậy sao ta dám nhận."

"Chú Hứa là trưởng bối lại làm việc ở Thực Mãn Lâu hơn nửa đời người, lễ này ngài thật sự đáng có." Lục Nghiên cười nói, giọng điệu mềm mại nhưng lại mang vẻ kiên quyết khiến người ta tin phục. Cô ngẩng đầu nhìn bảng hiệu tửu lâu nói: "Chú Hứa, làm phiền ngài dẫn chúng ta đi xem xét tửu lâu một vòng nha."

"Được thôi." Chú Hứa hào hứng lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 12

Chú Hứa là một tay Lục lão gia tử dạy bảo, đối với Lục gia tuy là người làm nhưng tín nhiệm như người thân, chú Hứa cũng vô cùng trung thành. Lục lão gia tử là một người rất kiên nghị, tự tin, sự tự tin đó Lục lão gia không thừa hưởng được tí nào, tính cách của ông không lạnh không nóng thật sự khác biệt. Bây giờ nhìn thấy, người thừa hưởng được tính cách của Lục lão gia tử chắc chắn là vị cháu gái Lục đại tiểu thư này rồi.

Thực Mãn Lâu là một tửu lâu có ba tầng, bên trong hiện tại im ắng tiêu điều nhưng đứng chính giữa sảnh vẫn có thể cảm nhận được thời điểm huy hoàng nhất của nó, bốn phía bàn rộn không còn chỗ ngồi, các gian chật kín khách nhân.

Lục Nghiên đến phòng bếp đầu tiên. Vì là nơi bán thức ăn nên phòng bếp Thực Mãn Lâu rất lớn, có điều hiện tại lại chìm vào sự yên tĩnh, bếp lò nguội lạnh. Lục Nghiên lướt tay qua bếp liền thấy một tầng bụi dày.

Chú Hứa nói: "Lúc lão gia nói muốn đóng cửa Thực Mãn Lâu ta đã giải tán mọi người, hiện tại cuộc sống rồi ren, kinh tế trì trệ, hầu hết mọi người không thể tìm được việc làm." Nói đến đây chú Hứa dừng một lát liền hỏi: "Lão gia, hôm nay ngài đến là vì đã tìm được đầu bếp thích hợp nên muốn mở cửa lại sao?"

Lục lão gia có chút ngại ngùng cười nói: "Ta thật sự nghĩ Thực Mãn Lâu vẫn còn hi vọng, khi đó ta mong lão Hứa người quay về phụ giúp một tay."

"Nếu đúng như vậy thì thật sự quá tốt rồi, ta đã làm ở đây lâu như vậy, đi chỗ khác làm có chút không quen..." Chú Hứa thở dài. Ông là một người có kinh nghiệm làm đại chương quỹ, hiểu biết chữ nghĩa nên các tửu lâu thi nhau tranh cướp! Chỉ là trong lòng cậu lưu luyến Thực Mãn Lâu cho nên chưa đáp ứng đi làm ở nơi khác.

Chú Hứa vẻ mặt vui mừng nói: "Thực Mãn Lâu là tổ nghiệp Lục gia, ta làm ở đây nhiều năm như vậy nên rất luyện tiếu. Có điều không biết lão gia tìm được vị đầu bếp nào? Ta có biết hay không?"

Nghe vậy Lục lão gia có chút tự hào nói: "Đầu bếp này xa tận chân trời mà gần ngay trước mắt!"

Chú Hứa sững sốt, kinh ngạc hỏi: "Chẳng lẽ làm Tam thiếu gia?"

Ông muốn nói gì đó nhưng không thốt ra được. Lúc trước Lục lão gia từ đã từng thử dạy dỗ Lục Thực, Lục Thực đối với việc làm bếp có chút thiên phú nhưng đáng tiếc cậu chỉ thích ăn không muốn làm, tay nghề kia chỉ có thể miễn cưỡng chấp nhận, thật sự không thể đem Thực Mãn Lâu vực dậy.

Lục lão gia khoát tay nói: "Chắc chắn không thể là tiểu tử thối này được."

Như vậy..... Ngoài Tam thiếu gia cũng chỉ có....

"Chú Hứa, về sau thỉnh ngài chỉ giáo nhiều hơn!" Lục Nghiên hướng cậu nói, khẳng định suy đoán trong lòng ông.

Trong lòng chú Hứa giật mình, do dự đáp: "Trù nghệ của đại tiểu thư....."

Lục Thực nói: "Chú Hứa, ngài có điều không biết, tay nghề của chị thật sự rất giỏi, làm thức ăn so với ông nội càng ngon hơn! Nguyên liệu nấu ăn bình thường vô tay cô cũng có thể biến thành cực phẩm."

So với tay nghề Lục lão gia từ càng tốt hơn? Chú Hứa kinh ngạc!

Lúc này nói Lục Thực không có khả năng làm đầu bếp nhưng làm chuyên gia phê bình ẩm thực thì chắc cậu dư khả năng! Vị giác của cậu rất sâu sắc, cũng thực sự xoi mói, nếu cậu ăn món ăn nào, thì món đó chắc chắn chỉ có thể từ tay được đến thượng đẳng tay nghề! Lúc trước khi Lục lão gia từ làm thức ăn, cậu cũng chỉ nói là ăn ngon chứ không hề nói tay nghề rất giỏi. Như vậy xem ra tay nghề đại tiểu thư thật sự rất tốt. Nhưng tại sao trước kia chưa từng nghe ai nói qua?

Lục lão gia cũng nói thêm vào: "Nghiên nhi tay nghề rất được, lão Hứa người thử qua sẽ biết, tuyệt đối khiến người kinh ngạc."

Lục Nghiên cười, nhìn quanh tứ lăm nói: "Chú Hứa, trong khoảng thời gian này gọi mọi người trở về đi, chúng ta sẽ sớm khai trương trở lại."

Chú Hứa đáp một tiếng, mặc dù đối với tay nghề Lục Nghiên vẫn còn hoài nghi nhưng chủ nhân đã lên tiếng, cậu làm sao có thể từ chối?

Mọi người vừa ra khỏi tứ lăm liền thấy một đám người đi đến, dẫn đầu là một nam nhân trung niên mặc áo dài, bụng phệ cười rất nhiệt tình nói: "Lục lão đệ hôm nay tại sao lại tới đây thế? Người đang định mở cửa Thực Mãn Lâu trở lại sao? Lục lão đệ tìm thấy đầu bếp thích hợp? Ai... Không phải ta muốn nói, nhưng mà đầu bếp phải chọn lựa kĩ càng nha, không thôi giống như đập vào bảng hiệu Thực Mãn Lâu thật sự không tốt a."

Nhìn thấy người này, Lục lão gia ánh mắt lóe lên một tia chán ghét, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Điều này không cần Chu lão bản người quan tâm! Chu lão bản vẫn là nên tập trung vào việc kinh doanh của Tụ Tiên Cư các người đi, bảng hiệu Lục gia chúng ta chắc chắn sẽ không đập!" Nói xong ông khề chau mày nhìn về phía bọn người Lục Nghiên nói: "Chúng ta đi!" Sau đó liền dẫn mọi người đi khỏi.

Lục Thực đi ngang qua Chu lão bản, hừ một tiếng, khinh thường liếc mắt. Chu lão bản nhìn không được gắt gao nói: "Đắc ý cái gì, hiện tại Lục gia các người sớm muốn tàn, còn kiêu ngạo? Cũng không sợ cắn trúng lưỡi!"

"Tụ Tiên Cư các người đúng là giả nhân giả nghĩa, đoạt lấy đầu bếp Lục gia chúng ta rồi còn dám mặt dày chạy đến khoe khoang, thật sự không biết xấu hổ!" Xa xa truyền tới tiếng nói chuyện của tiểu thiếu gia Lục gia.

Sau đó một âm thanh khác nói thêm vào: "Hoàng Nhân có thể phản bội Lục gia thì sớm muộn gì cũng sẽ phản bội Tụ Tiên Cư! Chu lão bản có thời gian lo lắng cho Lục gia không bằng dành nó để lo lắng cho Tụ Tiên Cư của các người. Nếu không tới thời điểm đó... Ai.... thôi vậy!"

Biểu cảm của Chu lão bản nhất thời thay đổi. Đầu bếp chính của Thực Mãn Lâu - Hoàng Nhân lúc trước rồi đi chính là đầu quân sang Tụ Tiên Cư.

Lục Thực ha ha cười nói: "Chị, bọn hần thực sự sẽ biến thành chó cắn chó nha!"

Lục Nghiên lườm cậu một cái, mỉm cười. Đôi khi chỉ cần người nói một câu nhẹ nhàng cũng có thể gieo rắc một hạt mầm căm rứt vào lòng người, sau đó từ từ sẽ sinh sôi phát triển lớn mạnh. Nếu vị Chu lão bản này rảnh rỗi chạy tới, cô cũng sẵn lòng chăm ngời ly gián một tí. Hoàng Nhân kia ai mà không biết, hần ở Thực Mãn Lâu làm việc hai mươi mấy năm, một tay Lục lão gia từ dạy bảo, vậy mà hần vẫn có thể phản bội Lục gia, Tụ Tiên Các là cái gì chứ!

"Bất quá muốn đánh bại Tụ Tiên Các, vậy thì phải so trù nghệ rồi. Chỉ có người có thể làm ra món ăn ngon hơn mới có thể giữ khách!" Lục Nghiên bình tĩnh nói.

Lục Thực: "Chị cố gắng lên, em tin tưởng chị nhất định sẽ chiến thắng!"

Ánh mắt Lục Nghiên đảo qua nói: "Đương nhiên, có điều em là đàn ông duy nhất của Lục gia, sắp tới phải đi theo chị phụ giúp, còn để luyện cho tốt tay nghề."

Lục Thực: "?! " Cậu nghe giống như sét đánh ngang tai!

Phía sau, Chu lão bản gầy gầy phật châu phân phó người phía sau: "Phái người tìm hiểu xem, Lục gia bọn hần tìm đầu bếp nào. Nếu có thể, cho một cái giá thật cao đem về đây. Ta muốn khiến cho Lục gia mãi mãi không gượng dậy được, mãi mãi nằm trong vũng bùn!"

"Nô tài biết rồi!" Người phía sau lập tức đáp.

Chu lão bản hơi hơi nheo mắt, cậu biết lời nói của Lục Nghiên chính là muốn châm ngòi ly gián, có điều không thể nào không để ý, vì những lời đó chính là sự thật!



## Chương 13

Tỉnh S mọi người đều biết bảng hiệu Thực Mãn Lâu kia của Lục gia là do Hoàng đế thưởng cho. Đương nhiên ở thời điểm hiện tại đã không còn Hoàng đế, nhưng người dân đối với hoàng quyền vẫn còn kính sợ. Từ lâu mà Hoàng đế thưởng thức mùi vị chắc cậu rất ngon. Mà sự thật đúng là như vậy, nếu không Lục gia cũng không có thanh danh đệ nhất từ lâu tỉnh S lâu như vậy.

Thế nhưng từ lúc Lục lão gia từ qua đời, Thực Mãn Lâu lại đóng cửa, người bên ngoài đều đồn đãi nhiều suy đoán, Tụ Tiên Cư bên kia lại thêm dầu vào lửa, nói cho mọi người biết, đầu bếp chính trước giờ ở Thực Mãn Lâu đã không còn nên không thể mở cửa được.

"Ai... Ngày trước Lục gia tiếng tăm lừng lẫy thế nào nha. Vài chục năm về trước Lục lão gia từ danh tiếng cỡ nào, ai ngờ cậu vừa chết đi Thực Mãn Lâu liền không thể mở cửa rồi!"

"Mở ra hay không thì có sao, dù lưu lại chút hơi tàn vẫn còn hơn không."

Bên ngoài nghị luận âm ỉ. Thực Mãn Lâu hiện tại đóng cửa nhưng bên trong vang lên tiếng động nha. Có lẽ là đang sửa sang lại từ lâu, một ngày nào đó sẽ mở ra trở lại. Thật khiến người ta tò mò!

\*\*\*\*

"Này cậu nhỏ, cho ta hỏi một chút, Thực Mãn Lâu các người là đang làm gì vậy?" Một người đi đường níu tay một cậu bé từ trong từ lâu đi ra hỏi.

Cậu bé kia xem ra cũng không bận rộn lắm nên liếc mắt nói: "Còn làm gì nữa? Đương nhiên là chuẩn bị khai trương. Đến lúc đó hi vọng mọi người đến ủng hộ nha."

Những người qua đường kinh ngạc. Có người hỏi: "Không phải đầu bếp chính ở Thực Mãn Lâu đã bị người ta lôi kéo đi mất rồi sao?"

Tiểu ca cười, lấy tay vỗ nhẹ tay áo, khinh thường nói: "Hoàng Nhân kia là cái thá gì? Bất quá chỉ là tên tiểu tử học được một chút tay nghề của lão nhân gia, muốn đi thì cứ việc đi. Đại tiểu thư nhà chúng ta mới đích xác học được hết tay nghề, thậm chí trò còn giỏi hơn thầy nha, tay nghề tuyệt đối không cần phải nói!"

"Ý người nói đầu bếp chính của các người chính là Lục gia đại tiểu thư?" Người qua đường mờ mịt nhìn tiểu ca. Đại tiểu thư này trước kia cũng chưa từng nghe nói qua. Một cô nương đi làm đầu bếp? Được không? Mọi người đều hoài nghi.

Tiểu ca thấy mọi người hỏi vậy liền biết suy nghĩ gì, chỉ xuy xuy cười nói: "Các người thì biết cái gì! Tay nghề đại tiểu thư ta, chờ nửa tháng sau Thực Mãn Lâu khai trương trở lại, mời tất cả đến thưởng thức sẽ biết thôi!" Tiểu ca đẩy tay mọi người đang vây xem ra, mặc kệ những người đang bị cậu gọi lên lòng hiếu kỳ mà chạy mất. Một nhóm người kia nhìn nhau sau đó lại kịch liệt thảo luận...

Có người móc ở đầu ra một nắm hạt dưa, vừa cắn vừa nói: "Ta đã nói rồi mà, chỉ là mất đi một đầu bếp chính, chẳng lẽ Thực Mãn Lâu sẽ sụp đổ sao? Tay nghề của Lục lão gia từ nhất định truyền cho nhân tài mình tín nhiệm. Xem ra người đó chính là Lục gia đại tiểu thư rồi."

"Ha, ngày trước ta còn nghe đồ đệ tên Hoàng Nhân kia thổi phồng lên nói, Thực Mãn Lâu không có sự phụ hấn sẽ không chống cự được, bây giờ nhìn xem, không biết bọn họ có thấy ê mặt không nha."

"Hoàng Nhân kia bất quá chỉ là một tên người làm, Lục lão gia từ đồng ý dạy hấn ba phần tay nghề, hấn không những không mang ơn, còn thừa dịp Lục lão gia từ qua đời đâm lên sau lưng Lục gia. Đúng là lòng lang dạ sói, ta nhỏ!"

"Ta thấy Tụ Tiên Cư kia cũng không phải loại người tốt, đúng là cá mè một lứa!"

Năm nay những người thích nói xấu người khác đặc biệt nhiều nha. Tục ngữ nói, một ngày làm thầy cả đời là cha. Hoàng Nhân kia là người ngoài, có thể học được tay nghề của Lục gia, đối với người bên ngoài chính là đại ân đại đức. Mà bây giờ, Lục lão gia từ chết đi, hấn mang theo đồ đệ chạy biến khỏi Thực Mãn Lâu, ai nhắc đến cũng lòng đầy căm phẫn. Người này nếu như đứng ở đó trước mặt mọi người, hấn là sẽ ăn cả rổ trứng thối nha.

"Chỉ là không biết tay nghề của Lục gia đại tiểu thư như thế nào nhỉ? Nếu có tiền, ta nhất định đến Thực Mãn Lâu ăn một bữa!"

"Đúng đó đúng đó..." Có người phụ họa vào. Mọi người nháy mắt xoay từ Tụ Tiên Cư cùng Hoàng Nhân kia qua Thực Mãn Lâu. Tò mò quá đi...

Trong đám người đang bàn luận kia, có một người tay lồng trong tay áo khom lưng đi, sau đó đi đường vòng vào một trà lâu, trực tiếp lên sương phòng ở lầu hai. Từ vị trí này có thể nhìn thấy tình huống diễn ra ở Thực Mãn Lâu.

"Đại tiểu thư, Nhị thiếu gia, sự tình đã ổn thỏa rồi!" Người này tiến đến bàn của Lục Nghiên và Lục Thực đang ngồi nói, sắc mặt thập phần vui mừng.

Lục Nghiên ngồi trên ghế, nghe vậy cười nói: "Vất vả cho người rồi Lý Hạ."

Lý Hạ cười hắc hắc, gãi đầu đem sự tình xảy ra ban nãy nói: "Ta thấy mọi người đối với tay nghề tiểu thư rất hiếu kỳ đó."

Lục Thực đứng bên cửa sổ nhìn nửa ngày, bị gió lạnh thổi tới run run, rút đầu về ngồi trên ghế, rót ly trà nóng nói: "Hoàng Nhân kia bị mọi người đòi đánh là xứng

đáng lắm!" Cậu hơi khó chịu. Hoàng Nhân kia tuy có chút thiên phú, nếu không trong bao nhiêu người, Lục lão gia từ cũng sẽ không coi trọng hẳn, truyền thụ tru nghệ. Chỉ là không ai nghĩ tới, người này lại là một con sói mất trắng!

Ngón tay Lục Nghiên lần một viên trên châu, viên trên châu đổi tới lui đầu ngón tay cô, cô hơi suy nghĩ nói: "Ly Hạ, người tìm vài người đem việc Thực Mãn Lâu sắp khai trương truyền ra, tốt nhất là làm cho cả Lục Thủy Thành đều biết chuyện này!"

"Chị, viên trên châu trong tay chị dùng để làm gì vậy?" Lục Thực tò mò hỏi.

Đầu ngón tay đảo qua một lần, cô nói: "Rèn luyện ngón tay cho linh hoạt. Em đó, cũng nên lấy một cái hạt đào để luyện đi."

Lục Thực: "....." Cậu chỉ có thể im miệng. "Chị, mọi việc xong xuôi rồi, bây giờ chúng ta đi dạo phố đi?" Lục Thực im lặng chốc lát, rất nhanh liền lấy lại tinh thần phấn chấn.

Lục Nghiên cười hỏi cậu: "Nghen đến ngớ ngẩn rồi sao? Em có bạc hay sao?"

Lục Thực: ".....Chị.. Chị chưa nghe câu không được nói ra sự xấu hổ của người khác sao?"

Lục Nghiên: "Chưa nghe."

Lục Thực: "....." Tình chị em của chị đâu a?

Lục Nghiên bị biểu cảm của cậu chọc cười, kêu Xuân Hạnh lấy áo choàng đến nói: "Được rồi, không phải em muốn dạo phố sao? Đi thôi."

Lục Thực hai mắt lấp lánh, thấp phần nịnh bợ tiếp nhận áo choàng trong tay Xuân Hạnh khoác cho Lục Nghiên nói: "Chị, chị thật là đẹp, chị em hai người chúng ta nhìn thật giống nhau nha." Miệng cậu như lau mặt, vừa khen Lục Nghiên cũng không quen tự khen chính mình!

\*\*

Lục Thủy thành là thành thị phồn hoa nhất ở tỉnh S, diện tích rất rộng, đường phố cũng náo nhiệt, người đạp xe qua lại, còn có đường ray tàu lửa. Ngay trung tâm có một giáo đường. Hiện tại đang là giữa trưa mười hai giờ, tháp đồng hồ bên trên giáo đường rung lên từng hồi beng beng... Lục Nghiên lần đầu tiên nhìn thấy thứ này, nhìn không được dùng chân ngựa đầu nhìn nửa ngày, có chút ngốc nghếch.

Lục Thực nói: "Đây là kiến trúc phong cách châu Âu, tuy rằng rất đẹp nhưng em cảm thấy quá lạnh lẽo, vẫn là Lục phù chúng ta đẹp mắt hơn."

Lục Nghiên nhìn một lúc, miễn cưỡng ngạc nhiên nói: "Kiến trúc....Rất có phong cách." Hoàn toàn khác biệt Z quốc nha.

Những thứ ở phương Tây gì đó đang dần dần du nhập vào Z quốc, trong đó có xe đạp. Một người đội mũ dùng sức dùng sức đạp nhanh tới gần phía cô, mới nhìn ra trước mắt là một hồng y cô nương, tiếng còi đinh đinh reo vang, lớn tiếng kêu: "Tránh ra, mau tránh ra đi." Lục Nghiên đạp chậm lại xoay đầu nhìn liền thấy một chiếc xe đạp đang lao về phía mình.

"Àm!!!!"

Lục Nghiên cảm thấy mặt mình va phải bức tường, trước mắt tối đen, theo bản năng lấy tay túm lấy cái gì đó ở phía trước.... bức tường này cứng rắn thật sự, mũi cô đau nha, nước mắt cũng hơi trào ra. Ngẩng đầu nhìn, ánh mặt trời có chút chói mắt làm cho cô nhắm mắt, lúc này mới nhìn rõ ràng. Trước mắt cô không phải là tường mà chính là một người nha!

Hắn là một nam nhân thật sự rất cao lớn, vóc người Lục Nghiên chỉ tới ngực của anh ta, đối phương cúi đầu nhìn cô, trông mắt tối đen, lộ ra vài phần lãnh ý giống như mặt hồ ngày đông, mang một tầng băng mỏng, rất xinh đẹp nhưng cũng rất lạnh.

Chiếc mũ rơi xuống, chiếc mũ màu hồng bao quanh là một dải lông hồ ly trắng, làn da trắng tinh của cô cùng lông hồ ly thật sự như nhau. Đôi mắt đối phương lóe lên một tia kinh diễm.

"Tiểu thư, người không sao chứ? Thật sự xin lỗi." Chủ nhân xe đạp bên kia mặt đầy hối lỗi chạy tới, tỏ ra muốn giải thích cho cô.

Tay nắm trên thất lưng đối phương của cô thả lỏng, bàn tay hắn rất nóng, chỉ vài giây ngắn ngủi, đôi tay nóng của hắn đã truyền nhiệt xuyên qua quần áo đến da.

Lục Nghiên đứng vững lại, tự nhiên lùi về sau một bước, quay đầu nói với chủ nhân chiếc xe đạp: "Ta không sao."

Thấy bộ dạng này, chủ nhân xe đạp mặt đỏ lại, cậu không ngờ đối phương lại là một cô nương xinh đẹp, môi hồng răng trắng làm cho tay chân cậu cứng ngắc không biết phải làm gì. Lục Nghiên ngẩng đầu, hít một hơi với nam nhân to lớn như bức tường kia cảm tạ: "Cảm ơn!" Trong lòng cô lại lẩm bầm--- bộ dáng thật cao, ngay cả nói chuyện cô cũng phải ngẩng đầu....

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 14

"Chị, chị không bị sao chứ? Có bị thương chỗ nào không?"

Lục Thực lấy lại tinh thần, đi tới vài bước lùi kéo Lục Nghiên xem xét, thấy không có thương tích gì mới nhẹ nhàng thở ra, sau đó cảm thấy phần nộ với người gây tai nạn.

"Người có biết lái xe không? Thiếu chút nữa đụng chết người rồi!"

Người nọ thoát nhìn liền một bộ mặt hối lỗi cười nói: "Thật sự ta không cố ý mà!"

Lục Nghiên kéo tay áo Lục Thực nói: "Được rồi, chị thấy vị tiên sinh này cũng không phải cố ý. Ngược lại phải cảm tạ vị tiên sinh đằng kia đã cứu chị đây nè." Lục Nghiên muốn giới thiệu cho Lục Thực người vừa cứu mình nhưng quay đầu nhìn lại đã không thấy người nọ.

"Tứ gia, hai vị kia hình như là đại tiểu thư Lục gia với nhị thiếu gia của họ." Người bên cạnh Cố Tứ gia ngày trước có theo Trương phó quan đến Lục gia nên thấp giọng nói với cậu.

Người của Lục gia? Nói cách khác, vị tiểu thư kia là vị hôn thê của Cố Thành? Thật là một đôi tay xinh đẹp. Lúc này bối rối, tay cô chộp lấy áo anh, dưới ánh mặt trời, tay thon dài trắng muốt như sợi chỉ, móng tay cũng không có sơn phết vẽ vôi gì, mượt mà khỏe khoắn, mà đôi cổ tay trắng nõn cũng vô cùng mỹ lệ, tinh tế. Đôi tay kia nếu như đeo thứ gì đó vào chắc chắn rất đẹp. Không biết tại sao, Cố Tứ gia đối với đôi tay cô thật sự để ý.

Tìm kiếm một lúc, Lục Nghiên cũng tìm thấy được bóng dáng nam nhân kia. Góc áo của y phục màu đen của anh phấp phới tung bay, thân người cao lớn, khí chất không giống mọi người, vừa nhìn thoáng qua liền biết là một nam nhân cao quý.

"Chị, chị đang nhìn cái gì vậy?" Lục Thực nhìn theo ánh mắt của cô, không nhìn ra cái gì, liền cúi đầu hỏi cô. Lục Nghiên buông mắt nói: "Không có gì."

"Vị tiểu thư này, thật xin lỗi người, may mắn thay người không bị thương không thì ta thật sự..." Chủ nhân chiếc xe đạp hối hận đầy mặt.

Lục Nghiên cười cười nói: "Ta không sao, người không cần để ở trong lòng. Chỉ cần nhớ là lần sau đừng chạy xe nhanh như vậy nữa, không thôi đụng vào người ta sẽ không tốt đâu."

A... thật là một tiểu thư dịu dàng lại xinh đẹp! Chủ nhân xe đạp cảm giác mình đã rơi vào lưới tình. Cậu giới thiệu mình họ Không, tên là Lệnh Thư, là phóng viên xã hội, chuyên về mảng tin tức.

Phóng viên..... Thật là một từ ngữ mới mẻ!

Lục Nghiên nhìn thấy lúc này vì tình thế cấp bách mà đối phương ném chiếc xe đạp qua một bên, liền đi tới lấy tay dừng lại đưa tới trước mặt đối phương nói: "Xe đạp của người."

Không Lệnh Thư: "....." Trợn mắt há hốc mồm.

Lục Thực cũng kinh ngạc hỏi: "Chị, sao chị có sức mạnh lớn như vậy?"

Lục Nghiên giật giật cổ tay nói: "Chuyện này là bình thường thôi, nặng đến mười cân chị cũng xách được. Nếu không có sức lực, làm sao có thể nấu ăn?"

Không Lệnh Thư nom nớp lo sợ, cậu thực sự lo lắng Lục Nghiên một tay đem cậu dán lên trên tường! Chớp mắt, kiêu diễm gì đó đã tan biến hết. Tình yêu của cậu chỉ có thể kéo dài một phút đồng hồ!

Lục Nghiên bọn họ cùng hàn huyên vài câu với Không Lệnh Thư sau đó tách ra. Một tiểu hài tử mặc quần áo cổ xưa đeo tay nải đi ngang kêu: "Báo đây, báo mới đây. Thành Giang Bắc bị vây, Thảm Tuất tướng quân hi sinh vì nước!"

Nghe thấy lời này, Lục Thực gọi đứa bé kia lại hỏi: "Tiểu tử, lại đây ta mua một tờ báo."

"Đây nè." Tiểu hài lưu loát rút ra một tờ đưa cho cậu. Lục Nghiên thấy cậu mùa đông rét lạnh mà chỉ mặc một bộ quần áo đơn giản, giày còn hở ngón chân, lộ ra gân xanh trong lòng nhìn không được thương xót.

"Cảm ơn báo của người." Lục Nghiên lấy trong tay áo ra một đồng đại dương đưa cho cậu. Tiểu hài có chút lo sợ ngửa đầu nói: "Cô nương, cái này nhiều quá, một tờ báo có giá chỉ ba đồng xu." Một đồng đại dương, giá trị là một trăm đồng xu lận nha!

Lục Nghiên cười nói: "Không cần trả tiền dư, phần còn lại coi như ta tặng cho người..."

Nghe vậy hai mắt tiểu tử kia sáng lên, liền tục gật đầu cảm tạ cô: "Cảm tạ cô nương, cảm ơn!"

Lục Nghiên đột nhiên ngừng đầu nhìn bốn phía sau đó quay nhìn cậu cười nói: "Đúng rồi, người tên là gì?"

"Ta tên A Tài, tài trong tiền tài."

"A Tài, ta họ Lục, về sau nếu có việc gì cứ đến Thực Mãn Lâu ở đường Trường Ninh tìm ta." Thanh âm của cô hơi lớn, mọi người xung quanh đều có thể nghe thấy những gì cô nói, hai nam nhân đứng bên cạnh đèn đường biểu cảm đột nhiên thay đổi. A Tài phát hiện ra liền đem một đồng đại dương kia cất vào túi.

"Chị, chị thật sự quá thiện lương." Chờ đứa bé rời đi, Lục Thực nói.

Lục Nghiên suy nghĩ một lúc nói: "Lý Hạ, người đi theo tiểu tử kia, đừng để ai cản đường cậu." Nếu muốn giúp, chắc cậu phải giúp đến cùng.

Lục Thực thở dài, chị nhà cậu tâm tính quá tốt, một tên tiểu tử thôi làm sao đáng giá cho cô để ý? Lục Thực mở tờ báo ra, trên báo ghi "Thành Giang Bắc bị vây hãm..." Tiêu đề rất lớn, rất rõ ràng, Lục Thực càng nhìn càng nhíu mày.

Lục Nghiên hỏi: "Thế nào?"

Lục Thực thở dài: "Thành Giang Bắc bị khổng chế... Ai, đến khi nào thì mới yên bình đây? Những người ở T quốc thật là đáng chết!"

Z quốc khoáng sản phong phú, đất đai phì nhiêu khiến biết bao quốc gia khác mơ ước, T quốc bắt quá chỉ là một trong số đó.

"Chị, chị không biết đâu, thế sự bên ngoài đang cực kì rối ren, tình S này may mà có Cố gia tọa trấn nên mới yên ổn. Nhưng một ngày nào đó, chiến sự cũng sẽ lan đến chỗ của chúng ta thôi..."

Quân đội của Cố gia, ai cũng biết, đó là một khúc xương khó gặm. Cố tướng quân cùng với con trai là Cố thiếu tướng chưa bao giờ nếm mùi thất bại, không khỏi làm những quốc gia kia ngại tốn đạn dược. Lục Nghiên khẽ nhủ mầy, cô không biết tình hình chiến trường hiện nay như thế nào, nhưng biết thế cục hiện tại không được ổn định...

Lục Thực vò đầu nói: "Nói tới chuyện này thực phiền não.... Chị, phía trước có cửa hàng trang sức, chúng ta qua đó xem đi."

Trang sức trong tiệm vô cùng đẹp dễ, vàng bạc đều có. Mọi thứ được đặt trong một tủ kính, chớp chớp chói mắt!

"Chị, chị nhìn cái vòng tay vàng này xem, chị đeo nhất định rất đẹp!" Lục Thực hứng trí bưng bưng cầm vòng tay đưa cho cô. Chương quỳ đứng một bên hớn hờ nói: "Vòng tay này rất hợp với vị tiểu thư đây nha, đeo vô chắc chắn cực kỳ xinh đẹp, tay người nhìn vừa trắng vừa mềm thế mà!"

Đôi tay Lục Nghiên đích thực rất xinh đẹp, xương cũng nhỏ, đeo một cái vòng tay bằng bạc vào tay nhưng nhìn đi nhìn lại chiếc vòng cũng không phải là đẹp lắm. Lục Nghiên thích nhất chính là đôi tay này có điều cô muốn làm bếp, tay đeo mấy thứ này cũng không thích hợp lắm, cho nên cô cũng không quá cảm thấy hứng thú, chỉ ừ một tiếng. Mặt cô khi nói chữ ừ này vô cùng lạnh lùng, không có một chút vui vẻ nào.

Chương quỳ: "....."

Lục Nghiên nói: "Mấy cái này có gì hay ho mà em lại thấy thích?"

Lục Thực hứng trí bưng bưng nói: "Nhìn kỹ đi, vòng tay khảm ngọc bích này chỉ cần hai đồng đại dương thôi."

Lục Nghiên: "Chị cảm thấy rất đắt."

Ánh mắt chương quỳ nhìn Lục Nghiên cùng Lục Thực đổi tới đổi lui, không thể ra quyết định nói: "Nguyên lai, vị này là tiểu thư, vị này là tiên sinh sao?"

Lục Thực: "... Lão tử chuẩn đàn ông!" Dám nói ta là tiểu thư, người mới là tiểu thư, cả nhà người đều là tiểu thư, gia là đàn ông chuẩn như thế này mà!

Lục Nghiên nhìn không được cười, gương mặt bỗng chốc bừng sáng nói: "Chương quỳ, người thật sự rất thú vị!"

Chương quỳ ngượng ngừng cười nghĩ: nhận lầm rồi sao? Thật xấu hổ mà!

Không trách được chương quỳ hiểu lầm như vậy! Trải qua nhiều năm như vậy, loại chuyện nào mà cậu chưa gặp qua, nhìn thấy hai người này..... Lục Thực tuổi còn nhỏ bộ dạng lại xinh đẹp, rất giống nữ tử nha. Mà cậu đối với trang sức cảm thấy hứng thú như vậy, chương quỳ còn tưởng rằng cậu là nữ giả nam trang! Trải qua sự tình này, Lục Thực cũng không còn hứng thú với trang sức nữa, lôi kéo Lục Nghiên vội vàng rời khỏi.

"Hai đồng đại dương làm sao mà đắt?" Lục Thực lải nhải, thật sự rất thích hai chiếc vòng tay đó. Thật sự nó là hàng hiếm nha!

Lục Nghiên không nói lời nào.

Trên đường đi Lục Thực và Lục Nghiên đi ngang một cửa hàng cháo, ngửi mùi bình thường rất hôi, nhưng nếu ăn được thì lại rất thơm ngon!

"Mùi rất thơm." Lục Nghiên đánh giá.

Lục Thực nói: "Đương nhiên rồi, cửa hiệu này tuổi đời cả trăm năm rồi đó."

Hai chị em rốt cuộc tìm được sở thích chung, đó chính là ăn ăn ăn, ăn thật nhiều. Sau đó Lục Thực phát hiện chị có chỗ nào đó kì lạ.

"Lục Thực, em mau nhìn cái nồi này xem, chất lượng rất tốt, dùng để nấu ăn, khẳng định làm ra món ăn rất ngon!" Lục Nghiên mặt mày hưng phấn cầm lấy cái nồi đưa ra, đôi mắt tỏa sáng.

"Nồi đất nhà ta đều được làm thủ công, tay nghề truyền từ đời ông nội ta đến nay, tuyệt đối nồi tốt...Muốn nấu ăn ngon, dùng nồi tốt như cái này thật sự tuyệt vời."

"Người nói rất đúng!"

Khóe môi Lục Thực khẽ nhếch, nhìn chị ngồi xổm trên mặt đất, cùng tên bán nồi thảo luận rằng một cái nồi đối với việc nấu ăn đến cùng có bao nhiêu quan trọng.

Chị a, chị mua nhiều nồi như vậy để làm gì thế? Chị định một ngày dùng một cái sao?

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

# Chương 15

Lục Nghiên cùng lão bán nôi hứng trí thảo luận nửa ngày rồi mới luyến tiếc mua vài cái nôi sau đó rời đi. Lục Nghiên còn tỏ ra giống như được hỏi, nói: "Mấy cái nôi như thế này chỉ có năm mươi đồng tiền, lại còn thực dụng!"

Khỏe miệng Lục Thực nhếch lên, nói: "Chị cùng người bán nôi cũng có thể trò chuyện lâu như vậy a." Hơn nữa còn rất hợp ý!

Lục Nghiên nói: "Lão gia từ đó là thực sự có tay nghề. Nôi kia làm ra rất tốt. Đúng là nghệ thuật!" Nghệ thuật, là từ ngữ cô mới học được a!

"Làm nôi cũng gọi là nghệ thuật?" Lục Thực lắc đầu, một chút cũng không cảm thấy việc làm này cùng nghệ thuật có cái gì giống nhau.

"Trở nên vô cùng tinh thông lành nghề, thậm chí đạt tới một loại cảnh giới cao, chị cảm thấy đó là nghệ thuật." Lục Nghiên có lý giải riêng của mình về nghệ thuật, nói: "Mục tiêu của chị, chính là nấu ăn, đạt tới cảnh giới nghệ thuật!"

Lục Thực lắc đầu, tỏ vẻ không hiểu.

Lục Nghiên sờ đầu cậu, nói: "Thôi đi, đi về chị làm cho em bánh hạt óc chó ăn."

Lục Thực càng trở nên mờ mịt...

Lục Nghiên dừng một chút, bổ sung thêm: "Nghe nói quả óc chó tốt cho trí não."

Lục Thực: "... Đây là đang nói cậu ngốc?"

\*\*\*\*\*

Trên đường cái gì cũng có, Lục Thực nghĩ chị đối với đồ trang sức không có hứng thú vậy thì chắc có hứng thú với sơn phấn đi, nên quay qua hỏi giá cả.

"Đây là phấn hoa đào, đánh lên da trắng ửng hồng, giá chỉ có một đồng đại dương!"

Lục Nghiên nhú mồm, nói: "Quá mắc..."

Lục Thực chấm một ít lên ngón tay đánh lên mặt Lục Nghiên xong nhìn hiệu quả, nói: "Thật sự không sai a."

Lục Nghiên trừng mắt nhìn, nói: "Nhưng giá tận một đồng đại dương! Chị suốt ngày ở dưới bếp cần gì cái này!"

Lục Thực bất mãn nói: "Chị xinh đẹp như vậy, nên để ý đến vẻ ngoài một chút thì toàn bộ Tỉnh S ai có thể qua mặt chị."

Mua hai hộp phấn, Lục Thực suy nghĩ nên mua thêm gì nữa. Cậu bỗng dừng nhìn thấy bên cạnh có một tiệm may, nói: "Chị, chúng ta may..." câu một bộ quần áo chưa ra khỏi miệng...

Người đâu?

Lục Thực về mặt mờ mịt nhìn sau lưng trống rỗng. Vừa rồi Lục Nghiên còn đi sau lưng cậu nha.

"Tiểu thư bên kia!" Dầu Muối mở miệng, chỉ chỉ đằng xa. Lục Thực nhìn theo tay cô, phát hiện chị đang đứng cạnh chỗ bán thịt.

"Lục Thực, em xem thịt bò này rất rẻ, ba đồng tiền một cân, chúng ta mua hết chỉ cần một đồng đại dương!"

Lục Thực...

Vừa rồi chị còn than rằng mua một hộp phấn mất một đồng đại dương quá mắc....

"Lục Thực, tôm này cũng rẻ nha, một cân có năm mươi đồng."

"Cái cháo này cũng tốt nha... Bộ nôi này cũng rất đẹp..."

Lục Thực nhìn ánh mắt chị như phát sáng, cái này muốn mua, cái kia cũng muốn mua, hơn nữa đều là nguyên liệu nấu ăn, còn có nôi niêu xoong cháo, chỉ cần là đồ nấu ăn chị liền không cảm thấy mắc a?

"Ai, Tứ Gia, đó là Lục gia Đại tiểu thư cùng Nhị thiếu gia a." Tại một trà lâu đối diện chỗ bọn người Lục Nghiên, một đám người đang đàm luận. Một nam nhân đứng ở bên cửa sổ đột nhiên mở miệng nói.

Một ngày có thể gặp gỡ hai lần, thật sự quá trùng hợp!

Nam nhân ngồi trên ghế thần sắc bất động, thoạt nhìn đối với chị muội Lục gia cũng không cảm thấy hứng thú, anh mặc quân trang chỉnh tề, thân người vai rộng eo thon chân dài, tuấn mỹ không kể hết.

"Ha, Lục gia Đại tiểu thư này sao lại thú vị như vậy?"

"Thật sự quá buồn cười, cô nương bình thường yêu thích trang sức, son phấn cũng không phải lạ, nhưng cô đối với thịt thà ngược lại là rất có hứng thú nha."

Cổ Tứ Gia không nói chuyện, đứng lên đi tới bên cửa sổ nhìn xuống. Phía dưới ngựa xe như nước, người đi đường như thoi đưa nhưng anh đảo mắt là nhìn thấy được Lục Nghiên trong đám người.

Cô không đội mũ trùm, một khuôn mặt xinh đẹp hoàn toàn lộ ra bên ngoài, không giống các cô nương thích mặc sườn xám hoặc là váy tây phương, cô mặc một chiếc áo dài truyền thống, cả người được che kín, nhìn qua không chỉ không thướt tha mà giống như một trái cầu. Không biết chộc một cái, cả người có khi đều lăn tròn. Nhưng nhìn thấy cũng biết được, cô rất sợ lạnh.

Đôi con ngươi Cổ Tứ Gia lảng lảng nhìn Lục Nghiên, trong mắt đang đánh giá. Thoạt nhìn, đối phương có vẻ rất hoạt bát vui vẻ.

Lục Nghiên đứng trước một quầy tôm, lão bản bán tôm tay lồng trong tay áo giới thiệu cho cô: "Tôm này bắt tại Lăng Thủy Hà, rất hiếm đó."

"Tôm Lăng Thủy Hà?" Lục Thực hỏi lại, nói: "Tôm này khó bắt lắm nha."

"Đương nhiên, ta nửa đêm đã canh giữ ở đó, thật vất vả mới bắt được một ít."

Lăng Thủy Hà là một con sông bên cạnh Lục Thủy Thành. Con sông này nước chảy từ trong núi ra, chất lượng nước đặc biệt tốt, dùng để chưng cất rượu hay pha trà đều cực kỳ thích hợp. Đôi khi, tại hạ nguồn, lại có tôm cá bơi ra. Cá tôm này hương vị thập phần tươi ngon, nhưng có thể biết mà không thể có.... Chút cá tôm này cũng không phải thường xuyên xuất hiện.

Lục Nghiên nhìn một lát, những con tôm rất tươi mới, hơn nữa thân mình mập mạp, thật sự khó tìm, nói: "Ta muốn mua hết mấy con này..."

"Được rồi!" Ông chủ vui mừng, bao nhiêu đó tôm ước chừng bán ba đại dương, có thể cho cả nhà bọn họ một mâm cơm phong phú.

"Khoan đã!"

Lục Nghiên vừa trả tiền, bên kia đột nhiên truyền đến thanh âm một nữ tử, cô quay đầu, nhìn thấy một cô nương mặc váy tây phương, bên ngoài khoác một cái áo choàng màu hồng phấn. Nữ nhân trẻ tuổi bước lại gần.

Tuổi tác đối phương không lớn, chân mang một đôi giày cao gót đập đất đất trên mặt đất, tóc uốn tóc cong, da trắng môi đỏ, vẻ ngoài thập phần xinh đẹp.

"Ông chủ, tôm này của ngài ta muốn mua hai cân." Nữ nhân đi đến bên cạnh Lục Nghiên, trực tiếp mở miệng nói với lão bản.

Lão bản nói: "Thật là không khéo, tiểu thư ngài đã tới chậm, tôm này tất cả đều bị vị tiểu thư này mua hết rồi."

Nữ nhân hơi hơi nhíu mày, rốt cuộc đưa mắt nhìn Lục Nghiên, bỗng nhiên, ánh mắt cô lóe lên kinh ngạc. Bộ dáng này có chút quen mắt...hình như là quen biết với Lục Nghiên.

"Lục đại tiểu thư." Đối phương kêu lên một tiếng, nhìn cô có chút quý dị.

Lục Nghiên nhìn cô khẽ gật đầu.

Đối phương khẽ nhíu mày, đột nhiên hỏi: "Lục tiểu thư, không nhận ra ta?"

"Ta nên nhận ra ngài sao?" Lục Nghiên hỏi lại.

Trong nháy mắt, Lục Nghiên nhìn thấy trên mặt cô có chút kinh sợ, nhìn ra cảm xúc dao động rất lớn. Lục Nghiên suy nghĩ, hai người cô nói không chừng có bao nhiêu khúc mắc yêu hận tình thù, trong sách không phải viết như vậy sao? Đáng tiếc, cô đối với đối phương quả thật không có gì ấn tượng.

"Diệp Tinh? Ngài ở nơi này làm cái gì? Chẳng lẽ ngài muốn chạy đến trước mặt chị của ta điều võ dương oai?" Lục Thực đột nhiên giận đùng đùng chạy tới, đem Lục Nghiên kéo ra phía sau, cậu là một nam nhân cao gầy, bộ dạng lại thanh tú, thật không có lực uy hiếp.

Lục Nghiên nghe được trong miệng cậu kêu Diệp Tinh, rốt cuộc biết cô nương này vì sao chính mình nhìn thấy nhìn quen mắt, Diệp Tinh đây không phải là hồng nhan tri kỷ của vị hôn phu cô sao?

Trách không được vừa rồi đối phương nghe thấy mình nói không biết cô liền tỏ ra biểu cảm quái dị như vậy —— ta là người cùng vị hôn phu của ngài mập mờ, ngài thể nhưng không biết ta?

"... Nguyên lai là Diệp tiểu thư a, nghe danh đã lâu." Lục Nghiên từ phía sau Lục Thực thò đầu ra vui tươi hơn hờ cùng cô ta chào hỏi, chỉ là tiếng nghe danh đã lâu kia Diệp Tinh nghe như thế nào cũng cảm thấy có chút kỳ quái.

Diệp Tinh sửa sang lại biểu cảm, hỏi: "Lục tiểu thư, tôm này của ngài có thể bán ta một chút không?"

"Dựa vào cái gì phải bán cho ngài?" Lục Nghiên còn chưa mở miệng, Lục Thực liền cướp lời bảo, nói: "Một câu, không bán."

Diệp Tinh khẽ nhíu mày, biểu cảm vẫn duy trì trạng thái tao nhã, đánh ánh mắt nhìn về phía Lục Nghiên.

"Ý của em ta chính là ý của ta." Lục Nghiên cười híp mắt nói.

Diệp Tinh nói: "Lục tiểu thư, ta nghĩ ta cùng các ngài có hiểu lầm gì đó."

"Hiểu lầm? Hiểu lầm cái gì? Nói là ngài cùng vị hôn thê của chị ta không có chuyện gì, không phải yêu đương?" Miệng Lục Thực nói ra chính là không buông tha

người khác, giận dữ nói: "Người hôm nay lại chạy đến trước mặt chị ta, da mặt của người có phải hay không so với tường thành còn dày hơn a?"

Cô nương nhà nào bị nói như vậy cũng có chút sinh khí, trên mặt Diệp Tinh tái đi, thành thật nói: "Hiện tại đã là xã hội mới, Lục tiểu thư người cùng Cố Thành có hôn ước, bất quá là việc cổ hủ phong kiến, hiện tại đề cao tự do yêu đương..."

Tự do yêu đương sao? Đây chính là các người lấy cớ làm xấu mặt Lục Nghiên cô! Người còn mặt mũi nào mà dám nói như vậy?

Lục Nghiên mỉm cười, nói: "Ta lần đầu tiên biết tự do yêu đương là không cần biết liêm sỉ như vậy. Diệp tiểu thư, người cùng Cố Thành nếu thật lòng yêu nhau, vậy sao người không làm cho cậu từ bỏ mối hôn sự này, như vậy hai người các người cùng một chỗ cũng danh chính ngôn thuận. Không thì ta sợ, ngày sau người còn phải kêu ta một tiếng chị, một tiếng chủ mẫu. Hoặc là cả đời này người không có một danh phận."

Diệp Tinh sùng sốt.

"Cố Thành cậu bất quá là một nam nhi dám làm không dám chịu, nếu quả thật yêu quý Diệp tiểu thư người, sớm đã nên từ chối việc hôn nhân của hai nhà, mà không phải để Diệp tiểu thư người không danh không phận theo cậu."

Lục Nghiên đi qua, nhìn ánh mắt kinh ngạc của Diệp Tinh liền xoa mặt cô, giọng điệu mềm nhẹ nói: "Ta thấy Diệp tiểu thư là một cô nương tốt, về ngoài mỹ lệ, lại tài hoa xuất chúng, xứng với Cố Thành, thật đúng là đáng tiếc."

Diệp Tinh trừng mắt nhìn Lục Nghiên, nụ cười Lục Nghiên tràn đầy mắt cô, khẽ nhún mày ——Lục tiểu thư này, như thế nào, như thế nào...

Lục Nghiên thu tay, trong mắt lóe lên một tia ác ý vô cùng thú vị, cười híp mắt nói: "Ta thực chờ mong, ngày ta với người trở thành chị em"

Nghe được lời này của cô, biểu cảm Diệp Tinh bỗng chút liền thay đổi.

Lục Nghiên rời đi, trong lòng Lục Thực vừa tức vừa vội, nói: "Chị, người sẽ không gả cho cái tên Cố Thành kia chứ? Cố Thành cậu ta không phải người tốt a."

Lục Nghiên nhìn cậu một cái, nói: "Người mang tư tưởng mới như các người không phải đều ghét bị ép duyên sao? Cố Thành kia cũng nghĩ như vậy là chuyện bình thường thôi."

Lục Thực trừng lớn mắt, thật sự tin rằng Lục Nghiên muốn gả đến Cố gia, nhất thời nóng nảy, nói: "Không được, tuyệt đối không được..."

Lục Nghiên bị cậu chọc cười, nói: "Được rồi, ta trêu người đó, ta chỉ nói dối đùa giỡn với Diệp tiểu thư mà thôi. Kế tiếp trong khoảng thời gian này, cô cùng Cố Thành, khẳng định bất hòa. Bất quá bọn cậu không vui, ta đây liền vui vẻ."

Không có nữ nhân nào cam tâm tình nguyện không danh không phận theo nam nhân, nhất là Diệp Tinh. Nữ nhân mang theo tư tưởng tân thời này, các cô muốn là một đời một kiếp chỉ một người! Mà cô nói với Diệp Tinh lời kia còn có ý muốn kích thích Diệp Tinh kêu Cố Thành chủ động từ hôn, nếu vậy thì không thể tốt hơn. Ngọn núi lớn Cố gia này, cô còn nghĩ muốn dựa vào một chút, nếu là Cố Thành chủ động từ hôn, như vậy chính là Cố gia bọn họ nợ Lục Gia, điều này là một điều tốt.

Vốn là Cố gia nợ Lục Gia bọn họ, Cố gia kia chính là nợ Lục Gia một cái mạng!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 16

Nếu về sau Thực Mãn Lâu do Lục Nghiên làm đầu bếp chính, như vậy thực đơn trước kia cũng không thích hợp, bởi vậy Lục Nghiên tự mình nghĩ ra một thực đơn mới, trong đó cũng bao gồm vài món của Thực Mãn Lâu trước kia, sau đó Lục Nghiên cải tiến lại theo kiểu của chính mình.

Có rất nhiều món vài nhị đẳng đầu bếp ở Thực Mãn Lâu căn bản chưa từng nghe qua, vài người cảm thực đơn kia suy nghĩ.

Lục Nghiên tuyển chọn kỹ trong một đám củ cải một củ sau đó cầm dao phay cắt ra. Thân dao phay đen nhánh, rất nặng, cùng thân hình Lục Nghiên hoàn toàn không phù hợp, thật khiến người lo sợ cô sẽ bị dao phay đè bẹp.

Thế nhưng trên thực tế, dao phay trên tay Lục Nghiên cho người ta một loại cảm giác rất khinh ngạc, lưỡi dao cắt củ cải rất sắc bén, một lớp da củ cải mỏng manh uốn lượn nằm trên bàn, chỉ còn lại phần ruột củ cải trắng toát. Sau đó, tay Lục Nghiên động tác không ngừng diễn ra, giống như là ma thuật. Vài phút sau củ cải trắng liền biến thành từng đóa tuyết trắng hoa mẫu đơn, Lục Nghiên trực tiếp đem đặt vào ở trong đĩa.

Nhìn trong mâm, từng đóa hoa củ cải, vài nhị đẳng đầu bếp Lục gia nói thầm: thật là mãn nhãn nha, một người trong đó lão Triệu khen: "Ai da, đao pháp của đại tiểu thư thật là tuyệt a, không có hai mươi năm công phu, tuyệt đối không có bản lĩnh này."

Lão Chu liếc mắt nhìn hân a một tiếng, nói: "Hai mươi năm công phu? Đại tiểu thư cũng mới mười tám tuổi, cho dù vừa sinh ra liền bắt đầu sờ dao, cũng mới mười tám năm công phu."

"Cái này ta nói là người thường, người thường! Đại tiểu thư là người thường sao?" Lão Triệu không hài lòng trừng mắt nhìn lão Chu, nói: "Đại tiểu thư là thiên tài nha, tay nghề Hoàng Nhân kia, nhảm nhí gì a."

Đầu bếp tại Thực Mãn Lâu chia làm ba đẳng, đệ nhất đẳng, là Hoàng Nhân đầu bếp chính Thực Mãn Lâu, thứ hai chính là lão Triệu bọn họ, tay nghề cũng tốt nhưng so với Hoàng Nhân không bằng. Cuối cùng thứ ba, là những những người làm việc vặt, phụ trách rửa rau thái rau linh tinh, căn bản không có cơ hội đụng vào bếp lò.

Lúc trước Hoàng Nhân vừa đi, không chỉ đi một mình mà còn mang theo vài nhị đẳng đầu bếp Thực Mãn Lâu, trong đó có mấy người đều là đồ đệ của hắn, cũng do hắn một tay dạy dỗ. Lúc Lục lão gia từ qua đời, Thực Mãn Lâu hoàn toàn do Hoàng Nhân chống đỡ, khó trách hắn ngồng cuồng. Sau này hắn ruồng bỏ Thực Mãn Lâu, bọn người lão Triệu còn tưởng rằng Thực Mãn Lâu chống đỡ không nổi nữa, không ngờ, Lục gia vẫn còn có nhân vật như Lục đại tiểu thư, đao pháp này, liền là quãng những người khác vài con phố.

Bếp lò để lửa lớn, cho dầu vào trong nồi, nguyên liệu được chuẩn bị sơ chế kỹ càng cho vào trong chảo, một hương vị ngọt nhẹ nháy mắt lan tràn trong phòng bếp, người yêu thích món ngọt nháy mắt cũng có chút không kiềm nén được ham muốn. Hai phút sau, trong nồi nước canh biến thành màu vàng đậm sệt mẽ người, như là mật ong mới được lấy ra từ tổ. Lục Nghiên cầm lấy cái thìa, động tác thập phần lưu loát múc một muỗng tươi lên trong đĩa.

"Xong rồi?"

Bọn người Triệu chú toàn bộ vây quanh, nhìn một hồi mới biết là nồi mật củ cải, gương mặt ngạc nhiên—— chỉ thấy trên đĩa có mấy đóa hoa mẫu đơn trắng, mà mấy đóa hoa mẫu đơn tạo hình không đồng nhất, có cái chỉ mới là nụ hoa, có đóa nở rộ, mà nước canh vàng tươi lên cánh hoa, mỗi cánh đều dính nước canh. Nước canh trong suốt nhưng thật sự khiến người ta sợ hãi khi trên đĩa lại biến thành một con rồng dài màu vàng kim, râu rồng đuôi rồng hiện rõ.

"Này..."

Lão Chu sợ hãi kêu liên tục: "Thật sự là một kỹ thuật tinh xảo."

Lục Nghiên cầm lấy khăn lau dao, nói: "Chú Chu cùng mọi người có thể nếm thử."

"Chúng ta sẽ không khách khí."

Bọn người lão Triệu đã sớm không kiềm chế được, lúc này nghe Lục Nghiên mở miệng, lấy chiếc thìa đưa tới. Nháy mắt vài đôi thìa lua tới, con rồng bên trong đã không còn trọn vẹn. Vây rồng được chạm khắc thật sự trông rất sống động, nhìn giống như một đóa hoa mẫu đơn, tinh xảo đến mức người ta không dám ăn vào miệng.

Mùa đông củ cải trắng trong, không chỉ không chua chát, ăn vào miệng, cảm thấy miệng đầy hương vị ngọt ngào khoan khoái. Chưa hết, hương vị nước canh kết hợp với củ cải này thật là hoàn hảo, mùi vị đơn điệu nháy mắt biến mất, tầng tầng hương vị ngon lành kéo tới đến cuối cùng miệng chỉ còn lại cảm giác thơm ngọt.

Lão Triệu ăn đầy miệng "vây rồng", nhắm mắt lại tinh tế nhắm nháp mùi vị này, sau đó nói: "Mùi vị này thật sự là..." Thật sự là cái gì, hắn cũng không biết hình dung như thế nào, chỉ cảm thấy, dùng từ "hoàn hảo" để diễn tả là thích hợp nhất. Củ cải trong veo cùng nước canh ngọt hài hòa cùng một chỗ, vừa không xung đột, cũng lẫn át nhau.

Tạp dịch phòng bếp Trương Tiểu Quả cầm trong tay một cuốn sách ghi lại để nhớ kỹ, Lục Nghiên nhìn thấy bộ dáng nghiêm túc của cậu, sai cậu đem cuốn sách cho cô xem. Trương Tiểu Quả gãi gãi đầu xin lỗi, nói: "Ta, ta không... không thông... thông minh, chỉ... chỉ biết làm biện pháp...ngốc...ngốc này." Cậu là người cà lăm, nói chuyện không nói rõ, bởi vậy ở trong phòng bếp là một người trầm tính nhất.

Lục Nghiên cầm lấy quyển tập của cậu nhìn, Trương Tiểu Quả không biết chữ, trên tập chỉ vẽ một ít hình thù, Lục Nghiên nhìn một chốc cũng không hiểu, nét mặt của cô là như vậy: "=-."

Bất quá những người khác nhìn thấy cho rằng đại tiểu thư đang có một biểu cảm bí hiểm khiến mọi người khâm phục không thôi a.

"... Người có gắng lên." Lục Nghiên đem quyển tập trả cho cậu. Xoay người lại nhìn về phía những người khác, Lục Nghiên nói: "Món ăn này là một món ngọt, cũng chỉ làm được vào mùa đông, các người có thể ăn thử xem"

Mùa đông củ cải ăn ngon nhất, độ ngọt vừa phải, thập phần ngon miệng, rất nhiều nhà điều kiện kinh tế không tốt sẵn sàng đem củ cải làm hoa quả ăn. Thế nhưng ăn củ cải có một cái chỗ không tốt, đó chính là dễ dàng xì hơi, cho nên bên trong Lục Nghiên bỏ thêm một ít nguyên liệu, điều hòa một chút.

Lúc Lục Nghiên nấu ăn không che giấu điều gì, ngay từ đầu cô đã nói qua, cô nấu ăn trong phòng bếp ai muốn đều có thể học, dù cho là tạp dịch cũng như vậy, nhưng có thể học được bao nhiêu, phải xem tư chất bọn hắn. Điều này cũng làm cho người trong phòng bếp đặc biệt kích động. Niên đại này, muốn học cái gì, cũng không phải chuyện dễ dàng. Nhiều đầu bếp lúc nấu ăn sẽ xua đuổi mọi người ra ngoài phòng bếp tay nghề của mình bị người khác học.

Mà Lục Nghiên hiện tại lại hào phóng đem tay nghề của mình hoàn toàn bộc lộ ra, cũng không ngại người khác học được, thế nên làm sao không khiến người khác kích động?

Lục Nghiên nhìn những người trong nhà bếp, trong lòng thầm hy vọng có thể có nhiều người đến giúp đỡ không thì Thực Mãn Lâu này cô không thể chống đỡ một mình a.

Thứ ăn đầu đã được quyết định, bọn người lão Triệu cũng học xong vài món ăn phức, vào ngày khai trương có thể hữu dụng. Lục Nghiên suy nghĩ một chút, kêu người đưa mấy vỏ cô đem tới lại đây. Mười mấy vỏ, bên trên đề gạch nặng, ai cũng không biết bên trong là cái gì.

Lục Nghiên vừa mở ra một cái, vị chua liền xộc vào chóp mũi làm nước miếng nháy mắt liên trào ra—— chua, từ trước đến giờ lúc nào cũng khiến người ta thêm ăn gì đó.

Bọn người lão Triệu tò mò. Lục Nghiên đã sớm phát hiện, thế giới này thức ăn cũng không tệ nhưng căn bản không có món muối. Thịt muối, cá muối cũng có nhưng dưa chua, trứng vịt muối lại không hề có. Ban đầu, Lục Nghiên có muối vài vỏ, đến bây giờ, cũng đến lúc thu hoạch rồi.

Dưa chua, củ cải muối chua, măng chua, còn có một vỏ trứng vịt muối!



Củ cải muối chua ăn khai vị rất ngon miệng, lấy một chiếc đĩa đâm vào một cái trứng vịt muối, một lớp dầu đỏ đỏ từ bên trong chảy ra, thật khiến cho khẩu vị mở rộng.

Bọn người lão Triệu cực kỳ ngạc nhiên. Những này... Là thứ gì a?

Ngoại trừ những món ăn kèm còn có rượu cũng phải chuẩn bị. Lục Nghiên rót ra một vò Mai Hoa Tửu, rượu này không giống các loại rượu khác cần ủ trong rất nhiều năm, nó chỉ cần một tháng liền có thể uống. Nhưng mà cô chỉ ủ hai vại, căn bản không đủ cho Thực Mãn Lâu cung ứng. Và lại Mai Hoa Tửu cũng quá đơn điệu. Nếu như là mùa xuân hay mùa thu cũng tốt. Mùa xuân có thể ủ các loại hoa tửu, mà mùa thu, có thể ủ rượu từ các loại hoa quả.

Lục Nghiên nhìn một lượt những thứ đã được chuẩn bị, xác định hết thảy đều đã ổn, lúc này mới thật sâu hít vào một hơi.

Hiện tại chỉ cần chờ đợi ngày mai, ngày mai sẽ là ngày Thực Mãn Lâu khai trương trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 17

Buổi tối mùa đông rất dài, bên ngoài trời còn chưa sáng, phòng bếp Thực Mãn Lâu đã bắt đầu náo nhiệt, một đám người đã bận rộn đến mức bỏ hơi tai.

Trên bếp lò đặt một cái nồi lớn đầy kín vung, ngay cả một tia hương vị đều không thể lọt ra ngoài, nhưng mọi người lại không nhin được đem tầm mắt nhìn tới.

Cục bột kéo tới kéo lui trong chớp mắt biến thành mì sợi. Nước trong nồi đã bắt đầu sôi, mì kéo xong được cho vào nồi nấu.

Mì nấu xong vớt ra để ráo rồi cho vào trong chén. Trứng vịt muối cắt lát đặt ở bên trên, màu đỏ của dầu từ trứng ứa ra thấm vào sợi mì.

Đậu phộng rang được rải lên, một cái trứng gà cũng được cho vào, sau đó là một ít thịt bò cắt thành khối vuông được xào sơ, chén mì này thật sự rất thơm ngon.

Ba bát mì được chuẩn bị xong, Lục Thực chủ động lấy khay cho vào, Lục Nghiên cười bỏ tạp dề, cùng cậu đi ra ngoài.

"... Rất muốn ăn thử!" Mọi người trong phòng bếp tỏ ra tham lam chờ đợi thời dài, Lục Nghiên vừa đi khỏi bọn họ liền không nhin được chạy tới làm theo những gì cô đã làm qua —— chỉ là, bất kể là ngoại hình vẫn là hương vị vẫn không thể bằng đại tiểu thư làm!

Lục Nghiên cùng Lục Thực, Lục lão gia ăn điểm tâm trên tầng hai. Cửa sổ mở rộng cũng không khó chịu trời lạnh, từ chỗ bọn họ có thể nhìn thấy cửa chính Thực Mãn Lâu, nếu có người đi vào bọn họ liền có thể nhìn thấy.

Lục lão gia tâm trạng lơ lửng trên trời nói: "Ài, hi vọng mọi chuyện thuận lợi." Cậu thở dài.

Lục Nghiên đưa chiếc đĩa cho cậu, nói: "Cha đừng lo lắng, điều gì cần làm chúng ta cũng làm rồi... Bây giờ còn sớm, không ai đến cũng là chuyện bình thường."

Lục lão gia trong lòng cũng hiểu rõ Thực Mãn Lâu không phải tiệm ăn sáng, lúc này làm sao có thể có người tới?

Đang nói, bên kia cửa chính thực sự có người tới, mang theo vẻ ngoài lạnh lùng mặc một bộ quân trang.

Giờ đây toàn bộ Lục Thủy Thành, trừ binh lính Cố gia thì cũng chỉ có nhóm người trị an. Không biết người tới là người nào?

Lục lão gia hí mắt cẩn thận nhìn một chút, có chút không xác định nói: "Hình như là binh lính Cố gia..."

Binh lính Cố gia có đồng phục, nghe nói là Cố Tứ Gia tự mình thiết kế, rất có phong cách, thập phần lưu loát, toát được tinh thần, vai rộng chân dài. Tại Z Quốc trong tất cả quân đội, nghe nói quân phục Cố gia là đẹp mắt nhất.

Lục Nghiên đặt chiếc đĩa xuống, nói: "Đề con ra ngoài xem."

Lục lão gia cũng đứng lên, nói: "Cha và con cùng đi."

Lục Thực đang chăm chú thưởng thức tô mì căn bản không định đi, nhưng khi nhìn Lục Nghiên cùng Lục lão gia như vậy, đành tranh thủ nhét vào miệng nửa cái trứng vịt muối sau đó cùng họ chạy ra ngoài.

Bọn họ vừa xuống đã nhìn thấy chú Hứa đang cùng vị quân gia đó nói chuyện. Quân gia kia nhìn quen mắt cực.

"Lão gia, đại tiểu thư, Nhị thiếu gia!"

Chú Hứa thấy bọn họ xuống dưới, chỉ vào vị quân gia kia nói: "Đây là phó quan bên cạnh Cố Tứ Gia..."

Lục lão gia nhìn ông ta hai mắt lóe hào quang, nói: "Nguyên lai là Trương phó quan..." Ông nhanh chân đi xuống lầu.

Lục Nghiên không nói chuyện, chỉ là lễ phép hướng tới Trương phó quan cúi người. Tuy rằng cô không nói một tiếng, người làm chủ cũng là Lục lão gia, nhưng sự tồn tại của cô cảm giác lại cực kì quan trọng.

Trương phó quan nhin không được dòm Lục Nghiên, cảm thấy vị Lục đại tiểu thư này trên người khí chất thực độc đáo.

"Lục lão gia, ta hôm nay theo lệnh của Tứ Gia, tới chúc mừng Thực Mãn Lâu của Lục gia một lần nữa khai trương. Sáng nay Tứ Gia có chuyện, thật sự không thời gian tự mình đến chúc mừng nên sai ta tới nói cho ngài." Trương phó quan cười híp mắt nói, nhìn qua thật sự là một người dễ nói chuyện.

Thực Mãn Lâu khai trương trở lại, những gia đình thân thiết ngày xưa Lục gia đều đưa thiệp chúc mừng, Cổ gia tự nhiên cũng như vậy. Nhưng mà không nghĩ đến, Cổ Tứ Gia lại sai Trương phó quan đến chúc mừng, thật là làm cho bọn họ thụ sủng nhược kinh. (được sủng ái mà kinh ngạc)

Lục lão gia nói: "Trương phó quan ăn điểm tâm chưa, sự tình lần trước ta cũng chưa cảm ơn ngài..."

Hai người hàn huyên, Lục Nghiên nhìn bầu trời còn chưa sáng, đột nhiên mở miệng hỏi: "Trương phó quan, sắc trời sớm như vậy, không biết Tứ Gia đã ăn sáng chưa?"

"Này..." Cô đột nhiên mở miệng, Trương phó quan sững sờ một chút, trên mặt do dự...

Vừa nhìn Lục Nghiên trong lòng hiểu rõ nói: "Trương phó quan chờ một chút, ta vừa hấp bánh bao, làm phiền ngài mang cho Tứ Gia."

Trong lúc Trương phó quan do dự, Lục Nghiên đã xoay người đi vào phòng bếp. Đúng lúc vừa hấp xong một xồng bánh bao, Lục Nghiên kêu người lấy ra toàn bộ cho vào trong hộp đồ ăn. Lại nhìn phần mì vừa mới kéo còn dư một ít, trực tiếp cho vào nồi nấu.

Nồi sủ trên bếp là do Lục Nghiên đặt người làm chuyên dùng để nấu canh. Canh trong nồi đã được nấu ba ngày ba đêm, nguyên liệu bên trong đều đã được ninh nhừ ra nước ngọt.

Cô lấy khăn mở nắp nồi ra, khí nóng nháy mắt bay ra, mọi người trong phòng bếp đều có thể ngửi được mùi thơm!

Hương vị này không biết phải diễn tả như thế nào, khiến cho hồn phách mọi người đều bị dụ hoặc. Mùi thơm rất thanh đạm nha.

Lục Nghiên cầm cái muỗng múc canh tưới lên trên, sau đó cho vào các loại gia vị —— không biết Cổ Tứ Gia có ăn cay hay không... Lục Nghiên cố ý lấy một lọ tương ớt cho cậu.

Bánh bao màn thầu nhét đầy một hộp đồ ăn lớn, Lục Nghiên nhanh tay nướng vài cái bánh kêu bọn người lão Triệu cho vào, những thứ này đều là món ăn có thể làm chắc bụng.

Chén mì được đặt trên cùng hộp thức ăn cho rất ít nước súp, dù có lặc lư cũng sẽ không rơi ra, ngược lại rất chắc chắn.

Lục Nghiên đoán Cổ Tứ Gia chắc là là có việc gấp, không thì cũng sẽ không sớm như vậy đã ra khỏi thành, cho nên trừ chén mì kia đều là những món dễ mang theo.

Mấy thứ này đều sẵn có trong phòng bếp, chuẩn bị rất nhanh, chỉ mất năm phút đồng hồ Lục Nghiên đã cầm hộp đồ ăn ra.

"Làm phiền ngài, Trương phó quan."

Lục Nghiên đem hộp đồ ăn đưa cho Trương phó quan, Trương phó quan gãi gãi đầu, nói: "Ta đi đây."

Trương phó quan đi ra ngoài, đến bên một con hẻm nhỏ ở nơi đó có một chiếc xe đang chờ.

"Tứ Gia..."

Nam nhân ngồi ở ghế sau hơi nhắm mắt, nghe được động tĩnh liền mở mắt nhìn, con người dài hẹp không gian mà khiến người khác run.

Trương phó quan lên xe, xe rất nhanh liền chạy từ từ ra ngoài thành.

Trương phó quan nói: "Vừa rồi Lục gia Đại tiểu thư biết ngài chưa ăn bữa sáng, cứng rắn nhét vào tay ta một hộp đựng thức ăn... Nó đây nè... Thật sự rất thơm a."

Hộp đồ ăn vừa mở, hương vị liền bay ra, Trương phó quan nuốt nuốt nước miếng, nói: "Ta biết Tứ Gia ngài từ trước đến giờ không ăn ở bên ngoài, bữa sáng này ta thay ngài ăn vậy, cũng sẽ không phụ lòng tâm ý Lục đại tiểu thư... Nha..."

Lời còn chưa nói hết, một cái tay mang bao tay đưa ra trước mặt cậu, Trương phó quan không thể không đưa qua, trong lòng có chút thất vọng —— đồ ăn này thật sự rất thơm a, mùi vị khẳng định rất ngon.

Tứ Gia ngài đã thay đổi!

Ánh mắt Cổ Tứ Gia nặng nề nhìn chén mì, trong lòng có chút do dự.

Anh thật sự không thích ăn ở bên ngoài, một mặt là vì an toàn, mặt khác là do cái miệng của anh rất kén chọn, thậm chí kén chọn đến mức chấp nhận chịu đói cũng không đồng ý ăn. Rất nhiều món ăn cũng không hợp khẩu vị của anh. Nói cách khác, sống đến bây giờ, Cổ Tứ Gia vẫn luôn cảm thấy ừm khuất vì chưa ăn được món ăn nào làm cho anh cảm thấy thỏa mãn.

Thế nhưng tô mì này thật sự rất thơm...

Vừa rồi mùi thơm còn rất nhẹ, hiện tại trong khoang xe đều tràn ngập mùi thơm này. Đúng là một mùi hương làm người ra sáng khoái muốn cầm đũa thử ngay.

Cổ Tứ Gia nếm thử bát mì. Nhiệt độ trong bát còn rất ấm, mì kéo có lực, hơn nữa cũng rất thơm...

Cổ Tứ Gia bình thường không có hứng thú ăn sáng, nhưng tô mì này lại khiến bụng anh kêu ọ ọ, cảm giác thèm ăn đã lâu không trải qua.

Ngon quá!

Ăn xong bát mì, Cổ Tứ Gia cảm giác thỏa mãn hiếm thấy, dạ dày được lấp đầy làm cho người ta vô cùng thoải mái.

Cởi bỏ găng tay cũ, thay một cái mới...

"Bên trong còn có một cái bình nha, không biết trong đó đựng gì?" Trương phó quan nhìn vào hộp đồ ăn, ngoại trừ màn thầu còn phát thấy một cái bình.

Cổ Tứ Gia đưa tay ra, Trương phó quan về mặt mờ mịt.

Cổ Tứ Gia: "... Ta." Lười ít mà ý nhiều.

Trương phó quan: "... Được, là của ngài.

Đem cái bình đưa ra, Trương phó quan không vui cau mày cầm lấy một cái bánh nướng.

Cổ Tứ Gia lại vươn tay.

Trương phó quan: "..."

Không chỉ có là bánh nướng, mọi thứ trong hộp đồ ăn Cổ Tứ Gia đều muốn. Được rồi. Đều là của ngài, toàn bộ đều là của ngài... Phi!

"Ta còn chưa ăn điểm tâm, Tứ Gia..." Trương phó quan ánh mắt u oán nhìn chằm chằm Cổ Tứ Gia.

Cổ Tứ Gia do dự một chút, không đành lòng đưa một cái màn thầu cho ông.

Trương phó quan: "... Màn thầu nhiều như vậy mà chỉ cho ta một cái, biểu cảm của ngài cũng dường như miễn cưỡng như vậy có được không?

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 18-1

Hậu viện Thực Mãn Lâu là một vườn hoa, đầu xuân là lúc cảnh đẹp vô cùng. Có điều hiện tại trời đông giá rét, thảo mộc héo rũ, chỉ có tuyết trắng đọng lại... Máy con chim đậu trên cành để nghỉ ngơi, trên ngọn cây lưu lại vài dấu chân. Khi bị con người dọa sợ liền vỗ cánh bay đi khiến cho hạt tuyết rơi xuống lộp bộp.

Lục Nghiên không phát hiện ra tuyết đã rơi đầy đầu, vài bông tuyết lọt xuống cổ khiến cô lạnh run một cái. Cô ngửa đầu, chỉ có thể nhìn thấy mấy con chim đen bay qua, đậu trên một ngọn cây cao khác.

Những con vật nhỏ này chịu lạnh thực giỏi!

Lục Nghiên cười một cái, lấy khăn chùi đi vết nước tuyết trên cổ.

"Ai đó?"

Lục Nghiên đột nhiên nhìn thấy bên trong tàng cây có chút động tĩnh, cô đi qua mới phát hiện đó là một con chim bị đông cứng vùi đầu bên trong đồng tuyết. Lúc này thân mình nó run run mới khiến cho người ta biết nó còn sống.

Lục Nghiên thò tay đào con chim ra. Con chim cũng không biết bao lớn, cô ôm trong lòng bàn tay, cả người được lớp cánh đen che phủ, rất mập mạp. Không biết là loài chim gì, hiện tại được cô ôm trong tay thân thể nó cũng khẽ run, cả người đông cứng như một tảng băng.

Lục Nghiên lấy khăn bọc nó lại.

"Chỉ, tại sao lại trốn ở đây? Em tìm chị nửa ngày mới thấy." Lục Thực từ bên trong đi ra đã nhìn thấy cô ngồi xổm trên mặt đất không biết làm cái gì.

Lục Nghiên đứng lên, nói: "Không có việc gì, chị đi ra hít thở không khí. Ngược lại là em, gấp như vậy tìm chị làm cái gì?"

Cô vừa hỏi, Lục Thực mới nhớ tới chính sự đến, trên mặt hiện ra biểu cảm tức giận, nói: "Là việc gấp..."

Lục Nghiên vừa đi vào vừa nghe Lục Thực nói rõ sự tình.

Thực Mãn Lâu ở ngay trung tâm Lục Thủy Thành, là khu vực phồn hoa nhất. Tụ Tiên Cư nằm ở phía đối diện bọn họ, trên cùng một con đường. Hai nhà trước giờ kinh doanh theo kiểu người cướp ta ta đoạt của người. Thực Mãn Lâu ế ẩm, được lợi nhất chính là Tụ Tiên Cư, cho nên họ không chấp nhận cho Thực Mãn Lâu mở cửa trở lại. Tụ Tiên Cư muốn nắm giữ vị trí độc tôn đương nhiên không có khả năng nhìn Thực Mãn Lâu trở mình nên sẽ lên lút làm chút chuyện tiểu nhân.

"... Chị không biết người của Tụ Tiên Cư quá đáng thế nào đâu. Họ nói là chỉ cần dùng bữa ở Tụ Tiên Cư hôm nay sẽ được giảm nửa giá. Hơn nữa, bọn họ còn cho người đứng ở đầu phố chặn khách, làm cho ai nấy đều qua bên Tụ Tiên Cư bọn họ!"

Lục Thực càng nói càng tức: "Bọn họ làm vậy thì còn có ai chú ý tới việc Thực Mãn Lâu khai trương nữa? Ông chủ Chu kia thế nhưng nghĩ ra cách đã thương định thù 1000 cũng tự tổn hại tám trăm! Toàn bộ nửa giá? Chắc chắn lỗ nặng! Bọn hắn đúng là đem tiền quảng qua cửa sổ."

"Nếu chị là ông chủ Chu, chị cũng sẽ làm như vậy."

Lục Nghiên đem con chim trong lòng bàn tay đặt bên cạnh lò sưởi, biến tấm khăn trở thành chăn đắp lên người nó —— cũng không biết chim này có thể sống tiếp hay không.

Thực Mãn Lâu cùng Tụ Tiên Cư đối mặt với nhau, hai bên có thể nhìn thấy tình hình của đối phương. Hiện tại, bên Thực Mãn Lâu không có khách thế nhưng Tụ Tiên Cư khách cuồn cuộn như mây trời, vô cùng náo nhiệt. Nhìn ra đúng là Thực Mãn Lâu có vẻ tiêu điều...

Lục Nghiên nói: "Trên con phố Chu Tước này, có thể cạnh tranh với Tụ Tiên Cư cũng chỉ có một mình Thực Mãn Lâu. Nếu chị là ông chủ Chu, chị cũng chấp nhận bỏ qua lợi ích trước mắt, nghĩ mọi cách đim Thực Mãn Lâu xuống không cho có giây phút ngóc đầu. Một khi Thực Mãn Lâu suy sụp, sau này Tụ Tiên Cư chiếm giữ vị trí đứng đầu tha hồ mà lấy lại, nhiều đây đâu đáng gì?"

Lục Thực: "... Chị, chị rút cuộc theo phe nào a?"

Lục Nghiên cười, "Chị là người Lục gia, đương nhiên là đứng về phe Lục gia... Chị nhớ rõ hôm nay phòng bếp mua về một con nai rừng?"

Cô đôi đôi tài quá nhanh, Lục Thực phút chốc chưa kịp phục hồi tinh thần, ngay ra một lúc mới nói: "Đúng là có một con, người thôn ngoại ô săn bắn thường sẽ đưa một ít đồ rừng đến. Ngoại trừ nai rừng còn có vài con gấu rừng nữa."

Ngón tay Lục Nghiên gõ gõ lên bàn nói: "Kêu người chuẩn bị sơ chế thịt nai cho tốt, lát nữa chị muốn dùng tới."

Lục Thực không hiểu cô muốn làm gì nhưng vẫn dựa theo những gì cô nói phân phó cho hạ nhân.

\*\*\*

Hôm nay Thực Mãn Lâu của Lục gia khai trương trở lại, Tỉnh S rất nhiều người đều đặc biệt chú ý, muốn biết sau này Lục gia còn có thể đứng trong tầng lớp thượng lưu ở tỉnh hay không, ngoài ra còn nghĩ nên tiếp tục duy trì quan hệ hảo hữu với Lục gia hay không!

"Nghe nói đầu bếp chính của Thực Mãn Lâu bây giờ là Đại tiểu thư Lục gia..."

"Đại tiểu thư Lục gia? Trù nghệ Lục gia không phải truyền nam không truyền nữ sao? Vị đại tiểu thư này thật sự có tay nghề?"

"Ai biết! Có hay không cũng không thể ở đây đoán mò. Chủ yếu nhất là, vị đại tiểu thư này là vị hôn thê của Tôn thiếu gia Cố gia - Cố Thành. Hai nhà từ nhỏ đã đính ước với nhau rồi."

"Ngà? Còn có chuyện này? Nhưng mà Cố thiếu gia cùng vị Diệp tiểu thư kia rất thân thiết a."

"Hôn sự này có thành hay không còn chưa chắc. Nhưng mà Tụ Tiên Cư thật đúng là độc ác, nếu Thực Mãn Lâu không chống đỡ được thì Tụ Tiên Cư chắc ccậu đứng đầu rồi."

"Cũng không biết Lục gia xử lý chuyện này thế nào..."

...

Mọi người nghị luận âm ỉ, thật sự vô cùng chú ý tới Thực Mãn Lâu.

"Nhìn coi Thực Mãn Lâu đang làm cái gì?"

Có người tinh mắt nhìn thấy vài người từ trong Thực Mãn Lâu đi ra, trong tay còn cầm một ít đồ giống như lò lửa, người xem về mặt mờ mịt.

Lò lửa được đem ra, người của Thực Mãn Lâu cũng đem nai rừng đã được sơ chế sạch sẽ ra.

Về mặt mọi người mơ hồ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, có người lên tiếng nói: "Thực Mãn Lâu đây là... Định nướng thịt trước cửa?" (cái này có lẽ là tỏ tiên khai sinh cho mấy quán cơm tấm VN hiện nay =]]])

Bọn họ coi như là người từng trải nhưng chưa từng thấy từ lâu nào vào lúc khai trương lại nhóm lửa thổi cơm trước cửa từ lâu. Điều này khiến cho mọi người nhanh chóng vây lại xung quanh Thực Mãn Lâu xem chuyện gì sẽ xảy ra.

Lục Nghiên đi ra từ trong từ lâu. Cô vẫn như thường lệ mặc áo khoác cùng váy dài, tóc toàn bộ vén lên đem chiếc cổ thon dài lộ ra, khuôn mặt thập phần động lòng người.

Nhìn thấy người đi ra là một tiểu thư xinh đẹp càng khiến mọi người tò mò hơn.

Nhìn thế nào cô cũng giống như sắp tham dự buổi tiệc của người nhà giàu, nhất cử nhất động đều toát ra vẻ ưu nhã quý phái. Trong tay cô đáng lẽ nên là giấy bút chứ không phải như bây giờ, thất lưng đeo tạp dề, mặc một bộ quần áo đầu bếp.

Đối với ánh mắt của mọi người, mi mắt Lục Nghiên bất động, một chút gọn sóng cũng không có. Cô xắn tay áo, bắt đầu trở tay nghề nướng thịt nai rừng kia.

"Xèo ~ "

Trên vỉ, thịt được nướng với lửa lớn, màu sắc từ từ chuyển vàng, dầu mỡ sôi xèo xèo, nhỏ giọt vào đồng lửa, phát ra một thanh âm rất rõ ràng. Giọt mỡ này, rơi xuống bay ra mùi hương thực thơm vào mũi mỗi người.

Con dao sắc bén xoay hai vòng, ánh sáng chọt loé, Lục Nghiên cầm dao khứa thịt thành nhiều phần, như vậy có thể làm cho thịt nướng nhanh thấm gia vị, cũng mau chín hơn.

Cô cầm lên một bình gia vị thoa lên trên miếng thịt, trong nháy mắt, mùi vị càng thơm hơn gấp mấy lần làm ai nấy cảm nhận được câu "Thơm bay mười dặm!", toàn bộ người ở phố Chu Tước hầu như đều có thể ngửi được mùi hương.

"Đây là mùi vị gì a?"

"Mẹ ơi, nước miếng đều ứa ra."

"Thơm quá..."

"Ợt ợt!"

Trong nháy mắt đó, ai nấy đều rõ ràng nghe được tiếng nuốt nước miếng vang lên, nhưng không ai truy cứu rốt cuộc là ai làm điều đó bởi vì tất cả bọn họ đều vụng trộm nuốt nước miếng.

"Thơm quá a, chị, có thể ăn chưa?" Lục Thực ăn xong bữa sáng không bao lâu, nhưng khi nghe được mùi thơm này, cậu cảm thấy chính mình còn có thể ăn hết một cái đầu nai.

Lục Nghiên cầm dao cắt vài miếng thịt đưa cho cậu, nói: "Còn chưa nướng xong nhưng người có thể nếm thử trước."

Lục Thực như gà mổ thóc gât đầu. Đang lúc mọi người ánh mắt sáng quắc nhìn cậu, cậu cũng không có bất cứ áp lực nào cho miếng thịt vào miệng.

Thơm!

Ăn được thịt, Lục Thực cảm động muốn rơi nước mắt.... Thật sự quá ngon!

Lục Nghiên đưa cho cậu chính là miếng thịt ở rìa ngoài, lớp da bên ngoài ánh lên một màu vàng bóng. Thịt nướng phía ngoài khô ráo, bên trong còn hơi ẩm lại mang vị tiêu cực kỳ thơm. Hương vị nồng nàn hoà quyện cùng cảm giác tươi mới của thịt rừng khiến người ta cảm thấy khoan miệng muốn bùng nổ sự phong phú!!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 18-2

Đầu lưỡi soi mói đã được thỏa mãn, gương mặt Lục Thực hiện lên biểu cảm thập phần hạnh phúc, những người khác nhìn thấy liền muốn đánh chết cậu —— mùi thơm như vậy đã khiến ai nấy đều chộn rộn rồi, người ăn còn chưa tính, còn lộ ra biểu cảm hưởng thụ như vậy, thật sự là ngứa mình rồi mà.

Nai rừng tiếp tục được nướng trên bếp lò, Lục Nghiên xoay qua chuẩn bị một cái lò khác, đem gà rừng đã được làm sạch ra. Con gà trắng tinh được hơ trên lửa nóng để loại bỏ phần lông tơ sau đó cô mới bắt tay vào nấu món gà này.

Nhìn thoáng qua những thứ trên bàn, cô không chút phân vân lấy vài loại nguyên liệu nhét vào bụng gà, trong đó có nấm hương, gạo nếp, trứng gà, sau đó đem gà đi làm cho bụng cho phình lên, bên ngoài phết gia vị lên. Lấy một cái lá sen bọc lại sau đó lấy bùn thoa lên toàn bộ con gà. Tiết trời mùa đông không thể có lá sen tươi mới, cô phải dùng lá sen khô ngâm nở ra.

Nhìn động tác của cô, mọi người thì thầm tai nhau: "Làm như vậy đây chắc là làm khiêu hoa kê rồi?" (gà ăn mày)

"Chắc vậy... Khiêu hoa kê thì phải nói đến Tụ Tiên Cư! Ta đã được nếm thử một lần, hương vị vô cùng..."

"Lục đại tiểu thư này không biết làm ra hương vị khiêu hoa kê như thế nào đây!! Nhìn thịt nướng kia kia, không biết đã được tẩm ướp cái gì mà mùi thơm toả ra thật sự chết người!"

Khiêu hoa kê nấu với gạo rất nhiều người đều đã biết, việc bên ngoài bôi nước bùn nhét vào trong đồng lửa nướng chính là dấu hiệu của món khiêu hoa kê a. Rất nhiều nơi làm món này thế nhưng chỉ có hương vị ở Tụ Tiên Cư làm người ta trân trọng thôi. Nghĩ lại những hành động hôm nay của Tụ Tiên Cư trong lòng mọi người đều thắc mắc —— Lục gia đây là đang cùng Tụ Tiên Cư đấu với nhau?

Thực Mãn Lâu bên này động tĩnh lớn như vậy, Tụ Tiên Cư đương nhiên cũng nghe được tin tức. Lục Nghiên làm khiêu hoa kê? Ông chủ Chu trong lòng đột nhiên nảy lên một hồi.

Cậu đi qua đi lại trong phòng, một người khác đang ngồi ở đó thấy vậy nói: "Lục Nghiên kia bắt quả chỉ là một con nhóc tính tình khờ dại, ông chủ Chu cần gì lo lắng? Trù nghệ Lục gia trước nay truyền nam không truyền nữ, Lục Thực là đứa không cầm nổi cái nồi, Lục đại tiểu thư... Ta ở bên cạnh Lục lão gia từ nhỏ lâu như vậy,

Lục lão gia tử nếu là thật sự đem tay nghề truyền cho cô ta, ta như thế nào mà không biết?"

Ông chủ Chu ý vị thâm trường nhìn cậu, nói: "Người như thế nào cũng chỉ là họ Hoàng mà thôi, người có thể trăm phần trăm xác định Lục lão gia tử thật không có lưu lại một cánh tay hay sao? Hai người một ngoại nhân, một cái mặc dù là nữ nhi nhưng là lại là họ Lục, người nói Lục lão gia tử tín nhiệm ai hơn? Hiện tại Thực Mãn Lâu bên kia bày trận như vậy, người nghĩ nếu Lục đại tiểu thư không có tay nghề thì bọn họ dám làm như vậy sao?"

Hoàng Nhân sững sốt, không biết phải đáp lại thế nào.

Hắn cũng thật sự suy nghĩ, lúc trước Lục lão gia tử có phải còn giữ lại bí quyết không đem tất cả món ăn của Lục gia truyền hết cho cậu, Lục Nghiên kia mới đích thực là truyền nhân?

Càng nghĩ, Hoàng Nhân lại càng cảm thấy có khả năng.

Người ti tiện thường nghĩ ai cũng ti tiện như mình, mà Hoàng Nhân lại chính là người như vậy. Hắn đặt mình ở vị trí Lục lão gia tử mà suy nghĩ, bản thân cũng sẽ coi trọng cháu mình hơn là một ngoại nhân như hắn.

"Lão già xảo quyệt!" Hoàng Nhân tin rằng suy đoán của mình chính xác, nhìn không được xanh mặt mắng một câu.

Ông chủ Chu hai tay chấp sau lưng, lắc đầu, tay nghề Hoàng Nhân đúng là rất giỏi nhưng so với lão gia tử bên kia đúng là có chút kém hơn. Từ chỗ bọn họ có thể nhìn thấy bên Thực Mãn Lâu trong ngoài ba tầng một đồng người vây quanh. Mùi thịt nướng thoang thoảng bay tới, nồng mà không ngán, tâm những người tham ăn đều không thể chịu đựng nổi bị câu đi mất.

"Các người tiếp tục nhìn chăm chăm bên kia." Ông chủ Chu phân phó, hai người trong phòng cũng đi ra ngoài.

Bên kia Lục Nghiên cầm dao cắt thịt nai thành từng miếng, con dao nhỏ được cô được sử dụng thuần thục như cánh tay của bản thân, ánh sáng loé lên vài cái, thịt nai được cắt gọn gàng nằm trên đĩa, trên vỉ nướng rất nhanh cũng chỉ còn lại xương.

Thịt nướng đúng là rất thơm, rất hấp dẫn nhưng khi ăn lại khiến người ta cảm thấy quá dầu mỡ. Lục Nghiên nướng thêm vài cái bánh, lại cho thêm một ít rau xà lách mùa đông gói thịt nai vào thật là ngon miệng lại không ngán.

Trên chiếc đĩa trắng như tuyết in hình vài bông hoa đào đặt một miếng thịt nai vàng ươm được nướng kĩ vô cùng óng ánh xinh đẹp.

Lục Thực gần quan được ban lộc, dưới ánh mắt thèm thuồng của người khác thưởng thức một đĩa bánh nướng kẹp thịt nai. Thật đúng là mỹ vị. Người—— mất hứng? Ai bảo người không có chị nấu ăn ngon!

"Đến đây đến đây, hôm nay thịt nai nướng được ăn thử miễn phí, mọi người xếp hàng vào, ai đến trước có trước." Lục Thực lớn tiếng hô một câu, nháy mắt mọi người liền động, theo lời Lục Thực nói xếp thành hai hàng.

"A!!!!"

Người lấy được thịt nai liền cắn một cái, sau đó hai mắt loé sáng.

Bánh nướng mềm mại, đủ lửa, tràn đầy mùi thơm, thịt nai bên trong ăn ngon đến mức khiến người ta nuốt mất đầu lưỡi, việc thêm thắt này thực sự có tác dụng, hương vị trong miệng giống như bùng nổ.

Rau xà lách, bánh nướng trung hòa được thịt nai nướng đầy mỡ, động lại trong miệng toàn là mùi thịt. Gia vị kia không biết là cách nào thấm đều hết vào thịt, mỗi miếng cắn đều cảm giác được hương vị phong phú.

"Quá ngon!"

"Sướng!"

"..."

Những người ăn được thịt nai gương mặt đều lộ ra sự thoả mãn. Nhìn thoáng qua cũng biết, thức ăn trên tay bọn họ rất ngon, có điều ngon tới trình độ nào cũng không đoán được, chỉ cần biết là rất ngon thôi.

Những người chưa tới lượt mình ăn cực kì hiếu kì, mọi người lặng lẽ nuốt nước bọt liên tục, bắt bọn họ rời đi, bọn họ thực không cam tâm—— nếu không được ăn có thể cho họ ngửi mùi thôi cũng được!

Sườn nai Lục Nghiên sai hạ nhân chặt nhỏ ném vào một chiếc nồi lớn.

Lục Nghiên gạt bớt lửa than lấy mấy con gà ban nãy ra, lớp bùn đất bên ngoài đã bị nướng khô, gõ vài cái liền vỡ, lộ ra con gà được bọc trong lá sen đang toả khói nghi ngút. Những thứ trong bụng gà đều đã chín. Lục Nghiên lấy thìa múc com ra. Gạo nếp từng hạt đều thấm đẫm tinh hoa từ gà tiết ra, sáng ngời trong suốt, từng miếng được múc ra nóng hôi hổi, bên trong còn có nắm hương, trứng gà được nấu chín cắt ra làm đôi đặt ở trên, lòng đỏ vàng ươm hiện ra vô cùng ngon mắt.

Lục Nghiên cầm một cây củ cải chạm khắc mấy đóa hoa mẫu đơn màu trắng trang trí bên trên, lại cắt vài miếng măng chua thêm vào làm lá. Thịt gà rừng được đem lại, mùi thơm của lá sen như thấm vào thịt gà khiến cho người ta không cảm thấy ngấy mỡ.

Cầm dao lưoát chặt thịt gà ra, đao pháp của cô làm ai nấy loá mắt. Phập phập vài cái, thịt cùng xương chia lìa nằm gọn trong đĩa. Không ai còn nghi ngờ trù nghệ của Lục Nghiên nữa, những người ban nãy còn có chút hoài nghi bây giờ chỉ còn lại sự tò mò.

Xương gà cũng được Lục Nghiên ném vào nồi lớn, sau đó thêm chút gừng tỏi ớt, để lửa lớn. Lửa to như vậy làm cho nước cốt từ sườn tiết ra trắng xoá nồi canh.

Thơm vô cùng a!

Thịt gà ít hơn nhiều so với thịt nai, cắt hết thịt cũng chỉ có thể đủ cho một bàn người nếm thử hương vị mới lạ.

"Một người chỉ có thể lấy một miếng." Lục Thực giờ một ngón tay sau đó chuẩn bị vài cây tăm nhỏ bằng trúc để mọi người có thể lấy tăm ghim vào thịt mà ăn.

Hương thơm thịt gà được gió mang đi bao trùm khắp phố Chu Tước. Những người chưa ăn điểm tâm sáng bụng đói reo vang, thăm mắng nhà nào mới sáng sớm đã làm thức ăn thơm như vậy, mà nghe mùi còn là mùi thịt!

Đầu năm nay, những người quanh năm suốt tháng không được ăn một chút thức ăn mặn nào nghe mùi thịt này đều muốn rơi lệ. Còn những người được nếm thức ăn ở bên trong kia cũng vừa ăn vừa khóc vì quá ngon, bọn họ chưa từng ăn qua món thịt nào ngon như vậy!

Thịt gà này thật non, mềm mà không khô. Nhưng mỗi người chỉ được cho một miếng thịt nhỏ, hương vị còn chưa cảm nhận được rõ ràng, chỉ cảm thấy rất thơm!

Lục Nghiên cầm khăn lau dao cho sạch sẽ, đôi tay cầm dao kia trắng nõn mềm mại vậy mà lại có thể làm ra thức ăn ngon như vậy, đúng là khiến ai nấy khó có thể tin được.

Những thứ ban này nhồi vào thịt gà rất nhiều, múc ra được một chén com lớn. Thịt gà ban này ngon như vậy, không biết com với canh kia còn ngon tới mức nào nữa.

Com được chia ra nhiều chén nhỏ, Lục Nghiên gọi Lục Thực lại nói với cậu vài câu, trên mặt Lục Thực lộ ra biểu cảm kinh ngạc theo bản năng ngẩng đầu nhìn về bốn phía, sau đó gật đầu, kêu người lại cầm mấy chén com đem đi.

Lục Nghiên đưa dao đã được lau sạch sẽ cho hạ nhân cất đi. Những con dao này đều là cô sai người đúc riêng cho cô đến đi vừa ý nhất.

Trước cửa Thực Mãn Lâu bây giờ đã có rất nhiều người vây quanh, những người chưa được nếm vị thịt nai rừng nướng và gà ăn mà không ngừng hỏi những người đã được ăn thử để biết hương vị ra sao, thế nhưng chỉ nhận được đáp án:

"Thơm!"

"Ít!"

Khắp nơi đều nghe mùi thơm của thức ăn. Mùi thơm không chỉ có trong không khí mà ăn vào lại càng thơm hơn. Cả đời bọn họ chưa từng ăn món thịt nào ngon như vậy. Nhưng mà bọn họ cũng không có nhiều cơ hội được ăn thịt, mùi vị của thịt đều thơm ngon như vậy sao?

Lục Nghiên cất dao xong chỉ lưu ở ngoài vài người còn lại đều đi vào bên trong tửu lâu, sau đó cửa chính Thực Mãn Lâu liền đóng lại trước mắt nhiều người.

Quần chúng vây xem đều không hiểu đây là tình huống gì??

Người của Thực Mãn Lâu còn lưu lại bên ngoài cười tủm tỉm mở miệng nói: "Ngày đông trời giá rét, tiểu thư nhà ta thương tiếc mọi người, liền sai chúng ta nấu canh xương, mỗi người đều có thể uống một chén."

Được rồi, không có thịt ăn, có canh xương uống cũng có thể chấp nhận được. Tiết trời lạnh giá mùa đông có thể uống một chén canh xương nóng, cả người đều ấm áp hơn.

\*\*\*

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 18-3

Lục Thực đi theo sau lưng Lục Nghiên hỏi: "Chị, hiện tại đóng cửa tửu lâu có phải có chút không ổn lắm a?" Lúc này trời còn sớm như vậy, vừa mới đến buổi trưa.

Lục Nghiên đi đến chậu than bên cạnh ngồi xuống, bên ngoài rất lạnh, gió thổi làm mặt cô đỏ ửng. Cô cảm thấy, cả đời cô, vào mùa đông thật không nỡ rời xa lò lửa.

"... Nếu Tự Tiên Cư muốn bán vậy thì cho họ bán đi, để xem màn kịch này họ còn có thể diễn bao lâu. Hơn nữa thức ăn quá dễ dàng có được, ngược lại làm cho người ta thấy rẻ tiền. Chỉ khi khó có thể có được mới khiến cho người ta quý trọng không quên."

Kết luận này được cô rút ra từ kiếp trước sống trong hoàng cung. Cô khi đó là đầu bếp ở cung của hoàng hậu, những người khác muốn nếm đồ ăn do cô làm ra vô cùng khó khăn, càng khó được ăn, họ càng muốn ăn hơn, càng nhớ nhưng chờ đợi.

Lục Thực cái hiểu cái không gật đầu, lại hỏi: "Chị làm sao biết những người đó ở nơi nào? Còn kêu em sai người đem ăn đưa qua."

Lục Nghiên liếc mắt nhìn cậu nói: "Lúc em ở trong phòng bếp, chị đã sai Lý Hạ xem xét vài trà lâu."

Lục Thực hơi hơi trừng mắt, Lục Nghiên cười nói: "Lục gia chúng ta tốt xấu cũng là danh môn, Thực Mãn Lâu khai trương trở lại, bọn họ làm sao có thể thờ ơ?"

Thương nhân cầu kết vì lợi ích chung, nhất là xã hội thượng lưu, gia đình nào cũng liên kết với nhau. Lục gia đến tột cùng còn có thể đem lại lợi ích cho họ hay không, bọn họ tự nhiên sẽ nhìn không được tìm hiểu.

Nhìn Lý Hạ dường như vô tích sự, hẳn quen với rất nhiều người hầu của những gia đình giàu có, cho nên Lục Nghiên đã sớm sai hầu mang người đi nghe ngóng, lúc những vị kia đặt chân ở trà lâu nào cũng sẽ biết.

Lấy tay khều nhẹ lửa trong chậu than bên cạnh chú chim ban nãy, dường như nó nhỏ mà xem thường, ý chí sinh tồn của nó vô cùng mạnh mẽ a, nằm bên cạnh chậu than một lúc nhiệt độ cũng dần ấm hơn, thân thể có chút cọ quảy.

Lục Nghiên kêu Xuân Hạnh lấy lại một ít nước cùng thức ăn cho nó, tiểu gia hòa mờ to mắt, ánh mắt kia trong suốt màu ngọc bích, giống như là viên bảo thạch nhỏ.

"Con vật nhỏ này ở đâu đến đây vậy? Quá xấu!" Lục Thực liếc mắt nhìn, ghét bỏ nói: "Chỉ nếu thích thứ này, em sai người bắt chim khách đến cho chị. Con chim đó vừa đẹp, tiếng kêu cũng dễ nghe, đừng hành hạ mình nhìn con chim đen đúa này."

Lục Nghiên lấy vài hạt gạo cho chim ăn, nghe vậy lơ đãng nói: "Em cả ngày ở ngoài đường để chơi mấy thứ này sao?"

Lục Thực: "..."

\*\*\*

Thực Mãn Lâu hôm nay động tĩnh lớn như vậy, người hữu tâm chắc chắn đều để ý. Mùi hương kia toả ra trong không khí, người thấy, ngay cả nước trà trong miệng cũng không cảm nhận được hương vị gì.

"Thơm, thật sự thơm, thịt nai này không biết nướng như thế nào mà thơm như vậy lại còn rất mềm, hương vị quả thực tuyệt vời. Còn khiêu hoa kê này, không phải ta nói, khiêu hoa kê ở Tự Tiên Cư không thể nào so sánh trở nên vô cùng kém cỏi, hương vị cũng không thơm như vậy."

Trong phòng có một người đang vung đũa ngấu nghiến, bụng phê, chính là thương nhân bán trà nổi tiếng ở Lục Thủy Thành tên là Lý Chiêu.

Những người khác nghe mùi hương vốn đã không chịu nổi, điểm tâm trong miệng nguyên bản thơm mềm ngon miệng cũng biến thành khô khốc nhạt nhẽo. Nhìn ông ta ăn vẻ mặt hào hứng vô cùng liền có người bắt đầu lên tiếng: "Lão Lý a, người có thể ăn trước mặt bọn ta như vậy sao? Người cũng nên suy nghĩ đến cảm nhận của mấy người chúng ta với chứ."

Lý Chiêu nhướn mày, nói: "Ai bảo các người không cho hạ nhân đi xếp hàng. Ta nói cho các người nghe mùi vị này...Các người không được ăn, thật sự là đáng tiếc."

"Cùng với những tên thô tục kia tranh cướp thức ăn thật sự rất mất mặt, tổn hại đến thể diện." Có người bắt đầu nói, trong lòng đối với việc làm của Lục gia có chút không hài lòng. Lục gia kia muốn làm cho bọn họ cùng những tên thô tục kia tranh nhau thức ăn? Hoàn toàn không có khả năng!

Lý Chiêu không thêm để ý nói: "Ta là người chỉ cần có thể ăn ngon miệng, đừng nói chuyện thể diện với ta. Cứ ăn ngon thì ta liền thích!"

Những người khác: "..."

"Cộp cộp cộp"

Thang lầu truyền đến tiếng bước chân, tiểu nhị tại trà lâu đứng ở cửa, hỏi: "Các vị lão gia, có người của Thực Mãn Lâu đến nói là được Lục đại tiểu thư phân phó lại đây bái kiến các vị lão gia."

Người của Lục gia?

Những người ngồi đây quay mặt nhìn nhau. Người của Lục gia làm sao biết bọn họ ở đây?

"Kêu hầu lên đây đi."

Tiểu nhị đáp ứng. Chốc lát sau lại nghe thấy tiếng bước chân vang lên, một người mặc một bộ trang phục màu xanh mang theo tám người đi lên, mỗi người trong tay mang theo một cái hộp đồ ăn: "Các vị lão gia mạnh khỏe!"

Lý Hạ vừa lên đến liền hướng tới mọi người cúi đầu thật sâu. Hắn trời sinh khuôn mặt tươi cười, khiến cho người rất có hảo cảm: "Ta là người bên cạnh Lục gia Đại tiểu thư. Các vị gọi ta Lý Hạ là được. Hôm nay, chúng ta được đại tiểu thư ra lệnh đặc biệt mang đến cho các vị lão gia mỹ thực của Thực Mãn Lâu chúng ta."

Hắn nói cho mọi người sơ qua những món đồ ăn trong hộp sau đó bước qua đem hộp đồ ăn mở ra đặt trên bàn.

Ở đây tổng cộng có tám người, liền có tám bát cơm kèm thêm lót dạ mỗi người một chén canh. Bên dưới hộp đồ ăn có để than củi nên thức ăn vẫn còn nóng hổi, nghi ngút khói.

Lý Hạ giới thiệu: "Com này dùng gạo nếp thượng hạng nhét trong bụng gà rừng nấu chín, hấp thụ tinh hoa của gà tiết ra. Còn canh này, là đại tiểu thư nấu ba ngày ba đêm, hương vị ta sẽ không nói các vị lão gia nếm thử liền biết. Đây là rượu dùng Đông Mai ủ ra, tiểu thư của chúng ta đưa cho các vị làm lễ vật."

Lý Hạ không lưu lại lâu, sau khi đưa ra mọi thứ, liền khom người lui xuống.

Hắn rời đi hồi lâu, những người đang ngồi đều không ai cử động, cuối cùng vẫn là Lý Chiêu vác bụng to đi tới, chặc chặc nói: "Lục đại tiểu thư này thật đúng là biết cách làm người, thịt gà này thật sự quá ít, chưa thể cảm nhận hết được mỹ vị đến tột cùng là như thế nào."

Ông vừa động, như phát ra tín hiệu, những người khác biểu cảm hơi hơi thả lỏng.



Tám bát com vô cùng đầy đặn, mỗi một hạt com nhìn qua đều lóng lánh trong suốt, bên trong xen lẫn vài hạt màu xanh, đó là măng chua.

Hạt com hấp thụ toàn bộ tinh hoa từ gà, hương vị rất thơm, cảm giác ngon miệng lại mềm mại, nói là đang dùng com, lại có hương vị thịt gà. Sau đó trong miệng còn có chua chua giòn giòn của măng, đem khẩu vị mọi người trở nên tốt hơn, khai vị thật chuẩn!

Một chén com ăn còn chưa thấy thỏa mãn mà đã thấy đầy, mọi người lúc ấy vô cùng sùng sốt mới giật mình, ăn xong rồi sao?

"Ta cũng đã vào Nam ra Bắc nhiều năm, hưởng qua không ít mỹ thực, nhưng xét về hương vị, ta chưa từng gặp qua món ăn nào so với chén com đơn giản này có thể ngon hơn." Lý Chiêu thờ dài, cái thờ dài của việc thỏa mãn hưởng thụ mỹ.

Ông trực tiếp đem hai đũa tiểu mẫu đơn cùn cái bên cạnh bát com mảnh nhai ngấu nghiến, không cần nói cũng biết, thật sự trong veo, ăn vào cũng rất ngon.

Lý Chiêu hỏi vị chếp miệng, lại cầm lấy chén canh, nói: "Com đã ăn ngon như vậy thì không biết canh này là cái vị gì đây."

So với món com thơm ngào ngọt thì canh này mùi thơm lại ít hơn một chút, màu sắc trong suốt nhìn không ra là dùng nguyên liệu gì để nấu, nhìn một cái là có thể thấy đáy bát.

Chén canh này nhìn không ra có gì đặc biệt, cảm thấy vô cùng bình thường.

Nhưng khi canh vừa vào khoang miệng, Lý Chiêu liền sùng sốt, sau đó cảm thấy mức từng muỗng từ từ thâm nhi thường thức.

Màu sắc canh đơn giản nhưng hương vị lại thập phần phong phú, hơn nữa rất thơm, rõ ràng không thấy nhiều nguyên liệu, nhưng ăn vào loại vị giác chột nỏ tung, hương vị giống như toả ra từng góc ngách trong cơ thể. Khi ăn người tựa hồ cảm giác có vô số hương vị, nhưng cuối cùng lưu lại trong miệng chỉ còn một hương vị duy nhất thơm tho, thuần túy.

Ăn ngon kinh khủng!

Những người khác đã quen nhìn Lý Chiêu lúc ăn com biểu cảm phong phú, hiện tại thấy ông an tĩnh như vậy ngược lại là có chút ngây ngời.

Canh này rốt cuộc có ngon hay không a? Bát quá này com kia ăn ngon như vậy thì canh này hẳn là cũng sẽ không kém đâu.

Đội mọi người nếm đến canh, biểu cảm giống y như Lý Chiêu, bọn họ rốt cuộc hiểu được cảm giác của Lý Chiêu.

Thơm, thật sự quá thơm!

Trong lúc nhất thời, không có ai nói chuyện phiếm, chú ý của mọi người đều đặt vào chén canh, một đám chỉ mãi mê vui đầu lẳng lặng thưởng thức bát canh.

Một chén canh uống xong, hào hứng còn chưa hết.

Lý Hạ lấy lại tinh thần, sau đó chú ý tới bình rượu trong hộp đồ ăn kia. Rượu dùng bình thủy tinh chuyên dụng để chứa, chất lỏng trong suốt có thể nhìn thấy hồng sắc mai hoa, còn chưa uống đã khiến cho ai nấy cảm thấy có chút say.

"Lão Thương a, người không phải đối Lục gia Đại tiểu thư có chút bất mãn sao? Rượu này người chắc là không muốn uống, ta giúp người uống cho." Lý Chiêu lạnh nồm lạnh miệng tay càng nhanh, vào lúc đang nói chuyện đã cầm lên bình rượu thuộc về mình cùng với bình của lão Thương ôm vào trong ngực chạy như bay biến mất.

Lão Thương nháy mắt mấy cái tức giận chỉ vào bóng dáng đang dần biến mất tại cầu thang nói: "Lý Chiêu, tên hỗn đản!"

Nhưng Lý Chiêu đã chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Những người khác khần trương, một đám ôm thật chặt bình rượu chính mình không buông tay, sợ bị người khác đoạt đi.

Lão Thương tức giận muốn ói ra máu, ngón tay run rẩy chỉ vào những người khác, nói: "Biểu cảm của các người là sao? Ta chẳng lẽ phải đoạt thứ đó của các người ư?" Phải dùng tới ánh mắt phòng bị theo dõi ông sao?

Vừa rồi bình rượu của người không phải bị Lý Chiêu đoạt mất sao? Ai biết người có hay không cũng tới cướp của ta?

Lão Thương càng tức, nói: "Không phải chỉ là một bình rượu sao? Ta sẽ giống tên hèn hạ vô sỉ như Lý Chiêu? Ta một chút cũng không để ý."

Không phải chỉ đoạt của người một bình rượu thì liền bị mắng là hèn hạ vô sỉ? Còn nói không thêm để ý.

Lão Thương hừ một tiếng, vung tay áo liền đi. Đến khi quay đầu, mặt mày ông liền sụp đổ —— a a a, rượu của ông, không có!!!

Mà những người khác, lão Thương vừa đi, một đám thưởng rượu vô cùng sáng khoái. Bất quá nghĩ đến tên đoạt rượu chạy mất Lý Chiêu kia một đám bình luận: "Không đạo đức, không đạo đức a."

Cũng may người bị đoạt mất không phải bọn họ!

Thực Mãn Lâu bên kia cũng rất náo nhiệt, chỉ là canh xương nhưng đối với những người quanh năm suốt tháng không ăn được món mặn mà nói cũng là mỹ vị khó cầu. Hơn nữa Thực Mãn Lâu cũng không có keo kiệt mức rất nhiều canh, còn có thể nhìn thấy bên trong một lớp dầu, nếu vận khí tốt có thể được một cây xương.

Lục Nghiến đứng trên lầu nhìn phía dưới cảnh tượng náo nhiệt hơi hơi nhú mày.

Thời đại này, so với tưởng tượng của cô còn khó khăn hơn. Mùa đông kéo dài, nhiều người đều là áo rách quần manh, ngay cả quần áo nghiêm chỉnh quần áo đều không có.

"Chiến loạn khổ nhất vẫn là dân chúng bình thường."

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 19

Con chim nhặt được từ trong tuyết kia đặt bên cạnh bếp lò từ từ như sống lại, thân thể cứng ngắc trở nên mềm mại, bụng phập phồng lên xuống, hiện lên sức sống. Thế nhưng tính tình có vẻ không tốt lắm, động một cái liền bay lên xà nhà, ánh mắt cảnh giác nhìn người trong phòng, khí thế rất bức người.

Lục Nghiên ngẩng đầu liếc mắt nhìn nó, đem vụn bánh trong tay rải lên trên bàn.

"Tiểu thư, người của Cố gia đến." Cửa bị mở ra, một nha đầu đi tới nói.

Cố gia?

Lục Nghiên hỏi: "Là người nào của Cố gia?" Cô không cảm thấy có gì kinh ngạc. Lục gia cùng Cố gia hai nhà bây giờ vẫn còn hôn ước, thuận tình thuận lý, Cố gia cũng không có khả năng không phải người lại đây.

Nha đầu nói: "Là Cố gia Đại nãi nãi còn có Cố Thành thiếu gia."

Lục Nghiên gạt đầu tỏ vẻ biết, Xuân Hạnh lấy áo choàng cho cô khoát lên trên người.

Lục Nghiên soi gương, mỉm cười, nói: "Chúng ta sẽ xuống ngay, người tiếp đón Cố gia Đại nãi nãi cùng Cố gia Tôn thiếu gia đi."

Cố gia tổng cộng có ba huynh đệ, một vị cô nương. Cố Tứ Gia là Cố tướng quân cao tuổi mới có con, tuổi tác xấp xỉ Cố Thành, nhưng là luận về bản lĩnh, Cố Thành lại không theo kịp hẳn. Mà Cố Thành là cháu của Cố Tứ Gia, cũng là Tôn thiếu gia duy nhất ở Cố gia hiện nay. Dưới tình huống như vậy, Lục Nghiên tuy chưa tip xúc nhưng đối với tính tình vị Cố Thành thiếu gia này trong lòng có phỏng đoán —— cháu trai duy nhất, có thể tưởng tượng, vị thiếu gia này chính là được sủng ái mà lớn.

\*\*\*

Trong đại sảnh Thực Mãn Lâu, một đám người Cố gia trùng trùng điệp điệp đứng ở chính giữa, khí thế uy nghiêm. Cố Đại nãi nãi ngồi ở bàn, trên người mặc một bộ váy, để giày làm bằng vải bồi, bộ mặt không giận mà uy, là một phụ nữ cực kỳ uy nghiêm.

Sau lưng bà, Cố Thành lẳng lặng đứng ở đó, biểu cảm thoáng qua rất bình tĩnh, nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện đáy mắt hẳn mang theo vài tia không kiên nhẫn.

"Đại nãi nãi mời uống trà." Chú Hứa tự tay bưng trà cho Cố Đại nãi nãi, cười nói: "Tiểu thư của chúng ta lập tức xuống ngay."

Cố Đại nãi nãi khẽ ừ, mở miệng nói: "Nghe nói, đầu bếp chính ở Thực Mãn Lâu bây giờ là đại tiểu thư các người?"

"Này..." Chú Hứa không biết bà vì sao hỏi như vậy, do dự trong chốc lát gạt gạt đầu, nói: "Đại tiểu thư hoàn toàn thừa kế tay nghề lão thái gia, đây cũng là ý tưởng của lão thái gia."

Cố Đại nãi nãi hơi hơi nhủ nhủ mày, không nói chuyện.

"Cạch cạch cạch."

Trên lầu truyền đến tiếng bước chân, mọi người còn chưa ngẩng đầu, liền nghe một thanh âm ôn hoà bình tĩnh vang lên: "Đại nãi nãi ghé thăm thật đúng là nể mặt Thực Mãn Lâu chúng ta, làm nở mày nở mặt cho kẻ hèn này."

Ngoài miệng nói nở mày nở mặt cho kẻ hèn này, nhưng giọng điệu lại là không kiêu ngạo không siểm nịnh, cực kỳ yên ổn lạnh nhạt.

Cố Thành ngẩng đầu, chỉ thấy trên lầu vài người đi xuống, đi đầu là một cô nương mặt mũi kiều diễm, đẹp bức người, giống như một đóa hoa, đẹp thì rất đẹp lại khiến cho người ta cảm thấy có chút tức khí. Nhưng đôi mắt của cô lại là tối như mực, trầm tĩnh yên lặng, nháy mắt liền đem kia cỗ mị tục ếp xuống, chỉ còn lại điềm tĩnh lạnh nhạt, tươi đẹp mỹ lệ.

Trong nháy mắt đó, Cố Thành cơ hồ cảm thấy từ lầu này như có ánh mặt trời chiếu vào, không thì vì sao anh sẽ bị hoa mắt như là đang đối mặt với ánh sáng mặt trời chói chang.

Lục Nghiên từ trên lầu đi xuống, đến trước mặt Cố Đại nãi nãi hướng tới bà phúc thi lễ.

Cố Đại nãi nãi từng nghe nói, trước kia người trong cung mỗi tiếng nói cử động đều phải trải qua huấn luyện hà khắc, cho nên những người đó đều mang theo một sự ưu nhã mỹ lệ mà những người khác không thể so sánh. Bà từng gặp qua một vị cô cô trong cung, đối phương đi đứng, phúc lễ, ngay cả đầu ngón tay đều lộ ra sự ưu nhã mê người, làm Đại nãi nãi bà cảm giác tự biết xấu hổ.

Mà bây giờ, loại cảm giác này lại xuất hiện, đối tượng lại là vị Lục gia Đại tiểu thư này, trên danh nghĩa là con dâu tương lai của bà.

Ánh mắt đánh giá Lục Nghiên một cách cẩn thận, trên mặt Cố Đại nãi nãi rõ rệt cuộc lộ một nụ cười mà từ khi vào cửa tới giờ mới có, ôn nhu nói: "Người đưa nhỏ này thật sự quá đa lễ rồi."

Lục Nghiên cười, nói: "Ngài là trưởng bối, đương nhiên phải nhận nhiều lễ."

Nghe vậy, Cố Đại nãi nãi lộ ra một tia biểu cảm hài lòng, quay đầu nói với Cố Thành: "A Thành, còn không đến gặp em gái ngoại."

Cố Thành bước qua, hướng tới Lục Nghiên chấp tay hành một lễ, Lục Nghiên hơi hơi phúc lễ, thừa cơ hội này hào hào quan sát một chút "Vị hôn phu" này.

Cố Thành vẻ ngoài thật sự anh tuấn, thậm chí có thể nói là tuấn mỹ, tướng mạo phong lưu, đôi mắt đặc biệt dịu dàng, bị anh nhìn chăm chú, trong lòng liền nảy sinh ảo tưởng anh ta thích mình.

Nói tóm lại, đây là tướng mạo đào hoa.

Cố Thành chú ý tới ánh mắt Lục Nghiên, gương mặt thẳng tắp nhìn qua, người bị đánh giá --- Lục Nghiên cũng không cảm thấy xấu hổ, vô cùng hào phóng cười, ánh mắt liền dời đi.

Cố Thành khẽ nhún mày —— vị hôn thê này của anh tính tình là như vậy sao?

Cố Đại nãi nãi cười nói: "Nha đầu xinh đẹp này là lần đầu tiên gặp A Thành đi."

"Đúng là lần đầu tiên gặp, nhưng thanh danh Cố thiếu gia, con đã sớm nghe nói qua."

"Vậy sao?"

Ngay cả Cố Thành cũng không nhận được tò mò nhìn qua. Lục Nghiên khẽ cười nói: "Cố thiếu gia cùng Diệp tiểu thư hai người tại nơi công cộng quần quýt bên nhau, cứ chỉ thân mật, quả thực chính là cặp đôi thần tiên, người bên ngoài rất hâm mộ, con như thế nào có thể chưa từng nghe qua?"

Trong tửu lâu nháy mắt liền an tĩnh vài phần, ai cũng không nghĩ đến, Lục Nghiên thế nhưng sẽ đem việc này trực tiếp nói ra.

Nhìn bộ dáng cô nói cười yểu yểu, Cố Thành chỉ thấy chật vật, có chút không chịu nổi quay mặt đi, không dám nhìn thẳng ánh mắt của cô.

"... Dù cho con không muốn nghe, cũng sẽ có ‘người qua đường bên vực kẻ yếu’ nói vô tai con, sợ con không biết vị hôn phu của con cùng nữ nhân khác tình đầu ý hợp. Tình huống như vậy, Đại nãi nãi, ngài nói, con có thể không biết đại danh Cố thiếu gia sao?" Lục Nghiên cười tủm tỉm, nói đến chuyện vị hôn phu của mình cùng nữ nhân khác thân mật cũng không có lộ ra nửa phần khác thường mà bộ dáng giống như không thêm đề ý.

Cố Thành cảm thấy xấu hổ, thần sắc Cố Đại nãi nãi không biến, nói: "Nam nhân nha, bên ngoài gặp dịp thì chơi, đều là rất bình thường. Ta nghĩ, nha đầu xinh đẹp ngoại cũng sẽ không đề ý đúng không?"

"Ồ? Cố thiếu gia cũng là ý nghĩ như vậy?"

Lục Nghiên nhìn về phía Cố Thành, nói: "Con cho rằng, người đi du học tây dương như Cố thiếu gia đều hướng tới một đời một kiếp chỉ một người."

Cố Thành sờ sờ mũi, nói: "Ta đúng là thích chế độ một vợ một chồng."

"Vậy cũng thật trùng hợp, tôi cũng có ý nghĩ như vậy." Lục Nghiên tỏ ra vui mừng nói: "Bất quá, việc làm của Cố thiếu gia lại ngược lại so với những gì ngoại nói a."

Cố Thành nháy mắt có chút bối rối, chất vấn của Lục Nghiên tới bất ngờ không kịp phòng bị, cậu trong lúc nhất thời có chút chột dạ.

Cố Đại nãi nãi thấy con trai mình bởi vì lời nói của một một nữ nhân mà lộ ra bộ dạng quần bách có chút không vui, giọng điệu thân nhiên nói: "Nha đầu càng xinh đẹp lúc nào miệng cũng lưu loát như vậy."

Lục Nghiên mỉm cười, không nói chuyện.

Cố Đại nãi nãi đùa bốn vòng ngọc trên tay nói: "Ta nghe nói, hiện tại Thực Mãn Lâu, là ngoại làm đầu bếp? Tửu lâu to như vậy mà không có lấy được một tay đầu bếp lại bắt đại tiểu thư ngoại một mình đi làm đồ ăn."

Lục Nghiên buông mi nói: "Tình huống của Lục gia chúng ta, Đại nãi nãi ngài chắc cũng biết. Giờ đây Lục Gia, chỉ có con thừa kế tay nghề của ông nội."

Cố Đại nãi nãi không tức không giận nói: "Nhưng ngoại chúng quý chi là một cô nương, suốt ngày ở trong phòng bếp, cũng có chút kỳ cục. Về sau gả vào Cố gia, chẳng lẽ muốn để cho ai nấy đều nói thiếu nãi nãi Cố gia là đầu bếp? Ta nghĩ a..."

"Đây là nguyện vọng ông nội con, ông mong con đem Thực Mãn Lâu một lần nữa phát dương quang đại. Làm tiểu bối, con thế nào có thể không nghe theo?" Lục Nghiên đánh gãy lời của cô, nói ra ý muốn của lão thái gia đã qua đời.

Cô biết ý tứ của Cố Đại nãi nãi, nhưng bắt cô từ bỏ việc xuống bếp nấu ăn, việc đó tuyệt đối không thể nào. Cả đời cô làm đồ ăn, làm ra món ăn mỹ vị đối với cô mà nói đã ăn vào xương tủy. Nếu như có một ngày cô từ bỏ việc nấu ăn, chính là lúc cô chết đi.

Nghe vậy, biểu cảm không vui trên mặt Cố Đại nãi nãi càng thêm rõ ràng, bà cho rằng Lục Nghiên không hiểu ý của mình, liền nói trắng ra: "Cố gia chúng ta không có khả năng tiếp thụ một đầu bếp làm đại thiếu nãi nãi."

"... Như vậy, Diệp tiểu thư ngược lại là hợp ý Đại nãi nãi ngài." Lục Nghiên như cười như không nhìn bà, trong lòng có chút giận, nói: "Mối hôn sự này, Lục gia chúng ta đích xác treo cao, nhưng không có lý do gì Cổ gia các người có quyền nhục nhã Lục gia chúng ta. Lục Cổ hai nhà có hôn ước, toàn bộ Lục Thủy Thành đều biết, Cổ thiếu gia cùng Diệp tiểu thư quần quýt yêu đương có từng nghĩ đến vị hôn thê như tôi bị mọi người nhạo báng?"

Xem thường đầu bếp, lúc trước Cổ gia các người bắt quá là người thô tục, mà Lục gia lại là danh môn, mối hôn sự này, khi đó như thế nào không ghét bỏ Lục gia là người làm đồ ăn?

Vừa vào đến cửa vị Cổ Đại nãi nãi này đã bày ra một bộ dáng cao ngạo. Cổ gia là mây, nhưng là Lục gia bọn họ cũng không phải mặc cho người ta xem là bùn đất mà giẫm lên.

Biểu cảm của Cổ Đại nãi nãi thay đổi hoàn toàn, Cổ gia ở Tỉnh S chính là hoàng đế. Cổ Đại nãi nãi đã lâu không bị người nào trực tiếp chửi vào mặt như vậy, trong lòng làm sao có khả năng không tức giận?

Gia giáo của Lục gia chính là như vậy?

So với sự tức giận của Cổ Đại nãi nãi, Cổ Thành lại có vài phần ngượng ngùng bởi vì lời nói của Lục Nghiên hoàn toàn là sự thật.

Lục Nghiên thần sắc ôn hòa nói: "Đại nãi nãi cùng Cổ thiếu gia đến để ăn cơm trưa? Nếu là không phải cũng mong ngài ném thử tay nghề của con." Đối phương dù gì cũng là đến chúc mừng, chiêu đãi tốt khách nhân, đó là lễ nghi cơ bản.

Thần sắc cô trầm tĩnh, tựa như chưa có chuyện gì xảy ra, người vừa rồi nói đến Cổ Đại nãi nãi á khẩu không trả lời được không phải cô.

Cổ Đại nãi nãi muốn nói gì đó, Cổ Thành lại dẫn đầu có chút xấu hổ chấp tay, nói: "Vậy thì phiền toái Lục tiểu thư."

Lục Nghiên cười nói: "Cổ thiếu gia, các người đi lên ghế lô trên lầu ngồi đi, ta sẽ sai người đem cho các người một chậu than."

Lục Nghiên xoay người đi phòng bếp, Cổ Thành nhìn bóng lưng cô, lần đầu tiên phát hiện vị hôn thê này của anh tính tình lại thú vị như vậy, trong trí nhớ trước kia, Lục Nghiên là cái dạng gì anh đã không nhớ rõ.

-----

Tác giả có lời muốn nói:

Cổ Đại nãi nãi: Từ hôn từ hôn!

Cổ Thành: Vị hôn thê của ta, tính tình thoát nhìn rất thú vị a.

N ngày sau.

Lục Nghiên mỉm cười.

Cổ Đại nãi nãi ( biểu cảm chân chó): Tứ... Đệ muội

Cổ Thành... Tứ thăm...

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 20

"Đi gọi Lục Thực về, để cậu chiêu đãi bọn người Đại nãi nãi." Lục Nghiên một bên suy nghĩ làm món ăn nào vừa quay qua phân phó Xuân Hạnh.

Xuân Hạnh đáp một tiếng, Nhị thiếu gia chạy đến Tụ Tiên Cư bên kia đi xem náo nhiệt, cô phải nhanh chóng gọi cậu về đến.

Vài ngày trước măng tre, củ cải đã được cô muối tốt, bây giờ có thể bung lên một đĩa để ăn lót dạ.

Trong thùng có hai con cá vui vẻ tung tăng, cái đuôi vung vẩy liên bắn ra chút nước.

Tiết trời mùa đông năm nay lạnh hơn bình thường, cả nước đều bao trùm trong tuyết, tuyết rơi mấy ngày mới ngưng, dòng suối, sông ngòi bên cạnh Lục Thủy Thành đều đóng băng, chỉ có Lăng Thủy Hà vẫn giống như trước, bốn mùa cũng không khô cạn, mặt nước không đóng băng.

Nước sông ở Lăng Thủy Hà sạch sẽ trong veo, có thể uống trực tiếp. Nước sông như vậy dường ra tôm cá mùi vị tự nhiên tươi ngon có tiếng. Bất luận là hầm canh, hay là hấp, đều là hương vị ngon nhất.

Bất quá, cá tôm Lăng Thủy Hà cũng không dễ bắt, chỉ có thể đến hạ nguồn sông mới có, hơn nữa cũng không phải lúc nào cũng có, sự xuất hiện của nó không có chút quy luật nào.

Hiện tại ở Thực Mãn Lâu liền có mấy con cá Lăng Thủy Hà, do người bán tôm lúc trước Lục Nghiên mua đưa tới. Bởi vì số lượng cá rất ít ỏi, Lục Nghiên ra giá cũng hợp lý nên mới có được.

Trước làm canh cá đi, lấy đậu hũ hầm, vị canh cũng rất ngon.

Làm cá cũng không khó, đem cá cạo vẩy mổ bụng móc ruột bên trong ra. Cá cũng không có mùi khó ngửi cho lắm, chỉ cần xử lý tốt một chút thì mùi tanh tươi gì cũng không còn.

Chảo dầu sôi lên cho hành, gừng, tỏi, hoa tiêu, hoa hồi vào cực kì thơm, sau đó cho cá để chiên lửa nhỏ đến khi vàng đều hai mặt, một mùi thơm thoang thoảng bắt đầu bốc lên, lúc này cho nước vào nấu.

Đậu phụ vừa được làm ra, hai khối trắng tinh mềm mại được cắt thành nhiều khối nhỏ cho vào nồi nấu với lửa nhỏ đến khi nước canh biến thành trắng đục, cho hành cắt lát vào, màu xanh của hành hòa cùng màu trắng của nước canh thực sự mê người. Ngoài cá còn có tôm, là tôm càng xanh thượng hạng, đầu đuôi cắt bỏ chỉ để lại thịt tôm. Một cân thịt tôm thêm các loại gia vị, đánh nhuyễn biến thành tôm viên, những viên tròn vo đặt vào tại trong bát.

"Cá với đậu hũ? Có phải quá mức đơn giản hay không? Có cần phải hầm một cái tổ yến không?" Lão Triệu hỏi.

Lục Nghiên cũng không ngẩng đầu lên nói: "Nấu ăn, cũng không nhất định phải là nguyên liệu quý hiếm mới ngon, hương vị đậu hũ hơn xa tổ yến. Làm cách nào khiến cho đậu hũ ngon hơn tổ yến còn phải do bản lĩnh của người nấu ăn."

Giọng nói của cô nhàn nhạt nhưng không che giấu được sự tự tin, cô chính là người có thể làm cho đậu hũ ngon hơn so với tổ yến.

Nghe vậy, lão Triệu ánh mắt đắm chiều nhìn Lục Nghiên nhìn không được mang thượng vài phần kính nể —— vị đại tiểu thư này của bọn họ quả nhiên sinh ra để nấu ăn, bất cứ món ăn bình thường nào vào tay cô đều có thể trở thành mỹ vị với cùng kì diệu.

Sườn cừu sau khi xử lý mùi hôi cho vào bát gia ướp gia vị mười lăm phút, rồi chiên lên. Chiên sườn cừu phải đặc biệt chú ý lửa, nếu lửa lớn sườn sẽ trở nên dai, lửa nhỏ thì thịt không chín. Hương vị thức ăn dựa vào lửa rất nhiều.

Lục Nghiên có chút tưởng niệm tiểu nha đầu bên người kiếp trước đi theo cô mấy năm, lúc cô muốn nhóm lửa thế nào tiểu nha đầu đều có thể biết chắc chắn.

Sườn cừu chiên xong màu sắc vàng óng mê người đặt vào đĩa, chính giữa đặt một chén nước sốt, có hai loại nước sốt mặn và ngọt, tùy khẩu vị từng người mà chấm vào.

Nghĩ đến Cố Đại nãi nãi, món ăn cuối cùng, Lục Nghiên làm một phần đồ ngọt. Đúng lúc có sữa, cô liền làm đường chưng tô lạc, bên trong cho một ít hạt óc chó cắt nhỏ. Thạch trắng như tuyết được cho vào từng chén sứ nhỏ nhìn vô cùng thích mắt.

Đây là món ăn cuối cùng, Lục Nghiên sai người bưng đồ ăn lên.

Lão Triệu cùng lão Chu tại nói thầm: "Lão Chu a, người có phát hiện hay không, đồ ăn đại tiểu thư làm tuy đơn giản nhưng đều được trang trí vô cùng bắt mắt."

Dù cho tùy tiện xào một đĩa cải thảo cũng có thể làm cho người ta thấy hào cảm.

"...Tục ngữ nói, một món ăn, không chỉ có hương vị ngon miệng mà còn phải chú trọng đến màu sắc. Chỉ có bàn ăn đủ màu sắc mới có thể làm cho người ta thỏa mãn với hương vị." Lục Nghiên đi ngang hai người bọn họ, nghe vậy bèn thuận miệng giải thích.

Đương nhiên đây chỉ là một nguyên nhân, nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là kiếp trước cô là một ngự trù trong cung nấu ăn cho lão đại hoàng hậu, nếu không đẹp làm sao dám bưng lên? Hơn nữa tên món ăn cũng phải đặt cho hay, chỉ là một cái bánh ngô cũng phải gọi là bánh hoàng kim.

Cởi bỏ tạp dề, Lục Nghiên đến chỗ ghế lô của Cố Đại nãi nãi. Bên trong vô cùng im lặng, im lặng đến mức giống như không ai.

Đẩy cửa đi vào mới phát hiện không phải là không có ai mà những người bên trong đang dồn mọi sự chú ý vào việc ăn, ngay cả người lúc nào cũng ăn ít và để ý tới bộ dáng khi ăn Cố đại nãi nãi cũng không còn quan tâm nữa.

Thịt cá tươi mới, không hề bị tanh, ăn vào miệng lại rất ngọt. Đặc biệt là cá rất ít xương, chỉ có một cái xương to nên không sợ bị hóc, khiến cho người ta trở nên rất thích ăn cá.

Cố Thành rất thích ăn cá mà anh càng thích hơn là tôm viên trong nồi đậu hũ cá, tôm viên rất chắc và tươi mềm, ăn rất là ngon miệng, một lần ăn hết một viên. Canh cá đậu hũ nấu rất ngon, Cố Thành trước nay ăn rất nhiều tổ yến đều cảm thấy không thể ngon bằng món này.

Sườn cừu được chiên vừa đúng, lâu hơn thì quá dai, ngắn hơn thì chưa chín, cắn một cái, hương vị thịt cừu quện với mỡ cừu tràn ra khoan miệng, hơn nữa lớp ngoài thịt cừu vừa đủ khô vàng. Mùi tiêu cũng rất thơm, đúng là mỹ vị nhân gian!

Một đĩa rau xanh trộn được đưa lên nháy mắt liền khiến mỡ trong miệng bị đánh tan, chỉ còn lại mùi vị tươi mát. Com được nấu từ gạo thượng hạng, từng hạt sáng bóng trong suốt, cho một ít thịt cùng rau vào com trộn lên thật sự đưa cơm.

Miếng sườn cừu cuối cùng, Cố Đại nãi nãi vừa đưa đũa qua thì đã biến mất. Ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Lục Thực hạ họng ra đem nó cho vào miệng, miệng hơi động một chút một cục xương đã được rút hết thịt bị phun ra.

Cố Đại nãi nãi: "..."

Lúc này Lục Thực chạy tới làm chủ nhân chiêu đãi bọn họ, đến khi đồ ăn được bưng ra, Cố Thành mời xã giao một câu: "Nhị đệ không bằng cùng ngồi xuống cùng ăn", Lục Thực cũng không khách khí liền đặt mông ngồi xuống. Sau đó chính là ăn liên tục như vậy.

Miếng sườn cừu ngon lành cuối cùng đã bị cậu đoạt đi mất! Cổ Đại nài nài ngoài miệng không nói gì, trong lòng âm thầm nhớ thù.

Nha đầu của Cổ Đại nài nài đứng một bên trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn này, Đại nài nài từ trước đến giờ chú trọng dưỡng sinh, những thứ dầu mỡ nặng vị đều không ăn, hôm nay sườn cừu này vừa nhiều dầu lại nặng vị.

Com nước xong, uống một chén trà xanh vào thật sự dung hòa thịt thà dầu mỡ gây ngán, vô cùng sướng.

Chờ bọn họ ăn xong, Lục Nghiên mới mở miệng, "Đại nài nài ăn có được không? Có hợp khẩu vị hay không?"

Cổ Đại nài nài đến lúc này mới phát hiện ra cô, vừa rồi chuyên chú vào mỹ thực trên bàn nên không chú ý tới cô vào lúc nào.

Cổ Đại nài nài thu liễm biểu cảm trên mặt, nói: "Cũng được." Tuy rằng cố gắng thẳng lưng, nhưng bà có chút tuyệt vọng phát hiện mình đã ăn hơi nhiều, ngòai thẳng lưng lên, cái bụng không chỗ nào che lại, hơn nữa, bụng còn thập phần không thoải mái.

Cổ Đại nài nài bắt đầu đi phải bỏ qua tư thái thẳng lưng đó...

Cổ Thành cảm tấm khăn lau miệng, anh cũng ăn đến mức phải lấy tay chống đỡ, không chịu nổi còi bỏ dây lưng, nghe cô hỏi cũng thực lòng tán dương: "Ta cảm thấy rất ngon, hương vị mỗi món ăn đều thập phần hợp khẩu vị của ta. Tuy ta không thích ăn đồ ngọt cho lắm, nhưng mà đường chung tổ lạc này lại có thể ăn rất tốt. Không ngờ, Lục tiểu thư còn có tay nghề như vậy."

Lục Thực rầm rì một tiếng, nói: "Chị của ta đương nhiên là có tay nghề cao rồi. Trừ nấu ăn, chị ấy còn có rất nhiều điều hay. Trong lòng người chỉ có Diệp tiểu thư kia, chị của ta tốt đẹp như thế nào người cũng vĩnh viễn không phát hiện được."

Cổ Thành gật gù miệng, theo bản năng liếc mắt nhìn Lục Nghiên.

Lục Nghiên mỉm cười, không giống như đang tức giận. Nói đúng ra, từ khi gặp mặt cho đến giờ, cô đều cho anh cảm giác ôn hòa vô hại. Dù chuyện gì xảy ra cũng không tức giận cũng không dè ý.

Cô không hề đem Cổ gia cùng với cậu để ở trong lòng, tất cả giống như đối đãi với một người qua đường. Ý thức được điểm này, Cổ Thành đột nhiên cảm thấy có chút mất mát.

Lục Nghiên nói: "Đại nài nài mọi người vừa lòng là được. Mẹ con sáng nay thân thể có chút không thoải mái, cha liền để ở nhà phủ trong bồi bà cho nên cũng không đến." Đây là giải thích nguyên nhân tại sao Lục lão gia lại không ra mặt tiếp đón.

"Lục phu nhân có sao không?" Cổ Thành hỏi.

Lục Nghiên nói: "Không có gì đáng ngại, chỉ là một chút phong hàn mà thôi."

"Cô cô cô" - Một con chim theo cửa bay vào được, trực tiếp đậu trên xà nhà, ánh mắt cảnh giác nhìn bọn họ. Đôi móng vuốt sắc nhọn kẹp chặt lấy thanh gỗ, nhìn có chút ngang ngược dữ tợn và hơi đáng sợ.

"Chim này từ đâu bay tới? Còn không mau đuổi nó đi!" Cổ Đại nài nài vẻ mặt ghét bỏ.

Lục Nghiên nhận ra đây là con chim sáng nay cô đã cứu, không biết tại sao bay đến đây.

"Hắc Điều? Nơi này tại sao có thể có." Cổ Thành vẻ mặt kinh ngạc.

Lục Nghiên nhìn anh, hỏi: "Người biết đây là giống chim gì?"

Cổ Thành gật đầu, nói: "Chim này không có tên, bởi vì lông cánh tối đen, mọi người liền gọi chúng là Hắc Điều. Cách Lục Thủy Thành trăm dặm có một vách đá, Hắc Điều chính là sống ở đó. Chim này chỉ có tại đây, không tồn tại nơi khác. Hắc Điều thích ăn thịt, bản tính hung hãn, so với Hải Đông Thanh còn muốn lợi hại hơn vài phần, không ai dám trêu chọc."

Lục Nghiên gật gù, không nghĩ con chim này còn có lai lịch như vậy, nghe vào tai thật giống loài chim hung hãn.

Cổ Thành nhìn kỹ một chút, có chút hưng phấn nói: "Chim này của người chắc vẫn còn nhỏ, đợi nó trưởng thành, cánh mở ra, vóc dáng có thể cao hơn một mét, móng vuốt dễ dàng xé rách một người."

Cổ Đại nài nài nhíu mày, nói: "Thật kinh khủng. Thứ chim hung ác như vậy tại sao lại ở đây? Còn không mau đem nó giết chết để tránh ra ngoài gây họa cho người khác."

Cổ Thành vẻ mặt không đồng ý: "Mẹ không biết, chim như vậy rất khó có được. Hắc Điều này hung tàn cao ngạo dùng để đi săn rất tốt, hơn nữa nếu có thể thuần phục tính trung thành lại cực kỳ cao."

Đàn ông ai cũng thích sinh vật cường đại. Hắc Điều không hề nghi ngờ rất được hoan nghênh, nhất là những người theo đuổi sức mạnh.

Lục Nghiên nói: "Xem ra Cổ thiếu gia đối với thứ này rất có nghiên cứu á."

Cổ Thành nói: "Chú Tứ ta có nuôi một con Hắc Điều, cực kỳ hung hãn, ta từng tiếp xúc qua vài lần."

Chú Tứ...

Đó chính là Cổ Tứ Gia.

Lục Nghiên đối với người này có chút tò mò. Có thể thuần phục một con chim hung dữ như vậy, không biết vị Cố Tứ Gia kia rốt cuộc là người như thế nào....

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 21

Đậu, gạo tẻ thượng hạng bỏ vào nồi sứ nấu với lửa lớn cho nở bung ra, chỉ thấy từng hạt gạo dài hơi hơi mang theo điểm lục sắc (bích mễ) trong nồi lăn mình từ từ nở như hoa, mùi gạo thơm theo không khí bay vào mũi, hương vị ấm áp, gọi lên cho người ta tâm lý thêm ăn, nhất là những người bệnh ghét dầu mỡ.

Gà rừng vặt sạch lông ném vào trong nồi châm nước để lửa lớn nấu cho đến khi nước sôi, vớt bọt rồi dùng lửa nhỏ hầm từ từ. Hầm canh là cách luyện tính kiên nhẫn, cần phải canh chừng ở bếp. Một con gà nấu ra thành canh gà, màu sắc trong trời không có bất cứ cảm giác dầu mỡ nào.

Bên kia cháo đã được hầm kỹ, dùng chén sứ mai hoa mạ vàng đựng vào, rắc thêm hành xanh mơn mẫm đơn giản nhưng ngon miệng.

Lục phu nhân sáng nay thức dậy thân thể có chút sốt, hiện tại đã hạ nhiệt nhưng lại không có khẩu vị, Lục Nghiên liền tự mình đến phòng bếp làm cho bà một ít thức ăn.

"Lấy thêm cái đĩa cho vào chút củ cải muối với măng chua ăn kèm với cháo này."

Lục Nghiên phân phó một câu, di Tử lập tức đáp một tiếng, đem vò dưa chua mở ra, cầm cái đĩa đặt một ít vào.

Làm xong đồ ăn, Lục Nghiên mang theo Xuân Hạnh đi đến phòng Lục lão gia, Lục Xu nằm cạnh Lục phu nhân, trên mặt hiện ra nét ngây thơ, giống như vừa làm nũng cái gì, khiến cho người ta cảm thấy thương tiếc.

"Mẹ." Lục Nghiên kêu một tiếng, Xuân Hạnh phía sau đem đồ ăn đặt ở trên bàn.

Lục phu nhân nhìn thấy Lục Nghiên liền cười, trong lòng tràn đầy cảm giác tự hào, cảm thấy con gái lớn của mình càng lớn càng xinh đẹp.

Hôm nay Lục Nghiên mặc một bộ váy màu xanh đậm, bộ mặt trắng trẻo nõn nà chưa tô son đánh phấn, nhìn giống như một đóa hoa sen mới từ đáy nước nhô lên, trong suốt thuần khiết, thanh lệ kiều diễm. Trên người cô có một loại khí chất trầm tĩnh khiến cho nhân tâm trở nên yên tĩnh, tiếng động lớn trong nháy mắt bị đánh tan.

Lục Nghiên phân phó nha đầu mang bàn nhỏ đến, đem đồ ăn đặt trên bàn: "Con biết mẹ không có hứng, nhưng ít nhiều gì cũng phải ăn một chút, con xuống bếp nấu cho mẹ chút cháo với canh gà tạm lót dạ."

Lục phu nhân đích xác không có hứng thú nhưng nhìn thấy Lục Nghiên có ý tốt bà lại không đành lòng cự tuyệt, liền chống thân mình ngồi dậy, nói: "Cần gì phiền toái như vậy, con hôm nay cả ngày mệt mỏi, việc này phân phó cho di Tử bọn họ làm là được."

Lục Nghiên đem chiếc đĩa đưa cho bà, nói: "Con không phải sợ các di làm không hợp dạ dày mẹ hay sao?"

Nói đến đây, Lục phu nhân thở dài: "Trước kia thì không sao, từ lúc ăn quen thức ăn con nấu thì thức ăn do người khác làm cảm thấy thực khó ăn."

Con người chính là nghèo khổ lên sung sướng thì dễ nhưng mà đang sung sướng khó có thể quen với việc nghèo khổ. Miệng của mọi người đã bị Lục Nghiên dưỡng trở nên khó tính, đồ ăn do người khác làm lúc nào cũng cảm thấy thiếu một chút gì đó.

Lục phu nhân cầm thìa múc một muỗng cháo cho vào miệng, hạt cháo được nấu kỹ đã bung ra hết cho vào miệng lập tức trôi tuột vào cổ họng, vị ngọt nhàn nhạt lại không ngán, chỉ có hương thơm thuần túy của gạo dễ hợp khẩu vị của tất cả mọi người.

"Mẹ nếm thử mấy thứ ăn kèm này xem. Vài ngày trước con có ngâm măng chua với củ cải muối chua, con cũng cho vài miếng ớt vào nên có vị hơi cay." Lục Nghiên đẩy đĩa đồ ăn kèm qua.

Củ cải muối ngâm vừa tới nên trong suốt, ăn vào miệng chua chua cay cay kích thích vị giác vô cùng. Gà được Lục Nghiên xử lý một chút liền bỏ vào nồi hầm, không có thêm bất kì gia vị nào nên canh lưu giữ được hương vị nguyên thủy rất ngon miệng mà không chút mỡ.

Bát tri bát giác, một bát cháo uống xong, ngay cả canh gà cũng đã hết thế nhưng Lục phu nhân cảm giác chưa thỏa mãn. Khẩu vị hiện tại của bà đang rất tốt nhưng lại không còn gì....

Lục Nghiên nói: "Thân thể mẹ còn chưa ổn định, không thích hợp ăn nhiều, ăn bấy nhiêu là vừa đủ rồi."

Lục Xu chạy đến bên cô, cầm lấy cổ tay trắng như tuyết hỏi: "Chị, tại sao chị không đeo vòng ngọc?" Chủ nhân thân thể này có một cái vòng tay phi thủy phẩm chất cực kì cao, là tín vật đính ước của hai nhà Lục Cố chưa bao giờ rời thân. Lục Nghiên lúc trước đã đem vòng ngọc tháo ra cất ở tầng dưới hộp trang điểm.

"Đeo vòng tay rất khó nấu ăn." Lục Nghiên không muốn nhiều lời.

Lục phu nhân nhìn ý tứ của cô, nặng nề thở dài. Sớm biết rằng mối hôn sự này như vậy thì lúc trước không nên đính ước để bây giờ ủy khuất khuê nữ của mình.

Lục lão gia từ bên ngoài đi vào, trong tay cầm một nhánh mai trắng đưa cho nha đầu cắm vào bình, sau đó đi đến bên cạnh Lục phu nhân đưa tay sờ trán bà, nói:

"Không còn nóng nữa, thuốc tây kia đúng là có chút tác dụng."

Sau khi nghe sự tình khai trương hôm nay, Lục lão gia có chút phát sầu, nói: "Cũng không biết ngày mai có khách hay không. Tụ Tiên Cư kia nhằm ngay lúc chúng ta khai trương đoạt hết khách khứa đi mất, thật là..."

Giá cả giảm một nửa, khách nhân ai nấy đều nguyện ý đi Tụ Tiên Cư a.

Lục Nghiên nói: "Có thể bị chút ít lợi tức dụ hoặc cũng chỉ có một số người, còn không ít người khác rất chú trọng hương vị. Chỉ cần chúng ta làm đồ ăn ngon, không sợ không có khách. Con nghĩ, cùng Tụ Tiên Cư tranh những người không có khẩu vị như vậy không bằng chúng ta tập trung vào nhóm khách kia đi."

Lục lão gia đâm chiêu rồi gạt đầu, nói: "Ý của con là chúng ta đánh vào lượng khách cao cấp?"

Lục Nghiên gạt đầu, trên mặt vô cùng tự tin: "Con cảm thấy đồ ăn của mình đáng giá rất cao." Sự tự tin của cô cũng bắt nguồn từ tài nghệ xuất chúng

Lục lão gia nhìn cô, trên mặt nhin không được nở một nụ cười, thở dài: "Không nghĩ đến, con mới là người kế thừa đức tính của ông nội con."

Sự tự tin cường đại kia quả thực giống y như Lục lão gia tử.

"Thật ra còn có một nguyên nhân."

Lục Nghiên nghịch ngợm nhìn hấn, nói: "Con rất sợ mệt mỏi. Một ngày làm bốn năm bàn đồ ăn còn được, nếu như quá nhiều, con sẽ mệt đến chết mất."

Kiếp trước cô vô cùng cố gắng bò lên trên để có thể nhàn hạ. Làm đầu bếp của Hoàng hậu nương nương ngoại trừ nấu cho Hoàng hậu nương nương thì bình thường rất nhàn.

Nghe vậy những người khác nhất thời mỉm cười.

\*\*\*

Ngày thứ hai sắc trời sáng sủa, Thục Mãn Lâu vừa mở cửa, Lục Thục và những người khác ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm khách hàng đầu tiên đến đây. Đó là một nam nhân trung niên giống như phật Di Lặc, bụng phệ, bộ dáng cười tủm tỉm, rất ôn hoà, cũng là người Lục Thục biết.

"Chú Lý?" Lục Thục về mặt kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã kịp phản ứng, về mặt cười hỏi: "Chú Lý tới dùng cơm sao?"

Lý thúc cười tủm tỉm gạt đầu, nói: "Ta giữa trưa có hẹn người ăn cơm..."

Lục Thục nhất thời vui mừng tự mình dẫn người vào nói: "Chú đến Thục Mãn Lâu chúng ta là chuẩn không sai. Tay nghề của Thục Mãn Lâu tuyệt đối khiến chú vừa lòng, ăn xong còn muốn quay lại ăn tiếp."

"Ta nếu đã tới nơi thì cũng đã tin tưởng Thục Mãn Lâu các người." Lý Chiêu sờ sờ chiếc cằm béo hỏi Lục Thục: "Mai Hoa Tửu của Thục Mãn Lâu các người còn không?"

Hôm qua Lục Nghiên sai người đưa cho bọn hấn Mai Hoa Tửu, trở về ông liền khẩn cấp nhắm nháp hai ly. Hương vị rượu kia thực mát lạnh, cảm giác kéo dài rất lâu, uống cực kì ngon. Hương vị ấy dần dần biến ông thành con sâu rượu không còn biết gì nữa.

"Có có có, con sai người đem cho ngài một bình."

Lục Thục đem đồ ăn đưa cho ông, một bên phân phó tiểu nhị đi lấy rượu.

Lý Chiêu đem thực đơn mở ra, liền phát hiện mờ ám, hơi hơi nhurón mày hỏi: "Thực đơn này của người tại sao lại có hai phần, hai giá cả khác nhau? Giống như canh gà tơ này đây một cái mười lượng, một cái lại tới năm mươi lượng."

Lục Thục cười híp mắt nói: "Giá tiền này khác nhau là bởi vì đầu bếp khác nhau. Mười lượng này là đầu bếp chính của Thục Mãn Lâu làm, năm mươi lượng lại là do chị con nấu. Muốn chị động thủ xuống bếp, giá cả tự nhiên cao hơn chút."

Nói đến Lục Nghiên, Lục Thục trong giọng nói tràn đầy tự hào cùng đắc ý.

Đêm qua Lục Nghiên ý tưởng này nói ra: "Tay nghề chú Triệu, chú Chu bọn họ vốn cũng ổn, khoảng thời gian này đã theo ta học mấy ngày, cũng có thể một mình đảm đương, trong phòng bếp cũng có vài đầu bếp tay nghề cũng có thể làm được. Ta nghĩ về sau, Thục Mãn Lâu liền do chú Triệu bọn họ làm đầu bếp chính, những người khác giúp đỡ, cũng có thể đem Thục Mãn Lâu hoạt động ổn định."

Cô thích xuống bếp nhưng cô cũng sợ mệt. Một tuần lâu một ngày không biết phải làm bao nhiêu đồ ăn, Lục Nghiên cảm thấy chính mình sẽ bị mệt chết.

Những người khác của Lục gia nói dễ nghe chính là tính tình ôn hoà, nói khó nghe chính là không chủ kiến. Dù sao tất cả mọi chuyện ở Thục Mãn Lâu đều đã giao cho Lục Nghiên quyết định, cô muốn làm sao thì làm vậy, cho cô cảm thấy tự do.

Thế nhưng tất cả hành động của Lục Nghiên đều sẽ thương lượng với mọi người một chút. Hôm qua sau khi thương lượng với mọi người, Lục Nghiên sai người đem thực đơn đến thay đổi chia làm hai phần, chính là cái mà Lý Chiêu bây giờ nhìn thấy —— cùng một món đồ ăn, giá cả hoàn toàn khác nhau. Phần mà Lục Nghiên ra tay giá cả cao hơn gấp năm sáu lần.

Dù vậy, Lục Nghiên vẫn còn có chút không hài lòng, cảm thấy giá cả còn hơi thấp. Kiếp trước, cô làm một bàn đồ ăn cho người khác có thể được thưởng đến mấy chục trăm lượng hoàng kim.



Ai, thật sự là càng ngày càng nghèo, hoài niệm lại những thùng chứa đầy kim ngân bảo thạch của cô, chết cũng không biết bị ai cầm đi.

Lục Thực đem thực đơn kia lấy lại, thần bí nói: "Thực đơn này người bình thường chúng ta cũng sẽ không lấy ra. Chị của con không dễ dàng xuống bếp đâu. Do Lý thúc ngài là người có tiếng ở Lục Thủy Thành, đầu lưỡi nổi danh kén chọn, rất có mặt mũi mới đưa thực đơn này ra đó."

"Nói như vậy, vẫn là ta may mắn?"

Lý Chiêu mỉm cười, không thể không nói, lời của Lục Thực đích xác khiến ông vui vẻ. Ông là người nông cạn, khen ngợi thẳng thừng so với quanh co lòng vòng càng làm cho ông vui hơn.

"Nếu người tôn sùng tay nghề chị người như vậy, hôm nay để ta ném thử tay nghề Lục đại tiểu thư rốt cuộc là như thế nào. Ta cho người biết, nếu hương vị không tốt, ta sẽ không trả tiền." Hân vui đùa mờ mịt.

"Chú cứ yên tâm, con đảm bảo toàn bộ Lục Thủy Thành...à không toàn bộ Z Quốc, tuyệt đối không ai có thể có tay nghề cao hơn chị ấy." Lục Thực lại cũng không sợ chút nào thối cô lên tới chín tầng mây...

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 22

Trước cửa Thực Mãn Lâu một chiếc xe dừng lại. Vài người bên trong đi ra vài, người canh giữ ở cửa Lý Chiêu lập tức ra nghênh đón, chấp tay cười nói: "Du tiên sinh..."

Du tiên sinh bỏ mũ ra nhìn ông cười mang một bộ dáng thanh cao của người đọc sách.

Du tiên sinh tên một chữ An, là du học sinh R quốc. Hiện tại ở Lục Thủy Thành làm chức danh trưởng phòng phòng tài chính, một tay nắm giữ quyền hạn về tiền bạc ở Lục Thủy Thành, thân phận cao quý. Bên cạnh ông là hai nữ nhân, một là vợ của ông người còn lại chính là con gái.

Lý Chiêu mang người đi vào trong, cười nói: "Tiên sinh đến Lục Thủy Thành, ta là chủ nhà vinh hạnh được chiêu đãi tiên sinh. Thực Mãn Lâu này từng làm đồ ăn cho hoàng đế a, mời tiên sinh nếm thử."

Dur An mang theo vợ con đi vào từ lâu, vừa cười cùng Lý Chiêu nói chuyện: "Lý tiên sinh người rất có danh tiếng, Thực Mãn Lâu có thể được người tôn sùng như thế nhất định là có chỗ độc đáo, ta thật sự có chút mong đợi."

Mấy người ngồi vào ghế lò, người ở từ lâu cũng bắt đầu dọn thức ăn lên.

Bát đĩa tinh xảo, đồ sứ trắng tinh, thức ăn bên trong được trang trí kỹ lưỡng, mỗi một món cực kỳ xinh đẹp, nhìn khiến cho người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Lý Chiêu cầm bình rượu đến cho mấy người rót rượu. Chất lỏng kia mát lạnh sạch sẽ, hương thơm thuần khiết nhàn nhạt bay ra nhất thời khiến cho nhân tâm rung động, nhất là người yêu rượu nghe thấy hương vị này con sâu rượu trong bụng nháy mắt liền chọn rộ.

"Rượu này...." Nghe mùi thơm này biểu cảm lạnh nhạt của Dur An nháy mắt liền thay đổi đôi con người mang theo tia nồng cháy, vội hỏi.

Lý Chiêu ha ha cười, nói: "Tiên sinh thử xem. Hôm qua ta mới cho người đem một bình đến quý phủ của ngài. Không cần nói, rượu này cảm giác mát lạnh, hương vị so với cái gì trúc điệp thanh ở B Thị (tên một thành phố) của Diêu gia còn muốn tuyệt hơn vài phần."

Dur An cho tới nay chính là người si rượu, hôm qua Lý Hạ có hai bình Mai Hoa Tửu liền cho người đem một bình qua, sau đó kèm theo đưa lên một cái thư mời "Tây trần yến". Thư mời kiểu này từ lúc Dur An đến Lục Thủy Thành đã nhận được không ít, nhưng tất cả đều bị ông uyển chuyển cự tuyệt thế nhưng Lý Chiêu lại là một ngoại lệ.

Đương nhiên, Lý Chiêu rất rõ ràng, đây không phải do ông nể mặt mình mà là do ông trở thành đại công thần vì một bình Mai Hoa Tửu.

Rượu rót vào trong chén, Dur An cầm lấy đưa lên mũi nhẹ nhàng ngửi, mặt lộ vẻ si mê: "Chính là hương vị này... Là hương vị này..." Nói xong, ông ngửa đầu đem rượu uống một hơi cạn sạch.

Rượu này cảm giác mát lạnh ngon miệng, đi vào miệng một mùi hương nồng đậm chột nỏ tung, mang theo hương vị của sự khoái lạc. Mùi rượu tan đi, chỉ còn sót lại hương thơm nhàn nhạt trong veo ở trong miệng, rồi sau đó khoang bụng bốc lên một cỗ nhiệt nóng rực. Nháy mắt mặt Dur An liền đỏ —— rượu này, thực sự mạnh.

Dur phu nhân gấp một đĩa đậu mầm xào vào đĩa của ông, ôn nhu khuyên nhủ: "Rượu này cứ từ từ mà uống, bụng rỗng uống rượu đối với thân thể không tốt. Ông trước tiên ăn ít đồ lót dạ rồi hẵng uống nữa."

Dur An biết phân biệt phải trái đem đậu mầm trong chén bỏ vào miệng, chờ ông nhai kỹ, biểu cảm liền thay đổi lập tức.

Đây chỉ là đậu mầm xào bình thường mà thôi nhưng lại hết sức nhẹ nhàng khoan khoái ngon miệng, vị hơi chua nhẹ, rất kích thích đầu lưỡi, thật sự muốn ăn hoài.

Dur gia ba người là từ B Thị mà đến. Lục Thủy Thành non xanh nước biếc, là một vùng đất rất tốt. Thế nhưng cả nhà bọn họ đều mới tới nơi đây, chưa quen khí hậu,

hơn một tuần lễ này cả nhà bọn họ không ai có thể có hứng thú ăn vào một bữa cơm. Vậy mà vào lúc này, chỉ ăn một đĩa đậu mầm xào, Dư An phát hiện khẩu vị mình đột nhiên quay lại, liên tục mấy ngày cái bụng bị ngược đãi nháy mắt truyền đến tiếng kháng nghị làm cho ông nhanh chóng tiếp tục gấp một đĩa đồ ăn cho vào miệng.

Đậu mầm bỏ phần đầu chỉ lấy phần thân trong suốt xào vừa tới, ăn vào cảm giác thập phần ngon miệng, đạt tới trình độ kích thích khẩu vị của mọi người.

Bên cạnh là một đĩa thịt heo hun khói hầm bắp giò, được nấu trong một thời gian dài. Thịt trong bắp giò hoàn toàn rục rã, gấp một miếng thịt có dính da cho vào miệng, cảm giác dầu mỡ đã biến mất chỉ còn lại hương vị thơm ngon. Thịt heo hun khói kết hợp cùng bắp giò đúng là tuyệt diệu. Dư An và Lý Chiêu rất thích ăn phần thịt và bắp giò còn hai nữ quyến lại yêu mến mùi đông cùng nấm hương ở bên trong. Nước canh có măng với nấm hương tạo nên hương vị rất khác biệt. Hai thứ này hoà quện với những thứ có trong nồi rất tốt, rất cân bằng, tất cả hương vị hợp nhau đến cực hạn, tạo thành một cảm giác không thể tả.

Dư tiểu thư là một cô nương cực kỳ tinh tế thướt tha. Khuôn mặt trái xoan xinh đẹp tuyệt trần, cô lại là người kén ăn trầm trọng. Dáng người cao gầy thập phần tinh tế, đứng ở xa giống như một cây gậy gầy gầy, khiến cho người ta sợ hãi cô vừa ra khỏi cửa liền bị gió thổi bay. Vợ chồng Dư An lúc nào cũng nghĩ hết biện pháp khiến cho cô ăn nhiều một chút nhưng từ khi đến Lục Thủy Thành, cô nương này lại càng gầy đi.

Dư Dung từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ cảm nhận được cảm giác no bụng, thậm chí cảm thấy ngon miệng là gì cô cũng chưa từng biết qua.

Canh xương nóng hồi vào bụng, hàn khí trên người nháy mắt liền tiêu tán, trong bụng chỉ cảm thấy ấm áp, thoải mái. Sau khi uống một ngụm canh, Dư Dung không không chế được bản thân phát ra một tiếng thở dài hưởng thụ. Cô đã từng uống rất nhiều canh xương nhưng không có cái nào khiến cho cô cảm thấy ăn ngon như vậy, còn muốn ăn thêm một chút.

Bên kia món chân vịt hầm nhừ cũng rất ngon, món hành lá đậu hũ cũng kích thích quá, yên chí ngong thật sự nhìn rất muốn ăn... Nhìn xuống dưới bàn, Dư Dung cảm thấy mỗi món ăn đều là cực kỳ mỹ vị, nhanh tay đảo chiếc đĩa một lượt.

Chân vịt hầm tương thực mềm, nhẹ nhàng gấp một cái da liền tách ra dễ dàng cho vào miệng, gân của chân vịt được hầm vừa tới, ăn vô ngọt lịm, lại thêm một mùi vị khác.

"Thật cay a..." Bên kia Dư phu nhân tay nhỏ phẩy phẩy miệng, bà ăn một cái sườn sụn kho cay, đúng là ăn ngon thật nhưng lại làm cho bà chịu không nổi, liên tục uống vài chén nước.

Cơm nấu từ gạo tẻ thơm, hạt gạo dài trắng tinh được xới vào trong chén ăn cùng thịt với đồ chua, đồ chua kia ăn vào cũng hấp thụ được hương vị những món khác, cực kì đưa cơm, một người có thể ăn hết mấy chén.

Lý Chiêu vốn định tranh thủ lúc ăn cơm cùng vị Dư tiên sinh này gây dựng tình cảm, nhưng đến khi miệng đang ăn thì không còn nghĩ tới tình cảm hay gì nữa, trong lòng chỉ nghĩ đến một bàn đồ ăn này thôi.

Thật đúng là mỹ thực!

Một bàn rất nhiều thức ăn đồ ăn nhưng lại bị bốn người toàn bộ cho ăn sạch chỉ chừa lại một đồng đĩa sạch sẽ có thể soi rõ bóng người.

Trong cái đĩa còn sót lại một chút, Lý Chiêu cũng không ghét bỏ, trực tiếp dùng cơm cho vào trộn lên ăn.

Dư An: "... Kỳ thật ông cũng muốn làm như vậy nhưng lại sợ không nhả nhận. ...

"Cạch."

Dư Dung nhìn không được nắc cục một cái, ôm bụng cảm thấy có chút đỡ không nổi. Nợ như thế này đối với cô có chút xa lạ. Tuy rằng trong bụng có chút khó chịu, nhưng lại có một loại cảm giác cực kỳ thoải mái, làm cho người ta lười biếng chỉ muốn nằm dài trên ghế.

—— Thì ra ăn no lại có cảm giác hạnh phúc như vậy a!

Dư Dung trong lòng thở dài. Có thể ăn được, hưởng thụ được mỹ thực, đúng là chuyện hạnh phúc nhất trên đời này.

"Dung Dung, con..." Một bên Dư phu nhân lúc này mới chú ý tới trước mắt cô chỉ còn lại chén không, vẻ mặt khiếp sợ nhìn cô.

Dư Dung từ nhỏ đã không thích ăn, cô nghĩ mọi cách đi tới mọi miền đất nước vẫn không thể làm cho cô ăn nhiều một chút. Nhưng bây giờ, cô lại nhìn thấy Dung Dung nhà cô ăn hết một chén cơm!

Dư Dung nhìn cô cười cười, trên mặt bởi vì thỏa mãn trở nên xinh đẹp cực kỳ.

"Mẹ..."

Cô kêu một tiếng, ngừng một chút nói: "Con cảm thấy, đồ ăn ở tửu lâu này, hương vị rất tốt." Khen ngợi như vậy đối với cô là chuyện cực kỳ khó có được.

Dư An cũng kinh ngạc nhìn cô, phục hồi tinh thần, một giọt lệ nóng đọng trong tròng mắt. Dư phu nhân nhìn không được che miệng khóc oà lên.

Qua nhiều năm như vậy, chuyện của Dư Dung bọn họ rõ ràng nhất. Đồ ăn đối với cô mà nói không phải là hưởng thụ mà chỉ vì sống sót nên phải ăn. Từ nhỏ đến lớn, thân thể của cô đều nhỏ nông khó có thể tin được, mặc kệ bọn họ làm ra biện pháp nào, đều không thể chữa khỏi bệnh này của cô.

Bọn họ đi khắp từ nam ra bắc, chuyện gì cũng thử qua nhưng một thành công nho nhỏ cũng không có, Dư Dung khó ăn như vậy.

Nhưng bây giờ, cô lại có thể khen đồ ăn ngon?

Dư An an ủi vỗ vào bả vai của Dư phu nhân rồi quay đầu nhìn về phía Lý Chiêu, nói: "Lý tiên sinh, lần này thật sự đa tạ người. Tính ra hiện tại ta thiếu người một món nợ ân tình, ta sẽ đáp ứng người một chuyện."

Lý Chiêu sùng sốt cảm thấy vui mừng vô cùng.

Đây chính là hứa hẹn của trưởng phòng phòng tài chính. Toàn bộ thương nhân ở Lục Thủy Thành đều đang nghĩ mọi biện pháp cùng đối phương kết giao, nhưng không hề làm được. Mà bây giờ, Lý Chiêu ông thế nhưng có được một cái hứa hẹn của đối phương.

"Tiên sinh khách sáo rồi, có thể giúp tiên sinh chiếu cố thật tốt tiểu thư, đây là vinh hạnh của ta, ngài hoàn toàn không cần để ở trong lòng." Lý Chiêu cười híp mắt nói.

Dư An mỉm cười, không nói gì.

Ông mới đến, tục ngữ nói "Cường long không áp địa đầu xà" (con rồng mạnh đến mấy cũng không thể tổngg được khi rắn đang ở địa bàn của mình), ông muốn cầm rế quyền lực tại Lục Thủy Thành, một mình thật sự không thể làm được, cần sự giúp đỡ của những người khác. Hợp tác cùng Lý Chiêu đối với ông mà nói chính là đôi bên cùng có lợi.

\*

Trong Thục Mãn Lâu bây giờ có không ít người giống như Lý Chiêu bọn họ, bên cạnh bàn họ đều có một mảnh im lặng, chỉ còn lại tiếng vang của đĩa đụng vào chén đĩa, chính sự gì đều vút ra sau đầu. Trong mắt bọn họ bây giờ chỉ có một việc đó chính là mỹ thực trước mắt.

Vui đầu vào thích cực ăn, mới là chuyện nên làm.

Nè, khối thịt bò kia là của ta, đừng đoạt!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 23

Dư An yêu rượu như mạng, ông nhắm nháp qua vô số rượu ngon nên thập phần đủ tư cách làm con sâu rượu chân chính. Không ngờ, một kẻ si rượu như ông, một ngày có thể bởi vì ăn mà đem rượu ngon để ở một bên.

Rượu là do Lục Nghiên hái hoa mai mùa đông ủ nên, nước bên trong là dùng tuyết đọng trên cánh hoa nên khi làm ra, Mai Hoa Tửu vô cùng sạch sẽ mát lạnh, hương thơm thanh tao xông vào mũi. Nhấp một ngụm, cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái, nuốt vào bụng, chớp mũi vừa lạnh vừa thơm lượn lờ, cả người tựa hồ đang ở bên trong mai lâm, hương mai chui vào mũi đoạt mất nhân tâm, trong lòng sàng sào.

Rượu ngon như vậy mà Dư An lại là để mặc ở một bên, lúc này vỗ về cái bụng phồng to, nhin không được có chút xấu hổ.

Lý Chiêu dùng chiếc đĩa khua nhẹ từng cái đĩa trống không, nói: "Nhiều món ăn như vậy thế nhưng cái gì mà rau chân vịt xào tóp mỡ là hợp ý ta nhất, cũng là món thể hiện được công phu cao."

Mỡ heo thượng đẳng được cắt thành khối nhỏ đem đi tốngg thành tóp mỡ, mỡ heo được tách đi chỉ còn lại một màu vàng óng ánh. Vừa hết mỡ ngấy, ăn lại vừa thơm vừa giòn. Tiếp theo, lấy mấy cây rau chân vịt thượng hạng vừa được hái xuống vẫn còn xanh mướt, mong nước, hương vị tươi, chỉ cần rửa sơ qua nước để tránh mất đi mùi vị. Món ăn bên cạnh là tôm sông tươi mới được tuyển chọn kĩ càng, trong chảo cho nước mắm, hành, gừng xào lên cho thơm sau đó cho tóp mỡ,rau chân vịt vào, nên nếm gia vị đơn giản rồi nấu lên cho thơm.

Quy trình nấu ăn nghe thấy cũng không rườm rà, ngay cả nguyên liệu dùng để nấu cũng không phải quý hiếm. Tóp mỡ, rau chân vịt, sông tôm ngay cả dân chúng phổ thông cũng làm được. Nhưng bởi vì đồ ăn đơn giản như vậy mới phải làm cho đặc sắc hơn, hương vị cũng không bình thường, yêu cầu về tay nghề cũng nghiêm khắc hơn rất nhiều.

"Tên món ăn tuy chỉ đơn giản là rau chân vịt xào tóp mỡ nhưng đòi hỏi trù nghệ của đầu bếp rất cao. Món ăn này cũng là món ăn trong cung đình. Nguyên liệu được tuyển chọn nhất định phải tươi mới thì món ăn mới thấm gia vị, ăn vào cảm giác ngon miệng, không cảm thấy ngấy dầu mỡ, vô cùng đưa cơm a."

Nói đến đây, Lý Chiêu dùng một chút, thờ dài: "Tục ngữ nói "Đại phong tục tức phong nhã", đồ ăn bình thường như vậy, không có tổ yến cá muối, lại có thể làm ra hương vị tuyệt diệu đến như vậy, không biết người đầu bếp này tay nghề cao đến mức nào."

Dư An nhấp một ngụm rượu, nhất thời hương vị của rượu tràn ngập tới tận kẽ răng, ông thờ dài: "Hương vị mát lạnh, thật sự là hàng cao cấp. Không biết rượu này tên gọi là gì, là người nào ủ ra?"

Ông vừa hỏi vừa cho bọn tiểu nhị một ít tiền.

Tiểu nhị ha ha cười, trên cổ vẽ tự đắc: "Rượu này tên gọi Mai Hoa Tửu, chính là dùng mai hoa ủ mà thành, là đại tiểu thư chúng ta tự tay ủ nên. Hiện tại hàng còn lại trong kho tổng cộng chỉ có hai vò, vạn lượng khó cầu."

Dư phu nhân là một người hòa khí, nhẹ giọng nhỏ nhẹ hỏi: "Không biết, ta có thể gặp đầu bếp chính của quý lâu không?" Khó tìm thấy người có thể làm cho Dư Dung ăn no, bà muốn gặp đầu bếp chính này coi xem đến tột cùng là người như thế nào...

Cả một nhà ba người Dư gia nghĩ tới không biết đầu bếp chính ở Thực Mãn Lâu là dạng gì, nhưng lại vụn vụn không nghĩ đến người kia lại là một thiếu nữ thanh xuân, tuổi cũng cỡ Dư Dung, bộ dạng cực kỳ kiều diễm, trầm tĩnh, sóng mắt như xuân thủy, là một tiểu cô nương thấp phảnh xinh đẹp mê người, giống một đóa hoa làm động nhân tâm.

"Này..." Cả nhà Dư gia nhất thời sùng sốt.

Lục Nghiên cười, nói: "Không biết đồ ăn hôm nay có hợp khẩu vị mọi người hay không?"

Lý Chiêu luôn miệng nói: "Vừa lòng, vừa lòng, thật sự là quá hợp khẩu vị của ta. Ta thật sự không nghĩ đến chất nữ ngươì có tay nghề như vậy. Đúng rồi, rượu này... Còn có hay không a, nếu còn có thể bán ta một lọ không?"

Nghe được lời này, Dư An nhìn qua ánh mắt có chút nóng cháy.

"Rượu này vẫn còn nhưng mà hàng tồn trữ không nhiều cho nên giá hơi cao, rất xa xỉ."

"Mai Hoa Tửu này giá là bao nhiêu a?"

"Một lọ một hai..." Dư An chờ đợi nhìn Lục Nghiên, cô ngừng một chút nói: "... Kim tử!"(thỏi vàng)

Một lọ Mai Hoa Tửu, một hai kim tử.

Lý Chiêu sùng sốt, Lục Nghiên lại không có nói thêm cái gì.

Ai cũng biết, đầu bếp nữ bên cạnh Hoàng hậu nương nương ủ rượu ngon, ngân vàng khó cầu, một giọt rượu là một giọt vàng, vô cùng giá trị. Lục Nghiên cảm thấy, giá này đã rất hợp lí.

Dư An khẽ gật đầu, nói: "Nếu là rượu ngon, giá này tự nhiên là đúng giá."

Ông nhìn về phía Lục Nghiên, trong mắt mang theo tìm tòi nghiên cứu.

Tiểu cô nương trước mắt này tuổi đời tuy rằng không lớn, nhưng cử chỉ hào phóng, lại cho người ta cảm giác như một người lớn tuổi, nhưng điều này cũng không che giấu được kiêu ngạo cùng tự tin trên người cô. Xứng đáng với sự tự tin của cô chính là kĩ thuật nấu ăn tinh xảo, những món đồ ăn cô làm ra rất đáng giá.

Lý Chiêu cùng Dư An cuối cùng mỗi người vẫn mua một bình rượu. Rượu này được đựng vào một bình sứ trắng, miệng bình được nút bằng một cái nút gỗ nhìn vô cùng mắc tiền, quý giá mà rượu bên trong càng đáng giá hơn.

Chỉ một bữa cơm mà bốn người bọn họ dùng hết một trăm đồng đại dương, chính là một tháng tiền lương của Dư An, quả thực quý đến mức để người ta liú lười. Còn bình rượu kia giá trị tới mười đồng đại dương.

"Hương vị này thật đúng với giá trị bỏ ra." Lý Chiêu hồi vị nói.

Bốn người bọn họ đi ra ngoài nhìn thấy cách cửa chính Thực Mãn Lâu không xa rất nhiều người đang xếp hàng dài. Đám người đó đều ăn mặc đơn bạc, người xanh xao vàng vọt.

"Đây là đang làm cái gì?" Dư An cầm mũ trong tay chỉ vào xa xa hỏi.

Tiểu nhị Thực Mãn Lâu hồi đáp: "Đây là những người xếp hàng lĩnh canh. Đại tiểu thư chúng ta sai người nấu canh xương, mỗi người mỗi ngày có thể lĩnh một chén canh xương nóng."

Hương vị canh xương từ xa truyền đến thật sự thơm.

Lý Chiêu cười nói: "Chất nữ này thật sự là người thiện tâm."

Lục Nghiên buông mắt, nói: "Không có gì, dù sao ngày thường trong phòng bếp cũng dư không ít xương cốt gà vịt heo cá, như vậy cũng không tính lãng phí."

Dư An nhìn những người kia mùa đông mà chỉ mặc một bộ quần áo đơn giản, một đám như bị đông lạnh, khẽ lắc đầu một cái, nói: "Cuộc sống này không dễ chịu a. Lục Thủy Thành các người non xanh nước biếc, nhưng tỉnh M bên kia bị quân sĩ T Quốc chiếm lĩnh, dân chúng chỗ đó trôi qua mỗi ngày mới thật sự khó khăn a. Lần này quân sĩ T Quốc chiếm lĩnh tỉnh F ngăn cách với tỉnh S bằng một con sông. Cố tướng quân phản phò nhất định phải sống chết thủ cứng tỉnh S. Mùa đông này không biết còn phải chết bao nhiêu người."

Lý Chiêu sắc mặt có chút ngưng trọng, nói: "Người của T Quốc chính là khi dễ Z Quốc chúng ta sao? Tỉnh M sợ bọn họ, tỉnh S chúng ta có Cố tướng quân cùng Cố Tứ Gia, chúng ta không sợ bọn họ."

Nghe vậy, Lục Nghiên thần sắc hơi động.

Nghĩ đến ngày đó sáng sớm trông thấy Trương phó quan, trong lòng Lục Nghiên đột nhiên có chút sáng tỏ —— ngày ấy, Trương phó quan là cùng Cố Tứ Gia, đi ra tiền tuyến?

Tiến bước bọn người Lý Chiêu, Lục Nghiên nhìn hàng người xếp thật dài, ngậm thờ ra.

Một mình cô, việc có thể làm thật sự quá ít, chỉ như muối bỏ bể. Cô chỉ có thể vào mùa đông mỗi ngày nấu một nồi canh cho những người này mà thôi.

"Người chính là tiểu thư Lục gia?" Lục Nghiên giật mình quay lại, một người già cầm chén sứ trong tay đi đến trước mặt cô, ôn nhu hỏi.

Lão phụ tóc hoa râm, cả người gầy chỉ còn da bọc xương, cặp mắt kia tuy đục ngầu lại rất có thần, vô cùng từ ái.

Lục Nghiên hỏi: "Đại nương, ngài tìm ta có việc sao?"

Lão phụ nói: "Ta đến nói tiếng cảm ơn với Lục tiểu thư. Chúng ta là dân tỉnh M chạy nạn tới đây, không nơi dựa dẫm, ít nhiều nhờ vào canh xương của Lục tiểu thư ngài mới có thể chống chọi đến bây giờ."

Khí hậu mùa đông rất lạnh, những nạn dân này chỉ có thể núp ở một góc âm u để sưởi ấm, nhưng từng cơn lạnh buốt vẫn thấm vào xương tủy. Rét lạnh là một chuyện, đói khát lại là một vấn đề khác. Vừa đói vừa lạnh, dọc theo đường chạy nạn này, bọn họ không biết đã chết bao nhiêu người.

So với tỉnh M, tỉnh S thật sự an ổn hơn rất nhiều. Thế nhưng bọn họ kiếm ăn ở đây cũng rất gian nan. Trong lúc bọn họ rơi vào tuyệt vọng, Lục gia bắt đầu phân phát canh, mặc dù chỉ là canh xương nhưng lại cho rất nhiều, bọn họ đã dựa vào mỗi ngày một chén canh xương mà chịu đựng đến bây giờ.

"... Lục tiểu thư, ngài đã cứu rất nhiều người chúng ta a."

\*\*\*\*

Hiện tại ngay chỗ giao giới giữa tỉnh S và tỉnh M, quân sĩ T Quốc cùng quân sĩ Cỗ gia gay gắt nhìn chằm chằm đối phương. T Quốc có W quốc hỗ trợ, quân giới thiết bị rất tân tiến, vượt xa quân sĩ Z Quốc.

Uy Ni Tư tưởng rằng trận chiến này tỉnh S cũng sẽ giống như tỉnh M, dễ dàng công kích, nhưng vượt ngoài dự tính của ông, giao tranh nửa tháng, bọn họ chẳng những không chiếm được tỉnh S, ngược lại còn bị quân sĩ Cỗ gia hung hăng đánh lùi ba lần, thậm chí tỉnh M còn bị Cỗ gia lấy lại hai cái khu vực.

"Cỗ gia tỉnh S..."

Uy Ni Tư còn nhớ điện báo lần trước, chiếm mất mấy xe lương thực của bọn họ chính là quân sĩ Cỗ gia.

Ngày đông trời giá rét, hai quân giằng co qua lại. Cỗ Tứ Gia nhìn bản đồ, hơi hơi nhíu nhíu mày, nói: "Không thể tiếp tục trì hoãn nữa. Mấy ngày tới sẽ có bão tuyết, lúc đó sẽ càng khó khăn hơn. Tôi nay trực tiếp tấn công."

"Tuân lệnh!" Quân sĩ xung quanh lập tức đáp lời, không có người nào dám xen vào ý định của ông.

"Tứ Gia, đến giờ ăn cơm." Thời điểm ăn cơm trưa, hậu cần mang đồ ăn đến, bọn họ thật sự căng thẳng. Nói là cơm nhưng thực chất chỉ là một chén cháo, bên trên có hai cái mìn thầu to, một đĩa thịt luộc, thật sự đơn sơ.

Cỗ Tứ Gia cầm mìn thầu cắn một cái, phân phó nói: "Thịt này lấy ra đem chia cho mọi người đi."

Cái mìn thầu kia ăn vào miệng quá to khiến cổ họng bị đau thế nhưng Cỗ Tứ Gia cũng không nhả mìn một cái, không ai có thể tin được anh lại là người kén ăn.

Hậu cần nhíu mày: "Nhưng mà Tứ Gia..."

"Không có nhưng mà." Cỗ Tứ Gia là người không nói hai lời, người làm hậu cần bắt buộc dĩ chỉ có thể đem thịt kia đi phân phát cho người khác.

Mọi người rời đi, Cỗ Tứ Gia đem một cái hộp để trên bàn mở ra, lấy đũa khua khua bên trong hai lần, cuối cùng chỉ gấp được một chút xíu huyết.

Không còn gì...

Cái hộp đã trống không.

Cỗ Tứ Gia có chút buồn bực, so với nửa tháng trước, bộ dáng anh bây giờ gầy yếu đi rất nhiều, tuy vậy bộ mặt anh vẫn lạnh như đao, con ngươi rất sáng.

Đưa tay sờ vào dấu hiệu Thực Mãn Lâu trên hộp, ánh mắt Cỗ Tứ Gia chợt lóe lên một cái.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 24

Gió lạnh buốt thấu xương, trong bóng tối, binh lính T Quốc đứng ở trên tường thành tuần tra. Ngọn đèn trên đó bị gió lớn lay động, binh lính xoay người lại he cật ngọn lửa. Lúc này, một ánh sáng chói mắt ở ngoài thành sáng lên, binh lính còn chưa kịp phản ứng, bên tai ầm vang một tiếng, ngọn đèn treo ở trên tường thành lắc lư hai cái rồi rơi trên mặt đất, phần dầu bên trong rơi ra nhất thời bốc cháy thành một ngọn lửa.

"Địch tới! Địch tới!" Một số binh lính T Quốc phản ứng kịp, lớn tiếng hô to cho những người khác biết.

Cuộc chiến mở màn.

"Các huynh đệ, cùng lão tử xung trận, đánh chết những tên T Quốc này, để cho bọn họ biết ông nội người là người như thế nào!" Trương phó quan rút cây thương

bên hông ra hét lớn một tiếng, dẫn đầu mọi người vượt tường xông vào.

Ánh lửa tỏa ra khắp nơi, tiếng nổ mạnh vào ban đêm bên vang lên. Bên trong tường thành bách tính Z Quốc nghe tiếng lửa đạn bên ngoài, trong lòng âm thầm cầu nguyện. Trong một gian phòng, tổ mẫu tuổi đã cao ôm cháu gái núp ở góc tường, trong phòng không có bất cứ ánh sáng nào, chỉ có bên ngoài cửa sổ thỉnh thoảng lóe lên một tia sáng, đó là thân thể nổ tung phát ra ánh lửa.

"Bà ơi, chúng ta sẽ giống như bọn Xuân Hoa bị giết chết sao?" Đứa cháu gái bé nhỏ ngẩng đầu hỏi.

Tổ mẫu ôm chặt lấy cô, nói: "Sẽ không, quân sĩ Z Quốc là quân sĩ của chúng ta, chúng ta rất nhanh sẽ an toàn thôi."

Chiến đấu giằng co một đêm cho đến khi bão tuyết tiến đến, trận chiến đấu này mới kết thúc, binh lính T Quốc nhìn binh lính Z Quốc, hai chân run run, không có bất cứ sức chống cự nào đem vũ khí trong tay vứt bỏ.

"Chúng ta đầu hàng, đừng giết chúng ta!" Mang theo khẩu âm quái dị, binh lính T Quốc mở miệng nói.

Cổ gia đánh lui quân sĩ T Quốc, tin tức truyền đến, Lục Nghiên đang phân phó mấy người lấy đậu để nấu cháo —— ngày mai chính là ngày mùng tám tháng chạp, theo truyền thống phải nấu cháo mùng 8 tháng chạp.

Hạt kê, gạo trắng, gạo nếp, táo tàu, đậu đỏ và những nguyên liệu khác cho vào nồi hầm. Tục ngữ nói "Ngũ vị điều hòa, trăm vị thơm". Trước khi nấu cháo, muốn mọi thứ hòa hợp phải xào sơ mọi thứ, sau đó cho gạo vào chảo rang lên rồi cho nước vào nấu, kế tiếp thêm các nguyên liệu khác theo thứ tự.

Nấu cháo nói thì đơn giản, nhưng muốn nấu ra một bát cháo mỹ vị cũng không đơn giản, đặc biệt là Lục Nghiên, muốn dùng một cái nồi lớn như vậy để nấu, càng không đơn giản. Nước nấu cháo cho nhiều thì cháo bị lỏng, ít thì bị đặc, muốn ước lượng cho vừa đủ phụ thuộc vào kinh nghiệm của người đầu bếp.

Các loại nguyên liệu được đặt vào một cái nồi lớn, phía dưới để lửa lớn. Lửa nổi lên, nước dùng bên trong từ từ sôi trào hùng hục, hương thơm của gạo cũng dần dần nhẹ nhàng bay ra.

"Chị chị! Tin tức tốt a. Cổ Tứ Gia bọn họ đánh thắng quân sĩ T Quốc, đem người T Quốc đuổi ra khỏi tỉnh M, hiện tại tỉnh M là của chúng ta." Lục Thực từ ngoài chạy vào, trong tay nắm chặt một tờ báo chí, vô cùng kích động, chưa vào cửa đã nghe thấy âm thanh của cậu.

Lục Nghiên phân phó hạ nhân chú ý lửa rồi kêu Lục Thực đem tờ báo đến cho cô xem.

Trên tờ báo đen trắng, Lục Nghiên lần đầu tiên nhìn thấy một bức ảnh chụp chiếm cứ trang bìa. Đây chẳng qua là một cái bóng dáng màu đen, mặc quân trang màu đen, vai rộng eo thon, đôi chân rất dài rõ ràng rất giống những người khác nhưng trên người của anh có một loại khí chất băng lãnh độc đáo, giống như là kiểm sắc ra khỏi vỏ, tài năng bộc lộ, chỉ là một tấm ảnh chụp, tất cả mọi người có thể cảm nhận được áp lực từ trên người cậu truyền đến.

Đây chính là Cổ Tứ Gia...

Lục Nghiên trong lòng dâng lên một cái ý nghĩ như vậy, tinh thần có chút lung lay.

Trên báo, phóng viên ca ngợi hết sức đối với quân sĩ Cổ gia, nhất là vị Thiếu tướng Cổ Tứ Gia, quả thực đem đối phương khen ngợi tới tận trời xanh chỉ thiếu chút nữa là nói anh chính là thần tiên!

Lục Thực vẻ mặt phấn chấn nói: "Thật sự là quá tốt. Ta xem người T Quốc còn có thể đắc ý như thế nào."

Ngày thứ hai ngày mùng tám tháng chạp, toàn bộ Thực Mãn Lâu không còn chỗ ngồi, tất cả đều là đến Thực Mãn Lâu uống cháo mùng 8 tháng chạp. Mấy ngày trước, Lục Nghiên đã nói ngày mùng tám tháng chạp này cháo sẽ do cô tự tay chế biến, một chén chỉ cần nửa lượng bạc. Giá cả thực sự rất tốt so với một món ăn hai ba đồng đại dương, món này mới thật sự thực dụng a.

Không biết vì sao, tất cả mọi người đều mang cảm giác được lợi.

Cháo nấu một đêm, đậu bên trong đã được ninh nhừ cùng với gạo hoà quyện với nhau, màu sắc tinh xảo tới mức có thể nhìn thấy các loại vật liệu bên trong. Ăn vào một miếng cảm nhận được cháo đã nấu mềm mịn hơi ngọt nhẹ vị đường, ăn vào trong bụng tràn ngập sự ấm áp dễ chịu, cực kỳ thoải mái.

"Thơm!" Lý Chiêu thấp giọng kêu một tiếng. Chỉ là một chén cháo vô cùng đơn giản nhưng lại qua mắt vô số mỹ vị khác.

Hạt sen trong veo, đậu đỏ ngọt lịm, son được đã hoàn toàn tiết ra hết chất dinh dưỡng ngấm vào bên trong.

Một bát cháo tuy không nhiều nhưng mùi vị thơm ngọt, cực kì tương xứng với dưa muối ở Thực Mãn Lâu, đầu lưỡi đúng là đang được hưởng thụ một loại đãi ngộ đặc biệt.

Bên trong tứ lâu khác mọi người ồn ào, náo nhiệt nhưng trong Thực Mãn Lâu bỗng dưng có một người vừa đến thì thấy tất cả đang rơi vào im lặng, đến mức người nọ nghi ngờ không biết mình có nhầm chỗ hay không. Ở đây mỗi người đều bận rộn chăm chú vào việc ăn, vác cái bụng trống không đi vào lại ưỡn cái bụng căng phồng đi ra.

"... Mang cho ta một tô canh, cháo mùng 8 tháng chạp cũng lấy một phần!" Có khách đối tiểu nhị quát.

Tiểu nhị thấy nhưng không thể trách, đáp một tiếng.

Đĩa rau xào còn dư chút nước cũng không muốn lãng phí, cầm com trộn lên ăn cũng có hương vị, so với những thứ khác không hề thua kém, thậm chí bởi vì là nước rau còn đọng lại nên chất ngọt rất nhiều, đem đi trộn com mùi vị càng tuyệt vời hơn.

"Nào nào nào, nhanh tay lấy tiền ra, tổng cộng mười lăm đồng đại dương, mỗi người ba đồng a." Phía trên có một bàn, thanh niên mặc tây trang màu trắng rực rạch

thân mình nói một câu, bốn người khác sột soạt lấy tiền trong túi ra.

"Ai, đồ ăn đúng là ngon thật, nhưng giá cả cũng quá cao rồi. Ta một tháng cũng chỉ được ba đồng đại dương tiền tiêu vật." Có người thờ dài, ăn một bữa vậy mà đã xài hết tất cả tiền tiêu vật a....

Có người đập bàn một cái chát, nói: "Tốt xấu chúng ta mỗi người hùn vào một ít, một tháng cũng có thể ăn một bữa. Người không thấy bàn bên cạnh kia là hai tháng mới ăn được một lần nha."

"Hắc hắc, ta một tháng được năm đồng đại dương, còn lại hai đồng, có thể mua một hộp đậu đỏ mềm đem về, em gái ta thích ăn món này."

Năm người một người hùn vào ba đồng, đem mười lăm đồng đại dương đưa cho tiểu nhị. Bọn họ đều xem như là con nhà giàu có nhưng một tháng cũng chỉ có thể ăn một bữa, bọn họ như vậy đừng nói chỉ những người khác.

Thanh niên có diện mạo tuấn tú nói: "Mạnh Cùng, em gái ngươi cùng vị Lục tiểu thư này không phải là bạn đồng học sao? Người đi hỏi cô ấy xem có thể giảm giá một chút hay không a?"

Vị tiên sinh tên Mạnh Cùng nói: "Lục tiểu thư đã lâu không đi đi học, em gái ta cùng cô cũng không quá thân thiết, chắc sẽ không được đâu."

"Ài!" Đánh gãy sự hy vọng của mọi người, ai nấy nhịn không được thờ dài.

"Món cửu trân quái này nghe nói là món chính trong cung đình, một phần giá tận 25 đồng đại dương, cũng không biết rốt cuộc là cái vị gì. Hay là chúng ta gom góp tiền, chờ cuối năm đến nếm thử món này đi." Có người chỉ vào đồ ăn hung trĩ bưng bưng nói.

Bọn họ một đám người đều là học sinh, bình thường đến Thực Mãn Lâu cũng chỉ để ăn vặt, nhưng dù vậy giá cả cũng không thấp, thấp nhất cũng phải một đồng đại dương.

"Cửu trân quái... Quá mắc, gác mộng suốt đời của ta chính là đem tất cả thức ăn ở Thực Mãn Lâu thưởng thức hết!"

Thật sự là một nguyện vọng to lớn a.

\*

Bên ngoài Thực Mãn Lâu, đội ngũ xếp hàng thật dài thật xa. Hôm nay là ngày mùng tám tháng chạp, Thực Mãn Lâu không có phân phát canh, mà là bốc thí cháo.

Trong nồi lớn cháo không thể nói là đặc sệt, nhưng cũng có thể nhìn thấy gạo rất nhiều. Một chén cháo nóng vào bụng thật sự có thể no cả ngày.

"Anh trai, có thể cho ta thêm một chén không? Trong nhà ta còn có một em gái, em ấy ngã bệnh, không thể tới, ta có thể lĩnh hộ em ấy một chén không?" Một đứa bé trai lĩnh cháo xong không lập tức rời đi mà nhìn người bốc thí cháo, nhỏ giọng thỉnh cầu.

Người bốc thí cháo nhìn cậu một cái, lắc lắc đầu, nói: "Người nói như vậy nếu ta đồng ý thì những người khác cũng sẽ nói như vậy, mỗi ngày đều thế thì có phải ta phải thêm mỗi người một chén không? Một người chỉ có thể lĩnh một chén, đây là quy củ."

"Anh trai, ta nói là sự thật, em gái ta thật sự bị bệnh." Tiểu nam hài có chút nóng nảy, lớn tiếng nói, cậu không phải là loại người nói dối đâu.

"Làm sao thế này?" Lục Nghiên vừa vặn đi tới, thấy thế liền hỏi.

"Tiểu thư!" Người bốc thí cháo nhìn thấy cô, lập tức kêu một tiếng.

Lục Nghiên khẽ gật đầu, cúi đầu nhìn tiểu nam hài trước mặt, đột nhiên cảm thấy cậu có chút quen mắt, "Ta có phải đã gặp ngươi rồi đúng không?"

Tiểu nam hài lớn tiếng nói: "Đại tiểu thư, ta là A Tài, ta lúc trước bán báo cho ngài, ngài trả cho ta một đồng đại dương."

Lục Nghiên hơi sững sờ, nhận ra cậu là ai. Đứa nhỏ này để lại cho cô ấn tượng rất sâu sắc, một ánh mắt tràn đầy sinh khí.

"Là người a..." Lục Nghiên mỉm cười, hỏi cậu: "Thế ngươi có chuyện gì vậy?"

Nói đến đây, A Tài lập tức có chút khó khăn, nói: "Em gái ta ngã bệnh, ta nghĩ lĩnh thêm một bát cháo. Ta biết, việc này không hợp quy củ, nhưng ta thật sự có một người em gái." Cậu có chút nóng nảy, sợ Lục Nghiên không tin lời của cậu.

Lục Nghiên cười nói: "Ta không phải không tin ngươi... A Lục, cho vị tiểu tiên sinh này thêm một bát cháo."

A Lục lập tức đáp lời.

Nghe vậy, A Tài bộ mặt nháy mắt liền sáng lên.

Lục Nghiên không có đem chuyện nhỏ này để ở trong lòng, A Tài lĩnh hai chén cháo xong bưng trở lại chỗ ở của mình. Nói là nơi ở, đây chẳng qua là một cái nhà bị phá tan hoang, đến lúc trời mưa, nơi này ngay cả một chỗ đặt chân đều không có, nhưng cho dù như thế, cũng là nơi phải tranh đoạt mới có được.

A Tài đi đến góc hẻo lánh, ráp hai băng ghế rách nát vào làm giường. Ở phía dưới một tiểu cô nương gầy yếu quần chân bông nhưng cũng không thể giữ ấm được cho cô, đó chính là em gái của A Tài.

"Lão đại!" Người trong phòng đều là hài tử không lớn không nhỏ, mà bọn họ đều dựa vào A Tài nuôi sống nên tôn cậu làm lão đại.

Chào hỏi một lượt xong A Tài đi đến góc hẻo lánh kia.

"A Mạn, ta hôm nay gặp lại được người hảo tâm kia, cô ấy là Lục gia đại tiểu thư, cô còn sai người cho ta thêm một bát cháo, người mau uống chén cháo này đi."  
Đem em gái ôm dậy, cảm nhận được thân mình A Mạn gầy trơ cả xương, A Tài có chút khổ sở.

A Mạn hơi hơi mờ mắt, bên miệng cười lộ lên còn có hai lúm đồng tiền, ôn nhu dịu dàng mềm mại, cô nhỏ giọng kêu một tiếng anh.

A Tài sờ sờ cái trán của cô, vẫn rất nóng, đến mức cả người cô đỏ rực, toả ra khí tức nóng rực.

A Tài có chút suy nghĩ, cậu sờ quần áo bên cạnh tìm đồng đại dương kia quyết định mang A Mạn đi tìm đại phu.

"A Mạn, người uống cháo nhanh lên, uống xong anh dẫn người đi tìm đại phu!"

Cậu có một đồng đại dương, nhất định có thể xem bệnh cho em gái.

Sau khi A Tài rời đi, Lục Nghiên đứng ở trên lầu nhìn người phía dưới có chút đăm chiêu. Thế đạo này so với kiếp trước của cô còn khó hơn, nhưng bất luận là thời đại nào, tình hình kẻ ăn không hết người lần không ra đều như nhau.

Muốn giải quyết vấn đề này căn bản không có khả năng, bất quá...

"... Tục ngữ nói, cho người cá không bằng chỉ người cách bắt cá!"

Trong lòng cô nảy sinh vài ý niệm. Có điều giờ đây Lục gia còn có nợ trong người, việc này, còn phải chậm rãi lên kế hoạch.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 25

Lục Nghiên nấu cháo mồng 8 tháng chạp được rất nhiều người thích, cháo được nấu cả đêm đậm sệt ngọt lịm, đậu bên trong hoàn toàn nhừ hết, ăn thơm ngọt ngon miệng.

Thực Mãn Lâu bố thí cháo ba ngày, vào ngày thứ ba, quân sĩ Cố gia từ tỉnh M trở lại. Lục Nghiên lúc đó đang ở lầu lầu cảm trần châu trên đầu Hắc Điều. Bởi vì cô cứu tên tiểu tử này nên vật nhỏ kia bám riết lấy cô. Cô đặt cho nó một cái tên oai dũng gọi là Hắc Dực.

Đứng ở trên lầu, cô nhìn thấy quân sĩ Cố gia phía dưới đi qua ngã tư đường. Đi đầu là một nam nhân anh tuấn cười một con hắc mã, cầm trong tay một chiếc roi ngựa, vóc dáng cao ngất. Cho dù khoảng cách xa như vậy nhưng cũng có thể cảm nhận được nhuệ khí trên người đối phương, giống như một thanh bảo kiếm dính máu được mở ra vô cùng sắc nhọn.

Hắc Dực đập cánh dừng trên tay cô, Lục Nghiên liếc mắt nhìn, đột nhiên cười nói: "Hắc Dực, nhìn người cùng vị Cố Tứ Gia này thật sự là có chút giống nhau."

Hắc Dực mở to mắt xanh nhìn cô với lòng hiếu chiến hoang dã cực kì cao.

Lục Nghiên sờ đầu của nó, con vật nhỏ lập tức vỗ cánh bay đi, Lục Nghiên nhìn không được cười nhẹ —— bất luận là Hắc Dực hay là vị Cố Tứ Gia kia thì trên người bọn họ đều có nét giống nhau, đó là làm tan vỡ trái tim con người và mạnh mẽ vô cùng.

Từ ngày thứ hai Cố Tứ Gia trở về, người đến báo phòng Cố gia nối liền không dứt. Vị tướng quân này tuổi tuy còn trẻ nhưng chưa từng bại trận, một lần nữa lập kỷ lục mới, cùng Cố gia giao hảo thật sự là trăm lợi mà không có hại.

Cố Lục hai nhà có hôn ước cho nên Cố Tứ Gia trên danh nghĩa vẫn là Tứ thúc của Lục Nghiên. Quan hệ hai nhà như vậy, nếu không đi báo phòng thật sự có chút không ổn.

"Bây giờ đúng là có chút khó khăn. Nếu như Cố Thành không phải là một tên nghiệt thì đây đúng là một cửa hôn sự tốt." Lục Thực ngồi ở trên ghế, thờ dài nói.

Cố Thành ở trong lòng cậu chỉ có thể hình dung là một tên nghiệt —— từ chối chị xinh đẹp của cậu, cô nương tốt như vậy mà không cần không phải nghiệt thì là gì?

Thành B bên kia có một đại nguyên soái, quân phiệt từ nam chí bắc nổi lên bốn phía, ngoại tộc xâm phạm quốc thổ, hiện tại khắp nơi đều chống đỡ ngoại xâm, nhìn thì vẫn tưởng đất nước vẫn còn đang an ổn nhưng trên thực tế lại là sóng ngầm sôi trào, nói không chừng ngày nào sự cân bằng sẽ bị phá vỡ.

Nhưng cho dù như thế nào, thời đại này ai mạnh thì người này có quyền. Cố gia ở phía Nam coi như là một trong những quân phiệt có thực lực vô cùng mạnh mẽ. Có Cố gia che chở không phải là dựa vào một tòa núi lớn sao? Kết thân với Cố gia là một việc mà có đốt đèn lồng cũng tìm không thấy, khó trách Lục Thực phải nói lời cảm ơn.

Lục Nghiên đem điểm tâm sáng nay làm bỏ vào hộp đồ ăn: "Tục ngữ nói, dựa vào núi núi có thể đổ, dựa vào nước nước sẽ trôi, dựa vào cái gì cũng không bằng dựa vào chính mình. Cố gia hôm nay huy hoàng, nhưng ai biết được sau vài năm, Cố gia có thể trở nên như thế nào?" Theo những gì cô nhìn thấy, toàn bộ Z Quốc hiện nay quân phiệt tuy nói đều nghe theo lệnh đại nguyên soái Thành B, nhưng không bên trong thật ra là thế nào, thứ chính trị này có thể thay đổi trong nháy mắt, nói không chừng ngày mai Cố gia liền không thể giữ vững.



Lục Nghiên đối Cổ gia không có hảo cảm, người duy nhất làm cho cô có ấn tượng tốt một chút cũng chỉ có vị Cổ Tứ Gia kia dù chưa từng gặp mặt. Ngay cả cha mẹ em em mình đối với vị Cổ Tứ Gia này đều rất tôn sùng, nghe cũng biết chính là người có đạo lý có năng lực.

"Nếu chị có thể gả cho Cổ Tứ Gia thì thật tốt a, so với Cổ Thành thì đáng tin hơn nhiều." Lục Thực đột nhiên mở miệng nói, Cổ Tứ Gia là thần tượng của cậu, làm cho cậu cảm nhận đây là người tỷ phụ tốt nhất.

Lục phu nhân một bên trừng mắt nhìn cậu, nói: "Nói bậy nói bạ, Cổ Tứ Gia là trưởng bối của các người, làm sao có thể như vậy chứ?"

Lục Thực cũng biết chính mình lỡ lời, nhưng vẫn không nhận được nói: "Toàn bộ Tỉnh S, có thể xứng với Cổ Tứ Gia có mấy người? Tuy nói là trưởng bối, nhưng tuổi của hân cùng chị cũng gần như nhau. Con cảm thấy chị nếu như gả cho Cổ Tứ Gia là vô cùng tốt, đến lúc đó để xem Cổ Thành đắc ý như thế nào, hân còn phải cung kính kêu chị một tiếng thêm."

Cổ Tứ Gia năm nay cũng mới hai mươi ba tuổi, chênh lệch với Lục Nghiên năm tuổi, Lục Thực càng nghĩ càng cảm thấy việc này đáng tin.

"Bốp!" Lục lão gia vỗ vào đầu của cậu, nói: "Xú tiểu tử, lại đang nói hươu nói vượn cái gì."

Cổ Tứ Gia cùng Lục Nghiên nhà cậu...

Lục lão gia trong đầu lóe qua một suy nghĩ như vậy sau đó chợt bật cười, lắc lắc đầu, không tiếp tục suy nghĩ nữa.

Cổ Tứ Gia thật sự là người có bản lĩnh, toàn bộ cô nương ở Lục Thủy Thành, ai không muốn gả cho anh, nhưng Lục lão gia lại chưa từng nghĩ tới Lục Nghiên cùng Tứ gia có khả năng —— chú cùng chất nữ, đây căn bản là không hợp quy củ.

Những người giống như Lục gia đến bãi phòng rất nhiều, Lục Nghiên bọn họ đến Cổ gia liền nhìn thấy không ít người có chung mục đích với mình, quay qua quay lại đều rất quen mắt.

Lục gia cũng có người quen, chẳng qua là khi Lục gia suy tàn, những người "Bằng hữu" này lại khoanh tay đứng nhìn, giờ đây trông thấy Lục Gia cũng không có ai không biết xấu hổ đi lên cùng bọn họ nói chuyện.

Người giúp việc dẫn bọn họ đi lên lầu hai đến một căn phòng kiểu phương Tây, lầu một là một phòng khách khổng lồ, kiến trúc theo phong cách châu Âu có treo một cái đèn chùm lớn, nhìn rất đẹp.

Tài sản của Cổ gia rất lớn, Cổ tướng quân có một vợ lớn, bốn người vợ kế, Cổ Tứ Gia là con trai nhỏ nhất, khi tuổi đã cao mới sinh ra, địa vị tự nhiên không giống những đứa khác.

Trong phòng khách, Cổ phu nhân ngồi ở ghế giữa, mặc một chiếc sườn xám màu tím nhạt, dáng người thướt tha duyên dáng, là một người phụ nữ xinh đẹp, vây xung quanh cô đều là những người nịnh hót. Lục Nghiên đảo mắt nhìn, chỉ nhận ra Cổ Đại nãi nãi nhưng có một cảm giác thân thiết kì lạ.

Khách nhân trong sảnh không biết có tâm tư gì nhưng ít nhất có thể khẳng định, vị Cổ Tứ Gia này, tuyệt đối là rẻ hiên trong lòng rất nhiều người.

Người Lục gia đi vào, đem lễ vật cầm trong tay đưa cho một người hầu xong chỉ kịp cùng Cổ phu nhân chào hỏi qua liền bị những người khác chen lấn đẩy ra.

Thật ra bọn họ cũng không có ý định gấp gáp lấy lòng ai, cho nên yên lặng ngồi một bên, thu nhỏ cảm giác sự tồn tại.

"Điểm tâm này..."

Trên bàn bày điểm tâm, vàng trắng hai màu, Lục Thực lấy một khối ném thử nói: "Thứ này nghe nói là từ châu Âu mang về gọi bánh kem. Cái phần màu trắng này gọi là kem thì phải. Hương vị cũng không tệ lắm, nhưng mà em cảm thấy vẫn là bánh đậu đỏ chị làm ăn ngon hơn."

Nếu như là trước kia, Lục Thực sẽ bị bánh kem này làm ngạc nhiên, nhưng sau khi thương thức tay nghề Lục Nghiên chỉ còn cảm giác như mây trôi qua núi, thật sự bình thường a.

Lục Nghiên đối với món ăn tân kỳ này thật sự có chút tò mò, lấy một khối ném thử, hương vị so với tưởng tượng của cô còn tốt hơn, cảm giác mềm mịn nhất là lớp màu trắng kia cho vào miệng lập tức tan ra, hết sức thơm ngọt.

"Cái này gọi là kem... Cũng không sai, bên trong có loại nguyên liệu chị không biết..." Lục Nghiên nhắm nháp.

Ăn xong hai khối bánh ngọt, uống hai ly hồng trà, trừ không gian có chút ảm ỉ do tranh cãi thì thật ra cảm giác rất nhàn nhã.

"Trách không được phương Tây kia thích dùng trà chiều, chị, trở về chúng ta cũng uống trà chiều đi." Lục Thực hưng trí bừng bừng đề nghị.

Lục Nghiên đột nhiên muốn đi rửa tay, liền gọi nha đầu Cổ gia đến, nói nha đầu mang cô đi rửa tay.

"Lục tiểu thư, đi bên này..." Tiểu nha đầu tên Hồng Châu, tuổi có vẻ còn rất nhỏ, khuôn mặt mập mạp khiến long người cảm giác mềm nhũn.

Hai người đi ra từ nhà vệ sinh, nửa chừng thì thấy một lục y nha đầu chạy tới kéo tay Hồng Châu, sốt ruột nói: "Hồng Châu, Nhị nãi nãi gọi người, người mau đi với ta."

Hồng Châu nhìn thoáng qua Lục Nghiên, có chút khó xử nói: "Nhưng ta nơi này còn có việc..."

"Chuyện gì cũng phải gác lại nếu không Nhị nãi nãi nổi giận cần thận da của người." Nha đầu kia mặt mày sốt ruột, bất chấp Lục Nghiên là khách, xem ra thật sự có việc gấp.

Thấy thế, Lục Nghiên cười cười, nói: "Người đi đi, ta biết đường trở về."

Hồng Châu cảm kích đối với cô cười cười, theo lục y nha đầu kia đi.

Phía trước ồn ào náo nhiệt nhưng ở đây lại tĩnh lặng, chỉ ngẫu nhiên nghe thấy tiếng mấy con chim riu ra riu rít. Thật là một khoảng thời gian yên tĩnh tốt đẹp.

Lục Nghiên theo trí nhớ đi tới. Sân nhà Cố gia rất lớn. Lục Nghiên nhìn thấy trong vườn một mảnh trắng xóa, đó không phải là tuyết mà gọi là "Hoa Cầu Tuyết". Loại hoa này cùng cảm tử cầu có chút giống nhau, nhưng màu sắc chỉ có một màu trắng, một năm bốn mùa đều nở, vô cùng dày đặc, nhìn giống như một đám cầu tuyết.

"Hoa Cầu Tuyết..." Lục Nghiên hai mắt sáng lên, vén váy đi qua, ngồi xổm trên mặt đất sờ đoá hoa, trêu mến nhìn nó.

Hoa cầu tuyết là loài hoa yêu thích của cô, sức sống của nó rất bền bỉ và nhìn dáng cũng rất đẹp. Kiếp trước trong viện cô cũng có trồng một mảng lớn. Hơn nữa, hoa này dùng làm điểm tâm cũng rất ngon. Hương vị rễ cây có chút giống như sơn dược.

Bàn tay của Lục Nghiên rất xinh đẹp, ngón tay thon dài trắng nõn chạm vào cánh hoa tuyết trắng đến mức trong suốt, móng tay hồng hào khỏe mạnh rất bắt mắt.

Một chiếc bóng đột ngột xuất hiện trước mặt, Lục Nghiên ngẩng đầu, ánh mặt trời có chút chói mắt, làm cho cô theo bản năng nheo mắt ——nam nhân cao lớn được một vầng sáng cấp bao bọc, dáng người cao lớn, cái bóng đáng của cậu che phủ cả người Lục Nghiên.

Mùi hương nhẹ nhàng, thơm mát, Lục Nghiên nghĩ vậy.

Ánh mắt đối phương chăm chú nhìn chăm chăm ngón tay Lục Nghiên.

Ngón tay Lục Nghiên hơi rút lại, có chút không được tự nhiên cho tay vào trong tay áo.

"Người thích hoa này?" Đối phương mở miệng hỏi, thanh âm rất trầm thấp, êm tai, khiến cho trái tim người ta tê dại.

Lục Nghiên đứng dậy, lúc này mới phát hiện nam nhân trước mắt thật cao lớn, ước chừng cao hơn cô một cái đầu.

Vào mùa đông nhưng cậu chỉ mặc một chiếc áo somi màu trắng cho vào quần, eo hẹp vai rộng.

Cho dù ăn mặc mỏng manh như vậy, Lục Nghiên vẫn cảm nhận được nhiệt độ trên người anh, cách anh hai bước chân mà độ ẩm nóng kia vẫn tỏa ra rất nhiều với mồ hôi chảy nhễ nhại. Đôi tay anh rất đẹp, trong tay cầm một chiếc roi ngựa, ngón tay tràn đầy sức mạnh.

Mặt anh tuy lạnh lùng nhưng không giấu được sự anh tuấn. Đôi mắt thâm thúy sâu hun hút, là loại người rất có sức áp bức.

Nam nhân này sức sống rất mạnh mẽ, lạnh nhạt nhưng kiên cường.

Lục Nghiên có chút ngập ngừng nhìn người đàn ông này, hỏi: "Chúng ta đã gặp nhau chưa?"

Tại sao lại cảm thấy đối phương có chút quen mắt a.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 26

Nam nhân mất mũi lãnh đạm tuấn tú, dáng người cao ráo và vô cùng áp bức, áo somi của hắn mở hai nút ở trên để lộ lồng ngực cường tráng bên trong, có thể thấy được từng giọt mồ hôi lăn dài ở đó—— tiết trời rất lạnh nhưng người này lại là một thân mồ hôi. Bộ dáng sau khi vận động, nhiệt khí trên hắn giống như cảm giác hắn mang lại, rất ấm áp.

Lục Nghiên lui về sau hai bước, lúc này mới cảm thấy cảm giác nặng nề áp bức.

"Chúng ta không phải trước kia đã gặp nhau sao?" Vừa hỏi những lời này Lục Nghiên vừa nghĩ xem nàng đã gặp người đàn ông này lúc nào. Người khiến người ta mang cảm giác áp bức như vậy thật sự không nhiều, gặp một lần chắc chắn sẽ rất khó quên.

Nam nhân cũng không trả lời câu hỏi của nàng, vòng qua bụi hoa đi tới, thân hình cao lớn vững chãi đứng bên cạnh Hoa cầu tuyết trắng tinh, khí thế bức người đều trở nên mềm mại đi.

Nhưng Lục Nghiên vẫn lui về sau một bước, giống như đang kinh hoàng.

Nam nhân dừng lại cách nàng hai bước, nhìn thật sâu vào nàng, hỏi: "Người sợ ta?"

Lục Nghiên lắc lắc đầu, lại gật đầu một cái, nói: "Tứ Gia ngài đại danh hiển hách, ai đối với ngài, đều là tôn kính vô cùng."

Nơi này là Cố phủ, đối phương mang bộ dáng chủ nhà, tuổi tác lại không lớn, trừ Cố Tứ Gia, Lục Nghiên không nghĩ ra người nào khác. Chỉ là vị Cố Tứ Gia này so với trường tượng của Lục Nghiên có vài phần giống nhau cho nên không thể nghi ngờ, đây là một nam nhân mạnh mẽ, uy lực.

Cố Tứ Gia đối với việc Lục Nghiên đoán ra thân phận hắn không mấy kinh ngạc. Hắn có mấy tiểu chất nữ, cũng có người tuổi tác lớn hơn Lục Nghiên nhưng tính tình cực kỳ âm ỉ, so với Lục Nghiên cho người ta cảm giác thực khác biệt.

Lục Nghiên giống như là một đầm nước trong son động, yên lặng mà âm u, mỹ lệ phong tình.

Hắn lấy tay ngắt một đóa Hoa Cầu Tuyết sau đó đưa cho Lục Nghiên, nói: "Hoa rất xinh đẹp, trách không được ngươi thích."

Lục Nghiên cầm lấy đóa hoa, thấp giọng nói cảm tạ: "Cám ơn ngài khích lệ... A!" Tay đột nhiên bị hắn nắm lấy, Lục Nghiên nháy mắt kinh ngạc ngẩng đầu nhìn nam nhân kia.

Cố Tứ Gia không nhìn nàng, đôi mắt chăm chú nhìn đầu ngón tay của nàng.

Da hắn ánh lên màu mặt ong nhìn rất khỏe mạnh, ngón tay sức lực cường đại, bắt lấy tay Lục Nghiên khiến nàng không thể cử động. Làn da Lục Nghiên trắng giống như Hoa Cầu Tuyết kia, vừa trắng vừa mềm, ngón tay thon dài được cắt tỉa gọn gàng, hồng hồng xinh đẹp.

Một đen một trắng, nhan sắc hai người đặt cùng một chỗ lại cực kỳ hài hòa.

"Tay ngươi, rất đẹp." Cố Tứ Gia đột nhiên mở miệng, Lục Nghiên về mặt mơ hồ.

Đôi tay này nổi lên xanh nhạt, thon dài trắng nõn, nếu đeo lên một chiếc vòng ngọc nhất định sẽ trở thành một bức tranh sinh đẹp.

Giống như lúc hắn đột nhiên nắm lấy tay nàng, hiện tại hắn cũng đột nhiên buông tay ra, nhàn nhạt mở miệng nói: "Ngươi có thể như Cố Thành gọi ta một tiếng Tứ thúc."

Những lời này là nói cho Lục Nghiên biết, hắn biết thân phận của nàng, lập tức ngoan ngoãn kêu một tiếng: "Tứ thúc."

Cố Tứ Gia gật đầu, ngoắc tay gọi một người lại, nói: "Đưa Lục tiểu thư trở về." Lúc này, Lục Nghiên mới nhìn thấy phía sau hắn là một đám hạ nhân, nha đầu tiểu tư cung kính, cũng không dám thờ ơ mạnh mẽ một chút.

Người đàn ông này khí thế thật sự quá mạnh mẽ, có thể làm cho người ta không chú ý đến những người phía sau hắn.

Một nha đầu đi lên, lễ phép nói: "Lục tiểu thư, bên này thỉnh."

Lục Nghiên đối với Cố Tứ Gia phúc lễ, suy nghĩ một chút rồi lễ phép nói: "Thực Mãn Lâu của Lục gia chúng ta khai trương trở lại, nếu Tứ thúc có rảnh rồi mời tới ngồi một chút."

Theo nha đầu trở lại đại sảnh, Lục Nghiên nhìn nàng khẽ nói tiếng cảm ơn, về vị trí của mình.

"Tỷ tỷ tại sao lại trở về chậm như vậy? A, trong tay còn có một đóa hoa." Lục Thực nhìn thấy nàng trở về, chú ý tới nhánh Hoa Cầu Tuyết trong tay nàng liền mở miệng hỏi.

Lúc này, Lục Nghiên mới giật mình thấy chính mình đã đem này đóa hoa kia về: "Mới vừa ở hoa viên nhìn hoa này nở rất nhiều, nhìn không được dừng lại trong chỗ lát."

Lục Thực bĩu môi, nói: "Cô nương như các ngươi chỉ thích những thứ hoa hoa thảo thảo như thế này."

Đang nói, cửa đột nhiên truyền đến một trận rối loạn, Lục Nghiên ngẩng đầu nhìn liền thấy Cố Thành cùng Diệp Tinh dắt tay đi tới, nam nhân diện mạo thật sự xinh đẹp.

Trong nháy mắt đó, Lục Nghiên cảm nhận được ánh mắt những người khác nhìn nàng là sung sướng khi người khác gặp họa.

Vị hôn phu cùng nữ nhân khác quang minh chính đại đi cùng nhau, khó trách người khác sẽ cười nhạo.

Mặc kệ ánh mắt của họ, Lục Nghiên nâng chung trà lên hơi hơi nhấp một miếng.

"Nãi nãi, mẫu thân, Nhị thẩm..." Cố Thành lời kéo Diệp Tinh đi đến trước mặt Cố phu nhân chào hỏi, lúc này mới đem Diệp Tinh đang xấu hổ mang sợ hãi kéo đến giới thiệu: "... Đây là Diệp Tinh, là bạn gái của ta..."

Trước mặt mọi người, hai người tay nắm tay, không giấu sự thân mật, làm cho không ít người trong phòng tự kỷ nói nhỏ đứng lên —— điệu bộ này, vẫn còn có chút các phu nhân cảm thấy có thương tích phong hoá (thật sự câu này ta ko dịch dc L 还是有些夫人觉得有伤风化了)

"Lộc cộc!" Diệp Tinh vừa muốn nói gì đó thể nhưng phòng khách an tĩnh lại không thích hợp vang lên một thanh âm như là chén trà đặt lại trên bàn.

"... Ta nghĩ, Cố gia đại khái là không chào đón Lục gia chúng ta, chúng ta đi về trước vậy." Lục Nghiên mỉm cười thờ ơ nhìn qua, ánh mắt ẩn sáng ngầm nhưng không thô tục ngược lại mang theo một loại phong thái mê người, như là mẫu đơn nở rộ vô cùng diễm lệ.

So sánh với nàng, Diệp Tinh trong nháy mắt liền có vẻ có chút hẹp hòi, kém đi một chút phong thái.

Lục Nghiên khẽ mỉm cười, cử chỉ ung dung hào phóng, hoàn cảnh này vốn dĩ nàng nên cảm thấy xấu hổ vậy mà phong độ vẫn còn. Hai người Cố Thành bên kia trong nháy mắt có chút quần bách.

Các người nên tự cảm thấy xấu hổ đi!

"Cổ gia các người nếu không hài lòng mối hôn sự này, vậy thì cứ nói thẳng, Lục gia chúng ta cũng không phải kẻ bám dính không buông. Nhưng hiện tại mang nữ nhân này đến trước mặt nữ nhi của ta, đây là đang sỉ nhục Lục Gia chúng ta, sỉ nhục nữ nhi của ta sao?" Lục phu nhân phục hồi tinh thần, lửa giận công tâm, khó thờ, lại có chút choáng váng, Lục Nghiên vội vàng giữ tay đỡ lấy nàng.

Lục phu nhân hai mắt đầm lệ, bà là người tính tình hiền lành, rất ít khi tức giận, giờ đây tức giận đến mức phát điên, thanh âm cũng có chút sắc bén nói: "Lục Cổ hai nhà, đầu gì cũng đã có giao tình mấy chục năm, Cổ gia các người làm như vậy không cảm thấy sai trái sao?"

Lục Nghiên không nghĩ đến Lục phu nhân sẽ tức giận như vậy, thật ra bọn họ đã bàn tính với nhau, mối hôn sự này sớm hay muộn đều sẽ giải trừ, chỉ là không lường trước được, Lục phu nhân nhìn thấy Cổ Thành cùng Diệp Tinh lại phản ứng mạnh như vậy.

"... Mối hôn sự này chúng ta không cần nữa!" Lục phu nhân nói xong lời kéo Lục Nghiên đi ra ngoài.

Cổ gia làm sao có thể để người Lục gia rời đi, việc này nếu truyền ra ngoài, thanh danh Cổ gia bọn họ sợ là mất hết. Cổ Đại nài nài lúc này liền đi tới, thân thiết lôi kéo tay Lục phu nhân, nói: "Ai nha, tỷ tỷ sao có thể nói như vậy, lời này thật khiến tim ta tan nát. Việc hôn nhân hai nhà Cổ Lục chúng ta, Cổ gia thật sự không có ý muốn thay đổi. Hôn nữa, nha đầu xinh đẹp, xuất sắc nhu thuận, dịu dàng đoan trang như vậy, ta thích còn không kịp, đã sớm xem nàng như con gái mà đối đãi."

Bà vừa nói, vừa lôi kéo Lục phu nhân ngồi xuống: "Người a, bỏ qua chuyện này đi, việc hôn nhân giữa hai nhà Lục Cổ, đó là chuyện vãn đã đóng thuyền."

Lục phu nhân lạnh mặt nhìn, nói: "Lời hay ai cũng nói được, nhưng sự tình của Cổ Thành cùng vị Diệp tiểu thư này, toàn bộ Lục Thủy Thành đều biết, đây là không đặt Lục gia vào mắt?"

Cổ thái thái này giờ không nói gì cũng lên tiếng: "Gặp dịp thì chơi, nam nhân không phải đều là cái dạng này? Người hãy yên tâm, cửa chính Cổ gia chúng ta cũng không phải ai miêu tả câu gì cũng có thể đi vào."

Nghe vậy, sắc mặt Diệp Tinh nhất thời liền trắng, hoảng hốt nhìn về phía Cổ Thành. Đây chẳng phải là chỉ cây dâu mà mắng cây hòe sao? Chỉ thiếu một việc chia và mặt nàng mà nói Cổ gia không chào đón nàng vào cửa.

Cổ Thành vỗ vỗ tay nàng an ủi, nhìn về phía ánh mắt Cổ thái thái cũng không dám nói gì.

Cổ thái thái trước kia là cô nương con nhà giàu, lễ nghi giáo dưỡn đều vô cùng tốt, lời nói việc làm tuy mềm mại, nhưng trong lòng lại cứng rắn, nói một thì không có hai. Cho nên khi bà vừa mở miệng, toàn bộ đại sảnh đều im lặng, ai nấy cũng không dám nói một lời, Cổ Thành lại càng không dám há mồm.

Cổ thái thái cười cười, đưa tay kéo Lục Nghiên lại bên cạnh mình, vỗ vỗ tay nàng nói: "Đây là nha đầu kia đi? Đến ta nhìn một cái, đúng là tiểu cô nương càng lớn càng xinh đẹp... Ta nhớ rõ, khi người còn nhỏ ta đã từng ôm người, khi đó người mới nhỏ chừng này..." Bà khoa tay múa chân một chút, chính là khi Lục Nghiên mới sinh, so với con mèo nhỏ cũng không lớn hơn bao nhiêu.

"... Chóp mắt một cái người đã lớn như vậy, ta cũng đã già đi." Bà cảm thán, những người khác lập tức mở miệng nịnh hót nói bà còn rất trẻ.

Lục Nghiên không nói chuyện, một bộ dáng nhu thuận.

Cổ thái thái nói: "Ta biết, đứa trẻ Cổ Thành kia làm cho người chịu ủy khuất, ta đây liền kêu hấn bồi tội cho người."

Nói xong bà kêu Cổ Thành đi lên: "Còn không mau bồi tội với muội muội người?"

Tuy bộ dáng Cổ thái thái vẫn là một bộ dáng cười cười ôn hòa nhưng Cổ Thành lại không dám máy may làm trái ý nàng, đi ra phía trước, nâng tay hướng Lục Nghiên bồi tội, nói: "Muội muội Lục gia đừng giận ta, là ta vô lễ lắm."

Ánh mắt Lục Nghiên lườm Diệp Tinh sau lưng của hấn, nàng ta nghe hấn nói như thế, mặt mũi trắng bệch, không còn chút huyết sắc nào —— người bồi tội, như vậy nói cách khác là ta sai lắm?

Trong lòng Lục Nghiên có chút buồn cười, hai người các người khi chàng chàng thiếp thiếp có nghĩ tới một cô nương khác bị các người xúc phạm? Người không phải không có tội mà là người có tội lớn nhất.

"Người(CT) không phải nói mấy ngày nữa cùng với các nàng đi cười đùa chơi ở trường đua sao? Nha đầu xinh đẹp người(LN) không bằng cũng đi chơi một chút, đến lúc đó, người có chuyện gì, cứ phân phó tiểu tử Cổ Thành này, coi hấn như người hầu để bồi tội người."

Lục Nghiên muốn cự tuyệt, Cổ thái thái lại nói hai ba câu liền đem sự tình quyết định: "Được rồi, liền nghe ta, hai người các người a, cũng nên hảo hảo ở chung một lần."

Tác phong Cổ thái thái cường ngạnh cũng có thể thấy được, Lục Nghiên nhìn thoáng qua sắc mặt khó coi của Cổ Thành cùng Diệp Tinh, nghiến ngấm cười cười, nhu thuận vâng lời.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 27

Cổ thái thái nhìn dịu dàng mềm mại, trên thực tế lại là người nói một không hai, nói hai ba câu liền đem sự tình định xuống. Lục Nghiên ngoan ngoãn gật đầu: "Vâng

a."

Diệp Tinh lúc này bộ mặt đó là trắng dã, thân thể nhanh nhẹn thông minh hơi lo lắng, nhìn có vẻ sẽ lập tức té xỉu. Vị Diệp tiểu thư đời này chắc là chưa bao giờ chịu nhiều ủy khuất như thế, Lục Nghiên trong lòng suy nghĩ.

Nàng là Diệp tiểu thư có tiếng ở Lục Thủy Thành, du học D Quốc trở về, nàng mang theo một thời trang của cô nương phương Tây về đây, đi tới chỗ nào cũng được người ta theo đuổi. Bây giờ, chịu đựng ánh mắt sung sướng của người khác khi mình gặp họa, đối với nàng mà nói, quả thực chính là sỉ nhục.

Mà thái độ Cổ gia lần này cũng để cho mọi người biết, việc hôn nhân hai nhà Lục Cổ, cả hai bên đều không có đôi ý, nói cách khác vị trí nàng dâu trưởng tôn Cổ gia chắc chắn nằm trong tay Lục Nghiên.

Người Lục gia không ở lại Cổ gia nữa. Lúc rời đi, một nha đầu mặt tròn đi tới, đưa một cái hộp gỗ đồ ăn lớn cho Lục Nghiên, thấp giọng nói: "Đây là Tứ Gia đưa cho Lục tiểu thư, nói là chén mì lần trước ngài đưa tới hương vị rất tốt."

Lục Nghiên sững sốt, những người khác trong đại sảnh cũng kinh ngạc một chút, không ít người sau lưng cũng không nhịn được, ánh mắt dò xét quét tới.

Cổ Tứ Gia cùng Cổ Thành rất khác nhau, hẳn tuy rằng tuổi tác so với Cổ Thành không xê xích bao nhiêu, nhưng toàn bộ Tinh S thậm chí là toàn bộ Z Quốc đều biết, là nhân vật vang danh. Cổ gia Tứ Gia, là một vị tướng, thiếu niên anh tài. Mà Lục gia tiểu thư này, lúc nào lại cùng đối phương có lui tới, ngay cả người Cổ gia cũng không nhận được ánh mắt quét tới.

Lục Nghiên tiếp nhận hộp gỗ, thoải mái nói: "Thay ta cảm tạ Tứ thúc."

Tứ thúc...

Nghe xưng hô này, mọi người ai nấy lông mày dựng đứng.

Đội trở lại trong xe Lục gia, Lục Nghiên nhìn không được đem chiếc hộp mở ra, lúc này mới phát hiện, bên trong thế nhưng chứa tràn đầy một hộp Hoa Cầu Tuyết, hoa trắng như bông tuyết bình thường, được gói trong một bó, dùng dây rua băng tơ tằm màu hồng nhạt buộc lại, xinh đẹp cực.

Bên cạnh bó hoa còn có một chiếc hộp thù hoa hồng, bên trong chứa một chuỗi vòng tay màu đỏ san hô.

\*

Cổ gia.

Cổ Tứ Gia cảm khăn tay trắng mềm mại trong tay tinh tế quan sát, cửa thư phòng bị người đẩy ra, tiếng bước chân rất nhỏ đến trước bàn, nha đầu mặt tròn nhỏ giọng nói: "Tứ Gia, Lục tiểu thư bọn họ đã về."

Cổ Tứ Gia hơi hơi ân một tiếng, nha đầu nói: "Nếu không có việc gì, ta lui xuống trước."

Cổ Tứ Gia lại ân một tiếng, toàn bộ cuộc nói chuyện ngay cả lông mi cũng không nâng một chút, con mắt chăm chú nhìn chăm chăm sủng trong tay. Nha đầu mặt tròn hơi hơi quỳ gối, xoay người tính toán rồi đi, lại nghe thấy chủ tử của mình mở miệng gọi lại hỏi: "Lục gia có mang thứ gì đến?"

Nha đầu sững sốt, gật gật đầu nói: "Đúng là có. Có cần ta đi nhìn một cái, có cái gì liền đưa tới cho ngài?"

Cổ Tứ Gia gật đầu, xem như khẳng định.

Nha đầu trong lòng giật mình, đi ra khỏi thư phòng, người canh giữ ở cửa giữ nàng lại, hỏi: "Tứ Gia phân phó người chuyện gì?"

Nha đầu đem sự tình nói ra, cuối cùng nói: "Đây chính là lần đầu tiên. Bên ngoài không biết đem tới bao nhiêu thứ tốt vậy mà đây là lần đầu tiên Tứ Gia hỏi thăm. Lục tiểu thư này xem ra là thật sự vừa mắt Tứ Gia... Thôi không nói với người, ta phải mau đem chuyện Tứ Gia phân phó làm cho xong."

Những lễ vật khách nhân đưa tới đều bỏ vào một chỗ, nha đầu tìm phần của Lục gia xong, vội vàng đưa qua.

"Ta đem đồ vật đi đây." Nha đầu đem lễ vật để lên bàn tròn cạnh cửa sổ, trên bàn đặt một bình thủy tinh cắm Hoa Cầu Tuyết vừa mới hái, vài bông tuyết trắng còn đọng lại rơi xuống.

Cổ Tứ Gia gật gật đầu, chờ nha đầu rời đi, hắn nhìn chăm chăm hộp quà một lúc lâu, chậm rì đứng lên, đi tới bên giường.

Một lớp hai lớp...

Giấy bọc bên ngoài bị xé mở, hiện ra thứ ở bên trong là một chiếc hộp gỗ được khắc hoa. Mở hộp ra, tầng ở trên toả ra một cỗ hương vị lên vào chóp mũi, bên trong là những khối trắng tinh —— đây chính là một hộp điểm tâm.

Điểm tâm màu trắng, chính giữa điểm sắc hồng, vào miệng chính là nhàn nhạt vị ngọt.

"... Ngó..." Ăn ngon!

Cổ Tứ Gia lấy một miếng bỏ vào miệng. Điểm tâm được làm tinh xảo khéo léo, nhìn giống như hàng mỹ nghệ. Vừa đẹp vừa ngon khiến hắn một lúc bốc hai cái đầy miệng.

Điểm tâm này là món bánh làm từ bột mì, lớp vỏ bên ngoài ngọt lịm thơm ngon, bên trong lại càng mềm càng ngọt hơn, hình như là đậu đỏ nghiền nhuyễn, cảm giác sẽ không quá ngọt, mà trong miệng lại thoang thoảng mùi thơm thanh nhã.

Ừ...

Một trận gió lùa vào cửa sổ làm cửa kêu lộc cộc liên nhìn thấy mắt nam nhân biểu cảm lạnh lùng trở nên mềm mại hơn, giống như tuyết mùa đông dần tan ra, trên mặt hồ băng cũng bắt đầu tan chảy.

Thật sự rất ngon.

\*

"Tiết trời mùa đông mà còn chạy tới trường đua ngựa chơi, ta thấy tiểu thư Cố gia kia quả thực là động kinh." Xuân Hạng một bên cùng Lục Nghiên sửa sang lại xiêm y, nói làm nhảm —— nha đầu kia chính là một bà cụ non, tuổi còn trẻ mà cứ lải nhải cảm râm.

Lục Nghiên thưởng thức chuỗi vòng hồng san hô trên tay, nghe vậy nói: "Không biết là có bị bệnh hay không, nhưng loại bệnh nhà giàu này, người cũng không biết rằng rốt cuộc là muốn làm chuyện gì đâu..."

Nha đầu Hòa Hương lấy mấy món đồ đem lại, nói: "Tiểu thư trước giờ không đi trường đua ngựa, trang phục cưỡi ngựa trước kia chuẩn bị cũng không thể dùng... May mắn có vài ngày, ta cùng Xuân Hạng gấp rút cũng may kịp."

Xuân Hạng đi tới nhìn kia mấy món đồ, lắc lắc đầu, nói: "Không được, đây là trang phục bằng bố, hiện tại tất cả mọi người đều thích vải dệt bằng máy..."

Hòa Hương nói: "Có một màu bộ màu đỏ thẫm dùng vải dệt bằng máy, hình dáng cũng rất đẹp, ta còn chưa lấy ra."

Xuân Hạng kêu nàng nhanh đi lấy, xoay chuyển ánh mắt nhìn thấy vòng trên tay Lục Nghiên, có chút tò mò hỏi: "Đây chính là vòng tay Cố Tứ Gia tặng cho tiểu thư?"

Lục Nghiên khẽ gạt đầu, vòng tay này phẩm chất vô cùng tốt, nhìn ra là san hô đỏ cực phẩm được mài rất tinh tế, mỗi hạt châu lớn nhỏ hài hoà, tổng cộng có mười hai viên, óng ánh xinh đẹp cực.

Đặc biệt làn da Lục Nghiên lại mềm mại, vòng kia đeo trên tay, làm cho tay nàng trắng đến mức toả sáng, ngón tay càng lộ ra sự thon dài trắng nõn, không biết có bao nhiêu xinh đẹp a.

"Thật là đẹp mắt!" Xuân Hạng nhìn không được cảm thán, nói: "Tiểu thư ngài có đôi tay đẹp thật, ta chưa bao giờ thấy cô nương nào có tay đẹp như ngài đâu. Tay của ngài đúng là thích hợp đeo trang sức a. Cố Tứ Gia kia đúng là có mắt nhìn."

Nghe nàng nói như vậy không biết vì sao, Lục Nghiên đột nhiên nhớ tới người nọ cầm lấy tay mình, hần nói: "Tay người, rất đẹp."

Nghĩ một lát, Lục Nghiên đột nhiên cảm thấy, có lẽ đối phương đưa vòng tay này cũng không có ý gì khác, chỉ bởi vì tay nàng nhìn rất đẹp, đeo vòng tay sẽ thấy đẹp hơn mà thôi.

Lục Nghiên mỉm cười, trong lòng đột nhiên thoải mái rất nhiều.

Mặc kệ vị "Tứ thúc" này tặng vòng cho nàng là có mục đích gì, nhưng xem ra, đối phương đối với một tiểu nha đầu như nàng cũng không có ác ý.

"... Thôi đi làm thức ăn đi!" Lục Nghiên thò tay đem vòng cởi ra, cẩn thận ở ngăn dưới hộp trang sức, đây thật sự là vật phẩm quý trọng.

Xuân Hạng vội hỏi: "Tiểu thư tại sao ngài lại không đeo?"

Lục Nghiên đem hộp trang sức đóng lại, nói: "Ta mỗi ngày ở trong phòng bếp, đeo mấy thứ này để làm gì? Mấy cái này không thể chịu được khói lửa tiềm ẩn..."

Không chỉ là vòng tay san hô này mà còn có kim ngân ngọc thạch linh tinh cũng không thể tránh được khói lửa dầu mỡ, sẽ làm giảm phẩm chất của nó. Bởi vì nguyên nhân này, Lục Nghiên không có thói quen đeo bất cứ trang sức gì trên người.

"Ai..." Trong lòng Xuân Hạng cảm thấy đáng tiếc, tiểu thư nhà mình đeo vòng tay kia nhìn thật đúng là rất đẹp, da trắng sáng lên một mảng đỏ, nàng cũng không biết miêu tả như thế nào chỉ biết là cực kỳ đẹp.

Lục Nghiên mang theo hai người các nàng đến phòng bếp. Trong khoảng thời gian này, Lục lão gia sai người tu sửa phòng bếp nhỏ trong viện của nàng, bên trong cái gì cũng được chuẩn bị đầy đủ, so với phòng bếp lớn kia ngoại trừ địa nhỏ hơn một chút, còn lại đều giống như nhau.

Lửa trong phòng bếp vẫn tí tách không ngừng, trên bếp lò đặt một nồi canh nấu sủi tăm i cho nên bên trong phi thường ấm áp.

Cởi áo choàng trên người ra, Lục Nghiên nhìn một lượt nguyên liệu trong phòng bếp. Trong thùng có một ít cá nhỏ, những con cá lớn đều đã được xử lý hết, chỉ còn những con cá nhỏ này bởi vì thịt ít nên bị bỏ lại.

Sau khi sai bảo nha đầu trong phòng bếp đem cá nhỏ đi xử lý, Lục Nghiên đi pha chút bột mì vào nước khuấy hơi sệt. Dầu trong chảo sôi lên liền đem cá cho vào nồi bột đảo một vòng rồi cho vào chảo chiên lên.

"Xèo."

Bột mì cùng dầu sôi gặp nhau, lập tức phát ra một tiếng xèo lớn, đó là tiếng chiên đồ ăn quen thuộc, nghe một cái liền có thể biết cảnh tượng gì đang xảy ra. Cá nhỏ hai mặt bị chiên vàng óng.

Chiên cá nhỏ rất đơn giản, nhưng muốn nắm bắt ngon lửa cho tốt tưởng lại không dễ dàng. Nếu để lửa lớn, cá sẽ bị cháy, lửa nhỏ thì lớp bột bên ngoài chín nhưng cá bên trong không chín, ảnh hưởng rất lớn đến hương vị.

Đem cá lăn bột đã được chiên xong đặt vào một chiếc đĩa, cá vàng ruộm nhìn vô cùng mê người.

Trong bếp còn có một ít nấm mối hái, đều là nấm hoang đã mọc trên núi, không biết tên gọi là gì nhưng hương vị lại rất ngon.

Thịt bò cắt thành lát mỏng, đem nấm gói ở bên trong, dùng cọ hành buộc lại, đặt vào nồi chiên lên. Dầu trong nồi bắn lên tung tóe, phát ra âm thanh xèo xèo. Chỉ vừa cho vào nồi thì lớp thịt bò bên ngoài đã bị đổi màu, từ màu đỏ tươi biến thành sắc hồng, mà phần mỡ trong thịt tiết ra ngấm vào nấm ở bên trong, làm cho nấm thấm đậm hương vị thịt bò.

Trừ hai món ăn này, Lục Nghiên lấy thêm một cái nồi để nấu cháo —— hai loại đồ ăn kia có chút dầu mỡ, cần uống chút cháo để trừ mỡ.

Đồ ăn khuya vừa làm xong, bên kia Lục Thực nghe thấy mùi cá liền chạy tới. Dù trời đã tối nhưng tinh thần vẫn rất tốt.

"Áy da, tỷ tỷ, người buổi tối vụng trộm ăn cái gì a..."

Lục Thực làm ra vẻ bất thỏp nằng, dương dương tự đắc nói: "Bất quá nếu người chia cho ta một miếng, ta có thể làm như không nhìn thấy."

Lục Nghiên: "...". Đúng là một ngốc tử mà.

Bị ánh mắt như nhìn ngốc tử lia đến Lục Thực cũng không có cảm giác gì, đôi mắt hấn bây giờ cũng chỉ có thể chứa đồ ăn.

Cá nhỏ xử lý xong không còn một chút mùi. Bên ngoài lớp bột được chiên vàng giòn, cá bên trong bởi vì rất nhỏ nên cũng rất non mềm, nhẹ nhàng cắn một cái, liền vỡ ra, cá được ướp một ít muối với ớt nên khi ăn vào miệng cảm thấy rất nóng, dù vậy nhưng vào tiết trời mùa đông thế này, ăn cay vào vừa ấm bụng vừa toát mồ hôi cho đỡ lạnh lại đã ghiền.

Thịt bò cuộn nấm kia bởi vì có nấm phối hợp nên cũng không mấy dầu mỡ. Nấm dẻo dai ngon, thịt bò non mềm, rất kích thích vị giác, không cần cơm cũng có thể ăn hết vài cái.

Vào thời điểm đang ăn, húp một ngụm cháo ngọt lịm ngon miệng, nháy mắt cảm giác ngấy mỡ hoàn toàn tiêu tán, quả thực thư thái.

Lục Thực từ lúc tỷ tỷ của hấn bắt đầu xuống bếp, cuộc sống đều trải qua mỹ thực hàng ngày, khi hấn ra ngoài cùng bằng hữu gặp mặt, ai nấy đều sùng sốt —— sặc, tiểu tử kia, chiếc cằm nhìn đã tròn ra không ít.

"Nếu là chuyện ăn, ta đây liền giúp đỡ người..." Lục Nghiên đột nhiên cười tùm tùm mở miệng.

Lục Thực một ngụm cháo còn chưa nuốt, nuốt nửa liền bị sặc, lập tức liền xụ mặt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 28

"Tiểu thư, ngài mặc bộ váy này khẳng định rất đẹp, màu hồng đào này cực kì hợp với màu da ngài a..."

Xuân Hạnh cùng Hòa Hương hai người lục tung ngăn tủ quần áo, tiểu thư của các nàng thật vất vả mới ra ngoài một chiếc, các nàng nhất định muốn tiểu thư ăn mặc thật xinh xắn đẹp đẽ, nói cái gì mà, muốn nàng điểm áp quần phượng.

Áo khoác màu hồng đào bên trên thêu bông sen tinh xảo, cổ áo lại có những hoa văn đám mây phức tạp, bên dưới là một chân váy dài trắng, khi cử động giống như hiện lên từng cánh hoa sen, thật động lòng người. Áo được chỉ eo cẩn thận làm tôn lên phần eo thon gọn thướt tha của Lục Nghiên.

Cô nương trong gương bây giờ làn da trắng không chút vết, hơi má ửng hồng nhàn nhạt, gương mặt xinh đẹp kiều mị toát ra nét phong tình vô hạn, chỉ cần nhìn mà cũng phát ra ánh sáng chói lóa. Tóc nàng vừa đen vừa dày như những tầng mây, nàng búi tóc lên bằng một sợi vòng hoa kim liên, đeo một đôi hoa tai đính hồng châu. Đôi mắt trong suốt như nước hồ thu, xinh đẹp tôn quý, tươi tắn diễm lệ.

"Dáng dấp của tiểu thư đẹp nên dù tùy tiện mặc cái gì đi nữa cũng nhìn rất đẹp." Trong mắt hai nha đầu này thì Lục Nghiên giống như là thiên tiên vậy, quả thực hận không thể đem người biến thành hoa mà khen.

Lục Nghiên vuốt ve mặt, nhìn chính mình trong gương, mỉm cười, đúng là gương mặt nàng xinh đẹp thật sự.

"Khuyên tai hồng ngọc, vòng cổ ngọc trai, vòng tay..." Xuân Hạnh lục tìm trong hộp trang sức, lấy ra mấy món đưa đến, chỉ muốn mang tất cả lên người Lục Nghiên.

Lục Nghiên vội vàng ngăn lại, nói: "Được rồi, cứ như vậy đi."

Xuân Hạnh nhất thời tiếc nuối nhìn nàng.

"Tiểu thư, Cố thiếu gia đến." Lý Hạ đứng ở cửa nói lớn.

Lục Nghiên đứng lên đi ra ngoài mới vài bước, đột nhiên dừng chân quay ngược trở về, tìm trong tầng cuối cùng của hộp trang sức một chuỗi vòng tay san hô.

Lục lão gia trong phòng khách đang tiếp đón Cố Thành, thái độ không lạnh không nóng, không hề nhiệt tình. Cố Thành nhìn không được cảm thấy có chút xấu hổ.

"Đại tiểu thư đến..." Bên ngoài nhà đầu nói một tiếng, Cố Thành như được đại xá, quay đầu nhìn ra ngoài.

Ánh nắng sáng sớm chiếu vào Lục Nghiên. Nàng vốn đã rất đẹp, hai mắt như là có ánh sáng, viên hồng châu lấp lánh xàng xàng làm đôi mắt nàng lấp lánh động lòng người.

—— Lục đại tiểu thư này ánh mắt âm u tĩnh lặng động nhân tâm vô cùng. Cố Thành đột nhiên nghĩ như vậy.

Trường đua ngựa ở ngoài thành, muốn đến đó phải ngồi xe. Cố Thành nói: "Trường đua ngựa là do nhị thúc mở ra, Thiên Hề các nàng đã đi đến trước rồi."

Lục Nghiên đáp một tiếng, theo hẳn lên xe. Hai người không ai nói với nhau câu nào, không khí nhất thời có chút xấu hổ. Đương nhiên, xấu hổ là Cố Thành cảm thấy như vậy, bộ dáng của Lục Nghiên ngược lại thập phần tự tại.

Đây là vị hôn thê của mình...

Cố Thành nhìn không được liếc mắt vụng trộm nhìn Lục Nghiên vài lần, nhìn thấy nàng rũ mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, lông mi cong cong như hai thanh tiểu phiến tử (*cây quạt*), chớp chớp mi mắt khiến cho người ta nhìn không được nghĩ muốn lấy tay sờ vào.

Lục Nghiên đột nhiên xoay đầu lại, làm hắn bị bắt tại trận, Cố Thành nhất thời càng thêm lúng túng.

"Cố thiếu gia có chuyện gì không?" Lục Nghiên hỏi.

Cố Thành ho nhẹ một tiếng, nói: "Người kêu ta là Cố Thành được rồi, hoặc là Đức Thanh cũng được, đó là tên chữ của ta."

Lục Nghiên tươi cười nhìn rất đẹp, nhưng lại vô cùng xa cách, thản nhiên nói: "Cái này không được. Nam nữ khác biệt, giữa người và ta lại không có quan hệ gì, ta vẫn nên gọi người là Cố thiếu gia thì tốt hơn."

Lời nói của nàng chính là đem quan hệ của hai người phải sạch sẽ, nàng không muốn cùng mình có liên hệ gì. Cố Thành đột nhiên ý thức được điểm này, trong lòng nhìn không được sinh ra một loại cảm giác mất mát, trong lòng nếm trải tư vị kì lạ khó lí giải.

"... Nãi nãi đã nói chuyện với ta, là ta trước kia không nghĩ đến hành động của mình đối với người sẽ tạo thành thương tổn lớn như vậy." Hắn đang nói chuyện đột nhiên Lục Nghiên xoay đầu lại, làm tinh thần chấn động, giải thích: "Ta chỉ là không thích chung thân đại sự của chính mình bị người khác quyết định, tuyệt đối không có ý làm hại đến người."

"Nhưng thương tổn cũng đã tạo ra rồi." Lục Nghiên khẽ lắc đầu. Có lẽ Cố Thành đích xác không có ý gì xấu, chỉ là, từ đầu cũng có thể thấy được hắn không muốn đến, xử lý chuyện này chỉ là qua loa đại khái.

Cố Thành nhìn biểu cảm nhàn nhạt của nàng trong lòng có chút khó chịu, không nhìn được nói: "Thực xin lỗi." Hắn cũng không phải là người tuyệt tình, thậm chí có thể nói, là một nam nhân dễ mềm lòng. Đối với cô nương bị hắn là tổn thương thế này, hắn thật sự không biết nên dùng thái độ gì để đối mặt nàng, trong lòng tràn đầy xin lỗi.

Lục Nghiên đột nhiên mở miệng hỏi: "Người cùng Diệp Tinh làm sao quen biết nhau?"

Cố Thành dò xét nét mặt của nàng, nói: "Chúng ta khi cùng du học tại D Quốc mà gặp mặt, là đồng học..." Tha hương nơi xứ người, nhìn thấy người quen thuộc cùng đất nước, hai người lại mỹ nam mỹ nữ, chuyện gì phát sinh cũng đã biết rõ, căn bản không phải việc ngoài ý muốn.

"... Ta kể cho người chuyện của D Quốc vậy" Trước mặt vị hôn thê của mình kể chuyện mình cùng với một nữ nhân khác, làm sao có mặt mũi như vậy, thật sự rất quái dị. Trong lòng Cố Thành không được tự nhiên kiên quyết đổi đề tài.

Hắn không ngờ rằng, Lục Nghiên đối với việc ở D Quốc lại cảm thấy hứng thú, đôi mắt sáng lên, giống như ánh mắt xanh biếc của con mèo Ba Tư mà Cố thái thái – nãi nãi của hắn nuôi dưỡng, nhìn tĩnh lặng biếng nhác cũng thập phần nhu thuận.

Xe dừng lại trước cửa trường đua ngựa, nghe tiếng của tài xế, Cố Thành còn có chút ý chưa nói hết. Không thể không nói, Lục Nghiên thật là một người rất hợp cùng nói chuyện phiếm, có thể làm cho cuộc đối thoại của hai người diễn ra thuận lợi. Cùng nàng nói chuyện là một việc thật sự hưởng thụ.

Cố Thành cảm thấy rất vui mừng, Lục Nghiên cũng rất hài lòng, thì ra nước ngoài là như vậy. Còn Cố Thành người này, có một chút điểm góc ghech.

Hai người xuống xe, Cố Thành xuống trước giờ tay đỡ Lục Nghiên xuống xe, Diệp Tinh bọn họ đi ra nhìn thấy chính là cảnh tượng như vậy.

"Cố Thành!" Diệp Tinh nhìn không được kêu một tiếng, nhìn thấy Cố Thành kinh ngạc xoay đầu lại, trong mắt còn mang theo sự vui mừng chưa hết, nàng nhìn không được có chút rết run. Nàng tổng cảm thấy, sự tình đã phát sinh đến mức nàng không thể lường trước được.

Bên cạnh Diệp Tinh còn có hai nam thanh niên cùng ba cô nương. Ba cô nương kia Lục Nghiên nhìn thấy có chút quen mắt, là muội muội của Cố Thành.

Ở Cố gia đồng lứa với Cố Thành chỉ có một mình hắn là con trai, còn lại đều là các cô nương, tổng cộng có năm tỷ muội, nàng đã gặp qua hết, chỉ là năm vị này thái độ đối với Lục Nghiên cũng không tính là nhiệt tình.

Lục tìm ký ức một lúc, Lục Nghiên khẽ cười cười.

"A Thành." Hai nam thanh niên một tên là Mạnh Biết Tân, một tên là Lưu Chí Viễn, là bạn tốt của Cố Thành, cũng là công tử có tiếng ở Lục Thủy Thành trong thường xuyên lui tới các phòng khiêu vũ, tiệc tùng buổi tối.



Lục Nghiên đi qua, Mạnh Biết Tân cùng Lưu Chí Viễn nhìn thấy nàng hai mắt thực sự kinh ngạc, Mạnh Biết Tân nói: "Người chính là Lục gia Đại tiểu thư, vị hôn thê của A Thành? Thật đúng là cửa ngưỡng đại danh a."

Lục Nghiên cười, nói: "Ta cũng chưa từng gặp hai vị tiền sinh."

Lưu Chí Viễn ha ha cười, nói: "Ta họ Lưu, gọi là Lưu Chí Viễn, hẳn là Mạnh Biết Tân, chúng ta đều là bạn thân của A Thành. Trước kia chúng ta biết A Thành có một vị hôn thê, không nghĩ đến lại xinh đẹp đến như vậy."

Lục Nghiên cười híp mắt nói: "Các người đã từng nhắc tới ta à? Đại khái là đang thảo luận, như thế nào thoát khỏi việc ‘ép duyên’ với ta đi."

Lời vừa nói ra, biểu cảm của Mạnh Biết Tân nhất thời cứng ngắc, vừa nhìn liền biết, Lục Nghiên nói trúng rồi.

"Ha ha ha!" Lưu Chí Viễn cười rồi nói lảng sang chuyện khác: "A Thành, vị hôn thê này của người thật đúng là một người thần cơ diệu toán a."

Cố Thành cười liếc mắt nhìn Lục Nghiên, biểu cảm có vài phần đắc ý.

Diệp Tinh đi lên phía trước, kéo tay Cố Thành cười nhẹ nói: "Lục tiểu thư là lần đầu tiên tới trường đua ngựa, nếu như có gì không hiểu cứ hỏi ta. Thuật cưỡi ngựa của ta là do A Thành một tay dạy dỗ đó."

Giọng nói của nàng ôn hòa nhưng ý tứ, cử chỉ, quả thực là khoe khoang. Đáng tiếc, trong lòng nàng, Cố Thành là ngàn tốt vạn tốt nhưng đối với Lục Nghiên, người này không là cái gì, cho nên đối với lời nói của nàng cũng không sinh ra phản ứng gì.

Mạnh Biết Tân nâng kính trên mũi nói: "Bên ngoài rất lạnh, chúng ta đi vào trước đi."

Lời này được tất cả tán thành. Hôm nay mặc dù mặt trời đã ló dạng nhưng tất cả đứng ở ngoài vẫn cảm thấy rất lạnh.

Trong trường đua có một Tiểu Dương Lâu, đó chính là nơi được chuẩn bị cho mọi người nghỉ ngơi, bên trong được bố trí theo phong cách châu Âu, ở phòng khách còn có một chiếc lò sưởi trên tường, bên trong được đốt lửa lớn, ngay trước đó được trải một tấm thảm mềm mại khiến cho căn phòng thập phần ấm áp.

Vừa vào trong, Lục Nghiên liền không nhịn được thở ra một hơi thật sâu, đem áo choàng trên người bỏ ra.

"Lục tiểu thư rất sợ lạnh?" Lưu Chí Viễn cười hỏi.

Lục Nghiên gật đầu, nói: "Trước đó vài ngày rơi vào trong nước, bệnh một khoảng thời gian, sau này liền có một tật xấu là sợ lạnh. Đại phu nói, phải tĩnh dưỡng thật tốt."

"Trách không được nhìn bệnh tật." Bên cạnh truyền đến tiếng nói thầm, Lục Nghiên giương mắt nhìn lại, phát hiện là một thiếu nữ mặc kỳ trang màu xanh, bộ dáng xinh đẹp. Lục Nghiên nhớ rõ, nàng là thân muội muội của Cố Thành, tên Cố Mỹ Chi.

"Mỹ Chi!" Cố Thành không đồng ý liếc mắt nhìn Cố Mỹ Chi, nói: "Nhanh xin lỗi Lục tiểu thư đi."

Cố Mỹ Chi không tin nhìn hắn, dậm chân không phục nói: "Ta không làm. Dựa vào cái gì muốn ta xin lỗi nàng? Ca ca người tại sao lại đối tốt với nữ nhân này như vậy? Bởi vì nàng, người cùng Diệp Tinh tỷ tỷ mới không thể tự do cùng một chỗ. Chẳng lẽ người thấy nàng bộ dạng xinh đẹp nên bị nàng mê hoặc sao?"

Diệp Tinh vội nói: "Mỹ Chi, ca ca người không ý này. Lục tiểu thư dù sao cũng là khách, người như vậy thật sự không lễ phép."

Nói xong nàng vừa nhìn về phía Lục Nghiên, xin lỗi: "Xấu hổ với Lục tiểu thư rồi, Mỹ Chi tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, người đừng giận nàng."

"Vì một người không liên quan, ta có gì phải tức giận?" Lục Nghiên nhún vai, không chút để ý. Chi là một tiểu cô nương, nàng cũng không đến mức bởi vì vài câu như vậy liền cùng nàng tranh cãi.

"Không phải nói đến cưỡi ngựa sao? Ở trong phòng, làm sao mà có ngựa được?" Lục Nghiên liếc mắt nhìn chung quanh phòng hỏi.

Lưu Chí Viễn lập tức nói: "Đúng vậy, chúng ta tới cưỡi ngựa, đừng nói những lời này nữa. Lục tiểu thư, người trước kia chưa từng cưỡi ngựa, vừa vận trong chuồng có một con ngựa cái tính tình ngoan ngoãn, rất thích hợp với người."

Bên kia Cố Mỹ Chi đang trong cơn tức giận lại phát tiết nói: "Con ngựa kia là của ta. Chí Viễn ca ca người không phải nói con ngựa đó lưu lại cho ta sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 29

"... Ngựa cái kia không phải nói là dành cho ta sao?"

Cố Mỹ Chi trừng lớn mắt, trong lòng tức giận, hung hăng trừng mắt nhìn Lục Nghiên, xem ra là đem việc này đổ lên người nàng.

Lục Nghiên tỏ thái độ mình vô tội, nàng cái gì cũng chưa nói.

Lưu Chí Viễn nhìn Cổ Mỹ Chi, biểu cảm bất đắc dĩ lại dung túng, giống như đang nhìn muội muội của mình, nói: "Mỹ Chi, ngựa của người vẫn giữ lại cho người, con ngựa ta nói là một con khác."

Cổ Mỹ Chi nhất thời cao hứng, kéo tay Lưu Chí Viễn, thanh âm mềm mại nói: "Ta biết Chí Viễn ca ca tốt với ta nhất."

Tiểu cô nương cười đến ngọt ngào, sự vui vẻ hoàn toàn không che dấu được, ánh mắt sáng lên.

Thấy thế, Lục Nghiên hơi hơi nhướn mày, ánh mắt dò xét trên người bọn họ, có chút dăm chiêu.

Mọi người đi thay kỵ trang, Lục Nghiên lần đầu tiên mặc kỵ trang như thế này, hơi có chút không thích ứng, chiếc quần tôn lên đôi chân dài của nàng, vừa mảnh vừa dài. Nàng trước kia cũng chỉ mặc áo váy làm bằng vải bồi, xiêm y như thế này vẫn là lần đầu tiên mặc, kết quả lại vô cùng kinh ngạc.

Dáng người hoàn mỹ giống như bước ra từ trong tranh. Ngực cao mông nở, eo thon chân dài, hơn nữa gương mặt lại ẩn nét nhu tình, đứng ở nơi nào, nơi đó biến thành phong cảnh hữu tình.

Thấy nàng đi ra, Lưu Chí Viễn ngả ngón huyết sáo, lấy tay chọc chọc Cổ Thành, nói: "A Thành a, vị hôn thê này của người, thật đúng là vu vật (*người ưu tú, ý nói chị nhà mình là tuyệt sắc*) a. Không chỉ bộ dạng xinh đẹp giống như đóa hoa, mà vóc dáng cũng eo nhỏ chân dài, những cô nương khác sao có thể so sánh được?"

Cổ Thành đang nhẹ nhàng vuốt ve con ngựa của mình, bị khuấy tay hấn chột một chút, lúc này mới chú ý tới Lục Nghiên bên kia. Không thể không nói, Lục Nghiên là thật sự hợp với màu hồng, làm cho cả người nàng càng thêm xinh đẹp, mỹ lệ.

"... Vợ bạn, không thể nhìn, nàng không phải những nữ nhân khác." Phục hồi tinh thần, đối với bộ dáng ngả ngón của Lưu Chí Viễn, trong lòng Cổ Thành có chút không thoải mái, nhin không được nói một câu.

Nghe vậy, Lưu Chí Viễn nhướn mày, nói: "Người không phải là không thích vị hôn thê này sao, như thế nào, còn không cho người khác nhìn a? Hay là người thấy nàng ta bộ dạng xinh đẹp, có chút động lòng?"

Biểu cảm Cổ Thành có chút thay đổi, trong lòng cũng không biết là cảm xúc gì nói: "Người đừng nói bậy."

"Ta có nói bậy hay không, chính người rõ ràng." Lưu Chí Viễn hừ một tiếng, nói: "Người suy nghĩ cho rõ ràng, Diệp Tĩnh hay là vị hôn thê này, người rốt cuộc thích ai, sớm đưa ra chủ ý đi. Là nam nhân, phải có trách nhiệm, cứ lẽ mà như vậy thì cả ba người đều sẽ bị thương tổn."

Nói xong, hấn mặc kệ, bởi vì lời của hấn rõ ràng có ảnh hưởng tới Cổ Thành, bước đi đến bên cạnh Lục Nghiên.

"Lục tiểu thư, có cần ta giúp đỡ gì không?" Hấn cười tùm tùm hỏi, một đôi mắt hồ ly cười rộ lên mang theo vài phần phong lưu đa tình mê người.

Lục Nghiên liếc mắt nhìn hấn, cười nói: "Lưu tiên sinh vẫn là cách xa ta một ít đi, ta không muốn bị Cổ Mỹ Chi tiểu thư lại ghi hận."

Nghe vậy, Lưu Chí Viễn sờ sờ mũi, có chút bất đắc dĩ nói: "Người nói cái gì vậy..."

Về mặt này của hấn thực rõ ràng cho thấy Cổ Mỹ Chi thích hấn, bất quá cũng không kỳ quái, biểu hiện Cổ Mỹ Chi rõ ràng như vậy, là người đều có thể nhìn ra.

"Không gạt người, ta vẫn luôn chỉ coi Mỹ Chi là muội muội. Ta là người yêu mỹ nhân, phong lưu thành tính, không chịu an ổn, thành gia lập tức cũng chỉ hủy đi cuộc đời cô nương người ta." Về mặt của hấn thực đứng đắn.

Lục Nghiên ngẩng đầu nhìn hấn, lần đầu tiên nhìn hấn từ khi tới đây, nói: "Xem ra, Lưu tiên sinh so với Cổ thiếu gia cũng có trách nhiệm hơn."

Lưu Chí Viễn cười, nói: "Xem ra đối với mối hôn sự này, không thích không chỉ Cổ Thành a, Lục tiểu thư xem ra cũng không thích."

"... Rõ ràng có vị hôn thê, vẫn còn cùng những nữ nhân khác mập mờ không rõ. Nam nhân như vậy, Lưu tiên sinh cảm thấy, ta sẽ đối với hấn thậm chí đối với mối hôn sự này, còn phải chờ mong?" Lục Nghiên hỏi lại.

Lưu Chí Viễn không lên tiếng. Hấn với Cổ Thành xem như bằng hữu, hiểu được Cổ Thành đối với việc này có chút không đúng.

Nhân viên trong trường đua dắt ngựa ra, kia đúng là một con ngựa cái ngoan ngoãn, lông thuần một màu trắng, nhìn qua bộ dáng cũng rất thuần. Lúc Lục Nghiên vuốt ve nó cũng không có biểu hiện không thoải mái, Lục Nghiên lấy một mớ cỏ cho nó ăn.

Nhìn động tác của nàng, Lưu Chí Viễn có chút ngạc nhiên, nói: "Không ngờ Lục tiểu thư đối với ngựa cũng có chút nghiên cứu, xem bộ dạng này nó có vẻ thích người a."

Động tác vuốt ve ngựa của nàng có thể nói chính là vỗ về cảm xúc của ngựa, tuy không thường xuyên qua lại nhưng chú ngựa này rõ ràng rất thân cận với nàng.

Lục Nghiên nhẹ nhàng vuốt ve đầu ngựa, ánh mắt dịu dàng, cười nói: "Là con ngựa này này nhu thuận thôi."

Kiếp trước vào mùa thu, hoàng thượng đều sẽ ra ngoài săn bắn, Lục Nghiên vì là đầu bếp cũng đi theo vài lần, tự nhiên cũng có cưỡi ngựa. Thậm chí, so với con người mà nói, nàng thích cùng những con động vật này ở chung hơn, bởi vì chúng không có nhiều tâm tư.

Ánh mắt Lưu Chí Viễn có chút kinh ngạc nhìn nàng, kinh ngạc với sự ôn hòa của nàng.

Khi vừa gặp mặt, Lục tiểu thư cho hấn cảm giác nhạt nhòa, yên tĩnh, nàng đối với bọn hấn vô cùng lãnh đạm, duy trì một khoảng cách nhất định. Hấn còn tưởng rằng, tính tình của nàng rất thanh lãnh, không nghĩ rằng, đối với một con ngựa, nàng lại tỏ ra biểu cảm ôn nhu như vậy.

"Chí Viễn ca ca!" Cổ Mỹ Chi chạy tới kéo tay Lư Chí Viễn, ánh mắt địch ý liếc mắt nhìn Lục Nghiên, nói: "Người cùng nàng có chuyện gì cần phải nói?"

Lư Chí Viễn gỡ đầu nàng, nói: "Lục tiểu thư là khách, đừng không lễ phép như vậy."

Cổ Mỹ Chi không nói chuyện.

Lục Nghiên tiếp nhận dây cương từ tay nhân viên, nói với Lư Chí Viễn hai người: "Các người trò chuyện, tự ta cưỡi ngựa đi dạo."

Lư Chí Viễn nha một tiếng, nói: "Ta kêu A Thành cùng người..."

"Diệp Tinh tỷ trật chân bị thương, ca ca đang bồi nàng, không có thời gian." Cổ Mỹ Chi lập tức nói.

Lục Nghiên không để tâm cười một thoáng, nói: "Không có việc gì, tự ta lo được." Nói xong, động tác nàng thập phần lưu loát leo lên ngựa, nhìn qua thập phần soái khí.

"Giá!" Hai chân nhẹ cặp lấy bụng ngựa, con ngựa lập tức phi nước đại.

Lục Nghiên tâm tình rất tốt, những người không liên quan căn bản không ảnh hưởng tới nàng. Tuy rằng thời tiết có chút lạnh, nhưng cảm giác cưỡi ngựa vẫn rất sung sướng, nhất là hôm nay mặt trời ló dạng, vừa cưỡi ngựa chậm rãi vừa phơi nắng.

Sau khi Lục Nghiên rời đi, Lư Chí Viễn không đồng ý nhìn Cổ Mỹ Chi, nói: "Mỹ Chi, đó là vị hôn thê của ca ca người, người không nên không lễ phép như vậy!"

"Nhưng ca ca không thích nàng. Nếu không phải tại nàng, ca ca cùng Diệp Tinh tỷ tỷ đã sớm ở cùng một chỗ." Cổ Mỹ Chi không phục.

Lư Chí Viễn ánh mắt nặng nề nhìn nàng, leo lên ngựa đuổi theo Lục Nghiên.

"Chí Viễn ca ca!" Cổ Mỹ Chi kêu một tiếng, tức giận dùng sức dậm chân.

"Cổ tiểu thư..." Nhân viên dắt ngựa ở trường đua cẩn thận kêu một tiếng.

Cổ Mỹ Chi kéo dây cương, leo lên ngựa, phi thân đuổi theo: "Chí Viễn ca ca..."

\*

Trường đua này bình thường không tiếp khách văn lai, nhất là hiện tại trời rất lạnh, nơi này sớm đã đóng cửa, cho nên thực im lặng, cho nên bên ngoài truyền đến tiếng vang rất rõ ràng.

"Mẫu thân nói hôm nay A Thành bọn họ sẽ đến đây chơi. Thời tiết mùa đông, không ở trong nhà đợi, chạy đến nơi này ăn gió lạnh, thật sự là rảnh rồi không có việc gì làm." Cổ nhị gia ôm lò sưởi tay nằm dài trên ghế, lười biếng mở miệng.

Nam nhân đối diện dáng ngồi thực đoan chính, dù là ở trong phòng, dáng ngồi vẫn không thả lỏng, một đôi con ngươi hẹp dài mà thâm thúy, nhìn một cái khiến người ta cảm giác được một loại khí thế áp bức nặng nề.

"... Cổ Thành nhân rồi cũng không phải chuyện tốt gì, người gần đây không phải cùng người D Quốc làm ăn sao? Gọi hắn làm cùng, miễn cho hắn một ngày không có việc không biết làm cái gì." Cổ Tứ Gia mở miệng.

Nghe vậy, Cổ nhị gia nhướn mày nhìn hắn, nói: "Cổ Thành tiểu tử này lại nơi nào chọc tới người? Hắn là bảo bối của đại tẩu, ta không dám sai sử hắn, nếu có chuyện gì, đại tẩu lại tìm ta liều mạng."

Nghĩ đến ngày ấy trông thấy tiểu cô nương, ngồi xổm bên cạnh Hoa Cầu Tuyết, làn da trắng trẻo, sạch sẽ trong suốt, so với kia Hoa Cầu Tuyết còn mảnh mai hơn.

Nghĩ đến điều này, Cổ Tứ Gia khẽ nhíu mày, nói: "Hắn chính là bị đại tẩu sủng đến không biết nặng nhẹ. Đại tẩu nơi đó người nói là do ta nói. Nam nhi Cổ gia không cần loại vô dụng."

Cổ nhị gia vui tươi hơn hờ đồng ý. Người trong một nhà, tiểu đệ này của hắn không hề giống ai, tính tình lãnh ngạnh, đại tẩu kia của hắn thấy cũng sợ ngay. Có lời nói của Cổ Tứ Gia, Cổ Đại nãi nãi cũng không dám nói gì.

"A!"

Đang nói chuyện, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng thét chói tai, hai người nhìn nhau, đi đến bên cửa sổ, liếc mắt nhìn liền thấy trong trường đua, ngựa đang loạn xạ đụng nhau.

"Là Mỹ Chi!" Cổ nhị gia nhìn một cái liền nhận ra người cưỡi ngựa, hai người lập tức xoay người đi xuống lầu.

"Chí Viễn ca ca, cứu ta..." Cổ Mỹ Chi hai tay ôm chặt lấy cổ ngựa, nước mắt nhịn không được rơi ra.

Nàng sợ hãi, kêu lên thanh âm đều loạn xạ, hoàn toàn không biết làm sao bây giờ, chỉ có thể bất lực gất gao ôm chặt lấy ngựa, không biết rằng động tác như vậy càng làm con ngựa điên cuồng hơn.

"Mỹ Chi!" Lư Chí Viễn giục ngựa đuổi theo sau lưng nàng, nhìn thân mình nàng trên lưng ngựa bị quăng tới quăng lui, trong lòng sốt ruột —— nếu Cổ Mỹ Chi bị tung ra khỏi lưng ngựa, hậu quả thật sự không tưởng tượng nổi.

Bên kia Cổ Thành bọn họ cũng nghe được động tĩnh, một đám liền chạy ra.

Lục Nghiên nhìn thoáng qua, tay nàng thân mật vỗ vỗ dưới thân con ngựa, nói: "Ngựa ngoan, bên đó đang đợi người a!"

Cuồng phong thổi qua bên tai, vù vù rung động, Lưu Chí Viễn chỉ cảm thấy hoa mắt, một đạo hồng ảnh đã lướt qua hần, vọt đến chỗ Cổ Mỹ Chi. Mắt Lưu Chí Viễn lóe lên một tia kinh ngạc.

"Mỹ Chi!"

Trong tiếng gió hỗn loạn tiếng kêu gào, Cổ Mỹ Chi chớp mi, hai mắt đầm lệ mong lung nhìn qua liền thấy Lục Nghiên không biết từ lúc nào đã ruổi ngựa đến bên người nàng.

Lục Nghiên nhìn con đường phía trước, mở miệng lớn tiếng nói: "... Đợi ta ra hiệu, người bắt tay ta, ta kéo người qua đây!"

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 30

Cổ Mỹ Chi tính tình tuy rằng được nuông chiều nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một tiểu cô nương, gặp chuyện như vậy trong lòng khó tránh kích động luống cuống, hoàn toàn không biết nên làm như thế nào.

"... Người nắm lấy tay ta, ta kéo người qua đây."

Cổ Mỹ Chi vô cùng luống cuống, trong đầu hoàn toàn trống rỗng, khi nhìn thấy Lục Nghiên, trong nháy mắt đó, thành kiến chán ghét trước kia đối với Lục Nghiên đều biến mất không còn, thời điểm này, trong lòng nàng chỉ còn hi vọng cuối cùng vào cộng rom cứu mạng này, thậm chí là cảm kích.

Lục Nghiên không biết suy nghĩ trong lòng nàng, cố gắng ruổi ngựa tới gần, khoảng cách này có chút khó khống chế, nếu hai con ngựa đụng vào nhau, cả hai người đều sẽ gặp nguy hiểm. Thế nhưng hiện tại, hai con ngựa chạy song song nhau, duy trì được một khoảng cách thích hợp.

"Đưa tay cho ta!" Lục Nghiên hô to, một tay lôi dây cương khống chế ngựa, một tay hướng giờ qua bên Cổ Mỹ Chi. Cổ Mỹ Chi cố gắng mở mắt, cuồng phong thổi tới khiến mắt nàng đau rất, cố gắng vươn tay nắm lấy bàn tay trước mắt, đầu ngón tay ra sức duỗi thẳng.

Con ngựa phía dưới đột nhiên phát ra một tiếng hí vang, sau đó càng ra sức chạy nhanh hơn, mà thân mình Cổ Mỹ Chi trên người nó lại lao đảo, tay ban nãy định bắt lấy tay Lục Nghiên nhanh chóng thu về ôm chặt lấy cổ ngựa.

"Không được, không được... Ta không được!" Cổ Mỹ Chi dùng sức lắc đầu, bị chuyện ngoài ý muốn này dọa sợ tới mức không dám lại đưa tay ra, cả người trên lưng ngựa bị lắc lư ngã trái ngã phải.

Lục Nghiên ngẩng đầu nhìn liếc mắt nhìn tiền phương, chỗ đó lập tức liền muốn chạy ra mã tràng phạm vi, vọt vào rừng rậm. Trong rừng rậm cây cối phồn thịnh, đi vào, tình cảnh sẽ so với nơi này kém hơn.

Không thể lại trì hoãn!

Lục Nghiên trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, lớn tiếng quay sang Cổ Mỹ Chi nói: "Nếu không muốn chết, liền mau đưa tay ra."

Cổ Mỹ Chi dùng sức lắc đầu. Nàng sợ, nàng thật sự rất sợ.

Lục Nghiên không nói gì, chỉ tìm cơ hội bay thẳng qua chỗ Cổ Mỹ Chi, ôm người trên lưng ngựa xuống, lăn vài vòng rồi mới dừng lại.

Khi hai người các nàng nhảy khỏi lưng ngựa, con ngựa chạy như bay vào trong rừng rậm. Trễ nữa một bước, Cổ Mỹ Chi liền bị ngựa mang vào rừng.

"Mỹ Chi!" Cổ Thành từ đằng xa chạy tới, nhìn thấy cảnh tượng này tim đều muốn rút ra ngoài, vội vàng chạy qua.

Lục Nghiên từ trên người Cổ Mỹ Chi đứng lên, Cổ Thành lo lắng đứng bên cạnh nàng, quan tâm không thôi, "Mỹ Chi, người không sao chứ? Người có cảm thấy chỗ nào không thoải mái hay không? Có bị thương không?"

Cổ Mỹ Chi ngẩng đầu nhìn bọn họ, mặt cắt không còn giọt máu. Biết mình đã không còn việc gì nữa, đột nhiên khóc oà lên, trực tiếp lao vào ngực Lưu Chí Viễn.

"... Chí Viễn ca ca, ta sợ muốn chết!"

Lục Nghiên mặc kệ tiếng khóc, nhẹ nhàng lách qua một bên. Vừa rồi nếu không phải Cổ Mỹ Chi không phối hợp thì cần gì phiền toái như vậy, dựa khí lực của nàng hoàn toàn có thể đem người trên lưng ngựa kéo qua.

Đang suy nghĩ, cổ tay đột nhiên bị người nào đó bắt lấy, ánh mắt của một nam nhân cao lớn gắt gao nhìn chăm chăm tay nàng, nói: "Bị thương."

Có lẽ lúc lăn trên đất không cẩn thận chạm vào tảng đá, trong lòng bàn tay trái của nàng có một vết thương thật sâu, hiện tại miệng vết thương máu bắt đầu nhỏ giọt, rơi tóc tóc xuốngsân cỏ khô vàng.

Nếu hắn không nói, Lục Nghiên thật sự không phát hiện, lúc này kinh động, mới phát giác đau, đau đớn như gòi bò trong xương, tiến vào thần kinh não, làm cho nàng nhin không được nhắm mắt. Nàng là người rất sợ đau.

Cố Tứ Gia thấy nàng nhắm mắt, theo bản năng hỏi: "Rất đau?" Thanh âm của hắn rất nhẹ, như sợ nếu nói hơi lớn hơn một chút sẽ làm cho nàng sợ hãi.

"Không đau, Tứ thúc." Lục Nghiên không thật lòng nói.

Cố Tứ Gia nhìn nàng một cái, lôi kéo nàng hướng về phía Tiểu Dương Lâu: "Ta dẫn ngươi đi xử lý miệng vết thương."

Ngươi này, nói chuyện làm cho người ta không khỏi cảm thấy uy lực áp bức. Lục Nghiên vụng trộm liếc mắt nhìn gương mặt trầm trầm của hắn, nàng trở nên nhu thuận hơn, thoát nhìn vô cùng ngoan ngoãn.

Phía sau hai người là Cố Mỹ Chi sống sót sau tai nạn thống khổ khóc lóc. Cố Thành nhìn Cố Mỹ Chi trên người không có bất cứ vết thương nào, đầu tiên là nhẹ nhàng thở ra, nhưng đột nhiên giống như nhớ tới cái gì đó thần sắc biến đổi, ánh mắt bắn khoảh nhìn bốn phía liền nhanh chóng nhìn thấy hai người Lục Nghiên.

Nam nhân cao lớn lôi kéo tay cô nương, giống như hai phần trắng đen bát quái cắt nhau, nhìn bóng dáng vô cùng hợp nhau.

"Tứ thúc..." Cố Thành thì thào, mày không tự chủ nhíu chặt.

\*

Trong một căn phòng ở Tiểu Dương Lâu có hòm thuốc chuyên môn trị thương, đối với loại ngoại thương này, Cố Tứ Gia có thể tự mình xử lý. Bất quá, nhìn miệng vết thương của Lục Nghiên, trên mặt hắn hiện lên vẻ lúng túng.

Lòng bàn tay nàng mềm mại như không có xương, thực nhắn nhủ, làn da trắng tinh trong trẻo, lộ ra nét yếu ớt mỹ lệ. Bởi vậy, khi có một vết thương vắt ngang như vậy liền khiến người ta bối rối, máu đỏ tươi tuôn ra càng hiện lên vẻ kinh diễm!

Cố Tứ Gia nhìn chằm chằm bàn tay Lục Nghiên mà ngẩn người.

"... Thực phiền toái sao?" Lục Nghiên hỏi.

Cố Tứ Gia nhanh chóng lấy lại tinh thần, theo bản năng hỏi đáp: "Ta sợ ngươi đau, chịu không nổi." Hiện tại cũng đã đau đến sắc mặt trắng bệch, khi xử lý miệng vết thương còn không biết sẽ đau đến thế nào.

Lục Nghiên: "??"

Cố Tứ Gia thần sắc không đổi, lấy cớ dùng để rửa vết thương ra, nói: "Miệng vết thương trước hết cần sát trùng, có chút đau, ngươi kiên nhẫn một chút."

Lục Nghiên liền cười, nói: "Ngươi xem ta thể này, sự nhẫn nại vốn rất mạnh."

Cố Tứ Gia nhàn nhạt liếc mắt nhìn nàng, đồ còn lên vết thương.

"Tê!" Thứ kia thật sự hết sức đau, đau đến mức cả người Lục Nghiên không nhịn được run run một chút. Nhưng giống như nàng nói, sự nhẫn nại của nàng rất mạnh, từ lúc mới đau phát ra tiếng kêu rên, tiếp theo dù đau đến mồ hôi lạnh ứa ra cũng không có tiếng than nào.

Cố Tứ Gia ngẩng đầu, nhìn nàng gắt gao cắn môi dưới của chính mình, cánh môi đỏ mọng bị nàng cắn nát không còn nhìn ra hình dáng, những giọt máu cũng từ từ rơi ra.

Cố Tứ Gia đề tay lên miệng của nàng, nói: "Dừng cắn."

Lục Nghiên đối với việc hắn lộ ra một bộ dáng thảm hại liền tươi cười.

Thật khó nhìn, Cố Tứ Gia nghĩ thầm.

Miệng vết thương được bôi được rồi sau đó băng bó lại bằng băng vải. Tuy rằng nó đã được xử lý tốt nhưng lòng bàn tay vẫn co rút đau đớn, Lục Nghiên càng ngày càng chảy nhiều mồ hôi lạnh, thật đau!

Vết thương xử lý xong, Cố Tứ Gia lại không buông tay nàng ra, ngón tay hắn không tự chủ vuốt ve cổ tay nàng. Trong lòng Lục Nghiên có chút hoảng sợ.

"... Tay ngươi đeo vòng tay này rất xinh đẹp." Hắn mở miệng.

Cổ tay tuyết trắng kia mang một chiếc vòng ngọc san hô đỏ, đỏ với trắng hình thành nên một bức tranh thoả mãn thị giác, không thể diễn tả hết vẻ đẹp này.

Lục Nghiên lấy lại tinh thần, nói: "Ta còn chưa cảm tạ Tứ thúc đã tặng cho ta vòng tay này, món đồ này thật quá quý trọng. Không ngờ lại làm dơ nó, thật sự xin lỗi." Bên trên đã dính máu của nàng.

Cố Tứ Gia buông mi nhìn chằm chằm tay nàng, nói: "Đưa cho ngươi cái gì thì cái đó sẽ là của ngươi, cùng ta cũng không có quan hệ. Hơn nữa, cũng không dơ bẩn..."

Lục Nghiên sùng sốt một chút mới hiểu được ý tứ của hắn, là đang nói máu của nàng cũng không dơ bẩn, không có làm bẩn vòng tay.

Thật là một Tứ thúc kỳ quái, Lục Nghiên nghĩ. Cánh tay giật giật, biểu cảm Lục Nghiên có chút lạ lùng.

"Cởi quần áo ta nhìn xem." Cố Tứ Gia đột nhiên mở miệng.

Lục Nghiên sừng sốt, thần sắc thay đổi mấy lần, cuối cùng uyển chuyển nói: "Tứ thúc, ta với ngươi là chú cháu, như vậy không tốt lắm đâu?"

Cố Tứ Gia về mặt bình tĩnh nhìn nàng, nhưng nhìn kỹ, sẽ phát hiện đáy mắt hẩn mờ mịt: "??"

Trong đầu chuyển một khúc rẽ hẩn mới hiểu được ý tứ của Lục Nghiên, nhất thời cảm thấy có chút buồn cười, nói: "Sau lưng ngươi cũng đụng bị thương đúng không? Ta chỉ muốn nhìn vết thương đó mà thôi."

Lục Nghiên: "..."

Mặt nàng nháy mắt đỏ lên, chỉ là kiếp trước rèn luyện được sự bình tĩnh, nên vẫn duy trì được giọng nói trấn định: "Là vậy." Nếu không để ý khuôn mặt đỏ lên như trứng tôm được nấu chín, chỉ nghe âm thanh thì nàng thật sự rất bình tĩnh.

Cố Tứ Gia nở nụ cười, đôi mắt xinh đẹp, đôi mày dài, nhìn thập phảng anh tuấn lãng tử. Hẩn nói: "Bất quá ngươi nói cũng đúng, là ta không biết suy nghĩ. Không nói chú cháu khác nhau, chính là nam nữ khác biệt, cũng nên chú ý một ít. Ta đi gọi nha đầu vào." Ngữ khí của hẩn cũng không thể che giấu ý cười. Nghe được, mặt Lục Nghiên lại càng nóng.

Sau khi đóng cửa, Lục Nghiên đem mặt chôn vào tay. Từ kiếp trước tới giờ, nàng chưa từng có lúc nhục nhã như vậy. Vài lần thái độ Cố Tứ Gia đối với nàng có chút đặc biệt, điều này làm cho nàng nhẹn không được nghĩ nhiều, cho nên mới nghĩ đến phương diện kia.

"... Ngươi ta chỉ là coi ngươi là vãn bối mà thôi." Trong lòng nàng lẩm bầm, tự dặn rằng mình đừng ảo tưởng.

Cố Tứ Gia đóng cửa lại, trên mặt còn mang theo nụ cười thần nhiên. Hẩn không hay cười, thường xuyên là bộp đáng như ông lão, lạnh lùng trầm tĩnh, cho nên khi nhìn thấy nụ cười của hẩn, Cố nhị gia hoàn toàn kinh ngạc.

"Thực ra mà nói, Từ An, ngươi có phải đối với vị tiểu thư bên trong kia cảm thấy hứng thú?" Cố nhị gia đi lại, thần sắc mập mờ hỏi.

Từ An, đó là tên chữ của Cố Tứ Gia.

Nghe vậy, thần sắc Cố Tứ Gia có chút quái dị nhìn về phía Cố nhị gia, nói: "Đó là vị hôn thê của Cố Thành, Lục gia đại tiểu thư."

Cố nhị gia thần sắc biến đổi lớn: "Ngươi thế nhưng xem trọng vị hôn thê của cháu ngươi?"

Cố Tứ Gia: "..."

Cố nhị gia ha ha cười, nói: "Cái này cũng không có gì. Tục ngữ nói, yểu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Lục tiểu thư kia ta thấy xinh đẹp mỹ lệ động lòng người, ngươi động tâm cũng không kỳ quái. Lại nói, tiểu tử Cố Thành kia không phải đối với mối hôn sự này không có hứng thú sao? Vừa vặn, ngươi cưới Lục tiểu thư. Lục tiểu thư này nhất định muốn trở thành người Cố gia chúng ta a."

"Hồ ngôn loạn ngữ." Cố Tứ Gia đánh giá.

Cố nhị gia không phục, nói: "Ngươi không thích người ta, vậy ngươi đối với nàng tốt như vậy để làm gì? Xem bộp đáng ngươi khăn trương như vậy, không thích? Lừa quý!"

Cố Tứ Gia nghiêm túc tự hỏi, hẩn cũng biết được chính mình đối với Lục Nghiên có sự chú ý rất kì quái.

"... Đại khái là bởi vì, tay nàng, rất đẹp đi." Hẩn cho ra kết luận.

Cố nhị gia: "...". Đây không phải là một ngọc tử sao.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 31

Cố Tứ Gia người này từ nhỏ tính tình đã lãnh đạm, đối với người nhà thái độ cũng như vậy. Hẩn lớn như vậy, đã nhược quán (20 tuổi), cũng không thấy hứng thú với cô nương nào, thậm chí là đối với các cô nương không hề có hảo cảm. Thái độ của hẩn khiến Cố gia cảm thấy, cả đời hẩn cũng sẽ không thích cô nương nào.

Mà bây giờ, thật vất vả mới thấy hẩn đối một nữ hài tử coi trọng săn sóc như vậy, Cố nhị gia làm sao có khả năng không thêm đề ý?

"Đại khái, là tay của nàng rất đẹp đi." Cố Tứ Gia suy tư trong chốc lát, cho ra một đáp án như vậy.

Cố nhị gia nhìn theo hẩn nửa ngày, rốt cuộc phát hiện, hẩn thế nhưng lại nghiêm túc nghĩ rằng mình thích tay của cô nương kia.

——Đệ đệ này của ta không phải là ngọc tử sao? Cố nhị gia nhẹn không được nghĩ.

"Cũng bởi vì tay nàng rất đẹp?" Cố nhị gia nhẹn không được hỏi.

Cố Tứ Gia gật đầu, trong đầu lóe lên đôi tay tuyết trắng kia, khác biệt với tay của hắn, tay kia mềm mại, ngón tay mảnh dài, như là dùng bạch ngọc tỉ mỉ chạm khắc ra, xinh đẹp miễn bàn.

Cố nhị gia: "..."

Nghĩ một lát, Cố nhị gia nói: "Nha đầu Mỹ Chi kia tay bộ dạng rất đẹp, nói đến bàn tay thì ‘chỉ như tước thông căn’ (*đã từng giải nghĩa*). Vậy ngươi có thích không?"

Cố Mỹ Chi tay mới thật xinh đẹp. Ngón tay vô cùng tinh tế, nàng lại thích loay hoay những loại sơn móng tay, sơn lên cũng rất dễ nhìn.

Cố Tứ Gia nghĩ nghĩ, lắc đầu, nói: "Khó coi."

Cố nhị gia a một tiếng, nói: "Ngươi cảm thấy nha đầu Lục gia kia tay đẹp a?"

Cố Tứ Gia gật đầu, lại nghiêm túc cùng Cố nhị gia giải thích: "Nàng tên là Lục Nghiên."

"Vậy sao." Cố nhị gia tỏ vẻ, hắn cũng không cảm thấy hứng thú.

Cố Tứ Gia đi gọi nha đầu Lục Nghiên, xuống lầu liền gặp Cố Thành đang chạy tới. Đôi phương hơi hơi cau mày, vẻ mặt ưu tư, trông thấy Cố Tứ Gia, lập tức chỉnh đốn biểu cảm, hỏi: "Tứ thúc, Lục tiểu thư có việc gì không?"

Cố Tứ Gia thấy hắn, nhin không được hơi hơi nhủu nhủu mày, nói: "Nếu ngươi đối với mối hôn sự gia gia định ra không hài lòng vậy thì nói với mẫu thân ngươi giải hôn đi, đừng trì hoãn hôn sự của cô nương nhà người ta, cũng làm mất mặt Cố gia chúng ta. Cố gia không có nam nhi không có trách nhiệm."

Nói xong hắn có chút xoi mói nhìn thoáng qua Cố Thành, Cố Thành lộ ra biểu cảm không biết phải nói thế nào, trong lòng cũng thực mờ mịt —— hắn thế nào lại chọc tới Tứ thúc rồi?

\*

Xuân Hạnh cùng Hòa Hương nhìn thấy vết thương của Lục Nghiên, lúc nàng lẩn mình, sau lưng va phải một tảng đá, xương bả vai bên phải đều bị tổn thương.

Xiêm y đỏ thắm được cởi bỏ, lộ ra phần da thịt trắng như tuyết nên những mảng xanh tím kia đặc biệt gây chú ý.

Hòa Hương roi nước mắt, Xuân Hạnh vừa tức lại vội, miệng không đắn đo nói: "Tiểu thư ngươi việc gì phải quản Cố tiểu thư kia? Nàng đối với ngài không hề có chút khách khí, ngài còn cứu nàng, khiến chính mình bị thương, lão gia thái thái nhìn thấy không biết sẽ đau lòng thành dạng gì."

Lục Nghiên đưa tay sờ sờ, vừa rồi cũng cảm nhận có chút đau nhưng khi đó đau đến đâu đều bị bả vai này làm cho quên đi, cho nên không chú ý tới tay cũng bị thương. Bất quá cảm giác cũng không quá đau, hắn là không thương tổn xương cốt.

Bên ngoài cửa bị gõ vang, Xuân Hạnh đi qua mở cửa, nhìn thấy một nữ nhân tóc vàng mắt xanh đi đến. Đôi phương mặc trên người áo blouse trắng, nhìn ra chính là một thầy thuốc Tây y.

Xuân Hạnh nói: "Đây là thầy thuốc mà Cố Tứ Gia thỉnh tới, nghe nói là từ phía tây đến."

Cũng không biết đáng tin hay không!

Lục Nghiên không biết đôi phương có nghe hiểu được lời nói của mình hay không nhưng cũng cảm tạ: "Làm phiền ngươi, đại phu."

Nữ thầy thuốc cười với nàng một thoáng, đôi mắt thâm thúy, thật sự xinh đẹp.

Vết thương trên tay, Cố Tứ Gia xử lý rất khá, nên chữa trị không tốn nhiều công sức, thầy thuốc cũng xem lưng nàng, sau đó huyền thuyên nói một tràng, Lục Nghiên nghe không hiểu chút nào.

Lục Nghiên mặc lại y phục xong thì Cố Tứ Gia từ bên ngoài đi vào, phía sau còn có Cố Thành.

"Duy Dạ tiểu thư, nàng không sao chứ?" Cố Tứ Gia hỏi.

Duy Dạ tiểu thư đem gì dụng cụ cất xong, nói: "Vị tiểu thư này không có thương tổn đến xương cốt, ngài yên tâm, chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt là được rồi."

Cố Tứ Gia gật đầu, sai người tiễn thầy thuốc về.

"Lục tiểu thư, ngươi không sao chứ?" Cố Thành đi đến bên người Lục Nghiên quan tâm hỏi. Nhìn thấy tay trái nàng băng bó, trong lòng cả kinh, vội hỏi: "Tay ngươi làm sao?"

Lục Nghiên không muốn nhiều lời, thản nhiên nói: "Không có gì, ta chỉ không cẩn thận bị một chút trầy xước."

Cố Thành muốn nói lại thôi, Lục Nghiên kéo kéo băng vải được cột thành nơ bướm trong tay, thuận miệng hỏi: "Cố tiểu thư có sao không?"

Cố Thành nói: "Nàng không sao, chỉ là bị sợ hãi, hiện tại đã bình tĩnh rồi, ngược lại là ngươi..."

"Lần này nếu không phải ngươi ra tay giúp đỡ, Mỹ Chi không biết sẽ như thế nào, thật sự đa tạ ngươi." Ngừ khí hắn thập phần thành khẩn.

Lục Nghiên ngẩng đầu lên nói: "Nếu quả thật cảm thấy cần cảm tạ, ngươi có thể cho ta mấy ngàn lượng bạc, ta cũng không khách khí."

"Ách... Ân?" Cổ Thành không phản ứng kịp, biểu cảm có chút khó miêu tả. Đại khái là lần đầu tiên thấy có người đòi thù lao trắng trợn như vậy.

Cổ Tứ Gia đi tới, nói: "Tay ngươi hiện tại không được đựng nước, vết thương trên lưng, lát nữa ta lấy một lọ rượu thuốc cho ngươi, trở về sai nha đầu xoa bóp cho ngươi, đem máu ứ đọng đào thải, tịnh dưỡng một thời gian, cũng sẽ không có việc gì."

Lục Nghiên ngoan ngoãn gật đầu, nói: "Cảm ơn Tứ thúc."

Nàng ngửa đầu, đôi mắt hoàn mỹ hơi hơi nhướn lên, ánh mắt hắc bạch phân minh, có vẻ hiểu rõ, bộ dáng nhu thuận, khiến người ta thương tiếc.

Cổ Thành nhìn thoáng qua Cổ Tứ Gia, trong lòng có chút mất mát, hẳn cảm thấy, Lục Nghiên đối đãi với hai người bọn họ có sự phân biệt, vì sao đối với Tứ thúc của hắn thì ôn hòa nhu thuận, còn đối với hắn thì thái độ lại lạnh lùng như vậy.

"... Tôn thiếu gia, Diệp tiểu thư tìm ngươi." Có nhân viên ở trường đưa nói với Cổ Thành, Cổ Thành nhìn thoáng qua Lục Nghiên, nói: "Cái kia, ta trước đi qua một chuyến xem có chuyện gì, lát nữa ta sẽ trở lại thăm ngươi."

Lục Nghiên cười tủm tỉm gật đầu, không thêm đề ý, ngược lại biểu cảm của Cổ Tứ Gia bỗng chốc có chút khó coi.

"Đất!" Túi tiền được để lên bàn phát ra tiếng vang, Lục Nghiên nghi hoặc nhìn lại, Cổ Tứ Gia tự nhiên nói: "Ta đi ra ngoài, không có mang nhiều bạc, trong túi chỉ có bốn năm mươi đồng đại dương, ngươi nhận trước. Lần này, thật sự cảm ơn ngươi cứu Mỹ Chi."

Lục Nghiên: "??"

Vị Cổ Tứ Gia này thật sự mỗi một hành động đều làm cho nàng nghi hoặc khó hiểu, dờ khóc dờ cười, nhưng cũng rất thành thật. So với người cháu kia của hắn thì tốt hơn nhiều!

"... Ta vừa rồi chỉ nói đùa, ngài không cần đưa tiền cho ta." Lục Nghiên giải thích.

Cổ Thành nhìn nàng thật sâu, nói: "Ngươi không phải muốn cùng Cổ Thành phân chia rõ ràng sao?"

Lục Nghiên sững sốt, mặc dù nàng có ý đùa giỡn, nhưng đích thực nàng cũng không muốn cùng người Cổ gia có liên quan. Ân tình cái gì, vàng thật bạc trắng, một lần giải quyết cho xong. Không ngờ suy nghĩ của nàng bị Cổ Tứ Gia nhìn ra.

"... Vậy chỉ cần mấy đồng đại dương này là đủ, không cần đưa thêm." Suy tư một chút, Lục Nghiên nói.

Cổ Tứ Gia gật gù đầu.

Lục Nghiên liếc mắt nhìn đối phương, người này xuất hiện trước mắt nàng lúc nào cũng là quân trang phẳng phiu sạch sẽ, nhìn phi thường lạnh lùng, lại mang theo bộ dáng mê người kích thích dục vọng, khiến cho người ta chỉ nghĩ đến việc cởi bỏ xiêm y của hắn.

"Tứ thúc muốn cùng ta ăn cơm trưa hay không?" Lục Nghiên đột nhiên hỏi.

Tiểu cô nương cười rộ lên, đôi tròng mắt giống như sáng lên. Ban đầu hắn muốn cự tuyệt nhưng Cổ Tứ Gia không biết vì sao, lời vừa ra khỏi miệng, thành chấp nhận.

"Tốt!"

\*

Hồng trà, bánh ngọt, phòng bếp còn bung lên beefsteak chín bảy phần đặt trong đĩa tuyết trắng, dao nĩa để hai bên, sau đó là một chén súp.

Cổ Tứ Gia nhìn chằm chằm beefsteak ngăn người, cảm giác rối rắm, ban nãy tại sao mình lại đáp ứng. Đương nhiên, bộ dạng ngăn người của hắn ai cũng nhìn không ra, lưng thẳng, dáng ngồi vô cùng đứng đắn đoan trang.

"... Đây chính là thức ăn ở châu Âu sao?" Lục Nghiên tò mò nhìn thức ăn trên bàn, sai Xuân Hạnh đem hộp đồ ăn nàng mang đến tới, bên trong có điểm tâm nàng chuẩn bị từ trước, vốn tính toán chia cho những người khác ăn nên số lượng rất nhiều.

Bánh đậu xanh, bánh quế hạt mè, bánh sữa ngựa, còn có một bát to canh cá màu trắng đục, bởi vì được đậy kín nên bên trong vẫn còn nóng hôi hổi, vừa mở ra, hương thơm liền lan toả, rất thơm.

Mấy món điểm tâm được mang ra, trên bàn bày đầy đồ ăn, ánh mắt Cổ Tứ Gia trở nên rối rắm không biết trước tiên nên ăn món nào —— cái nào nhìn cũng rất ngon.

Lục Nghiên đối với beefsteak cảm thấy rất hứng thú, thế nhưng nàng chưa từng dùng qua dao nĩa nên chỉ có thể cầm đũa gắp.

Beefsteak rất mềm và ăn cũng vô cùng ngon. Hương vị tiêu đen đặc biệt khiến mắt nàng sáng lên, ăn rất cao hứng.

Cổ Tứ Gia cũng giống nàng, cảm thấy rất vui vẻ. Canh cá thực ngon, mà điểm tâm cũng vậy, hình dáng làm rất đẹp và hấp dẫn, hương vị lại càng thanh tao câu dẫn khẩu vị hơn. Phần bánh đậu xanh mềm mịn, cắn một cái giống như tan trong miệng làm cho người ta quýt luyến, độ ngọt cũng vừa phải rất ngon.

Nhưng mà điểm tâm quá bé, không đủ để lấp đầy bụng đói.

Trong hộp đồ ăn còn có mì lạnh được đặt vào một cái đĩa lớn, giống như đã được trộn rồi, tuy rằng kém một chút so với hương vị vừa trộn xong nhưng ăn vào cũng hết sức mỹ vị.



Lục Nghiên hồi ý Cổ Tứ Gia, lấy mì lạnh ra, trộn mì lạnh với một chút dầu màu vàng, sau đó xào đậu tương cùng với đậu phộng cho lên mì, rải một ít thịt vụn nữa là xong. Ăn một miếng, cảm nhận được vị cay trên đầu lưỡi, thật sự gây nghiện, mà trên đĩa còn có rất nhiều mì a.

—— Lượng mì dành cho bốn người thì có thể ít sao?

Lục Nghiên trong lòng lú lờ, Cổ Tứ Gia này nhìn bên ngoài không nhận ra là có khả năng ăn nhiều như vậy, lượng mì dành cho bốn người một mình hẳn có thể ăn hết, còn ăn thêm vài khối điểm tâm.

Bất quá, nàng bị người như vậy làm cho có động lực, tuy có chút kinh sợ nhưng cũng thực sự cao hứng.

Ăn xong tô mì, uống một chén canh cá còn ấm làm trung hoà thức ăn trong miệng, cảm giác ngán lập tức biến mất, chỉ còn đọng lại sự thoải mái no bụng.

Cổ Tứ Gia uống xong canh cá, cả người đã thả lỏng hơn, hai tay đặt trên bàn, cổ áo cũng gỡ bỏ hai nút, cả người phát ra một loại khiến cho người khác cảm thấy nhu hòa đi rất nhiều.

Thư thái giống như một con chó lớn được vuốt lông!

Lục Nghiên cười tủm tỉm hỏi: "Những thứ này đều là ta tự tay làm, Tứ thúc, người cảm thấy hương vị thế nào?"

Cổ Tứ Gia nhìn nàng một cái thật sâu, gật gật đầu, nói: "Rất ngon."

Beefsteak đặt một bên không nhúc nhích, liền có thể biết hẳn yêu thích món của nàng. Bất quá, với sức ăn của Cổ Tứ Gia khẩu vị, một miếng beefsteak có thể ăn no sao?

Trong lòng Lục Nghiên lóe lên một tia nghi hoặc.

Trong phòng bếp trường đua, đầu bếp nhiều lần hỏi: "Muốn beefsteak? Không phải màn thầu nhân thịt? Biết Tứ Gia đến, ta hôm nay đã hấp ba lồng màn thầu. Tứ Gia không phải ghét thức ăn của người ngoại quốc ăn không no sao... Các người có nghe lầm không? Tứ Gia chắc chắn muốn màn thầu."

Người truyền lời: "Beefsteak, nói là beefsteak, muốn loại chín bảy phần."

*Editor: Câu này theo mình hiểu nghĩa là anh còn đói nên kêu bít tết ăn thêm, kiểu vậy*

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 32

Vết thương sau lưng của Lục Nghiên kỳ thật cũng không nghiêm trọng, chỉ là làn da nàng mềm lại trắng tinh, hơi chút va chạm cũng xuất hiện một điểm xanh tím vô cùng rõ ràng, cho nên nhìn có chút đáng sợ. Ngược lại thương thế trên tay nàng có chút phiền phức, miệng vết thương khá sâu, một đoạn thời gian dài không thể đựng nước, nàng chỉ có thể cảm thấy may mắn vì bị thương tay trái, nếu như là tay phải thì có rất nhiều chuyện phiền phức.

Cảm xúc của Cổ Mỹ Chi ổn định lại liền đến chỗ Lục Nghiên nói lời cảm tạ. Tiểu cô nương nhún nhún nhó nhó, không dám nhìn thẳng vào mặt Lục Nghiên, ngại ngùng mở miệng nói tiếng cảm ơn: "Lần này, cảm ơn người."

Cũng khó trách nàng không được tự nhiên, trước kia nàng chán ghét Lục Nghiên, không nghĩ đến lần này phát sinh nguy hiểm lại là Lục Nghiên cứu nàng, trong lòng chắc chắn rối rắm.

Lục Nghiên không đề ý nói: "Không có gì, dù sao, Tứ thúc đã cảm ơn ta, đưa cho ta sáu mươi đồng đại dương, cho nên người không cần để ở trong lòng."

"Sáu mươi đồng đại dương?" Cổ Mỹ Chi trừng lớn mắt hỏi.

Lục Nghiên cười tủm tỉm gật đầu, gương mặt trắng trẻo nõn nà, hai má lộ ra tròn trĩnh đáng yêu, thật sự rất xinh đẹp, câu dẫn mắt tim của người ta.

Anh mắt Cổ Thành có chút quái dị nhìn Lục Nghiên. Có phải hẳn tương tượng nhiều không, nhưng thật sự Tứ thúc đối với Lục Nghiên rất đặc biệt.

Cổ Mỹ Chi có chút tức giận, nói: "Người làm sao có thể lấy tiền? Như thế nào lại lộ ra bản chất con buôn?"

"Con buôn?"

Lục Nghiên bật cười, thân nhiên nói: "Ta và người không có quan hệ gì, ta căn bản không có nghĩa vụ cứu người, nếu cứu người, ta lấy thù lao thì có gì không đúng? Vẫn là Cổ tiểu thư người cảm thấy tánh mạng của người không đáng sáu mươi đồng đại dương?"

Cổ Mỹ Chi gãi gãi đầu, rõ ràng cảm thấy lời nói của Lục Nghiên không đúng, nhưng nàng lại không thể phản bác được, cuối cùng chỉ có thể lầm bầm: "Người thật là kỳ quái..."

Trải qua sự cố như vậy, ai cũng không còn tâm trạng vui chơi, chỉ có thể quay trở về.

Cố Tứ Gia cầm mũ đội lên, đi đến bên cạnh Lục Nghiên nói: "Ta đưa ngươi về."

"Được." Thần sắc Lục Nghiên thực tự nhiên nói.

Cố Mỹ Chi đứng một bên, dùng một loại biểu cảm như gặp quỷ nhìn bọn họ, nàng cảm thấy không thể tin được, Lục Nghiên có thể bình tĩnh như vậy, thậm chí thái độ là giống như đối đãi với người thường mà đối với Tứ thúc, nàng chẳng lẽ không sợ Tứ thúc sao?

Tiểu chất nữ như nàng từ nhỏ đã sợ hãi Cố Tứ Gia. Cố Mỹ Chi mỗi khi nói chuyện với Cố Tứ Gia đều phải rút cổ nói chuyện, cho nên nhìn thấy Lục Nghiên một chút cũng không sợ Cố Tứ Gia, ánh mắt nàng không khỏi bội phục —— dùng sĩ chân chính a.

Lục Nghiên: "??"

Nàng cảm thấy, người ở Cố gia đều có bệnh.

\*

"Lục tiểu thư?!" Trương phó quan nhìn thấy Lục Nghiên liền có chút kinh ngạc, ánh mắt dao động giữa hai người, không hiểu lúc hán không ở đây, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không.

Tứ Gia nhà hán cùng Lục gia Đại tiểu thư?

Hai người đó không có quan hệ gì với nhau, a không, cháu trai của Tứ Gia là vị hôn phu của nàng, đúng là có chút quan hệ.

Lục Nghiên cười chào hỏi: "Trương phó quan."

Trương phó quan đáp một tiếng, đưa tay cửa mở ra, Lục Nghiên lập tức khom lưng ngồi xuống. Xuân Hạnh vội nói: "Tiểu thư, cẩn thận tay..."

Lục Nghiên ngồi trên xe, Cố Tứ Gia ngồi phía sau nàng, nhất thời, không gian thu hẹp trở nên càng chật chội, hơi thở đàn ông thập phần hung hăng, nháy mắt tràn ngập toàn thân Lục Nghiên, điều này làm cho nàng cảm thấy có chút không tự nhiên.

Xuân Hạnh cùng Hòa Hương cũng muốn theo lên xe, lại bị Trương phó quan cản lại, về mặt hai người mờ mịt.

Trương phó quan sửa sang mũ của mình, chỉ chỉ phía sau, nói: "Hai người các ngươi, ngồi chiếc xe kia." Phía sau bọn họ còn có một chiếc xe.

Cố Thành xa xa nhìn thấy Lục Nghiên ngồi vào xe của Cố Tứ Gia, chân mày nhện không được nhíu lại.

Diệp Tinh kéo tay hán, cười hỏi: "Sao vậy?"

Cố Thành lấy lại tinh thần, khẽ lắc đầu, nói: "Không có gì."

Diệp Tinh mỉm cười, ánh mắt nhìn phía xa, tay không tự chủ nắm tay Cố Thành chặt hơn.

\*

Lục Nghiên đột nhiên có chút hối hận khi đồng ý cho Cố Tứ Gia đưa nàng về, người đàn ông này cảm giác phát ra thật sự quá mạnh mẽ, khiến nàng giống như động vật nhỏ đối diện với thiên địch, tóc gáy đều dựng lên, như đứng trong đồng lửa, như ngồi ở đồng than.

"Ồi!" Xe đột nhiên xóc nảy, Lục Nghiên lắc lư một chút, cả người ngã về phía trước, tay nàng quờ quạng vào không trung lập tức bị người chặt chẽ nắm lấy.

"... Tứ Gia, tình hình giao thông phía trước có chút kém, các ngươi ngồi cho chắc." Trương phó quan nói một câu.

Mặt Lục Nghiên đỏ lên, ngồi dậy khỏi ngực nam tử, dựa vào cửa sổ.

Cố Tứ Gia đắm chiều nhìn nàng, hỏi: "Ngươi sợ ta?" Hán cảm thấy có chút kỳ quái, rõ ràng lúc ở trường đua, đối phương không hề tỏ ra kính sợ.

Lục Nghiên giật giật miệng, nói: "Ta không phải sợ ngài, chỉ là, có chút khản trương." Ngay cả chính nàng cũng không biết vì sao khản trương.

Cố Tứ Gia nhìn nàng một cái, móc trong túi ra cái gì đó, sau đó cho vào tay nàng, xòe tay ra thấy là một viên gì đó bọc trong giấy rất xinh đẹp.

Lục Nghiên nghi hoặc nhìn về phía hán, hán nói: "Sô-cô-la, ở châu Âu gì đó, Mỹ Chi các nàng đều rất thích."

Sô-cô-la là màu đen, bỏ vào trong miệng ngọt lịm, cảm giác cực kì ngon, rất nhanh liền tan hết, thật sự là một hương vị mới lạ.

Bị khối sô-cô-la ảnh hưởng, Lục Nghiên tiêu tán sự khản trương rất nhiều.

Nàng vụng trộm liếc mắt nhìn Cố Tứ Gia. Người đàn ông này không giống với trước kia nàng nghe được, hán rất có mị lực, cường đại mà tự tin, mặc dù nhìn lạnh đạm nhưng đáy lòng lại rất dịu dàng, thật sự khác hoàn toàn với những gì người khác nói.

Cố Tứ Gia nhìn qua, Lục Nghiên quay đầu đi.

"Nghe nói khoảng thời gian trước ngươi rót xuống nước?" Hán đột nhiên mở miệng.

Sô-cô-la tan trong miệng tạo một mùi vị ngọt ngào, đầu lưỡi có chút dính, Lục Nghiên đáp một tiếng, nói: "Tự ta không cẩn thận, bắt quá bây giờ đã không sao."

Nàng cọ các ngón tay với nhau, những ngón tay kia nhìn có vẻ rất lạnh, đôi bàn tay nàng cũng thật lạnh, Cố Tứ Gia có chút thất thần.

"Đại phu nói như thế nào? Sẽ lưu lại di chứng?" Sau một lúc lâu, hắn hỏi.

"Đại phu nói, điều dưỡng tốt, không thể tiếp tục chạm vào nước lạnh, bắt quá thân thể bị hao tổn cho nên có chút phiền phức, muốn hảo hảo tịnh dưỡng cần ít nhất ba năm rưỡi." Lục Nghiên cười, không để trong lòng.

Cố Tứ Gia nhìn bộ dáng nàng, cũng không nói gì.

Xe đến Lục gia trời đã gần tối, đang ở thời điểm hoàng hôn, ánh mặt trời sắp tắt ở đường chân trời, cảm giác thực lạnh lẽo.

Lục Nghiên từ trên xe bước xuống tí xúu thì vấp ngã, cơ thể được bao phủ bởi một chiếc áo choàng lông hồ ly trắng, khuôn mặt và bàn tay được giấu trong áo choàng, chỉ lộ ra đôi mắt hắc bạch phân minh, giống như sẽ sáng lên.

"Cám ơn Tứ thúc đã đưa ta về." Lục Nghiên đứng ở bậc thang, lễ phép hỏi một câu: "Ngài muốn vào nhà uống chén trà không?"

Cố Tứ Gia: "Được."

Lục Nghiên: "?"

Cùng Trương phó quan nói một câu xong, Cố Tứ Gia theo Lục Nghiên xuống xe.

Người Lục gia nhìn thấy Lục Nghiên trở về, còn chưa kịp vui mừng đã nhìn thấy Cố Tứ Gia phía sau nàng, nụ cười trên mặt nhất thời cứng ngắc.

Cái này, tại sao trở về còn mang theo một tôn đại lão lớn như vậy?

Lục Nghiên nhìn Lục lão gia nói: "Phụ thân, ngài còn không mời Tứ thúc vào phòng khách uống chén trà? Trước kia người luyện tiếu không muốn lấy ra một túi trà Long Tĩnh, hôm nay có thể lấy chiêu đãi Tứ thúc rồi."

Lục lão gia phục hồi tinh thần, cười một thoáng, nói: "Đương nhiên, Tứ Gia đến nhà là khiến cho Lục gia chúng ta nở mày nở mặt a."

Cố Tứ Gia cười nhẹ, nói: "Ta với ngài là cùng thế hệ, gọi ta là Từ An chính được rồi."

Mọi người vào phòng, Lục Xu đứng bên cạnh Lục Nghiên nhìn Cố Tứ Gia hiếu kỳ, sau đó chú ý tới băng vải trên tay Lục Nghiên.

"Tỷ tỷ, tay người làm sao vậy?" Lục Xu thật cẩn thận nâng tay nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn lại.

Những người khác ở Lục gia lúc này mới chú ý tới tay Lục Nghiên, giặt mình, Lục phu nhân đi tới vài bước, nâng tay nàng nhìn một cái, nói: "Người đưa nhỏ này, tay tại sao lại như vậy?"

Cố Tứ Gia mở miệng nói: "Việc này là lỗi của ta, là ta sơ sẩy khinh thường. Hôm nay ít nhiều nhờ Lục Nghiên cứu nha đầu Mỹ Chi kia..."

Người Lục gia nghe sự xong càng thêm đau lòng, Lục Xu buồn bã nước mắt rùng rùng, bắt lấy tay Lục Nghiên, hỏi: "Tỷ tỷ, người có đau hay không a?"

Lục Nghiên lắc đầu, nói: "Không có việc gì, không đau."

Lục lão gia hỏi: "Ngựa kia vì sao lại nổi điên?"

Cố Tứ Gia nói: "Con ngựa kia tính tình có chút cứng đầu, tiểu hài tử như Mỹ Chi xuống tay có chút nặng."

Khi đó tâm tình Cố Mỹ Chi không tốt, xuống tay không hề nhẹ, không nghĩ lại chọc con ngựa đó nổi điên.

Nha đầu bùng trà lên, Lục Nghiên vào phòng thay quần áo, Lục phu nhân theo sau lưng nàng, than thở, nói: "Người là một cô nương, vết thương kia cũng không biết sâu bao nhiêu, nếu để lại vết sẹo thì làm sao đây?"

Lục Nghiên đem áo choàng cởi bỏ, thay một bộ quần áo bình thường, nghe vậy cười nói: "Ngài yên tâm đi, không có chuyện gì. Ta hiện tại lo lắng là từ lâu bên kia, tay ta bị thương khẳng định không thể xuống bếp, may mắn Triệu thúc bọn họ theo ta học mấy ngày, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không có vấn đề gì."

Lục phu nhân giờ tay chữa vào trán nàng, thờ dài: "Người a, tính tình tựa như gia gia người, chuyện gì cũng lo lắng. Hiện tại từ lâu bên kia đã vào quỹ đạo, người cũng có thể nghỉ ngơi thật tốt một ít thời gian, một cô nương như người lúc nào cũng ở trong phòng bếp có chút kỳ cục."

Nàng lôi kéo tay Lục Nghiên, cười nói: "Nữ nhi của ta bộ dạng xinh đẹp như vậy, nhất định tìm đợc ý lang quân so với Cố Thành còn tốt hơn gấp ngàn vạn lần."

Lục Nghiên liền cười, nàng đối với việc này không có chấp niệm quá lớn, có thể gặp được người đàn ông tốt tự nhiên là hoàn hảo, nếu không nàng cũng có thể sống một mình thật vui vẻ.

Bên kia Cố Tứ Gia cùng Lục lão gia đang hàn huyên, việc Lục Nghiên bị thương cũng không thể trách hắn, Lục lão gia tự nhiên sẽ không giận chó đánh mèo. Cố Tứ Gia nếu muốn lấy lòng một người, đó là chuyện rất đơn giản, nhìn hai người trò chuyện với nhau rất vui vẻ liền có thể nhìn ra, Lục lão gia còn gọi một tiếng Từ An, quả thực thân thiết.

Lục Nghiên ngồi xuống, nhin không được mỉm cười, kỳ thật Cố Tứ Gia nhìn giống như không để tiếp cận nhưng thực tế ở chung với hắn mới phát hiện, cùng hắn một

chỗ thực sự thoải mái.

"Từ An, ở lại ăn cơm tối đi." Thời gian không còn sớm, Lục lão gia nhiệt tình giữ lại.

Cố Tứ Gia cười: "Hôm nay không được, trong nhà còn có việc."

Trương phó quan đi lên phía trước đưa một cái hộp đến, Cố Tứ Gia nhận lấy nhìn Lục Nghiên, nói: "Trong đó là rượu thuốc còn có thuốc dán, trên tay cũng sẽ không đề lại sẹo."

Lục Nghiên hơi sững sờ, thì ra Trương phó quan vừa rồi rời đi là đi lấy thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 33

Ánh trăng đêm nay rất sáng, hoa mai vàng bên góc tường như run lên vì lạnh. Hắc Dực từ ngoài cửa sổ ục bay vào, đứng trên cửa sổ, đôi mắt chăm chú nhìn chăm chăm Lục Nghiên.

Lục Nghiên nhìn thấy nó, lấy thịt khô từ trong ngăn kéo ra cho nó. Thịt này là dùng thịt bò làm ra, rất dai, cho vào miệng Hắc Dực lại bị nó dễ dàng cắn ăn vào bụng, hàm răng sắc nhọn cắn một cái, thịt kia liền bị nó xé thành hai mảnh, nhìn nó ăn cũng khiến cho người ta run rẩy.

"Tiểu thư người không sợ nó mổ người sao?" Xuân Hạnh đứng xa xa nói, nàng cùng Hòa Hương đều sợ Hắc Dực, nó cũng không để các nàng tiếp cận, chỉ có Lục Nghiên có thể vuốt ve bộ lông đen nhánh của nó —— tiểu gia hỏa này cũng không thích ai.

Trong lúc nó đang ăn, Lục Nghiên thử đưa tay vuốt ve bộ lông của Hắc Dực. Tiểu gia hỏa trong vòng một tháng, vóc người liền to lớn hơn, đứng ở nơi đó lộ ra vài phần hung ác, khiến người ta e ngại. Mà bộ lông đen tuyền một màu của nó dưới ánh trăng cơ hồ phát sáng lấp lánh.

"Thật xinh đẹp." Bàn tay vuốt ve cảm nhận sự mềm mại nhẵn nhụi, trong lòng Lục Nghiên cảm thấy vui vẻ, bất quá cũng chỉ vuốt ve vài cái sau đó cũng không cử động nữa.

Hắc Dực là một con chim hung hãn, nàng cũng không muốn xem nó như chim nhà mà nuôi dưỡng, như vậy sẽ tổn hại đến dã tính của nó. Không có hung tính, nó cũng không phải là Hắc Dực.

Ăn xong, Hắc Dực ục cánh bay đi, điểm tâm trên bàn một chút cũng không nhúc nhích, nó là động vật thuần túy ăn thịt.

Xuân Hạnh đi tới thu thập trên bàn bê bối, nói: "Tên này, ăn uống no đủ liền chạy, quả thực chính là đến chỉ để ăn. Lại dữ dằn như vậy, một chút cũng không thân thiết."

"Nhưng mà Hắc Dực rất uy phong a. Thoạt nhìn thật sự lợi hại." Hòa Hương ngược lại rất thích, đáng tiếc Hắc Dực cũng không thân cận các nàng.

Điều đó Xuân Hạnh không thể không gật đầu, nghĩ đến cái gì, hứng trí bừng bừng mở miệng nói: "Gia gia của ta nói, Hắc Dực là một loại chim cát tường, nó sẽ mang đến cho người ta tài phú cùng hạnh phúc."

"... Đây chỉ là đồn đãi đi?" Hòa Hương không tin.

"Đây là thật, nghe nói có một nhà cứu một con Hắc Điều, sau đó ngày thứ hai nhà hắn có thêm một khối vàng..."

Lục Nghiên nghe các nàng hai trò chuyện, nhìn thấy túi tiền một bên thêu hoa văn trúc xanh, nhìn thực lịch sự tao nhã, cầm trong tay nặng trĩu, loảng xoảng rung động lòng người, đổ ra những đồng đại dương bên trong vang lên từng trên bàn thành một ngọn núi nhỏ.

"... Một đồng, hai đồng, ba... 63 đồng!" Lục Nghiên đếm đếm, tổng cộng có 63 đồng đại dương, chút tiền ấy đủ cho một nhà ba người sống giàu có sung túc một năm.

Xuân Hạnh nói: "Cố Tứ Gia thoạt nhìn cũng không đáng sợ như vậy nha, ta cảm thấy hắn so với Tôn thiếu gia của Cố gia tốt hơn nhiều."

Hòa Hương tiếp lời nói: "Quan trọng là Cố Tứ Gia đối với tiểu thư thật tốt, xem ra hắn thật coi ngài là tiểu chất nữ."

Tiểu chất nữ?

Lục Nghiên trong đầu hiện ra gương mặt trẻ tuổi của Cố Tứ Gia, nhìn không được lắc lắc đầu.

"Tiểu thư, nghỉ ngơi đi." Xuân Hạnh sửa soạn xong giường, còn đặt vài túi sưởi nóng bên góc giường, hiện tại trong ổ chăn thật sự rất ấm áp.

Lục Nghiên thò tay đem mấy đồng đại dương trên bàn nhét vào ngăn kéo, ngón tay vuốt ve chiếc vòng trên cổ tay, nàng vẫn chưa tháo nó ra.

"Hắc Điều thật sự có thể mang đến phú quý cùng may mắn cho người ta..." Xuân Hạnh còn đang cố gắng giải thích cho Hòa Hương tin tưởng, gia gia nàng nói vẫn luôn đúng.

\*

Cổ phủ.

Cổ Tứ Gia vừa cùng Cổ tướng quân nói chuyện xong, đi ra từ thư phòng đã nhìn thấy một đạo hắc ảnh chui vào lầu các cách đó không xa, nhìn bóng dáng không phải là người, mà giống như là chim, còn là một gia hỏa không nhỏ.

Cổ tướng quân huyết sáo, thò tay rút cây súng bên hông ra, nói: "Hảo gia hỏa, chỉ là một con chim lớn a, xem ra đêm nay có thể thêm món ăn rồi."

Nói xong, hắn cầm súng kéo cò hướng lầu các đi tới, mới vừa rồi còn kêu la buồn ngủ, hiện tại tinh thần nâng cao gấp trăm lần.

Lầu các kia là nhà kho của Cổ Tứ Gia, cửa vừa mở ra, đèn bật sáng, trước mắt là một mảnh phục trang đẹp đẽ, một chiếc bình có hoa văn là hoa sen, một cái đồng hồ niên đại hơn một ngàn năm, còn có san hô đỏ, bảo thạch, đá mắt mèo,... ngẫu nhiên đặt trên bàn nhìn vô cùng lấp lánh.

Tất cả mọi người tiến vào ai cũng có tâm tư nhìn những bảo thạch này, ánh mắt sáng quắc quét tới quét lui trong phòng.

"Ồ nơi đó!" Có người mở miệng, chỉ tay vào xà nhà, ai nấy ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên nhìn thấy một con chim đứng trên xà nhà, bởi vì đôi cánh tối đen, nếu không nhìn kỹ, thật dễ dàng bị người ta xem nhẹ.

Phía dưới có một tiểu bình hữu chim nói: "Chim này... Đây là Hắc Điều, cũng chỉ Lục Thủy Thành chúng ta mới có, sống ở vách đá ngoài thành. Ta đã từng thấy loài chim này đi săn, rất hung hãn, một con nai lớn nó cắn xuống một cái liền bị xé toạt."

Vừa nói, một bên hắn còn khoa tay múa chân để biết độ lớn của con nai, lần đó thực sự đã để lại cho hắn ấn tượng rất sâu.

Chim Hắc Điều này, người ở địa phương khác không biết, nhưng ai sống lâu ở Lục Thủy Thành đều biết. Nó là loài động vật vô cùng dữ tợn, chỉ sống ở vách đá ngoài thành, thích ăn thịt, hơn nữa cũng không thân thiện, rất khó thuần phục. Nhưng độ trung thành cũng rất cao, nếu người có thể thuần phục được một con như Hắc Dực thì nó sẽ trở thành một cánh tay đắc lực trong việc săn thú. Nhưng mà tại sao trong thành lại có thể nhìn thấy một con Hắc Điều?

Cổ Tứ Gia hơi hơi nheo mắt, ánh mắt cẩn thận nhìn con Hắc Điều kia, trong mắt mang theo vài phần thích thú, nói: "Ta từng xem qua một quyển sách, bên trong nói loài chim Hắc Điều này, thích bảo thạch. Các ngươi nhìn, dưới chân nó có phải đang quắp một khối bảo thạch hay không?" *(ta có chút thắc mắc, lúc trước Cổ Thành từng nói Tứ thúc hắn từng nuôi một con mà giờ thì hoàn toàn ko có là sao....)*

Nghe hắn nói như vậy, mọi người cẩn thận nhìn lên, hắc, thật đúng như vậy, có một khối bảo thạch xanh biếc.

"Này có phải giống như rồng không?" Cổ tướng quân nói, rồng trong truyền thuyết cũng thích trân bảo, hình như có vài phần tương tự?

Hai mắt nhìn chằm chằm bảo thạch ở chỗ Hắc Điều, Cổ tướng quân đột nhiên vỗ tay một cái, nói: "Ta nhớ ra rồi, đó là lễ vật lão tử tính toán đưa cho phu nhân đánh trang sức dùng."

Phu nhân của hắn, cũng chính là mẫu thân của Cổ Tứ Gia, Cổ phu nhân.

Cổ tướng quân nhe răng trợn mắt, nói: "Lão tử thật vất vả tìm kiếm mới có được một khối bảo thạch phẩm chất tuyệt hảo, định đưa cho phu nhân làm ngọc bội. Ngươi tiểu gia hỏa này, thật đúng là biết chọn đồ tốt mà lấy a."

Đang nói, Hắc Điều kia đột nhiên mở cánh bay vọt xuống, tốc độ của nó rất nhanh, mọi người còn chưa kịp phản ứng, con chim kia liền đánh tới, khí thế dũng mãnh, cũng thực hung hãn. Nhìn gần, bộ dáng hung ác của nó càng lộ rõ, chiếc mỏ sắc nhọn, nếu cắn xuống một cái thì sẽ vô cùng kinh khủng.

Mọi người theo bản năng bảo vệ đầu, Hắc Điều này lại không công kích bọn họ, tung cánh bay ra ngoài, ẩn vào trong bóng tối, không nhìn thấy bóng dáng.

"Tướng quân, Tứ Gia, các ngươi không sao chứ?"

Cổ tướng quân cùng Cổ Tứ Gia lắc đầu. Cổ tướng quân sờ đầu trọc của mình, nói: "Này làm sao ăn nói với nương ngươi đây. Lão tử vừa rồi còn nói sẽ đưa đồ tốt cho nàng."

Bởi vì muốn cho bà một sự kinh hi, hắn còn cố ý sai người đưa đến khổ phòng của Cổ Tứ Gia nha. Giờ đây, thứ tốt không có, lại bị một con chim cướp đi lời này nói ra ngoài ai sẽ tin?

\*

Tối hôm qua là Xuân Hạnh gác đêm, buổi sáng nàng đem cây đuốc đến chậu than nhóm thêm lửa. Than trong chậu đã cháy cả đêm, hiện tại chỉ còn một chút ánh lửa còn sót lại tỏa ra mùi hương nhẹ nhẹ. Bởi vì trong phòng đốt than củi, cửa sổ kia liền phải mở ra, Xuân Hạnh đi qua, mơ hồ nhìn thấy cái gì đó tỏa sáng.

Đó là cái gì?

Xuân Hạnh thăm thì, đi qua nhìn thử, ánh mắt nhất thời mờ to.

"... Tiểu thư, phát tài!"

\*

Lục Nghiên ôm chân miễn cưỡng ngáp một cái, còn có chút buồn ngủ. Chăn này phơi dưới ánh mặt trời nên rất ấm áp mềm mại, đắp lên chỉ khiến người ta muốn ở trong ổ vĩnh viễn không muốn dậy, nàng hiện tại chính là trạng thái này, nhưng lại bị đánh thức bởi câu nói "Tiểu thư, phát tài" của Xuân Hạnh.

"Một viên bảo thạch lớn như vậy đặt ở cửa sổ..." Xuân Hạnh cầm trong tay một viên bảo thạch xanh biếc to cỡ quả trứng, vẻ mặt kích động nói cho Lục Nghiên biết khối bảo thạch, quả thực cảm thấy ngạc nhiên không thôi.

Lục Nghiên miễn cưỡng hỏi: "Người nói là người phát hiện trên cửa sổ?"

Xuân Hạnh dùng sức gật đầu, đem bảo thạch đưa qua, Lục Nghiên nhận lấy nhìn thoáng qua, kiếp trước sống trong cung lâu như vậy, đối với những thứ này nàng cũng coi như có chút hiểu biết.

Bảo thạch hiện lên một màu xanh biếc tiên diễm, cầm trong tay, nhìn màu sắc này liền biết chính là loại phẩm chất tốt, vô cùng trân quý. Mà viên bảo thạch này lại không nhỏ, to bằng một nắm tay, giá trị tự nhiên xa xỉ.

"Bảo thạch này là ai đặt trên cửa sổ a?" Hòa Hương khó hiểu.

Xuân Hạnh có chút hưng phấn nói: "Gia gia ta nói Hắc Điều sẽ mang đến cho người ta tài phú cùng may mắn, các người nhìn xem, ta không lừa các người, thứ này không phải là tài phú sao?"

Hòa Hương hỏi: "Theo ý của người, bảo thạch này là do Hắc Dực đem đến?"

Xuân Hạnh dùng sức gật đầu, thấp phần khẳng định nói: "Chắc chắn là như vậy, không thì ai sẽ đem vật quý trọng như vậy ném vào cửa sổ của tiểu thư?"

Lục Nghiên suy nghĩ một chút, cảm thấy Xuân Hạnh nói rất có lý, chỉ là, một viên bảo thạch lớn như vậy, Hắc Dực lấy ở nơi nào?

Buổi tối Hắc Dực lại tới nữa, chuẩn xác không sai biệt từng trên cửa sổ, nghiêng đầu rìa rìa đôi cánh của mình. Ngoài cửa sổ, cây mai run lên một chút, tuyết đọng bên trên ào ào rơi xuống mặt đất.

Lục Nghiên như thường lệ cầm thịt khô tới đút cho nó, một bên cầm viên bảo thạch xanh biếc hỏi nó: "Hắc Dực, đây là người đem đến sao?"

Hắc Dực đã biết "Hắc Dực" là tên của nó, nghe Lục Nghiên gọi nó liền mở mắt nhìn nàng vô cùng mờ mịt.

Lục Nghiên bốp trán, cảm thấy chính mình có bệnh, nàng tại sao lại hỏi nó cơ chứ, một con chim cũng không có khả năng trả lời câu hỏi của nàng a.

Sau đêm hôm đó, lầu các ở Cổ gia được canh chừng cẩn thận hơn, tới sáng ngày thứ hai, Xuân Hạnh lại thấy trên cửa sổ một viên bảo thạch khác màu đỏ, sáng ngời trong suốt, lóe lên ánh sáng vô cùng xinh đẹp.

Lục Nghiên cầm bảo thạch trầm tư, tiếp tục như vậy không phải biện pháp, không biết nhà ai xui xẻo như vậy bị Hắc Dực theo dõi, phải nghĩ biện pháp trả về a.

Cổ Tứ Gia cảm thấy thật xui xẻo, rất tốt, xem ra tiểu Hắc Điều này đang nhìn chằm chằm Cổ gia bọn họ, một lần đến thì thôi đi, đằng này mỗi ngày đều tới, thật sự là làm đầy túi nó mà.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 34

Mỗi ngày tiếp theo, Lục Nghiên đều nhận được một viên bảo thạch, có lớn có nhỏ, nhưng dù lớn hay nhỏ, phẩm chất của chúng đều là tốt nhất, giá cả tất nhiên vô cùng xa xỉ.

Hình dạng bảo thạch được cắt hoàn mỹ, Lục Nghiên còn lấy một chiếc hộp riêng để đựng chúng, đặt dưới ánh mặt trời, ánh sáng chiếu vào cực kì lấp lánh.

"Rốt cuộc là nhà nào xui xẻo bị Hắc Dực theo dõi..."

Móng vuốt Hắc Dực lần này quắp chính là ngọc. Vòng bạch ngọc thượng hạng, mỗi hạt đều nhẵn nhụi long lanh, bên trên điêu khắc hoa phù dung, sờ vào trơn láng, cầm trong tay rất nhanh liền bị ảnh hưởng bởi nhiệt độ cơ thể. Thứ tốt như vậy cho dù có tiền cũng không mua được.

Ở Cổ phủ, Trương phó quan kiểm tra một chút những thứ trong lầu các, sau cùng lấy ra một chiếc hộp không, nói: "Từ Gia, lần này hẳn là vòng bạch ngọc chạm khắc hoa phù dung lần trước từ núi Tây Lâm diệt trừ thổ phỉ mang về. Chuỗi ngọc này nghe nói là dùng tới ngọc âm hảo hạng điêu khắc thành, mang trong người có thể tẩy bỏ thân thể, là một thứ tốt khó có được."

Cổ Tứ Gia cong môi cười, nói: "Nếu không phải thứ tốt, tiểu gia hỏa kia cũng sẽ không để ý. Ánh mắt của nó đúng là rất tốt." Dù cho ánh mắt tốt đi nữa, hẳn cũng rất lo lắng nếu nó mỗi ngày đều đến như vậy, khổ phòng của mình sớm muộn bị gia hỏa kia dọn sạch sẽ.

"Hắc Điều này hẳn là có chủ, cũng không biết là người nào có thể thuần phục con chim hung hãn như vậy."

Cổ Tứ Gia từ trước đến giờ rất thích những loài chim hung ác như vậy, đại khái là để bộc lộ bản lĩnh nam nhân.

Trương phó quan dò xét vẻ mặt của hắn, nói: "Theo điều tra, gần đây trong thành không có nhà ai bị mất trộm châu báu..."

Cố Tứ Gia như cười như không nói: "Nói cách khác, con chim này đang nhìn chăm chăm ta?"

Trương phó quan ngượng ngùng, đây là ngài tự nói, ta không nói gì nha.

Cố Tứ Gia phản phó nói: "Kêu người ở dưới canh gác cho cẩn thận, đêm nay ta muốn nhìn một cái, Hắc Điều này rốt cuộc là do người nào phái tới."

"Vâng!" Trương phó quan lập tức lên tiếng.

\*

Ban đêm, một đạo thân ảnh chim quen thuộc bay đến lầu các. Nó đã để ý rất lâu, phát hiện nơi đó chiếu sáng ngời trong suốt nhiều nhất nên quyết định mỗi ngày sẽ dọn một cái, rất nhanh có thể đem đồ vật dọn hết.

"Quắc quắc quắc!"

Miệng phát ra thanh âm rất nhỏ, Hắc Dực nhìn nhìn, cặp móng vuốt đặt trên bàn kê một lúc, cuối cùng bắt một cái vòng tay ngọc bích, ạch cánh bay ra ngoài.

Bên trong lầu các đèn được bật sáng, Cố Tứ Gia đi tới lật rương đồ vừa rồi bị Hắc Dực mở ra, tất cả đều là bảo thạch nhưng tốt nhất vẫn là vòng tay ngọc bích khảm đá mắt mèo, một chút tạp chất cũng không có mà con chim kia lấy mất.

"Con chim này đúng là chỉ lấy thứ tốt nhất a." Trương phó quan có chút dở khóc dở cười, hẳn có thể ý thức những thứ kia con chim đó nhìn tới đều chán ghét, chỉ nhìn chăm chăm thứ tốt mà thôi.

Cố Tứ Gia đem bảo thạch trong tay ném lên bàn, nói: "Đi thôi, ta muốn nhìn một chút, rốt cuộc là ai đường ra con vật như vậy." Bốn phía nơi này đã sớm phân bổ người canh gác, chỉ chờ con chim kia bay tới.

Quanh co lòng vòng theo chân nó, đám người Cố Tứ Gia đi đến trước một tiểu viện, cửa chính nhìn rất quen thuộc, Cố Tứ Gia có chút trầm mặc, cau mày suy tư gì đó.

Trương phó quan ngẩng đầu nhìn bảng hiệu trên đỉnh đầu, bên trên hai chữ to lớn "Lục phủ", trong bóng đêm bị đèn lồng chiếu vào hiện rõ ràng rành mạch.

"Tứ Gia, làm sao bây giờ?" Buổi tối có điểm khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo, Trương phó quan dậm chân, nhện không được hỏi.

Ngón tay vuốt ve cây gậy bên, Cố Tứ Gia nói: "Đi về trước."

Trương phó quan đáp một tiếng, hết sức cao hứng nói với binh lính phía sau: "Được rồi, thu binh."

Cố Tứ Gia ngẩng đầu nhìn thoáng qua bảng hiệu Lục gia, xoay người thân ảnh liền lẩn vào màn đêm. Mà cách một bức tường bên trong viện Lục gia, Lục Nghiên ngồi trước cửa sổ, quả nhiên trông thấy Hắc Dực từ cửa sổ bay đi vào, móng vuốt còn đang nắm một chiếc vòng tay.

Vừa đến, nó lập tức đem vòng tay đặt lên bàn, rồi đến chỗ chén nước uống một ngụm, sau đó nghiêng đầu ria ria bộ lông. Động tác này quả thật rất tự nhiên, giống như đã làm vô số lần.

Lục Nghiên đem thịt khô dứt cho nó, tay kia cầm lấy vòng tay nhìn kỹ một chút, vòng tay được khắc hoa tinh xảo, nhụy hoa khảm đá mắt mèo, dưới ánh nến vô cùng tỏa sáng. Rất đẹp, cũng rất quý.

Lục Nghiên: "...". Nàng cảm thấy có chút đau đầu.

"Ta thật sợ ngày nào đó đột nhiên có người đến cửa, nói là tìm kiếm châu báu bị mất trộm..." Đem vòng tay đặt vào rương gỗ, chỉ thấy trong rương gỗ có một bộ y phục đẹp đẽ cùng với hào quang bảo thạch rất xinh đẹp.

Hắc Dực nhìn tới cảm thấy mỹ mãn, ngược đầu xem xét Lục Nghiên, bộ dáng hung ác dữ tợn thoát nhìn lộ ra vài phần nhu thuận vô tội.

Lục Nghiên nghĩ nghĩ, lấy một miếng thịt đưa cho nó ăn, Hắc Dực lập tức liền vui mừng, miệng phát ra âm thanh quắc quắc.

Lục Nghiên bật cười, vuốt ve bộ lông nó, nàng phát hiện mỗi lúc Hắc Dực cao hứng, trong cổ họng sẽ phát âm thanh quắc quắc vô cùng thoải mái.

\*

Ngày thứ hai Lục Nghiên vừa rời giường, Xuân Hạnh đang chải đầu cho nàng, Lý Hạ đứng ở cửa lớn tiếng nói: "Tiểu thư, Cố Tứ Gia đến, hỏi trong phủ có phải nuôi một con Hắc Điều hay không, lão gia gọi ngài qua..."

Lục Nghiên trong lòng cả kinh quay đầu, nhất thời làm da đầu bị đau.

"Ai da!" Nàng theo bản năng che bộ tóc bị kéo nhưng cũng không còn tâm tư quản vài lọn tóc bị kéo xuống, trong lòng đều bị một ý nghĩ hoang đường chiếm cứ —— nơi xui xẻo bị Hắc Dực để ý không phải là chỗ của Cố Tứ Gia đi?

"Tiểu thư, ngài không có việc gì chứ?" Xuân Hạnh cau mày lo lắng nhìn nàng, trong lòng nàng lẩm bẩm, may mắn là tiểu thư nàng tóc nhiều, không thì kéo vài cái, không phải sẽ trở nên ngốc nghếch sao?

Lục Nghiên lắc đầu, vô thức đem vòng tay san hồ đeo vào, tâm tư đã không còn ở nơi này, nói: "Xuân Hạnh, chải đầu cho ta."

Trong phòng khách Lục lão gia đang chiêu đãi Cố Tứ Gia, nghe mục đích hẳn đến, cười nói: "Có, tiểu nữ có nuôi một con Hắc Điều. Như thế nào, người đối với

chim kia cảm thấy hứng thú? Ta đây liền bảo Nghiên Nhi đem chim kia mang đến."

Là Lục tiểu thư dưỡng?

"Một con chim dữ như vậy, Lục tiểu thư thuần phục như thế nào?" Trương phó quan có chút kinh ngạc, nhin không được hỏi.

Hắn thật sự là rất khó đem một con chim dữ như vậy đặt cùng một chỗ với Lục đại tiểu thư thoạt nhìn yêu kiều mảnh mai, bức tranh này thực sự không phù hợp a. Bộ dáng Lục tiểu thư kia nên dường họa mi, mèo Ba Tư, nhìn mới càng thêm cảnh đẹp ý vui.

Lục lão gia ha ha cười, nói: "Đây đều là duyên phận, hôm trước trời lạnh, chim kia hẳn là mới nở liền bị đông cứng sắp chết, sau đó được Nghiên Nhi nhặt trở về, nuôi dưỡng đến bây giờ. Nàng đặt cho nó một cái tên gọi là Hắc Dực. Các người nói đúng, chim này a, thật sự hung hãn, Lục Thực nghĩ muốn thử sờ một chút, suýt nữa bị nó cắn mất một miếng thịt, cũng chỉ có Nghiên Nhi mới có thể làm cho nó nghe lời chút."

"Nghe đến, chim này đúng là có ân tất báo." Cố Tứ Gia cười nói, biểu cảm trên mặt thật bình tĩnh, nhìn không ra cảm xúc.

Trương phó quan vùng trộm liếc mắt nhìn hắn, Lục lão gia không biết nhưng hắn biết rất rõ, chim này mỗi ngày buổi tối đều chạy đến tư kho Tứ Gia, quả thực là muốn dọn sạch sẽ.

"Lão gia, tiểu thư đến." Bên ngoài người hầu nói một tiếng, mọi người quay mặt nhìn, đã thấy Lục Nghiên mang theo Xuân Hạnh cùng Hòa Hương tới.

Nàng hôm nay mặc một bộ váy dài màu xanh nhạt, làm sáng lên gương mặt trắng như ngọc của nàng, tóc đen như gỗ mun, đôi môi đỏ mọng, thanh lệ như một đóa mẫu đơn xanh biếc, chân váy dài thêu một đóa hoa màu trắng, khi nàng đi lại, đóa hoa sống động, đẹp không sao tả xiết.

Thật sự là một cô nương xinh đẹp!

Trương phó quan mỗi lần nhìn đến vị Lục tiểu thư này trong lòng không nhịn được sinh ra một loại kinh diễm, Dung mạo mỹ lệ sừng sững như một ngọn núi, khí chất lại trầm tĩnh hàm súc giống mặt hồ trong núi, im lặng xinh đẹp đứng ở đó thật sự biến thành một bức họa, khiến cho người ta cảnh đẹp ý vui, ánh mắt được hướng thụ.

Cô nương như vậy mà Tôn thiếu gia lại không thích, đúng là không có mắt nhìn. Trương phó quan cảm thán.

Lục Nghiên đi tới, cúi đầu, ngay cả một chút cũng không nhìn tới Cố Tứ Gia, Lục lão gia thấy nàng, cười nói: "Tứ thúc người biết người nuôi một con Hắc Điểu, có ý đến nhà xem, này, Hắc Dực đâu?"

Lục Nghiên cười, nhìn Cố Tứ Gia bên kia một cái, nói: "Ta không lấy cái lồng sắt nhốt nó lại, không biết nó đi đâu. Tứ thúc tới cũng không đúng lúc."

Cố Tứ Gia nhìn nàng một cái, đột nhiên cười cười, trong mắt của hắn sáng tỏ làm cho trên mặt Lục Nghiên có chút nóng lên—— khụ, ai biết Hắc Dực thế mà lại trộm đồ trước mắt Cố Tứ Gia, đương nhiên trong lòng Hắc Dực, đại khái không có từ "trộm", nó như là đến lấy đồ của mình.

"... Tứ thúc thật khó khăn mới đến nhà, phụ thân, ta đưa Tứ thúc đi dạo xung quanh." Lục Nghiên đột nhiên mở miệng nói.

Lục lão gia có chút kinh ngạc, Lục Nghiên cũng không phải là người nhiệt tình hiếu khách, hắn nhìn về phía Cố Tứ Gia thăm dò.

Cố Tứ Gia nhìn Lục Nghiên, cười nói: "Vậy thì phiền toái Nghiên Nhi."

Thanh âm hắn rất êm tai, hai chữ Nghiên Nhi này Lục lão gia gọi Lục Nghiên cũng không cảm thấy gì, chỉ cảm thấy thân mật, nhưng từ trong miệng hắn thốt ra lại làm cho Lục Nghiên ngứa ngáy lỗ tai, nhin không được cào nhẹ một cái.

Nhà của Lục gia chính là tổ trạch, diện tích rất rộng, năm bước một lầu, mười bước một các, nếu như là mùa xuân, bên trong cây cối xanh tươi phồn hoa, miễn bàn có bao nhiêu đẹp, có điều bây giờ là mùa đông, không có gì để xem, Lục Nghiên nghĩ nghĩ, dẫn hắn đi mai lâm phía đông. Một mảnh mai đỏ mai trắng, nhìn qua thật là đồ sộ.

Hạ nhân đứng xung quanh không để gió thổi vào, một bếp lò nhỏ được đặt trên bàn, bốn phía để bốn chậu than, coi như ấm áp.

Ấm nước trên bếp lò bắt đầu sôi lên ục ục, Hòa Hương lấy xuống pha trà. Nước nóng tưới vào lá trà, một cổ hương thơm của trà nhẹ nhàng khoan khoái xộc vào mũi.

"... Tay người thế nào rồi?" Cố Tứ Gia đột nhiên mở miệng hỏi.

Lục Nghiên sừng sốt, nhìn thoáng qua tay mình, nói: "Không có việc gì, miệng vết thương đã bắt đầu khép lại, có điều đang là mùa đông nên khó phục được có chút chậm chạp, rất nhiều việc đều không thể làm."

Xuân Hạnh a một tiếng, nói: "Tiểu thư, thuốc của ngài hôm nay còn chưa đổi." Dược này là mỗi ngày đổi một lần, sáng nay thức dậy bởi vì vội vã tới gặp khách nên đã quên đổi thuốc.

Cố Tứ Gia hơi hơi nhíu nhíu mày, ánh mắt có chút không đồng ý, nói với Xuân Hạnh: "Đem dược của tiểu thư người đến đây đi."

Xuân Hạnh nhìn Lục Nghiên, Lục Nghiên nhìn nàng khẽ vuốt mặt, nàng lúc này mới nha một tiếng: "Ta sẽ đi ngay."

Hòa Hương đem một hộp gỗ đưa cho Lục Nghiên, thấp giọng nói một tiếng: "Tiểu thư."

Lục Nghiên liếc mắt nhìn Cố Tứ Gia, đưa tay đem hộp gỗ đẩy đến trước mặt Cố Tứ Gia. Ngón tay Cố Tứ Gia vuốt ve chiếc hộp chạm khắc hoa hải đường, không mở ra. Hắn có thể đoán được bên chứa cái gì.



Lục Nghiên có chút xấu hổ mở miệng, nói: "Hắc Dực thích bảo thạch linh tinh gì đó, không nghĩ đến..."

Không nghĩ đến nó sẽ theo dõi chỗ của Tứ Gia. Trong lòng Trương phó quan âm thầm tiếp lời nói chưa hết của nàng.

Cổ Tứ Gia đem chiếc hộp mở ra, bên trong quả nhiên chính là những thứ trong kho phòng của hắn. Ánh mắt Hắc Dực thực cao, không tốt không lấy, một viên bảo thạch to bằng nắm tay, chuỗi ngọc ám, còn có vòng tay ngọc bích, các loại lục bảo trân châu,... cứ như vậy để trong hộp gỗ, phát sáng lấp lánh, nhìn qua giá trị cực kỳ xa xỉ.

Lục Nghiên cầm lấy chén trà, độ ấm bên trong xuyên qua cái chén truyền đến đầu ngón tay nàng, thực thoải mái.

Cổ Tứ Gia nhìn thấy cổ tay nàng lộ ra một chiếc vòng tay hồng san hô, không hề tí vết, tôn lên cổ tay tinh tế xinh đẹp của nàng, đôi tay kia càng thêm nhắn nhủ thon dài.

"Cái này cho ngươi." Cổ Tứ Gia từ trong hòm lấy ra chuỗi ngọc ám đưa cho nàng.

Lục Nghiên mờ mịt nhìn hắn.

Cổ Tứ Gia giải thích: "Ngươi không phải sợ lạnh sao? Đây là hạt châu ngọc ám được chạm khắc, đông ấm hạ mát, đeo vào đối với thân thể ngươi rất có lợi."

Lục Nghiên: "Không cần, ngài đã tặng cho ta một chiếc vòng tay rất xinh đẹp rồi, ta rất thích."

Cổ Tứ Gia liếc nhìn ngón tay nàng, ánh mắt có chút tiếc nuối, nói: "Tay ngươi rất đẹp, thích hợp đeo những thứ này. Mấy món này ta ném vào kho phòng trước giờ cũng không dùng, ngươi cứ cầm lấy tùy ý sử dụng."

Nói xong hắn còn đem vòng tay ngọc bích bên trong cũng lấy ra, có chút không hài lòng nói: "Kho phòng của ta, những thứ dành cho nữ tử không nhiều, lần sau nếu gặp được bảo thạch đẹp, ta sẽ sai người đem tới cho ngươi chơi."

Cho ta chơi?

Lục Nghiên cảm thấy, Cổ Tứ Gia thật sự coi nàng là một tiểu cô nương, lại là tiểu cô nương hồng hạc. Còn có, thứ này là dùng để chơi sao?

"Ta chỉ là một tiểu cô nương, không cần dùng mấy thứ này, đừng mang đến." Lục Nghiên uyển chuyển cự tuyệt.

Cổ Tứ Gia nói: "Không có gì. Thôi thì một ngày mang một loại đi."

Lục Nghiên: "..."

"Tứ thúc, ngài đối Mỹ Chi các nàng cũng tốt như vậy sao? Cũng đưa trang sức cho các nàng sao?" Lục Nghiên tò mò hỏi.

Nghe vậy, Cổ Tứ Gia khẽ nhíu mày, không rõ vì sao đột nhiên lại nhắc đến Mỹ Chi các nàng, nhưng vẫn lắc đầu một cái, thẳng thắn hỏi: "Ta tại sao phải đối tốt với các nàng?"

Lục Nghiên: "... Các nàng là cháu gái ruột của ngài à?"

Cổ Tứ Gia chân mày nhíu chặt hơn, nói: "Là chất nữ, cũng không phải nữ nhi của ta, nàng có cha mẹ của mình, không cần ta đối tốt với các nàng." Đương nhiên, Cổ Mỹ Chi bọn họ đối với hắn cũng không thân cận, thậm chí là có chút sợ hắn.

Lục Nghiên càng mờ mịt: "Vậy ngài tại sao lại đối tốt với ta như vậy à?"

Cổ Tứ Gia lần trước đã trả lời câu hỏi của Cổ nhị gia, cho nên không cần nghĩ ngợi nói: "Bởi vì tay ngươi rất đẹp."

Lục Nghiên: "... Đây là cái lí do kiểu gì vậy?"

Xuân Hạnh đem được đến, còn có băng vải kéo, Cổ Tứ Gia thấy thế liền nhận lấy. Thái độ của hắn thật sự là quá tự nhiên, Xuân Hạnh cũng không kịp phản ứng, theo bản năng đem đồ vật đưa qua.

"Đưa tay qua đây." Cổ Tứ Gia mở miệng.

Lục Nghiên ngoan ngoãn giơ tay ra. Cánh tay nàng được bọc một lớp băng vải, đầu ngón tay lộ ra bên ngoài, Cổ Tứ Gia nắm chặt cũng cảm giác được độ lạnh lẽo của nó.

Mà cảm giác của Lục Nghiên lại khác, chỉ cảm thấy, đầu ngón tay chạm đến da thịt mang theo nhiệt độ nóng rực đến mức nàng muốn vĩnh viễn đặt tay ở đó.

—— Thật sự rất ấm áp, giống như lò sưởi tay vậy!

Cổ Tứ Gia đổi được cho nàng, được hắn quần như vậy, đôi tay Lục Nghiên lạnh lẽo cũng trở nên ấm áp, ngay cả đầu ngón tay cũng bớt lạnh dần.

"Quá!" Một tiếng động vang lên, Hắc Dực từ trong không trung bay tới, đậu trên cành hồng mai, bởi vì nó quá nặng nên cành cây lung lay như sắp gãy.

Đây là lần đầu tiên Cổ Tứ Gia nhìn rõ ánh mắt của Hắc Dực, thật là hung ác. Bộ dáng của nó có phần giống chim ưng, quanh thân che phủ bằng bộ lông đen nhánh bóng loáng, chiếc mỏ sắc nhọn, ánh mắt cảnh giác, nếu phát hiện ra sự nguy hiểm chắc chắn nó sẽ lập tức bay lại.

"Thật đúng là một con chim đẹp." Cổ Tứ Gia cảm thán, trong mắt tràn đầy thương thức.

Lục Nghiên thấy hẳn yêu thích, nói: "Ta nghe Cổ thiếu gia nói trước kia Tứ Gia ngài cũng dường chim?"

Cổ Tứ Gia kinh ngạc nhìn nàng một cái, gật gật đầu, nói: "Đó là một con Hải Đông Thanh, là người khác tặng cho ta, rất hung mãnh. Bất quá hiện tại nó không ở đây, không thì cũng có thể cho nó thử sức cùng Hắc Dực một chút."

"Đó nhất định là một con Hải Đông Thanh rất dũng mãnh." Lục Nghiên nói, nghĩ đến bộ dáng Cổ Tứ Gia, nàng cũng có thể tưởng tượng ra bộ dáng con Hải Đông Thanh kia.

Lục Nghiên lên tiếng gọi Hắc Dực lại. Chim này rất có linh tính, cũng thực thông minh, Lục Nghiên kêu nó một tiếng nó liền bay tới. Hắc Dực đáp vào trên bàn đá, thập phần không khách khí ăn mất điểm tâm dùng để chiêu đãi Cổ Tứ Gia và làm rơi rớt những mảnh vụn lên bàn.

Nhìn nó ở khoảng cách gần như vậy nên vô cùng rõ ràng, bộ lông của nó khôn hề lẫn tạp sắc, đen tuyền như mực một màu, thật uy vũ.

Lục Nghiên vuốt ve bộ lông nó, cổ họng Hắc Dực lập tức phát ra thanh âm "quạc quạc" hết sức hưởng thụ, khiến cho Cổ Tứ Gia có chút kinh ngạc.

Con chim hung hãn như vậy rất khó thân cận, cũng chỉ có người khiến nó thật sự tín nhiệm mới có thể buông bỏ sự phòng bị.

Cổ Tứ Gia nói: "Cổ lễ nó vừa ra khỏi tổ không bao lâu. Loài chim Hắc Điều này hình dáng khi trưởng thành rất lớn, đôi cánh khi mở ra có thể hơn một mét, muốn nuôi lớn nó phải tốn rất nhiều tâm tư."

Lục Nghiên nói: "Ta hiểu." Hiện tại tiểu gia hỏa này lượng cơm ăn cũng đã khiến cho người ta thực kinh ngạc, mỗi ngày ăn hết hai con gà, đến khi trưởng thành không biết sẽ ăn bao nhiêu nữa.

Cổ Tứ Gia không ở lại lâu. Sau khi tiễn bọn họ, Lục Nghiên xoa đầu Hắc Dực, nói: "Về sau, ngươi đừng đến Cổ gia nữa."

Hắc Dực nghiêng đầu nhìn nàng, cũng không biết có hiểu ý nàng hay không. Đương nhiên, rất nhanh, Lục Nghiên liền biết Hắc Dực hoàn toàn không hiểu ý của nàng, bởi vì buổi tối hôm đó nó lại đến Cổ gia, mang về một viên đá mất mào.

Lục Nghiên: "..."

Mà Cổ Tứ Gia lại nhìn thấy Hắc Dực tâm tình cũng trở nên có chút phức tạp ——chim này đang nhìn chăm chăm hẳn sao?

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 35

Mấy ngày nữa là tới năm mới, không khí trên đường cũng ồn ào tấp nập hơn rất nhiều. Cho dù cuộc sống khó khăn nhưng ngày vui như vậy sắp đến, ai nấy khó tránh khỏi hưng phấn chờ đợi. Những người không có nhiều tiền cũng cố gắng hào phóng một lần, mua sắm một số hàng tết, chứ đừng nói là những gia đình có tiền, từ nửa tháng trước đã bắt đầu chuẩn bị.

Thịt lợn mới được mổ ra, lóc xương cắt thành từng khối lớn, dùng muối trộn với hoa tiêu ớt... các loại gia vị muối trong vài ngày sau đó đem đi hun khói, trở thành thịt hun khói. Thịt muối như vậy có thể bảo quản một năm. Hương vị thật sự rất khác biệt, thơm tho, lạ lẫm.

Lục Nghiên muối hai loại thịt. Một loại là dùng khói hun, không thể chạm lửa, cùi là loại gỗ bách hương, sau một ngày liền cho ra thành phẩm. Loại kia là dùng những loài cây ăn quả nướng chậm, tới lúc làm xong, thịt muối sẽ có hương thơm của trái cây.

Ngoài thịt muối nàng còn làm lap xường. Ruột heo được xử lý sạch sẽ, lấy phân nửa thịt nạc phân nửa lượng mỡ băm nhuyễn trộn với rượu, đường, hoa tiêu cùng các loại gia vị cho đều rồi nhồi vào phần ruột, cột thành từng khúc cho lên giá cùng với thịt muối mà hun khói. Ruột heo này, Lục Nghiên có phương pháp xử lý đặc thù. Ruột phải chọn loại ruột già, loại này rất khó làm sạch, phải dùng đầu hạt cải để sơ chế, nhưng ăn vào giòn dai hơn là các loại khác, sai người ăn cảm thấy rất thích thú.

Thịt muối và lap xường được làm xong, nàng treo lên thanh gác bếp. Một năm bốn mùa bếp lò lúc nào cũng nổi lửa nên có thể bảo quản được khá lâu.

Sau đó, Lục Nghiên sai người đem ra Thực Mãn Lâu bán, nhận được rất nhiều lời khen ngợi.

Hương vị thịt muối khác hoàn toàn thịt heo tươi, vị mặn mặn lại hơi cay, vô cùng đưa cơm.

Su hào xào thịt lợn muối được rất nhiều người yêu thích. Su hào phơi khô được cắt trong vại, lấy ra cắt thành từng miếng rồi xào với thịt muối. Su hào khô đã bốc hết hơi nước nên dai dai, thấm hương vị thịt lợn muối thật sự là mỹ vị.

Còn lap xường sau khi hun khói, bề ngoài cũng không bắt mắt nhưng hương vị lại tuyệt hảo, có mặn có ngọt. Đem cắt thành từng miếng rồi chiên trong nước, miếng lap xường lỏng lẻo hòa quyện phần thịt và mỡ ở bên trong, thật tuyệt diệu.

Lục Nghiên sai người đem cho Cổ Tứ Gia một ít thịt muối và lap xường. Đêm đó nàng liền thấy Hắc Dực mang đến một túi trân châu bảo thạch, loại nào cũng có, hồng lam xanh biếc,... đa phần chỉ nhỏ bằng ngón tay út, thậm chí có cái còn nhỏ hơn nhưng phẩm chất đều rất tốt.

"Người hoàn toàn bị Tứ thức thu mua a." Lục Nghiên nhẹ nhàng gỡ cổ Hắc Dực, nó ngược đầu lên kêu quạc quạc. Cảm giác được gỡ quả thật thoải mái.

Trong khoảng thời gian này, không biết làm cách nào quan hệ của Cố Tứ Gia và Hắc Dực đột nhiên tốt hơn, hiện tại những thứ này đều gọi là quà tặng dành cho Hắc Dực.

Suy nghĩ một lúc, Lục Nghiên cầm bút viết vài thực đơn liên quan đến thịt muối và lạp xường, kêu Hắc Dực đem đến cho Cố Tứ Gia.

Chữ viết của nàng rất xinh đẹp, chữ nhỏ như trăm hoa, nét thanh tú, làm chủ được cây bút lông. Cố Tứ Gia vừa mở ra hai mắt liền sáng lên, thưởng thức một phen rồi mới có tâm tư nhìn những gì nàng viết.

"Sai phòng bếp ấn theo những gì được viết mà làm." Cố Tứ Gia chép lại một bản thực đơn khác xong mới đưa cho nha đầu đưa đến phòng bếp.

Trương phó quan đuổi đầu nhìn thoáng qua, nói: "Chữ của Lục tiểu thư này đúng là rất đẹp, nàng còn tự tay viết thực đơn đưa đến, thật có tâm."

Nghe vậy, Cố Tứ Gia vô thức đem tờ giấy trong tay mở ra. Đến khi làm xong động tác này, hắn cũng cảm thấy rất bất ngờ. Trương phó quan còn cảm thán: "Ai, ta thì không được như vậy. Bút máy tạm tạm, dùng bút lông ta lại viết không được. Cũng chỉ có Tứ Gia ngài cùng Lục tiểu thư là có khả năng luyện tốt."

"Luyện chữ bằng bút lông cần sự kiên nhẫn. Người chỉ luyện tập có vài năm, miễn cưỡng cũng có thể xem được." Cố Tứ Gia thần nhiên nói.

Trương phó quan làm bộ dáng xin miễn thứ cho kẻ bất tài nói: "Đúng là ta không phải người kiên nhẫn."

Người ở phòng bếp nhận thực đơn xong rất nhanh liền làm xong đồ ăn. Trương phó quan trước kia cũng từng nếm qua thịt muối lạp xường, nhưng hương vị kia lại không sánh bằng thứ trước mắt.

"Tay nghề của Lục tiểu thư này không biết luyện tập như thế nào mà có thể làm ra thức ăn ngon như vậy? Ai cưới được Lục tiểu thư thật đúng là có phúc khí. Ta thấy người Lục gia đều mập mạp hơn rất nhiều, nhất định là được Lục tiểu thư nuôi dưỡng." Trương phó quan nhìn không được cảm thán, sau đó ăn miếng bóng nhẫy. Quả thực là mỹ vị.

Hương vị mặn của thịt muối được trung hòa với vị hoa tiêu, còn có một chút thảo mộc, nạc mỡ kết dính với nhau làm cho nó không bị khô, còn có một lớp da mỏng, ăn vào thật sự rất thơm.

Cố Tứ Gia cũng không coi trọng việc ăn uống, kỳ thật chuẩn xác hơn mà nói, hắn có chút kén chọn. Nhưng là từ lần trước ăn mì kia, hắn liền phát hiện, Lục Nghiên làm thức ăn lại rất hợp khẩu vị của hắn, cho nên ăn cũng rất ngon miệng.

"Ta nhớ rõ, thịt muối này có thể bảo quản thời gian rất dài." Ăn một miếng lạp xường, Cố Tứ Gia đột nhiên nói.

Trương phó quan gật đầu, nói: "Đúng là như vậy. Thịt muối này nếu đặt trong phòng bếp, có thể để một năm cũng không hư thối."

Nghe vậy, ánh mắt Cố Tứ Gia hơi hơi lóe ra, đột nhiên đứng dậy.

"Người ăn trước đi, ta viết một phong thư đã!" Cố Tứ Gia nói với hắn một tiếng, đứng dậy đi đến trước bàn cầm bút bắt đầu viết thư.

Trương phó quan một bên lừa com, một bên nói thăm chuyện gì mà cần làm gấp đến vậy.

\*

"Triệu thúc, lại có khách hỏi tiểu thư lúc nào trở về." Tiểu nhị bưng đồ ăn xong quay lại phòng bếp nói: "Còn nói, tiền không thành vấn đề, chỉ cần tiểu thư nguyện ý xuống bếp, bao nhiêu tiền đều được."

Trong khoảng thời gian này tay Lục Nghiên bị thương, phòng bếp Thực Mãn Lâu toàn bộ đều do Triệu thúc bọn họ chưởng quản. Ban đầu thì rất tốt, nhưng sau một tuần, khách nhân ở Thực Mãn Lâu đã đứng ngồi không yên, nhất là những khách quen kia, mỗi ngày đều hỏi vết thương của Lục Nghiên khi nào thì lành, lúc nào quay về.

Chu thúc một bên nói: "Người nghĩ xem, chúng ta cũng dựa theo những gì tiểu thư dạy làm ra, vì sao hương vị lại không sánh bằng tiểu thư?"

Triệu thúc tròn trắng mắt nhìn hắn, nói: "Người cũng không phải tiểu thư, người còn muốn giống như tiểu thư? Cũng phải nói, việc xuống bếp ngoài tài nghệ còn cần kinh nghiệm, cũng cần thời gian đúc kết mới có thể có trù nghệ tốt. Chỉ có thể nói, tiểu thư là chân chính thiên tài."

Mặc dù trù nghệ của Triệu thúc bọn họ không hề kém, toàn bộ Z Quốc cũng có thể coi như có thứ hạng, nhưng so với Lục Nghiên vẫn kém một khúc rất xa. Lục Nghiên tự tay làm đồ ăn giống như trình tự bọn họ làm, hương vị cũng vài phần tương tự nhưng tư vị lại không thể sánh bằng.

Đang nói, bên ngoài truyền tới một thanh âm: "Tiểu thư đến."

Nghe vậy, Triệu thúc bọn họ giật mình, quay đầu nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy Lục Nghiên. Trên người nàng bọc một lớp áo khoác dày vô cùng ấm áp, nửa khuôn mặt đều giấu phía sau phần lông trắng muốt, đúng là rất sợ lạnh.

Người trong phòng bếp vội vàng nghênh đón, ai nấy đều cảm thấy hưng phấn —— không hưng phấn sao được, thời điểm Lục Nghiên nấu ăn hoàn toàn sẽ không giấu diếm bọn họ, cho bọn họ nhìn để học theo, còn chỉ dẫn bọn họ. Chỉ một thời gian ngắn ngủi, trù nghệ bọn họ liền tiến bộ rất nhiều, nếu ra bên ngoài cũng có thể tự mình đảm đương. Triệu thúc lại gần mở miệng, hỏi: "Tiểu thư vết thương của ngài tốt hơn chưa?"

Lục Nghiên đem lò sưởi tay đưa cho Xuân Hạnh, cởi bỏ áo khoác đưa cho Hòa Hương, trả lời Triệu thúc: "Vốn cũng không phải là thương tổn gì lớn, chỉ bởi vì bị thương ở tay nên mới phải dưỡng thương nhiều ngày như vậy. "

Chu thúc nghe xong dùng sức gật đầu, nói: "Đối với đầu bếp chúng ta mà nói, tay chính là mạng, tiểu thư người lần sau phải cẩn thận hơn. Đặc biệt ngài lại là nữ nhi nên càng cần chú ý."

Lục Nghiên đi đến bếp lò, Chu thúc liền hỏi: "Tiểu thư muốn làm gì đó à?"

Lục Nghiên gật đầu, nói: "Lâu rồi không xuống bếp, thật sự có chút cứng tay."

Triệu thúc hỏi: "Người tính làm món gì?"

Lục Nghiên trong lòng sớm đã có ý định, nói: "Bát trân chung!"

Bát trân chung, cái tên nói lên tất cả, chính là tám loại thực phẩm quý hiếm được lựa chọn kỹ lưỡng. Mỗi vị đầu bếp sẽ có một sự lựa chọn nguyên liệu khác nhau, Lục Nghiên lại càng khác biệt so với bọn họ: chân gấu, gân nai, bào ngư và năm loại khác nữa. Món này phải nấu từng loại nguyên liệu riêng biệt sau đó đặt chung vào một cái nồi để nấu, để lửa nhỏ nấu một ngày một đêm là sẽ xong.

Tám loại nguyên liệu khác nhau nên cách xử lý cũng không giống nhau.

Lục Nghiên cời bỏ vòng tay trân châu bạch ngọc đưa cho Xuân Hạnh, sau đó rửa tay bằng nước ấm rồi mới bắt đầu sơ chế nguyên liệu. Xử lý xong thì lược sơ từng loại thực phẩm bằng lửa lớn, cuối cùng cho nước dùng vào nấu từ từ.

"Bát trân chung, cũng chính là thập cẩm, chỉ là nguyên liệu dùng cho món này khác với nguyên liệu bình thường là vô cùng quý hiếm, muốn cho hương vị những loại đó hòa quyện với nhau thì cần phải biết cách sơ chế đặc biệt..." Vừa đóng nắp nồi lại, Lục Nghiên vừa giải thích cặn kẽ cách thực hiện món ăn này với mọi người. Có điều nàng còn phải chuẩn bị một số thứ nữa.

Chu thúc hỏi: "...Bát trân chung"... Ta nghe nói trong hoàng cung có món ăn gọi là "Phật nhảy tường", tư vị vô cùng tuyệt vời, tiểu thư biết làm không?"

"Đó là món ăn trong cung a, tiểu thư làm sao mà..." Triệu thúc hung hăng trợn mắt nhìn Chu thúc, cảm thấy hắn nói chuyện không biết suy nghĩ.

Trong lòng Chu thúc âm thầm nghĩ tiểu thư bọn họ không gì không làm được, liền nghe Lục Nghiên thản nhiên nói: "Ta biết."

"... Thật?" Triệu thúc trợn mắt.

Nếu như là đồ ăn trong cung, Lục Nghiên biết nhiều món đến đếm không xuể. Nàng xuất thân chính là đầu bếp hoàng cung, "Phật nhảy tường" này có tiếng như thế làm sao lại không biết?

"Đây là món ăn phức tạp, bay trên trời, bơi trong nước, đi trên mặt đất đều được nấu chung, phải có đến mấy chục loại nguyên liệu, thật sự có chút phí sức." Cho nên, kiếp trước chỉ cần không phải người bên trên phân phó, nàng rất ít khi làm món ăn này, nhưng là cũng không có nghĩa nàng không biết làm.

Triệu thúc mò to con mắt cá chết của hắn nhìn Lục Nghiên, bộ mặt nhanh chóng cười rộ lên như hoa cúc, híp mắt nói: "Tiểu thư, ngài thật sự chính là tiên nữ từ trên trời rơi xuống, không gì không làm được."

Lục Nghiên: "??"

Chu thúc và những người khác: Tên nịnh hót! Quả thực không biết xấu hổ!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 36

Bát trân chung nấu trên bếp lò hết một ngày một đêm, đến ngày thứ hai thì tắt lửa, mò nắp.

Nắp đây vừa được mở, làn khói nhanh chóng bay ra, một mùi hương tuyệt diệu chui vào mũi. Hương thơm này cực kì nồng nàn khiến người ta không tự chủ được hít một hơi thật sâu, nước bọt trào ra ngập khoang miệng.

"Thơm quá..."

Nhất thời, biểu cảm của đám người Triệu thúc thay đổi, nhìn chằm chằm bếp lò, ánh mắt lóe lên ánh sáng xanh lục, thật sự vô cùng tham lam —— rõ ràng bọn họ vừa ăn điểm tâm nhưng khi ngửi được mùi vị này cũng cảm thấy muốn ăn thêm một chút.

Lục Nghiên dùng thìa múc một phần canh bên trong ném thử, vừa quay đầu liền thấy ánh mắt của một đám người nhìn nàng, ánh mắt kia rất giống phải chịu đói bụng mấy ngày: "..."

Lục Nghiên: "Các người muốn ném thử sao?"

"Muốn!" Trăm miệng một lời, sau đó cảm chén lấy đĩa nóng trông. Bọn họ đã chờ câu nói này Lục Nghiên từ lâu rồi.

Canh được cho vào bát, phía trên nổi một tầng váng mỡ, nước canh phía dưới trong suốt vàng tươi, hương vị xộc vào mũi thật là câu hồn đoạt phách.

Món súp vừa múc ra nên còn rất nóng, uống vào đầu lưỡi cũng cảm nhận bỏng rát, nhưng cho dù như vậy cũng huyền diệu phun ra, cố gắng nuốt vào bụng.

"Thơm quá!"

Mùi vị của bát trần đã ra hết trong nước dùng, từng ngóc ngách trong miệng đều cảm nhận được mùi thơm, nuốt vào, bụng cũng cảm nhận thấy sự ấm áp, đầu lưỡi lúc này vẫn còn lưu lại không dứt.

Bào ngư nằm trong bát căng mọng nước súp, ăn không có một chút mùi tanh nào mà chỉ có hương vị của biển, tươi mới tinh tế vô cùng. Ngoại trừ bào ngư còn có sò điệp, nấm và các loại nguyên liệu khác nấu chung nhưng lại không hề có sự xung đột mùi vị, trái lại còn rất hoàn mỹ.

Rất ngon! Nước canh ngon, nguyên liệu bên trong càng mỹ vị hơn. Nhất thời phòng bếp chỉ còn lại tiếng ăn uống sục sôi.

Bên trong Thực Mãn Lâu bây giờ có vài vị khách nhân đứng gần phòng bếp, bọn họ đột nhiên ngửi thấy một mùi hương vô cùng thơm lén lút chui vào mũi, khiến người ta không kiềm chế được mà nuốt nước miếng.

"Phòng bếp của các người có phải đang làm món ăn mới hay không a?" Rốt cuộc có người nhìn không được giữ chặt tiểu nhị hỏi.

Tiểu nhị vẻ mặt mờ mịt, nghĩ nghĩ lắc đầu: "Không a."

Khách nhân không tin: "Vậy làm lại thơm như vậy?" Mùi thơm này đã bay tới chỗ của bọn họ, còn nghĩ lừa ai a?

"Ai nha, các người nếu có món mới, nhanh bụng tới cho ta a, tiền không phải là vấn đề."

Có khách nhân chịu không nổi, trực tiếp chạy vào phòng bếp, hỏi: "Các người đang ăn cái gì ngon vậy?"

Mọi người quay đầu, liền thấy một tiểu hài tử chỉ mới năm sáu tuổi, vẻ mặt tham ăn nhìn bọn họ, rõ ràng là bị mùi thơm kia hấp dẫn chạy tới.

Bọn người lão Triệu: "... " cảm thấy thất thố.

Tiểu nhị cũng xông vào, nói: "Những khách nhân đều hỏi trong này có món gì mà thơm như vậy, nói có phải làm món ăn mới hay không, cho bọn hắn mỗi người một phần."

Lão Triệu lau miệng, giống như người vừa rồi ăn hùng hục như hổ kia không phải hắn, hỏi Lục Nghiên: "Tiểu thư, bát trần chung này muốn bán như thế nào?"

Lục Nghiên đang chơi với rong biển, nghe vậy nói: "Mỗi người giới hạn chỉ bán một chén. Một chén canh... Năm đồng đại dương!"

Năm đồng đại dương...

Lão Triệu bọn họ nuốt nước miếng, tiểu thư chào giá lúc nào cũng cao như vậy. Nhưng nghĩ lại hương vị của món bát chân chung này thì lại thấy, đừng nói năm đồng đại dương, mười đồng cũng xứng đáng a.

Rất nhanh khách nhân Thực Mãn Lâu đều biết Lục gia Đại tiểu thư làm món ăn mới, một người chỉ giới hạn mua một chén. Chén canh bé xíu như thế này mà giá tới năm đồng đại dương. Giá này nếu ở chỗ khác thì chắc chắn sẽ bị trào phúng mà chết, nhưng đây là Thực Mãn Lâu, bọn họ chỉ có thể mua mua mua!

Năm đồng đại dương, thật tiện nghi a.

Người mang đủ tiền đều mua một bát uống, quả thực mỹ vị. Ai không có đủ tiền gom góp thỉnh thoảng mới đến ăn một bữa vậy thì một chén vài người chia nhau, có thể thưởng thức hương vị liền rất vui vẻ.

"Cuộc đời này sống không uống!" Vừa rồi còn ngại đắt, nhưng sau khi uống một ngụm canh chỉ còn lại sự thỏa mãn, quả thực là nước mất lung trông.

Trên ghế ló, Lý Chiêu bụng bát híp mắt, bộ mặt cười rộ lên giống như Phật Di Lặc, miệng nói: "Quả nhiên tay nghề chất nữ rất tốt a, không uống phí ta nghe nói nàng đến từ lâu liền lập tức chạy tới."

Cả một đám người trong phòng này đều đã bốn mươi năm mươi tuổi, là lão gia từ lão thái thái của những đại gia tộc ở Lục Thủy Thành, khẩu vị rất kén chọn. Bọn họ trước giờ việc ăn mặc chưa bao giờ phải lo nghĩ, mỹ vị cũng không thể làm họ lay động. Thế nhưng từ khi phát hiện ra Thực Mãn Lâu, bọn họ cơ hồ đều giống như thường trú ở đây. Cho dù những lão gia này có kén ăn đi nữa, cũng có thể so sánh với Hoàng thượng và Hoàng hậu trong cung sao?

Lục Nghiên có thể chinh phục dạ dày của Hoàng thượng với Hoàng hậu thì việc chinh phục dạ dày bọn họ cũng là chuyện dễ dàng. Đối với tay nghề của Lục Nghiên, bọn họ quả thực cảm thấy kinh hãi.

"Trò giỏi hơn thầy a. Tay nghề này so với tổ phụ của nàng còn tốt." Có người nhìn không được cảm thán, Lục gia này thật đúng là có một cô cháu gái bản lĩnh.

Một chén canh căn bản không đủ, mọi người bụng bát uống được một ngụm nhỏ thì đã hết. Nguyên liệu nấu ăn được dùng bên trong quả thực rất nhiều, nào là bào ngư, nấm, gân nai được hầm mềm... Lý Chiêu đặc biệt thích gân nai, ăn vào miệng cảm giác ngọt lịm trơn bóng, được nấu như vô cùng, chỉ còn lại cảm giác thơm tho trong miệng.

Bát quá cũng không sao, không có bát trần chung thì Thực Mãn Lâu còn có những mỹ thực khác. Thức ăn vào mùa đông có chút đơn giản, trên bếp lò nhỏ đặt một chiếc nồi bằng đất nung, bên trong có cá đang được nấu sôi ục ục.

Mai Hoa Tửu được cất trong hầm, thanh tao ngon miệng, đáng tiếc một bàn chỉ có thể mua một bình, muốn nhiều hơn cũng không có mà mua.

"Chất nữ, Mai Hoa Tửu kia của ngươi còn không? Giá cả có thể thương lượng." Lục Chiêu vừa đi ra đã nhìn thấy Lục Nghiên, vội bước tới, ngữ khí nhiệt tình thân thiết hỏi.

Lục Nghiên hướng hần thi lễ, cười nói: "Lý bá bá ngài đã mở miệng, Nghiên Nhi sao có thể không đồng ý? Quay về ta sẽ sai người đưa một bình đến quý phủ ngài."

"Nha nha nha, chất nữ, còn có ta..."

"Ta cũng muốn, rượu này của ngươi ta mỗi ngày buổi tối trước khi ngủ cũng phải uống một hớp, không uống không dễ chịu a."

"Đúng là như vậy. Rượu này của ngươi thật sự quá khó mua, ta đã đến mua nhiều lần, đều nói không còn hàng."

...

Nói một lúc lại trở thành oán trách.

Lục Nghiên mỉm cười, nói: "Rượu này vốn là ta ủ cho bản thân uống, bởi vì chuẩn bị hơi nhiều nên mới đem đến tửu lâu kiếm chút tiền lời, bởi vậy số lượng đúng là không nhiều, còn mong các vị bỏ qua."

Dù gì cũng là một câu không có.

Tiểu cô nương mở miệng nói rất nhỏ nhẹ, mi mục nhu hòa, những người này dù có oán khí cũng không phát ra được.

Lý Chiêu cười nói: "Rượu này của chất nữ rất được mọi người hoan nghênh, giá chợ đen hiện tại đã không dưới năm mươi đồng đại dương, không hề được trả giá." *(ta không biết phải nói gì.v)*

Ánh mắt Lục Nghiên hơi lóe lên, trong lòng không cảm thấy có gì ngoài ý muốn. Đối với tay nghề của mình, từ trước đến giờ nàng rất tự tin. Kiếp trước nàng ủ rượu ngay cả hoàng đế cũng thích thú.

"Quác quác!" Hắc Dực từ bên ngoài bay vào, đậu trên thân cây trụ lùi ngoài phòng bếp, nghiêng đầu nhìn Lục Nghiên.

Người trong phòng bếp làm mấy con gà, Lục Nghiên mất hai con cho nó. Cổ Tứ Gia có nói, muốn duy trì dã tính của Hắc Dực phải cho nó ăn thịt tươi, không được dùng thịt chín. Bộ dáng khi ăn của Hắc Dực thật hung tàn, Lục Nghiên hoàn toàn không muốn nhìn, nhưng Hắc Dực lại rất thích làm nũng, lúc ăn nếu không có Lục Nghiên bên cạnh liền kêu inh ỏi, vô cùng khó nghe.

"Ta tuyệt không muốn nhìn ngươi ăn cơm." Lục Nghiên ngồi xổm một bên, không muốn nhìn Hắc Dực ăn cơm nên chỉ biết bóc hạt bí đỏ —— Hạt bí đỏ đặt bên cạnh bếp lò nướng khô, ăn rất thơm, dùng làm món ăn vặt giết thời gian rất tốt. Lục Nghiên thích cầm một nắm hạt dưa to đã bóc hạt cho vào miệng một lúc, ăn thật sáng khoái hơn rất nhiều.

Chờ Hắc Dực com nước xong, Lục Nghiên lấy tay vuốt ve bộ lông nó một phen, cười híp mắt nói: "Ăn no cũng nên làm việc, đi mang cho Tứ Gia chén canh đi."

Mới ra một nồi bát trần chung, nhất định phải đưa cho Cổ Tứ Gia ném thử.

\*

Lục Nghiên có thể xuống bếp, nhóm lão khách Thực Mãn Lâu nhận được tin tức liền vui mừng, một đám chạy tới vì có thể ăn ngon.

Trong khoảng thời gian này không có Lục Nghiên, lưu lượng khách ở Thực Mãn Lâu cũng không thiếu, thật sự bọn người Triệu thúc Chu thúc nhờ Lục Nghiên chỉ điểm mà trù nghệ cũng cao hơn, so với đồ ăn của tửu lâu khác thật sự ngon hơn, tự nhiên khách hàng cũng quen hơn.

So với náo nhiệt ở Thực Mãn Lâu, Tụ Tiên Cư đối diện có vẻ tiêu điều hơn. Nghĩ lại mấy tháng trước, tình huống này hoàn toàn ngược lại. Chỉ có thể nói là phong thủy luân lưu chuyển.

Vẫn còn nhớ khi Thực Mãn Lâu vừa khai trương, Tụ Tiên Cư ra chiêu hiểm, cuối cùng lại không thành công mà ngược lại là khiến Chu lão bản thua thiệt không ít, tâm tình đương nhiên sẽ không tốt, không khí toàn bộ Tụ Tiên Cư cũng có chút áp lực.

Trong phòng bếp Tụ Tiên Cư, có người nhỏ giọng thăm thì, nhất là những người theo Hoàng Nhân đi ăn máng khác *(tự cho mình là heo.v tốt)*, trong lòng suy nghĩ biết trước hôm nay thì sẽ không làm.

"Hai ngày gặp được Cầu Tử. Hần hiện tại khá tốt, đại tiểu thư xuống bếp chưa bao giờ che đậy, tùy tiện để cho bọn họ học. Tay nghề của hắn bây giờ so với ta có khi tốt hơn." Nhớ ngày đó, trù nghệ Cầu Tử kém xa hắn, hiện tại thì sao? Càng suy nghĩ, trong lòng lại càng không thoải mái, oán khí đối với Hoàng Nhân cũng lớn hơn.

Lúc trước nếu không phải Hoàng Nhân khuyến khích bọn họ, bọn họ làm sao có khả năng rời khỏi Thực Mãn Lâu? Khi đó hứa với bọn hắn rất nhiều lợi ích, bây giờ một cái cũng không có.

Có vài người chính là như vậy, thích đem sai lầm đổ lên người khác.

Một người khác cũng nói: "Ta muốn quay về Thực Mãn Lâu, chỗ đó chắc chắn tốt hơn. Chúng ta tuy rằng thua thiệt, nhưng Hoàng Nhân so với chúng ta còn buồn bức hơn, nói là đầu bếp tốt, nhưng từ khi đến Tụ Tiên Cư, còn không phải chỉ là đầu bếp nhị đẳng? Nhớ ngày đó hắn tại Thực Mãn Lâu cỡ nào tung hoành a, một bên đối với chúng ta hô tới quát lui, nhưng bây giờ thì sao? Chắc chắn!"

Những người Hoàng Nhân mang đến từ Thực Mãn Lâu này đối với hắn oán khí rất lớn. Hắn hứa hẹn cho bọn họ rất nhiều điều kiện nhưng không thực hiệu được bao nhiêu, điều này vốn đã làm cho bọn họ bất mãn. Bây giờ trải qua tình huống này lại càng khiến họ tâm không giữ vững hơn.

Mà trong lòng những người này suy nghĩ, Hoàng Nhân như thế nào mà không rõ ràng, chính hấn trong lòng cũng ghen khuấy.

Nguyên tưởng rằng Thực Mãn Lâu không có hấn liên sụp đổ, ai biết lại từ đâu chui ra con ranh Lục Nghiên kia, tay nghề thế nhưng so Lục lão gia tử còn lợi hại hơn, trực tiếp ngăn con sóng dữ, đem Thực Mãn Lâu vực lại.

Làm từ lâu khiến khách nhân hài lòng vớ đồ ăn mới là quan trọng. Lục Nghiên có tay nghề còn sợ không có khách nhân không đến?

Trong lòng Hoàng Nhân tức giận, nghe những người đó nói thầm, oán khí lại càng bùng phát, trực tiếp đem tạp dề coi bỏ ném qua một bên, lên lầu tìm Chu lão bản.

—— Thực Mãn Lâu tuyệt đối không thể lại lưu lại!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 37

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bây giờ Hắc Dực đã quen thuộc địa hình Cổ gia đến không thể quen thuộc hơn, trên chân nó giữ một phần bát trên chum đập cánh bay về phía Cổ gia, sau đó dừng ngay cửa sổ thư phòng Cổ Tứ Gia.

"Tứ Gia, là Hắc Dực của Lục tiểu thư." Trương phó quan đứng đối diện cửa sổ, liếc mắt nhìn thấy Hắc Dực nên nói với Cổ Tứ Gia.

Cổ Tứ Gia xoay đầu lại, Hắc Dực kêu quạc quạc với hấn coi như chào hỏi, sau đó nhìn chân nó thì thấy có gì đó.

Khí lực Hắc Dực rất lớn, một móng vuốt có thể nắm thoải mái vật nặng mấy chục cân, cho nên một chum canh đối với nó mà nói thật là dễ dàng.

Cổ Tứ Gia nhặt mấy viên thịt khô vớt trên bàn, sau đó tay gỡ gói đồ trên chân Hắc Dực, bên trong là một chum súp màu trắng, mở nắp ra, làn khói nóng rực bay ra cùng với mùi thơm mê người.

"Thơm quá, đó là cái gì?" Trương phó quan ngửi mùi thơm, đôi mắt phát sáng.

Cổ Tứ Gia không dấu vết đem nắp chum canh đập lại, nói: "Không có gì."

Trương phó quan: "... Ta đã nhìn thấy rồi!

"Cửu cửu, cửu cửu!"

Người còn chưa tới, Cổ Tứ Gia đã nghe thấy thanh âm mềm mại đặc trưng của bé gái, sau đó nhìn thấy một tiểu cô nương y phục hồng phấn từ bên ngoài chạy tới, đập lên đôi giày da, nhào vào ôm chặt lấy đùi Cổ Tứ Gia.

Tiểu cô nương ngẩng đầu, cười rộ lên hiện rõ hai lúm đồng tiền, lại giòn tan kêu một tiếng: "Cửu cửu!"

Đây là một tiểu cô nương rất béo, mặc trên người một chiếc váy nhỏ, khuôn mặt núng nính, đôi mắt vừa lớn vừa sáng như hai viên ngọc lưu ly đen tuyền, làn da trắng như ngọc cực kỳ xinh đẹp khả ái.

Thấy nàng, ánh mắt Cổ Tứ Gia nhìn ra cửa, đưa tay ôm nàng đập hỏi: "Nguyễn nhi, ngươi tại sao lại đến đây? Cha mẹ ngươi đâu?"

Tạ Nguyễn Nguyễn tuyệt không sợ hấn, hai tay ôm lấy cổ hấn, cười nói: "Cha mẹ ở nhà trước đang trò chuyện cùng ông bà ngoại, ta đặc biệt nhớ cửu cửu nên chạy tới đây trước."

Tạ Nguyễn Nguyễn là hải tử của tỷ tỷ Cổ Tứ Gia, không giống với bọn Cổ Thành Cổ Mỹ Chi, tiểu cô nương này từ nhỏ đã không sợ Cổ Tứ Gia, thậm chí thập phần sùng bái vị cửu cửu này, ở Cổ gia người nàng thích nhất chính là Cổ Tứ Gia.

"Oa, con chim thật đẹp, cửu cửu, ta có thể sờ nó không?" Tiểu cô nương chớp mắt đã nhìn thấy con chim trên giá treo -- Hắc Dực, hai mắt sáng lên, đôi bàn tay béo tròn có chút rục rịch.

Cổ Tứ Gia cự tuyệt nói: "Không được, chim này rất hung dữ, sẽ cắn ngươi."

Tạ Nguyễn Nguyễn ngoan ngoãn ồ một tiếng, ánh mắt nhìn Hắc Dực vô cùng thích thú: "Nó thật soái a." Truy Phong là chim ưng của Cổ Tứ Gia, tiểu cô nương cũng thập phần thích.

Cổ Tứ Gia thả nàng xuống, tiểu cô nương lại nhìn thấy trên bàn có một chum canh, bộ dạng tham dạng nhìn Cổ Tứ Gia, hỏi: "Cửu cửu, thứ đó ăn ngon không?"

Cổ Tứ Gia: "... Ừ."

Phân phó người phía dưới lấy bát thìa đến, tự tay múc một chén cho tiểu cô nương, cũng cho vào mấy con bào ngư, măng, nấm, sau đó đưa cho nàng.

"Thơm quá a." Nghe mùi hương, nước miếng Tạ Nguyễn Nguyễn đều muốn chảy ra — quả nhiên nơi này của cữu cữu có nhiều thứ tốt mà.

Món ăn này người đã thơm, ăn vào hương vị càng tuyệt diệu, ngon đến mức khiến người ta hận không thể nuốt cả đầu lưỡi vào, sau khi ăn xong cảm giác cả người đều vờn vờn hương thơm.

Tiểu cô nương Tạ Nguyễn Nguyễn này bình thường sức ăn cũng rất lớn, món ăn này lại ngon như vậy nên một chén căn bản không đủ ăn, lúc này cảm chén trống rỗng nhìn Cố Tứ Gia: "Cữu cữu, ta muốn ăn nữa."

Chung canh này vốn không lớn, đổ ra cũng vừa đúng một chén, Cố Tứ Gia phần canh còn lại không bao nhiêu, suy nghĩ một chút nói: "Nha đầu, cữu cữu dẫn người đi ăn ngon."

Tạ Nguyễn Nguyễn nghi hoặc nhìn hắn.

\*

Thực Mãn Lâu hôm nay có thể nói là rất náo nhiệt, hương vị của bát trân chung không cần phải nói là thơm bay mùi đậm, chứ đừng nói đứng ở cửa cũng tuyệt đối có thể ngửi được mùi thơm mê người kia.

"Thơm quá a, nghe nói đồ ăn Thực Mãn Lâu hương vị rất ngon, đã từng muốn ăn thử một lần nhưng giá lại quá cao a."

Có người nói: "Kỳ thật cũng có thể, vài người chia nhau một tô canh cũng có thể ăn một bữa, không cần ăn những món quá đắt là được. Ta lần trước có đến nếm thử một lần, mẹ ơi, quả thực rất ngon, nhất thời cảm thấy những món trước kia ăn đều là đồ ăn của heo."

Có khoa trương như vậy không?

Những người khác trong lòng thầm thì, nhưng cũng có mấy người già cảnh coi như dư dả đã ở suy nghĩ tiết kiệm ít tiền, lần sau sẽ đến Thực Mãn Lâu ăn một bữa.

"Cữu cữu, đây chính là chỗ có thức ăn ngon người nói?" Tạ Nguyễn Nguyễn từ trên xe bước xuống, ngửa đầu nhìn bảng hiệu Thực Mãn Lâu, hỏi.

Cố Tứ Gia đáp một tiếng, dẫn đầu mọi người đi vào.

Nghe được tin Cố Tứ Gia đến từ lâu, trong lòng Lục Nghiên dấy lên một trận kinh ngạc, vội vàng bỏ những việc đang làm trên tay xuống, đi lên lầu chỗ Cố Tứ Gia bọn họ.

Vừa đến gần, không nghe thấy thanh âm Cố Tứ Gia, ngược lại là lời nói nhỏ nhẹ của tiểu cô nương khiến tâm người ta đều muốn tan ra.

"Tứ thúc, sao ngài lại đến đây?" Lục Nghiên đi vào, cười nói một tiếng, ngữ khí vô cùng quen thuộc.

Cố Tứ Gia giương mắt nhìn nàng, phát hiện mình dường như đã lâu không nhìn thấy tiểu cô nương này.

Bởi vì muốn xuống bếp nên Lục Nghiên hôm nay mặc quần áo đơn giản thanh lịch, váy dài màu tím nhạt, mái tóc đen dày được chải ra sau rồi thắt thành một cái bím, nhìn thật sự xinh đẹp vô cùng, có một phong thái duyên dáng động lòng người.

Sự khác biệt với lần trước khiến nàng càng đẹp hơn.

Chợt nhớ thu hồi ánh mắt, Cố Tứ Gia giới thiệu Tạ Nguyễn Nguyễn, nói: "Đây là ta con gái của chị ta Nguyễn Nguyễn, nàng la hét muốn ăn ngon nên ta mang nàng tới đây."

Tạ Nguyễn Nguyễn mở mắt nhìn Lục Nghiên, hai má ửng hồng, nhìn qua như đang xấu hổ nói: "Chào tỷ tỷ ta là Nguyễn Nguyễn."

Lục Nghiên lúc này mới chú ý tới Tạ Nguyễn Nguyễn. Không thể không nói bộ dáng tiểu cô nương này thật sự đáng yêu. Hai má phúng phính nhưng khuôn mặt lại bé xinh ửng hồng, khí chất lại không kiêu ngạo khiến người ta cảm thấy có thiện cảm.

Lục Nghiên cúi xuống nhìn nàng, cười nói: "Nguyễn Nguyễn người có khỏe không? Ta là Lục Nghiên, người kêu ta tỷ tỷ là được."

Tạ Nguyễn Nguyễn xấu hổ gật gật đầu.

Lục Nghiên đứng thẳng lên, nói: "Tứ thúc muốn ăn cái gì, ta tự tay làm cho các người."

Cố Tứ Gia nói: "Người tự quyết định đi. Người làm món gì ta cũng đều thích."

Lục Nghiên sững sốt, giương mắt nhìn Cố Tứ Gia, đối phương thân mình phẳng phiu ngồi đó rất nghiêm trang, giống như không ý thức được mình vừa nói gì.

"... Kia, ta sẽ tự đi lấy đồ ăn cho mọi người. Để ta kêu tiểu nhị đem tới một ấm trà." Lục Nghiên vội vàng rời đi, nhìn tựa hồ như chạy trốn chết.

Cố Tứ Gia nghi hoặc nhìn bóng lưng nàng.

Đi ra khỏi phòng, Lục Nghiên lấy tay che mặt mình, gò má cũng nóng lên. Nếu không phải nhìn thấy biểu cảm Cố Tứ Gia lãnh đạm, nàng còn tưởng rằng lời kia của Cố Tứ Gia là đang đùa giỡn nàng.

Người đàn ông này thật sự nguy hiểm!



Không biết vì sao, trong lòng Lục Nghiên toát ra ý niệm như vậy.

Chờ Lục Nghiên vừa ly khai, Tạ Nguyễn Nguyễn bỏ nhào vào lòng Cố Tứ Gia, che mặt nói: "Dung mạo tỷ tỷ thật là đẹp mắt." Hơn nữa nói chuyện cũng rất dịu dàng a, Tạ Nguyễn Nguyễn chưa thấy qua người nào xinh đẹp như tỷ tỷ vậy nên có chút xấu hổ.

Cố Tứ Gia giờ tay ôm lấy nàng, hỏi: "Người thích tỷ tỷ?"

Tạ Nguyễn Nguyễn dùng sức gât đầu, ngửa cổ nhìn Cố Tứ Gia, nói: "Cửu cửu, người muốn cưới tỷ tỷ làm thê tử hay không a? Không thì trong trần này không có ai thích hợp hơn đâu."

Cố Tứ Gia đã là hai mươi nhưng còn chưa thành thân, chuyện chung thân đại sự của hắn cũng là việc mà mọi người ở Cố gia quan tâm nhất, Tạ Nguyễn Nguyễn từng nghe cha mẹ mình thảo luận vài lần. Đùng thấy nàng tuổi còn nhỏ mà xem thường, nàng đã quyết định thay cửu cửu nàng rồi.

"Tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, người không cưới nàng, người sẽ trở thành người cô đơn suốt đời." Tạ Nguyễn Nguyễn nghiêm nghị.

Cố Tứ Gia: "..."

Những lời này, rốt cuộc là ai đã dạy?

"Chớ nói nhảm, tỷ tỷ là vị hôn thê của Tam biểu ca người." Cố Tứ Gia vỗ nhẹ đầu nhỏ của nàng, ngữ khí không hề gọn sóng nói.

Tạ Nguyễn Nguyễn trừng mắt nhìn, có chút không phản ứng kịp mối quan hệ này. Bất quá nàng vẫn cảm thấy cửu cửu cùng vị Lục tỷ tỷ này xứng đôi nhất, nếu cửu cửu có thể lấy nàng làm vợ mình thì rất tốt.

\*

Nếu Cố Tứ Gia nói là tùy nàng lựa chọn thì Lục Nghiên cũng tự mình cân nhắc nên làm món ăn nào.

"Tiểu thư muốn làm cái gì?" Chu thúc đi tới hỏi.

Trong lòng Lục Nghiên đối với quyết định sẽ làm cái gì đã có chủ kiến. Nhìn nguyên liệu nấu ăn ở phòng bếp, trong đầu nàng cũng đã lóe qua một số món ăn.

Vịt nấu rượu, ngỗng quay mật ong, canh măng hầm với chân giò hun khói, bò câu nhồi tiềm ngũ quả, chả giò Phụng Hoàng hạt mè, tàu hũ hạnh nhân, tôm rang kim sa,....

Chuẩn bị nguyên liệu đầu vào đầy xong, nàng bắt tay vào nấu. Chân giò hun khói là dùng loại heo Kim Hoa thượng hạng (\*), thịt non mịn, phong vị rất đặc biệt. Măng vừa được đào lên vào mùa đông vô cùng giòn ngọt. Đặt nồi lên bếp nấu chân giò cùng với măng, chân giò thì hồng hồng đứng cùng một chỗ với những lát măng vàng vàng xanh xanh của mùa đông tạo nên một màu sắc hài hòa, kích thích vị giác người ăn.

Ngỗng quay đã được làm sẵn từ trước, bây giờ chỉ cần làm nóng lại. Sau khi được làm nóng, màu sắc ngỗng vàng óng màu mật ong, đây cũng là lý do nó có tên là ngỗng quay mật ong. Cắt thịt thành từng lát cho vào đĩa rồi trang trí với rau cải xanh, thật sự vô cùng đẹp mắt.

Một bàn thức ăn thật sự rất phong phú. Thịt, cá, gà, vịt,... cái nào cũng có đặt trên bàn nhìn như một tác phẩm nghệ thuật, đẹp tới mức khiến người ta luyến tiếc hạ đĩa. Nhưng đến khi mùi hương xộc vào mũi thì người có thể nhịn không gấp đã không còn ai.

Món ăn đầu tiên được mang lên là đậu phụ hạnh nhân, đôi đũa của ba người Cố Tứ Gia, Tạ Nguyễn Nguyễn và Trương phó quan đã không ngừng gấp.

Đậu phụ làm từ hạnh nhân so với đậu phụ bình thường cảm giác non mịn hơn rất nhiều. Bên trên rưới một ít đường quế hoa (\*\*) vàng nhạt, ăn vừa thơm vừa mềm còn mang một ít mùi quế hoa, người không thích ăn đồ ngọt như Trương phó quan cũng không nhịn được ăn liên tục mấy khối, đến khi Tạ Nguyễn Nguyễn trừng mắt nhìn vài lần mới ngưng ngưng tay.

Ba người đều là người thích ăn uống, nhưng Tạ Nguyễn Nguyễn tiểu tác vẫn còn rất nhỏ nên cũng là người đầu tiên ôm bụng không thể chống đỡ được mà dòm người khác ăn.

"Ăn ngon thật nha!" Trương phó quan cảm thán, lấy tay xoa xoa bụng của mình, cảm thấy còn có thể ăn thêm hai khối điểm tâm.

Cố Tứ Gia là trước giờ chỉ ăn thịt động vật, chiếc đũa chỉ nhắm vào những món có thịt mà gấp. Hắn đối với thức ăn là vô cùng kén chọn, nếu như món ăn không ngon hẳn tình nguyện chỉ gặm mần thầu, ít nhất cũng chống chọi được con đói.

Xem ra, đồ ăn mà Lục tiểu thư làm thật sự thực hợp khẩu vị Tứ Gia a. Trương phó quan cảm thán, mà phản ứng của Cố Tứ Gia cũng là thứ khẳng định tay nghề Lục Nghiên lớn nhất.

*Lâu quá ta không có vài cái chủ thích để kích thích tuyến nước bọt rồi nhĩ:)))*

(\*) *Chân giò hun khói Kim Hoa*: là một loại chân giò hun khói đặc sản của Trung Quốc được làm từ lợn ở thành phố Kim Hoa, tỉnh Chiết Giang. Thịt xông khói Kim Hoa rất khác so với thịt xông khói của phương Tây. Khi chín khói, miếng thịt cắt ra vẫn còn nguyên màu đỏ tươi và lớp chất béo rất rõ ràng, có thể dùng ăn luôn hoặc làm thịt hầm.Loại thịt xông khói này thường chỉ lấy hai chân sau là ngon nhất.

Ướp muối là giai đoạn quan trọng trong việc chế biến thịt hun khói. Nhiệt độ môi trường và độ ẩm có ảnh hưởng rất lớn đến quá trình ướp muối. Theo truyền thống, ướp muối chỉ được thực hiện vào mùa đông, khi nhiệt độ và độ ẩm ổn định và như mong muốn. Kỹ năng ướp muối cũng rất quan trọng và là một bí quyết gia truyền. Các công nhân phải chà xát muối liên tục lên phần da lợn nhiều lần. Quá trình phơi khô này cần hơn 10 tháng.



(\*\*): Đậu hũ hạnh nhân rải đường quế hoa



Tặng mọi người một chương ngay sát giờ ăn để kích thích vị giác nha

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 38

Ăn uống no đủ, uống thêm một ly trà xanh để loại bỏ vị ngán nữa thì ai nấy chỉ có thể ưỡn bụng ngồi dựa vào ghế chống đỡ vòng bụng căng tròn của mình, trong lòng cảm thấy thật là mỹ vị a.

Trương phó quan nói lòng đầy lưng, cảm thán nói: "Trách không được vài ngày trước đó ta nhìn thấy Lục lão gia lại mập thêm một vòng. Tay nghề Lục tiểu thư như thế này không mập mới là lạ."

Tùy tiện làm một món lót dạ thì nàng cũng có thể làm ra mỹ vị tuyệt diệu, không phục không được. Trách sao Thực Mãn Lâu kinh doanh càng ngày càng náo nhiệt.

Đôi chân Tạ Nguyễn Nguyễn lúc ẩn lúc hiện, gương mặt phúng phính béo tròn vui mừng nói: "Lục tỷ tỷ thật lợi hại!"

Trương phó quan nhìn nàng một cái, nói: "Nguyễn Nguyễn người thật sự thích Lục tiểu thư cực kì nha?"

Tạ Nguyễn Nguyễn dùng sức gât đầu, đương nhiên nói: "Bộ dạng Lục tỷ tỷ vừa đẹp, tính tình lại dịu dàng, còn có thể làm đồ ăn ngon. Là người lợi hại nhất."

Đây là lần đầu tiên gặp mặt mà người đã biết tính tình nàng dịu dàng?

Trương phó quan nhớ tới bộ dáng Lục Nghiên cười cười của nàng nhìn không được cũng gât đầu, Lục tiểu thư này thoát nhìn thật sự dịu dàng như nước, giọng nói cũng nhỏ nhẹ, cử chỉ không kiêu ngạo không siểm nịnh, quả nhiên là phong phạm của tiểu thư thế gia.

Cố Tứ Gia nhìn thoáng qua thời gian, nói: "Không còn sớm, chúng ta trở về đi."

Tạ Nguyễn Nguyễn từ trên ghế nhảy xuống bắt lấy tay Cố Tứ Gia, nói: "Nhưng mà chúng ta còn chưa cáo từ Lục tỷ tỷ."

Cố Tứ Gia lấy khăn quàng cổ quàng lên cho nàng, thuận tay sờ sờ đầu nhỏ, nói: "Lục tỷ tỷ người rất bận rộn, ngày khác người lại đến tìm nàng chơi."

"Đều nghe cừu cừu. Tới đầu xuân, cừu cừu mang Lục tỷ tỷ cùng ta đi du xuân a." Tạ Nguyễn Nguyễn là hài tử nhu thuận, cừu cừu nói gì chính là cái đó, nhưng là cũng sẽ có yêu cầu của chính mình.

Cố Tứ Gia nghĩ nghĩ, thấy ánh mắt Tạ Nguyễn Nguyễn mong chờ đồng ý, nói: "Vậy người phải ngoan ngoãn."

Tạ Nguyễn Nguyễn dùng sức gât đầu, nàng vẫn luôn rất biết điều.

Đi xuống lầu, Hứa thúc vội vàng đón, chấp tay nói: "Tứ Gia muốn đi sao? Ta sai người gọi đại tiểu thư chúng ta."

"Không cần." Cố Tứ Gia ngăn hấn lại, Trương phó quan đem chiếc hộp đến, Cố Tứ Gia nhận lấy đưa cho Hứa thúc.

Ánh mắt Hứa thúc nghi hoặc, Cố Tứ Gia cũng không giải thích gì, chỉ nói: "Cái này cho đại tiểu thư các người."

Hứa thúc hai tay tiếp nhận chiếc hộp, tỏ vẻ minh bạch.

Mấy người ra ngoài, Trương phó quan mở cửa xe, Tạ Nguyễn Nguyễn lập tức bò lên.

Cố Tứ Gia đứng trước xe, sâu sắc nhận ra một ánh mắt đang nhìn liền gương mặt liếc qua —— ở nơi đó có hai thanh niên đứng nói chuyện, nhìn không có gì đặc biệt.

Cố Tứ Gia như đang đắm chiêu, Trương phó quan nghi hoặc kêu một tiếng: "Tứ Gia?"

Cố Tứ Gia thu hồi ánh mắt, phân phó nói: "Người sai người nhìn chăm chăm Thực Mãn Lâu bên này." Lúc này mới khom lưng vào trong xe.

Trương phó quan khẽ nhíu mày, nhìn qua chỗ Cố Tứ Gia vừa nhìn.

Chờ xe Cố gia rời đi, hai thanh niên áo xám vừa rồi đứng trong góc nhỏ nhỏ thuốc lá trong miệng ra, không gọi lực chú ý của bất kì người nào, yên lặng rời khỏi. Đi đến lầu hai Tụ Tiên Cư, thanh niên đối với người đứng ở bên trong nói: "Lão bản, vừa rồi người Cố gia đến, ta thấy chính là Cố Tứ Gia."

Chu lão bản xoay xoay mấy viên bi trong tay, chân mày nhíu lại: "Cố Tứ Gia?"

Bọn họ làm kinh doanh, có tiền, nhưng lại sợ quyền thế, mà Cố gia Cố Tứ Gia, là người mà bọn họ không bao giờ muốn đắc tội.

Thanh niên nói: "Không phải nói Lục gia Đại tiểu thư cùng Cố gia Tôn thiếu gia có hôn ước sao? Đắc tội Lục Gia, khó tránh khỏi sẽ đắc tội Cố gia, này mất nhiều hơn được a."

Chu lão bản do dự, Hoàng Nhân đứng một bên vội hỏi: "Vậy thì để Thực Mãn Lâu gây sự với Tụ Tiên Cư trước?"

Trong khoảng thời gian này, Thực Mãn Lâu như mặt trời ban trưa, vô cùng nóng nực, tránh không được đoạt mất việc làm ăn của Tụ Tiên Cư, khiến nó vắng lạnh rất nhiều.

Hoàng Nhân vừa tiếp tục nói: "Hơn nữa, Lục Cố hai nhà mặc dù có hôn ước nhưng mọi người đều biết, Cố gia Tôn thiếu gia cũng không vừa lòng mối hôn sự này. Ta nghe người ta nói, Tôn thiếu gia kia đã muốn từ hôn cùng với Lục gia."

Chu lão bản hai mắt sáng lên, vội hỏi: "Việc này có thật không?" Nếu không phải Lục gia có quan hệ này với Cố gia, hấn cần gì ném chuột sợ vỡ đồ?

Hoàng Nhân dùng sức gât đầu, nói: "Vô cùng chính xác."

Chu lão bản bước tới lui trong phòng, tay trái nắm thành quyền đập vào lòng bàn tay phải, nói: "Nếu như vậy thì không cần bận tâm điều gì nữa."

\*

Bên trong Thực Mãn Lâu, Lục Nghiên từ phòng bếp đi ra mới biết Cố Tứ Gia bọn họ đã về từ lâu.

"Tại sao lại không cho ta biết?" Lục Nghiên không nhịn được nói.

Hứa thúc nói: "Ta đã muốn gọi ngài nhưng Cố Tứ Gia không cho. À, đúng rồi, hấn còn kêu ta đưa cái này cho ngài." Nói xong, hấn đưa ra một hộp gỗ lim chất liệu rất tốt, to bằng một bàn tay.

Đây là cái gì?

Lục Nghiễn nhận lấy tiện tay mở ra, chỉ thấy bên trong là một cái bao tay vải bông màu hồng kèm theo một chiếc vòng tay bảo thạch đỏ nhạt khắc hoa, hết sức xinh đẹp, thật sự đoạt tâm thiếu nữ.

"Thật xinh đẹp!" Xuân Hạnh liếc mắt nhìn thấy, nhin không được khiếp sợ than.

Lục Nghiễn lập tức đẩy nắp hộp lại, trong lòng có chút dờ khóc dờ cười.

Thật lòng nàng cảm thấy bàn tay nàng rất đẹp nên Cố Tứ Gia thập phần thích tặng cho nàng vòng tay. Không thể không nói, ánh mắt hần rất tốt, những kia trang sức đeo vào tay Lục Nghiễn càng tôn lên sự xinh đẹp của tay nàng.

Nhưng những trang sức này, đều thực quý a.

Trong xe Cố gia, Trương phó quan ngồi ở vị trí kế bên tài xế mở miệng nói: "Tứ Gia, chiếc hộp mà vừa rồi ngài tặng là vòng tay ngài phân phó ta đem cho tiệm trang sức làm ra, ta còn tưởng rằng đó là quà sinh nhật ngài tặng Mỹ Chi tiểu thư." Không ngờ là đưa cho Lục tiểu thư.

Cố Tứ Gia không nói chuyện, quả sinh nhật của Cố Mỹ Chi hần đã sớm chuẩn bị xong, đôi tay đẹp như vậy nên đeo trang sức xinh đẹp một chút.

Tạ Nguyễn Nguyễn khí lực mềm mại nói: "Lục tỷ tỷ thật xinh đẹp nga, khẳng định đeo cái gì cũng đều đẹp mắt. Cứu cứu, khi nào người lại mang ta đi tìm Lục tỷ tỷ chơi a?"

Cố Tứ Gia nói: "Đợi lúc rảnh đi."

Tạ Nguyễn Nguyễn sáng khoái gật đầu, cũng không biết nàng vì sao thích Lục Nghiễn như vậy.

\*

Tết âm lịch nhanh chóng đến. Bên ngoài tiếng pháo trúc liên tiếp vang lên không ngừng, trong sự lạnh giá của mùa đông lại sáng lên vài tia náo nhiệt cùng không khí vui mừng.

Lục Nghiễn nằm trong chăn lộ ra một trạng thái lười biếng.

Bên ngoài rét đậm, hàn khí bức người, trong phòng lại cực kỳ ấm áp. Trên bàn cạnh giường, hoa thủy tiên cũng vừa nở, đóa hoa phấn nộn nhô đầu ra liền nhìn thấy không khí vui tươi.

Nhớ tới kiếp trước làm sao có thể ngủ nướng. Những đêm trời đông giá rét cũng phải vội vàng nấu nướng trong phòng bếp. Giờ đây hồi tưởng lại, kiếp trước giống như một giấc mộng.

"Tiểu thư!" Xuân Hạnh cùng Hòa Hương đi tới, thấy nàng mở mắt, mặc tiểu sam màu trắng vui đùa trong chăn, bộ dáng lười biếng, nhin cười không được mỉm cười.

"Hôm nay thời tiết bên ngoài khá tốt, còn có ánh mặt trời a."

Xuân Hạnh lấy bộ quần áo đến, cười nói.

Làn váy đỏ tươi, ở trên dùng kim tuyến thêu họa tiết trăm đóa hoa làm tôn lên gương mặt hồng hào cùng hàm răng trắng muốt của Lục Nghiễn.

Những gì cần chuẩn bị cho Tết âm lịch từ nửa tháng trước đã xong xuôi. Mứt quả, điểm tâm được cho vào trong từng quả nhỏ đặt trên bàn, tiểu hài tử vừa đến liền có thể vốc một nắm cho vào miệng.

Lục gia có nhiều chi nhỏ, mỗi gia đình có không ít người, cũng không ít hài tử. Đến ngày này, bọn nhỏ thường hay chạy đến đòi ăn mứt, Lục Nghiễn còn nhìn thấy một tiểu nam hài chưa đi vững được ca ca tỷ tỷ nắm tay đến, thân thể lung lay giống như chỉ chục té ngã.

"Tỷ tỷ, đường đường..." Tiểu hài tử nói vẫn chưa rành, thanh âm mềm mề.

Lục Nghiễn bốc một nắm nhét vào trong túi của hần, đem ba túi áo làm cho căng phồng, bọn nhỏ mừng đến nỗi cười không thấy mắt đâu.

Lục gia không phải keo kiệt nên làm mứt đều cho rất nhiều đường, hài tử nào cũng cảm thấy ngọt ngào mỹ mãn.

Quan trọng là ăn rất ngon.

Mứt kia có rất nhiều loại. Có loại có vị mặn, loại khác thì lại hơi cứng, cũng có loại mềm dẻo nhưng nói chung là ăn cực kỳ ngon miệng, độ ngọt vừa phải.

Hắc Dực từ bên ngoài bay vào, Lục Nghiễn phát hiện một cái hà bao được cột trên đuôi nó, bên trong chứa một chiếc kẹp ruby anh đào lấp lánh. Còn có tờ giấy viết bốn chữ "Lễ vật tân niên".

Lục Nghiễn mỉm cười, nhìn hà bao trong tay nghĩ có qua có lại nên bốc một nắm mứt nhét vào trong, kêu Hắc Dực đem qua cho Cố Tứ Gia.

Cố Tứ Gia mở túi ra, phía trong cũng có một tờ giấy, viết "Mời ngài ăn mứt" vô cùng nghịch ngợm.

"Nha đầu kia..." Cố Tứ Gia lắc đầu.

Com tất niên buổi tối là do Lục Nghiên tự tay làm. Gà vịt thịt cá đều có, bay trên trời - bơi dưới nước – bò trên đất đầy một bàn lớn, mỗi món ăn đều đặc biệt đẹp, đặc biệt tinh xảo, giống như một bức tranh phong cảnh.

Còn hương vị đồ ăn đương nhiên rất ngon.

Com tất niên tuy là com tối nhưng lại được ăn vào thời điểm mới ba bốn giờ chiều. Trước khi ăn, toàn bộ Lục Thủy Thành đều bị tiếng pháo bao phủ, lộ ra không khí tết âm lịch vui mừng cùng náo nhiệt.

Chờ sau khi ăn xong com tất niên, mọi người đều cùng nhau đi hóa vàng dâng hương cho tổ tiên, còn gọi là đi thăm mộ.

Lúc này bên ngoài thành có thể thấy những chiếc xe đi tốp năm tốp ba, vô cùng náo nhiệt, tất cả đều đến thăm mộ trường bối đã qua đời của mình. (*hồng lệ đi thăm mộ người chưa chết:v*)

Lục lão gia đốt đèn và pháo lên, Lục Nghiên cầm tiền giấy cùng nhang mình đã chuẩn bị sẵn đến.

Màn đêm tối tăm, ánh lửa chiếu vào mặt Lục Nghiên làm cho ánh mắt nàng sáng bừng lên.

"Tiểu thư người muốn thấp hương cho ai?" Xuân Hạnh khó hiểu.

Ngon lửa trong gió bập bùng không tắt, ánh mắt Lục Nghiên mang theo vài phần thương cảm, nói: "Cho mỗi ngôi mộ một nén."

Một nhà Lục gia nhìn nhau, trong lòng có chút kỳ quái —— bọn họ thắc mắc không biết Lục Nghiên muốn gì từ những người quá cố?

Lục Nghiên cảm thấy nặng trĩu lòng, trên đời này trừ nàng, rốt cuộc không còn ai biết tiểu cô nương mang tên "Lục Nghiên" này đã sớm không còn trên nhân thế, ngay cả tể bái, cũng chỉ có mình nàng.

—— Hi vọng "Lục Nghiên" người kiếp sau an ổn.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 39

Gió cuốn những tàn tro màu đen kia bay đi, bầu trời càng ngày càng đen, Lục Nghiên ngây ngốc một lúc lâu mới đứng lên nói: "Chúng ta trở về đi."

Trên đường về tâm tình của nàng có chút suy sụp, mọi thành viên Lục gia đưa mắt đánh qua lại, cuối cùng vẫn là Lục lão gia lên tiếng, ôn nhu hỏi: "Nghiên Nhi tâm tình người không tốt? Là gặp phải chuyện gì đó sao?"

Lục Nghiên lắc lắc đầu, miễn cưỡng lấy lại tinh thần, nói: "Không có việc gì, mọi người đừng lo lắng." Nghĩ đến hôm nay là ngày trừ tịch mà mình lại mang bộ dáng này, còn khiến cho cả nhà lo lắng, như thế có chút không tốt.

"A, đó không phải là xe của Cố gia?" Lục Thực chỉ vào một chiếc xe đậu gần đó nói, vẻ mặt của hắn rất nhanh trở nên phần nộ.

Lục Nghiên nhìn theo ánh mắt của hắn liền thấy Cố Tứ Gia được đèn đường chiếu thẳng —— Đôi chân hắn vừa cao vừa dài, gương mặt tuấn tú lại mang theo lãnh ý như đẩy người ta cách xa ngàn dặm, một thân tây trang màu đen cắt may khéo léo, bên ngoài khoác một chiếc áo cùng màu càng hiện rõ nét anh tuấn.

Bộ dạng Cố Tứ Gia thật đúng là đẹp!

Trong lòng Lục Nghiên suy nghĩ lung tung một chút, thuận miệng nói: "Cố Tứ Gia sao lại ở đây?"

Nàng vừa quay đầu, đã nhìn thấy ánh mắt Lục Thực một lời khó nói hết.

Lục Nghiên: "??"

Lục Thực có chút vô lực nói: "Người chỉ chú ý tới Cố Tứ Gia? Người không phát hiện Cố Thành phía sau hắn?"

Lục Nghiên trừng mắt nhìn, lúc này mới chú ý thấy Cố Thành đứng gần Cố Tứ Gia, kế bên Cố Thành là một cô nương mặc sườn xám trắng, khoác ngoài một chiếc áo choàng vàng nhạt – Diệp Tinh.

Lục Thực cau mày nhìn nàng, biểu cảm có chút kỳ quái nói: "Tỷ tỷ, người không phải là thích... Cố Tứ Gia chứ?"

Lục Nghiên: "..."

Tuy rằng không biết Lục Thực vì cái gì lại nghĩ như vậy, nhưng trong lòng Lục Nghiên có chút dở khóc dở cười, nói: "Mề lạp chi quang, há có thể cùng trăng sáng tranh huy? (\*) So với Cố Tứ Gia, Cố Thành không thể nào bì kịp. Ta vừa nhìn chỉ có thể thấy Cố Tứ Gia cũng là chuyện không thể tránh khỏi."

(\*) hạt gạo có sáng cũng không thể so sánh với ánh trăng

Bất kể là bề ngoài hay thể lực, Cố Thành kém xa Cố Tứ Gia, hai người này căn bản là không thể so sánh với nhau.

Lục Thực ngẫm lại liền cảm thấy lời nói của Lục Nghiên không có gì vấn đề, nhưng cũng vừa cảm thấy có chỗ nào không đúng.

"Tỷ tỷ, người ghét Cố Thành tới vậy sao?"

Lục Nghiên mỉm cười.

Lục Thực nói thầm: "Ta còn lo lắng làm sao tỷ tỷ người có thể coi trọng Cố Tứ Gia được."

Lục Nghiên nghi hoặc.

Lục Thực nói: "Tỷ tỷ người là người ương ngạnh, nhìn người rất tốt, nhưng hôn nhân lại là chuyện cả đời, người nếu thật sự coi trọng Cố Tứ Gia, vậy cũng không còn cách nào. Cố Tứ Gia tuy rằng xuất sắc, nhưng là thật sự là quá xuất sắc không phải là người mà nhà ta có thể với tới. Hơn nữa Cố Tứ Gia từ trước đến giờ mặt lúc nào cũng lạnh lùng, đối với nữ tử chưa từng có thái độ tốt, gả cho hắn không phải giống như đối diện với khối băng sao? Chắc chắn rất khổ sở."

Chỉ cần có hôn ước với Cố Thành mà đã làm cho người ta nghĩ Lục gia trào cao. Nếu thật sự Lục Nghiên và Cố Tứ Gia có gì thì sẽ làm rớt cảm bao nhiêu người nữa đây?

Nghĩ đến cảnh tượng kia, thật đúng là thú vị a. Bất quá lại cân nhắc Cố Tứ Gia cùng tỷ tỷ dịu dàng yên tĩnh nhà mình, Lục Thực dùng sức lắc đầu —— không phù hợp, nhìn thế nào cũng cảm thấy không hợp chút nào. Tính cách Cố Tứ Gia như vậy, căn bản không tương tượng được bộ dáng thích ai đó của hắn.

Lục Thực có thể nói ra những lời như vậy, Lục Nghiên ngược lại có chút kinh ngạc, bất quá...

"Cố Tứ Gia không phải là người mà người tôn kính sùng bái sao?" Lời này của người thật sự nhìn không ra sùng bái chỗ nào a.

Lục Thực lại không lưu tâm, nói: "Tỷ tỷ hạnh phúc mới quan trọng, Cố Tứ Gia không phải phu quân phù hợp."

Bộ dáng Lục phu nhân cũng vô cùng lo lắng, giống như thật sự Lục Nghiên động tâm với Cố Tứ Gia, khuyên răn nói: "Nghiên Nhi a, Cố Tứ Gia kia tuy tốt, nhưng không thích hợp với người..."

Lục lão gia cũng nói: "Hai người các người thân phận không phù hợp, đây không phải là sai luân lý bình thường sao?"

Lục Nghiên: "..."

Nàng chưa nói nàng động tâm với Cố Tứ Gia a, đây là bọn hắn căn cứ từ đâu mà kết luận?

Lục Xu nhìn cái này, xem cái kia, cuối cùng từ trong hà bao lấy một viên kẹo hạt thông cho vào miệng.

Lục Thực lườm một cái, lập tức tròn mắt, kinh ngạc nói: "Cố Tứ Gia động thủ đánh Cố Thành?!!"

Cũng không biết Cố Thành nói cái gì, một bạt tai liền vụt đến, xuống tay không hề lưu tình. Cố Thành bị hắn đánh thân mình lung lay, ánh mắt sắc bén của Lục phát hiện khoe miệng Cố Thành đã chảy máu.

Sau đó, Cố Thành lại bị Cố Tứ Gia đập một cước.

Lục Thực nhất thời tò mò mở cửa đi xuống, nói: "Chúng ta đi xem đi."

Lục lão gia giữ hắn lại, không đồng ý, nói: "Đứa nhỏ này, cái gì náo nhiệt đều thích thú, đây là việc nhà người ta, phi lễ chó coi."

Lục Thực dùng giọng nói như đương nhiên nói: "Hiện tại Cố Thành vẫn là tỷ phu tương lai ta, việc này xuất phát từ thái độ quan tâm mới đi xem náo nhiệt... À không, là quan tâm đi chào hỏi."

Hắn sợ sự việc chưa đủ lớn hay sao? Thật khiến Lục lão gia bọn họ cảm thấy bất đắc dĩ mà.

Lục Thực vô cùng kích động đã chạy đi mất, Lục Nghiên nhìn thoáng ra bên ngoài, ánh mắt lóe lên, cũng nhắc chân đi xuống.

Lục lão gia cùng Lục phu nhân nhìn nhau không biết phải làm gì.

\*

Tiếng pháo liên tiếp vang lên, các nhà khác đã mở đèn hết. Trong màn đêm, Lục Nghiên bọn họ vừa xuống xe hẳn là rất khó bị phát hiện, nhưng nháy mắt Trương phó quan lại nhìn thấy.

"Lục tiểu thư?" Trương phó quan có chút kinh ngạc.

Lục Nghiên mỉm cười, đi đến dưới ánh đèn đường, nói: "Ta thấy xe của Cố gia, nghĩ không biết có phải phát sinh chuyện gì hay không cần ta giúp?" Nàng tuyệt đối sẽ không nói mình đến xem náo nhiệt.

Cố Tứ Gia nhìn thấy nàng, ánh mắt lạnh như băng vừa chạm lại nhìn thấy Cố Thành bị hắn đá ngã trên mặt đất.

Lục tiểu thư...



Ý thức được người này là ai, biểu cảm Diệp Tinh biến đổi, sau đó nàng cắn răng một cái, đột nhiên nhào tới chỗ Lục Nghiên, bùm một tiếng quỳ trên mặt đất.

Lục Nghiên mơ hồ, ngắc ngứ nói: "Diệp tiểu thư, ngươi không cần hành đại lễ như vậy với ta đâu."

Diệp Tinh: "..."

"Lục tiểu thư, ta biết ta cùng A Thành có lỗi với ngươi, nhưng ta van cầu ngươi, ngươi bỏ qua cho A Thành đi, hần căn bản không yêu ngươi." Diệp Tinh khóc lóc than thở ôm lấy hai chân Lục Nghiên.

Nàng mặc một bộ sườn xám thuần trắng, ngẩng đầu lên, trong mắt ngập tràn nhiệt lệ, bộ dáng hoa lệ đài vũ, nhìn giống như một đóa tiểu bạch hoa làm cho người ta đau lòng. Quan trọng tiểu bạch hoa này bộ dạng còn rất xinh đẹp, con người đối với cái gì xinh đẹp đều luôn mềm lòng ba phần.

Lục Nghiên nguyên bản vươn tay muốn đỡ nàng dậy, nghe vậy lại ngừng tay, con ngươi đen kịt nhìn nàng.

Diệp Tinh bị nhìn chằm chằm liền hoảng hốt, nói: "... Ta mang thai hài tử của A Thành, ta không thể để cho hài tử vừa sinh ra liền không có ba ba. Lục tiểu thư, ta biết ngươi tâm địa tốt, ngươi thành toàn ta cùng A Thành đi."

"Ngươi đứng lên trước đi." Lục Nghiên thân nhiên nói, nữ nhân trước mắt như thế nào cũng là một phụ nữ có thai, ngày đông lạnh lẽo quỳ trên mặt đất cũng không tốt.

Diệp Tinh lại dùng sức lắc đầu, nói: "Nếu ngươi không đáp ứng, ta liền quỳ không đứng dậy."

Ánh mắt Lục Nghiên hoàn toàn lạnh, thân nhiên nói: "Vậy ngươi tiếp tục quỳ đi."

Diệp Tinh: "???" Nàng bối rối.

Lục Nghiên không nhìn một cái, nói: "Dù sao ngươi vào cửa làm di nương, cũng phải hành lễ với thê tử như ta."

Diệp Tinh càng mờ mịt, hoàn toàn không biết nên làm thế nào.

Lục Nghiên phản ứng, hoàn toàn không nằm trong dự đoán của nàng.

Nghe được lời nói của Lục Nghiên, những người khác đều biến sắc, Lục Thực tức giận đến giơ chân, nói: "Ngươi điên rồi sao? Người như vậy mà ngươi còn muốn gả cho hần?"

Lục Nghiên vuốt tóc nói: "Người khác không vui, ta liền vui về."

Cố Tứ Gia nhăn mày, không đồng ý nhìn nàng.

Cố Thành ho nhẹ một tiếng, đi tới, cũng quỳ xuống theo bên cạnh Diệp Tinh, có chút suy sụp nói: "Cho dù Lục tiểu thư ngươi không nguyện ý, mối hôn sự này, ta cũng nhất định phải từ. Ta biết, việc này đối với Lục tiểu thư không công bằng, nhưng Diệp Tinh mang thai hài tử của ta, ta nhất định phụ trách. Thực xin lỗi, Lục tiểu thư..."

"Ngươi!" Lục lão gia cùng Lục phu nhân tức giận đến không chịu được, may mắn là bọn họ không coi Cố Thành là cô gia tương lai, không thì đã tức hộc máu.

Vô duyên vô cớ bị từ hôn đối với cô gái nào cũng đều là đả kích không nhỏ, còn sẽ bị ảnh hưởng từ danh tiết. Thế đạo này chính là như thế, đối với nữ tử vốn luôn hà khắc.

Lục Nghiên lại không tức giận, chỉ đắm chiêu nhìn Cố Thành, nói: "Hiện tại thấy ngươi thật sự có chút tách nhiệm, nếu ngươi sớm quyết đoán như vậy..." Đáng tiếc không có nếu.

Cố Thành nói: "Từ hôn, Cố gia đáp ứng tất cả điều kiện các ngươi đưa ra. Sự tình hết thảy đều tại ta, là ta có lỗi với Lục tiểu thư."

"Đương nhiên là ngươi có lỗi với ta!" Ánh mắt Lục Nghiên lạnh nhạt nhìn hần, nói: "... Mối hôn sự này, thôi thì bỏ qua đi."

Nói xong câu đó, Lục Nghiên cảm giác thoải mái trong lòng —— Mối hôn sự này đối với chủ nhân cơ thể Lục Nghiên mà nói, đó cũng là công xiềng.

"Tứ thúc... Không, Cố Tứ Gia, tin vật định thân ta sẽ sớm ngày sai người đưa trả. Mối hôn sự này coi như chấm dứt đi." Lục Nghiên ngẩng đầu nói với Cố Tứ Gia.

Cố Tứ Gia nhìn nàng, vẻ lạnh nhạt của Lục Nghiên hần lại nghĩ là cố gắng kiên cường, thở dài: "Chuyện này, là Cố gia chúng ta có lỗi với Lục Gia các ngươi."

Lục Nghiên cười, nói: "Có những lời này của ngài cũng đủ rồi. Ta chỉ hy vọng, tương lai nếu Lục gia chúng ta có chuyện ngài có thể giúp một tay. Tốt xấu gì ta cũng gọi ngài là Tứ thúc lâu như vậy."

Nói xong lời cuối cùng, giọng nói của nàng giống như đang nói giỡn, nhưng Cố Tứ Gia nhìn ra sự nghiêm túc của nàng.

Cố gia chính là hoàng đế ở Lục Thủy Thành, có Cố gia làm núi để dựa vào, chuyện gì cũng tiện.

Suy nghĩ của Lục Nghiên Cố Tứ Gia hiểu rõ, nhưng không thấy phản cảm.

"Cố gia chúng ta nợ Lục gia một món nợ nhân tình." Hần nói.

Nghe vậy, trong lòng Lục Nghiên nhẹ nhàng thở ra.

Mối hôn sự này, kéo dài đến hiện tại chỉ vì một câu nói như vậy. Thời đại rối loạn như thế này, nếu không có núi dựa vào mà chỉ dung tiền cũng chỉ có thể sớm muộn bị hủy diệt.

"Cám ơn ngài." Lục Nghiên thực lòng nói.

Người Lục gia rời đi, Cố Tứ Gia nhìn chăm chú chiếc xe chìm dần vào màn đêm, nói: "Ta hi vọng, tương lai ngươi sẽ không vì quyết định hôm nay mà hối hận."

Cố Thành có chút mờ mịt.

Diệp Tinh nhào vào lòng hắn, sốt ruột hỏi: "A Thành, ngươi không sao chứ?" Nàng đau lòng vỗ về mặt hắn, Cố Tứ Gia xuống tay cũng quá nặng.

"Ta không sao." Cố Thành chậm nửa nhịp trả lời, trong lòng không biết có cảm giác gì, nhưng không có sự khoái hoạt mà hắn tưởng tượng, chỉ cảm thấy nặng trĩu.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 40

Tuy nói là tân niên, Cố gia lại không có nửa điểm vui vẻ. Cố Thành vừa trở về, trên mặt hắn đầy vết thương bầm đen liền khiến Cố Đại nài nài khóc một trận muốn sống chết.

"Con của ta, ngươi bị ai đánh? Ai lớn gan như vậy, ngươi nói cho ta biết, ta tuyệt đối không để hắn dễ chịu..."

Cố Đại nài nài cũng không phải khuê nữ dòng dõi thế gia, nàng lúc trước chỉ là một người bán đậu hũ, sinh ra mang một bộ dáng mỹ mạo, được Cố đại gia để mắt nên mới xuất giá đến Cố gia, trong lòng vẫn rất mạnh mẽ.

Giờ đây nàng ôm Cố Thành kêu trời trách đất giống như con mụ chanh chua ngoài đường làm ra vẻ ta đây, khiến người khác khinh thường, nhưng nàng căn bản không ý thức được chính mình không ổn.

Cố thái thái có chút không ngờ nhũ nhủu này, nhẹ giọng trách mắng: "Được rồi, bộ dáng ngươi thế này đâu còn nửa phần phong phạm Đại nãi nãi Cố gia nữa?"

Cố Đại nãi nãi nháy mắt ngậm miệng, trong lòng lại cực kỳ không phục, nói: "Mẫu thân, ngài nhìn A Thành xem bị thương tới vậy, cũng không biết là tên khốn kiếp nào dám động thủ với A Thành, một chút cũng không để Cố gia chúng ta trong mắt a, chúng ta không thể bỏ qua được..."

Cố Thành có chút xấu hổ nhìn thoáng qua Cố Tứ Gia, khi Cố Đại nãi nãi mở miệng mắng "Khốn kiếp", Cố Tứ Gia lấy tay gõ gõ hai tiếng —— đây là tín hiệu hắn không vui.

Nhìn thấy động tác của hắn, Cố Thành cảnh giác nhìn, sợ ngay sau đó hắn rút thương ra đặt lên đầu mẫu thân.

"Là ta đánh, như thế nào, đại tẩu cũng muốn thu thập ta?" Hắn nhàn nhạt mở miệng, thần sắc không vui không giận, nhưng lại có khí thế không nộ mà uy.

Bỗng dưng Cố Đại nãi nãi cầm nín, những người khác ở Cố gia cũng kinh ngạc. Cố Tứ Gia mặc dù không thân cận với tiểu bối, nhưng cũng rất ít khi ra tay đánh người.

Cố Đại nãi nãi xả tay áo, im lặng nửa ngày nói: "A Thành là cháu Tứ Gia ngài, ngươi đánh hắn, ta cũng không thể nói gì. Chỉ là, ngài xuống tay cũng quá nặng rồi."

Cố Đại nãi nãi là người dữ dằn nhưng ở Cố gia, trừ Cố tướng quân và Cố thái thái, nàng cũng rất sợ Cố Tứ Gia.

Cố Tứ Gia ngồi ở trên ghế, nói: "Hắn làm chuyện gì, liền để hắn tự mình nói đi."

Mọi người liền nhìn qua, Cố Thành chần chờ một lát, trong đầu không chủ định lóe lên gương mặt kiêu diễm động lòng người của Lục Nghiên —— cô nương này đối đãi với hắn trước giờ vẫn rất lãnh đạm, thậm chí mang theo vài phần khinh thường. Không biết vì sao, ánh mắt của nàng lại cứ lưu lại trong đầu hắn.

"Ta, muốn từ hôn!" Cố Thành mở miệng nói.

Cái gì?

Người Cố gia một trận ồ lên, Cố tướng quân từ trước đến giờ không muốn nhắc đến việc này, nhưng bây giờ nghe như vậy cũng không sợ hãi không giận hỏi: "Vì sao?"

Trong đầu Cố thái thái suy nghĩ mệnh mạng, nàng tựa lưng vào ghế ngồi, mắt sáng như đuốc, nhất chăm kiến huyết (lời nói trúng tâm sự) nói: "Cùng với tiểu tình nhân kia của ngươi có liên quan?"

Cố Thành chột ngắc đầu lên, nhìn về mặt này của hắn ai nấy liền hiểu Cố thái thái đã đoán trúng.

Cố tướng quân nhìn hắn, nói: "Lúc trước Lục gia đối với ta có ân, Lục lão gia từ cùng ta là bạn tốt, còn không ghét bỏ Cố Thịnh ta là thô nhân, định ra mối hôn sự này, kết giao cảm tình hai nhà. Giờ đây, ngươi nói với ta ngươi muốn từ hôn?"



Cố Thành bị ánh mắt Cố tướng quân lia qua làm lưng đỏ mồ hôi lạnh, đó là ánh mắt trải qua chinh chiến, gặp qua máu, sắc bén như đao, lòng hắn thật sự kinh hoàng.

Cố tướng quân hừ một tiếng, nói: "Được... Từ hôn cũng có thể, vậy ngươi cũng rút ra khỏi Cố gia cho ta, không cần tiếp tục hưởng thụ che chở của Cố gia."

Những người khác ở đây kinh hãi, lời này, không khỏi quá độc ác rồi.

"Phụ thân!" Cố Đại nãi nãi vẻ mặt không tin nổi, giống như chất vấn: "A Thành là tôn tử ruột thịt của ngài vậy mà ngài lại vì một ngoại nhân lại muốn đuổi hắn ra khỏi Cố gia sao?"

Mọi người cũng không nghĩ đến mối hôn sự này trong lòng Cố tướng quân lại quan trọng như vậy, nên cân nhắc sức nặng của Lục gia một lần nữa.

Cố tướng quân không vui, hỏi: "Ngươi đang chất vấn lão tử? Ngươi nếu không muốn ở lại Cố gia vậy cũng rút đi cho lão tử."

Ở Cố gia, Cố tướng quân là thiên tử, không khoan dung cho ai dám phản bác lời của mình.

Cố Đại nãi nãi không dám nói tiếp nữa.

Cố Nhị Nãi Nãi dịu dàng nói: "A Thành, đây chính là do ngươi không phải. Nam nhân ở bên ngoài tránh không được oanh oanh yến yến, chỉ là ngươi chơi cũng thôi đi, sao lại có thể nói ra những lời này? Ngươi nhận sai với gia gia ngươi, cam đoan không hề cùng nữ nhân kia có ý gì, gia gia ngươi sẽ tha thứ cho ngươi mà."

Cố Thành cười khổ, lắc đầu nói: "Không thể nào, Diệp Tĩnh đã có hài tử của ta, ta nhất định phải phụ trách nàng."

Ai nấy quay mặt nhìn nhau, không nghĩ Cố Thành sẽ kiên quyết đến thế.

"Đã có hài tử?" Trong lòng Cố Đại nãi nãi vừa mừng vừa sợ, hàng tram tư vị đấu tranh trong lòng.

Sắp có tôn tử nàng tự nhiên là vui mừng, nhưng dưới tình huống bây giờ nàng không thể nào vui mừng.

Biểu cảm Cố tướng quân nhìn không ra là nghĩ gì, Cố Đại nãi nãi nói: "Phụ thân, không còn cách nào khác, cô nương kia mang thai hài tử A Thành, chúng ta cũng không thể khiến đứa nhỏ lưu lạc bên ngoài?"

Cố Tứ Gia lúc này mới ngược mắt nhìn lên, khóe mắt lạnh lùng, mở miệng nói: "Làm ra chuyện như vậy, các ngươi đặt Lục tiểu thư ở vị trí nào? Nếu không thích mối hôn sự này ngay từ đầu nên nói ra, để tới bây giờ khiến cả nhà xấu hổ. Nói tóm lại từ đầu là do Cố Thành ngươi không có trách nhiệm nên mới xảy ra kết cục này."

Nghĩ đến bộ dáng mảnh mai của Lục Nghiên, Cố Tứ Gia cũng có chút đau lòng —— hiện giờ không biết nàng khổ sở cỡ nào. (Lục Nghiên:...)

Cố thái thái nhìn Cố tướng quân suy đoán ý nghĩ của hắn.

Cố tướng quân nói với Cố Thành: "Ngươi nghĩ xong chưa? Ngươi vẫn muốn từ hôn?"

Cố Thành trong lòng đã có quyết định, không chần chờ chút nào gật đầu.

Sắc mặt Cố tướng quân không thay đổi nói: "Như vậy ngươi lập tức rút khỏi Cố gia đi, Cố gia chúng ta không nuôi dưỡng một người bội bạc."

Cố Đại nãi nãi biến sắc, thất thanh hét to: "Phụ thân!"

Cố thái thái nhíu mày, nói: "Ngươi gào lớn như vậy thì cùng đi với Cố Thành đi. Dù sao phu tử tông tử..."

Sắc mặt Cố Đại nãi nãi trắng dã, cũng không dám nói gì nữa.

Cố Thành mờ mịt, nửa ngày mới phản ứng lại với lời nói của Cố tướng quân, cảm thấy cả người rét run lên. Bất quá chỉ lui một mối hôn sự, vì sao gia gia lại phản ứng mạnh mẽ như vậy? Hắn rất khó hiểu.

Nhưng tính cách kiêu ngạo khiến cho hắn không thể làm ra bộ dạng cầu tình yếu thế được.

"Mẫu thân, về sau ngài tự chiều cổ mình thật tốt." Cố Thành quay qua nói với Cố Đại nãi nãi rồi cất bước rời đi.

Nhìn bóng lưng hắn, hốc mắt Cố Đại nãi nãi đỏ lên, sau đó giống như không chịu nổi dũa kích lớn như vậy, lăn ra ngất xỉu.

"Đại nãi nãi!"

Người ở trong phòng vô cùng kinh ngạc, Cố Thành xoay đầu lại, chạy nhanh tới: "Mẫu thân!"

\*

Hỗn loạn cả ngày, đến nửa đêm Cố gia mới an tĩnh lại. Bởi vì Cố Đại nãi nãi té xỉu sinh bệnh, việc Cố Thành rời đi không còn ai để ý nữa.

Ngày mới đã qua ba canh giờ nhưng Cố tướng quân lại không thể ngủ được, nằm trên giường lăn qua lộn lại cả đêm.

Cố thái thái từ từ nhắm hai mắt, nghe động tĩnh, ngừng khí trầm tĩnh nói: "Nếu chưa muốn ngủ, ngươi có thể đi tìm Lan Di nương trò chuyện, để nàng ca hát cho ngươi thoải mái."

Lan Di nương là tiểu thiếp Cố tướng quân vừa nạp vào, mới mười tám tuổi, tuổi trẻ nỷ mạo, mềm mại dịu dàng, cũng là di nương Cố tướng quân hiện tại sủng ái nhất.

Nghe vậy, Cố tướng quân có chút ngượng ngùng, cũng không động dậy nữa mà nhìn lên trần nhà.

"Phu nhân, người nói bây giờ phải làm sao đây? Ai, mỗi hôn sự này lúc trước vẫn là Cố gia chúng ta treo cao, hơn nữa Lục lão gia tử lại có ân với ta, bây giờ chúng ta từ hôn sẽ khiến người ra thấy thế nào? Ta không thể làm loại tiểu nhân vong ân phụ nghĩa kia được."

Lúc trước khi Lục lão gia tử qua đời, hắn còn đang ở chiến trường, đến khi đánh giặc xong trở về, người cũng đã chôn. Nhưng hắn vẫn nhớ rất rõ ân tình mà Lục lão gia tử dành cho hắn. Mỗi hôn sự này không phải chỉ báo ân mà còn đại diện cho quá khứ của hắn.

Cố thái thái có chút mệt nhọc, đầu óc đã không còn đủ minh mẫn, nghe vậy thuận miệng nói: "Cũng chỉ có một đứa cháu trai là Cố Thành, nếu không mỗi hôn sự này đòi người khác thì rất dễ rồi..." Nói xong thanh âm càng ngày càng thấp, cuối cùng hoàn toàn ngủ say.

Trái lại Cố tướng quân lại giống như được nâng thức tỉnh.

Đúng a, hắn như thế nào không nghĩ đến điều này?

Vào ngày tiếp theo, tuy rằng Cố tướng quân đến khi trời sắp sáng mới ngủ nhưng bộ dáng vẫn tràn đầy tinh thần, hắn giờ đây đã năm mươi bốn tuổi nhưng càng già lại càng dẻo dai.

Trong sân tập luyện của Cố gia, Cố Tứ Gia mặc một bộ quân trang, tay cầm súng, thập phần anh tuấn lại cao ráo.

"Bán!"

Hắn nhanh chóng đứng lên, ngay cả mày cũng không nhướng lên một chút, cầm súng vững chắc, chỉ nghe bang bang bang ba tiếng, mỗi một viên cũng đều chuẩn xác không làm trúng hồng tâm.

"Tốt!" Cố tướng quân đứng xem này giờ, nhin không được vỗ tay khen thưởng.

Hắn có ba nhi tử, nhưng chỉ có Cố Tứ Gia giống với hắn, là trời sinh phù hợp với chiến trường.

Cố Tứ Gia đem súng đưa cho Trương phó quan.

"Phụ thân."

Cố tướng quân đi tới, khoác tay nói: "Tứ An a, ta có việc muốn thương lượng với người một chút."

"Là chuyện của Cố Thành?" Cố Tứ Gia hỏi, mi mắt ngưng trọng một chút.

Cố tướng quân gật đầu, nói: "Tiểu tử Cố Thành kia không hiểu chuyện gì cả, đã bị người ta làm hư rồi. Chuyện kết thân giữa hai nhà là chuyện tốt nhưng hắn làm vậy không những không thể kết thân mà còn kết thù. Truyền ra ngoài không biết người ta sẽ nói gì Cố gia chúng ta, còn chỉ trích tiểu cô nương Lục gia kia nữa."

Nghe được lời cuối cùng kia, Cố Tứ Gia nhin không được liếc cau mày.

"Phụ thân ngài cũng để ý đến ánh mắt người khác?" Hắn hỏi.

Cố tướng quân cười hắc hắc, hắn từ trước đến giờ chưa bao giờ để ý ánh mắt người khác nhìn mình. Quan tâm cái rắm, bọn họ cũng không thể cho tiền hắn – đây là ngôn từ của Cố tướng quân.

Cố tướng quân vỗ cằm nói: "Việc này là Cố gia chúng ta không đúng, chúng ta nhất định phải bồi thường Lục gia. Mỗi hôn sự này không thể lui, ta đã đáp ứng Lục lão gia tử chắc chắn sẽ không bội ước. Cho nên, ta có ý tưởng như này không biết người có đáp ứng hay không."

Cố Tứ Gia: "?"

Cố tướng quân cười hắc hắc, nói: "Nếu Cố Thành không thích mỗi hôn sự này, ta cũng không bắt buộc hắn. Cố gia chúng ta cũng không phải không có nam nhi khác. Giống như Cố Tứ An nhà ta chính là người đàn ông xuất sắc trên đời khó tìm được. Con rể như vậy Lục gia bọn họ nhất định vui vẻ."

Cố Tứ Gia: "..."

Còn không biết ý tứ của Cố tướng quân thì hắn đúng là ngu xuẩn.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 41

Cố Tứ Gia có chút đau đầu. Ngày xưa Cố tướng quân cũng chỉ là dân đầu đường xó chợ nên tính cách cũng là một tên hỗn trướng. Đối với hắn mà nói, chỉ cần mình có thể vui vẻ là được, không để ý đến ánh mắt phán xét của người khác nhìn mình. Người như vậy thật sự sống rất tùy hứng. (giống Cố Tứ Gia ở điểm nào vậy)

trời:v)

Hiện tại, Cố Tứ Gia không biết phải làm sao với phụ thân bốc đồng này của mình đây.

Cố tướng quân còn đang nói, bộ dáng hừng trí bùng bùng giống như đã tìm ra được biện pháp tốt nói: "... Ít nhiều cũng nhờ mẹ ngươi nhắc nhở ta. Tiểu tử Cố Thành kia nếu đã có hồng nhan tri kỷ, cô nương nhà người ta gả vào sợ là phải chịu ủy khuất. Tiểu tử kia làm sao có thể so được với ngươi, ngươi vừa có tài vừa có diện mạo, cô nương Lục gia kia gả vào khẳng định trong lòng sẽ rất vui vẻ. Lại nói đây cũng là biện pháp vẹn toàn đôi bên, ngươi cũng chưa thành thân, đã muốn trở thành một ông cụ non rồi."

Cố Tứ Gia: "... Đây đã là lần thứ hai hắn nghe người ta nói mình là ông cụ non nha. Chẳng lẽ giá trị của hắn chỉ có như vậy thôi sao?

Cố Tứ Gia giật giật mí mắt, nói: "Phụ thân, Lục tiểu thư kia là cháu gái của ta, chú cháu mà như vậy thật sự có chút loạn luân."

Cố tướng quân nhăn mày nhìn hắn, nói: "Tiểu tử ngươi từ khi nào lại học tập bộ dáng của mấy tên thư sinh Nho học kia. Chú cháu? Ngươi với nàng ta là chú cháu kiểu gì? Quan hệ tám cây gậy tre đánh cũng không tới mà ngươi còn sợ miệng đời sao?"

Cố Tứ Gia bóp trán, Cố tướng quân cẩn thận suy nghĩ một chút, nói: "Ài, cũng không biết kia Lục tiểu thư là người như thế nào, bộ dạng có xinh đẹp hay không, tính tình tốt hay xấu, nếu là một con mụ chanh chua vậy thì cũng không được... Có tài năng gì nữa a..."

Dù sao cũng là con trai mình, Cố tướng quân vẫn có chút đau lòng, chịu không nổi phải quan tâm tới chuyện của Lục Nghiên, hắn cũng không thể ủy khuất hài tử mình.

Nghe vậy, trong đầu Cố Tứ Gia không khỏi lóe lên bộ dáng Lục Nghiên, vì nàng nói chuyện: "Diện mạo nàng vô cùng đẹp, tính tình cũng trầm tĩnh dịu dàng, đã từng học ở đại học S. Nàng có trù nghệ rất cao, nhờ nàng mà danh vọng Thực Mãn Lâu so với trước kia còn muốn lớn hơn." Lời nói của hắn không khỏi tỏ ra rất thường thức.

Nói xong, Cố Tứ Gia quay đầu lại liền nhìn thấy ánh mắt phụ thân đắm chiêu nhìn mình.

"Có chuyện gì vậy phụ thân?" Cố Tứ Gia hỏi.

Cố tướng quân thờ dãi, vỗ vai hắn, nói: "Ta chẳng qua là cảm thấy Từ An đã lớn, hiểu được ái tình nam nhân."

Cố Tứ Gia: "??"

Hắn không hiểu Cố tướng quân dựa vào đâu mà đưa ra được kết luận như vậy.

Hai cha con đang nói chuyện, hạ nhân đi tới, nói: "Lão gia, Tứ thiếu gia, người của Lục gia đến."

Phụ tử hai người nhìn nhau, trong lòng đối với việc người Lục gia đến hiểu rõ trong lòng, chỉ là không nghĩ động tác của Lục gia lại nhanh như vậy, giống như có chút khẩn trương.

—— Quả nhiên là bị Cố Thành làm đau đớn tâm can.

Trong lòng Cố Tứ Gia cảm thán, âm thầm gạch tên Cố Thành bằng bút đen.

Người của Lục gia được đưa đến phòng khách. Trong đó có một nữ nhân là bà mối có tiếng ở Lục Thủy Thành, Tô Chu bà bà, chiến tích thành công mai mối vô số cặp nam nữ. Mà Tô Chu bà bà hôm nay đến đây cũng không phải vì chuyện gì khác ngoài việc từ hôn.

Nói gì thì nói, hôn sự của hai nhà Lục Cố được rất nhiều người tò mò, bởi vì hai nhà đều là gia tộc có tiếng ở Lục Thủy Thành. Hôn ước của Lục Nghiên và Cố Thành cũng không hề bị dấu điểm, hai nhà đã từng trao đổi canh thiệp (*miếng bát tự á*) nên người ở toàn bộ Lục Thủy Thành đều biết. Thế nhưng mọi người đối với việc này cũng biết sẽ không thành.

Tô Chu bà bà cũng không xem trọng ai, cho nên khi nhận được ủy thác của Lục gia cảm thấy rất kinh ngạc nhưng lại không hề ngoài ý muốn. Bất quá, sự việc hai nhà từ hôn, đại khái bà chân trước vừa vào cửa chính Cố gia thì sau lưng đã truyền khắp Lục Thủy Thành.

"... Đây là canh thiệp hai nhà, còn có ngọc bội định thân." Tô Chu bà bà lấy tín vật ra, nói: "Lục gia nói, Lục tiểu thư với Tôn thiếu gia của quý phủ hữu duyên không phận, giờ đây trả canh thiệp cùng tín vật, từ bỏ hôn ước, về sau ai vui chuyện người nấy."

Cố Nhị Nãi Nãi ngọt ngào nói: "Động tác của Lục gia thật là nhanh chóng. Ta thấy giống như là đem mối hôn sự này xem như thú dữ đuổi đi."

Tô Chu bà bà cười cười im lặng, trong lòng lại nói thầm "Tôn thiếu gia nhà các ngươi tính tình kì lạ, bên ngoài đã có hồng nhan tri kỷ, người ta đau lòng con gái nên không nguyện ý đem nữ nhi gả vào là chuyện đương nhiên."

Cố thái thái nâng mắt thờ dãi, giờ tay tiếp nhận canh thiệp cùng tín vật định thân, nói: "Là Cố gia chúng ta có lỗi với Lục gia bọn họ, mối hôn sự này, nếu đều không vui về vậy liền từ bỏ đi."

Tô Chu bà bà đáp một tiếng, nói: "Nếu sự tình đã ổn thỏa, ta cũng nên trở về truyền lời..."

"Khoan đã!"

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến một giọng nói, Cố tướng quân long hành hổ bộ (bước chân như rồng như hổ) từ bên ngoài đi tới, thân hình cao lớn, trên người có một loại khí chất vô tướng tục tằng nhưng vô cùng khí thế, vừa vào đến nơi lại khiến người ta cảm thấy không gian chật chội vài phần.

Tô Chu bà bà thẳng lưng, phát khẩn nói: "Cố tướng quân, Cố Tứ Gia."

Cố tướng quân khí thế cường đại, Cố Tứ Gia bên người hấn đáng về có chút gầy, nhưng lại không khiến người ta quên mất sự hiện diện của hấn.

Cố tướng quân bước đến bên cạnh Cố phu nhân rồi ngồi xuống, thô lỗ lấy ấm trà trên bàn đổ vào miệng, lúc này mới nói: "Người là bà mới được Lục gia phái tới vì việc hôn nhân hai nhà chúng ta?"

Tô Chu bà bà đáp một tiếng, nói: "Ta họ Tô, Cố tướng quân ngài gọi ta Tô Chu bà bà là được... Ta đến đúng là nhận lời dặn của Lục gia, ta đã đàm phán ổn thỏa với Cố phu nhân, không biết ngài còn có chuyện gì không?"

Cố tướng quân nói: "Ta không có chuyện gì, chỉ là muốn người nói cho người ở Lục gia một câu, việc hôn nhân hai nhà Lục Cố chắc chắn sẽ không lui..."

Tô Chu bà bà thần sắc biến đổi, chưa đợi bà hoàn hồn, Cố tướng quân lại nói: "Bất quá, người thành thân chân chính đổi lại. Người có thể hỏi Lục gia xem, đối tượng nam nhân đổi thành Tứ Gia nhà chúng ta được không?"

Tuy nói là câu hỏi nhưng ngữ khí của hấn lại thập phần tự tin, hấn không tin Lục gia sẽ cự tuyệt điều kiện như vậy.

Ngữ khí Cố tướng quân nhẹ nhàng nhưng lời lại làm chấn động lòng người.

Cố phu nhân kịch liệt nhìn về phía Cố tướng quân, há miệng thở dốc, nhưng cuối cùng cũng không nói gì —— nàng chưa bao giờ nghĩ ở trước mặt người khác làm bề mặt Cố tướng quân.

Cố Tứ Gia thờ dài, không biết nên nói gì cho tốt.

Tô Chu bà bà nửa ngày mới tìm được thanh âm, không thể tin hỏi: "Ý của ngài là, đối tượng đổi thành Cố Tứ Gia?" Bà nhìn về phía Cố Tứ Gia đứng một bên.

Cố tướng quân khẳng định gật gù đầu, nói: "Người cứ trở về nói y như vậy với Lục gia."

Tô Chu bà bà hoàn toàn vô tri vô giác ra khỏi cửa chính Cố gia. Nhân vật chính đã đổi thành người khác thành ra việc hôn nhân phân này đã hoàn toàn khác. Đó là Cố Tứ Gia - thiếu niên tướng quân, có năng lực có bộ dáng, là người mà Cố Thành không thể so.

Tô Chu bà bà vừa đi, Cố thái thái liền đứng lên, bước thẳng về phòng ngủ. Cố tướng quân liếc mắt nhìn Cố Tứ Gia, chấp tay sau lưng cùng bà trở về phòng ngủ.

"Mỗi hôn sự này, là Cố gia chúng ta xin lỗi Lục gia. Trên đời này biện pháp bù đắp rất nhiều, người tại sao lại muốn dùng hạnh phúc của Từ An đi bù đắp?" Cố thái thái nói không thể nói ra những lời thô tục kia, nhưng trong lòng tức giận muốn chết, cũng chỉ có thể cùng Cố tướng quân nói lý.

Cố tướng quân ngồi bên cạnh bà, cười kêu một tiếng: "Phu nhân ~ "

Cố phu nhân không phản ứng với hấn, hấn cũng không nổi giận, lại kêu một tiếng: "Vợ à... Người xem ta là loại lấy chuyện hạnh phúc cả đời của nhi tử ra nói đùa sao?"

Cố phu nhân nhìn về phía hấn, chờ lời giải thích.

Cố tướng quân giờ tay ôm chặt bờ vai bà, nói: "Ta làm như vậy cũng có đạo lý của mình. Tiểu tử Từ An kia, lại không cưới vợ cũng sắp trở nên ông cụ rồi, người không phải còn lo lắng việc này sao."

"Cho dù lo lắng nhưng việc hôn nhân có thể tùy tiện sao?" Cố phu nhân hỏi lại.

Cố tướng quân vuốt vuốt ngực của nàng, ý bảo nàng bớt giận, lúc này mới nói: "Lục gia cũng là thư hương thế gia. Lục Đại tiểu thư kia cùng Từ An coi như môn đăng hộ đối. Chủ yếu vẫn là Từ An cũng cảm thấy vui về a."

Cố phu nhân kinh ngạc nhìn hấn, suy nghĩ hỗn loạn, không nhịn được nói: "Ý của người là... Không thể nào, Từ An từ trước đến giờ đối với chuyện tư tình nhi nữ không có hứng thú."

Cố tướng quân vỗ cảm của mình nói: "Ta thật sự không nhìn lầm. Biểu cảm của hấn giống như lúc trước ta coi trọng người, ta còn không rõ ràng sao?"

Cố phu nhân: "..."

Cố tướng quân cân nhắc nói: "Bất quá, ta thấy tiểu tử Từ An kia còn chưa ý thức được tâm tình của bản thân, giống như thật sự coi người ta là cháu gái của mình. Ta nói đem đối tượng định thân đổi thành hấn, hấn còn không vui. A, nếu như ta không làm như vậy, đợi đến lúc cô nương Lục gia gả cho những người khác, khi đó hấn mới biết khóc."

Cố phu nhân kinh ngạc, rồi rầm nói: "Từ An hấn... Hấn như thế nào biết cô nương Lục gia?"

Cố tướng quân nói: "Ta cũng không rõ. Bất quá tiểu tử Trương Hoàng (Trương phó quan) kia trước giờ ở cạnh hấn nên chắc chắn sẽ biết chút ít, ta sẽ kêu người đến hỏi thử."

Trương phó quan bị kêu đến, căn bản không hiểu vì sao, bất quá chỉ là một ít chuyện hằng ngày của Cố Tứ Gia, không có gì không thể nói. Hấn biết rõ cái gì cần nói cái gì không nên nói.

Nghe hấn nói như vậy, hai vợ chồng Cố tướng quân nhìn nhau —— ặc, thì ra lúc bọn họ không biết, hai người thế mà đã có nhiều lần gặp gỡ như vậy.

Cái gì mà đưa vòng tay, còn đặc biệt cho phép tiểu cô nương kia gọi mình "Tứ thúc", thật đúng là đem người thả trong lòng, khiến người khác kinh ngạc hơn là đã

đến mức này nhưng Cổ Tứ Gia vẫn không thông suốt, chỉ cảm thấy đây chẳng qua là yêu thương tiểu bối.

"Nhi tử này của ta có phải là bị ngốc hay không?" Cổ tướng quân thì thảo, lập tức nhận được một cái trừng mắt của Cổ phu nhân.

Cổ tướng quân ho nhẹ hai tiếng, nói: "Phu nhân, người nhìn đi, ta đã nói tiểu tử này rất quan tâm cô nương kia rồi. Làm một người cha, ta phải giúp hần a."

Trương phó quan về mặt mơ hồ: "..."

Trong đầu lóe qua vô số hình ảnh Tứ Gia nhà hần cùng Lục tiểu thư qua lại, hần rút cuộc biết chỗ nào không đúng.

"Trương Hoàng, người thật là ngốc." Trong lòng hần lóe lên ý niệm như vậy. Sự tình rõ ràng đến thế mà hần lại chưa từng nghĩ tới, đây không phải ngốc thì là gì?

Hiện tại, Trương phó quan rất nghiêm túc suy xét một vấn đề —— về sau trông thấy Lục tiểu thư phải kêu là gì đây?

Tứ thái thái?

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 42

Việc hôn nhân hai nhà Lục Cổ thất bại, tin tức này đối với mọi người ở Lục Thủy Thành mà nói tuy rằng kinh ngạc, nhưng cũng không ngoài ý muốn. Chỉ cần nhìn thấy Cổ Thành cùng Diệp Tinh cử chỉ thân mật, ra vào các loại tiệc rượu, mà bộ dáng Cổ Thành cũng không vui vẻ gì đối với việc đính ước này, tất cả mọi người đều biết mối hôn sự này sớm hay muộn cũng sẽ bị giải trừ.

Bất quá, những người này còn chưa được vui sướng khi người gặp họa bao lâu thì một tin tức khác lại đến khiến bọn họ hiểu không nổi.

Hôn sự của đại tiểu thư Lục gia cùng Tôn thiếu gia Cổ gia đúng là hủy bỏ, nhưng hôn nhân giữa hai nhà Lục Cổ lại không hủy bỏ, chỉ là đổi đối tượng mà thôi. Người định thân đổi từ Tôn thiếu gia Cổ gia thành Cổ Tứ Gia.

Ngọa tào! (kiểu như chữ mẹ kiếp)

Những người ở Lục Thủy Thành nghe được tin tức này thì lớn tiếng chửi rủa. Trong một khoảng thời gian ngắn, toàn bộ phố lớn ngõ nhỏ trong thành đều bàn luận về vấn đề này.

Cái gì, người nói Lục gia còn chưa đáp ứng mối hôn sự này?

Người ở Lục Thủy Thành thật sự kinh ngạc. Lục gia làm sao có thể cự tuyệt mối hôn sự này, đây chính là mối hôn sự đốt đèn lồng cũng tìm không ra a. Đại tiểu thư Lục gia này kiếp trước chắc là đã làm rất nhiều chuyện tốt.

Bên phía Lục Nghiên, sau khi nàng nghe được tin tức như vậy, trong lòng cũng khiếp sợ không thôi.

"Người nói cái gì?" Lục lão gia còn tưởng rằng Tô Chu bà bà đang nói đùa với mình, căn bản không tin, cười nói: "Tô Chu bà bà, người đừng nói giỡn nữa."

Đầu óc Tô Chu bà bà lúc này cũng mơ hồ, nghe vậy vỗ tay một cái nói: "Hắc, Lục lão gia, ngài đừng có mà không tin ta, đây là chính miệng Cổ tướng quân nói với ta, nói là đem đối tượng định thân đổi thành Cổ Tứ Gia, tuyệt đối không có lừa gạt a."

Nói xong, Tô Chu bà bà có chút hưng phấn, nếu việc này thật sự có thể thành, danh tiếng của bà ở Lục Thủy Thành sẽ càng tăng thêm, tuyệt đối đề đầu đối thủ của bà là Trâm bà bà.

Nghe vậy, nụ cười trên mặt Lục lão gia trở nên cứng ngắc, hần cùng Lục phu nhân nhìn nhau, đều thấy ánh mắt đối phương mờ mịt —— chuyện gì đã xảy ra a?

Tô Chu bà bà cười nói: "Lục lão gia, Cổ gia bên kia vẫn chờ ta đáp lời. Cổ Tứ Gia là người ra sao không cần ta nói nhiều. Hôn sự tốt như vậy ngài nên nắm cho chặt."

Lục Thực phản ứng kịp, kinh ngạc nói: "Ý của ngài là Cổ Tứ Gia có khả năng sẽ trở thành tỷ phu của ta?"

"Đúng a, tiểu thiếu gia." Tô Chu bà bà cười khẳng định lời của hần.

Lục Thực im lặng, vui mừng khôn xiết. Hần hoàn toàn không nghĩ đến có một ngày người hần sùng bái sẽ là người trong một nhà với mình.

Người Lục gia nhìn về phía Lục Nghiên, đợi chờ ý kiến của nàng.

Tô Chu bà bà là người thức thời, vừa thấy ánh mắt bọn họ liền biết việc này là muốn vị đại tiểu thư này tự mình làm chủ, chấp tay cười nói: "Chúc mừng Lục tiểu thư có được lương duyên. Cổ gia là gia tộc như to lớn, ngài gả qua đó chính là một bước lên trời..."

"Ta cự tuyệt." Lục Nghiên phục hồi tinh thần, thân nhiên nói.

"... Ngài đồng ý rồi, ta sẽ đi đến Cổ gia đáp lời ngay bây giờ... Cái gì?" Tô Chu bà bà lòng tràn đầy vui mừng, cho rằng cuộc hôn nhân tốt như vậy Lục Nghiên nhất định sẽ đáp ứng, cũng đã nghĩ tới những việc sau này mà đặc ý, cuối cùng lại đột nhiên phản ứng hiểu được Lục Nghiên nói gì, biểu cảm trên mặt trở nên cứng ngắc. Biểu cảm này giống như đang nói Lục Nghiên thật không biết tốt xấu!

Lục Nghiên suy nghĩ một chút, sau đó nở một nụ cười, nói: "Yêu cầu này, ta cự tuyệt."

Tô Chu bà bà liền trở nên nóng nảy, nói: "Này... Lục tiểu thư, ngài có hiểu rõ không? Đây chính là Cổ Tứ Gia a."

Trong đầu Lục Nghiên lóe lên bộ dạng Cổ Tứ Gia, ngón tay vô thức vỗ về chuỗi hạt ngọc ấm trên tay, những viên trân châu còn mang theo nhiệt độ cơ thể nàng, rồi mới nói: "Ta đã suy nghĩ rất rõ ràng. Lục gia chúng ta trào cao không nổi Cổ gia, mỗi hôn sự này, ta không đáp ứng."

Tô Chu bà bà nhìn ra quyết tâm trong giọng nói Lục Nghiên, nhìn không được nhìn về phía Lục lão gia, nóng nảy nói: "Lục lão gia, các ngài cứ như vậy để Lục tiểu thư làm loạn?"

Lục lão gia sờ sờ mũi, nói: "Chuyện này ta muốn khiến cho nàng vui vẻ. Nếu Nghiên Nhi không thích, vậy thì nhọc công Tô Chu bà bà ngại thay ta cự tuyệt Cổ gia. Với cả, Cổ Tứ Gia là thúc thúc của Nghiên Nhi, bối phận như vậy thật không thể nào."

Tô Chu bà bà: "..."

Một nhà các người đều là đồ ngốc sao? Đây chính là Cổ Tứ Gia a, ngại còn quan tâm cái gì bối phận hay không bối phận?

\*

Tô Chu bà bà than thở trở lại Cổ gia, đem chuyện này nói cho bọn họ biết, xin lỗi nói: "Việc này đối với Đại tiểu thư Lục gia cũng không vui vẻ. Nàng nói là không muốn trào cao, còn có hai người bối phận bất đồng..."

Cổ tướng quân nhìn phu nhân của mình, rồi lại liếc sang Cổ Tứ Gia, vui vẻ chỉ vào Cổ Tứ Gia nói: "Thấy chưa việc hôn nhân này ngại không bằng lòng, mà người ta cũng không vui."

Cổ Tứ Gia: "..."

Cổ gia Nhị nãi nãi nói: "Phụ thân, mẫu thân, Lục gia nếu đã cự tuyệt chúng ta cũng không thể cưỡng cầu. Tứ Gia nhà ta là nhân trung chi long, bọn người Lục gia đúng là không có mắt nhìn. Cháu gái bên nhà mẹ ta bộ dáng rất xinh đẹp, lại ngoan ngoãn khéo léo, ta thấy rất xứng đôi với Tứ Gia."

Những năm gần đây, tâm tư Cổ Nhị Nãi Nãi lúc nào cũng mong Cổ Tứ Gia cưới chất nữ nhà mẹ đẻ nàng. Biết Cổ tướng quân muốn Cổ Tứ Gia cùng Lục Nghiên thành thân đã tức giận đẩy ngã mấy bình hoa. Hiện tại nghe Lục gia cự tuyệt liền tươi cười rạng rỡ.

Cổ thái thái không phản ứng, Cổ Nhị Nãi Nãi mắt nhắm, ngượng ngùng cười cười, tiểu nha đầu vừa vặn bụng lên trà đến, nàng cầm lấy chén trà liền bị lật đổ, nước trà nóng hổi nhảy mắt đỏ đầy bàn, có chảy vào sườn xám của nàng.

Cổ Nhị Nãi Nãi đứng dậy, bạt tai tiểu nha đầu kia, cả giận nói: "Tay chân lông ngóng. Đây chính là sườn xám ta mới may, giá tận năm đồng đại dương!"

Tiểu nha đầu quỳ sụp trên mặt đất run rẩy, cầu xin tha thứ liền hỏi: "Nhị nãi nãi bớt giận..."

Nhị nãi nãi còn muốn nói gì đó, Cổ thái thái thân nhiên mở miệng: "Được rồi, ồn ào cái gì."

Về mặt giận dữ của Nhị nãi nãi nhảy mắt đỏ thành tươi cười, nói: "Mẫu thân nói đúng. Đứng ngốc đó làm gì, còn chưa chịu cúi đầu?"

Tiểu nha đầu như được đại xá, ôm khay gỗ vội vàng lui xuống.

Cổ thái thái cũng không có tâm tình để ý Nhị nãi nãi, chỉ suy nghĩ chuyện của Lục gia, nói: "Cổ Thành như vậy cũng khó trách người Lục gia không đáp ứng. Sợ là cảm nhận bây giờ của Lục gia đối với Cổ gia chúng ta không hề tốt. Việc này ta thấy nên bàn bạc kỹ hơn."

Cổ Tứ Gia nghĩ đến Lục Nghiên, trong lòng có chút rối rắm —— tiểu cô nương cũng sẽ không chán ghét mình đi?

\*

Buổi tối Cổ Tứ Gia nhận được từ Hắc Dục một cái hộp chạm trổ hoa hải đường, bên trong chứa các loại trang sức đeo trên tay, tất cả đều quen thuộc với Cổ Tứ Gia —— có thể không quen thuộc sao, những thứ này đều từng do hắn cầm trên tay chơi đùa, còn cố ý sai Trương phó quan đến cửa hàng trang sức đánh ra cho Lục Nghiên.

Những trang sức này hắn đều đưa cho Lục Nghiên, giờ đây lại về tay hắn, ý tứ không cần nói cũng biết, tiểu cô nương xem ra thật sự quyết tâm không muốn cùng Cổ gia bọn họ có quan hệ.

Trong lòng Cổ Tứ Gia có chút mất hứng.

"Tứ Gia..." Trương phó quan thật cẩn thận kêu một tiếng.

Cổ Tứ Gia đóng nắp hộp lại, trầm giọng hỏi: "Chuyện gì?"

Trương phó quan đưa lên một phong thư, nói: "Đây là thư của Bạch gia gửi đến từ Nhị Trấn."

Nhị Trấn đó là Trấn Y và Trấn J, mà Bạch gia đối với Nhị Trấn mà nói giống như Cổ gia ở Tỉnh S.

Cố Tứ Gia nhận thư rồi mở ra, Trương phó quan lưỡng lưỡng đứng một bên, chờ Cố Tứ Gia xem xong rồi, mới hỏi: "Tứ Gia, trong thư nói cái gì?"

Những quân phiệt như bọn họ mặc dù hợp tác với nhau nhưng cũng đề phòng lẫn nhau.

Cố Tứ Gia thư để một bên, đáp: "Thư là do Bạch Lập Tùng gửi đến. Ý hán muốn nói là hán đã đến Lục Thủy Thành."

Trương phó quan kinh ngạc: "Hiện tại?"

Cố Tứ Gia gật đầu, lấy ra một bộ y phục lớn mặc vào, nói: "Đi thôi, chúng ta sẽ đi gặp vị Bạch thiếu này."

Bạch gia Bạch Lập Tùng, không hề thua kém Cố Tứ Gia, cũng là tướng quân nổi danh trên chiến trường. Nhị Trần ở ngay biên giới với nước U, thời tiết lạnh lẽo, người dân kiếm sống bằng cách nuôi cừ. Ít nhiều nhờ Bạch gia mà nước Z từng bước một lần vào nước U.

Bạch Lập Tùng là trưởng tử Bạch tướng quân, đáng người thập phần cao lớn, mặc quân phục màu lục nhìn ra là một người tính tình sáng khoái.

"Cố thiếu tướng!" Bạch Lập Tùng đã gặp qua Cố Tứ Gia. Lúc trước khi tổng thống nhậm chức, bọn họ đều ở tỉnh B.

Cố Tứ Gia cũng gọi một tiếng: "Bạch thiếu tướng."

Bạch Lập Tùng cười, nói: "Cố thiếu tướng thu phục tỉnh M, đánh bại T quốc, danh tiếng truyền khắp Z quốc, ngay cả tổng thống trong buổi họp quốc hội cũng khen ngợi người một phen a."

Cố Tứ Gia nói: "Tổng thống coi trọng ta rồi. Đây bất quá là bổn phận của ta."

Nghe vậy ánh mắt Bạch Lập Tùng chợt lóe, lẩm bầm nói: "Thuộc bổn phận..."

"Tốt! Hay cho một câu thuộc bổn phận. Không phải dân tộc mình tất nhiên tâm sẽ khác! Đánh đuổi ngoại tộc đúng là bổn phận của người Z quốc chúng ta."

Cố Tứ Gia nhìn về phía hán, hỏi: "Bạch thiếu tướng lần này tới không chỉ vì khích lệ ta đi."

Bạch Lập Tùng sờ sờ mũi, cười hắc hắc, nói: "Ta lần này đến là tìm người giúp đỡ."

Cố Tứ Gia bảo hán nói thẳng.

Biểu cảm Bạch Lập Tùng trầm xuống, nói: "Người cũng biết, mùa đông năm nay có chút khổ sở, trên thảo nguyên chúng ta ngựa bò dê gì cũng bị đông lạnh mà chết không ít. Ta đến đây hôm nay là muốn chọn mua một ít nhu yếu phẩm, sau đó... Là muốn tìm Cố gia các người giúp đỡ. Hiện tại biên cương không chịu an phận, nhiều lần xâm phạm. Quân đội chúng ta lại thiếu vũ khí, nhiều lần viết đơn xin trung ương trợ cấp nhưng không thành, thật sự không còn cách nào..."

Cho dù Bạch gia bọn họ lợi hại nhưng không có viện trợ, không có vũ khí, bọn họ hai bàn tay trắng lấy cái gì mà đánh?

Cố Tứ Gia suy tư một chút, nghĩ đến tin tức mình có được, nói: "Ta nghe Tiêu Bắc nói, người dân U quốc đầu hàng T quốc. Hiện tại sợ là U quốc đang được T quốc trợ giúp."

Bạch Lập Tùng vỗ bàn, nói: "Lão tử biết mà, U quốc kia chỉ là một con kiến nhỏ làm sao có thể kiên cường quật dậy. Thì ra là do con voi già T quốc kia tìm việc cho ta."

Quân sự ở T quốc dẫn đầu rất xa những quốc gia khác, mà Z quốc bọn họ ở phương diện này lại càng bị người ta ném ra xa. Có sự hỗ trợ của T quốc khó trách U quốc lại có chút trở mình.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 43

Hai người sau khi thương nghị xong thì ra khỏi trà lâu. Bạch Lập Tùng cầm mũ đội lên, hán một thân quân trang xanh biếc lại khoác áo bông, tướng mạo từ khi sinh ra đã tục tũn nên nhìn giống như thô phi. Cố Tứ Gia đứng bên cạnh hán lại càng tôn lên vẻ tuấn tú, không giống võ tướng mà lại như một thư sinh.

Thật ra nói Cố Tứ Gia là thư sinh thì cũng không sai lắm. Khi còn trẻ hán đã từng đi du học, đầy một bụng kiến thức, tài hoa không cần phải nói.

Cố Tứ Gia hỏi: "Bạch thiếu tướng đã có nơi ở chưa?"

Bạch Lập Tùng nói: "Đoàn người của ta nghỉ chân tại Nhạc Dương từ lâu. Người nếu có chuyện gì thì đến đó tìm ta."

Cố Tứ Gia gật đầu.

Bạch Lập Tùng nghiêng đầu đánh giá vị thiếu tướng đỉnh đỉnh đại danh này. Lần trước khi còn ở tỉnh B dù đã từng gặp mặt nhưng ấn tượng lại không sâu sắc. Gương mặt anh tuấn miến bần, thân mình lại giống một cây bút hơn là một cây đao như bọn hán tướng giống hán.

"Có thiếu tướng vẫn còn độc thân?" Bạch Lập Tùng đột nhiên hỏi.

Cố Tứ Gia liếc mắt nhìn liền thấy Bạch Lập Tùng không đứng đắn cười nói: "Ta thấy ngươi cũng đã trưởng thành, cũng nên cưới vợ rồi. Cố tướng quân làm sao lại không hối thúc?"

Cố Tứ Gia lãnh đạm đạm nói: "Việc này ta không hứng thú."

Bạch Lập Tùng nhưn mày, kinh ngạc nhìn hắn nói: "Lời này... Không phải chứ. Nhìn thiếu tướng như vậy mà vẫn còn đồng nam??"

Cố Tứ Gia thần sắc bất động.

Bạch Lập Tùng thân thiết khoác vai hắn, ra dáng anh trai, sờ cằm như một tên lưu manh nói: "Ta đã nói với ngươi rồi, sao ngươi lại không thương thức tư vị mỹ nhân? Đợi đến khi ngươi biết đến lạc thú đó thì cũng sẽ hiểu cái gì gọi là ôn nhu."

Cố Tứ Gia đẩy tay hắn ra, Bạch Lập Tùng cũng không giận bước theo hắn nói: "... Nhìn thiếu tướng xuất sắc như vậy cũng không biết nữ nhân thế nào ngươi mới vừa mắt. Hay là ngươi đã có ý trung nhân?"

Nghe vậy, Cố Tứ Gia sùng sốt, trong đầu đột nhiên lóe lên khuôn mặt Lục Nghiên. Tiểu cô nương này lúc nào cũng thích dùng thanh âm làm nũng gọi hắn: "Tứ thúc." Rõ ràng tiếng nói mềm mại như vậy nhưng tính tình lại cường ngạnh khó tin.

Bạch Lập Tùng chú ý biểu cảm Cố Tứ Gia, cho dù hắn chỉ động dung một lát, rất khó bị phát hiện nhưng vẫn không thoát được pháp nhãn của Bạch Lập Tùng.

"Nhìn vẻ mặt này của ngươi đúng là có ý trung nhân rồi a." Hắn bứt râu trên cằm, dăm chiêu nói: "Cũng không biết đó là tiểu thư thế nào."

Cố Tứ Gia: "... Không có."

Bạch Lập Tùng ha ha cười không tin. Cho dù Cố Tứ Gia không nói, Bạch Lập Tùng ở tại Lục Thủy Thành mấy ngày tự nhiên sẽ nghe sự tình hai nhà Lục Cố. Đi đến đâu cũng có thể nghe được lời nghị luận của người khác, hắn không muốn biết cũng không được.

Qua hôm sau, khi Cố Tứ Gia đến liền nhìn thấy ánh mắt chế nhạo của Bạch Lập Tùng nhìn hắn, nói: "Thì ra người trong lòng ngươi là tiểu thư Lục gia a."

Cố Tứ Gia khẽ nhún mày, nói: "Chỉ là do cha ta hồ nháo, người muốn xem nào nhiệt trong thành không chê chuyện nhỏ. Ngươi đừng nghe bọn họ đồn nhảm."

Bạch Lập Tùng nhìn hắn, nói: "Nếu ngươi không để trong lòng, dựa vào tính cách của ngươi cần gì giải thích với ta. Ta chắc chắn ngươi cùng vị tiểu thư kia có chuyện gì đó."

Cố Tứ Gia ngậm miệng không nói.

Bạch Lập Tùng tò mò, nói: "Ngươi nói ta nghe thử vị Lục tiểu thư kia rốt cuộc là người như thế nào? Bộ dạng đẹp mắt không?"

Cố Tứ Gia hớp một ngụm trà nóng, mắt mũi ẩn giấu sau lớp khói trắng xoá, một lúc lâu mới nói: "Nàng là một cô nương tốt."

Bạch Lập Tùng nhưn mày, trong lòng đối với vị Lục tiểu thư này có cái nhìn khác —— xem ra, thiếu tướng đúng là có đặt đối phương vào lòng.

Bất quá...

"Lục tiểu thư đã cự tuyệt ngươi, xem ra là không thích ngươi." Hắn mở miệng.

Nghe vậy, khóe mắt Cố Tứ Gia giật một chút.

"Hai da..." Bạch Lập Tùng đi đến lan can nhìn xuống dưới, sờ cằm hứng thú nói: "Ai cũng biết Lục Thủy Thành là nơi địa linh nhân kiệt, tiểu thư kia lại là một mỹ nhân, lời này quả thật không sai..."

Hắn đi trên đường gặp rất nhiều cô nương Lục Thủy Thành, người sau so với người trước lại càng đẹp hơn, nhất là vị mà bây giờ hắn nhìn thấy, dáng người dung mạo đều là cực phẩm, tươi xinh như đoá hoa.

Cố Tứ Gia nghe hắn cảm thán, cầm tách trà lên uống một ngụm, Trương phó quan đi đến bên cạnh hắn nhỏ giọng nói: "Tứ Gia, là Lục tiểu thư."

Cố Tứ Gia sùng sốt, theo bản năng quay đầu nhìn lại.

Hôm nay thời tiết âm u, hiện tại đã bắt đầu mưa. Mưa từ nhỏ giọt dần trở nên nặng hạt. Màn mưa trắng xoá không thể nhìn thấy điều gì rõ ràng, chỉ nhìn ra ở trà lâu đối diện, Lục Nghiên cùng hai nha hoàn đứng dưới mái hiên. Có lẽ các nàng đang đi trên đường thì trời bỗng dưng đổ mưa nên phải đứng vào mái hiên kia mà trú.

Cố Tứ Gia trầm mặc một hồi, nói với Trương phó quan: "Mời Lục tiểu thư lên đi."

Trương phó quan lên tiếng, cầm dù đi xuống lầu.

Bên trong màn mưa hiện tại lại xuất hiện thân ảnh Trương phó quan. Cố Tứ Gia nhìn hắn cầm dù hướng đi đến bên cạnh Lục Nghiên trao đổi trong chốc lát, Lục Nghiên ngẩng đầu nhìn về phía này do dự một chút mới nhận lấy cây dù từ tay Trương phó quan đi qua.

Cố Tứ Gia thu hồi ánh mắt, vừa vận chạm phải một tia hứng thú của Bạch Lập Tùng.



"Đó chính là, Lục gia tiểu thư a." Hân cảm thán, nói: "Quả nhiên là cô nương người nhìn trúng, bộ dạng quá con mẹ nó dễ nhìn." Hân sống gần nửa cuộc đời, người có thể đẹp đến như vậy cũng chưa thấy mấy ai.

Cố Tứ Gia rót một ly trà nóng, nói: "Người đừng hồ ngôn loạn ngữ trước mặt nàng."

Dưới lầu đã truyền đến tiếng bước chân, Bạch Lập Tùng tỏ ra là người từng trải, nói: "Ta hiểu, ta hiểu."

Người biết cái gì!

Cố Tứ Gia thiếu chút nữa la lớn.

"Tứ Gia..." Lục Nghiên đi theo Trương phó quan. Vừa vào đến nơi, nàng liếc mắt đã nhìn thấy Cố Tứ Gia ngồi ngay ngắn trên ghế, lập tức chào một tiếng.

Tứ Gia...

Nước trong chén trà trở nên lung lay, trong lòng Cố Tứ Gia nghĩ nàng trước kia đều gọi mình là Tứ thúc, giờ đây lại xa lạ như vậy.

Hôm nay Lục Nghiên mặc một bộ váy tơ vàng cực kì đẹp, trên người lại khoác một chiếc áo choàng màu hồng đào, nhìn duyên dáng yêu kiều vô cùng, giống một nụ hoa sen vừa hé mở, vừa xinh đẹp vừa tươi tắn.

"Người chính là Lục tiểu thư a, người đúng là rất đẹp. Ta là bạn của Cố Tứ Gia, ta họ Bạch. Rất hân hạnh được biết người." Bạch Lập Tùng nhiệt tình chào hỏi nàng.

Lục Nghiên do dự cầm một chút tay hân, lại nhanh chóng buông tay ra. Nàng biết đây là lễ tiết truyền thống phương tây nhưng vẫn chưa thể thích ứng.

*Chap này khá ngắn nhĩ? Thôi ngày mai ta lại up tiếp 1 chap coi như bù cho chap này*

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 44

*Chương này phi lễ chó nhìn nha:))))*

Bên ngoài mưa rơi trắng xóa, trong không khí phảng phất một tầng sương mù, cảnh sắc đều bị che phủ bởi màn mưa, nhìn không rõ ràng. Những hạt mưa rơi tách tách trên miếng ngói đen như một hạt trần châu.

Tuy nói gần đây thời tiết đã ấm áp hơn nhưng chỉ cần một cơn mưa, hàn ý kia vẫn là ăn vào xương tủy.

Cố Tứ Gia không dấu vết liếc mắt nhìn Lục Nghiên. Tiểu cô nương đứng bên cạnh hân cũng không ngồi xuống, hai tay đan vào nhau đặt ngang hông, ngón tay thon dài trắng nõn mượt mà tựa hồ như cây cỏ.

"... Vũ Di Sơn Đại hồng bào."

Một ly nước trà nóng hôi hổi được đưa tới, Lục Nghiên ngạc nhiên ngẩng đầu, ánh mắt Cố Tứ Gia nhìn qua mang theo chút ôn nhuận bất đắc dĩ.

Lục Nghiên đột nhiên cảm thấy trên mặt nóng lên. Ánh mắt đối phương giống như là đang nhìn một tiểu hài cố tình gây sự.

Nước trà nóng bỏng cầm trong tay, hơi lạnh nơi ngón tay nhảy mắt trở nên dễ chịu, ngay cả thân mình cũng trở nên ấm áp hơn.

Ánh mắt Cố Tứ Gia lưu luyến cổ tay nàng. Cổ tay trắng nõn như tuyết vốn rất thích hợp mang trang sức, vậy mà hiện tại lại trống rỗng, không hề có một loại trang sức nào.

Bạch Lập Tùng nhìn cái này rồi lại xem cái kia, sau đó sờ cằm đắm chiêu —— không khí này thật sự có vài phần mập mờ không rõ a.

"Lục tiểu thư, nghe nói trù nghệ của người rất tốt. Nguyên liệu đơn giản vào tay người cũng có thể thành ra mỹ vị cực đỉnh." Bạch Lập Tùng mập mờ chớp mắt với Cố Tứ Gia, nói: "Không biết tương lai ai sẽ có phúc khí ôm được mỹ nhân về a."

Ánh mắt Lục Nghiên nhẹ nhàng nhìn qua, mỉm cười, không nói gì. Con người nàng trầm tĩnh như hồ nước ở u cốc thâm sơn, cho nên tuy rằng vẻ đẹp nàng rất kiều mỹ lại không hề媚 tục.

Bạch Lập Tùng cảm thấy kinh diễm cực hạn, nhiệt tình nói: "Ta kể cho các người nghe một chuyện cười..."

Nói xong, hân chụp lấy chân mình cười rộ lên, nói: "Các người nói người này có phải rất buồn cười không?"

Lục Nghiên: "..."

Cố Tứ Gia: "Ừm!"

Bạch Lập Tùng thu liễm nụ cười, hỏi: "Không đáng cười sao?"

Cố Tứ Gia: "Ừm "

Lục Nghiên khẽ nhủ mảy, bộ dạng như dẫn vật, Bạch Lập Tùng hỏi: "Lục tiểu thư muốn nói gì?"

Lục Nghiên thập phần chân thành tha thiết nói: "Ta suy nghĩ làm sao mới có thể lễ phép nói cho ngài biết chuyện cười này thật sự không mắc cười."

Cố Tứ Gia: "Ừm "

Chữ “ừm” này lực sát thương quả thực cực đại.

Bạch Lập Tùng: "..."

Ý cười trên mặt hắn lập tức sụp xuống, mặt không chút thay đổi chỉ vào Trương phó quan đang dựa vào cửa cầu thang nói: "Ta đột nhiên nhớ ta tìm Trương phó quan có chuyện, các người cứ tiếp tục trò chuyện, tiếp tục trò chuyện..."

Che giấu tâm trạng thương tổn, Bạch Lập Tùng đặt mông ngồi vào bàn Trương phó quan, nói: "Ta rốt cuộc hiểu rõ tại sao Tứ gia nhà người lại nhìn trướng tiểu cô nương này. Hai người bọn họ đáng giận giống nhau. Nhất là ánh mắt kia đều thật quý dị, khiến người ta cảm thấy áp lực quá lớn."

Trương phó quan: "..."

\*

Bạch Lập Tùng vừa đi, không khí giữa hai người trở nên im ắng. Lục Nghiên rũ mắt nhìn sang Cố Tứ Gia, nàng giống như một tiểu phiến tử (kẻ lừa gạt, bịp bợm) khép nép.

"Lạnh không?" Hắn đột nhiên hỏi.

Lục Nghiên sùng sốt, có chút nghi hoặc nhìn hắn.

Cố Tứ Gia nói: "Người không phải sợ lạnh sao?!" Ngữ khí của hắn khẳng định chứ không phải hỏi.

Ngón tay vuốt ve chén trà, Lục Nghiên lắc đầu, nói: "Ta mặc rất nhiều lớp, mọi thứ đều ổn."

Cách ăn mặc của nàng nhiều lớp hơn so với người bình thường, nhìn thật sự mập mạp làm cho gương mặt nhỏ nhắn như bạch ngọc lại càng nhỏ hơn.

Cố Tứ Gia nhíu mày nhìn nàng một cái rồi sai Trương phó quan đi lấy một cái lò sưởi tay đến.

Bạch Lập Tùng chắc chắn hai tiếng, nói với Trương phó quan: "Tứ Gia các người cái này gọi là lý trí che mờ mắt, không có thuốc chữa."

Trương phó quan suy nghĩ một chút, cảm thấy rất có đạo lý —— bọn họ chưa từng thấy Tứ Gia quan tâm đến cô bé nào đến vậy.

Lò sưởi tay được lấy tới, Lục Nghiên cầm trong tay cảm thấy so với chén trà ấm áp hơn nhiều.

Cố Tứ Gia lại châm thêm trà cho nàng. Trà này là loại thượng hạng, mùi thơm xông vào mũi, hắn hỏi: "Ra ngoài tại sao không lấy xe đi?"

Lục Nghiên giải thích: "Lúc sớm nhìn tiết trời rất tốt, ta chỉ định đi mua một chút sơn phấn hoa cỏ này nọ nên không muốn kêu lái xe đưa đi." Nào biết lúc trở về tiết trời lại thay đổi.

Nghe vậy, Cố Tứ Gia đột nhiên nhìn lướt qua gương mặt nàng. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thẳng nàng, lúc này mới phát hiện trên mặt tiểu cô nương trang điểm rất ít, tuy vậy lại rất động lòng người. Làn da trắng tinh ửng hồng, đôi môi đỏ mọng như một trái anh đào lang người ta muốn cắn một cái.

Cố Tứ Gia đột nhiên cảm thấy mặt mình nóng lên liền dời mắt đi.

"... Tay áo ấp tàn ân sắc khả

Bồi thâm toàn bị hương lao

Tú giường nghiêng bằng kiều vô,

Lạn tước hồng nhung

Tiểu hương đàn lang thóa..."

Cố Tứ Gia đột nhiên nghĩ đến một câu thơ như vậy, trong đầu không ý thức hiện ra bóng hình Lục Nghiên mặc váy dài nằm nghiêng trên giường, đôi môi đỏ mọng mỉm cười, ánh mắt kiều mỵ xinh đẹp, phong lưu câu dẫn lòng người.

Cố Tứ Gia: "..."

Hắn bóp trán suy nghĩ, cảm thấy mình nhất định đã bị Cố tướng quân bọn họ nhồi não. Tại sao hắn có thể nghĩ đến hình ảnh như vậy được.

Lục Nghiên nhìn động tác của hắn, hiểu lầm hắn cảm thấy không thoải mái liền nhăn mày mở miệng hỏi: "Tứ Gia người không sao chứ? Thân thể không thoải mái

sao?"

Cố Tứ Gia ho nhẹ một tiếng, giương mắt nhìn nàng, lại dời mắt đi ngay, nói: "Không có việc gì."

Lục Nghiên trầm mặc một hồi, nói: "Tứ Gia ngại giận ta?"

Cố Tứ Gia hỏi: "Tại sao lại hỏi vậy?"

Lục Nghiên thấp giọng nói: "Bởi vì, lúc trước ngài nói chuyện với ta đều sẽ nhìn thẳng vào mắt của ta."

Hắn nhìn vào ánh mắt ấy, cảm nhận được sự ôn nhuận làm cho lòng người an tâm.

Cố Tứ Gia: "... Ta chỉ đang cảm thấy kỳ lạ thôi... không hề tức giận."

Nhưng cho dù như vậy, Cố Tứ Gia cũng không hề nói ra, chỉ làm ra vẻ mình là một tên đặng đồ tử. (*Yêu râu xanh =]]]]*)

"Ta có một thắc mắc, người tại sao lại cự tuyệt mối hôn sự này?... Là chán ghét ta... Hay nguyên nhân là do Cố Thành?" Cố Tứ Gia hỏi, hắn cứ tưởng rằng tiểu nha đầu này thích hắn nhưng không ngờ nàng lại không hề do dự cự tuyệt làm cho hắn có chút khó chịu. (*Thật ra đoạn này ta định edit là đắng lòng:v*)

"Không phải!"

Lục Nghiên theo bản năng phản bác, nàng vắt hết óc suy nghĩ lý do, nói: "Không phải, việc này nằm ngoài ý muốn của ta chứ tuyệt đối không phải vì chán ghét ngài. Ta chưa bao giờ nghĩ rằng người và ta có thể trở thành... Ta với ngài lại là chú cháu, nếu điều này xảy ra thật sự sẽ trái luân thường. Hơn nữa việc này không phải là mong muốn của ngài, ngài lúc nào cũng xem ta là vấn đề rắc rối dù chỉ vì nề mặt Cố Thành."

Cố Tứ Gia nghiêng đầu nhìn nàng, ánh mắt kỳ quái, hỏi: "Ta với người không hề có liên hệ máu mủ. Cho dù có thành thân cũng làm gì đến nỗi trái luân thường đạo lý?"

Lục Nghiên: "... Nàng trông mắt giống như nghe thấy cái gì đó rất đáng sợ."

Cố Tứ Gia sùng sốt, ý thức được mình đã nói gì liền giật mình quay đầu đi —— ta tại sao lại nói như vậy? Ta điên rồi sao?

Lúc này bên ngoài trời đang mưa rất to, Cố Tứ Gia nói: "Ta sai người đưa người trở về."

Lục Nghiên nhìn ra thấy quả nhiên mưa to không ngừng nghỉ, nàng đứng dậy, nói: "Không cần, khi nào hết mưa ta tự trở về được."

Cố Tứ Gia không cho nàng cự tuyệt, tự ý gọi người tới.

Lục Nghiên từ chối không được đành chấp nhận. Ánh mắt nàng phức tạp nhìn Cố Tứ Gia sau đó mới chậm rãi rời đi.

Cố Tứ Gia không nhìn nàng, cho đến khi tiếng bước chân không còn nữa mới chán nản ngồi thẫn thờ trên ghế, dời mắt nhìn xa xăm bên ngoài, mất hết tinh thần.

Bạch Lập Tùng đi tới liền nghe thấy hắn đang lầm bầm: "Không được như vậy! Cố Tứ An, người điên rồi sao..."

Bạch Lập Tùng: "???" Lục tiểu thư kia rốt cuộc đã nói gì?

\*\*

Ánh đèn mờ ảo một màu đỏ hồng, bốn phía đều nhuộm màu sắc đó, ngọn nến Long Phượng được đốt lên. Có thể nhìn rõ ràng đây là tân phòng.

Bên tay phải là một chiếc giường lớn. Trên giường là một tiểu cô nương xinh đẹp bên trong mặc đồ lót trắng như tuyết, bên ngoài khoác một chiếc áo ngủ hồng phấn để lộ cánh tay thon thả cùng đôi chân dài miên man. Nàng nằm nghiêng người để ai nấy có thể nhìn rõ vẻ đẹp tuyệt sắc.

Vẻ đẹp của nàng vào ban ngày thì trầm tĩnh thanh cao, ban đêm lại có một đôi mắt thu hút ánh nhìn của người khác, mà mắt mũi lại càng động lòng người hơn. Nàng bình thường đã đẹp động lòng người mà giờ đây khi nằm trên giường nở một nụ cười nhẹ, áo ngủ bằng gấm khoác lên làn da trắng nõn nà như ngọc lại càng tôn lên nét đẹp của nàng hơn.

Cố Tứ Gia đột nhiên không thể cử động được, chỉ có thể đứng yên như phỗng một chỗ.

"Tứ thúc..." Tiểu cô nương đột nhiên kêu một tiếng, thanh âm không thanh lãnh như lúc trước mà lại mang theo một hương vị khó nói.

Cố Tứ Gia không kiểm soát được nước tới bên cạnh giường, đôi tay trắng nõn mê người giống như dây leo quấn quanh người, đôi môi nhỏ nhắn cũng dán vào bên tai hắn.

"Tứ thúc!"

Tiểu cô nương thân thể mềm mại giống như không xương rúc vào lòng hắn. Hơi lạnh từ đầu ngón tay mòn trớn da thịt khiến cơ thể hắn nóng rực.

"A!"

Cố Tứ Gia mở mắt ra, trên người rịn một tầng mồ hôi lạnh, thân dưới ướt đẫm. Bốn phía yên tĩnh không một tiếng động, đồng hồ ở phòng ngoài kêu boong boong, sau chỉ còn tiếng hít thở của hắn.

Sau khi hô hấp trở lại bình thường, trên giường truyền tới động tĩnh Cố Tử Gia ngồi dậy, thân hình cao lớn đi đến cạnh cửa sổ rót một tách trà cho vào miệng.

"Cạch!" Chén trà được đặt lên bàn phát ra âm thanh chói tai, Cố Tử Gia thờ dãi một hơi. Tại sao lại mơ như vậy? Hắn tự hỏi, trong lòng cảm thấy tro trên, làm cho cả người rét run.

Đây chính là vãn bối của hắn, cảm giác tội lỗi sai trái với luân lý bao phủ lòng hắn. Nhưng không hiểu sao hắn lại tro trên như vậy, càng sai trái mộng cảnh lại càng rõ ràng hơn.

Thay đổi một thân xiêm y khác, Cố Tử Gia ra hoa viên đánh quyền, mãi cho đến khi trời gần sáng mới quay về phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 45

Một khi không suy nghĩ tới thì không sao, đến khi có ý niệm thì nó giống như cò đại, điên cuồng sinh sản trong đầu hắn.

Nhiều ngày nay, người hầu ở Lang Gia Hiên phát hiện Tử Gia của bọn họ không biết vì sao đều dậy rất sớm đánh quyền luyện thương, cũng không hiểu hắn dậy từ lúc nào, chỉ biết khi bọn họ đến chuẩn bị hầu hạ đã thấy Tử Gia ở hoa viên.

Quả nhiên Tử Gia lúc nào cũng chăm chỉ!

Người ở Lang Gia Hiên đứng từ xa nhìn Tử Gia cũng cảm thấy khí thế bức người, bọn họ tin rằng trên đời này không ai có thể lợi hại hơn Cố Tử Gia!

Cố Tử Gia tuy rằng phiền não cũng không quên chính sự. Bạch Lập Tùng đến Lục Thụy Thành một phần cũng vì mua nhu yếu phẩm hảo hạng. Cố Tử Gia đã phân phó người giúp đỡ xử lý việc này, rất nhanh đã mua đủ đồ, sau đó là chuẩn bị quân trang.

Chính phủ mới vừa được thành lập, Tổng thống ở tại tỉnh B, những đám quân phiệt như bọn họ là do Đô thống và Tổng thống quản nhưng khi bọn họ đánh đuổi người nước T thì quân lương lại chuyển đến một cách lẻ mề, mấy tháng cũng chưa tới tay, không thì Bạch Lập Tùng cũng không đến thỉnh cầu Cố gia.

"Nghe nói Cố gia các người đã thu thập cường đạo ở tỉnh S, còn tịch thu hết tài sản, so với Bạch gia thì quân sĩ chỗ người khẳng định giàu có sung túc hơn chúng ta rồi. Hắc hắc, ta nhìn thấy trên tay tiểu gia hoả người hình như là thứ tốt mới xuất hiện ở H Quốc ta chỉ mới nghe nói chứ chưa từng thấy. Vậy mà đội quân thủ vệ của người...chắc chắc."

Bạch Lập Tùng vừa nói hai mắt vừa phát sáng nhìn Cố Tử Gia, nói: "Giờ đây quốc nạn trước mắt, chúng ta đều là người Z Quốc, là người một nhà nha... Huỳnh đệ, tiếp tế cho ta một ít đi."

Cố Tử Gia: "... " Người nhà của người có vẻ hơi nhiều.

"Người cũng nên suy xét một chút xem, súng ống đạn dược đồ dùng chữa bệnh các thứ, người cũng biết mấy món đó đều là hàng hoá hiếm hoi, ở chỗ ta lúc nào cũng thiếu."

Đánh nhau hao tổn rất nhiều tiền bạc, có quân đội thậm chí đánh trận vài năm nhưng đồ dùng đều rất khó nhìn thấy. Súng ống đạn dược, dụng cụ chữa bệnh đôi khi có tiền cũng không giải quyết được vấn đề thiếu hụt. Trước nay ở phương diện này, Z Quốc luôn thua kém những quốc gia khác một đoạn, rất nhiều binh lính khi đánh nhau, cầm súng trên tay đều là do cướp đoạt về.

Những thứ dùng để chữa bệnh cứu mạng, đặc biệt là thuốc ở phương Tây đừng nói là khó mua, thậm chí có đồ mua cũng giá trị liên thành.

Bạch Lập Tùng cũng hiểu rõ tình trạng như vậy, nhú mày nói: "Nếu thật sự không được, ta sẽ đi U Quốc đoạt lấy một ít."

Đang nói chuyện, Trương phó quan đi tới, đưa một phong điện báo. Bạch Lập Tùng hiểu chuyện tránh đi không nhìn.

"A."

Cố Tử Gia đột nhiên nở nụ cười, Bạch Lập Tùng nhìn qua, Tử Gia nói: "Thật là đúng dịp, buồn ngủ gặp chiếu manh a..."

Bạch Lập Tùng sững sốt, có chút hưng phấn nhìn hắn.

Cố Tử Gia cũng không giấu diếm, nói: "Là điện báo từ phương bắc, nói là có một số vật tư lớn được T Quốc vận chuyển sang. Bên trong không chỉ có súng ống đạn dược, còn có một số đồ dùng chữa bệnh, thuốc hạ sốt các thứ."

Nghe vậy, Bạch Lập Tùng lập tức trở nên hưng phấn —— dụng cụ chữa bệnh vốn rất khó cầu, còn thuốc hạ sốt kia càng vạn lượng khó cầu hơn.

Cố Tử Gia lộ ra một nụ cười hiếm có, hào quang trong mắt sáng lên, hắn hỏi: "Thế nào, hứng thú sao?"

Bạch Lập Tùng không hề do dự, mà vô cùng phấn khởi, thanh âm có chút ác độc nói: "Làm!" Một chữ ngắn gọn nhưng có sức nặng rất lớn, nhìn hắn giống như không thể chờ đợi được nữa.

\*

Mấy ngày sau, một chiếc xe lửa từ phương bắc tới, bên trong toa tàu chở vật tư của người T Quốc. Hộ vệ trên tàu đều là binh sĩ tinh nhuệ ở nước T. Những thứ trên xe lửa đối với quân lính ở nước T rất quan trọng.

Trong bóng đêm, một đám người lặng yên không tiếng động mai phục dần dần lên xe lửa. Toa tàu chứa vật tư không biết từ lúc nào đã bị mở toang.

"Đừng!"

Một đạo ánh sáng vụt lên trời, màn đêm tối đen trở nên đỏ tươi.

"Két két két!"

Bạch Lập Tùng cầm súng ngắn, nói chuyện giống như một tên thổ phi: "Mọi người, cùng với lão từ xông vào cướp hết đồ của bọn T Quốc!"

\*

Lần hành động này vô cùng thành công, đương nhiên không tránh khỏi có chút thương vong nhưng so với T Quốc, thương vong của bọn họ không đáng là bao.

Cổ Tứ Gia ngậm một miếng thuốc trong miệng. Hắn rất ít khi hút thuốc nhưng không có nghĩa là không hút. Ngọn lửa từ miếng thuốc phát ra tia sáng đỏ đỏ trong bóng đêm, mùi khói sặc mùi tàn ra bốn phía. Hắn hơi híp mắt, không biết đang suy nghĩ gì, phía đường chân trời đang dần hé ra tia nắng đầu tiên, chiếu lên gương mặt lạnh lùng của Cổ Tứ Gia.

"Cho mượn bát lửa!" Bạch Lập Tùng đi tới, ngồi xổm trên đất nhìn những người khác đang bốc dỡ hàng hoá, cười tí mắt nói: "Lần này đều là đồ tốt a."

Đối với bọn hắn mà nói, những thứ này so với kim ngân châu báu còn đáng giá hơn, đều là đại bảo bối!

Cổ Tứ Gia đem thuốc lá trong miệng ném xuống đất rồi dùng để gãi chà sát. Hắn hơi hơi cau mày, bộ dáng thâm trầm.

Bạch Lập Tùng liếc nhìn hắn, hỏi: "Sao vậy? Nghĩ đến tiểu tình nhân của ngươi à?"

Cổ Tứ Gia không vui không giận nhìn hắn một cái, ánh mắt khiến đối phương thấy áp lực. Đáng tiếc Bạch Lập Tùng không sợ.

"Không phải ta muốn nói, nhưng tính cách yếu đuối như nữ tử của ngươi thì tới khi nào mới ôm được mỹ nhân về?" Hắn bước lại gần, thò ra một lần khói trắng, nói: "Ta đã nói với ngươi, gia ta đã từng nếm trái hàng vạn đoá hoa. Luận về chuyện nữ nhân ta so với ngươi rành hơn nhiều. Nữ nhân a, ngoài miệng nói không cần, nhưng trong lòng nói không chừng thích muốn chết. Lần sau ngươi đến gặp tiểu tình nhân cứ cường ngạnh một chút, trực tiếp ôm về nhà, chắc chắn ổn."

Cổ Tứ Gia: "..."

Bạch Lập Tùng nhìn chằm chằm vào bóng lưng hắn, nói: "Ngươi đừng có mà không tin ta, ngươi cứ làm theo lời ta nói tuyệt đối không thành vấn đề, rất nhanh có thể thủ tức phụ."

\*

Đến khi Bạch Lập Tùng rời khỏi đã là đầu xuân, mùa vạn vật sinh sôi. Quay qua quay lại, người ta còn chưa kịp phản ứng đã đổi từ quần áo dày của mùa đông thành y phục mùa xuân mát mẻ. Bên ngoài thành, hoa dại nở rộ khắp các sườn núi, chồi non rau dại cũng nảy nở mọi nơi.

Măng mùa xuân vẫn còn chôn trong đất, chưa lộ ra phần tươi ngon nhất. Nhưng thật ra nó cũng phát triển rất nhanh, chỉ cần qua một đêm liền có thể lộ dạng những mầm cây nhỏ xíu. Vậy nên muốn đào được búp măng ngon không những nhờ vào may mắn mà còn cần biết cách canh thời gian cho chuẩn. Măng sau khi được đào lên phải được xử lý một cách nhanh nhất không sẽ bị già đi, hương vị cũng bị ảnh hưởng. Măng dùng để hầm canh hay xào lên mùi vị đều rất ngon.

Nguyên liệu thượng tươi ngon như vậy sau khi qua bàn tay kì diệu của Lục Nghiên càng ngon hơn, tuyệt đối trở thành mỹ thực nhân gian.

Măng ngâm chua!

Đây là món ăn mà Lục Nghiên làm cho Lục Thục và Lục Xu. Ốt dùng để ngâm chung là loại ớt hiểm nhỏ như đầu ngón tay nhưng vô cùng cay. Măng đặt trong vại ngâm tầm mười ngày nửa tháng, hương vị ớt thấm vào những miếng măng ăn vào chua chua cay cay, lại giòn sừng sực, quả thật rất gây nghiện.

Lúc Lục Nghiên làm món này còn cho vào bên trong vài cái chân gà để có thể làm ra món chân gà ngâm ớt. Vừa chua vừa cay, ăn vào cực kỳ kích thích vị giác, đặc biệt dù rất cay nhưng không thể khiến người ta ngừng tay bốc.

Bên cạnh có một chậu lớn đựng chân gà. Lục Nghiên nghĩ đến tên tham ăn Lục Thục kia nên làm hắn ba vại to, số lượng cực kỳ nhiều, đem đến Thục Mãn Lâu có thể bán tới mấy ngày. Không hiểu sao món này lại có nhiều người thích ăn như vậy, ngay cả Lục Xu chuyên trị món ngọt cũng không nhịn được ăn một cái lại thêm một cái, đến khi khuôn mặt nhỏ đỏ bừng vẫn không nỡ buông tay mỹ thực như vậy.

Ban đầu Lục Nghiên nói là làm món này cho Lục Thục và Lục Xu ăn vặt, vậy mà không hiểu sao phụ mẫu Lục gia lại vô thức đoạt ăn mất của tiểu hài tử. Sau khi bọn Lục Thục ăn xong, vị ớt cay vô cùng nồng, bay vào mũi người khác cảm thấy rất kích thích. Phụ mẫu Lục gia lúc đó dẫn lòng không được nếm thử một cái, nháy mắt một cái cảm thấy kinh hãi không thôi, trở thành người hâm mộ cuồng nhiệt của chân gà ngâm chua ngọt, một ngày không được gặm chân gà cảm thấy thiếu thiếu.

Dưới tình huống như vậy, ba vại đồ ăn được tích trữ càng ngày càng ít đi, Lục Nghiên không còn cách nào phải muối thêm mấy phần nữa. Lần này nàng cho thêm một ít gừng vào, vừa ớt vừa gừng ăn thật sự rất cay. Tuy vậy nhưng ăn lại càng thích hơn, hoà quện với vị chua làm người ta muốn ngừng mà không được.

Quả thực giống như hít thuốc phiện vậy!

Ngoại trừ măng thì còn có rau dại trên núi. Đây là khoảng thời gian hái rau dại tốt nhất. Những cọng rau mập mạp, ngắt một cái liền có thể cảm nhận sự tươi mát ngon lành. Sau khi hái xong đem đi rửa cho vào nồi, rắc hạt vừng, dầu dấm, các loại gia vị trộn chung với nhau tạo nên một món khai vị ngon miệng vô cùng.

Thực Mãn Lâu vừa mới đưa ra thực đơn “Xuân Yên”, giá cả không hề thấp. Một phần yến hội đã có giá tận ba mươi đồng đại dương nhưng so với những món ăn mười mấy đồng khác mà nói bàn tiệc Xuân Yên này thật sự rất hợp lý.

Trong khoảng thời gian này, những món ăn được Thực Mãn Lâu trình làng đều rất được hoan nghênh, cho dù giá cả xa xỉ đến mấy cũng không ngăn được sự ham muốn thưởng thức mỹ thực của người ta. Không chỉ là người giàu có, mà những người có khả năng đến Thực Mãn Lâu nhấm nháp một lần bàn tiệc “Xuân Yên” cũng cảm nhận được hương vị của mùa xuân.

Ngoại trừ đồ ăn, Lục Nghiên còn ủ một ít rượu nhân lúc hoa cỏ nở rộ khắp nơi, thật sự vừa vặn. Mai Hoa Tửu mà nàng ủ ngày đông đã không còn hàng tồn kho, giá cả ở chợ đen đã cao gấp mấy lần bình thường.

Khả năng ủ rượu của Lục Nghiên so với những cơ sở ở tỉnh M không hề vượt trội, nhưng về mặt rượu hoa nàng dám nói không có mấy người có thể so sánh được với nàng. Tất cả là nhờ ngày xưa khi nàng còn làm đầu bếp hầu hạ trong cung đều là các vị nữ nhân, các cô nương uống rượu đều thích hoa tửu mềm mại đậm thắm.

*Ta đang trong giai đoạn về quê nghỉ dưỡng, ngủ quá nhiều nên truyện lên chậm, các nàng thông cảm. Còn món chân gà ngâm thì không cần ảnh các nàng cũng biết món đó ra sao mà ha:))))*

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 46

Hoa sau khi hái đem về xử lý rồi cho vào bình rượu để ủ, phong kín miệng bình cho vào hầm. Lục gia có một hầm rượu nhỏ, bên trong cất một ít rượu ngon, đặc biệt là vài lọ Nữ Nhi Hồng được chôn sau khi sinh Lục Thực và Lục Xu.

"Chờ người xuất giá, mấy hũ rượu này cũng có thể mở ra. À, thời gian trôi qua thật mau, cảm thấy giống như mới ngày hôm qua người còn nhỏ xíu..." Lục lão gia ngẫm nghĩ lại, Lục Nghiên khi đó mới chỉ đứng tới đầu gối hẳn.

Trên mặt hân mang theo nụ cười hiền hoà, ngữ khí cũng rất ôn hoà, có chút buồn bã nói: "Không ngờ mới chớp mắt một cái đã lớn như vậy, cũng sắp phải gả cho người ta rồi."

Nói đến đây hẳn liền nghĩ đến Cố gia, suy nghĩ một chút, nói: "Hôm qua Cố Tứ Gia sai người đem đến một thùng đồ, nói là đưa cho người, ta thật ra không muốn nhận nhưng người do Trương phó quan sai đến để đồ ở đó liền đi mất, ta đã kêu người đem đến phòng người."

Lục Nghiên sùng sốt.

Lục phu nhân nghe vậy có chút khần trương rồi rầm, nhũn mày nói: "Các người nói Cố gia đây là có ý gì a? Thái độ của Cố Tứ Gia chẳng lẽ thật sự muốn cưới Nghiên nhi?"

Nói xong bà nghiêm túc nghĩ đến khả năng này, sau đó lắc đầu, nói: "Không tốt, chuyện này có quan hệ với Cố Thành, nếu Nghiên Nhi gả qua sẽ gặp rất nhiều lúng túng. Người nghĩ xem, làm gì có đạo lý nào mà thúc thúc cưới cháu nữ làm thế?"

Lục lão gia thờ dài: "Nếu không có quan hệ như vậy thì cùng Cố Tứ Gia kết thân, mối hôn sự này thật sự không thể tốt hơn."

Nếu như không có quan hệ với Cố Thành, Cố Tứ Gia làm sao mà liếc mắt nhìn chúng ta nhiều hơn một cái? Trong lòng Lục Nghiên nhin không được suy nghĩ.

Hoa tửu sau khi xử lý xong đặt trong hầm rượu ủ không cần nhiều thời gian lắm, chỉ cần hạ thổ khoảng một tháng là có thể uống. Ủ rượu hoa khác với ủ các loại rượu khác nên hương vị khi uống cũng không giống nhau.

Đương nhiên, cũng không phải tất cả các loại hoa đều thích hợp ủ rượu. Lục Nghiên ủ rượu Tam Thanh, rượu Bách hoa, còn có thượng hạng Hạnh hoa tửu, chủng loại thì có bảy tám thứ. Mai Hoa Tửu kia đã được mọi người yêu thích đến vậy thì lần này làm số lượng lớn hơn nhiều lần, đem toàn bộ hầm rượu để kín. Sau khi hoàn thành chỉ cần chờ đợi mà thôi.

Lục Nghiên trở lại sân viện của mình, bởi vì phải làm việc nên xiêm y trên người rất nhẹ nhàng đơn giản, bây giờ trở về phòng để đổi một bộ y phục khác.

"Đây là xiêm y kiểu mới, nghe nói được đem từ phương Tây sang, mẫu mã cực kỳ đa dạng, hiện tại rất được hoan nghênh ở Lục Thuỷ Thành. Ngài mặc vào nhất định rất đẹp."

Hòa Hương cầm trên tay một bộ váy tiểu dương làm từ vải mỏng màu xanh nhạt, bên trong lót một lớp vải lụa bóng. Chân váy được xếp bởi mấy tầng vải dài ngắn không đồng nhất làm thành một đóa hoa, chiều dài chỉ che phủ tới gối, khi cử động, làn váy đung đưa như những nụ hoa nở ra, cực kỳ xinh đẹp.

Trong khi đó, Xuân Hạnh lấy ra một bộ đồ lót mỏng manh chỉ có hai mảnh vải, điều này làm cho người trầm mặc như Lục Nghiên cũng không tránh khỏi đỏ mặt.

Đồ lót cài trước ngực, bên ngoài phủ một lớp áo khoác lụa mỏng màu xanh lục tôn lên dáng người thướt tha. Cơ thể nàng phát triển vô cùng nảy nở, hai ngọn đồi phía trước hiện lên cực rõ ràng khiến nữ nhân khác phải ganh tị, còn vòng eo thì cực kỳ tinh tế thon gọn, chỉ nhỏ bằng một cái vòng tay.

Chiếc quần lụa mỏng che đi đôi chân thon dài nhưng cũng có thể nhìn thấy ẩn hiện một độ cong hoàn mỹ, nàng chỉ cần đứng một chỗ cũng khiến tâm người ta động dậy không ngừng.

Xuân Hạnh cùng Hòa Hương chớp mắt, thật lòng thật dạ tán dương: "Tiểu thư, ngài thật là xinh đẹp. Trên đời này chắc chắn không có ai có thể so sánh được với người."

Lục Nghiên bật cười, lấy tay kéo kéo làn váy —— nàng thật sự không quen với việc hai chân trống rỗng khiến cho nàng không yên tâm, cũng có cảm giác thẹn thùng.

Xuân Hạnh cầm lấy tay nàng, nói: "Ngài đừng nhúc nhích, chờ nô tỳ một lát."

Nàng lấy tới cho Lục Nghiên một đôi giày búp bê bằng da màu trắng. Giày búp bê là loại đế bằng, da rất mịn mượt, khi vừa mang vào chân khí chất trên người như hoàn toàn thay đổi, thật sự có cảm giác tây dương vô cùng.

Hòa Hương cười híp mắt nói: "Đây là một thịnh hành năm nay ở Lục Thủy Thành, các cô nương hiện tại đều thích mặc những loại trang phục như vậy."

Lục Nghiên nhìn vào gương, cô nương bên trong eo ra eo, mông ra mông, dáng người hoàn mỹ được lộ ra, đường cong hiện rõ, phong tư vô hạn làm cho nét mỹ lệ của nữ nhân càng mặn mà.

Giờ khắc này, Lục Nghiên rốt cuộc minh bạch vì sao những bộ đồ như vậy lại được nhiều người ưa thích. Chỉ cần mặc nó vào người thì sẽ cảm nhận được sự diễm lệ vô hạn, hơn nữa cũng khá là thoải mái.

Xuân Hạnh cải cho Lục Nghiên một cái màn che nhỏ, không mỏng không dày. Bên dưới lớp màn ấy là một đôi mắt sáng trong lại trầm tĩnh, điểm tô cho gương mặt trái xoan trở nên xinh đẹp hơn tuyệt trần.

Lục Nghiên bất đắc dĩ nói: "Thật ra quần áo trước kia cũng rất tốt."

Xuân Hạnh bĩu môi: "Không được. Phu nhân nói tiểu thư không thể lại ăn mặc như trước kia. Các cô nương trẻ trung bây giờ đều như vậy hết."

Lục Nghiên: "... "Nàng biết Lục phu nhân muốn làm gì. Hiện tại Thực Mãn Lâu đã đi vào quỹ đạo, Lục phu nhân cũng bắt đầu lo lắng đến việc hôn sự của nàng. Bước qua năm mới nàng đã mười chín tuổi, nếu ở thời đại trước thì đã là gái lỡ thì.

"Đúng rồi." Hòa Hương đột nhiên nghĩ tới một chuyện, nói: "Ban này lão gia sai người mang tới một cái thùng, ta thấy có vẻ rất nặng, cũng không biết bên trong đựng thứ gì, để ở bên kia." Nàng chỉ vào một góc.

Một chiếc thùng màu đỏ cao đến đầu gối, bên ngoài có một chiếc chốt gài bằng đồng, không có ổ khoá. Lục Nghiên đứng nhìn chốc lát, có chút chần chờ mở thùng ra.

"Oa!" Xuân Hạnh và Hòa Hương trừng lớn mắt.

Trong rương đựng rất nhiều da lông các màu sắc, đỏ vàng trắng đều có. Cầm trong tay liền biết đây là loại thượng hạng, nhất là hai bộ lông hồ ly trắng, toàn bộ một màu trắng tinh không nhiễm tạp chất. Da tốt như vậy giá không hề rẻ, là hàng có tiền cũng không mua được.

Ở một góc rương có một chiếc hộp nhỏ khảm hoa hải đường nhìn vô cùng quen mắt.

Xuân Hạnh cầm tới, chần chừ nói: "Tiểu thư, đây không phải là hộp ngài đã trả cho Cố Tứ Gia sao?"

Chiếc hộp này không cần mở ra Lục Nghiên cũng biết bên trong có gì, chính là trang sức lúc trước Cố Tứ Gia đưa cho nàng. Chắc hẳn coi nàng là tiểu hài tử đang giận dỗi, mỗi lần Cố Tứ Gia đến Thực Mãn Lâu đều đưa cho nàng một chiếc vòng đeo tay mà bù đắp.

Lục Nghiên hít vào một hơi thật sâu. Nàng thật sự không hiểu trong lòng Cố Tứ Gia đang nghĩ gì! Nàng đem những thứ này trả cho hắn ý định rất rõ ràng là muốn cùng người của Cố gia có ranh giới nhưng hắn lại đưa cho nàng một lần nữa.

Chẳng lẽ hắn thật sự thích mình?

Chỉ mới nghĩ về vấn đề này thôi mà nàng đã phải rung mình lắc đầu: "Không thể nào!" Nhân vật như Cố Tứ Gia làm sao có thể thích nàng?

"Tiểu thư, ngài nói cái gì không có khả năng?" Hòa Hương và Xuân Hạnh ngơ ngác nhìn nàng. Hòa Hương thở dài nói: "Tứ Gia đối với tiểu thư thật là tốt. Thật ra tiểu thư có thể gả cho hắn cũng rất được. Cố Tứ Gia này mặc dù có hơi nghiêm túc làm cho người ta kinh hoàng, nhưng lại đối xử rất tốt với tiểu thư." Tốt xấu thế nào những nha đầu như các nàng cũng nhìn thasy rõ ràng nhất.

Lục Nghiên: "... " Thật đau đầu.

Lục Nghiên do dự một chút, hỏi: "Các người nói ta có nên hỏi lại chút gì đó cho Cố Tứ Gia hay không?"

Hòa Hương dùng sức gạt đầu, nói: "Tứ Gia tặng cho tiểu thư rất nhiều quà, ngài thật sự nên hỏi chút gì đó, nếu không thì có vẻ không lễ phép a."

Xuân Hạnh đẩy nhẹ Hòa Hương một cái, nói: "Người tốt cuộc là nha đầu của ai a? Tại sao lại một lòng nói tốt cho Cố Tứ Gia vậy không biết. Cho dù có đưa hay không thì chỉ cần tiểu thư cảm thấy vui vẻ là được."

Hòa Hương hai má ửng hồng, nói: "Ta cũng không có ý gì khác. Ta chẳng qua là cảm thấy Cố Tứ Gia rất tốt với tiểu thư..."

"Hòa Hương nói rất đúng."

Lục Nghiên tán đồng gật đầu, nói: "Tứ Gia đích xác rất tốt với ta, ta hẳn là nên đáp trả hẳn một ít lễ vật. Nhưng.. Tứ Gia chắc là cái gì cũng không thiếu, ta phải tặng hẳn gì đây?"

Xuân Hạnh nói: "Ta nghĩ rằng chỉ cần là thứ tiểu thư tặng, Tứ Gia nhất định sẽ cao hứng."

Ai bảo Cổ Tứ Gia thích tiểu thư như vậy, nhưng lời này Xuân Hạnh không dám nói ra. Ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê, nàng ở gần Lục Nghiên nhất, cũng nhìn rõ nhất.

Xoay tròn châu trên tay hai vòng, Lục Nghiên nói: "Suy nghĩ hộ ta một chút đi."

Bất quá, hiện tại nàng đúng là có thể đưa thứ tốt cho Cổ Tứ Gia, chính là chân gà muối chua cay nàng mới làm, ngoài ra còn có măng chua, hai thứ này dùng làm đồ ăn vặt thật sự rất ngon.

Kỳ thật mỗi lần nàng làm món ăn mới đều muốn đem cho Cổ Tứ Gia một ít để nếm thử, chỉ là có chuyện của Cổ Thành, quan hệ giữa hai người nói sao cũng có chút lúng túng.

Chân gà ngâm cùng với măng chua cho vào đĩa, Lục Nghiên còn làm thêm vài món điểm tâm cho vào hộp thức ăn sai Lý Hạ đem đến Cổ gia. Bất quá danh nghĩa tặng quà cũng không phải là nàng mà là Lục gia.

\*

Cổ phu nhân từ trước đến giờ không thích ra ngoài làm khách, bình thường không có việc gì làm sẽ cùng vài phòng thiếp thất của Cổ tướng quân ngồi trong phòng khách chơi mạt chược. Cổ tướng quân tuy có nhiều thiếp thất, tuy nhiên bọn họ đều rất tôn trọng chính thê như bà, mọi người đều sống rất hoà thuận với nhau —— có thể không hoà thuận sao? Cổ thái thái không phải là người tính tình dễ dãi, còn trong lòng Cổ tướng quân thì quan trọng nhất vẫn là vị chính thê này của mình.

Bạch di nương kia hai ngày trước vừa bị đánh đuổi ra khỏi phủ, là do bà ta mới được Cổ tướng quân sủng mấy ngày đã không biết trời cao đất dày là gì, còn dám nói huyền thuyên bên tai tướng quân khiến hắn tức giận. Ngoài phổ ai cũng biết chuyện nàng bị đuổi đi. Không quá hai ngày, nàng ta bị cha mẹ gả nhanh cho một tên đồ tể làm thiếp, hiện giờ cũng không còn biết ánh mặt trời là gì!

Nhớ đến việc này, nhóm thiếp thất ở Cổ gia liền cảm thấy rung mình, thái độ đối với Cổ thái thái càng thêm cung kính, suốt ngày vây quanh bà.

"Nhị sách..." (*một quân bài mạt chược*)

Tam di nương vừa đánh ra một quân bài liền thấy Cổ phu nhân vui vẻ ra mặt đem bài đẩy ngã, cười nói: "Hò!"

Tam di nương lúc này ai nha một tiếng, lưu loát chung tiền, một bên cười gian nói: "Phu nhân hôm nay vận may thật tốt, ba người chúng ta đều không phải đối thủ của ngài. Ngài a, ngay cả thần tài đều thiên vị ngài."

Hai vị di nương kia cũng không dám nói gì, Tam di nương trước giờ vẫn ăn nói nịnh bợ như vậy, làm cho Cổ phu nhân rất vui vẻ.

Cổ phu nhân nhìn lên đã thấy quản gia của Cổ phủ vội vàng đi tới bên cạnh bà cúi người nói: "Phu nhân, Lục gia phái người mang đồ cho Tứ Gia."

Ai nấy đều không dám nói chuyện, chờ Cổ phu nhân lên tiếng.

Nghe vậy Cổ phu nhân chớp mắt, mở miệng nói: "Gọi người vào đi."

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 47

Hộp thức ăn có ba tầng. Tầng cao nhất đựng hai đĩa điểm tâm, một đĩa là bánh bách hoa, một đĩa là quế hoa cao, hai món này đều sắp xếp thành hình bông hoa chính tề ở trên, nhìn vô cùng xinh đẹp. Tầng thứ ăn có chân gà ngâm và măng chua đựng trong một chiếc thố bằng sứ trắng, khi mở nắp ra mùi hương chua cay mê người len lỏi vào chóp mũi, chỉ ngửi được mùi thơm thôi mà nước bọt đã bắt đầu ứa ra. Tầng cuối cùng trong hộp là một bầu rượu dùng bình màu vàng kim chứa, bên trên có một nút bấc giữ chặt, cũng không biết là rượu gì.

Cổ phu nhân mở hộp ra nhìn thoáng qua, rồi quay sang hỏi quản gia: "Tứ Gia đâu?"

Quản gia cung kính hồi đáp: "Tứ Gia đang ở thư phòng."

Cổ phu nhân gật đầu, nói: "Vậy thì đem đưa cho Tứ Gia đi."

Nhị di nương đi tới, dáng người nhanh nhẹn mặc một thân sườn xám màu thiên từ (*tím đậm*). Tuổi tác nàng không lớn, trên người toả ra khí chất phong tình, che miệng cười nói: "Mỹ thực Lục gia gần đây được nghị luận rất âm ỉ ở Lục Thuý Thành a. Vị Lục gia Đại tiểu thư kia ta nghe nói là người rất có bản lĩnh, thừa kế được hoàn toàn tay nghề của Lục lão gia tử, thức ăn do nàng làm ra ngon một cách kì lạ. Hiện tại dưới sự quản lý của nàng, danh tiếng Thực Mãn Lâu một lần nữa danh chấn trở lại."



Nói xong nàng cười nhẹ một cái rồi nói tiếp: "Nếu có cơ hội, ta thật muốn nếm thử thức ăn nàng làm, không biết có gì đặc biệt."

Nghe vậy, Ngũ di nương khinh thường trợn mắt, giơ bàn tay mới sơn móng của mình lên thổi thổi, dịu dàng nói: "Trong phòng bếp chường khí mùi mật, ta chưa từng nghe nói tiểu thư nhà ai mà có thể nghiêm túc xuống bếp. Lục gia kia cũng thật là, tại sao lại để một cô nương làm chủ sự đầu bếp cơ chứ."

Nhị di nương cười, nói: "Hiện tại không phải đều tôn vinh nữ cường? Tục ngữ nói, ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có trạng nguyên. Một việc có thể làm tinh thông, làm thật tốt thì chính là có bản lĩnh. Lục tiểu thư này có thể nói là người vô cùng bản lĩnh."

Cổ phu nhân nghe các nàng nghị luận, đêm chiều, đem bài đẩy ra nói: "Ngừng đánh."

Nói rồi đứng lên đi đến nội viện, lưu lại mấy di nương ngơ ngác nhìn nhau, sau đó không khí ngột ngạt cũng tan biến.

Hộp thức ăn được đưa đến sân viện Cổ Tứ Gia, Trương phó quan đem vào phòng đưa cho Tứ Gia nói: "Tứ Gia, Lục gia đưa cái gì tới này."

Cổ Tứ Gia sững sốt, giương mắt nhìn qua. Chớp nhoáng, hàn băng trong mắt hần như chạm với ánh lửa nhanh chóng tan ra, gương mặt trở nên nhu hoà đi rất nhiều. Không khí áp lực ở thư phòng bỗng chốc dễ thở hơn, mọi người trong đó thả lỏng thở dài một hơi, sau đó giắt mình nhìn nhau ánh mắt mờ mịt.

Làm thủ hạ của Cổ Tứ Gia bao lâu nay, đương nhiên bọn họ rõ ràng tính cách của hần, vậy mà Lục Gia này là người thế nào có thể khiến cảm xúc của Tứ Gia trở nên nhu hoà như vậy? Thật sự rất lợi hại nha, không biết đây có phải là thần tiên hạ phàm không!

Sau khi rời khỏi thư phòng, có người lập tức lôi kéo tay Trương phó quan, hỏi dồn: "Huỳnh đệ, 'Lục Gia' này là người như thế nào? Tại sao có thể làm cho Tứ Gia lộ ra cảm xúc như vậy a..." Bọn họ cũng không biết nên miêu tả như thế nào, chỉ có thể nói chính là biểu cảm dịu dàng.

Trương phó quan giống như một lời khó nói hết nhìn bọn họ, nói: "Lục gia không phải tên của người, chỉ là một cái họ."

Có người la lên một tiếng, thập phần kinh hi hỏi: "Lục gia? Chính là cái kia... vị hôn thê của Cổ Thành Tôn thiếu gia?"

"Cái gì cái gì?"

"Lục gia mà có hôn ước với Cổ Thành?"

"Có phải Lục gia mà là vị hôn thê Tứ Gia?"

Sự việc của hai nhà Lục Cổ có thể nói tràn đầy kịch tính, toàn bộ người ở Lục Thủy Thành đều bàn luận vô cùng nhiều, bọn họ cũng có nghe nói. Tục ngữ nói, ba người thành hổ (??), việc hôn nhân của Lục Nghiên và Cổ Tứ Gia còn chưa thành nhưng đến tai người khác thì chỉ thiếu bước qua cửa vào động phòng, còn Lục Nghiên trong miệng bọn họ cũng đã biến thành vị hôn thê của Cổ Tứ Gia.

Trương phó quan: "Chuyện này còn chưa thành." Hần cảm thấy mình nên giải thích một chút.

Nghe vậy, những người khác mang vẻ mặt thất vọng nhìn hần: "Ồ..." thì ra còn chưa thành sao?

"Bất quá..." Trương phó quan nhìn về hướng phòng bếp sau đó quay đầu nhỏ giọng nói: "Ta cảm thấy Cổ Tứ Gia có vẻ rất thích tiểu thư Lục gia, nhưng do nàng trước đây là vị hôn thê của cháu Tứ Gia nên trong lòng hần không vượt qua được..."

Những người khác bùng tỉnh đại ngộ.

Trương phó quan không muốn cùng bọn họ trò chuyện nhiều, nói vài câu liền hồi thư phòng, lưu lại một đám lão binh người nhìn ta ta nhìn người.

"Hắc, cô nương Cổ Tứ Gia thích... không biết lớn lên trông như thế nào, là người ra sao a?" Trong lòng bọn họ đang tò mò muốn chết bèn kéo nhau đến Thực Mãn Lâu.

Bọn họ là binh lính, khác với người bình thường, cả đám trên người mang theo một loại khí chất dữ tợn tiến vào Thực Mãn Lâu liền thu hút lực chú ý của người khác.

"Chường quây!" Tiểu nhị sốt ruột chạy đến bên cạnh Hứa thúc, chỉ vào một đám người vừa lên lầu, nhỏ giọng nói: "Những người này trên người có mang một... cây súng!" Mấy chữ cuối cùng, hần hạ thấp giọng đề nghị.

Nghe vậy Hứa thúc liền biến sắc, sợ đám người kia đến để sinh sự, vội hỏi: "Ta sẽ tiếp đón bọn họ, người gọi tiểu thư đi."

Từ năm ngoái khi Thực Mãn Lâu khai trương, lưu lượng khách tiếp đón vô cùng khủng khiếp, những người chỉ mới nửa tháng không nếm đồ ăn ở Thực Mãn Lâu đều tỏ ra khó chịu. Nghèo khổ trở nên sung sướng thì dễ, sung sướng mà trở về nghèo khổ rất khó. Bọn họ nếm qua mỹ vị tại Thực Mãn Lâu rồi đi ăn ở những chỗ khác sẽ cảm thấy giống như đồ ăn của heo, hoàn toàn không tin được đây là những món bọn họ đã ăn nhiều năm nay. Những năm tháng kia bọn họ đã trải qua như thế nào vậy?

Cho nên sau khi Thực Mãn Lâu khai trương lại sau đợt nghỉ Tết, những nhóm khách quen liền khẩn cấp chạy đến ngồi chật ních ba tầng của Thực Mãn Lâu không còn một chỗ, bên ngoài còn rất nhiều tốp người đang xếp hàng, nhóm lão binh phải dùng một chút thủ đoạn mới có thể vào trong nhanh như vậy.

"Ngon quá!"

Mỗi người trong từng bàn đều có cùng một động tác chính là vui đầu ăn, biểu cảm trên mặt bọn họ hưởng thụ cực kỳ, cũng hạnh phúc cực kỳ.

Nhóm lão binh đi tới, ngửi được mùi thơm trong không khí, nháy mắt chiếc bụng đói kêu vang.

Thực đơn của Thực Mãn Lâu được đem ra, điều đầu tiên thu hút sự chú ý người khác là giá cả đọc lên lúu cả lưỡi, không phải là đồng bạc mà là đồng đại dương.

"Giá như này thật sự quá đắt rồi." Nhóm lão binh kinh ngạc, bọn họ đều là binh lính bên cạnh Cổ Tứ Gia, trong tay không hề thiếu tiền nhưng giá cả cũng thật sự quá cao đến mức bọn họ cảm thấy ngại ngần.

Đây là dạng thức ăn gì mà giá cả lại cao như vậy?

Thức ăn ở Thực Mãn Lâu chia ra làm hai loại, một loại là do Lục Nghiên làm, giá cả không chỉ cao hơn gấp đôi bình thường khiến những lão binh này có chút rối rắm.

"Trên người ta có giấu ba đồng đại dương..."

"Ta chỉ có một, vợ ta nói mỗi ngày chỉ cho một đồng đại dương tiền tiêu vật..."

Bọn họ xúm lại nói thầm, có người trên người chỉ mang theo mười mấy đồng bạc, bọn họ đến ngay cả món ăn ngon một chút cũng ăn không nổi.

Hứa thúc tiến vào đã nhìn thấy những "khách nhân" này cau mày, không khí xơ xác tiêu điều, sợ tới mức tim hần ngừng đập một lát.

—— Những người này quả nhiên là đến gây sự!

Trong lòng Hứa thúc nghĩ vậy nhưng trên mặt vẫn tươi cười hỏi: "Các vị khách quan muốn ăn gì?"

Tướng Thanh cười, ngồi ngay ngắn trở lại, làm ra bộ dáng nghiêm chỉnh.

"Chường quầy có đề cử gì không?" Trương Long hỏi, hần coi như là lão đại trong đám.

Hứa thúc đối với thức ăn trong lâu thuộc như lòng bàn tay, mở miệng nói: "Hiện tại 'Xuân Yên' được rất nhiều người ưa thích. Nguyên liệu nấu ăn là rau dại, măng tươi, rất ngon... Đúng rồi, hôm nay trong lâu chúng tôi có thịt bò, chúng tôi vừa trình làng một món mới, gọi là cà chua hầm thịt bò..."

Hứa thúc đang nói, đột nhiên một cỗ mùi hương từ phòng bếp nhẹ nhàng bay ra, rất nhanh tràn ngập khắp mọi ngõ ngách trong lâu, khiến vô số người bị mùi thơm này gây tò mò.

—— Thực Mãn Lâu lại làm món mới gì nữa đây, hương vị tại sao lại thơm như vậy?

Lần trước bốc mùi thơm như vậy là do 'Bát trân chung' tự tay Lục Nghiên làm, đến bây giờ vẫn khiến vô số người mê muội. Mà hiện tại, toàn bộ Thực Mãn Lâu phản phát một mùi hương xa lạ kích thích ngón tay mọi người động đây.

Trương Long lập tức đập bàn nói: "Đây là mùi gì? Được, ta quyết định chúng ta sẽ ăn món này!"

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 48

Phòng bếp và lầu cách nhau một khoảng sân nhưng mùi thơm lan toả cực nhanh khắp mọi ngõ ngách, hương thơm ngào ngạt vô cùng.

"Thơm! Thật thơm!"

Hương thơm bay ra đã thu hút mọi sự chú ý của các vị khách trong lâu, ai nấy giống như bị câu hồn đoạt vía, thậm chí có người chịu không thấu mà gọi tiểu nhị đến.

Còn trong phòng bếp của lầu, Lục Nghiên đang mở nắp một cái nồi là ngọn nguồn của hương thơm kia. Nồi to được làm bằng sứ, bên trên được phong bế bởi một lớp bùn đất. Phía trong chứa nào là bào ngư, sò điệp, hải sâm, vi cá và những loại hải sản khác. Tất cả đều là nguyên liệu ở dưới biển nên cũng toả ra một mùi vị như hương vị đại dương.

Nồi sứ được đặt chế chuyên dụng, nguyên liệu sau khi xử lý thì cho vào nồi, rưới nước dùng lên xâm xấp mặt sau đó đậy kín lại cho lên bếp nấu. Đầu tiên là để lửa lớn nấu đến khi sôi thật to thì bớt lửa hầm ở lửa nhỏ ba ngày ba đêm, cho tới hiện tại. Bởi vì hương vị được phong kín trong nồi nên khi vừa mở nắp mùi thơm nồng nàn nhanh chóng xông ra, khiến người ta say mê không thôi.

Đám người Triệu thúc tập trung lại bếp lò, rướn cổ nhìn vào trong nồi nhìn món ăn bọn họ đã mong đợi từ lâu.

Lục Nghiên cầm thìa múc một muỗng nhỏ nước dùng cho vào chén. Chén sứ trắng toát, nước canh đục đục nổi lên một tầng váng dầu màu vàng nhạt, làn khói nóng hơi bốc lên nghi ngút.

Mùi thơm của món canh này có vẻ rất đậm nhưng uống vào miệng lại phát hiện ra nó vô cùng thanh đạm, lại không hề nhạt nhẽo. Lục Nghiên ném một ngụm nhỏ rồi khẽ gật đầu, nói: "Lửa rất vừa phải."

Nói xong nàng đưa cái thìa cho Triệu thúc, Triệu thúc lập tức múc thử một chén. Hần cũng không hề nhả nhận như Lục Nghiên, một chén canh cũng không chê nóng, dừng cảm ực một cái. Nước canh đọng trên đầu lưỡi sau đó tràn qua yết hầu, cảm giác ngon miệng lan toả, dù thanh đạm nhưng sau khi uống xong cảm giác lưu

luyện không quên.

"Ngon!" Triệu thúc không kìm nén khen ngợi một tiếng, mỉm cười nhìn Lục Nghiên nói: "Trù nghệ của tiểu thư đúng là xuất thần nhập hoá, ta vạn vạn không theo kịp a."

Lục Nghiên cười, cời bỏ tạp dề trên người, nói: "Ta chỉ làm món này thôi."

Chu thúc ném thử một ngụm, cẩn thận thưởng thức mỹ vị trong miệng. Canh này bởi vì có rất nhiều hải vị nên rất đậm đà, lại không có chút tanh nào mà giữ nguyên được mùi hải sản, ngon đến mức làm cho người ta ai nấy nuốt luôn cả lưỡi.

Những người khác uống một ngụm cũng không nhận được gât đầu —— Mỗi lần Lục Nghiên nấu ăn thật sự làm cho bọn họ cảm thấy xấu hổ, thật là không gì sánh bằng a.

Bí quyết giữ nguyên hương vị biển cả chính là dùng bùn trong hồ sen phong kín nắp, nhờ vậy mà vị ngon của hải sản hoà hợp với nhau được giữ bên trong, thẩm thấu ngược lại vào tốt yến, vi cá.

"Tiểu thư, canh hải sản này muốn bán như thế nào?" Chu thúc hỏi.

Lục Nghiên còn chưa nói gì thì Lục Thực ngồi bên cạnh ngẩng đầu lên khỏi bát, nói: "Ta thấy nên bán thật đắt vào. Nguyên liệu nấu ra toàn là những thứ quý giá!"

Bọn người Lục Nghiên: "..."

Lục Thực hừ hừ, nói: "Hải sản đều là loại tốt nhất, mùi vị ngon như vậy nhất định sẽ bán rất chạy. Ta nghĩ a... Hai mươi đồng đại dương một chén đi."

Triệu thúc khẽ nhú mày, hỏi: "Giá này... Có phải quá mắc hay không?"

Lục Thực nói: "Món này vừa tốn thời gian lại tốn sức, tỷ tỷ ta cũng không thể bán rẻ sức lao động. Đồ ăn nàg làm xứng đáng với giá này, người cứ làm theo lời ta nói đi."

Bọn người Triệu thúc nhìn về phía Lục Nghiên, Lục Nghiên khẽ vuốt tóc nói: "Chiều theo giá cả Lục Thực nói đi."

Nghe vậy bọn họ lập tức gât đầu, phân phó người mang canh hải sản ra ngoài.

Thấy thế, Lục Thực bĩu môi, có chút giận dữ nói: "Triệu thúc bọn họ đều chỉ nghe lời tỷ tỷ người, hừ hừ."

Lục Nghiên liếc mắt nhìn hấn, hỏi: "Củ cải chạm khắc xong chưa?"

Lục Thực giật mình đứng thẳng lên, nhỏ giọng ủy khuất nói: "Còn chưa."

Lục Nghiên nghiêm mặt, Lục Thực ngoan ngoãn buông chén canh trên tay xuống, đi đến một bên chạm khắc củ cải.

Năm trước Lục Nghiên đã nói qua muốn Lục Thực học làm bếp, sang năm mới việc này bắt đầu được thực hiện, đem hấn đến phòng bếp Thực Mãn Lâu làm trợ thủ. Kỳ thật Lục Thực rất có thiên phú về việc nấu ăn, hấn trời sinh có vị giác thập phần nhạy bén, có thể nắm giữ hương vị đồ ăn cực kì chuẩn xác, giống như định mệnh là làm đầu bếp.

Khi còn nhỏ, Lục Thực đi theo bên cạnh Lục lão gia từ học qua việc làm bếp, chỉ là hấn không đủ tính nhẫn nại, ba ngày đánh cá hai ngày phơi văng, chỉ học được nửa vôi hời hợt, căn bản không được chút bản lĩnh nào.

Lục Nghiên liếc mắt, thò tay đoạt lấy dao và củ cải trong tay hấn, nói: "Việc chạm khắc củ cải cần phải khéo léo, làm sao có thể thô lỗ như vậy." Đạo pháp của Lục Nghiên ngay cả Triệu thúc bọn họ cũng đều sợ hãi không thôi, thứ to lớn khó khăn cách mấy vào tay nàng cũng trở nên nhu thuận, dễ dàng sai sử như cánh tay.

Xẹt xẹt xẹt!

Củ cải bị lột hết vỏ ngoài, sau đó được cắt thành từng lát mỏng như cánh ve nhưng không rời ra, mỗi miếng đều như nhau không sai một ly. Mọi người trong phòng bếp nhìn cách Lục Nghiên dùng dao quả thật rất thích mắt. Ngón tay nàng tinh tế thon dài, bàn tay thì trắng nõn mềm mại, dao phay nằm trong tay nàng có chút quá khổ.

Không đến hai phút, củ cải trên tay Lục Nghiên biến thành một đoá phù dung trắng như tuyết, từng cánh hoa mỏng tang trong suốt như pha lê, xinh đẹp vô cùng.

"Oa!"

Lục Thực dùng sức vỗ tay, nói: "Tỷ tỷ, người thật lợi hại."

Lục Nghiên nói: "Đừng có mà nịnh hót ta, chỗ đó còn một túi củ cải, tiếp tục đi."

Lục Thực: "..."

\*

Trong đại sảnh từ lâu, Triệu thúc sai người đi thông tri cho khách nhân là hôm nay Thực Mãn Lâu làm món mới, tên là ‘Canh hải sản’ là một món hầm, hai mươi đồng đại dương một chén. Nhất thời mọi người ồ lên, đương nhiên, bọn họ không phải quái dị giá cả quá đắt, mà là quá hưng phấn.

—— Món mới a, vừa nghe cũng biết là do Lục gia Đại tiểu thư xuống bếp, khó có được!

Qua năm mới, tỷ lệ xuống bếp của Lục Nghiên giảm bớt rất nhiều, điều này làm cho khách nhân ở Thực Mãn Lâu có chút bất mãn. Mặc dù so với từ lâu bên ngoài, đồ ăn do Triệu thúc bọn họ làm hương vị tốt hơn rất nhiều, nhưng vẫn không thể sánh bằng tay nghề Lục Nghiên. Bất quá cũng là bởi vì tên tuổi của Lục Nghiên mà bọn họ ở Lục Thủy Thành nước lên thì thuyền lên.

Không biết lúc nào có thể có vinh hạnh có thể ăn được thức ăn do Lục đại tiểu thư làm nha!

Đây là ý nghĩ trong lòng của rất nhiều người. Tên của Lục Nghiên bây giờ là đại diện cho sự mỹ vị.

"... Canh hải sản, ở đây năm bát!"

"Hai mươi đồng đại dương một chén, chúng ta chỉ đủ tiền cho ba bát thôi, vậy thì ba bát đi."

Nháy mắt, Thực Mãn Lâu trở nên náo nhiệt hơn, một đám người kiểm chế không được, hận không thể lập tức uống canh —— Hương vị này phản phát trong không khí thật là quá mê người rồi.

Đám người Trương Long là lần đầu tiên tới Thực Mãn Lâu, bọn họ đều không phải là người thích xoi mói, thức ăn thông thường cũng ăn vô cùng thích thú. Giờ đây ngửi được hương vị này, mỗi một người đều trở nên bất động, thật sự quá thơm! Bất quá khi nghe được giá cả, bọn họ liền đổ mồ hôi lạnh.

Hai mươi đồng đại dương một chén canh?

Bọn họ một tháng cũng chỉ được năm cái đồng đại dương đã là rất lợi hại, thậm chí ngay cả một chén canh cũng mua không nổi?

Sau đó, bọn họ liền thấy cảnh tượng náo nhiệt của Thực Mãn Lâu. Hai mươi đồng đại dương một chén canh lại gần không được những thực khách kia, quả thực làm cho bọn họ kinh ngạc đến mức không khép miệng lại được.

Vài người thương lượng một chút, phát hiện tiền của một đám người bọn họ gộp lại cũng chỉ đủ mua một chén canh...

Trương Long đập bàn, nói: "Được, chúng ta liền muốn món này, một chén canh thôi!"

Hứa thúc: "... Một chén?"

Bon người Trương Long đồng loạt gật đầu, một người lại nói: "Mang đến ba cân màn thầu, còn có mấy thứ lót dạ ăn kèm."

Ánh mắt Hứa thúc có chút không tin được, nhưng vẫn gật đầu, xoay người phân phó tiểu nhị đem đến những thứ bọn họ muốn.

Ba cân màn thầu, còn có vài món ăn kèm, sau đó là một chén canh hải sản.

"... Chỉ có một chén như vậy mà đến hai mươi đồng đại dương a." Một đám người vây quanh bàn, nhìn chằm chằm chén canh ở giữa kia. Hai mươi đồng đại dương, phân lượng lại không nhiều, chén kia có hình dạng như quả bí đỏ, nước canh vàng nhạt bay ra hương vị thơm lừng.

Trương Long nói: "Một người có thể uống một thìa cũng được."

Những người khác: "... Như thế nào nghe xót xa như vậy.

Bất quá tuy rằng giá cả sang quý, nhưng sau khi nếm thử, bọn họ liền biết thật sự đáng tiền, uống ngon vô cùng. Tư vị trong miệng lan toả, ngọt ngào đến mức người ta muốn nuốt luôn cả lưỡi. Vô cùng tuyệt vời!

Ngon!

Trương Long uống xong một thìa canh, đang định mức múỗng thứ hai lại phát hiện chén kia canh đã hết sạch. Cuối cùng, bọn Trương Long tại Thực Mãn Lâu uống một chén canh, ăn ba cân màn thầu, thoát nhìn cùng thực khách bình thường không có gì khác nhau, Hứa thúc lúc này bèn nhẹ nhàng thở ra.

Xem ra không phải đến gây sự.

Lục Nghiên từ phòng bếp đi ra, Hứa thúc thấy nàng, lập tức kêu một tiếng: "Đại tiểu thư."

Khách nhân Thực Mãn Lâu đều đã rất quen thuộc vị Lục gia Đại tiểu thư này. Nhìn thấy nàng, cả đám cũng có chút hưng phấn.

Lục Nghiên ngũ hải hoà xinh đẹp. Người quá mức diễm lệ thường sẽ cảm thấy có chút tục khí nhưng nhìn đến nàng chỉ thấy động lòng người, khí chất trầm tĩnh. Rất khó có thể không thích nàng!

Một lão gia từ thường đến cười híp mắt nói: "Lục nha đầu càng ngày càng xinh đẹp như tiên. Không biết ai có thể có phúc khí lấy được người a."

Lục Nghiên nhìn qua, cười nói: "Liều gia gia ngài thích ta, tự nhiên thấy ta rất tốt."

Liều gia gia nói: "Trong nhà ta có một tiểu tôn tôn (\*cháu cố), tuổi tác xấp xỉ người..."

Lời này là đang se duyên.

Đám người Trương Long đang cắn màn thầu chột ngắc đầu lên nhìn nhau —— Không tốt, có người đào góc tường Tứ Gia!

(Ta thật sự cảm thấy những người bên cạnh Tứ Gia đều rất thú vị =)))

Lục Nghiên đang cân nhắc làm sao mới không đắc tội mà uyển chuyển cự tuyệt ý tốt của vị Liêu lão gia tử này, lại gặp một đám người hùng hổ hướng về phía nàng đi tới.

Đám người kia người cao ngựa lớn, trên người mang theo một loại cảm giác ngang nhiên thô lỗ, thoát nhìn vô cùng hung tợn. Rất nhiều người lúc này sợ tới mức trong lòng nhảy dựng.

—— Đây là tới sinh sự?

Hứa thúc căng thẳng trong lòng, vội vàng vọt tới chắn trước người Lục Nghiên. Nếu như đối phương làm khó dễ, hắn nhất định sẽ bảo vệ Lục Nghiên trước tiên.

Trong lòng Lục Nghiên lại rất bình tĩnh, dù sao bất quá là binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn, sốt ruột bối rối cũng không làm được gì. Lục Nghiên sau khi nghĩ vậy liền thấy đám người đó đứng trước mặt nàng, lại đột nhiên cúi đầu.

"Tứ nãi nãi hảo!"

Lục Nghiên:???

Bọn người Hứa thúc:???

*\* Vừa ngồi edit truyện mỹ thực, vừa coi thiên đường ẩm thực quả là hại tim lắm:))) thôi thì mua một phần đồ ăn để bên cạnh mới được. Món ăn trong chương này thật sự ta không biết là món gì nên không thể search kích thêm, đáng tiếc đáng tiếc....*

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 49

"Tứ nãi nãi hảo!"

Nói thật, tiếng gọi này có chút to, tám người thanh niên trai tráng, có nhiều sức khỏe, rống lên bốn chữ này khiến toàn bộ Thực Mãn Lâu lập tức yên tĩnh.

Lục Nghiên giật giật khoé môi, nghiêm túc suy nghĩ, có chút không rõ nói: "Ta nhớ là bối phận của mình không cao như vậy, các người là thân thích nhà ai?"

Từ nơi nào nàng chui ra nhiều tôn tử lớn như vậy? Còn gọi nàng là nãi nãi.

Bọn người Trương Long hiểu rõ câu hỏi của Lục Nghiên, cảm thấy dở khóc dở cười. Trương Long giải thích: "Chúng ta là binh lính dưới trướng Tứ Gia. Ngài là tức phụ (\*vợ) Tứ Gia thì chính là Tứ nãi nãi chúng ta."

Tức phụ Tứ Gia...

Lục Nghiên: "... (ở đây có một chữ cảm thán kiểu trời ơi, nhưng ta thấy nó sai sai nên cho qua). Tại sao nàng và Tứ Gia có quan hệ với nhau? Nàng từ khi nào trở thành tức phụ Tứ Gia mà chính mình không biết?

Liêu lão gia tử xoay đầu lại, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Lục Nghiên, chột nói: "Thì ra Lục nha đầu người cùng Cổ Tứ Gia... Ai, việc giữa hai người các người thật kín như bưng, một tiếng gió cũng không lọt."

Lục Nghiên: "Không..." Không phải, các người nghe ta giải thích...

Trương Long đắc ý ngẩng đầu, nói: "Tứ Gia chúng ta cùng Tứ nãi nãi cảm tình rất tốt, lúc trưa Tứ nãi nãi còn sai người đem thức ăn đến cho Tứ Gia." Cho nên các người nghĩ muốn đào góc tường Tứ Gia chúng ta là chuyện không thể nào, đừng có mà nằm mơ!

Những người khác ý vị thâm tường "à" một tiếng.

Lục Nghiên: "... Ngươi có thể câm miệng không?"

Liêu lão gia tử nói với Lục Nghiên: "Xem ra không bao lâu nữa ta có thể uống rượu mừng của người cùng Cổ Tứ Gia."

Trong lòng Lục Nghiên có chút tức giận nhưng vẫn cố gắng bảo trì mỉm cười. Nàng ngẩng đầu lên đã nhìn thấy tám đại nam nhân nhìn nàng bằng ánh mắt loé tia sáng.

Lục Nghiên bóp trán.

Hứa thúc kinh ngạc nhìn bọn người Trương Long, nói: "Thì ra các người là thù hạ dưới trướng Cổ Tứ Gia, ta còn tưởng rằng..." Là đến sinh sự.

Trương Long vỗ ngực, nói: "Nếu Tứ nãi nãi có việc gì xin cứ phân phó chúng ta."

Lục Nghiên bất đắc dĩ, nói: "Các người có thể đừng gọi ta là Tứ nãi nãi không?" Cảm giác giống như trong nháy mắt có hơn tám đại tôn tử. Sau này nàng mới phát hiện, không phải tám, mà là toàn bộ quân sĩ Cổ gia.

"Không được!" Bọn người Trương Long trăm miệng một lời. (*\*đồng loạt*)

Tên đeo mắt kính Trương Nhất Phàm thanh nhã đẩy gọng lên nói: "Ngài chính là Tứ nãi nãi, chúng ta không thể không quy củ."

Lục Nghiên mỉm cười, thôi được, các người vui vẻ là được rồi.

\*

Tại Tự Tiên Cư đối diện Thực Mãn Lâu, Hoàng Nhân cùng Chu lão bản đang thương lượng.

Hoàng Nhân nói: "Lão bản, ngài phải tin lời của ta. Cố Tứ Gia không có khả năng để ý nhà đầu Lục gia kia, đây chính là vị hôn thê của cháu hần. Hiện tại Lục Cố hai nhà đã không còn quan hệ, ngài đừng tiếp tục do dự."

Năm trước bọn họ muốn động thủ với Thực Mãn Lâu, nhưng ai ngờ lại truyền ra tin tức Cố Tứ Gia và Lục Nghiên, Chu lão bản lúc này cũng không dám làm gì. Mãi cho tới bây giờ, hai nhà Lục Cố cũng không có tin tức gì truyền đến. Chuyện của Cố Tứ Gia và Lục Nghiên xem ra chỉ là tin đồn thất thiệt.

Có điều trong lòng Chu lão bản vẫn tồn tại một chút cố kỵ. Nếu thật sự Lục Đại tiểu thư cùng Cố Tứ Gia có quan hệ gì thì đến lúc đó phải làm sao đây?

Hoàng Nhân khuyên: "Ngài xem, việc làm ăn của Lục gia càng ngày càng phát triển, nếu nó lớn mạnh hơn thì Tự Tiên Cư sẽ không còn đường sống."

Chu lão bản biến sắc, âm thầm đưa ra quyết định. Đến ngày thứ hai, chuyện Lục Đại tiểu thư trở thành "Cố Tứ nãi nãi" truyền khắp toàn bộ Lục Thủy Thành.

Chu lão bản: "... (*\*không biết nên vui hay buồn cho chứ:v*)

Hần lại vội vàng tắt đi ý niệm trong lòng, cảm thấy may mắn vì còn chưa động thủ.

Hoàng Nhân tức giận đến mức đập vỡ vài cái bình hoa.

\*

Bên ngoài bàn luận ồn ào huyên náo mấy ngày Cố gia mới nghe được tin tức do Cố Thành nói.

Cố Đại nãi nãi vì không muốn Cố Thành bị đuổi vẫn đang giả bệnh, việc này ai nấy đều rất rõ ràng nhưng im lặng không nhắc đến, chỉ gọi Cố Thành ra ngoài mua thuốc cho Cố Đại nãi nãi.

"Hi vọng Đại nãi nãi có thể sớm ngày khỏe hơn." Diệp Tinh khoác tay Cố Thành, cùng hần đi lấy thuốc cho Đại nãi nãi. Ngay thời điểm bọn họ ở tiệm thuốc liền nghe thấy lời nghị luận của những người ở đó.

"Này người có nghe chuyện giữa Cố Tứ Gia cùng Lục Đại tiểu thư chưa? Nghe nói hai người đã định thân (*\*định hôn sự*), Lục Đại tiểu thư kia đã là Cố Tứ nãi nãi."

"Việc này ta đã sớm nghe rồi. Về sau chúng ta đều phải gọi Lục Đại tiểu thư là Tứ nãi nãi a."

"Tứ nãi nãi này cũng thật sự xinh đẹp nha, trách không được Cố Tứ Gia coi trọng nàng."

"Tứ nãi nãi trước kia còn là vị hôn thê của cháu Cố Tứ Gia, hiện tại thì tốt rồi, vị hôn thê biến thành thẩm thẩm, Cố Tôn thiếu gia kia không biết trong lòng nghĩ gì..."

Nghe được câu này, Diệp Tinh liền nhìn sang Cố Thành.

Biểu cảm Cố Thành có chút khó coi, ngày đó hần biết Cố tướng quân muốn Lục Nghiên cùng Cố Tứ Gia định thân cũng cảm thấy khó chịu. Thử hỏi vị hôn thê trước kia của chính mình cùng thúc thúc có quan hệ, ai sẽ không để trong lòng?

Đáng lẽ cô nương kia là của hần!

Nghĩ xong câu này, Cố Thành đột nhiên đỏ ra một thân mồ hôi lạnh —— hần tại sao có thể có ý nghĩ như vậy?

"Diệp Tinh, ta đi về trước." Cố Thành không dám nhìn Diệp Tinh, nói xong liền cầm thuốc vội vàng rời đi.

Diệp Tinh nhìn chằm chằm bóng lưng hần, khuôn mặt trở nên ưu tư.

Cố Thành về đến nhà liền đem việc này nói cho mọi người. Ngũ di nương nhẹ nhàng che miệng, kinh ngạc nói: "Bên ngoài tại sao có thể đồn đãi như vậy? Việc này còn chưa định ra mà."

Cố Nhị nãi nãi xoay xoay chiếc vòng mới mua trên tay, nghe vậy khẽ hừ nhẹ, nói: "Ta đã nói Lục gia kia không phải người tốt gì. Ban đầu tỏ thái độ như không muốn, thật ra là chiêu bài thôi, bây giờ thì lộ đuôi rồi?"

Nhị di nương nói: "Lời này của Nhị nãi nãi ý là tin tức này do Lục gia truyền ra?"

"Không phải Lục gia bọn họ thì còn có thể là ai?" Nhị nãi nãi vẫn còn tâm tư muốn Cố Tứ Gia cùng cháu gái nhà mẹ đẻ mình thành đôi nên tự nhiên cảm thấy Lục gia cũng như mình.

Cố thái thái nhũ nhũ mày, nói: "Tin tức này chưa được xác thực cũng đừng nên chỉ trích người ta lung tung, đợi ta điều tra rõ ràng lại nói."

"Không cần điều tra, việc này cùng Lục gia không có quan hệ gì." Cố tướng quân cất bước đi vào, phía sau là một người cao lớn - Cố Tứ Gia.

Cố thái thái đứng lên nghênh đón hẳn, lúc này mới hỏi: "Tướng quân nói chuyện này không liên quan tới Lục gia?"

Cố tướng quân gật đầu, nhìn Cố Tứ Gia nói: "Đây đều do lính của hẳn làm."

Cố Tứ Gia có chút xấu hổ, đem sự tình giải thích một lần, đồng thời trong lòng hẳn cũng tại tự hỏi —— chẳng lẽ biểu hiện hẳn thích Lục Nghiên lại rõ ràng như vậy? Nếu không thì làm sao Trương Long bọn họ lại hiểu lầm như vậy?

Cố thái thái cảm thán, nói: "Trương Long bọn họ hành động thế còn không phải bởi vì nhìn ra Từ An động tâm? Thành ra bây giờ mới gây hiểu lầm."

Cố tướng quân nói: "Như thế cũng tốt sự a. Giờ đây toàn bộ người ở Lục Thủy Thành đều biết Đại tiểu thư Lục gia kia là Cố Tứ nãi nãi. Cố gia chúng ta cũng sẽ không làm người xấu đi đoạt người. Hiện tại đều phải xem bản lĩnh tiểu tử Từ An người có thể khiến Lục Đại tiểu thư thích người mà đáp ứng mối hôn sự này hay không."

Cố Tứ Gia: "..."

Trong lòng Cố phu nhân vẫn có chút khúc mắc. Vị Lục tiểu thư kia bà chỉ nhớ mang máng là rất xinh đẹp, khí chất cũng rất trầm tĩnh khiến người ta có ấn tượng sâu sắc nhưng lại không biết tính cách cùng nhân phẩm như thế nào.

\*

Trở lại thư phòng, Cố Tứ Gia luyện chữ một lát nhưng không thể tĩnh tâm, sau đó hai tay chống trên bàn, thở một hơi thật sâu. Hẳn mở một ngăn kéo ra, lấy một lọ nước hoa được người khác tặng, lúc đó hẳn nghĩ thấy một mùi hương mang cảm giác an bình liền nghĩ đến Lục Nghiên nhưng chưa có cơ hội đưa nàng.

Trong lòng vừa động, hẳn lập tức trái gáy cầm bút lên.

Thời điểm Cố Tứ Gia du học ở D Quốc đã từng học qua phác họa, chỉ cần vài nét bút đã có thể hiện ra một hình dáng trên giấy.

Giờ đây nghĩ kỹ đúng là hẳn đã khắc sâu bóng hình Lục Nghiên. Khi đó ở phố Chu Tước, một tiểu cô nương thiếu chút đã ngã sấp người, nhưng trong lòng hẳn lại vừa mềm vừa thơm, vòng eo cũng thập phần nhỏ nhắn, chỉ cần vuốt tay một cái thì hẳn cũng có thể kéo lại.

Trên người nàng lúc ấy khoác một chiếc áo choàng màu hồng, bên trên thêu hoa văn gì hẳn cũng không nhớ rõ, chỉ nhớ vành nón trắng tinh kia cứ một vòng mảnh lại có một vòng to, che kín gương mặt nhỏ xinh của nàng. Còn có ánh mắt hắc bạch phân minh của nàng thập phần động lòng người.

...

Dùng bút, Cố Tứ Gia ngần ngại nhìn tiểu cô nương trên giấy, lúc này mới phát hiện sự tình ngày đó hẳn lại nhớ rõ đến vậy. Cố Tứ Gia cười khổ, lẩm bẩm nói: "Ta lúc nào đã động tâm tư?"

Là thời điểm mới gặp, hay lúc ở Cố gia, tiểu cô nương ngồi xổm bên cạnh Hoa Cầu Tuyết, gương mặt nhìn hẳn, hoặc là còn muốn sớm hơn khi chưa thấy người đã ăn được chén mì thơm ngon đậm đà kia.

Giờ đây hồi tưởng lại không biết cụ thể bao giờ, chỉ biết là tình cảm đã nhen nhóm từ lâu, Cố Tứ Gia giấu được chính hẳn nhưng không giấu được người khác.

Người sống nội tâm thường không tự chủ đặt người khác trong lòng mà không hay biết, vậy nên mới bị bọn người Trương Long liếc thấy rõ ràng.

"Cố Tứ nãi nãi..."

Cố Tứ Gia nhìn người hẳn vẽ ra, thì thào lên tiếng. Nói xong, hẳn nhin không được nhếch môi cười một cái.

Tứ nãi nãi..

Kiểu xưng hô này thật sự thích hợp với nàng.

Tính tình Cố Tứ Gia trước giờ không hề cổ hủ. Trước kia hẳn không phát giác tâm tư của bản thân cũng thôi đi, bây giờ đã biết hẳn sẽ không do dự.

Nếu đã thích thì chắc chắn muốn mau chóng cưới người ta làm vợ, bằng không sẽ như Cố tướng quân nói - chờ đến khi bị người khác cướp mất thì lúc đó khóc cũng không thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 50

Ngày ấy, bọn người Trương Long đứng trước công chúng gọi Lục Nghiên một tiếng "Tứ nãi nãi", điều này thật sự chọc Lục Nghiên phát hỏa. Người toàn bộ Lục Thủy Thành đều biết Lục Nghiên là người của Cố Tứ Gia, không nghe thấy ngay cả thủ hạ Cố Tứ Gia cũng gọi nàng là "Tứ nãi nãi" sao?

Vô tình đi trên đường cũng sẽ có người chạy tới kêu Lục Nghiên một tiếng Tứ nãi nãi, trong lòng nàng quả thực dờ khóc dờ cười.

Phụ mẫu Lục gia cũng vô cùng âu sầu, nói: "Nhìn đi, tốt rồi. Mọi người ai cũng nghĩ người và Cố Tứ Gia có cái gì đó, vậy thì về sau còn và được cho ai nữa a?"

Người của Cố Tứ Gia ai dám lấy?

Trước đó vài ngày Lục phu nhân sai bà mối lưu ý những nam nhân xuất sắc trong thành, ban đầu có mấy nhà khá tốt đã lộ ra ý muốn khiến Lục phu nhân vui mừng, nhưng bây giờ lời đồn lan nhanh như vậy, mấy nhà kia lập tức liên đới ý.

Bà mối còn trêu chọc: "Lục gia các người thật biết đùa giỡn nha. Hiện tại trong Lục Thủy Thành còn ai dám đối với nữ nhân của Cố Tứ Gia động tâm tư vậy mà ngài còn nói ta tìm nam nhân ưu tú cho Lục tiểu thư, đây không phải khiến ta đắc tội Cố Tứ Gia sao?" Bà mối có chút tức giận, bằng hiệu của nàng suýt nữa đã bị đập. Mấy nhà ban đầu đánh tiếng kia đối với bà còn oán giận mấy câu vì sợ chuyện này đắc tội Cố Tứ Gia.

Nghe vậy, Lục phu nhân hơi nóng nảy nói: "Đây thật sự là hiểu lầm, cô nương nhà ta cùng Cố Tứ Gia không có quan hệ."

"Không có quan hệ thì sao thủ hạ Cố Tứ Gia lại kêu Lục tiểu thư là Tứ nãi nãi?" Bà mối hỏi lại.

Lục phu nhân liền bị nghẹn, không biết nên giải thích thế nào. Bà làm sao biết những người đó phát điên cái gì?

Bà mối trước khi rời đi tỏ ra qua tâm khuyên giải một câu: "Lục phu nhân cũng nên khuyên nhủ Lục tiểu thư, cô nương gia ngẫu nhiên đùa giỡn đó là tình thú, nhưng quá mức sẽ khiến người ta cảm thấy chán ghét. Cố Tứ Gia kia là loại người nào, hẳn cũng không thể nhân nhượng tiểu thư nhà người mãi được đi..."

Lời này ý là Lục Nghiên cùng Cố Tứ Gia náo loạn, đang lên cơn.

Lục Thực nhìn bộ dáng cha mẹ mình buồn rầu, lại không lưu tâm, nói: "Nếu tỷ tỷ thật sự có thể gả cho Cố Tứ Gia, đó cũng là chuyện tốt. Thế gian này có bao nhiêu nam nhân có thể xuất sắc như Cố Tứ Gia?"

Lời này, người Lục gia lại tán đồng.

Lục Nghiên nhìn Lục Thực, nói: "Lần trước người không hề nói như vậy. Người nói Cố Tứ Gia mặt lạnh mà tâm cũng lạnh, gả cho hẳn sẽ khiến ta chịu ủy khuất."

Lục Thực lại nói: "Ta không phải ngại tỷ tỷ ánh mắt quá cao thích phải Cố Tứ Gia, nếu không thể như ý sẽ thương tâm khổ sở sao."

Tựa như Cố Thành, làm cho nàng ủy khuất đến như vậy.

"Tỷ tỷ thích Cố Tứ Gia không?" Lục Thực hỏi.

Lục Nghiên sùng sốt, trước kia nàng chưa bao giờ tự hỏi mình vấn đề này, nàng đơn giản cảm thấy giữa bọn họ hoàn toàn là chuyện không thể nào, cần gì phải nghĩ nhiều?

"Thủ hạ Tứ Gia cũng đã gọi người Tứ nãi nãi, vậy thì chứng minh Cố Tứ Gia thật lòng thích tỷ tỷ, không thì tại sao lại sinh ra hiểu lầm như vậy?" Lục Thực thuận miệng nói.

Mọi người ở Lục gia đang nói chuyện thì người hầu từ bên ngoài đột nhiên đi tới, nói: "Lão gia, Cố gia Tứ Gia đến."

Mọi người nhìn nhau ngỡ ngàng. Bọn họ đang bàn luận về người này thì chính chủ liền đến, đúng là 'Nhắc Tào Thái thì Thào Tháo đến'.

Lục lão gia đi tiếp đón Cố Tứ Gia, Lục Nghiên hơi mím môi, quay về phòng mình.

Xuân Hạnh cầm lược chải đầu nàng, thấp giọng hỏi: "Tiểu thư có tâm sự a?"

Lục Nghiên lấy lại tinh thần, ngập ngừng hỏi: "Xuân Hạnh, người cảm thấy Tứ Gia rất tốt với ta sao?"

Xuân Hạnh không chút do dự gật đầu, nói: "Tốt a, Tứ Gia tặng tiểu thư rất nhiều quà, có thể thấy thật sự để ngài trong lòng, coi ngài như cháu gái ruột."

Cháu gái ruột sao?

Trong lòng Lục Nghiên đang suy nghĩ thì bên ngoài có một nha đầu gọi nàng đến tiền viện, Cố Tứ Gia cho mời.

Nghe vậy, Lục Nghiên hơi hoảng hốt, thế nhưng nàng cũng không biết mình hoảng sợ cái gì.

\*

Trong hoa viên Lục gia có một cái hồ, bốn phía trồng rất nhiều liễu. Giữa hồ là một lương đình hóng mát nhìn thấy toàn cảnh hồ, bình thường lúc rảnh rỗi Lục Nghiên rất thích đến đây ngồi.

Từ xa, Lục Nghiên đã nhìn thấy bóng người cao lớn đứng trong đình. Nhìn ngang, sống mũi hẳn vừa cao vừa thẳng, lộ ra phần xương gò má lạnh lùng, nhìn vô cùng uy nghiêm băng lãnh. Lục Nghiên đột nhiên cảm thấy nam nhân trước mắt có chút quen thuộc nhưng cũng có chút xa lạ.

Đối với Lục Nghiên, Cố Tứ Gia tuy rằng bề ngoài lãnh đạm nhưng trong lòng lại dịu dàng, bởi vì hẳn đối với nàng thật sự rất tốt.

Lục Nghiên suy nghĩ, không tự chủ liền nhìn đối phương đến xuất thần. Dường như cảm nhận được ánh mắt của nàng, Cố Tứ Gia đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt cảnh giác, sắc bén như đao. Chỉ là đến khi nhìn thấy người đi tới, sự cảnh giác liền thay đổi thành mềm mại.



Lục Nghiên vẫn nhìn hấn cho nên nhìn rất rõ biến hóa của hấn. Chỉ trong phút chốc, lòng nàng cảm thấy như tan chảy, chợt nảy lên một cái.

"... Tứ Gia."

Bị người khác phát hiện Lục Nghiên cũng không cảm thấy xấu hổ, thoải mái đi qua thấp người thi lễ, sau đó ngẩng đầu không hiểu nhìn nam nhân nọ, hỏi: "Ngài tìm ta có việc?"

Cổ Tứ Gia nhìn Lục Nghiên, ánh mắt mang theo một nhiệt độ nóng bỏng tay, bình tĩnh nhìn chằm chằm nàng. Đã hơn một tháng hấn không nhìn thấy tiểu cô nương này, hiện tại có lẽ nàng đã đẹp hơn vài phần, giống như một nụ hoa, mỗi ngày đều đẹp hơn.

Hôm nay Lục Nghiên không mặc váy bình thường mà mặc một bộ sườn xám hợp thời, vạt áo hồng nhạt viền hoa văn dọc theo tà, làm hiện rõ dáng người nhanh nhẹn mảnh khảnh cùng vòng eo tinh tế thướt tha như liễu của nàng. Ánh mắt hấn đảo qua cặp chân mày, sống mũi, đôi mắt của nàng sau đó dừng lại ở đôi môi căng mọng được tô son đỏ làm nổi bật gương mặt điểm lệ của nàng.

Cổ Tứ Gia đột nhiên cảm thấy cổ họng mình có chút khô, hấn ho nhẹ một tiếng, cố gắng đặt ánh mắt của bản thân vào gương mặt đối phương, nói: "Đây là lần đầu tiên ta thấy người ăn mặc như vậy, rất xinh đẹp."

Ánh mắt của hấn giống như đang thưởng thức, nhưng kiểu thưởng thức này lại khiến Lục Nghiên cảm thấy xa lạ.

Không khí đột nhiên trở nên có chút ngưng ngừng, Lục Nghiên không biết vì sao lại không dám nhìn vào mắt hấn. Có lẽ vì con ngươi kia quá sáng, lại quá nóng làm cho nàng sinh ra ảo giác như bị dã thú nhìn chằm chằm.

Trương phó quan đứng nhìn vào đình, gọi Xuân Hạnh và Hoà Hương đi vào. Xuân Hạnh đứng bất động, nói: "Ta còn muốn hầu hạ tiểu thư, nếu ta đi tiểu thư cần gì ta làm sao xử lý?"

Trương phó quan giải thích: "Tứ Gia cùng Lục tiểu thư có chuyện quan trọng cần nói, chúng ta đứng đây ngược lại gây vướng bận họ."

"Tại sao lại vướng bận? Ta muốn bưng trà rót nước cho tiểu thư." Xuân Hạnh không chịu, nàng không thể để một mình tiểu thư bọn họ cùng nam nhân khác đứng chung chỗ.

Trương phó quan: "Tứ Gia chúng ta muốn nói chuyện quan trọng, chưa nghe qua phi lễ chứ nghe sao?"

Về mặt Hoà Hương mờ mịt, nghĩ lại những gì vừa nghe có chút nghi hoặc —— khích lệ tiểu thư bọn họ hôm nay ăn mặc rất đẹp là chuyện quan trọng bọn họ không thể nghe?

Biết là không thể nghe, Xuân Hạnh lại có chút do dự. Trương phó quan không cho nàng cơ hội suy nghĩ, lập tức kéo người đi.

Hắc hắc, hấn đứng là phó quan tốt nhất trên thế giới!

Trong đình hóng mát.

Cổ Tứ Gia hít một hơi thật sâu, nói: "Ta hôm nay tới giải thích cho ngươi, Trương Long bọn họ không hiểu chuyện, khiến cho ngươi bị mọi người hiểu lầm."

Lục Nghiên không thêm để ý cười, nói: "Không sao, ta cũng không ngại. Ta biết chỉ là Trương tiên sinh bọn họ hiểu lầm..."

"Bọn họ không có hiểu lầm!" Cổ Tứ Gia đột nhiên mở miệng.

Lục Nghiên sững sốt, ngần ngại nhìn hấn.

Cổ Tứ Gia đi về phía trước một bước, đầu mũi chân với nàng sau đó cúi đầu nhìn nàng, nghiêm túc nói: "Bọn họ không có hiểu lầm, bọn họ chỉ nhìn thấu lòng ta, phát hiện ta thích ngươi, liền tự cho rằng giữa ngươi và ta có gì đó. Lại không nghĩ đến, giữa chúng ta chỉ là ta một mình đơn phương tình nguyện."

‘Thù hạ Tứ Gia cũng đã gọi ngươi Tứ nãi nãi, vậy thì chứng minh Cổ Tứ Gia thật lòng thích tỷ tỷ, không thì tại sao lại sinh ra hiểu lầm như vậy?’ - Lục Nghiên đột nhiên nhớ tới lời nói của Lục Thực, trong lòng nhất thời rối loạn, không kiểm soát được cơ thể mà lui về sau một bước.

Nhưng khi nàng vừa lui, Cổ Tứ Gia lại bước tới một bước theo nàng, từ từ ép sát, căn bản không cho nàng cơ hội thở, đến khi chân Lục Nghiên chạm vào lan can, thân mình lao đảo, sau đó ngã quỵ xuống.

Một bàn tay giơ ra giữ chặt eo nàng, thân người nam nhân nóng rực truyền đến da thịt của nàng thượng, khác hoàn toàn với sự lạnh lẽo trên thân thể Lục Nghiên.

Lục Nghiên ngẩng đầu, cây trâm cài trên bộ tóc đen mượt trượt xuống, rơi trên mặt đất phát ra tiếng kêu thanh thúy.

Lục Nghiên đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên hai người nhau cũng là cảnh tượng này. Nàng vẫn còn nhớ rất rõ khi ấy nàng cảm nhận được bàn tay của hấn thật sự rất nóng, nóng đến mức khiến nàng hoảng hốt.

"Cám ơn." Sau một lúc lâu sau lấy lại tinh thần, Lục Nghiên đỡ lấy tay hấn đứng vững lên liền muốn gỡ ra, nhưng trên thắt lưng tay lại giống như kim sắt, chặt chẽ siết lấy eo nàng không buông. Trong lòng Lục Nghiên có chút hoảng hốt, không biết do chưa hoàn hồn hay vì lý do gì khác, theo phản xạ kêu một tiếng: "Tứ thúc."

Ánh mắt xinh đẹp sáng trong của nàng nhìn qua có điểm nghi hoặc, lại có chút sợ hãi nhưng nhiều nhất vẫn là tín nhiệm. Có lẽ chính Lục Nghiên cũng không nhận ra nàng đối với Cổ Tứ Gia có một sự tin tưởng kì lạ, người đàn ông này mang đến cho nàng một cảm giác an toàn vô cùng, mỗi khi ở bên cạnh hấn nàng đều rất yên lòng.

Cố Tứ Gia nhìn chăm chăm nàng, hô hấp đột nhiên trở nên nặng hơn, giờ tay che mắt nàng.

Trước mắt Lục Nghiên là một mảnh tối đen, nàng theo bản năng nắm lấy áo hắn, chỉ nghe thấy tiếng gió réo rất bên tai còn lưng dựa vào cột trụ trong đình. "Tứ thúc?" Lục Nghiên lại kêu một tiếng, ngón tay nắm thật chặt xiêm y ngay lồng ngực hắn.

Mặt nàng rất nhỏ, một bàn tay Cố Tứ Gia đã có thể che hơn phân nửa khuôn mặt nàng, chỉ lộ ra đôi môi. Lúc nàng nói chuyện, môi mọng mở ra, hiện rõ đầu lưỡi xinh đẹp bên trong cùng hàm răng trắng tinh.

Ánh mắt Cố Tứ Gia như sâu hơn, chột cùi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 51

Trong hồ có nuôi một bầy cá trốn phía dưới đám lá sen, quẫy đuôi, bắn bọt nước tung tóe lên trên từng phiến lá sen, sau đó xoay tròn trên không như một viên thủy châu hai lần rồi lại rơi vào trong nước.

Lương đình bố trí vài tấm màn che, vài mòng manh bị gió thổi động ẩn hiện hai thân ảnh đứng cùng một chỗ. Nam nhân thì cao lớn thon dài như cây trúc, một cô nương bị hắn giấu trong lòng người. Hơi thở nóng rực giao nhau, Lục Nghiên đột nhiên ngừng việc hô hấp, ngón tay co lại túm lấy màn che —— nàng ý thức được độ ẩm sát bên bờ môi là như thế nào, cả người trở nên cứng ngắc.

"Tứ thúc..." Nàng nhẹ giọng kêu một tiếng.

Bốn phía thật sự là quá yên tĩnh, Lục Nghiên đờ ra, cảm thấy luống cuống trong lòng. Nàng chưa từng gặp phải tình huống như vậy, suy nghĩ bỗng trở nên hỗn loạn, nhưng nàng biết Cố Tứ Gia chắc chắn sẽ không thương tổn nàng.

Người đàn ông này cường đại nhưng lại khiến người ta an tâm.

Tiểu cô nương bên dưới chớp mắt, đôi mi cong như chiếc quạt nhỏ khẽ động trong lòng bàn tay hắn, thân mình mềm mại bị hắn ôm chặt trong ngực, vô cùng êm ái. Hai người bọn họ thật sự dính sát nhau, môi cũng gần kề, chỉ cần Cố Tứ Gia cúi đầu nhẹ là có thể chạm vào đôi môi đỏ mọng mê người cứ không ngừng dẫn dụ hắn kia.

Cố Tứ Gia hít một hơi thật sâu, vốn muốn để mình tỉnh táo lại nhưng không ngờ hành động này càng làm hắn thêm ngứa ngáy khó chịu. Mùi thơm thanh nhã của tiểu cô nương kia không ngừng xộc vào mũi hắn, giống như hương vị ái tình thôi thúc tâm can.

Cố Tứ Gia nhìn không được nghiêng đầu cắn một cái vào cổ nàng. Thật sự hắn muốn lưu lại ấn ký của mình nhưng khi chạm vào da thịt ẩm áp mịn màng lại không nổi, chuyển sang nuốt lấy vành tai nàng rồi trực tiếp hôn đôi môi kia. Lúc này mặt nàng đỏ ửng lên còn tim thì đập dồn dập.

"Xoẹt!"

Lục Nghiên đẩy hắn ra thật mạnh, trừng lớn mắt nhìn nam nhân to lớn kia, đôi con ngươi mang theo chút kinh sợ.

Cố Tứ Gia lại đang cười, giờ ngón cái lên chạm vào môi mình, nhìn vào vô cùng phong lưu lãng tử.

Lục Nghiên lần đầu tiên ý thức được người đàn ông này cực kỳ anh tuấn, cũng cực kỳ cường đại, trong lòng không khỏi hoảng sợ. Lục Nghiên định bụng rời khỏi nơi này thì bị nam nhân kia vây ở trong lòng. Một cơn gió thổi đến khiến tấm màn tung lên che phủ hai người.

Khuôn mặt kiều diễm trắng nõn của Lục Nghiên nhiễm một tầng đỏ ửng giống như hoa đào mùa xuân, đôi mắt sáng trong như ánh nắng ban mai nhìn Cố Tứ Gia có chút cảnh giác.

Cố Tứ Gia giống như đùa giỡn nàng cười nhẹ, đưa ngón tay ra vuốt ve cánh môi nàng, thanh âm có chút khàn khàn nói: "Đừng gọi ta là Tứ thúc. Ta là nam nhân ái mộ nàng, cũng mong muốn trở thành nam nhân của nàng." Vừa rồi hắn thiếu chút nữa đã nhìn không được mà đem tiểu cô nương này đặt dưới thân hung hãn hôn môi, nhưng may mắn cuối cùng vẫn kiềm chế được.

Đối với Cố Tứ Gia, không có sự đồng ý, không có lưỡng tình tương duyệt thì hôn môi chỉ là một hành động tiện sẽ không nhận được sự tôn trọng của nàng, vì vậy hắn đề xuất được khát vọng trong lòng.

Lục Nghiên không nói gì, chỉ chăm chú nhìn chăm chăm hắn giống như đề phòng thú dữ, tựa như chỉ cần Cố Tứ Gia vừa buông lỏng thì nàng sẽ lập tức tìm đường thoát thân.

"Đừng sợ ta. Về sau nếu nàng không đáp lại ta sẽ không mạo phạm nữa." Cố Tứ Gia cũng không nghĩ đến chính mình lại không chịu nổi một kích thích như vậy, bây giờ chỉ có thể vỗ về tiểu cô nương, làm cho nàng bình tĩnh lại.

Vậy sao vừa rồi còn cắn ta? --- Lục Nghiên trong lòng thầm thì. Cũng may mà Cố Tứ Gia đã nói như vậy nên nàng từ từ bình tĩnh trở lại, toát ra vẻ trong não cũng có chút giãn ra.

"Ngài nói ngài thích ta?" Nàng hỏi, muốn xác định lại chính mình có nghe lầm hay không.

Cố Tử Gia thần nhiên gật đầu, nâng mặt nàng lên, cúi đầu cùng nàng trán kề trán, cực kỳ thân mật nói: "Đúng vậy, ta thích nàng, có lẽ là yêu nàng."

Lục Nghiên trừng mắt ngập ngừng nói: "Nhưng người là Tử thúc của Cố Thành, cũng là trưởng bối của ta."

"Thì sao?" Cố Tử Gia hỏi lại, vẫn duy trì tư thế như vậy, nhẹ giọng nói: "Nàng và Cố Thành hiện tại đã không còn bất kỳ quan hệ gì, mà giữa nàng và ta lại không có liên hệ máu mủ thì sao tính là trưởng bối?"

Lục Nghiên nghẹn lời, lẩm bẩm nói: "Ta chưa từng nghĩ tới..." Nghĩ tới hẳn sẽ thích nàng.

Cố Tử Gia lại nói: "Vậy bây giờ nàng có thể nghĩ rồi. Cũng nên nghiêm túc suy xét một chút. Đương nhiên, ta không chấp nhận câu trả lời không được."

Lục Nghiên: "..."

Cố Tử Gia đứng lên, lui về sau một bước. Khí chất áp bức trên người nhân nhân lập tức biến mất, Lục Nghiên theo phản xạ thờ ra một cách nhẹ nhõm, sau đó liền phát hiện duid mình có chút tê cứng.

Cố Tử Gia khom lưng nhặt cây trâm Lục Nghiên làm rơi dưới đất. Cây trâm này không phải dùng ngọc chế tạo mà làm từ bạc khảm trân châu, bên trên còn có vài phần ngọc bích thượng hạng, nhìn đơn giản nhưng lại thanh nhã.

Cố Tử Gia kéo Lục Nghiên ngồi xuống ghế trong lương đình, sau đó vén tóc cho nàng. Tóc Lục Nghiên rất dài, lại mượt mà, cài trâm thượng hạng lên càng trở nên xinh đẹp.

"Ở chỗ ta còn có một hộp bảo thạch, trở về ta sẽ sai người đưa tới cho nàng làm vài món trang sức."

"Ta cũng không biết tiêu cô nương các nàng thích gì. Nàng thích thứ gì cứ nói với ta, ta sẽ làm cho nàng."

"Phù ta có một thợ may tay nghề rất tốt, ta sẽ bảo bà ấy may cho nàng một bộ y phục đẹp."

...

Cố Tử Gia vừa búi tóc cho nàng, vừa nói chuyện cùng nàng. Thanh âm hần phát ra trầm bổng nhẹ nhàng nhưng cũng không quên dịu dàng với mái tóc nàng.

Thân thể cứng ngắc của Lục Nghiên từ từ buông lỏng vài phần.

"Tử Gia ngài đã tặng cho ta rất nhiều thứ, lần trước lại đem tới một thùng da lông thượng hạng, thật sự quá quý trọng. Ngài vẫn nên cầm lại đi." Những tấm da lông kia đều là thứ khó có được, không hề có một chút tạp chất nào, dù có tiền cũng chưa chắc mua được.

Cố Tử Gia nhăn mày nói: "Mấy thứ này cũng không có gì quý trọng, đều là những món mà vị Bạch tiên sinh lần trước nàng gặp đưa tới. Chỗ của bọn họ cái gì thiếu chứ mấy thứ này không thiếu, nàng cứ an tâm dùng đi."

Nói xong hần nở nụ cười: "Nếu nàng cảm thấy ngại, vậy thì làm điểm tâm ngon cho ta đi. Một thời gian nữa ta sẽ đi ra ngoài một chuyến, cũng không biết lúc nào trở về."

Lục Nghiên sững sốt hỏi: "Lại có chiến sự?"

Cố Tử Gia gật đầu, nhưng rất nhanh lại ý thức được Lục Nghiên không nhìn thấy, liền ừ một tiếng, nói: "Hiện tại cuộc sống không yên ổn, các quốc gia đối với Z Quốc chúng ta như hồ rình mồi, đều muốn cắn một cái, chiến sự liên miên. Nhưng bất kể là khoa học kỹ thuật hay vũ khí, chúng ta đều không địch lại bọn họ, tình cảnh Z Quốc hiện tại thật sự không ổn lắm."

Lục Nghiên cúi đầu, thờ dãi: "Mặc kệ thế nào, người thương tổn trong chiến tranh vĩnh viễn là dân chúng bình thường."

Cố Tử Gia tỏ vẻ tán đồng, nói: "Quân sĩ T Quốc cứ hướng về phía chúng ta. Nhưng nàng cứ yên tâm, chỉ cần ta còn sống, bọn chúng vĩnh viễn không thể đặt chân vào Lục Thủy Thành."

Ngữ khí của hần mang theo tự tin vô cùng. Hần chưa từng nghĩ mình sẽ thất bại nhưng trong lòng Lục Nghiên lại hơi động đậy. Do dự một lát, Lục Nghiên thấp giọng nói: "Trên chiến trường đao kiếm không có mắt, người phải cẩn thận."

Cố Tử Gia lộ ra một nụ cười, nhìn Lục Nghiên cực kỳ dịu dàng, nói: "Nàng yên tâm đi."

Lục Nghiên giật giật ngón tay mình, hỏi: "Người búi tóc cho ta xong chưa?"

Cố Tử Gia ừ một tiếng, nói: "Chờ một chút."

Lục Nghiên cảm thấy không ổn, lấy một tấm gương từ trong tay áo ra soi, chỉ thấy trong gương là một tiểu cô nương mặt hồng như hoa đào nhưng đầu tóc lại hỗn độn như cỏ dại.

Lục Nghiên: "..."

Cố Tử Gia lấp liếm: "Lần đầu tiên thao tác chưa thuần thục, lần sau sẽ tốt hơn."

Lục Nghiên tức giận trừng mắt nhìn hần, gơ tay lên vuốt lại cho ngay ngắn rồi tùy tiện búi lên.

Cố Tứ Gia ngồi một bên nhìn nàng búi tóc, đột nhiên hỏi: "Ta tặng trang sức cho nàng, tại sao nàng không đeo?"

Lục Nghiên sừng sốt, nói: "Ta xuống bếp mang mấy thứ đó không ổn, không may sẽ làm hư mắt.

Cố Tứ Gia cười, nói: "Nàng đeo những món đó rất đẹp, ta rất thích nhìn nàng đeo nó."

Lục Nghiên không nói gì.

Cố Tứ Gia dừng một chút, nói: "Cái khác thì thôi không nói nhưng vòng tay ngọc ấm kia rất tốt với cơ thể của nàng, nàng nhất định lúc nào cũng phải mang trên người."

"Được." Lục Nghiên gật gật đầu.

Hai người nói chuyện một lát, Lục Nghiên càng ngày càng thả lỏng, biểu cảm trên mặt cũng tự nhiên hơn, nhìn qua giống như bình thường nhưng lại có chút khác biệt, tựa hồ có cái gì đó...

\*

Cố Tứ Gia không ở lại Lục gia lâu, ngồi một lúc thì rời đi. Lục Nghiên cũng nhẹ nhàng thở ra.

Nói thật, nàng không biết phải làm thế nào mới đúng —— Cố Tứ Gia, tại sao lại thích nàng? Còn nàng có thích Cố Tứ Gia hay không?

‘Ta không chấp nhận câu trả lời không được!’ Lời nói của hắn vẫn còn đọng lại bên tai Lục Nghiên, nàng chỉ biết cười khổ. Tính cách thật bá đạo.

Xuân Hạnh và Hòa Hương nhìn nhau, cảm thấy kỳ quái.

"Tiểu thư, tóc ngài sao lại thay đổi?" Hòa Hương hỏi. Tóc Lục Nghiên trước giờ đều do nàng chải, kiểu tóc có chút thay đổi nàng đương nhiên rõ ràng nhất.

Còn Xuân Hạnh thì nhìn chằm chằm cổ Lục Nghiên, thắc mắc hỏi: "Sao trên cổ tiểu thư lại bị đỏ thế kia? Đụng trúng chỗ nào hay sao? Nhưng chạm phải cái gì mà lại đỏ chỗ này?"

Lục Nghiên giật mình giờ tay che cổ, nhìn vào trong gương, quả nhiên nhìn thấy chiếc cổ trắng nõn điểm một chút đỏ. Làn da nàng vốn rất trắng nên nhìn thấy vết đỏ này vô cùng rõ ràng.

"Không có gì." Trong đầu nàng chợt lóe lên một hình ảnh, nháy mắt hai má Lục Nghiên đỏ ửng lên, ánh mắt lóe ra tia sáng, che cổ nói đại một câu.

Xuân Hạnh và Hòa Hương nhìn Lục Nghiên một lượt, phát hiện nàng có chút khác lạ. Không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng các nàng có thể khẳng định biến hoá trên người tiểu thư đều vì Cố Tứ Gia.

Ở đây ta vẫn để Lục Nghiên xưng với Tứ Gia là ta-ngươi do nàng vẫn chưa chấp nhận tình cảm nên muốn giữ thái độ xa cách. Truyện này ta xác định nó ko phải hiện đại cũng ko phải cổ đại nên thấy xưng anh em có chút không phù hợp tại vì Lục Nghiên là người thời xưa xuyên qua nên hơi có lỗi si:))))

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 52: (phần 1)

Xuân Hạnh gỡ búi tóc Lục Nghiên ra, đặt cây trâm lên bàn trang điểm, lấy cây lược gỗ đến chải tóc cho nàng, thắc mắc nói: "Tiểu thư tại sao kiểu tóc cũng thay đổi? Cũng may là còn dễ nhìn, kiểu vén tóc này rất ổn."

Lục Nghiên chăm chú nhìn chính mình trong gương: hai má ửng hồng, đôi mắt như mặt nước êm dịu mê người, khóe mắt tràn ngập xuân tình, cả người hiện ra một phong thái khác bình thường.

"Cạch!" Gương soi bị nàng úp xuống, không dám nhìn bộ dáng của mình hôm nay.

Do dự một chút, Lục Nghiên gọi Hòa Hương đem một cái hộp gỗ khắc hoa đến. Vừa mở ra liền thấy trong hộp có những bộ trang sức đẹp đẽ do Cố Tứ Gia đưa tới. Cảm lên đặt xuống một lúc, Lục Nghiên lấy ra một chiếc vòng ngọc ấm đeo lên tay.

Vòng ngọc vừa mang lên tay thì lạnh lẽo nhưng rất nhanh liền bị ảnh hưởng bởi nhiệt độ cơ thể trở nên ấm áp vô cùng. Giống như Cố Tứ Gia vậy, nhìn bề ngoài thì băng lãnh nhưng đến khi tiếp xúc mới phát hiện hắn là người rất dịu dàng, thích chăm sóc người khác.

Lục Nghiên lấy lại tinh thần, nhìn thấy Xuân Hạnh cúi đầu ngửi tới ngửi lui trên cổ nàng, tai nghiêng lên như nghe ngóng.

Lục Nghiên: "... Ngươi đang làm gì?"

Xuân Hạnh gãi đầu, nói: "Kỳ lạ thật. Trên người tiểu thư có mùi hương lạ, ngài không dùng loại huân hương này, có điều cũng rất dễ chịu."

Lục Nghiên hơi mỉm cười, từ trong người lấy ra một túi đồ chứa một lọ thủy tinh trong suốt, nói: "Ngươi nói hương thơm này?"

"... Nghe nói là được đem về từ nước ngoài, gọi là nước hoa. Ban này ta có thử một ít."

Đây là quả trước khi Cổ Tử Gia rời đi đưa cho nàng. Đôi phương khi ấy hơi khuy gối cầm lấy tay nàng phun vào chỗ mạch đập ngay cổ tay. Trong nháy mắt, cả người nàng đều bị mùi thơm đó bao phủ. Mùi hương này giống như loại trên người Cổ Tử Gia, thanh nhã vô cùng.

Xuân Hạnh phun một ít, nói: "Nước hoa ta biết, so huân hương dùng tốt hơn, chỉ một chút thôi cũng có thể thơm ngào ngạt."

Lục Nghiên cầm bình thủy tinh nhỏ nhìn vào bên trong thấy phần nước vàng nhạt, lầm bầm nói: "Không biết cái này có thể ăn hay không? Nếu cho vào điểm tâm khẳng định rất thơm"

Xuân Hạnh, Hòa Hương: "... Chắc là không thể."

\*

Các quốc gia phương tây bây giờ đã phát hiện Z Quốc rất tốt, sản vật phong phú, người cũng nhiều, quả thật rất phù hợp thông thương buôn bán. Bởi vậy càng ngày càng nhiều người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh đến Z Quốc. Lần đầu tiên Lục Nghiên nhìn thấy diện mạo bọn họ hoàn toàn khác người phương đông cũng có chút ngạc nhiên, đến khi thấy nhiều thì cũng thành thói quen.

Thực Mãn Lâu thường xuyên có người nước ngoài đến, cho dù khẩu vị của bọn họ cùng ẩm thực Z Quốc hoàn toàn bất đồng nhưng mỹ thực hoàn toàn không có biên giới, chỉ cần bước vào Thực Mãn Lâu nếm được mỹ thực ở Thực Mãn Lâu sẽ rất khó không trở thành tù nhân của nó.

Kim Sylvester là người Y Quốc. Nước Y hiện tại là quốc gia cường đại nhất thế giới bất kể là quân sự hay tài lực, Kim là khách quý ở những nơi hắn đặt chân đến bởi vì không ai muốn đắc tội Y Quốc. Kim đến Z Quốc một thời gian đều cảm thán mỹ thực ở đây quá phong phú!

"Chúa ơi! Quả thật không tin được cùng một món ăn mà lại có nhiều cách nấu như vậy. Z Quốc đúng là một đất nước thần kì."

So sánh với Z Quốc thì thức ăn ở nước hắn có vẻ bình thường không có gì đặc sắc nên chỉ một thời gian hắn đã nhàm chán mà đi ngao du. Từ khi Kim đến Z Quốc đã học được cách hưởng thụ mỹ thực của con người.

Khi đặt chân tới Lục Thủy Thành, Kim được nghe nhắc đến Thực Mãn Lâu nhiều nhất. Với lòng nhiệt tình yêu thương mỹ thực, hắn đương nhiên không thể nào bỏ qua một nơi như vậy. Tại Thực Mãn Lâu, Kim đã được thưởng thức đệ nhất mỹ thực thiên hạ, mỹ vị trong miệng đã khiến hắn như bị cầm tù.

"Thật kinh khủng!" Không cách nào hình dung được bằng lời! Lần đầu tiên Kim thống hận thức ăn ở Y Quốc đơn điệu khiến hắn không thể nếm được đồ ngon.

Đương nhiên từ đó Kim trở thành khách quen của Thực Mãn Lâu. Món ăn ở đây thật sự biến những người nước ngoài như hắn trở thành tù binh, mỗi ngày ba bữa đều đến Thực Mãn Lâu thưởng thức mỹ vị.

"Mẹ thân mến! Z Quốc thật sự là một quốc gia đặc sắc. Ta ở đây đã nếm được mỹ vị trên đời, giống như là món ăn của Thượng đế. Nếu có điều kiện, ta rất muốn người cũng được ăn thử. Lục tiểu thư là một người vô cùng thần kỳ, nàng có lẽ là thiên sứ do Thượng đế phái xuống nhân gian..." Đây là bức thư mà vị khách tóc vàng kia gửi cho mẹ mình, trong thư lúc nào cũng khen ngợi thức ăn ở Thực Mãn Lâu.

Lục Nghiên đối với vị khách nhân ra tay hào phóng này rất quen thuộc. Mỗi ngày khi nhìn thấy nàng thì vị khách nước ngoài này sẽ dùng tiếng Trung vụng về của mình mà khen nàng.

"Lục tiểu thư, người hôm nay vẫn vô cùng mê người." Nhìn thấy Lục Nghiên, Kim thập phần nhiệt tình đi đến ôm eo nàng.

Ban đầu đối với sự nhiệt tình của hắn Lục Nghiên có chút không chấp nhận được, bắt quá bây giờ đã thành thói quen.

"Cám ơn người khích lệ, Kim." Lục Nghiên cười, nói: "Người hôm nay cũng anh tuấn như bình thường."

Kim cười tủm tỉm nhìn nàng, hỏi: "Hôm nay người muốn xuống bếp ư?"

Lục Nghiên lắc đầu, nói: "Không, ta chỉ đến xem tình hình một chút."

Kim có chút thất vọng, hai tay buông ra, nói: "Thật khiến người ta thất vọng. Người biết thức ăn người làm bất luận kẻ nào cũng không sánh bằng mà."

"Nhưng ta nghĩ tay nghề đầu bếp chín ở Thực Mãn Lâu chúng ta sẽ không để cho người thất vọng." Lục Nghiên rất có lòng tin. Đầu bếp Thực Mãn Lâu hiện tại đều do nàng dạy dỗ, tay nghề tuy không bằng nàng nhưng cũng cực kỳ xuất sắc.

Kim đột nhiên nhớ ra cái gì đó, thần bí cười một cái với Lục Nghiên, nói: "Ta có cái này muốn cho người xem."

Lục Nghiên nghi hoặc nhìn hắn, Kim lấy từ trong túi ra một lon thiếc màu vàng, nói: "Đây là thịt đóng hộp công ty ta làm ra. Có điều ta cảm thấy hương vị không ổn. Không biết Lục tiểu thư có đề nghị gì không?"

Lon thiếc được mở ra, hiện ra phần thịt màu hồng nhạt bên trong. Lục Nghiên cầm thìa múc một ít nếm thử, sau đó liền lập tức lắc đầu. Hương vị này quả thực một lời khó nói hết. Lục Nghiên ăn một miếng, cảm thấy giống như đang ngược đãi đầu lưỡi của mình.

Kim giải thích: "Cái này bởi vì công nghệ đặc thù, có thể đảm bảo trong vòng ba tháng không hư, hơn nữa mang theo bên người. Nhưng mà hương vị lại kém một chút."

Nghe vậy, ánh mắt Lục Nghiên hơi hơi chớp động, hỏi: "Kim, thứ này của người là muốn bán cho quân sĩ sao?"

Kim kinh ngạc nhìn nàng, hỏi: "Tại sao ngươi lại nghĩ như vậy?"

Lục Nghiên đặt thìa xuống, nói: "Ba tháng... Chất lượng đảm bảo dài như vậy, lại dễ mang theo, trừ quân sĩ cần, ta thật sự rất khó tưởng tượng thương phẩm như vậy người còn có thể bán cho ai."

Thứ như vậy dân chúng phổ thông căn bản không cần. Hơn nữa, Kim cũng không phải thương nhân bình thường mà là quan tiếp thực của Y Quốc.

Kim bật cười, nói: "Lục tiểu thư thật thông minh."

Lục Nghiên thấy hần khen ngợi, ngẩng đầu nói: "Ta có thể giúp ngươi thay đổi hương vị thứ này, có điều Kim, nếu ta bắt đầu nghiên cứu thì thật sự rất tốn kém."

Kim nói: "Đương nhiên, ta sẽ không khiến ngươi bị thua thiệt, ta cho ngươi một cái giá!"

Hần giờ nắm ngón tay, nói: "5000 đồng đại dương, thế nào?"

Lục Nghiên mỉm cười, bắt tay hần: "Hợp tác vui vẻ"

\*

Đến khi hoàng hôn, Thực Mãn Lâu cũng ngừng kinh doanh. Lục Nghiên đi ra cửa chính, miễn cảm nhận ra có một ánh mắt đang nhìn mình, nàng quay đầu lại, kinh ngạc nhìn thấy một tiểu cô nương.

Tuy đang là mùa xuân, so mùa đông ấm áp hơn, nhưng vẫn còn khá nhiều gió, tiểu cô nương lại mặc một bộ đồ cũ nát đơn bạc, đôi giày trên chân miễn cưỡng cũng có thể nhìn. Sự âm ỉ của nàng khác hoàn toàn với bó hoa đại nhiều màu xinh đẹp được nàng ôm trong lòng, nhìn nàng trở nên vô cùng đáng yêu.

"Lục, Lục tiểu thư." Tiểu cô nương nhìn thấy Lục Nghiên, không biết phải làm sao.

Lục Nghiên có chút kinh ngạc, đi qua, cúi người xuống hỏi: "Ngươi tìm ta có chuyện gì không?"

Tiểu cô nương đỏ mặt, xấu hổ giờ hoa ra, nhỏ giọng nói: "Tặng... Tặng cho ngài."

Tặng ta? Lục Nghiên kinh ngạc. Nàng thật sự không nhận ra tiểu cô nương này.

Không cho nàng có cơ hội truy vấn, tiểu cô nương đem hoa nhét vào lòng nàng sau đó chạy thật nhanh, chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Xuân Hạnh nói: "Nhìn cách ăn mặc chắc là mấy đứa trẻ lưu lạc trong thành đã từng ăn cháo của Thực Mãn Lâu chúng ta."

Lục Nghiên cảm thấy kỳ quái hỏi: "Trẻ con lưu lạc trong thành rất nhiều?"

Xuân Hạnh gật đầu, nói: "Trước kia thì không sao nhưng hiện tại thế đạo không yên ổn, người không còn nhà để về rất nhiều. Không chỉ có trẻ em lưu lạc, còn có rất nhiều người của các thành khác."

Cho dù thời đại nào cũng có sự phân hoá giàu nghèo. Lục Nghiên đâm chiêu.

"Tiểu thư, là Cố Tứ Gia." Hòa Hương đột nhiên mở miệng.

Lục Nghiên sững sờ giương mắt nhìn lên, quả nhiên nhìn thấy Cố Tứ Gia đứng cách đó không xa.

Đáng người hần cao lớn vững chãi, tia sáng cuối cùng từ đường chân trời hắt lên người hần nhìn giống như một vị thần.

Lục Nghiên đứng sững lại một chút rồi mới tiếp tục đi về phía trước.

Trương phó quan khẽ gật đầu với Lục Nghiên, nàng nhìn sang Cố Tứ Gia, nhẹ giọng hỏi: "Tại sao Tứ Gia lại đến đây?"

Cố Tứ Gia rũ mắt nhìn nàng, nói: "Ta tới đón nàng."

Lục Nghiên cảm thấy không được tự nhiên, nói: "Thật sự không cần..."

"Ta muốn. Chỉ cần ta muốn là được." Nam nhân này đúng là rất tùy hứng..

Lục Nghiên: "..."

Hai người không ngồi xe mà chậm rãi tản bộ trên đường, kéo một chiếc bóng thật dài sau lưng. Một lúc sau thì hai chiếc bóng giao nhau lại một chỗ.

Cố Tứ Gia tự nhiên cảm lấy bó hoa trong lòng nàng, Lục Nghiên nói: "Hôm nay Kim có chuyện tìm ta, muốn ta giúp đỡ bọn họ thay đổi hương vị thịt."

Cố Tứ Gia hơi hơi nheo mắt, nói: "Kim là một thương nhân thông minh. Hần đã mở rất nhiều xưởng gia công ở khắp nơi. Chúng ta cũng có mua hàng từ hần. Có điều giá cả so với những nơi khác thì có chút đắt hơn."

Lục Nghiên nhướn mày, hỏi: "Vì sao các ngươi không tự mình mở xưởng gia công?"

Cố Tứ Gia lắc đầu, nói: "Ta cũng đã từng có ý định nhưng đáng tiếc ta không phải là người kinh thương chuyên nghiệp. Mở một xưởng gia công không đơn giản như vậy."

"Mọi người đánh nhau có phải rất thiếu đồ dùng hay không? Thiếu nhất là cái gì?" Lục Nghiên không tiếp tục đề tài đó mà đột nhiên hỏi.

"Thiếu nhất đương nhiên là súng ống đạn dược, dụng cụ chữa bệnh, nhất là thuốc hạ sốt." Cố Tử Gia không hiểu Lục Nghiên vì sao lại hỏi vấn đề này, bất quá đây cũng không phải chuyện cơ mật gì, hần liền cẩn thận nói cho nàng nghe.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 52-2: (phần 2)

Z Quốc hiện tại đang thực hiện chính sách bế quan toả cảng, thiết bị quân sự thua xa những nơi khác, bởi vậy khi bị xâm chiếm căn bản không có khả năng đánh trả. Đào tạo một đội quân không phải là chuyện dễ dàng. Quân phục trên người binh lính, còn có vũ khí trong tay, thức ăn, đồ dùng chữa bệnh đều thường xuyên thiếu thốn. Mà hiện tại Z Quốc cũng chịu cảnh chiến sự liên miên, rất nhiều quân sĩ căn bản không được chăm sóc cẩn thận.

"Rất nhiều thứ chúng ta đều phải mua từ nước ngoài. Những nước khác hoàn toàn chiếm được ưu thế liền sẽ bành trướng hơn nữa." Cố gia bọn họ cũng đỡ hơn một chút, trang bị vũ khí tương đối đầy đủ dù có quân sĩ vẫn còn sử dụng vũ khí thô sơ nhưng lại chiến đấu rất ngoan cường.

Nghe vậy, Lục Nghiên nghĩ một lát, ngắt đầu hỏi: "Vậy người xem nếu ta mở một công ty như người nước ngoài có được không?"

Cố Tử Gia sững sốt.

Lục Nghiên không để tâm tới vẻ mặt của hần, nói: "Ta kỳ thật đã có ý định này từ lâu, tại sao chúng ta cứ phải để ý tới sắc mặt bọn người nước ngoài? Loại thịt hộp này chúng ta cũng không phải không biết làm, thậm chí còn có thể làm ngon hơn bọn hần."

"... Đương nhiên, đây chỉ là ý tưởng ban đầu. Nếu ta mở một xưởng đóng hộp thì người sẽ không cần mua của người nước ngoài, ta có thể bán cho người với giá thấp. Có điều chuyện này cũng không phải dễ, nhân lực vật lực cũng rất cần..." Lục Nghiên càng nói càng cảm thấy viễn cảnh rõ ràng hơn.

Nói xong, nàng ngắt đầu nhìn Cố Tử Gia nhưng đối phương chỉ nhìn nàng bằng ánh mắt sâu hun hút.

Lục Nghiên có chút không tự nhiên, ho nhẹ một tiếng, nói: "Thật ra đây chỉ là một nguyên nhân, còn có một nguyên nhân khác... Lục Thủy Thành không phải có rất nhiều người lưu lạc không có nhà để về sao? Nếu ta mở xưởng sẽ cần công nhân, vừa vặn có thể mướn họ. Hơn nữa, làm thịt hộp cũng cần nguyên vật liệu, ta có thể tạo một quy trình khép kín, mở trại chăn nuôi heo, cũng sẽ tuyển dụng một ít công nhân."

Chuyện này trước kia Lục Nghiên đã từng nghĩ đến. Tục ngữ nói, cho người cá không bằng chỉ người cách bắt cá, nàng bỏ thí cháo và canh cứu tế cũng không phải là biện pháp tốt, phải dựa vào năng lực cùng bản lãnh của những người đó mới có thể viên mãn.

Cố Tử Gia cười, nói: "Nàng muốn thì cứ làm, lúc ta rời đi sẽ lưu lại vài người giúp nàng. Nàng cũng chỉ là một nữ hài tử, làm việc bên ngoài cũng cần có người bảo hộ. Hơn nữa nếu muốn liên lạc với ta cũng có thể truyền lời qua bọn họ."

Chuyện này Lục Nghiên cũng không cự tuyệt, có người của Cố Tử Gia bên cạnh sẽ có rất nhiều chuyện trở nên dễ dàng. Lục Nghiên hoàn toàn không biết rằng chỉ cần danh nghĩa Tứ nãi nãi của nàng thì đi lại ở toàn bộ Lục Thủy Thành cũng không ai dám khó dễ nàng.

Cố Tử Gia đưa Lục Nghiên đến cửa nhà, đứng ngay bậc thang, nói: "Ngày mai ta sẽ xuất phát. Có lẽ chúng ta sẽ có một khoảng thời gian không gặp nhau. Ta sẽ rất nhớ nàng... Tứ nãi nãi của ta."

Nghe cách hần gọi, Lục Nghiên chỉ cảm thấy mặt mình nóng bừng lên —— ai là Tứ nãi nãi của người?

Lục Nghiên định đi vào, Cố Tử Gia lại là nắm chặt tay nàng không buông, Lục Nghiên không hiểu nhìn hần.

Cố Tử Gia kéo nàng lại gần, cùng nàng đầu mũi chân lại, thấp giọng nói: "Trong khoảng thời gian ta không có ở đây, nàng nên suy nghĩ kĩ lời ta nói. Ta thật sự rất thích nàng, muốn nàng trở thành thê tử của ta."

Lục Nghiên sững sốt.

Cố Tử Gia vuốt ve gương mặt nàng, đặt vào lòng bàn tay nàng thứ gì đó lạnh lạnh.

Lục Nghiên cúi đầu nhìn thấy một món đồ màu bạc nho nhỏ - súng, nhất thời ngạc nhiên.

"Đây là loại súng nhỏ tinh xảo nhất hiện nay, nàng dùng loại này rất thích hợp. Lúc sử dụng chỉ cần ấn xuống cái cò này sau đó nhắm vào địch nhân..." Hần ôm Lục Nghiên vào lòng dạy nàng sử dụng súng.

Lục Nghiên chưa từng cùng người nào thân mật như vậy nhưng Cố Tử Gia lại đang dạy nàng bắn súng, là ý tốt của hần, Lục Nghiên làm sao có thể cự tuyệt?

"Đừng!" Viên đạn bay ra trúng một con chim cách đó không xa, độ giật nhỏ đến mức có thể bỏ qua.

Lục Nghiên trừng mắt không nghĩ rằng vật nhỏ này lại có uy lực lớn như vậy.

"Bình thường nàng đừng lấy ra, đợi đến lúc nguy cấp làm đối phương bất ngờ." Cổ Tứ Gia nói.

Lục Nghiên gật đầu, nàng đưa mắt nhìn Cổ Tứ Gia, trong lòng có chút cảm động nhưng cũng cảm thấy dở khóc dở cười. Cổ Tứ Gia có phải quá lo lắng hay không, nàng suốt ngày ở nhà cần gì đến thứ này?

Sau khi Tứ Gia rời đi, Lục Nghiên xoay người đã nhìn thấy Lục Thực và Lục Xu đứng nhìn nàng cười khúc khích.

Lục Nghiên: "..."

Lục Thực hưng phấn nhìn nàng, nói: "Tỷ tỷ, tại sao ngươi lại ở cùng một chỗ với Tứ Gia?"

"Tỷ tỷ, ngươi muốn biến thành Tứ nãi nãi sao?" Đây là lời của Lục Xu.

Lục Thực: "Oa tỷ tỷ, thứ trên tay ngươi là súng sao? Có thể cho ta chơi một chút không?"

Lục Xu: "Tỷ tỷ, Tứ Gia có phải muốn trở thành tỷ phu của ta không?"

Lục Nghiên bị bọn họ làm cho đau đầu liền không quan tâm mà đi đến chỗ con chim chết thảm dưới tàng cây kia. Lục Thực gọi nàng một tiếng, vội vàng đi theo. Tối hôm đó Cổ Tứ Gia nhận từ Hắc Dực một phần chim nướng muối ớt ngon vô cùng.

\*

Quân sĩ nước T đang hướng về phía nam. Tổng thống ra lệnh Cố tướng quân nhất định phải đánh bại người nước T. Lần này chủ soái là Cổ Tứ Gia, hấn mạng theo một đám người xông pha chiến trường vào một ngày tháng ba.

Nước T đã có sự chuẩn bị trước mới đến. Vũ khí của bọn họ rất tân tiến lại có nước Y ở phía sau viện trợ, chiến tranh trở thành một thế giằng co. Thiết bị quân sự của Y Quốc dần đầu thế giới, có sự giúp đỡ đó nước T như hổ mọc thêm cánh.

"Vũ khí lần này T Quốc dùng hẳn là do nước D chế tạo." Vừa mới đánh bại một đợt công kích từ T Quốc, bọn họ thu được một ít vũ khí. Cổ Tứ Gia lấy một cây súng trường nghiên cứu mà đưa ra kết luận này. Hắn có sự hiểu biết rất rõ với súng ống nhờ lúc du học ở D Quốc nên chỉ cần liếc một cái liền có thể nhìn ra.

Lưu loát nạp đạn lên nòng, Cổ Tứ Gia xoay người ra ngoài cửa sổ bóp cò. Chỉ nghe đoàng một tiếng, đạn bắn vào thân cây, lá rụng lả tả.

"So sánh với súng của chúng ta thì loại này tầm bắn xa hơn, uy lực cũng lớn hơn!"

Trương phó quan lắm bả nói: "Khó trách ta nhìn thấy bộ dáng quân sĩ nước T lần này rất hăng hái, thì ra là có vũ khí mới, còn được viện trợ từ nước Y."

Hắn sờ sờ túi áo lấy thuốc hút nhưng chỉ ngậm trong miệng mà không châm lửa —— Cổ Tứ Gia không thích mùi khói.

Cổ Tứ Gia vút súng trên bàn, dậm chiêu nói: "Không chỉ là súng trường, đại bác của bọn họ cũng được đổi mới, tầm bắn thêm khoảng hai thước."

Tuy nói hai mét cũng không tính là xa nhưng đôi khi chỉ cần hai mét này cũng có thể quyết định thắng bại.

Mọi người bội phục nhìn hắn, chỉ giao chiến hai lần mà Tứ Gia đã đem trang bị của đối phương nắm rõ ràng.

Cổ Tứ Gia liếc đôi môi có chút khô khốc, chỉ vào một điểm trên bản đồ, nói: "Địa thế nơi này rất thuận lợi cho chúng ta, đêm nay phải đánh vào chỗ đó."

"Vâng!"

T Quốc tưởng rằng có thiết bị quân sự tốt như vậy thì quân sĩ Cổ gia sẽ bị bọn chúng nắm trong lòng bàn tay mà không nghĩ rằng trừ lần đầu tiên giao chiến, quân sĩ Cổ gia có nếm chút khổ thì sau đó đã biến thành ngang ngửa nhau, thậm chí có vài lần T Quốc bọn họ còn bị đánh tan tành.

Thật sự là một cục xương khó gặm! - người phụ trách bên nước T thầm thì trong lòng. Bất quá xem xét tình hình chiến đấu thì bọn họ vẫn có lợi hơn, quân nhu không thiếu mà tiếp tế cũng đang trên đường đến, nếu đánh lâu dài bọn họ cũng không sợ.

Còn tình hình bên Cổ gia lại không tốt chút nào.

Nhân viên hậu cần có chút lo lắng sẽ nhanh không còn gạo nấu cơm, hỏi: "Tứ Gia, lương thực khi nào sẽ đến a? Mọi người húp cháo đã hai ngày rồi, nếu còn tiếp tục như vậy thì sẽ không có chút khí lực nào mà giết địch mất."

Không có dầu muối cũng cho qua đi, nhưng ngay cả cơm khô cũng không đủ ăn, trong bụng chỉ một ít nước lỏng thì khí lực ở đâu ra?

Cổ Tứ Gia nhíu mày gọi Trương phó quan đến nói vài câu, Trương phó quan đáp một tiếng sau đó gửi điện báo đến Lục Thủy Thành.

Nuôi binh là một việc đốt tiền. Từ hai năm trước vật tư từ bên trên giao tới càng ngày càng ít, thậm chí giống như lần này vậy, chiến sự khốc liệt mà vật tư đã rất lâu không nhận được. Chuyện như vậy cũng không phải chưa từng thấy. Có thể nói binh lính Cổ gia chính là do tự mình Cổ gia nuôi dưỡng. Đương nhiên đây cũng là tình hình phổ biến ở Z Quốc, tất cả mọi người đều khổ khó.

Tình hình chiến đấu truyền đến Lục Thủy Thành, trà lâu nào cũng có người nghị luận về vấn đề này —— Cổ gia chính là sự đảm bảo an toàn của Lục Thủy Thành, mọi người đều cực kỳ lo lắng.

Lục Nghiên vừa thăm thính tin tức chiến trường, vừa cố gắng xử lý mọi việc ở Thực Mãn Lâu. Tiền lời gần đây của Thực Mãn Lâu đã được Lục Nghiên dùng để hoàn trả tám ngàn lượng cho Kim Ngân Phường. Sau khi thanh toán dứt điểm nợ nần, trên dưới Lục gia thở ra nhẹ nhõm vô cùng.



"Tứ nãi nãi, hi vọng ngài có thể minh bạch, không phải Kim Ngân Phường chúng ta làm khó Lục gia mà có người muốn Lục gia các người tàn bại." Tàn gia đến lấy tiền đột nhiên nói với Lục Nghiên. Hắn cũng không muốn đắc tội Cổ gia cho nên nguyên ý bán chút nhân tình.

Nghe vậy, Lục Nghiên gật đầu, nói: "Đa tạ Tàn gia báo cho biết. Chuyện này Lục gia chúng ta sẽ tự mình điều tra."

Lục Nghiên cũng không phải chưa từng điều tra, chỉ là thiếu niên mang Lục Thực đến sông bạc đã xuất ngoại, muốn điều tra cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Ban đầu Lục Nghiên còn thường xuyên chuyện ở tiền tuyến, bắt quả rất nhanh năng liên bận rộn. Lục Nghiên dùng năm ngàn đồng đại dương Kim thanh toán mở một trang trại nuôi heo, còn xây một nhà xưởng.

Đối với việc Lục Nghiên xây dựng nhà xưởng, Kim tỏ vẻ không hiểu. Lục Nghiên cười nói: "Kim người không hiểu. Ta chỉ hi vọng người của nước ta không cần vì thịt hộp mà chịu sự đối đãi không công bằng."

Trước khi mở xưởng đồ hộp, Lục Nghiên đã từng khảo sát. Nàng nói: "Một hộp thịt như vậy các người bán cho quốc gia khác chỉ có mười đồng, vậy mà bán cho người của nước Z tận ba mươi đồng."

Kim trầm mặc, hẳn là người Y Quốc mà Y Quốc hiện tại là thế lực mạnh mẽ nhất trên thế giới nên hẳn không thể hiểu cảm giác của Lục Nghiên. Bắt quả Lục Nghiên cũng không mong hắn hiểu được, nàng chỉ muốn làm những gì mình suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 53

Đây là lần đầu tiên Lục Nghiên mở công ty, có rất nhiều chuyện chưa tiếp xúc bao giờ nên không thể tránh khỏi sai sót. Quả thực bận rộn đến mức muốn phân thân làm hai mảnh mới đủ dùng.

Vị trí xưởng đóng hộp là ở ngoài thành, nền tảng vốn là một nhà máy dệt địa phương. Công ty dệt này trước kia làm ăn rất thịnh vượng nhưng thị trường hiện nay xuất hiện quá nhiều mẫu mã đẹp, giá cả lại rẻ hơn nên dần dần không còn ai hỏi đến hàng dệt may thủ công địa phương nữa. Công ty không thể duy trì được lâu đành bán cho Lục Nghiên với giá 3000 đồng đại dương.

Lục Nghiên đi cùng vài người đến xem tình trạng xưởng. Lúc nàng đến mua, ông chủ ở đây cũng mang những thứ vải không thể bán được gói lại cho nàng một giá thấp tổng đi.

"Những tấm vải này rất đẹp nha. Ồ, là màu xanh lục lại mềm nữa a, làm xiêm y chắc chắn sẽ khiến da đẹp hơn." Xuân Hạnh và Hòa Hương lật tới lật lui!ấy miếng vải nghị luận.

Lục Nghiên xem một chút thấy chất lượng vải không tệ lắm, đáng tiếc vì là thuần thủ công nên giá cả tự nhiên không rẻ, không tránh khỏi bị vải dệt bằng máy đào thải. Cùng chất liệu nhưng màu sắc, họa tiết đẹp và phong phú hơn, giá cả lại rẻ nên người ta đương nhiên sẽ chọn vải dệt bằng máy.

Xuân Hạnh hỏi: "Tiểu thư, vải này định xử lý như thế nào?"

Trong lòng Lục Nghiên đã sớm có an bài, nói: "Các người tìm thợ dùng vải này làm thành những bộ trang phục may sẵn mà nam nữ gì cũng có thể mặc được."

Nói xong nàng ra phía ngoài nhìn ngắm. Bên ngoài xưởng còn có một khoảng đất trống rất lớn, Lục Nghiên suy nghĩ một lát liền nói: "Tìm thêm vài thợ xây. Ta muốn xây một căn nhà ở đây."

Xuân Hạnh đáp một tiếng.

Lục Nghiên quay đầu nhìn bọn người Xuân Hạnh. Ngoại trừ Xuân Hạnh, bên người nàng còn có hai thanh niên cao lớn do Cổ Tứ Gia phái tới, một tên là Liễu Ngưu, một người là Sứ Phương. Tuy không nhiều người nhưng hiệu suất rất tốt.

Mấy tấm vải kia không cần làm quần áo đẹp để gì, chỉ cần có thể mặc được là được. Những bà nội trợ kỹ thuật bình thường ở Lục Thủy Thành cũng có thể làm nên Lục Nghiên chọn họ mà loại bỏ những vị thêu nung chuyên nghiệp Xuân Hạnh mời đến.

"Ta không cần làm quần áo xinh đẹp, chỉ cần biết may và một chút cũng có thể làm. Số tiền mỗi một vị thêu nung có thể thuê được mười mấy phụ nhân phổ thông" Lục Nghiên nói với Xuân Hạnh, thấy nàng có vẻ suy sụp, dừng một chút lại bổ sung: "Do ta không nói rõ với người quần áo này làm cho công nhân trong nhà máy mặc." Công nhân nàng muốn thuê là người chạy nạn tới Lục Thủy Thành không có việc làm. Bọn họ có khi đến cả quần áo mặc cũng không có.

Xuân Hạnh minh bạch ý tứ của Lục Nghiên lập tức mời đến những phụ nhân cùng các tiểu cô nương biết may vá ở Lục Thủy Thành. Chi phí nàng trả cho một bộ y phục tận ba đồng tiền, một trăm bộ là ba trăm đồng nên mọi người làm việc vô cùng tích cực. Rất nhiều gia đình kéo tất cả phụ nữ trong nhà đến bởi vì số tiền kia. Sau một tuần, số lượng xiêm y cần thiết được hoàn thành.

Bên cạnh đó, công nhân xây dựng nhà máy cũng đã bắt đầu làm việc. Không cần quan tâm đẹp hay xấu, chỉ cần đủ độ lớn để chứa nhiều người, một gian phòng ít nhất có thể đủ chỗ cho vài chục người.

Xưởng sản xuất thịt hộp cũng cần có máy móc, những thứ ấy là do Kim bán cho Lục Nghiên, giá cũng cũng rất rẻ. Nhưng hắn có yêu cầu, chính là muốn nàng làm

canh hải sản cho hân. Kim còn nhớ rất rõ mùi vị canh hải sản lần trước, ngon đến mức khiến vô số người lưu luyến không quên, hân cũng là một trong số đó.

Sau một tháng, mọi việc cũng đã ổn thỏa. Trong thành, khi mọi người vẫn sinh hoạt bình thường thì ngoài thành đã có một xưởng gia công chuẩn bị thành lập, hiện tại chỉ cần thiếu tuyển chọn công nhân.

\*

Tiểu Tài bán báo gần đây đã bị mất việc. Công việc này mặc dù mệt mỏi, suốt ngày la hét ngoài đường nhưng lại là việc tốt nhất hân có thể tìm được. Đôi khi gặp được khách nhân hào phóng, hân sẽ được thưởng thêm vài đồng tiền tiêu vặt, đó là nguồn thu nhập duy nhất của hân. Thu nhập của hân dùng để nuôi dưỡng những hài tử khác, bây giờ mất việc làm sao có thể khiến hân không buồn?

"Lão đại, lão đại, có việc làm!" Một đám hài tử chạy vào, thập phần hưng phấn.

Bọn họ đều là những đứa trẻ lưu lạc, tổng cộng có hơn hai mươi người, đứa lớn tuổi nhất chính là Tiểu Tài nhưng chỉ 15 tuổi, đứa nhỏ nhất mới ba tuổi.

Tiểu Tài nhìn về phía bọn họ, miễn cưỡng sốc lại tinh thần hỏi: "Các người nói gì?"

"Lão đại, có việc làm rồi."

"Đúng vậy, có một xưởng gia công đồ hộp mới mở cần người, bao ăn bao ở, một tháng còn có lương là một đồng đại dương." Bọn trẻ mới nói hai ba câu thì tiểu Tài đã hiểu rõ sự tình. Bao ăn bao ở, một tháng lại còn được một đồng đại dương, điều kiện thật sự quá tốt như vậy lại khiến tiểu Tài có chút do dự, không biết có điều gì mờ ám hay không.

Một tiểu nha đầu tên Nhu Nhu đột nhiên mở miệng nói: "Đúng rồi, xưởng đóng hộp này là do ân nhân của người mở ra, là vị Đại tiểu thư Lục gia a."

Nghe vậy, Tiểu Tài sững sốt, giật mình hỏi lại: "Lục tiểu thư?"

Những hài tử khác không hẹn mà cùng gật đầu. Lục Nghiên không biết trong lòng những hài tử đó nằng giống như tiên nữ, là người mang đến hy vọng cho bọn hân.

Tiểu Tài suy tư một chút, nói: "Chúng ta đi xem."

Tin tức tuyển dụng của xưởng gia công được dán bên ngoài từ lâu làm rất đông người vây xung quanh. Điều kiện tốt như vậy quả thực khiến người ta cảm thấy khó tin, vì vậy rất ít người dám đăng ký.

Tiểu Tài mang theo một đồng hài tử chui vào, lớn nhỏ đều có, nhìn qua cực kỳ náo nhiệt. Bên cạnh có người biết chữ giải thích ý tứ bên trên cho người không nhận rõ mặt chữ, tiểu Tài cẩn thận lắng nghe, không chút do dự đi đến bàn phụ trách tuyển dụng.

"Các người nhận người có hạn chế tuổi hay không? Ngài thấy ta thế nào?"

Tiểu Tài một chút cũng không lưỡng lự, miệng lưỡi rõ ràng tron tru hỏi.

Người phụ trách nhìn hân, gật đầu nói: "Hơn mười tuổi thì có thể được tuyển."

Hai mắt tiểu Tài sáng lên, nói: "Chúng ta có tám người phù hợp điều kiện, đều có thể vào làm chứ?"

Người phụ trách gật đầu, hỏi tên họ của bọn họ, ghi vào trong sổ, sau đó nói: "Công nhân nhà máy chúng ta một tháng được một đồng đại dương tiền lương, bao ăn bao ở. Nếu biểu hiện thật tốt còn có thể được thưởng thêm."

Chương trước quá dài chương này quá ngắn:)))

Bạn nào đang đợi bộ Nghi Tu truyền thì đợi ta 1 ít thời gian nữa nha, bộ đó nhiều chỗ khó quá nên ta lười ghê:)))

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 54

Khoảng sân đối diện xưởng đóng hộp vừa được xây dựng một ký túc xá cho công nhân, một phòng có thể ở mười mấy người. Tiện nghi ở đây không bằng nhà đơn nhưng đối với những người ngay cả chỗ đặt chân cũng không có như tiểu Tài thì một nơi vừa có thể che gió che mưa, vừa có thể ngủ nghỉ an ổn cũng đã đủ rồi.

Đây là lần đầu tiên Lục Nghiên điều hành công ty nên những chỗ không hiểu liền sẽ đi hỏi Kim. Kim là người rất nhiệt tình, đương nhiên một phần cũng vì mỹ thực của Lục Nghiên đã làm hân mê muội nên hân nguyện ý giúp nằng không điều kiện. Có điều với việc xưởng đóng hộp mà tạo quá nhiều lợi ích cho người khác Kim lại có vẻ không đồng ý.

"Lục Nghiên, Z Quốc các người không phải có câu ‘Phi gian bất thương sao’? Thương nhân coi trọng lợi ích, điều kiện của người thật sự không ổn. Đáng ra người không cần thanh toán một đồng đại dương kia, chỉ cần bao ăn bao ở là đã có thể thuê đủ công nhân." Theo Kim lợi ích Lục Nghiên đưa ra chính là ngu xuẩn. Vừa bao ăn ở vừa trả tiền lương, nếu xưởng đóng hộp không có lời thì Lục Nghiên chắc chắn sẽ phá sản.

"Người vì công ty đã bỏ ra bao nhiêu chi phí, thêm hành động này thật sự quá ngu xuẩn." Kim tùy tiện nói. Phải biết những từ này có bao nhiêu nặng nề.

Tuy vậy Lục Nghiên chỉ mỉm cười. Những chuyện cần làm Lục Nghiên sẽ không bao giờ vì người khác nói hai ba câu sẽ dao động thay đổi.

Nàng thoải mái nói: "Kim, người biết rõ mong muốn mở xưởng đóng hộp ban đầu của ta không phải vì kiếm tiền."

Có lẽ người khác sẽ nói nàng chẳng qua là giả nhân giả nghĩa, nhưng nàng muốn làm chuyện trong phạm vi mình có thể giúp cho bọn họ. Cho người cá không bằng chỉ người cách bắt cá, bở thì canh cháo chỉ có thể nhất thời không giúp được cả đời, căn bản không có giải quyết được vấn đề tận gốc rễ. Vì vậy Lục Nghiên mới nghĩ đến chuyện mở xưởng, cho những người này một cơ hội làm việc, để bọn họ có thể nuôi sống chính mình. Mở xưởng cũng không phải dùng tiền của Lục gia mà là dùng 5000 đồng đại dương Kim trả cho Lục Nghiên và 8000 đồng đại dương tiền riêng nàng dành dụm. Có điều 8000 này lúc Tết đã sắm sửa hết một ít nên đã có chút hụt đi, vì vậy xưởng đóng hộp phải nhanh chóng đi vào hoạt động và sinh lời.

Lúc mở công ty, Lục Nghiên đã từng nói qua với cha mẹ mình. Lục lão gia khi ấy nói nàng có thể dùng tiền của Lục gia, bất quá Lục Nghiên đã cự tuyệt. Xưởng đóng hộp là do nàng tự mở nên nàng muốn tự lo mọi thứ từ tiền tài đến nhân lực. Nàng làm sao có thể dùng tiền của người khác thoả mãn dục vọng bản thân?

"Xưởng đóng hộp sau khi thành lập nhất định có thể kiếm tiền." Lục Nghiên nhìn về phía Kim.

Dung mạo hoàn mỹ, con người ánh lên sự tự tin, nàng hỏi lại Kim: "Kim, người cảm thấy dựa tay nghề của ta thì xưởng đồ hộp sẽ phá sản sao?" Nếu nói nàng quá tự tin vào xưởng đồ hộp chỉ bằng nói nàng tự tin vào tay nghề của mình thì đúng hơn. Nàng chắc chắn rằng mình có thể khiến xưởng đồ hộp làm ra tiền.

Kim sợ hãi nhìn về phía Lục Nghiên, nói: "Lục a, người thật sự là một vị nữ nhân thú vị. Đặt cùng chỗ với đất nước thần kỳ này thì người đúng là một Thiên Sứ nhân từ."

Lục Nghiên mỉm cười, nàng biết 'Thiên Sứ' ở đây giống như tiên nữ ở Z Quốc, là nhân vật mỹ lệ trong thần thoại. Có điều, nàng không thấy mình có thể so sánh với Thiên Sứ.

"Kim, người biết ta thực sự cần người giúp. Rất nhiều chuyện ta không thể giải quyết." Lục Nghiên đây cũng chỉ là một đại cô nương lên kiệu xuống xe, lần đầu mở công ty không thể không cần người khác giúp đỡ. Còn Kim vô tình lại là người thích hợp nhất.

Hắn nhiệt tình vui vẻ, tuy là con buôn nhưng lại không phải người xấu, thậm chí còn thập phần yêu thích Lục Nghiên, yêu thích mỹ thực của nàng.

"Đương nhiên!"

Kim khoa trương nói lớn tiếng, nói: "Vi phụ nữ phục vụ là vinh hạnh của ta."

\*

Tin tức Đại tiểu thư Lục gia mở xưởng đồ hộp rất nhanh truyền khắp Lục Thủy Thành, gây tò mò cho rất nhiều người. Vị Lục tiểu thư này hiện tại là người được bàn tán nhiều nhất thành. Trước kia không phải là chuyện trù nghệ của nàng làm mọi người khiếp sợ thì cũng là quan hệ của nàng với Cố Tứ Gia. Tuy hiện tại không nghe tin tức gì từ hai nhà Lục Cố nhưng không phải thủ hạ Cố Tứ Gia cũng đã gọi nàng là Tứ nãi nãi sao? Giữa hai người nhất định là vấn đề đã đóng thuyền!

Đến khi mọi người nghe được lương ở xưởng đóng hộp đã thực sự khiến ai cũng phải kinh ngạc. Bọn họ không phải ghét bỏ lương quá thấp mà là vì quá tốt đến mức không thể tin nổi. Bao ăn bao ở không nói, còn được mỗi tháng một đồng đại dương, bọn họ thật sự tưởng rằng mình hoa mắt nhìn lầm.

"Trên đời này chuyện được ăn ở không trả tiền mà còn được tiền, nói bên trong không có mờ ám ta tuyệt đối không tin."

"Ta nghe nói xưởng mở là muốn làm điều xấu. Ta còn nhận được tin tức là những công nhân đó được bán sang nước ngoài nha."

"Thật sự có loại sự tình như vậy sao? Nhưng mà Lục tiểu thư có phải người như vậy không?"

"Ai biết được? Bất quá cũng có điểm tốt a."

...

Lục Nghiên chưa từng nghĩ đến việc nàng đưa ra nhiều ưu đãi như vậy lại trở thành chuyện nan giải cho việc tuyển người ở xưởng đóng hộp. Đúng là làm cho nàng dở khóc dở cười. Nhưng xưởng đồ hộp cũng tuyển được một nhóm người tuy rằng chỉ là những hài tử. Mười mấy hài tử này có lẽ là trẻ em cơ nhỡ trong thành, ngoại hình coi như sạch sẽ nhưng quần áo chỉ có thể che đậy được thân thể.

Hoài Thanh nhìn mấy đứa trẻ choai choai trước mặt liền thở dài. Hắn được Lục Nghiên mời đến quản lý xưởng nên hiểu rõ mục đích nàng mở xưởng, lúc này cũng không lộ ra cảm xúc không nên có nào. Hắn ôn nhu nói rõ điều kiện của xưởng, xác nhận mọi người hiểu rõ rồi đưa họ đồng cho bọn hắn ký.

"Xưởng chúng ta làm tất cả các ngày trong tuần, mỗi tháng được nghỉ hai ngày. Trong hai ngày này có thể nghỉ cũng có thể đi làm, nếu đi làm thì tiền lương sẽ được nhân đôi." Chính Hoài Thanh cũng cảm thấy điều kiện như vậy tốt đến mức dọa người. Đáng tiếc cho tấm lòng của tiểu thư lại bị nhiều người lấy dạ tiểu nhân đo lường.

Hợp đồng sau khi ký xong thì chia làm hai bản, Hoài Thanh đưa cho bọn tiểu Tài một phần nói: "Hợp đồng này các người tự mình giữ một phần. Ta có thể hỏi các người một chuyện không? Người ta đều cho rằng xưởng chúng ta có điều khuất tất, các người chẳng lẽ không sợ... Chúng ta thật sự là loại thương nhân xấu kia?"

Tiểu Tài nhìn hắn cười, rõ ràng chỉ là một đứa nhóc choai choai nhưng trên người lại có chút bình tĩnh của người lớn. Hắn nói: "Cái mà ta tin tưởng không phải xưởng đóng hộp của các người mà Lục tiểu thư."

Hoài Thanh sững sốt, trong lòng có chút ám. Hắn hiểu rằng những hài tử trước mắt này đã từng nhận ân huệ của Lục Nghiên rồi ghi tạc điều ấy trong lòng, vì nàng mà nguyện tín nhiệm tất cả.

Tuy có nhiều người vẫn còn mang nghi vấn trong lòng nhưng xưởng đóng hộp vẫn chiêu mộ đủ người rất nhanh. Những người này đều là gia cảnh khó khăn hoặc là dân chạy nạn từ tỉnh khác đến Lục Thủy Thành, chỉ có thể dựng lều cư ngụ vô cùng khổ cực, tất cả bọn họ đều từng ném qua canh cháo bỏ thí ở Thục Mãn Lâu.

Những người này gây cho người ta cảm giác u ám, đôi mắt đen tối không chút ánh sáng, không có bất cứ sức sống nào, giống như một cái xác, bọn họ đều bị chiến tranh biến thành như vậy. Không chỉ bọn họ, rất nhiều nơi ở Z Quốc đều là như vậy. Bọn họ bị chiến tranh áp bức, kẻ sinh nhai gây áp lực sắp sập đổ.

"Ta tin Lục tiểu thư sẽ không gạt chúng ta."

Đây là lý do Hoài Thanh nghe nhiều nhất, còn những người khác là do kẻ sinh nhai bức bách không còn biện pháp nào khác, bắt buộc phải đánh cuộc một phen.

Hoài Thanh đầu tiên không đưa bọn họ đến xưởng đồ hộp ở ngoại thành mà dẫn đến nhà tắm công cộng để bọn họ tắm rửa sạch sẽ còn đưa mỗi người một bộ quần áo màu sắc hoa văn giống nhau.

Hoài Thanh nói: "Việc chúng ta làm là gia công nên yêu cầu đầu tiên các người phải sạch sẽ. Nếu như ta phát hiện các người không giữ vệ sinh thì sẽ trực tiếp sa thải, các người hiểu chưa?"

Đến khi những người này tắm rửa sạch sẽ, Hoài Thanh mới dẫn bọn họ đến xưởng đóng hộp. Những người này có chút hưng phấn, ánh mắt u ám ban đầu có chút sáng lên —— bọn họ đang được mặt đồ mới trên người, gia đình bình thường một năm cũng chưa chắc có thể mặc được đồ mới.

"Chất vải này cũng là hàng tốt!" Có nữ nhân biết chút may vá hưng phấn kéo kéo quần áo mình, nói: "Không hề thô ráp chút nào."

Đến xưởng đóng hộp, mọi người nhìn kiến trúc ở đây xong trên mặt không nhịn được tươi cười. Có người dẫn bọn họ đi lĩnh chăn bông, mỗi người đều có thể nhận đến một tấm chăn bông, đắp vào rất ấm áp. Đến mùa đông, bọn họ cũng không sợ lạnh.

"Quả thực giống như nằm mơ vậy." Có người thì thào, đôi mắt ngập nước không ngừng chớp.

Ở ký túc xá, mười người một phòng, giường là giường gỗ bình thường, chậu rửa để dưới gầm giường, phòng ở khá rộng, việc đi lại không thành vấn đề.

"Oa, là giường a!" Tiểu Tài bọn họ vừa đi vào, nhìn thấy chiếc giường ngay ngắn chỉnh tề nhìn không được lộ ra tính khí trẻ con, nhào lên giường lăn vài vòng.

Thạch Đầu ôm chặt quần áo của mình trong lòng, vui mừng nói: "Đồ mới, là đồ mới."

Cho dù trước kia, khi cha mẹ họ chưa bị người nước T giết chết thì hơn một năm mới có đồ mới.

Tiểu Tài cũng có chút vui mừng, nhưng tính tình hắn vốn trầm ổn, nói: "Lục tiểu thư đối với chúng ta tốt như vậy, chúng ta nhất định phải cố gắng làm việc báo đáp nàng, biết chưa?"

Mọi người nghiêm túc gật đầu. Không chỉ bọn họ, trong lòng những người khác cũng thấy kích động vô cùng, tràn đầy cảm kích Lục Nghiên. Đối với bọn họ mà nói, Lục Nghiên giống như phụ mẫu tái sinh, mang đến hi vọng cho bọn họ.

Bọn họ nhất định sẽ cố gắng làm việc chăm chỉ báo đáp Lục tiểu thư. Bọn họ cam đoan!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thục Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 55

Kinh doanh là việc không hề đơn giản. Khi Lục Nghiên bắt đầu kinh doanh mới biết điều đó, có điều nàng không phải là người dễ bỏ cuộc đành cắn răng tiếp tục. Bởi vì Lục Nghiên không có nhiều tiền mà điều gì cũng cần phải chi tiêu nên nàng mất hai ngày làm một bản dự toán, khống chế thu chi trong phạm vi của mình.

Máy móc trong xưởng đóng hộp là mua từ chỗ của Kim, hắn để lại cho nàng giá vốn nhưng đối lại Lục Nghiên phải làm cho hắn một bữa đại tiệc.

Thịt, cá, hoa quả đóng hộp hiện tại trên thị trường về ngoài đều rất bắt mắt nhưng hương vị lại không ngon cho lắm, dầu lưỡi xoi mới như Lục Nghiên cảm nhận thật sự không thể nhập khẩu. Lục Nghiên múc một thìa thịt hộp loại cuối cùng lên cho vào miệng sau đó đặt xuống bàn, lấy khăn lau miệng. Nàng mua tất cả các loại đồ hộp có thể trên thị trường để nếm thử, đối với nàng, ăn những thứ này đúng là tự ngược đãi bản thân.

Đầu lưỡi Lục Thực trước giờ rất kén chọn, sau này lại càng bị tay nghề của Lục Nghiên làm cho khó tính hơn, hắn ăn vào một miếng liền không khách khí phun ra, vẻ mặt ghét bỏ nói: "Đây là thứ gì? Đồ hộp của người nước ngoài mùi vị là như vậy sao?"

Lục lão gia nếm thử, sau đó lau miệng nói: "Người nước ngoài không có chiến xảo nấu nướng nhiều như chúng ta. Nói đến thức ăn, vẫn là ẩm thực ở Z Quốc chúng ta là tốt nhất."

Lục Nghiên nói: "Những loại này đều không thể ăn được, không thể làm giống bọn họ. Tự con sẽ nghiên cứu một chút."

Việc nghiên cứu cũng không mất quá nhiều thời gian. Đến chiều, trước mặt bọn họ đã có vài loại đồ hộp khác nhau, vừa có thịt vừa có cá.

"Mọi người nếm thử xem hương vị loại nào ngon hơn." Lục Nghiên đối với thức ăn mình làm rất có lòng tin.

Thịt mà Lục Nghiên sử dụng đa phần là thịt heo, thành phẩm được trưng ra một màu hồng nhạt rất đẹp. Lục Nghiên làm mấy mùi vị như chua cay, ngọt, cay nồng, còn có vị cơ bản.

Lục Thực xúc một thìa cho vào miệng, hần ăn loại cay nồng. Mùi thịt hoà cùng với hỗn hợp gia vị ăn vừa cay vừa nồng, bên trong còn được cho vài miếng ớt để gia tăng cảm giác, thật sự rất ngon.

"Ngon lắm!" Sau khi ăn một miếng, hai mắt Lục Thực sáng lên. Có thể làm cho hần khen một chữ ngon, đối với những người khác đã là rất tốt.

Lục Nghiên cũng ăn thử, cảm thấy vừa lòng, quyết định mấy vị này đều sẽ sản xuất.

\*

Bên trong xưởng đóng hộp có một căn tin phát bánh bao, mỗi ngày đều sẽ được ăn đến no, vì vậy công nhân làm việc rất hăng say. Rất nhanh, mẻ đồ hộp đầu tiên đã được xuất xưởng.

Hộp đựng làm bằng thiết, bao bì đóng gói cũng không đa dạng cho lắm, chỉ in một chữ ‘Lục’ bên trên. Lục Nghiên ném thử thấy vì là máy móc làm ra nên hương vị hơi kém so với nằng một chút nhưng ngon hơn những loại khác trên thị trường rất nhiều.

Nàng đem đến cho Kim thử, hần nhanh chóng bị chinh phục, la lớn sợ hãi, khoa trương khen ngợi Lục Nghiên. Tuy rằng Kim cũng mở xưởng đồ hộp nhưng không hề có địch ý với Lục Nghiên, còn nhờ Lục Nghiên thay đổi hương vị của bọn họ. Đồ hộp hần sản xuất đa phần là cá, còn Lục Nghiên lại có vẻ làm thịt nhiều hơn, hai loại khác nhau nên không có ảnh hưởng gì.

Lục Thực đối với việc này có chút khinh thường, nói thầm “Đúng là người nước ngoài. Văn hoá ẩm thực của Z Quốc chúng ta là bác đại tinh thâm (\*), thức ăn mỹ vị không biết bao nhiêu mà kể, không phải chỉ có một thứ, có gì cần phải kinh ngạc?”

So với đồ hộp của nước ngoài, thứ mà Lục Nghiên làm ra bất kể bề ngoài hay mùi vị đều hơn xa những loại khác.

Mẻ đầu tiên làm ra, Lục Nghiên không đem bán ra thị trường mà sai Liễu Ngu liên lạc với Cố Tư gia quân nằng chỉ lấy giá thấp, đưa những cái này ra chiến trường. Lúc trước nằng đã từng nói với Cố Tư Gia là nếu xưởng đồ hộp được xây dựng xong sẽ tuyệt đối bán cho hần với giá thấp.

Tình hình chiến sự ở chỗ Cố Tư Gia lúc này đang vô cùng gay gắt. T Quốc vốn cho rằng trang bị của chúng rất hoàn mỹ, chiến thắng đã nằm trong lòng bàn tay nhưng lại không nghĩ quân địch lại ương ngạnh như vậy, mấy lần xung đột đều là đối phương chiếm lợi thế khiến cho sĩ khí quân lính đều bị ảnh hưởng.

Cố Tư Gia ngồi trên ghế, gương mặt lạnh lùng, quân phục trên người nguyên bản sạch sẽ phẳng phiu đã muốn ô ւế. Hần gõ bàn, nói: "Trang bị của T Quốc hoàn mỹ hơn chúng ta, cho nên không thể liều mạng với bọn họ, như vậy người thua thiệt sẽ là chúng ta."

Bởi vì trang bị thua kém T Quốc nên Cố Tư Gia không dám liều mạng mà áp dụng chiến thuật du kích, địch lui ta tiến, địch bất động ta động, thường xuyên qua lại đã khiến sĩ khí đối phương chịu ảnh hưởng lớn, quân đội Z Quốc hiện tại ngược lại chiếm được ưu thế rất lớn.

"Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt (\*\*). Sĩ khí T Quốc hiện tại không lớn bằng lúc trước, đây là cơ hội tốt nhất. Tục ngữ nói, đánh rắn đánh bảy tác (\*\*\*), muốn đánh thì phải đánh cho bọn họ không còn đường sống!" Ngữ khí Cố Tư Gia tuy bình tĩnh nhưng ý tứ trong lời nói lại làm cho người ta chấn động.

Trương phó quan vỗ tay một cái, hưng phấn hỏi: "Tư Gia, làm ngay bây giờ sao?"

"Ha, ta đợi ngày này đã rất lâu. Ta phải đem những tên nhãi ranh T Quốc này đá ra khỏi Z Quốc chúng ta!" Những người khác tinh thần cũng thập phần phấn khởi, những tên T Quốc cần rở, đá các người về nhà.

Đang nói, nhân viên đưa tin đột nhiên đem đến một tờ điện báo, thấp giọng nói: "Tư Gia, có điện báo từ Lục Thủy Thành."

Cố Tư Gia nhận lấy nhìn thoáng qua, khuôn mặt lạnh lùng trở nên nhu hoà đi rất nhiều, con ngươi nặng nề cũng mang theo vài phần dịu dàng ảm áp, quả thực khiến bọn người Trương phó quan nhìn thấy chấn động.

"Hai ngày nữa sẽ có một đám vật tư đưa tới, các người chú ý tiếp nhận." Cố Tư Gia xếp thư lại, không đưa cho người khác mà bỏ vào túi mình.

Bọn người Trương phó quan nhìn nhau —— có chuyện a!

Tư Gia vừa đi, mọi người vây lấy nhân viên đưa tin, hắc hắc cười, hỏi: "Nói mau, điện báo vừa rồi là ai gọi tới, nói gì?"

Nhân viên đưa tin nói: "Là tướng quân gọi tới, trong đó nói sẽ có một ít quân nhu vật tư đưa tới, cũng không có gì..."

Những người khác ồ một tiếng, có chút thất vọng, lại nghe hần đột nhiên: "Đúng rồi, trong điện báo hình như còn nhắc đến cái gì Lục tiểu thư, cũng không biết là ai?"

Bọn người Trương phó quan sững sốt, một người trong đó vỗ một cái vào mũ nhân viên đưa tin kia, nói: "Lục tiểu thư người cũng không biết, đó là Tử nãi nãi của chúng ta."

Nhân viên đưa tin: "...". Hần không biết tin tức này a.

Vật tư rất nhanh liền đưa đến chiến trường. Nghe tin, Cố Tư Gia cảm mũ đội lên, nói: "Ta đi xem thử."

Bọn người Trương phó quan nhìn nhau, vội vàng đuổi theo.

Một thùng vật tư quân đội màu xanh đang được dỡ xuống, hậu cần viên nhìn chăm chăm, ánh mắt đỏ lên. Một thùng rồi lại một thùng, tất cả đều là thịt, có chừng trên

trăm thùng.

"Tổng cộng 325 thùng thịt. Thỉnh ký nhận!"

Mở thùng ra, bên trong toàn là hộp thiếc. Cổ Tứ Gia cầm một hộp nhìn thoáng qua liền thấy trên hộp thiếc có một chữ 'Lục'.

Sử Phương xuống xe đi đến chỗ Cổ Tứ Gia hành lễ, kêu một tiếng: "Tứ Gia."

Cổ Tứ Gia thấy hắn, hơi hơi nhú mày, nói: "Không phải kêu người ở cạnh Lục tiểu thư sao?"

Sử Phương giải thích: "Là Lục tiểu thư phân phó ta tới đây mang một số thứ cho ngài." Nói xong hắn đưa ra một cái rương gỗ, thùng này so với những cái khác đẹp hơn.

Nghe là Lục Nghiên đưa, trong lòng Cổ Tứ Gia có chút động.

Bọn người Trương phó quan tò mò nói: "Lục tiểu thư đưa cái gì?" Đáng tiếc, mặc kệ bọn họ tò mò như thế nào, Cổ Tứ Gia hoàn toàn không có ý nói ra.

"Những thứ này phân cho người bên dưới, cũng nên cho bọn họ ăn một bữa ngon." Phân phó xong, Cổ Tứ Gia xoay người rời đi, chỉ để lại mấy người Trương phó quan ngóng trông theo dõi bóng dáng hắn.

—— Trong rương kia đến cùng là gì a!

"Sử Phương." Trương phó quan ôm đầu Sử Phương, cường chế kéo hắn đến nói chuyện, hỏi: "Tứ Gia kêu người đi theo Lục tiểu thư. Thế nào?"

Sử Phương cũng là thủ hạ Cổ Tứ Gia, cùng bọn người Trương phó quan vô cùng quen thuộc.

Sử Phương sờ đầu nói: "Cũng không tệ lắm, Lục tiểu thư rất ôn hòa, hào phóng. Ít nhất, mỗi ngày bánh bao lớn quân đủ."

"Được lắm tiểu tử!" Những người khác cũng vui mừng cho hắn. Sử Phương và Liễu Ngụ tuổi vẫn còn nhỏ, năm nay chỉ mới mười sáu, để cho bọn họ đến chiến trường Trương phó quan bọn họ không đành lòng. Hiện tại thấy hắn theo bên cạnh Lục Nghiên đúng là không sai, ai nấy đều cảm thấy có chút an tâm.

Buổi tối hôm, quân sĩ Cổ gia đều được ăn thịt. Đương nhiên không thể mỗi người một hộp nhưng ba người một hộp đã muốn khiến bọn họ cảm thấy thoải mái.

Bên phía T Quốc thì lại khá im lặng.

Binh lính đốt lửa, bắc nồi, múc một ít thịt cho vào nồi, sau đó cho phần còn dư vào ngực áo xem như bảo bối.

Thịt này thật sự thơm a. Nước canh sôi lên, mùi thịt bay lên ngào ngạt theo làn khói trắng khiến những binh lính đã lâu không chạm được thức ăn mặn cảm động muốn khóc.

—— Thịt đó!

Thịt dùng để nấu canh là tiết kiệm nhất, không giống Trương phó quan bọn họ mỗi người được phát một hộp, có thể xa xỉ trực tiếp lấy thịt ăn với cơm.

"Ngon lắm..."

Trương phó quan sau khi ăn một miếng hai mắt liền sáng lên.

Bọn họ đã từng ném qua thịt hộp, đội vận chuyển vật tư của T Quốc đã bị bọn họ chặn đường vài lần, bên trong ngoài thịt hộp còn có những thứ thượng vàng hạ cám khác, nhưng mùi vị của nó hoàn toàn không sánh bằng thịt hộp thịt hiện tại hắn đang ăn.

Trước kia hắn còn cảm thấy thịt hộp T Quốc ăn ngon, nhưng bây giờ ăn được loại do Lục gia sản xuất chỉ muốn nói: thịt hộp T Quốc là cái gì? Chỉ là đồ ăn của heo!

Quả nhiên là Lục tiểu thư, dù là đồ hộp cũng có thể làm ra hương vị tuyệt diệu như vậy. Trương phó quan còn cảm thán như thế, binh lính phía dưới càng kêu trời kinh hãi.

Trong nồi kia chỉ cho vào một chút thịt đã có thể nấu ra canh ngon, vị thịt cay nồng lan toả nước canh cũng toàn mùi cay nồng, ngay cả rau dại bên trong đều trở thành mỹ vị. Ăn vào một miếng cảm thấy cả người đều có khí lực, thật là thoải mái a.

Thịt kia mềm mịn nhẵn nhụi, không biết làm thế nào mà một chút cũng không khô mà lại dẻo dai ngon vô cùng.

Ngon quá ~

Binh lính Cổ gia hạnh phúc nheo mắt lại.

Quân sĩ Cổ gia bên này ăn uống vui vẻ, lại làm khổ bọn lính T Quốc ở dưới ngon gió. Gió đêm nay thổi về phía bọn họ, mùi thơm từ quân sĩ Cổ gia bị thổi qua đó, quả thực thơm chết người.

"Thơm quá..."

Binh lính T Quốc ngửi được hương vị, nhịn không được nuốt nước miếng, nhìn lại màn thầu khô cứng trong tay, nháy mắt cảm thấy miệng nhạt như nước ốc, ăn không vào.

Nói thật, thức ăn của quân sĩ nước T không tệ, cũng có mằn thầu, còn có thịt cá đông hộp. Nhưng trước kia ăn cảm thấy thơm ngào ngạt, hiện tại một chút cũng không ăn vô.

"Những tên Z Quốc đến tốt cùng là ăn cái gì? Tại sao lại thơm như vậy?" Trưởng quan bên T Quốc không tự chủ nuốt nước miếng, nhìn ba món một canh trên bàn, nhất thời không có khẩu vị.

Binh lính T Quốc đêm nay đều chưa ngủ đủ, trong lúc ngủ đều mơ hương vị làm cho bọn họ thêm thưởng, không biết có bao nhiêu người vừa ngủ vừa nuốt nước miếng. Cho nên khi quân sĩ Cổ gia đánh tới, binh lính T Quốc đều còn trong mộng, đánh đến không kịp phòng bị, nhanh chóng diệt sạch.

"Hắc, những này làm ăn kiểu gì không biết, tại sao lại cảnh giác kém như vậy?" Sau khi triệt tiêu được quân sĩ T Quốc, Trương phó quan cảm thấy có chút mơ hồ.

Bình thường quân sĩ T Quốc không kém như vậy, vậy mà bây giờ không chịu nổi một kích. Bọn họ đã vạch ra kế hoạch chiến đấu gian khổ nhưng không ngờ lại tiêu diệt dễ dàng như vậy. Chỉ tiếc là đề tên trưởng quan kia chạy mất.

Bên phía T Quốc cảm thấy người Z Quốc thật sự hạ lưu, chỉ biết xử dụng tâm kế. Đầu tiên là dùng mỹ thực làm chao đảo lòng quân, sau đó thừa dịp bọn họ chưa chuẩn bị liền đánh tới.

"Bọn người Z Quốc thật sự là một đám sinh vật giáo hoạt!" Đây là lời trưởng quan Kiệt Sâm T Quốc chạy trốn trở về nói cho những người khác, thật sự là một hiểu lầm to lớn.

(\*) Bác đại tình thâm: kiến thức sâu rộng, phong phú.

(\*\*) Nhất cổ tác khí, tái nhĩ suy, tam nhĩ kiệt: Trống đánh lần thứ nhất thì khí thế phấn chấn, đánh lần thứ hai thì suy, đánh lần thứ ba thì khí thế đã kiệt.

(\*\*\*) Đánh rắn đánh bầy tặc: đánh trúng tim cho chết.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 56

Mê đồ hộp thứ hai sản xuất ra được Kim và Lục lão gia giúp đỡ nhanh chóng bán hết, sau đó còn nhận được lời khen. Trong nước hiện tại có rất ít xưởng gia công đa phần những cái đó đều do người nước ngoài mở, không nói đến giá cả cao mà hương vị kia cũng không ngon. Còn đồ hộp của công ty Lục Nghiên sản xuất độ ngon tuyệt đối không thể bàn cãi, vị nào cũng được yêu thích. Dưới tình huống đó, Lục Nghiên lại càng phải đẩy nhanh tiến độ sản xuất.

Khi xưởng đóng hộp được đưa vào quỹ đạo, mọi thứ vận hành trơn tru thì Lục Nghiên có thể thở phào nhẹ nhõm.

Sau một tháng, nhân viên trong xưởng được nhận tháng lương đầu tiên của mình, không phải là một đồng đại dương mà còn được thưởng thêm 500 văn tiền vì hoàn thành xuất sắc. Tiền cầm trong tay, mọi người cũng không tin mà phải nắm thật chặt sợ biến mất, có người còn gào khóc. Một tháng trước từng nói một đồng đại dương, ngay cả mười văn tiền bọn họ cũng không có, bây giờ nhớ lại giống như là chuyện đã rất lâu rồi.

Một đồng đại dương có thể may cho người nhà mấy bộ quần áo mới, cũng coi thể mua một ít thịt để họ ăn được chút đồ mặn.

Căn tin trong xưởng đồ hộp không bàn về hương vị, chỉ tính riêng chuyện no bụng là tuyệt đối chắc chắn, có mì, cháo còn có bánh bao vừa lớn vừa trắng. Có người trong bọn họ cả đời vẫn chưa biết được bánh bao lớn làm bằng bột mì là như thế nào, quả nhiên là ngon hơn loại làm từ cao lương mà lại không no bụng.

Đáng tiếc đồ ăn trong căn tin không thể mang ra ngoài, có muốn đem về cho cả nhà ăn cũng không được. Hiện tại có tiền rồi, bọn họ có thể cho người nhà ăn chút đồ ngon. Một đồng đại dương này, rất nhiều người đã nghĩ xong muốn dùng làm gì.

"Có thể may cho cha mẹ một bộ quần áo."

"Hài tử nhà ta đã lâu không được ăn đồ mặn, hôm nay trở về ta sẽ mua mấy cân thịt, lại mua chút bột mì làm cho bọn hắn vài chiếc hoành thánh nhỏ."

"Ta tính tích cóp để về sau mua một căn nhà nhỏ..."

Sau khi tan tằm mọi người nghị luận âm ỉ, biểu cảm trên mặt không còn nét tuyệt vọng ngày trước mà tràn đầy hi vọng, chờ đợi vào tương lai tươi sáng.

Mỗi khi mở mắt bây giờ mới thật sự có hi vọng a!

Xưởng đồ hộp lúc này lại bị sóng to gió lớn kéo tới. Rất nhiều người đổ nát ghen tị, trong lòng hối hận không thôi —— lúc trước cảm thấy đãi ngộ của xưởng đóng hộp tốt như vậy khẳng định bên trong có mờ ám, cho nên do dự không làm. Bây giờ thấy công nhân xưởng mỗi người đều được nhận một đồng đại dương tiền lương mới tức nổi.

"Haizz——"

Hiện tại hối hận cũng đã muộn, công nhận trong xưởng đã tuyển đủ, không cần nhận thêm người.

Phòng thu chi tính toán chi phí trong tháng, phát hiện có chút lợi nhuận, tuy rằng không nhiều nhưng tiến triển như vậy là rất tốt.

Xưởng đóng hộp có Hoài Thanh theo dõi, Lục Nghiên hoàn toàn giao phó nghỉ ngơi mấy ngày. Không có việc gì làm nằng lền chăm hoa uống trà, xuống bếp làm điểm tâm, mỗi ngày trôi qua thật sự thoải mái.

Thực Mãn Lâu bên kia có Lục Thực quan sát cũng không xảy ra vấn đề gì, Lục Nghiên nghỉ ngơi hai ngày sau đó đến Thực Mãn Lâu.

Trù nghệ của Triệu thúc bọn họ đã gần như là thượng đẳng, cho dù không có Lục Nghiên thì mọi người vẫn nguyện ý đến ăn cơm.

Hoa tửu ừ lúc đầu xuân đã có thể uống. Loại hoa khác nhau cho ra hương vị khác nhau nhưng tóm lại đều rất ngon, thanh tao thơm mát, đặc biệt được các nữ nhân hoan nghênh. Thường thức hoa tửu có thể dưỡng nhan đẹp da, hơn nữa độ cồn cũng không cao rất thích hợp cho nữ nhân, có nhiều người còn coi nó như sản phẩm dưỡng da mà dùng. Mỗi ngày trước khi đi ngủ uống một chén sẽ ngủ ngon hơn, sáng ngày tiếp theo thức dậy liền phát hiện khí sắc trên mặt rất tốt, trong trắng lộ hồng, xinh đẹp vô cùng.

Cũng vì vậy mà những bình rượu này đều rất nhanh bị tranh đoạt điên cuồng, Lục Thực không còn cách nào, chỉ có thể đưa ra phương án Thực Mãn Lâu mỗi ngày một bàn chỉ được mua một bình rượu mới không chế được tình hình. Nếu không làm như vậy thì rượu không tiệm sẽ nhanh chóng bị bán hết không còn một bình.

Lúc lục Nghiên đến, Thực Mãn Lâu thật sự rất náo nhiệt. Hiện tại ở Lục Thủy Thành, Thực Mãn Lâu đang là nơi danh chấn vang dội, người nơi khác đến cũng phải ghé đây ăn bữa cơm mới thấy chuyện đi trở nên ý nghĩa.

Chu Sâm là một thương nhân bán trà, Lục Thủy Thành non xanh nước biếc, phẩm chất lá trà nơi này sản xuất tốt hơn những địa phương khác, hẳn trước giờ đều mua lá trà ở đây. Lần này đến Lục Thủy Thành, Chu Sâm liền miễn cưỡng nhận ra có chỗ nào đó khác lạ nhưng không biết cụ thể là khác ở điểm nào.

Người bên cạnh kéo kéo tây trang màu trắng trên người nói: "Được rồi, có chuyện gì sau này hãy nói. Ta đói bụng đến chịu không nổi, trước tìm một chỗ ăn cơm đi." Người nói chuyện là một thanh niên anh tuấn, gương mặt mang vài phần kiệt ngạo (cao ngạo tuấn kiệt), vừa nhìn cũng biết hẳn là công tử con nhà giàu. Thực tế đúng là như vậy, đối phương tên Diệp Chu Lai, cháu trai của cửa hàng trà lớn nhất nước, có thể không giàu sao?

Nghe hắn oán giận, Chu Sâm vội hỏi: "Chúng ta đến chỗ nào ăn đi."

Diệp Chu Lai lấy tay quạt gió, nghe vậy nói thản: "Chỗ như thế này, có chỗ nào tốt để ăn?" Nói đến đây hắn liền cảm thấy có chút phiền, nếu không phải ông nội hắn bảo hắn theo Chu Sâm ra ngoài ngắm trà, hẳn sẽ không bao giờ tới đây. Đồ ăn bên ngoài một chút cũng không hợp khẩu vị hắn, quả thực làm cho hắn ghét muốn chết.

Chu Sâm cũng có chút bất đắc dĩ, vị tiểu thiếu gia này từ nhỏ chính là cảm y ngọc thực, miệng vô cùng kén chọn, món ăn nào cũng không thể làm hắn vừa lòng.

"Chúng ta đi Thực Mãn Lâu đi." Chu Sâm suy tư một chút, liền quyết định, giải thích với Diệp Chu Lai: "Chủ nhân của Thực Mãn Lâu này lúc còn trẻ đã từng tiến cung làm đồ ăn cho Hoàng đế, tay nghề rất tốt."

Nghe hắn nói như vậy, Diệp Chu Lai miễn cưỡng có chút tinh thần, nói: "Hi vọng giống như người nói."

Lúc đi trên đường, một vị trung niên đi cùng kinh ngạc nói: "Nơi này có vẻ an bình."

Bọn họ đã từng đi qua rất nhiều tỉnh thành, chỗ nào cũng chướng khí mù mịt không có ngoại lệ, bên trong còn có người nước T hoành hành, dân chúng Z Quốc tức giận cũng không dám nói gì, nhiều nơi khác thì bị chiến tranh tàn phá, con người như xác chết.

Nhưng tất cả đều không giống Lục Thủy Thành. Gương mặt mỗi người nơi đây không giống bị chiến tranh gây rối, an bình yên ổn, cảm nhận được không khí tích cực.

Chu Sâm giải thích: "Lục Thủy Thành có Cố tướng quân tọa trấn, nơi này hoàn toàn không bị chiến tranh nhấn chìm. Hơn nữa Cố tướng quân đối với người nước T Quốc cực kỳ thông hận, cảm họ vào thành."

Nói chuyện một lúc đoàn người bọn họ đã đến Thực Mãn Lâu, nháy mắt ai nấy liền sững sờ.

"Tại sao lại an tĩnh như vậy?" Tiến vào tửu lâu, một cỗ khí lạnh đập vào mặt khiến mọi người nhanh chóng trở nên mát mẻ. Bên trong lâu lại làm họ ngạc nhiên hơn, dưới tầm mắt họ ai nấy đang cúi đầu ăn cơm, ngẫu nhiên có vài tiếng trò chuyện nhưng rất nhanh liền biến mất.

Nói chuyện không bằng ăn cơm!

Cảnh tượng trước mắt mình chứng những lời này, mỗi người ở đây đều vui đầu ăn lia lịa, biểu cảm trên mặt vô cùng sung sướng.

"Các vị không phải người Lục Thủy Thành chúng ta?" Tiểu nhị đón bọn họ yên ổn ngồi vào bàn, sau đó rót một ly trà lạnh, thuận miệng nói.

Chu Sâm uống một ngụm trà, cười nói: "Ánh mắt tiểu nhị ca thật tốt."

Điểm tâm cùng trà lạnh được uống vào bụng, nháy mắt cảm thấy sáng khoái từ trong ra ngoài. Chu Sâm nhìn không được thở dài một hơi, nhìn lại những người khác đều giống như hắn, một bộ dạng rất thoải mái.

Chu Sâm cúi đầu nhìn trà lạnh trong tay, có chút kinh ngạc nói: "Hương vị trà này thật là ngon." Độ chua ngọt rất thích hợp, lại hơi mát, mang đến cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái ngon miệng.

Trà cụ ở tửu lâu là được đặc chế, đơn thuần một bộ đồ sứ trang trí Miêu hoa, nước trà bên trong ánh lên một màu hổ phách trong suốt sạch sẽ, thập phần mê người.

Diệp Chu Lai là người khá xoi mói, nhưng một chén trà này, lại khiến cho hắn nửa câu cũng không thể chê.



Tiểu nhị cười nói: "Trà này là do Đại tiểu thư chúng ta sai người làm, thanh mát giải nhiệt."

"Đại tiểu thư?" Chu Sâm theo bản năng hỏi.

Tiểu nhị gật đầu, mặt đầy tự hào nói: "Đại tiểu thư chúng ta rất giỏi, tay nghề tốt, còn mở một xưởng đóng hộp..."

Trong lòng Chu Sâm có chút kỳ quái, năm trước hẳn đến cũng không nghe Thực Mãn Lâu có Đại tiểu thư.

Tiểu nhị vừa nói, cũng không quên công việc chính của mình, đem thực đơn và bút đưa cho bọn người Chu Sâm, ai muốn ăn gì cứ trực tiếp khoanh vào tên đồ ăn là được.

Mở thực đơn ra, đồ ăn bên trong rực rỡ muôn màu, giá cả cũng trong phạm vi bọn họ chấp nhận được, bất quá vẫn có người thấy quá cao.

"Một chén rượu nếp tận 200 văn tiền, giá này có chút đắt đi." Có người nói thầm, chỉ vào giá rượu nếp nói.

Tiểu nhị cũng không tức giận, cười híp mắt nói: "Khách quan, giá này tại tửu lâu chúng ta không hề đắt."

Nếu đem thực đơn khác tới cho người xem, sợ là hù chết các người, tiểu nhị suy nghĩ trong lòng.

Chu Sâm bọn họ cũng không phải người thiếu tiền, mấy người khoanh vài món ăn rồi đưa cho tiểu nhị, Diệp Chu Lai dựa vào ghế, nói: "Tiêu phí nơi này thật đúng là cao, hi vọng hương vị sẽ không quá kém."

Bọn họ chọn vài món ăn đã hết ba đồng đại dương.

Lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận tiếng ồn ào.

"Này, tiểu nhị, Đại tiểu thư các người đến rồi, thực đơn kia cũng nên lấy ra thôi!" Bàn bên cạnh đã bắt đầu kêu la, không chỉ bọn họ, những người khác cũng đều không chịu im lặng.

Đại tiểu thư?

Nghe được xưng hô này, Diệp Chu Lai nghĩ không biết Đại tiểu thư kia tại sao có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy. Trong lòng Diệp Chu Lai có chút tò mò, bỏ lại một câu: "Ta đi xem thử vị Đại tiểu thư này." Liền đi khỏi.

Chu Sâm ồ một tiếng, lắc đầu, cảm thán nói: "Người trẻ tuổi a."

Bên cạnh đó cũng chú ý tới lời những người khác nói: "Cái kia thực đơn", thắc mắc hỏi tiểu nhị: "Tửu lâu các người còn có thực đơn thứ hai?"

Tiểu nhị cười tủm tỉm gật đầu, nói: "Tửu lâu chúng ta có hai cái thực đơn, một cái nằm trong tay các ngài, còn một cái bình thường sẽ không lấy ra, bởi vì món ăn trong thực đơn kia là do Đại tiểu thư chúng ta tự mình động thủ làm."

Bọn người Chu Sâm sửng sốt, nghĩ thầm vị Đại tiểu thư này hơi lớn tuổi, lại thấy tò mò, kêu tiểu nhị đem thực đơn đến cho bọn họ xem thử. Tiểu nhị nhìn bọn họ, lắc đầu, nghĩ rằng không nên đem giá cả kia ra dọa bọn họ, những vị khách này nhìn có vẻ quê mùa. Có điều khách nhân yêu cầu đương nhiên phải thoả mãn.

Tiểu nhị lấy thực đơn thứ hai ra cũng không có gì ly kỳ, cùng cái thứ nhất không khác nhau, hình thức lớn nhỏ đều như vậy. Nhưng đến khi mở thực đơn ra, Chu Sâm bọn họ liền biết có gì ly kỳ. Giá cả của thức ăn bên trên cao đến mức khiến người ta lú lờ. Đây đúng là công khai ăn cướp mà!

"Cũng không phải long can phượng tủy, ai sẽ tiêu nhiều tiền như vậy chỉ để ăn một bữa cơm?" Những người đi cùng Chu Sâm lắc đầu nói, cảm thấy thực đơn này của Thực Mãn Lâu dùng để lừa người. Cho dù ở kinh đô thì giá cả cũng không đắt như vậy.

Tiểu nhị có chút không vui, nói: "Khách quan cảm thấy không hợp lý, tự nhiên nghĩ không đáng giá. Không phải ta thối, đồ ăn Đại tiểu thư chúng ta làm nhân gian không có người sánh bằng."

Chu Sâm bật cười, cảm thấy lời nói này phải có chút khoa trương.

"Tiểu nhị, mau mau nhanh. Vịt sốt tương, mì xương hầm, canh bắp nấu sùan... mỗi món một phần loại do Đại tiểu thư các người tự tay làm!"

Bọn người Chu Sâm: "...". Thật là có người đồng ý chọn a.

Cho dù giá như ăn cướp cũng có người cam tâm tình nguyện đưa. Ai bảo thức ăn Lục Nghiên làm thật sự quá ngon. Ăn món này xong rồi sẽ cảm thấy những thứ trước kia mình ăn đều là cảm heo —— phi phi phi, bọn họ mới không phải đang nói chính mình là heo.

Chu Sâm liếc nhìn những người khác, hỏi: "Có muốn chúng ta cũng chọn vài món nếm thử?"

\*

Diệp Chu Lai đứng ở tầng hai tửu lâu nhìn xuống liền thấy một cô nương ở ngay sảnh. Ngũ quan nàng thập phần tinh xảo điểm lệ, sáng như ánh mặt trời, xinh đẹp động lòng người, lại vô cùng trầm tĩnh. Nàng mặc váy dài màu xanh nhạt thêu hoa sen, phía trên là tiểu sam màu trắng, tóc vén cao bằng trăm cài buộc xuống hai viên trân châu, có vẻ rất hoạt bát.

Vị tiểu thư này chắc chắn là một tiểu cô nương mỹ lệ, khí chất trầm tĩnh vinh nhục không sợ hãi khó được, khiến người ta nhìn vào liền cảm thấy thoải mái.

Nhìn thấy nàng, Diệp Chu Lai có chút thất vọng.

Đương nhiên, vị Đại tiểu thư này thật sự xinh đẹp như đoá phù dung, mắt tựa xuân thủy, nhưng nhìn áo khoác váy dài cũng biết là người tư tưởng cũ kỹ. Cô nương như vậy bị các lão nhân ảnh hưởng, nhìn thì ngẩn ngáp xinh đẹp, khi cùng nàng nói chuyện người sẽ phát hiện tính tình các nàng cứng nhắc chất phác, không hề thú vị.

Nữ nhân kiểu đó Diệp đại thiếu như hấn không ít!

Đột nhiên, giống như cảm nhận được ánh mắt của hấn, tiểu thư trong sảnh bỗng nhiên ngừng đầu nhìn thoáng qua, nhẹ nhàng băng qua, ánh mắt căn bản không dừng trên người hấn, thoáng chút liền dời đi.

Diệp Chu Lai cảm thấy tim mình đập có chút nhanh, hấn nghĩ đó chính là tình yêu sét đánh trong truyền thuyết.

—— Đánh tới thật nhanh!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 57

Diệp Chu Lai đã từng yêu đương vài lần, đối phương đều là mỹ nhân, so với Lục Nghiên không hề thua kém.

"Có lẽ đây là duyên phận..." Diệp Chu Lai cảm thán.

Hấn cũng không biết vị Lục tiểu thư này có cái gì tốt, chỉ cảm thấy người này làm cho hấn rất thoải mái, cặp mắt kia như mặt hồ, yên lặng thâm sâu khiến người ta bình an.

Hấn trở về bàn, chống tay thờ dài nói: "Ta cảm thấy hình như ta đang yêu."

Đám Chu Sâm: "??"

Tiểu nhị đem đồ ăn đến cười cười xin lỗi bọn họ: "Mấy vị khách quan thông cảm, tiểu thư của chúng ta hôm nay không làm đồ ăn."

Việc làm ăn ở Thực Mãn Lâu đã đi vào quỹ đạo nên Lục Nghiên quyết định đem tất cả mọi chuyện trong phòng bếp giao cho Triệu thúc bọn họ, rất ít khi xuống bếp. Điều này khiến thực khách oán thán nhiều, càng đối với thức ăn nàng làm ra nhớ mãi không quên.

Nghe vậy, bọn Chu Sâm thất vọng ồ một tiếng —— Nhìn những người khác hưng phấn như vậy, bọn họ thật sự muốn ném thừ một chút thức ăn do vị Lục tiểu thư này làm ra có cái gì khác biệt so với bình thường.

Đồ ăn chuẩn bị xong, tiểu nhị rất nhanh đem lên những món bọn họ đã chọn.

Từ trước đến nay Lục Nghiên nấu ăn luôn luôn chú ý sắc hương vị hoàn mỹ, vô luận là món ăn nào thì bề ngoài cũng phải cực kỳ tinh xảo, giống như hàng mỹ nghệ vậy, đẹp đến mức người ta cũng luyến tiếc ăn vào. Nhưng khi hương thơm món ăn chui vào trong mũi lại rất nhanh khiến ai nấy thêm thõng.

"—— Rất ngon!" Chu Sâm gấp một miếng đồ xào thơm cho vào miệng, sau khi đầu lưỡi nếm được tư vị kia hai mắt sáng lên.

Suòn ướp muối rất vừa vặn rồi đem chiên vàng, phía ngoài giòn rụm, cắn một cái liền phát ra âm thanh “rộp rộp”, thơm ngon vô cùng.

Mùi vị kia quả thực tuyệt diệu.

Những người khác thấy Chu Sâm ăn uống thõ tục lúc đầu còn mắt tự nhiên, hiện tại lại đứng ngồi không yên, nhịn không được nuốt nước miếng.

Một phần tôm hấp đồ tươi được xếp chỉnh tề trong đĩa. Món ăn này trình tự làm ra không hề phức tạp, nhưng cũng không hề đơn giản. Việc canh lửa, canh thời gian ngắn dài quyết định độ ngon của món ăn. Hấp tôm phải hấp trong thời gian ngắn, lửa phải lớn mới giữ được vị ngọt hoàn mỹ của con tôm.

Đĩa tôm này vừa tươi vừa mềm, chấm vào chén tương nhỏ đi kèm đầy hương vị lên tới cực hạn, ngon miệng vô cùng!

Com xào chung với Lạp xưởng, mỡ trong Lạp xưởng tiết ra thấm vào bên trong từng hạt com trở nên bóng láng trong suốt, hấp dẫn mê người. Cho một muỗng com vào miệng thưởng thức quả thật rất đậm đà.

Giờ phút này, Chu Sâm bọn họ rốt cuộc minh bạch tại sao từ lâu lại an tĩnh như vậy, mỹ vị trước mặt còn ai có tâm tư đàm luận nói chuyện phiếm?

Com nước xong xuôi, bụng rốt cuộc không thể chứa thêm gì nữa, lúc này có người bưng lên trà tiêu thực vừa uống vừa ngồi phịch ở ghế thõa mãn sờ bụng. Trà tiêu thực có cho một ít táo gai, uống vào cảm giác hơi chua nhẹ, rất tốt cho việc tẩy sạch dầu mỡ trong miệng.

Diệp Chu Lai là người khó ăn nhưng đối với bàn thức ăn này thật sự cảm thấy rất ngon miệng, hấn nói: "Đồ ăn cũng không tệ lắm, chỉ là không được hoàn mỹ. Với lại ta thấy mấy món này có vẻ giống thức ăn trong cung."

Trong nhà hấn liền có một vị ngự bếp cung đình, lúc chế độ phong kiến sụp đổ vị ngự bếp này không còn chỗ nào để về nên đến nhà bọn họ, khẩu vị kén chọn của Diệp Chu Lai cũng là do đối phương dưỡng thành.

Tuy bàn thức ăn này rất ngon nhưng so với vị ngự bếp kia thì vẫn còn có chút thiếu sót. Đôi khi chỉ cần không để ý một tí cũng có thể ảnh hưởng đến hương vị toàn bộ món ăn, người bình thường không biết nấu ăn sẽ không nhìn ra được sự vi diệu bên trong đó.

"Ta nhớ rõ, Diệp gia có một vị ngự bếp." Có người nhớ tới việc này, nhân tiện nói.

Chu Sâm nói: "Có thể được Diệp thiếu gia khích lệ, xem ra hương vị món ăn này rất ngon."

Ăn uống no đủ, cảm giác mệt mỏi tàu xe liền xôn xao tới khiến bọn hắn muốn nhanh chóng leo lên giường ngủ một giấc thật đã.

"Về khách điểm nghỉ ngơi một lát đi!"

Bọn họ đi xuống lầu, phòng thu chỉ gây bàn tính tiền cho bọn hắn, Diệp Chu Lai nhìn trái nhìn phải, hỏi: "Sao không thấy Đại tiểu thư các người?"

Đối với những thu ngân, Đại tiểu thư mỹ mạo như hoa, người động tâm với nàng không biết có bao nhiêu nên thần sắc thần nhiên nói: "Tiểu thư của chúng ta trong phòng bếp."

Đang nói thì từ phòng bếp bay tới một mùi hương thơm ngào ngạt, mũi Diệp Chu Lai theo bản năng giật giật, cước bộ di chuyển, thân mình không tự chủ hướng tới chỗ phát ra mùi hương đó.

Đến khi Chu Sâm tính tiền xong quay đầu, vừa thấy đây mà, hắc, người đâu?

\*

Từ cửa bên phải đại sảnh đi vào liền thấy một khoảng sân tứ hợp viện, một bên có trồng một cây hạnh hoa không biết bao nhiêu năm tuổi, thân cây rất to, hai người ôm không hết. Hiện tại đang là mùa hạnh hoa bắt đầu trở bông, từng cánh hoa hồng nhạt nở trùng trùng điệp điệp. Dưới tàn cây có một chiếc bàn đá xanh, một thiếu nữ tuổi thanh xuân, da trắng như tuyết, môi đỏ mọng, dáng người nhỏ nhắn thướt tha, trên cánh tay thon dài của nàng có một con cự điều màu đen.

Đây đúng là một tình huống vô cùng kịch tính, trên tay tiểu thư xinh đẹp kiều diễm lại là con Hắc Điều hung ác, một tĩnh một động, một đẹp một xấu tạo thành sự đối lập tuyệt vời.

Diệp Chu Lai cảm thấy mình muốn cầm cọ lên hoạ hình ảnh trước mắt này ra giấy. Một màn này đúng là cực hạn mỹ lệ, hoàn mỹ giải thích cho chữ đẹp!

Lục Nghiên nhìn vị tiên sinh trước mắt, giương tay lên, Hắc Dực hiểu ý đập cánh bay ra ngoài, nàng nói: "Tiên sinh, nơi này là hậu trù (phía sau phòng bếp), người ngoài không thể vào."

"Ừ... hà?"

Diệp Chu Lai xúc lại tinh thần, hai mắt sáng lên nhìn Lục Nghiên, hưng phấn nói: "Người chính là Venus trong tâm trí ta..."

Lục Nghiên: "???" Venus là cái gì?

Liễu Ngu cùng Sử Phuong nhìn nhau, trong đầu có linh cảm không tốt.

"Tứ nãi nãi."

Liễu Ngu mỉm cười đi tới, nói: "Nhị thiếu gia đang gọi ngài."

Lục Nghiên lấy lại tinh thần, cõi bỏ gắng tay da đưa cho hắn, nói: "Đưa vị tiên sinh này ra ngoài."

Liễu Ngu cười tủm tỉm gật đầu, nhìn thoáng qua bộ dáng như gặp đã kích lớn của Diệp Chu Lai, nói: "Tiên sinh, xin mời!"

Nghe được tiếng Tứ nãi nãi kia của Liễu Ngu, lòng Diệp Chu Lai vỡ vụn, còn trẻ như vậy mà đã kết hôn sao?

Hắn vậy mà lại coi trọng một phụ nữ có chồng?

Liễu Ngu đưa người rời đi, Chu Sâm bọn họ thấy Diệp Chu Lai ngơ ngẩn, Trương Thị cười, hỏi Liễu Ngu: "Hắn làm sao vậy?"

Liễu Ngu sờ cằm, nói: "Đại khái là bị đã kích kích liệt."

Bọn Chu Sâm "?" Là sao?

Diệp Chu Lai bình tĩnh lại, hắn nhìn Chu Sâm, nhào qua ôm lấy, thiếu chút nữa đã gào khóc, uất ức nói: "Chu thúc, ta thất tình." Chuyện yêu đương của hắn chưa tới hai tiếng đã kết thúc.

Chu Sâm: "..."

Nghĩ nghĩ, hắn vỗ về đầu Diệp Chu Lai, nghiêm túc nói: "Ngoan a!" Bình thường ở nhà hắn chính là làm cách này dỗ tiểu nhi tử.

Liễu Ngu thấy kế hoạch thành công, có chút kiêu ngạo.

\*

Lục Nghiên cũng không biết vừa rồi mình đã mất đi một người ái mộ, nàng đang ở trong phòng bếp làm thức ăn —— Cá vược vàng kho. Cá vược nàng chọn là loại cá to, nhiều thịt hơn, tuy thịt cá vược to không ngọt bằng loại nhỏ nhưng ít xương dăm, coi như ưu điểm nhiều hơn. (Cá vược = cá chép)

Cá được cạo sạch vẩy cho vào bát ướp một ít muối, thịt ba chỉ cắt lát. Đặt chảo lên bếp đợi cho dầu nóng thì cho hành tỏi vào phi thơm thì cho thịt ba chỉ vào xào săn lại, sau đó thêm rượu, dấm chua, nước tương và các loại gia vị khác vào nấu cho sôi mới cho cá vược vào đun lửa nhỏ hai mươi phút là được. Cá vược kho xong thịt mềm mịn, nước ngọt của cá còn giữ nguyên bên trong nên ăn cực kỳ ngon.

Cá vược nhỏ Lục Nghiên sai người xử lý xong đem bọc một lớp bột mỳ rồi cho vào chảo chiên giòn. Cá chín hiện ra một vẻ ngoài vàng óng, cho ra đĩa rưới lên một lớp sốt chua ngọt. Cá vược vàng bị nước sốt che phủ nhìn phần mẽ người, nhân lúc còn nóng có thể ăn lớp bột mỳ giòn rụm bên ngoài cùng với chút sốt chua chua ngọt ngọt, sau đó mới ăn tới thịt cá tươi mới bên trong.

"A ~ nóng, ngon quá!" Lục Thực gấp một đũa cá chiên cho vào miệng, chiếc lưỡi bị phỏng tê tê hà hơi nóng nhưng không ngăn được nhiệt tình của hắn đối với mỹ thực. Bọn Triệu thúc cũng âm thầm gật đầu, mỗi khi ăn thức ăn do Lục Nghiên làm bọn họ đều có cảm giác lần sau ngon hơn lần trước, có người nhìn không được cảm thấy mình sinh ra là để ăn chén cơm này.

Lục Nghiên tự mình ném một miếng cũng coi như vừa lòng. Không phải là nàng ảo giác hay không nhưng nguyên liệu nấu ăn của thế này khác xa so với thế giới nàng ở kiếp trước, độ ngon cũng hơn rất nhiều, điều này làm cho mỗi lần nàng ăn món ăn do chính mình làm ra đều có cảm giác kinh diễm. Nguyên liệu ngon lại được qua tay nàng nấu càng ngon hơn! Chỉ cần lấy ví dụ là cá vược vàng lần này, hương vị so với kiếp trước nàng nấu tốt hơn không ít, mềm mại tươi mới vô cùng.

Lục Thực vừa ăn vừa hỏi: "Tỷ tỷ, xương đóng hộp của tỷ sao rồi?"

Lục Nghiên đưa khăn lau phần tương dính trên miệng hắn, nói: "Xương đóng hộp không cần ta lo lắng, có Hoài Thanh tiên sinh theo dõi sẽ không xảy ra vấn đề gì. Ta bây giờ đang suy nghĩ làm sao mở rộng thị trường cho xương đóng hộp, ta phải bán ở nhiều nơi khác."

Lục Thực suy nghĩ, đột nhiên nói: "Tỷ tỷ có thể tìm Kim giúp đỡ a. Tỷ có thể đem bán cho người nước ngoài, bọn họ thích ăn những thứ đó hơn chúng ta. Chúng ta trước giờ đều mua đồ của họ, hiện tại nên cho họ biết có rất nhiều thứ bọn họ không thể nào sánh bằng Z Quốc chúng ta."

Nghe vậy, Lục Nghiên hơi dăm chiêu, nàng cũng không phải chưa từng nghĩ tới, chỉ là ngay cả thị trường trong nước cũng chưa tung ra đã trực tiếp bán sang nước ngoài, bước chân này có phải vướn hơi xa rồi không?

HHoa hạnh = hoa anh đào

Cá vược kho

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 58

"... Mẹ thương mến, dạo này mọi người có khỏe không? Lần trước trong thư ta đã nói với mọi người, ta ở Đông Phương đại lục xa xôi gặp một vị tiểu cô nương đặc biệt, hai tay của nàng có thể nấu ra thức ăn vô cùng ngon, ta muốn cho mọi người nếm thử cho nên rất nhanh mọi người có thể nhận được bưu phẩm ta gửi."

Học Nhĩ Sâm (= Sylvester = họ của Kim) phu nhân đọc thư xong, nhìn bưu phẩm vừa đưa tới nói với chồng mình: "Đây chính là bưu phẩm Kim nói trong thư?"

Vì phòng ngựa va đập, bưu phẩm được bọc mấy lớp túi khiến Học Nhĩ Sâm phu nhân mất rất nhiều thời gian mở ra.

"... Đây là đồ hộp?" Học Nhĩ Sâm lão gia cầm một hộp thiếc lên nhìn thoáng qua, lật tìm trong bưu kiện một chút, mấy hộp thiếc này kích thước giống nhau nhưng vị khác nhau, chỉ có duy nhất chữ "Lục" bên trên là y như nhau.

Đương nhiên, vợ chồng Học Nhĩ Sâm không hiểu được chữ "Lục" này của Z Quốc.

Học Nhĩ Sâm phu nhân lấy dao đến khai hộp, một mùi hương nhẹ nhàng ra, đó là thịt hộp nguyên chất, màu thịt hồng nhạt hiện ra vô cùng xinh đẹp.

"Hình như rất thơm." Học Nhĩ Sâm phu nhân là một bà nội trợ chính cống, ngửi được mùi thịt bà liền biết hương vị này sẽ không quá kém.

Học Nhĩ Sâm lão gia lấy tay bóc một miếng thịt cho vào miệng nếm thử, đầu lưỡi nháy mắt cảm nhận được vị thịt thơm mềm hai mắt sáng lên.

"Mỹ vị! Tuyệt!" Học Nhĩ Sâm lão gia lấy thìa múc ăn thêm, thịt vừa mềm vừa thơm, ăn vào miệng tràn đầy mùi thịt nồng đậm kia.

Học Nhĩ Sâm phu nhân nhìn phản ứng khoa trương của chồng mình trong lòng cũng không nhịn được bắt đầu tò mò, nhanh chóng ném một miếng, sau đó đương nhiên bị mỹ vị trong miệng trối chết. Bọn họ cũng từng ăn thịt hộp vị những loại kia không thơm ngon như vậy.

Hai vợ chồng đang ăn thì có người gõ cửa. Là lão hàng xóm Ước Hàn (= John).

"Xin chào, các người đang làm gì vậy? Đây là...?" Ước Hàn vào nhà nhìn thấy hộp thiếc trên bàn kính ngạc, hỏi.

Học Nhĩ Sâm Lão gia nhiệt tình nói: "Đây là thịt hộp Kim gửi từ Phương Đông xa xôi tới, người có muốn thử không?"

Ước Hàn định cự tuyệt nhưng là người được mùi thơm trong không khí lại không tự chủ được gật gật đầu.

"Hương vị kinh người!" Ăn một miếng xong Ước Hàn liền bị chấn động. Thịt này so với loại trước kia hẳn từng ăn ngon hơn bao nhiêu.

Ba người chuyên chú ăn, món này thật sự khiến bọn họ ăn vô cùng ngon miệng.

Ăn hết mấy hộp, Học Nhĩ Sâm Lão gia cũng không thấy ngấy mà còn chưa thỏa mãn muốn ăn thêm, nhưng ông nhớ trong bưu phẩm còn có mấy loại hộp khác nhau, chắc hẳn có nhiều hương vị. Học Nhĩ Sâm Lão gia cầm kéo đến mở mấy hộp kia ra, bất ngờ la lên một tiếng, thập phần ngạc nhiên với những thứ trong hộp.

Tổng cộng có ba loại đồ hộp, một loại là thịt, một loại là chân gà ngâm măng chua, loại còn lại là đậu phụ kho tương.

"Đây là chân gà?" Người nước Y không ăn chân gà nên khi nhìn thấy thứ trong hộp có chút do dự. Nhưng mùi đồ chua kích thích vị giác của bọn họ, nước miếng không tự chủ trào ra, đến lúc hồi phục tinh thần đã thêm không chịu nổi.

Ăn!

Không còn do dự, ba người bọn họ quyết định ăn.

"Oa..."

Chỉ cần ăn một miếng, không cần trứng ớt mà ba người đã muốn kêu la. Hương vị này quả thật quá thần kỳ, cay đến mức nước mắt bọn họ chảy liên tục thế nhưng lại không thể ngừng việc ăn. Lốp da chân gà dai dai, gân bên trong giòn giòn, ăn vô cùng ngon, phối với vị chua cay đúng là tuyệt vời, khiến người ta trầm mê không dứt.

Đậu phụ kho tương kia ăn vào cảm giác mềm nhưng không nát, còn có ngũ vị hương nên vừa thơm vừa cay, so với chân gà thì Học Nhĩ Sâm phu nhân thích món này hơn.

Thức ăn ở Phương Đông đúng là quá thần kỳ!

Gia đình Học Nhĩ Sâm cùng Ước Hàn đều bị những món ăn này mê hoặc, Ước Hàn thậm chí còn cảm thán: "Chúa ơi, đây là món quà tuyệt vời nhất ta nhận được trong tuần này! Kim đúng là một đứa trẻ tốt!"

Học Nhĩ Sâm lão gia và phu nhân: "???" Hình như có chỗ nào không đúng. Thôi kệ không quan tâm hẳn, hưởng thụ mỹ thực hiện tại là quan trọng nhất.

Gia đình Học Nhĩ Sâm rất nhiệt tình hào phóng, không keo kiệt chia sẻ món ăn thần kỳ Phương Đông này với hàng xóm, sau đó bọn họ nhận ra khách đến nhà càng ngày càng nhiều.

"Chào Học Nhĩ Sâm, chân gà ngâm chua cay của nhà người còn không? Cháu nội ta rất thích món ăn này." Người đang nói chuyện chính là một vị phu nhân Công tước gần nhà ông. Vị phu nhân này trước giờ vô cùng cao ngạo, ít khi thấy được vẻ mặt ôn hòa của bà nên Học Nhĩ Sâm phu nhân có chút thụ sủng nhược kinh.

Công Tước đại nhân có chức vị khá cao trong quân đội, nếu có thể nhận được sự trợ giúp của ông thì không chỉ Kim mà chồng bà nhất định có nhiều cơ hội thăng tiến. Gạt bỏ suy nghĩ trong lòng, Học Nhĩ Sâm phu nhân nhanh chóng lộ ra một nụ cười tươi tắn nói: "Đương nhiên là còn. Phu nhân đợi một lát ta đi lấy ngay cho ngài."

Nụ cười của Học Nhĩ Sâm phu nhân sau khi tiễn Công tước phu nhân đi bỗng tắt, ánh mắt trống rỗng muốn khóc, lập tức chạy đi gửi thư cho Kim.

"Con trai thương mến. Bưu phẩm của con chúng ta đã nhận được rồi..."

Kim đọc xong bức thư, hiểu rõ điều mẹ mình đang nói. Tóm lại là những thứ hắn đưa tới họ đã ăn thử, rất ngon, mọi người đều thích cho nên gửi thêm một phần nữa đi. Nhớ rõ phải nhiều một chút!

Lời này Học Nhĩ Sâm phu nhân nhắc đi nhắc lại nhiều lần.

Những điều được ghi trong thư đúng là ngoài dự đoán. Kim nghĩ đồ ăn mình gửi chắc chắn rất được hoan nghênh nhưng không ngờ lại được hoan nghênh đến mức như vậy.

"Đi, chúng ta đi tìm Lục nào!" Cầm mũ lên, Kim dùng ngữ khí hài hước nói với trợ lý của mình.

\*

Cuối xuân đầu hè, thời tiết bắt đầu nóng hơn. Trong phòng Lục Nghiên có một chậu hoa sen nhỏ đặt ở bàn sách đang ra nụ, nhô đầu trên mặt nước, nhìn thập phần khả ái. Lục Nghiên nhìn dáng vẻ của nó, lấy giấy bút trải ra vẽ lại.

Thực Mãn Lâu hiện tại yên ổn, xưởng đồ hộp cũng đi vào quỹ đạo, nàng có rất nhiều thời gian rảnh rỗi nhàn hạ.

Xuân Hạnh đứng một bên vừa mài mực, vừa nhìn tiểu thư nhà mình, nhìn không được mỉm cười. Người ta nói nữ nhi làm từ nước, nếu vậy tiểu thư bọn họ nhất định được dòng nước đẹp nhất tạo thành, so với hoa sen kia còn kiều diễm hơn.

Hòa Hương đột nhiên từ bên ngoài đi vào, mặt mày hưng phấn, cúi người nói: "Tiểu thư, có tin tức tốt. Cố Tứ Gia vườn cò chiến thắng trở về, binh sĩ đã đến ngoài thành!"

Lục Nghiên nghe thấy trong lòng kinh ngạc, bút vẽ trên tay xệt qua, lưu lại một đường thẳng trên giấy.

Xuân Hạnh đáng tiếc thở dài, tranh này đã vẽ gần xong vậy mà bị một đường này phá hủy.

"Nha đầu người ầm ỹ cái gì, không thấy tiểu thư đang vẽ tranh sao? Người xem bởi vì người mà bức tranh của tiểu thư bị hủy rồi." Xuân Hạnh oán trách Hòa Hương, đi qua lấy tay chọt vào trán nàng trách cứ.

Lúc này Hòa Hương mới nhìn thấy Lục Nghiên đang vẽ tranh, lập tức nói: "Xin lỗi tiểu thư..."

"Không sao." Lục Nghiên thân nhiên nói, cầm cọ vẽ vài đường lên dấu tích kia, bức tranh liền đổi thành hình dạng khác, hiện lên một chú chuồn chuồn đậu trên nụ hoa hồng tiên diễm, bức tranh nhất thời sống động vô cùng.

Xuân Hạnh cùng Hòa Hương trừng lớn mắt, cảm thấy kinh sợ, bội phục nhìn nàng —— Tiểu thư các nàng thật quá lợi hại, không chỉ nấu ăn ngon, kinh doanh giỏi mà ngày cả vẽ tranh cũng tuyệt diệu như vậy.

Lục Nghiên đặt bút xuống, nhìn bức họa ngưng ngẩn, không biết đang suy nghĩ gì.

Xuân Hạnh và Hòa Hương nhìn nhau, không dám quấy rầy nàng.

Sau vài phút, Lục Nghiên đột nhiên mở miệng nói: "Xuân Hạnh, người hỏi thăm ca ca người một chút, Cố Tứ Gia... Có bị thương không."

Xuân Hạnh hơi sững sốt, cúi người đáp vâng.

Lục Nghiên đi lại trong phòng, không biết vì sao cảm thấy bất an. Nàng ngồi cạnh cửa sổ, Hòa Hương lấy phiến tử (quạt) đến quạt cho nàng.

Lý Hạ là người cơ trí, làm việc lưu loát nhanh chóng, rất mau đến báo cáo, nói Cố Tứ Gia không bị thương, quân sĩ Cố gia đang ở ngoài thành chỉnh trang nhưng Cố Tứ Gia đã vào thành.

Nghe vậy, Lục Nghiên an tâm hơn. Lúc này nàng đột nhiên nhận ra, nàng bất an là vì lo lắng cho Cố Tứ Gia.

Nàng chưa bao giờ phủ nhận mình có thiện cảm với Cố Tứ Gia, cho dù ban đầu nàng gọi anh là Tứ thúc nhưng cũng chưa từng thật sự xem anh là trưởng bối. Cố Tứ Gia lại là người tràn đầy mị lực nên Lục Nghiên thấy mình động tâm với anh cũng không có gì kì quái. Chỉ là nàng trước giờ là người lí trí, sẽ không bị tình cảm nữ ảnh hưởng.

Xem ra trước mắt gã cho Cố Tứ Gia không phải là chuyện không tốt!

"Tiểu thư, Kim tiên sinh và Diệp tiên sinh đến." Một tiểu nha đầu trong phủ đến truyền lời.

Lục Nghiên sững sốt, nói: "Mời bọn họ đến phòng khách ngồi đợi một lát, ta lập tức đến ngay."

Lục Nghiên cảm thấy đau đầu, vị Diệp tiên sinh kia nghe nói đến từ trà thành nổi tiếng, không biết vì sao khi nhìn thấy nàng liền nói nàng là cái gì mâu tư nữ lang (nàng thơ) của hắn, nhất định muốn nàng làm người mẫu.

"Thật phiền!" Lục Nghiên cảm thán.

Bởi vì đang ở trong phòng, Lục Nghiên chỉ mặc một bộ đồ mỏng manh đơn giản, vô cùng mát mẻ, có điều bộ dạng này không thể đi gặp khách, chỉ có thể thay quần áo khác.

Trong phòng khách Lục gia lúc này, Diệp Chu Lai và Kim đang mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau. Không khí có chút ngột ngạt!

Chương này thật sự rất khó, với một đứa không biết tiếng Trung như ta thật sự dịch rất mệt. Mọi người sao nhiều cho ta vui đi. ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 59

Trong phòng khách, hai người nhìn nhau không nói gì, không khí có chút gượng gạo.

Kim là người đầu tiên mỉm cười mở miệng, tự giới thiệu: "Xin chào. Ta là Kim Học Nhĩ Sâm!"

Hắn tỏ ra là một nhà ngoại giao, cười rộ lên như làn gió mùa xuân làm cho người khác có hảo cảm.

"Ta là Diệp Chu Lai." Diệp Chu Lai nhìn hắn một cái, hỏi: "Người là người nước Y?"

Kim vừa gạt đầu liền thấy Diệp Chu Lai hưng phấn nói: "Thật là trùng hợp, lúc trước ta từng du học ở nước Y. Đất nước các người có một loại gọi là pizza, hương rất ngon, very good!" (giữ nguyên bản chính cho có vẻ sinh ngoại:~)

Kim lộ ra biểu cảm kinh ngạc, nói: "Thì ra Diệp tiên sinh là du học sinh nước Y a..."

Khi Lục Nghiên đi tới đã nhìn thấy hai người trò chuyện với nhau rất vui vẻ. Kim có vẻ ngoài khá bóng bẩy, tính tình thoải mái phóng khoáng, muốn làm một người vui

về là chuyện rất đơn giản. Còn tiểu thiếu gia Diệp Chu Lai lại là người dễ nói chuyện, hai người ở đây bàn luận về Y Quốc liền cảm thấy nhất kiến như cố (\*), vô cùng thân thiết.

"Lục tiểu thư."

"Lục!"

Thấy Lục Nghiên đi vào, hai người dừng câu chuyện lại, đứng lên chào hỏi với nàng.

Lục Nghiên bảo bọn họ ngồi xuống, hàn huyên vài câu, liền trực tiếp hỏi: "Không biết hai vị tìm ta có chuyện gì?"

Kim và Diệp Chu Lai nhìn nhau, Kim nói: "Diệp tiên sinh nói trước đi."

Diệp Chu Lai chấp nhận ý tốt của Kim, ánh mắt chân thành nhìn Lục Nghiên, ngữ khí thấp phần dịu dàng nói: "Lục tiểu thư, ta có một món quà muốn tặng cho nàng. Ta nghĩ đây sẽ là tác phẩm xuất sắc nhất trong đời ta."

Ngữ khí của hắn dịu dàng đến mức có thể tan chảy thành nước, nhưng thái độ dịu dàng đó không phải dành cho Lục Nghiên mà dành cho "Tác phẩm" trong miệng hắn.

Thấy thế, Lục Nghiên lại cảm thấy hứng thú với "Tác phẩm" kia.

Diệp Chu Lai sai người hầu bên cạnh mang đồ lên. Đó là một hộp tứ phương cao hơn một mét, bên ngoài phủ một lớp vải trắng không biết che giấu điều gì.

"Lục tiểu thư, đây chính là lễ vật ta muốn đưa cho nàng!" Nói xong, Diệp Chu Lai xóc tấm vải trắng ra, nháy mắt, một tia sáng hồng nhạt hiện ra khiến người ta chói mắt.

Nó là một bức tranh cao đến thắt lưng vẽ một cây hạnh hoa màu hồng, dưới tán cây có một vị cô nương một thân váy lam, mi mục sáng quắc, dáng người nhỏ nhắn nhanh nhẹn, xinh đẹp mê người, cánh tay nàng giơ lên nhẹ nhàng giữa không trung, trên đó có một con cựa điều đang giương cánh như muốn bay đi. Con chim kia vô cùng không lồ, đôi cánh tối đen như muốn nuốt chửng lấy cô gái.

Một người một chim, bên sáng bên tối, đứng chung một chỗ lại rất hài hòa, còn lộ ra một cảm giác xinh đẹp động lòng người. Rõ ràng là một con cựa điều dữ tợn đáng sợ vậy mà trên bức họa, dưới ngòi bút của Diệp Chu Lai lại hỗ trợ qua lại cho cô gái, khiến bức tranh kinh diễm mỹ lệ một cách kỳ lạ.

Nếu bức tranh chỉ có một con chim hay một cô nương sẽ không gây sự kích thích sâu sắc trong lòng người khác, thiếu một trong hai, bức tranh sẽ đổi một cảm giác rất khác.

Xuân Hạnh kinh ngạc nói: "Là tiểu thư!"

Nữ nhân chính trong bức tranh xinh đẹp phong lưu, khí chất trầm tĩnh cao nhã, không phải Lục Nghiên thì là ai?

Lục Nghiên cũng có chút kinh ngạc, nàng suy nghĩ một lát, đối với cảnh tượng của bức họa có chút ấn tượng, chính là thời điểm lần đầu tiên nàng và Diệp Chu Lai gặp mặt. Khi đó Diệp Chu Lai xông vào hậu viện tửu lâu, thấy nàng đang cho Hắc Dực ăn thịt khô, không ngờ lại bị Diệp Chu Lai vẽ ra.

"Này, Lục, người đứng là Thiên Sứ!" Kim đi tới, khuôn mặt trung ra vẻ sợ hãi nói.

Lục Nghiên rất đẹp, bức tranh này hoàn toàn lột tả được vẻ đẹp của nàng, làm lòng người say đắm. Nhìn sơ cũng có thể nhận ra, Diệp Chu Lai rất có tài vẽ tranh, vô luận là pha màu hay tô sáng đều đạt tới cảnh giới cao, thậm chí ngẫu nhiên có chút tí vết cũng là khuyết điểm không che lấp được ưu điểm.

Lục Nghiên sờ vào bức tranh. Nàng nhớ rõ, phương pháp vẽ tranh được truyền đến từ phía Tây, gọi là hội họa. Đường nét mạnh mẽ, màu sắc phong phú, cảm giác rất giống thực, khác hoàn toàn với phương pháp vẽ của Z Quốc.

Ánh mắt si mê của Diệp Chu Lai đang dừng trên bức trạm, cuối cùng xoay qua nhìn Lục Nghiên, cảm thán nói: "Đây có lẽ là bức tranh đẹp nhất cuộc đời ta."

Lục Nghiên thu tay, nói: "Lễ vật này thật sự quá quý trọng, nhất định đã khiến Diệp tiên sinh hao tổn nhiều tiền của và tâm huyết. Ta không biết phải sao để cảm tạ người mới tốt."

Nàng sẽ không từ chối bức tranh này. Nhân vật chính trong tranh này chính là mình, nàng đương nhiên muốn lưu lại.

Diệp Chu Lai thở dài: "Có thể vẽ ra một bức tranh như vậy ta đã cảm thấy hài lòng rồi. Ngược lại là ta chưa được sự đồng ý của Lục tiểu thư đã tự ý vẽ, thật sự thất lễ."

Nghe vậy, trong lòng Lục Nghiên sinh ra vài phần hảo cảm đối với vị Diệp tiên sinh này, nói: "Diệp tiên sinh khách khí. Tóm lại vẫn là ta chiếm tiện nghi."

Nói đến đây, nàng nghĩ tới một chuyện, hỏi: "Ta nhớ rõ Diệp tiên sinh đến từ trà thành?"

Diệp Chu Lai vuốt cằm nói: "Ta và quán gia cùng đến đây. Trà của Lục Thùy Thành rất ngon, rất được hoan nghênh ở chỗ chúng ta."

Nụ cười trên mặt Lục Nghiên trở nên ôn hòa hơn, cười tủm tỉm hỏi: "Ta muốn bàn chuyện làm ăn với Diệp tiên sinh, ngài có đồng ý không?"

Diệp Chu Lai thắc mắc nhìn nàng, Lục Nghiên giải thích: "Diệp tiên sinh cũng biết nhà ta là tửu lâu. Việc hợp tác này đương nhiên có liên quan đến ăn uống."

Công ty của nàng ngoại trừ sản xuất đồ hộp, Lục Nghiên còn tính toán muốn làm đồ ăn vặt khác. Nói cho cùng, người Z Quốc không thích ăn đồ hộp, nhu cầu thị trường không lớn, nàng không thể phát triển mạnh được.

Diệp gia là trà thương, coi như có quan hệ với việc bán thức ăn. Lúc người ta uống trà sẽ ăn một chút gì đó, Lục Nghiên muốn làm mấy thứ có thể ăn kèm.

Nếu Diệp Chu Lai nguyện ý đem mấy món này về trà thành bán không còn gì tốt hơn.

Nghe vậy, Diệp Chu Lai có chút do dự. Lần này hẳn tới Lục Thủy Thành, trên thực tế chỉ là đi du lịch, hẳn đối việc làm ăn không biết gì cả.

Lục Nghiên thấy hẳn do dự, nói: "Diệp tiên sinh cũng không cần quyết định gấp gáp, ngươi có thể quay về thương lượng một chút với những người khác, sau đó nói quyết định của ngươi cho ta biết."

Diệp Chu Lai gật đầu.

Kim nghe được lời này, cười híp mắt nói: "Trùng hợp ta đến cũng là muốn bàn chuyện làm ăn với Lục ngươi."

Hắn hỏi: "Không biết ngươi có hứng thú bán chân gà ngâm ớt và đậu phụ của ngươi không?"

Lục Nghiên sừng sốt, chợt cười nói: "Kim, ngươi và ta đúng là có cùng suy nghĩ, ta cũng đang muốn như vậy."

Những món ăn vặt như chân gà ngâm, măng chua và đậu phụ khô này nọ có thể khiến người không thích ăn rau cũng có thể ăn được, lại tích trữ được một thời gian dài. Hai ngày nay, từ khi Lục Thực nói nên đem bán ra nước ngoài, trong lòng Lục Nghiên đã có ý nghĩ này.

Nàng sẽ làm thêm vài món ăn vặt nữa.

Nghe vậy, Kim lập tức nở nụ cười, nói: "Không gạt ngươi, đồ ăn vặt ngươi làm, cha mẹ ta ăn đều cảm thấy rất ngon, thậm chí là hàng xóm ta cũng đặc biệt thích. Lần này ta tới là hi vọng bàn chuyện làm ăn cùng ngươi. Nếu ngươi đồng ý thì không còn gì tốt hơn."

Nhớ lại thư Học Nhi Sâm phu nhân gửi đến, trong lòng Kim nghĩ mỹ thực là không biên giới, nếu như có thể đem đồ ăn vặt của Lục Nghiên bán sang nước Y, khẳng định sẽ rất được hoan nghênh.

"Có điều hiện tại ta cần một ít chân gà ngâm ớt và đậu phụ... Tay nghề của ngươi thật sự quá tốt, những thứ ta gửi về nước lần trước đã bị mẹ ta bọn họ ăn hết." Kim nói một cách hài hước, hẳn đúng là nam nhân mang đến niềm vui cho mọi người.

Cuối cùng quyết định, Lục Nghiên làm một ít đậu phụ khô và đồ ăn vặt linh tinh cho Kim, để hắn mang về Y Quốc tham khảo thị trường. Nếu thuận lợi, việc hợp tác của bọn họ có thể kéo dài hơn.

Lục Nghiên lập tức sai người soạn thảo hợp đồng, nói: "Trong khi hợp đồng được soạn ra, Kim, ngươi ở lại ăn cơm đi."

Kim ồ một tiếng, hỏi: "Là ngươi tự tay làm sao?"

Lục Nghiên bật cười, nói: "Đương nhiên, khách quý tới nhà, ta chắc chắn phải chiêu đãi cho tốt."

"Được, very good!" Kim vui mừng cảm thán.

Lục Nghiên nhìn về phía Diệp Chu Lai, mời nói: "Diệp tiên sinh cũng ở lại đi."

Là một người hoàn toàn không hiểu việc kinh doanh, Diệp Chu Lai chỉ có thể duy trì biểu cảm cười mỉm, giống như nghiêm túc lắng nghe, thực tế đầu óc đã bay tới nơi rất xa. Lúc này nghe Lục Nghiên gọi hắn, vội nói: "Tốt a."

Tay nghề Lục Nghiên không cần phải bàn cãi, sắc hương vị đều hoàn hảo, thức ăn nàng làm khiến người ta cảnh đẹp ý vui. Đến lúc ngươi ăn được, nháy mắt cảm thấy mình đã khám phá ra một chân trời mới.

Thật sự ăn rất ngon!

Rõ ràng là nguyên liệu cực kỳ phổ thông, rơi vào tay Lục Nghiên lại có thể biến thành rất đa dạng.

Hiện tại Diệp Chu Lai chính là cảm giác này. Mỹ thực hấp dẫn làm cho hắn quên mất cô nương mình để ý, chăm chú vui đầu ăn, ngay cả liếc mắt cũng chưa quét qua Lục Nghiên một cái.

Bộ dạng này mà dám nói thích tiểu thư chúng ta - Xuân Hạnh thăm thì trong lòng.

Bên kia, Lục phu nhân nhìn Diệp Chu Lai, biểu cảm có chút đông cứng. Ban đầu bà cho rằng Diệp Chu Lai thích nữ nhi của mình, trong lòng thập phần vui vẻ. Tướng mạo của hắn rất tốt, giống như những quân tử trong < Kinh Thi > kia, gia đình lại là trà thành đệ nhất thủ phủ, Lục phu nhân càng hài lòng —— gia thế tướng mạo đều tốt a, chủ yếu nhất là thích Nghiên Nghiên nhà bọn họ.

Hiện tại, Lục phu nhân nhìn Diệp Chu Lai vui đầu ăn, ngay cả một ánh mắt cũng chưa nhìn Lục Nghiên, trong lòng có chút không chắc chắn —— người này thật sự thích Nghiên Nghiên bọn họ sao?

Chắc là ta hiểu lầm rồi. Lục phu nhân thở dài, một đứa trẻ tốt như vậy nha!

Diệp Chu Lai hoàn toàn không biết mình bởi vì ăn mà bỏ lỡ chuyện gì.

Cơm chiều ăn được một nửa, người hầu từ bên ngoài chạy vào, thập phần khẩn trương nói: "Lão gia, phu nhân, tiểu thư, Cố Tứ Gia đến."



Lục Nghiên sừng sốt.

(\*) Nhất kiến như cố: Mới gặp mà thấy như bạn cũ

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 60

Cố Tứ Gia tại sao đột nhiên lại tới?

Mọi người ở Lục gia trong lòng kinh ngạc, buổi trưa hôm nay hắn mới vào thành, vừa trở về như thế nào liền đến nơi này?

"Mau mời Cố Tứ Gia vào!" Lục lão gia hồi phục tinh thần nhanh chóng phân phó.

Chỉ chốc lát sau, mọi người đã nhìn thấy Cố Tứ Gia trên người mặc một chiếc áo sơ mi đen đi đến, thân mình phẳng phiu, phía sau còn có Trương phó quan.

Lúc hắn ra chiến trường mới là đầu xuân, bách hoa nở rộ, hôm nay quay về đã vào hè, ao sen bên trong Lục phủ mọc đầy nụ hoa, thời gian trôi qua đã hơn ba tháng.

Ánh mắt Lục Nghiên lướt qua người hắn, người đàn ông này gầy yếu đi rất nhiều, khí thế của hắn càng ngày càng đáng sợ, khiến cho người ta nhìn mà rét run.

Diệp Chu Lai cẩn thận đánh giá Cố Tứ Gia, trong lòng có chút chua chát nghĩ ‘Đây chính là người trong lòng Lục tiểu thư a’.

Không còn gì để nói, bộ dáng Cố Tứ Gia rất anh tuấn. Mặt như Quan Vũ, mắt như Hàn Tín, khí thế quanh người thật lớn, làm cho người ta quên mất bộ dáng của hắn mà thần phục sự dũng mãnh kia.

—— Diệp Chu Lai không thể không thừa nhận, bản thân mình không thể sánh bằng hắn.

Lục lão gia chấp tay thập phần khách khí hỏi: "Tứ Gia tại sao lại đến đây?"

Ánh mắt Cố Tứ Gia dừng trên người Lục Nghiên, trong lòng hắn nghĩ ‘Tiểu cô nương của mình có vẻ đã trở nên xinh đẹp hơn, yêu kiều như một đóa hoa, trách không được gây nhớ thương cho nam nhân khác.’

"Chỉ là ta rảnh rỗi tản bộ bên ngoài, vừa vặn đi đến cửa Lục phủ liền muốn vào trong xin hộp trà uống." Cố Tứ Gia giải thích, biểu cảm trên mặt giống như đang hỏi tương.

Nghe vậy, biểu cảm của bọn người Lục lão gia cứng đờ, Lục Nghiên nhin không được mím môi cười nhẹ.

Cố phủ cùng Lục gia bị ngăn cách hơn nửa Lục Thủy Thành, một cái hướng bắc, một cái phía nam, Cố Tứ Gia tản bộ thì ra đi hơn nửa Lục Thủy Thành.

Lục lão gia theo bản năng liếc mắt nhìn Lục Nghiên, xoay đầu lại thập phần lịch sự hỏi: "Tứ Gia đã ăn cơm chiều chưa? Nếu chưa, không bằng ở lại phủ dùng cơm."

Cố Tứ Gia lập tức đồng ý, nói: "Vậy thì quấy rầy."

Khóe miệng Lục lão gia giật giật, kỳ thật ông chỉ khách khí hỏi mà thôi.

Mọi người ngồi xuống, Lục lão gia phân phó người lấy thêm bát đĩa đến, tự mình rót cho Cố Tứ Gia một chén rượu, có chút tự hào nói: "Đây là hạnh hoa tửu mà Nghiên Nhi tự tay ủ cho ta, so rượu bên ngoài mạnh hơn một chút. Tứ Gia nếm thử."

Ly rượu bạch ngọc sáng sủa, tửu hương xông vào mũi, thanh hương bốn phía, nháy mắt liền có thể biến người ta thành con sâu rượu.

Cố Tứ Gia nhẹ nhàng ngửi, sau đó ngửa đầu uống một hớp, cười nói: "Quả nhiên là rượu ngon. Không ngờ Lục tiểu thư không chỉ trù nghệ giỏi, ngay cả chưng cất rượu cũng lợi hại như vậy."

Ánh mắt hắn nhìn mang theo ý cười, giống như đang nhìn bảo bối duy nhất thuộc về mình, mãi mãi vui vẻ.

Lục Nghiên ngẩng đầu, không tránh không né ánh mắt kia, hào phóng nói: "Tứ Gia thích là tốt."

Cố Tứ Gia nhướn mày, thấp giọng nói: "Thích, đương nhiên là thích."

Lục Nghiên nhìn đi chỗ khác, người này mới uống một chén rượu, sao lại khiến người ta cảm thấy hắn đã say, lung tung chọc người.

Một câu nói, hai ý nghĩa.

Không khí nháy mắt trở nên có chút ngột ngạt, hai vợ chồng Lục gia nhìn nhau, trong mắt ẩn chứa vài phần bất đắc dĩ.

Lòng Diệp Chu Lai cảm giác chua xót, canh cá chua mỹ vị trong miệng cũng nuốt không trôi. Cô nương mình thích ngay cả theo đuổi không thể, hắn có thể không chua xót sao?

"Đại danh Tứ Gia như sấm bên tai, hôm nay gặp mặt quả thật đúng như lời đồn!" Diệp Chu Lai mở miệng, ánh mắt nhìn chăm chăm Cố Tứ Gia, nâng chén nói: "Cố Tứ Gia, ta mời người một ly!"

Cố Tứ Gia xoay đầu lại nhìn hắn, tự mình cầm lấy bầu rượu rót một chén, nâng ly nói: "Thỉnh!"

Diệp Chu Lai muốn chuốc say Cố Tứ Gia, tìm có một chén lại một chén kính hắn, không khí trên bàn rượu ngày một nóng hơn, mùi rượu lẫn quần khắp phòng khiến người ta vừa ngửi liền say.

Xoay qua xoay lại đã uống được ba giờ, Lục Nghiên cùng Lục phu nhân đã đi từ sớm, chỉ còn lưu lại vài đại nam nhân uống rượu với nhau. Cuối cùng, ai nấy đều đã gục, chỉ còn Cố Tứ Gia vẫn ngồi vững vàng trên ghế, một tay để gõ bàn, một bàn tay cầm ly rượu, từ từ nhấp nháp.

"... Đến, đến! Uống đi, thêm một ly nữa nào!" Diệp Chu Lai là người say đầu tiên, gục xuống bàn, miệng lâu bà lâu bầu.

Lục Nghiên và Lục phu nhân đem người đến, vừa vào tới nơi liền bị mùi rượu bên trong xông thẳng vào mũi, bất giác nháu mày.

"Thật là, lớn tuổi như vậy rồi mà còn tưởng mình vẫn trẻ a." Lục phu nhân đi đến bên người Lục lão gia, cẩn thận lấy tay chọt vào ót ông.

Lục lão gia say khướt mở mắt ra, cười hi hi kêu một tiếng: "A Uyển!" Nói xong nhào vào ngực Lục phu nhân, hai tay ôm lấy hông của bà.

Lục Nghiên vẫn còn đứng bên cạnh, hành động này của Lục lão gia làm cho mặt Lục phu nhân đỏ như lửa, thật sự ngượng ngùng.

Lục Nghiên cười thầm trong lòng, sợ Lục phu nhân xấu hổ, vẻ ngoài vẫn bình thường, nói: "Mẫu thân đỡ phụ thân về phòng nghỉ ngơi đi, nơi này con xử lý được."

Lục phu nhân gật đầu, nói: "Nghiên Nhi cũng sớm nghỉ ngơi đi."

Lục Nghiên đáp lại.

Sau khi Lục phu nhân đỡ Lục lão gia rời đi, Lục Nghiên nhìn mặt đất hỗn độn, còn có Kim và Diệp Chu Lai say ngã đành phân phó hạ nhân đỡ bọn họ đến phòng khách nghỉ ngơi.

Từ lúc bọn họ đi vào, ánh mắt Cố Tứ Gia đều chăm chú nhìn nhất cử nhất động của Lục Nghiên. Mặt hắn phủ một tầng men say, cả người tản ra sự biếng nhác mà ngày thường không thấy được.

"Nha đầu, lại đây..."

Lục phu nhân rời đi, hắn đột nhiên giọng tay vẫy gọi Lục Nghiên, lời nói mang theo ý cười, bởi vì tẩm mùi rượu nên thanh âm trở nên khàn khàn mê người.

Lục Nghiên không biết hắn rốt cuộc có say hay không, nhưng không hề nghi ngờ, sau khi say, cả người Cố Tứ Gia lộ ra một loại mị lực nam tính không thể tả. Nội tiết tố nam nhân quả thực mạnh mẽ, vừa mở miệng đã khiến hai nha đầu Xuân Hạng vac Hòa Hương không nhìn được đó mặt, nhóm tiểu nha đầu mặt đỏ tím đập dồn dập.

Nàng đi đến bên cạnh Cố Tứ Gia mới phát hiện nam nhân này mặt có chút hồng, áo somi trên người đã bị hắn mở ra hai chiếc cúc, lộ ra lồng ngực cứng rắn theo hô hấp của hắn mà phập phồng.

Lục Nghiên nhìn thoáng qua liền xoay mặt đi, thấp giọng nói: "Ta sai người nấu canh giải rượu, chàng uống một chén rồi đi nghỉ ngơi. Ta đã kêu Lý Hạ thông báo cho Cố gia một tiếng, nói chàng lưu lại trong phủ nghỉ ngơi."

Cố Tứ Gia không nói gì, hai mắt hơi cong lên, cứ như vậy nhìn chăm chăm nàng, mỉm cười, mang theo ý tứ sùng nịch nói không nên lời.

Lục Nghiên bị hắn nhìn có chút ngượng ngùng, tránh né: "Sao chàng không nói gì? Say rồi à?"

"Ta không có say." Thanh âm Cố Tứ Gia vô cùng lười biếng, giữ chặt tay Lục Nghiên. Tay nàng nằm mại nhẵn nhụi nằm trong tay hắn cảm giác hết sức thoải mái, hắn xoa nhẹ tay nàng, nói: "Chính là có chút choáng váng, nàng dẫn ta ra hoa viên đi dạo một chút cho tỉnh rượu đi."

Lục Nghiên thử rút tay ra, không được.

"Chàng không phải nói muốn đi dạo sao? Đi thôi." Thấy Cố Tứ Gia ngồi bất động, nàng phồng hai má lên, bắt đắc dĩ nói.

Cố Tứ Gia cười nhẹ, giống như đạt được ý định.

Tuy nói là đầu hạ nhưng thời tiết năm nay có vẻ nóng hơn, ban ngày mặt trời chói lóa, đến tối lại làm cho người ta cảm thấy mát mẻ. Ngày rằm sắp đến, trên trời một mảnh trăng tròn treo cao, yên tĩnh vô cùng.

Vườn hoa ở Lục gia trồng vô số hoa cỏ, ban đêm lẳng lặng nở rộ, hương bay bốn phía. Không biết là từ nơi nào trong bụi hoa chui ra rất nhiều đom đóm, ánh sáng lục sắc chớp tắt bay múa như phụ họa cho tiếng ếch kêu cách đó không xa.

Hòa Hương cùng Xuân Hạng đi theo xa xa phía sau hai người, Xuân Hạng nhìn chăm chăm bàn tay hai người giao nhau, chân mày nhăn lại.

"Hai người các ngươi không cần đi theo, ta và tiểu thư các ngươi có chuyện muốn nói." Cố Tứ Gia đột nhiên mở miệng.

Xuân Hạng không nhúc nhích, nhìn về phía Lục Nghiên.

Lục Nghiên nói: "Các người lui xuống đi, có chuyện gì ta gọi."

Nghe vậy, Xuân Hạnh cảnh giác nhìn thoáng qua Cổ Tứ Gia, thì lễ nói: "Ta và Hòa Hương sẽ ở bên cạnh hành lang, tiểu thư nếu có chuyện gì, gọi một tiếng ta liền chạy đến."

Chờ Xuân Hạnh bọn họ rời đi, Cổ Tứ Gia nói: "Nàng đúng là dạy dỗ nha đầu rất tốt."

Lục Nghiên đi về phía trước, nói: "Xuân Hạnh từ nhỏ đã ở bên cạnh hầu hạ ta, đương nhiên lo lắng cho ta."

Hai người nắm chặt tay nhau, bởi vì khi trước rơi xuống nước, nhiệt độ cơ thể Lục Nghiên lúc nào cũng lạnh, ngón tay cũng vậy. Hiện tại tay nàng bị Cổ Tứ Gia nắm trong lòng bàn tay, ngón tay trở nên ấm áp dễ chịu, nhưng đôi tay lồng vào nhau kia đang rịn ra một tầng mồ hôi, không biết là khăn trương hay là nóng.

"Đang khăn trương sao?" Cổ Tứ Gia đột nhiên mở miệng.

Da đầu Lục Nghiên run lên, nói: "Ta không có khăn trương."

"Phốc."

Cổ Tứ Gia bật cười, nói: "Ta đang nói bản thân mình."

Lục Nghiên: "..."

Nàng không để ý tới hắn, buồn bực đi một mạch về phía trước.

Cổ Tứ Gia lười biếng đi sau lưng nàng, bàn tay còn lại cho vào túi, bước chân chậm chạp, sau đó lắc lắc đôi tay nắm chặt của hai người, nói: "Lục tiểu thư, đi chậm một chút a."

Lục Nghiên liếc mắt nhìn hắn, cước bộ không tự chủ chậm lại.

Cổ Tứ Gia nói: "Nghe Liễu Ngu nói, xưởng đóng hộp của nàng kinh doanh rất ổn."

Lục Nghiên hừ nhẹ nói: "Hắn đúng là cái gì cũng nói với chàng."

Cổ Tứ Gia dùng giọng điệu vừa rồi nàng đánh giá Xuân Hạnh nói: "Thù hạ của ta, đương nhiên nghe lời ta. Hắn còn nói với ta, Tứ nãi nãi chúng ta thật sự rất dễ nhìn, có năng lực làm việc cho nên có rất nhiều cường ong lặn điệp nhào đến."

Lục Nghiên dừng bước, xoay người lại, ngẩng đầu nhìn hắn, nói: "Ai là Tứ nãi nãi của bọn hắn?"

Cổ Tứ Gia liền cười, gio tay sờ mặt nàng.

Ngón tay thon dài đặt sau vành tai nàng mang theo nhiệt nóng, hắn thấp giọng nói: "Là nàng đó, Tứ nãi nãi của ta."

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 61

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Gió đêm thổi tới, đem chút nóng bức cuối cùng trong ngày dập tắt. Đom đóm trong hoa viên lóe lên ánh sáng lục sắc, bay xung quanh con người. Lục Nghiên đưa tay ra, một con đom đóm dừng trên ngón tay nàng, ánh sáng từ bụng phát ra lúc sáng lúc tối, chỉ có thể thấy trong bóng đêm.

Cổ Tứ Gia nói: "Đom đóm này dòm từ xa còn dễ nhìn, lại gần ngược lại quá xấu."

Đom đóm trên tay bị kinh động, vội vàng bay đi. Lục Nghiên cười nói: "Đom đóm chỉ là côn trùng, chàng có thấy côn trùng nào mà đẹp sao?"

Cổ Tứ Gia cúi đầu nhìn nàng, trong bóng tối nhập nhòa không rõ ràng, chỉ có thể thấy phần cổ tuyết trắng của Lục Nghiên cùng với chiếc cảm hoàn mỹ. Mắt Cổ Tứ Gia hơi cong lên, nói: "Nghe nói xưởng đóng hộp của nàng hoạt động rất thuận lợi. À phải rồi, ta còn chưa cảm tạ những thứ nàng đã đưa đến chiến trường. Nàng nói xem muốn ta báo đáp như thế nào?"

"Không bằng" hắn dừng một chút, kê sát vào tai Lục Nghiên, hơi thở nóng rực tỏa ra sau gáy nàng, thấp giọng nói: "Ta đem thân báo đáp đi."

Lục Nghiên vô thức xoay người, liên tiếp lui về sau vài bước tạo khoảng cách với Cổ Tứ Gia. Nàng che cổ mình lại, cảm thấy may mắn vì bây giờ là buổi tối, Cổ Tứ Gia không thể nhìn thấy mặt nàng đỏ lên.

Giọng nói nàng mang một tia căng thẳng: "Không cần, dù sao cũng không phải chuyện gì to tát."

"Làm sao có thể không cần? Cổ Tứ An ta từ trước đến giờ là người có ân tất báo." Cổ Tứ Gia cười híp mắt nói, chậm chạp bước tới hai bước, khoảng cách giữa hai

người nháy mắt trở thành con số không.

Lục Nghiên tiếp tục lui về phía sau, trong lòng khản trương.

Tối hôm nay Cổ Tứ Gia thật sự quá bá đạo. Trước kia nàng lui một bước, đối phương sẽ không lấn tới, hiện tại nàng lui một bước, đối phương lại đi tới một bước, ép sát người, tuyệt không thả lỏng, không cho nàng cơ hội để thở. Sau lưng đã là cây cột trong đình, không còn đường lui.

Cổ Tứ Gia áp sát người nàng, cánh tay đặt lên cột, hoàn toàn vây Lục Nghiên trong lòng mình. Từ khoảng cách này, Lục Nghiên ngửi được mùi rượu nồng đậm trên người hắn.

"Chàng đừng dựa vào..." Ta quá gần...

Chưa nói xong thì đột nhiên bị nụ hôn ngăn lại, hai mắt Lục Nghiên trừng lớn, theo bản năng bắt đầu giãy dụa, lại bị hắn giữ chặt trong ngực, không thể động đậy.

Mùi rượu trên người Cổ Tứ Gia theo nụ hôn này tràn vào khoang miệng Lục Nghiên, làm cho đại não nàng cảm thấy có chút choáng váng, đôi chân nháy mắt mềm nhũn. Bỗng nhiên một đôi tay chặt chẽ nắm chặt eo, chống đỡ thân thể sắp ngã của nàng.

Dây leo từ đằng bò quanh cột lương đình, từng chùm hoa buông xuống bên cạnh hai người, mùi hoa nồng đậm kèm theo mùi rượu trên người Cổ Tứ Gia tạo thành một loại hương vị càng thêm mê hoặc lòng người.

Nụ hôn này thực dịu dàng, nhưng lại giống như mùi hoa trong mũi, mạnh mẽ vô cùng.

Nam nhân trước mắt, nụ hôn của hắn tựa như con người hắn, cho dù dịu dàng cũng cường thế bá đạo.

Đôi môi tách ra, nam nhân này lại không hề rời đi, chỉ hơi hơi tạo chút khoảng cách giữa hai người, gần đến mức có thể cảm nhận được hô hấp của cả hai, chỉ cần nghiêng đầu một chút liền dễ dàng chạm môi.

Dây dưa một lúc, hương thơm trên người bọn họ hòa lẫn vào nhau, làm cho nàng không rõ rốt cuộc là mùi của hắn hay là của mình.

"Chàng từng nói nếu ta không muốn, chàng sẽ không làm chuyện gì khác." Lục Nghiên ngửa đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn hắn.

Đôi mắt nàng rất xinh đẹp, hắc bạch phân minh, hình dạng quyến rũ. Bởi vì nụ hôn ban này, hai mắt nàng ẩn chứa một lớp nước, ánh trăng chiếu vào lấp lánh như trăng đêm rằm.

Cổ Tứ Gia mê muội đi, hôn vào mắt nàng, sau đó hôn lên môi, mơ hồ nói: "Là nàng đêm nay cho ta quá nhiều cơ hội lấn tới."

Có lẽ bởi vì hắn vừa từ chiến trường trở về, Lục Nghiên đối với hắn nhiều hơn vài phần dịu dàng bao dung, khiến cho hắn nhịn không được nghĩ muốn tiến thêm một bước.

Nghe vậy, Lục Nghiên quả thực muốn tức —— còn dám trách nàng?

Cổ Tứ Gia thần nhiên nói: "Là ta trách bản thân..."

Nói xong hắn cúi đầu tiếp tục hôn. Tựa như tiểu hài tử có được kẹo đường yêu thích, Cổ Tứ Gia quấn lấy Lục Nghiên không ngừng, dính chặt không buông.

Xuân Hạnh đứng cách bọn họ không xa không gần, đột nhiên nghe tiểu thư nhà mình kêu một tiếng kinh hãi, nàng hoảng sợ, vội vàng cao giọng hỏi: "Tiểu thư, ngài có sao không?"

Bốn bề im ắng. Ngay lúc Xuân Hạnh đứng ngồi không yên mới nghe được thanh âm của tiểu thư nhà mình truyền đến, nói: "Ta không sao, người không cần lại đây."

Xuân Hạnh khẽ nhủ mày, vẻ mặt hoài nghi, lại không dám đi qua.

Ngay gần hoa từ đằng, Lục Nghiên che cổ, tê tê kêu đau, nói: "Đau quá. Tại sao chàng lại mở miệng cắn ta?"

Cổ Tứ Gia liền cười, sau đó nằm xuống đầu gối Lục Nghiên, nhắm mắt lại nói: "Có chút mệt, để ta ngủ một lát."

Lục Nghiên: "Muốn ngủ thì về phòng ngủ."

Người trên đùi không chút động tĩnh, Lục Nghiên lấy tay đẩy đẩy hắn, lại bị hắn bắt, lẩm bẩm nói: "Đừng nháo nữa."

Lục Nghiên bất đắc dĩ, vốn định gọi hắn dậy nhưng nghĩ đến ba tháng nay Cổ Tứ Gia trên chiến trường nhất định ăn không ngon ngủ không yên, không biết vất vả đến nhường nào, nàng lại có chút mềm lòng.

Thôi thì làm theo lời hắn vậy.

Lục Nghiên thỏa hiệp trong lòng, ngả người ra sau, dựa vào lan can. Hoa từ đằng theo gió phiêu động trên đầu. Hiện tại chính là mùa hoa nở rộ, đóa hoa màu tím nở trùng trùng điệp điệp, mùi hoa mùi thơm ngào ngạt.

Một nhành hoa rơi vào mặt Lục Nghiên, nàng giơ tay nhặt lên, thầm nghĩ nở rộ như vậy cũng tốt, ngày mai hái một ít làm bánh từ đằng la.

Cách đó không xa Xuân Hạnh và Hòa Hương nhìn không được ngáp một cái, Hòa Hương nhỏ giọng nói: "Thời gian không còn sớm, tiểu thư cùng Cổ Tứ Gia nói cái gì vậy nhỉ?"

Trong lòng Xuân Hạnh có dự cảm về sau phải gọi Cố Tứ Gia là cô gia, nghe vậy nhân tiện nói: "Chuyện của chủ từ chúng ta sao có thể lẩm miệng?"

Hòa Hương thề lười.

\*

Cố Tứ Gia thật là mệt muốn chết rồi. Sau khi hấn trở về cũng không nghỉ ngơi liền chạy đến Lục gia uống rượu, cộng thêm men say càng làm hấn buồn ngủ. Nằm trên đầu gối Lục Nghiên bất tri bất giác ngủ quên mất.

Lục Nghiên cúi đầu nhìn hấn.

Bóng đêm càng ngày càng lan ra, đèn trong hoa viên mờ ảo, gương mặt Cố Tứ Gia anh tuấn, trong bóng tối lộ ra một loại mị lực khiến người ta mặt đỏ tim đập dồn dập.

Ngón tay Lục Nghiên vuốt nhẹ trên mặt hấn, từ mày đến mắt, rồi đến mũi, ngón tay sờ đến chỗ nào, Lục Nghiên lại tưởng tượng đến bộ dáng người nọ.

Đôi mắt hẹp dài, nhú mày lại liền gây cho người ta một loại áp lực kinh khủng. Chiếc mũi vừa cao vừa thẳng, còn bờ môi thì mỏng manh.

"Nghe nói nam nhân môi mỏng thường bạc tình." Lục Nghiên thì thảo.

Đến nửa đêm, hai tiểu nha đầu kia tựa vào nhau mà ngủ, ngay cả Lục Nghiên cũng dựa vào lan can chợp mắt.

Ánh trăng trốn dưới tầng mây, Lục Nghiên bị gió thổi tỉnh, nhìn chung quanh không biết hiện tại là giờ gì, nhưng cũng biết không còn sớm, vội vàng lay gọi người trên dùi.

"Này, dậy đi."

Cố Tứ Gia bị nàng đánh thức, chỉ mơ màng hai giây, ánh mắt mờ mịt liền trở nên rõ ràng.

"Mấy giờ rồi?" Cố Tứ Gia ngồi dậy, xoa đầu hỏi.

Lục Nghiên nói: "Không biết, cũng không còn sớm."

Cố Tứ Gia móc từ trong túi ra một chiếc đồng hồ bỏ túi màu vàng, liếc mắt nhìn, nói: "Hơn nửa đêm một chút, sao nàng không gọi ta?"

"Không phải nhìn chàng ngủ ngon quá sao?" Lục Nghiên nói thầm, lại vươn tới, tò mò nhìn chiếc đồng hồ trên tay Cố Tứ Gia, hỏi: "Đây là cái gì?"

Cố Tứ Gia nhìn nàng giải thích: "Đây là đồng hồ bỏ túi, là đồ của người nước ngoài, dùng để xem thời gian rất tiện lợi."

Lục Nghiên cái hiểu cái không gật đầu, coi như mình bạch vật này là gì, chỉ là không biết coi thời gian như thế nào.

Cố Tứ Gia đứng dậy, nói: "Muộn rồi, quay về đi."

Lục Nghiên đáp một tiếng. Có điều vừa đứng dậy, thân thể liền mềm nhũn, may mắn được Cố Tứ Gia nhanh tay đỡ lấy.

"Sao vậy?" Cố Tứ Gia thấp giọng hỏi.

Lục Nghiên giật giật chân, cau mày nói: "Không có gì, chỉ là chân bị tê rần."

Cố Tứ Gia: "Là lỗi của ta." Bị hấn đè lên chân lâu như vậy có thể không tê sao?

"Ta mang nàng trở về." Cố Tứ Gia lập tức ôm lấy Lục Nghiên đi ra ngoài.

Lục Nghiên kinh hô kêu một tiếng, ý thức được trạng thái hai người hiện tại, hai má đột nhiên nóng lên, nói: "Đừng... Ta nghỉ ngơi một chút sẽ khỏi."

Cố Tứ Gia lại không để ý nàng, chỉ hỏi: "Đi bên nào?"

Lục Nghiên: "..."

Ý thức được khuyên nhủ không thành, Lục Nghiên đầu đầu chỉ về một phương hướng: "Bên này."

Cố Tứ Gia đi nhanh về phía nàng chỉ.

Khi Xuân Hạnh và Hòa Hương nghe thấy động tĩnh giựt mình tỉnh lại đã nhìn thấy tiểu thư nhà mình bị Cố Tứ Gia ôm, lúc này liền sùng sốt.

"... Này... Này này..." Hòa Hương bị kinh ngạc, nói chuyện cũng lắp bắp.

Xuân Hạnh liếc nàng một cái, nói: "Ngạc nhiên gì." Trên thực tế trong lòng nàng cũng là mơ hồ.

Sân viện Lục Nghiên cách hoa viên không xa, Cố Tứ Gia trực tiếp ôm người vào phòng, đặt Lục Nghiên dựa vào một cái tháp gần cửa sổ, những nha đầu trong viện nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm.

"Thế nào, chân còn tê không?" Đem người đặt vào trên tháp xong, Cố Tứ Gia hạ thấp người xuống, nắm chân Lục Nghiên miết chân cho nàng, hỏi.

Lục Nghiên theo bản năng rút chân lại, thẹn thùng nói: "Đừng... Đã không còn tê nữa."

Cố Tứ Gia ngẩng đầu nhìn nàng, lại hỏi một câu: "Thật không sao?"

Lục Nghiên gật đầu.

Không khí có chút kỳ quái, nhất thời không ai nói gì.

"Ta sai người đưa chàng đến phòng khách." Trầm mặc một hồi, Lục Nghiên mới mở miệng nói.

Cố Tứ Gia gật đầu. Đi tới cửa, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, hần xoay người quay lại, đem đồng hồ trong túi đưa cho Lục Nghiên, nói: "Cho nàng chơi."

Lục Nghiên hai tay cầm lấy, về mặt mờ mịt.

Đồng hồ bỏ túi màu vàng kim, bên trên chạm trổ hoa hồng, thoạt nhìn thập phần hoa mỹ.

Lục Nghiên nhìn chằm chằm chiếc đồng hồ, học động tác của Cố Tứ Gia mở nắp ra, nhìn kim giây bên trong đát đát đát xoay một vòng tròn, sau đó cây kim thứ hai mới nhích lên một chút.

"Đây là thế nào?" Lục Nghiên nhỏ giọng thăm thỏi.

Tác giả có lời muốn nói:

Cơ hội lần tới trong miệng Cố Tứ Gia chính là vì hần nhìn ra Lục Nghiên đối với mình từng chút một đã động tâm!

*Hôm nay ta bù đắp chương hôm qua up trễ nhá <3*

*Hoa tử đằng*



*Bánh tử đằng*



Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 62

Cổ gia.

Cổ tướng quân đem chút cháo còn dư lại trong bát đồ hết vào miệng, nuốt xong mới hỏi: "Đêm qua Tử An không về?"

Cổ phu nhân cười bất đắc dĩ, nói: "Lục gia phái người đến nói Tử An cùng uống rượu với vị Học Nhi Sâm tiên sinh của Y Quốc, sắc trời đã muộn liền lưu lại quý phủ bọn họ nghỉ ngơi."

Cổ nhị thái thái ở một tiếng, âm dương quái khí nói: "Người này còn chưa cưới vào cửa mà tiểu thúc lại để tâm như vậy. Chờ đến khi cưới về còn không phải đem người để vào trông mắt đau tiếc sao."

Ánh mắt của nàng chuyển động, mỉm cười nhìn Cổ Nhị lão phu nhân, nói: "Tục ngữ thường nói, cưới vợ quên mẹ. Mẫu thân, ta thấy Lục tiểu thư này đúng là người có bản lĩnh, sợ rằng nàng dụ dỗ tiểu thúc làm cho tiểu thúc cùng ngài xa cách."

Cổ phu nhân ngữ khí thản nhiên nói: "Tử An là người trưởng thành, có chính kiến của bản thân, ai có thể sai khiến được hắn?"

Cổ tướng quân vuốt cằm nói: "Đứa nhỏ này giống ta. Bà còn nhớ rõ lúc bà chưa gả cho ta, ta cũng phải mặt dày ở lì nhà bà, chỉ mong có thể nhìn bà thêm một tí."

Cổ phu nhân tức giận liếc mắt nhìn ông. Sự tình này đã diễn ra từ bao giờ rồi, bây giờ nói ra trước mặt tiểu hải tử cũng không thấy thẹn.

Nghe vậy, thần sắc Cổ Nhị thái thái cứng đờ, âm thầm cắn gãy một cây răng bạc.

Cổ nhị gia cầm đĩa xiên mấy cái bánh bao, vừa ăn vừa nói: "Nếu Tử An thích Lục tiểu thư, vậy thì sớm cưới người ta vào cửa, tránh cho hắn suốt ngày nhớ nhung. Hiếm khi thấy hắn thích một cô nương như vậy."

Cổ Nhị thái thái lập tức trừng mắt nhìn Cổ nhị gia, trong lòng có chút tức giận. Tục ngữ nói phu thê vốn là một thể, nhưng Cổ nhị gia biết rất rõ tâm tư của bà lại cố tình phá đám, bà có thể không tức được hay sao?

Cổ phu nhân suy tư, nói: "Mấy ngày trước ta đã sai bà mối đến Lục gia cầu hôn nhưng đều không thành. Kéo dài như vậy đúng là không phải chuyện tốt."

Cổ tướng quân nói: "Việc này ta giao cho phu nhân."

Trong lúc các trưởng bối nói chuyện, bọn tiểu bối ngồi phía dưới không thể chen vào.

Cổ Mỹ Chi ăn không vô nữa, vụng trộm đánh ánh mắt nhìn vào gương mặt không chút thay đổi của Cổ Thành. Đối với việc Lục Nghiên sắp thành trưởng bối của mình, là thê tử của Tử thúc, ngay cả nàng cũng cảm thấy có chút quái dị, không biết trong lòng Cổ Thành cảm thấy thế nào. Lục Nghiên trước kia là vị hôn thê của hắn nha!

Đang nghĩ, Cổ Mỹ Chi nghe tiếng người hầu ngoài cửa gọi: "Tứ Gia", nàng quay đầu nhìn lại liền thấy tiểu thúc thúc của mình đi vào.

Vai rộng eo thon chân dài, trên người Cổ Tứ Gia còn mặc áo sơ mi ngày hôm qua. Vạt áo được cho vào quần ngay ngắn, vòng eo mạnh mẽ rắn chắc càng tôn lên vóc dáng cao ráo của hắn. Khi Tứ Gia tiến vào, ánh mắt mọi người không thể không dừng trên người hắn, khí chất áp bức trên người quá mạnh mẽ, bất luận kẻ nào cũng sẽ không quên mất hắn.

Cổ Mỹ Chi rụt đầu, nhanh chóng thu mắt về.

Nàng có chút sợ vị tiểu thúc này của mình. Không chỉ có nàng mà những người khác cũng sợ hãi chẳng kém.

Cổ tướng quân nói: "Trở về rồi sao, ăn điểm tâm chưa?"

Cổ Tứ Gia ngồi ở vị trí phía trên, đem đồ trong tay đưa qua, nói: "Ăn rồi... Đây là điểm tâm ta mang về."

Trương phó quan lập tức chen miệng vào nói: "Bữa sáng này là do Lục tiểu thư tự tay làm."

Cổ tướng quân nhưn mày, nói: "Từ lâu đã nghe nói trù nghệ vị Đại tiểu thư Lục gia này rất được, muốn ném thử tay nghề của nàng phải xếp hàng dài đến cửa thành."

"... Ta còn biết, Lục tiểu thư kia không dễ dàng xuống bếp. Thức ăn nàng làm, ở bên ngoài giá tuyệt đối trên trời." Nhị di nương ôn nhu nói, tự mình đưa tay mở gói, lấy thức ăn bên trong ra.

Đó là một cái lồng nhỏ, tổng cộng có năm tầng. Chiếc lồng nhỏ giống như dùng để bỏ túi, vừa ra khỏi lò không bao lâu nên vẫn còn nóng hổi. Vừa mở nắp, nhiệt khí liền bay ra, mang theo hương vị bột mì.

Một xừng bánh bao tổng cộng có năm cái, mỗi cái chỉ to bằng nắm tay em bé, lớp vỏ trắng tinh xinh đẹp, tròn trĩnh vô cùng, bên trong không biết là nhân gì.

Cổ tướng quân vén tay áo lên, cầm đĩa gấp một cái bỏ vào miệng.

Da bánh bao mềm mịn như nhung, nhẹ nhàng cắn một cái liền bể đôi, nước súp nóng bỏng bên trong lập tức chảy ra, nóng đến mức xua tan cái lạnh giá trong lòng

người.

"Nóng quá!" Cổ tướng quân không ngừng thổi, cảm giác đầu lưỡi mình đã bị nóng phỏng rồi.

Cổ phu nhân vội vàng kêu người ta rót một ly trà lạnh đến, đưa cho ông uống.

Độ nóng trong miệng được hạ xuống, Cổ tướng quân đập đập miệng mình, bình luận về món ăn kia: "Rất ngon!"

Ông da dày thịt béo, tuy bị bỏng cũng không có gì vấn đề gì, không ảnh hưởng việc ông tiếp tục ăn.

Cổ phu nhân gấp một cái bao cho vào trong bát, lấy chiếc đũa xé lớp da mỏng manh ra, nước súp thịt bên trong tỏa ra nhiệt nóng, làm bùng lên mùi thịt thơm ngon.

"Đây là nước súp đó, thứ này không thể trực tiếp cho vào miệng, không thì bỏng chết người ta." Cổ thái thái cũng từng ném qua canh, rất có kinh nghiệm.

Ăn canh không thể sốt ruột, trước cắn một miếng bánh bao xong uống một ngụm canh, từ từ mà nuốt vào.

Thịt trong canh vừa đi vào miệng, Cổ phu nhân liền sừng sốt.

Gia cảnh Cổ phu nhân rất giàu có, từ nhỏ đã sống trong cảm y ngọc thực, món ăn mỹ vị ném qua vô số, vậy mà bánh bao súp nho nhỏ này lại gây cho nàng cảm giác kinh ngạc.

Nước dùng trong canh hương vị cực kỳ ngon miệng, dừng ở đầu lưỡi vừa đậm đà vừa thơm. Còn thịt băm mềm mại mà không ngấy mỡ, hết sức tuyệt vời.

Cổ Nhị gia ăn một cái, nhìn không được tán dương: "Trách không được người bên ngoài tôn sùng tay nghề vị Lục tiểu thư này như thế. Đúng là có thể biến mực nát thành thần kì a."

Một ít canh cũng có thể được nàng làm thành tư vị tuyệt diệu như vậy.

"Ngon như vậy sao?" Cổ Nhị thái thái trong lòng lại không cho là đúng, chỉ cảm thấy là lời bọn họ nói bắt quá chi là lời khách sáo. Đến khi chính bà ném thử mới im lặng.

Quả thật là mỹ vị!

Cổ Thành nhìn hình dạng xinh đẹp của bánh bao trong bát cùng nước súp sóng sánh, trầm mặc một lát, lúc này cầm lấy đũa lên.

Cổ Mỹ Chi bị phỏng le lưỡi, đôi mắt sáng ngời trong suốt. Nàng hoàn toàn không ngờ bánh bao lại ngon như vậy.

"Có tay nghề như vậy, trách không được việc làm ăn của Thực Mãn Lâu phát triển không ngừng. Có điều bánh bao này hơi nhỏ một chút." Cổ tướng quân cảm thán, bánh bao này hán nhai một cái là hết.

Ăn xong điểm tâm, Cổ Tứ Gia về sân của mình. Nửa đường bị Cổ Thành gọi lại.

"Tứ thúc."

Cổ Tứ Gia xoay đầu lại thấy Cổ Thành, hí mắt lại một chút, nói: "Là A Thành sao, có chuyện gì?"

Cổ Thành gạt đầu đi tới, cúi đầu nhìn chằm chằm mũi chân mình, do dự một lát mới mở miệng nói: "Tứ thúc, thúc thật sự thích Lục tiểu thư mới đồng ý thành thân với nàng hay bởi vì con từ hôn, thúc không nể hà..."

"Người không cần tự mình đa tình." Cổ Tứ Gia ngắt lời hán, đối diện ánh mắt Cổ Thành ngơ ngác, thanh âm lạnh lùng nói: "Ta muốn cưới nàng là vì ta thích nàng, ta cảm thấy nàng là người tốt nhất thiên hạ. Ta muốn nhanh chóng cưới nàng làm thê tử vì rất nhiều lí do, trong đó không có một cái nào bởi vì người."

Nghe vậy, mặt Cổ Thành nhất thời đỏ như lửa, xấu hổ.

Cổ Tứ Gia nhìn hán một cái, biểu cảm nhẹ nhàng hơn, nói: "Về sau nàng sẽ là trường bối của người, thăm thăm của người. Cổ Thành, ta hi vọng người không có tâm tư không nên có. Bảo bối đã bỏ qua sẽ không có khả năng trở về."

Cổ Thành bỗng cảm thấy thất hồn lạc phách.

Cổ Tứ Gia rời đi, Cổ Mỹ Chi chạy đến, nhìn biểu cảm kỳ quái của Cổ Thành, nhìn không được hỏi: "Ca ca làm sao vậy?"

Cổ Thành lấy lại tinh thần, cười khò nói: "Thì ra trong lòng Tứ thúc nàng là bảo bối..."

"Cái gì là bảo bối?" Về mặt Cổ Mỹ Chi ngơ ngác. Nàng nhìn cảm xúc Cổ Thành không đúng, nghĩ đến Diệp Tinh, nhìn không được vì nàng nói tốt: "Ca ca, dù sao hiện tại việc hôn nhân của ca cùng Lục gia đã cắt đứt. Về sau ca phải sống thật hạnh phúc cùng Diệp Tinh tỷ tỷ. Ta thấy Diệp Tinh tỷ tỷ là cô nương tốt, lại mang thai hài tử của ca, ca nên nói nhiều lời hay trước mặt gia gia nãi nãi. Bọn họ khẳng định sẽ thả lỏng tâm tình cho Diệp Tinh tỷ tỷ vào cửa."

Cổ Thành cảm thấy mệt mỏi, bất kể là tâm hay thân thể đều cảm thấy từng đợt khó chịu.

\*

Cổ Tứ tiểu thư Cổ Mỹ Nghi ba ngày sau sẽ xuất giá, Lục gia đương nhiên cũng nhận được thiệp mời.



"Nghe nói chồng của Cố Tứ tiểu thư là binh lính dưới trướng Cố tướng quân, hoàn toàn không sánh bằng ba tỷ tỷ của nàng."

Xuân Hạnh nhỏ giọng nói tin tức nghe được bên ngoài, tất cả đều là bát quái, nàng lại nói: "Bất quá mẹ đẻ vị Tứ tiểu thư này chỉ là một vị thị thiếp bên cạnh Cố đại gia, chồng của nàng lại là đích thứ tử nhà kia, có thể có mối hôn sự như thế này đã là rất tốt rồi."

Lục Nghiên cười nhẹ, nói: "Cố Tứ tiểu thư là người Cố gia, cho dù là thứ nữ cũng là thấp gả. Bất quá mối hôn sự này không hẳn là một cửa hôn nhân không tốt. Chồng tương lai của nàng là binh sĩ dưới trướng Cố tướng quân đại biểu cho việc nhà chồng tuyệt đối không dám khi nhục nàng. Chỉ cần nàng không tìm chết, mỗi ngày trôi qua nhất định sẽ thật sự vừa ý."

Chỉ bằng có mắt nhìn, Cố Tứ tiểu thư sẽ không cần phải lo lắng, đây chính là ngọn núi nàng có thể dựa vào. Mẹ đẻ của Cố Tứ tiểu thư chắc hẳn cũng muốn như vậy. Mối hôn sự này đối với Tứ tiểu thư mà nói thật ra rất thích hợp.

Xuân Hạnh đắm chiêu gạt đầu: "Tiểu thư nói cũng phải."

Nàng vụng trộm nhìn thoáng qua biểu cảm Lục Nghiên, nhỏ giọng nói: "Không biết tương lai tiểu thư sẽ gả cho người chồng như thế nào. Ta thấy Cố Tứ Gia rất được."

Động tác Lục Nghiên ngừng lại, giương mắt nhìn nàng, nói: "Nhà đầu người lại bắt đầu trên ghẹo ta rồi." Nàng cũng không phải kỳ quái vì Xuân Hạnh nói như vậy. Chuyện của nàng và Cố Tứ Gia không hề giấu giếm, Xuân Hạnh các nàng nhìn ra mờ ám cũng là chuyện đương nhiên.

Xuân Hạnh thè lưỡi, nói: "Càng nghĩ ta càng cảm thấy cũng chỉ có Cố Tứ Gia xứng đôi với tiểu thư."

"Tiểu thư, đến rồi." Mã thúc dừng xe lại ngay ngã tư đường náo nhiệt nhất Lục Thủy Thành —— Phố Huyền Vũ.

Lục Nghiên xuống xe, nói với Mã thúc thời gian quay lại đón, sau đó mang theo Xuân Hạnh đi vào trong.

Lần này nàng ra ngoài là do Lục phu nhân muốn đến cửa hàng quần áo may mấy bộ đồ, thuận tiện xem thử có gì thích hợp làm lễ vật tân hôn cho Cố Tứ tiểu thư hay không.

Chiều may sẽ có chương tiếp theo luôn nhé.<3

Bánh bao nước súp - Xiao Longbao

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 63

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lục Thủy Thành phồn hoa náo nhiệt, tổng cộng có bốn đường cái, tên cũng dễ nhớ: Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước còn có Huyền Vũ. Trong đó phố Huyền Vũ là náo nhiệt nhất. Cắt ngang phố Huyền Vũ là Chu Tước, chính là nơi đặt Thực Mãn Lâu.

Ngã tư phố Huyền Vũ dài rộng, hai bên cửa hàng mọc san sát nhau, thượng vàng hạ cám gì cũng có. Người đi đường chen lấn, mặt trời chói chang, quả thực nóng đến mức choáng váng.

Lục Nghiên hôm nay mặc một chiếc váy xanh biếc tươi sáng, nhẹ nhàng khoan khoái, càng làm nổi bật đôi môi hồng cùng hàm răng trắng muốt, giống như một bức tượng điêu khắc hoàn mỹ. Thân hình nàng mềm mại như nước, khiến người ta không thể không chế mà yêu thích.

"Cửa hàng quần áo này ở đâu vậy nhỉ?" Lục Nghiên cúi đầu nhìn địa chỉ trên tay, ánh mắt cẩn thận đảo qua đảo lại hai bên đường.

Nàng muốn tìm cửa hàng chế tác sườn xám thủ công. Nghe nói cửa hàng này mới mở được hai năm nhưng thợ may ở đây tay nghề rất tốt, danh tiếng cửa hàng nhanh chóng lan xa. Lục phu nhân là nghe người quen giới thiệu, lại thấy mỗi ngày Lục Nghiên chỉ ở trong phòng, liền xách tiền đưa cho nàng đi may mấy bộ sườn xám.

Hiện tại sườn xám là quần áo thịnh hành nhất. Các cửa hàng bán sườn xám như măng mọc sau mưa, nhiều đến mức không thể đếm được.

"Tìm ra rồi tiểu thư, là nơi này!" Đôi mắt Xuân Hạnh sáng lên, lôi kéo tay Lục Nghiên đến một cửa hàng.

Lục Nghiên liếc mắt nhìn, trước cửa tiệm đặt một bức bình phong thêu bốn chữ "Cầm Y Hoa Phục", phía trong là quầy tính tiền. Sau lưng chương quầy bày các loại vải sặc sỡ đủ màu đủ kiểu, bên cạnh là đủ loại sườn xám treo trên giá làm hàng mẫu, hoa văn tinh xảo hoa mỹ, điểm mỹ, thanh tú, đủ loại màu sắc hình dạng, nhìn hoa cả mắt.

Lục Nghiên bước lên thềm vào trong cửa hàng. Nhân viên bên trong liền chạy ra đón, hỏi thăm bọn họ cần gì.

Xuân Hạnh miệng lưỡi trơn chu nói: "Tiểu thư của chúng ta muốn may gấp mấy bộ đồ, ba ngày sau nhận hàng. Không biết cửa hàng của tiểu ca có làm kịp hay không?"

Tiểu ca ở cửa hàng tuổi còn khá nhỏ, Xuân Hạnh kêu một tiếng tiểu ca ca nháy mắt làm cho hắn đỏ mặt. Bất quá hắn còn nhớ rõ công việc của mình, suy nghĩ lắc đầu

nói: "Nếu như tăng ca làm thêm giờ có thể kịp. Nhưng giá cả nhất định có chút cao."

Một bộ sườn xám nếu chỉ do một người làm, một tháng cũng chưa chắc hoàn thành được. Có điều cửa hàng bọn họ nhiều thuê nương, mấy người liên hợp nhất định hoàn thành kịp.

"Giá cả không thành vấn đề. Nhưng quần áo nhất định phải đẹp." Xuân Hạnh cường điệu.

Tiểu ca vâng dạ, mang theo bọn họ đi vào. Đến phòng trong, gọi một cô nương trong cửa hàng đo kích thước cho Lục Nghiên, sau đó tự mình đi lấy tập kiểu dáng.

Lục Nghiên mặc trên người một bộ áo trong màu trắng đứng chống nạnh, chiếc eo thon thả lộ ra, dáng vẻ hoạt bát nhanh nhẹn.

"Dáng người tiểu thư thật đẹp, mặc sườn xám khẳng định rất rất tuyệt vời." Nha đầu đo kích cỡ ghi nhớ số liệu, cười khanh khách nói.

Loại quần áo như sườn xám muốn mặc đẹp ngực phải to còn eo thì phải nhỏ nếu không sẽ không bộc lộ được mị lực của nó. Mà Lục Nghiên không chỉ dáng đẹp phù hợp với sườn xám mà gương mặt cũng thập phần hoàn mỹ, thật khiến người ta đổ mắt ghen tị.

Xuân Hạnh tự hào nói: "Tiểu thư nhà ta tất nhiên đẹp nhất." Giống như người được khen chính là nàng.

Đo kích thước xong, tiểu ca ôm vải đến. Tất cả đều là vải dệt thượng hạng, nhìn vô cùng lóa mắt.

"Tổng cộng làm ba bộ. Một bộ mỏng màu xanh dương nhạt, một bộ màu xanh thiên thanh, cuối cùng là một bộ đỏ tươi. Bộ màu đỏ làm đầu tiên, ba ngày sau ta sẽ sai người đến lấy. Còn hai bộ kia không cần gấp." Lục Nghiên chọn ba loại vải khác nhau. Bộ màu đỏ dùng để tham gia hôn lễ Cố Tử tiểu thư nên muốn dùng màu sắc tươi vui một chút.

Sau khi lựa xong chất vải cùng hoa văn thì đã qua một giờ đồng hồ.

"Tổng cộng là 25 đồng đại dương." Tiểu ca tính tiền, viết hóa đơn cho Lục Nghiên, sắp tới có thể cầm tờ giấy này tới lấy xiêm y.

Lục Nghiên nhìn lướt qua bên ngoài, đột nhiên ánh mắt ngưng lại, nhìn chằm chằm cửa hàng đối diện, mở miệng hỏi: "Tiểu ca, cửa hàng kia buôn bán gì vậy?"

Tiểu ca nhìn theo ánh mắt nàng, bĩu môi nói: "Đó cũng là nhà may. Bất quá lão bản bên kia tính tình không tốt, đối với khách nhân cũng cần nhẫn nại khó chịu, ai nấy không thích buôn bán với bên đó."

Lục Nghiên gật đầu, nói: "Cảm ơn tiểu ca."

Tiểu ca lập tức đỏ mặt, luôn miệng nói: "Không cần cảm tạ, không cần cảm tạ."

Ra khỏi cửa hàng, ánh nắng bên ngoài chói chang, Xuân Hạnh vội vàng bung dù che lên đỉnh đầu Lục Nghiên.

Lục Nghiên nheo mắt, nói: "Xuân Hạnh, chúng ta đến chỗ cửa hàng đó xem thử."

Xuân Hạnh cảm thấy kỳ quái, vừa che dù cho Lục Nghiên vừa nói: "Ban này tiểu ca kia không phải nói lão bản bên đó tính tình không tốt sao, tiểu thư ngại đến làm gì?"

Lục Nghiên nói: "Cứ đi xem."

So với cửa hàng Cẩm Y Hoa Phục náo nhiệt thì bên này có thể giảng lưới bắt được chim, lạnh lẽo vô cùng. Ngay cả quầy tính tiền cũng không có ai canh chừng.

Xuân Hạnh đóng dù lại, gọi to bên trong: "Có ai không?"

Bên trong nửa ngày không động tĩnh, Xuân Hạnh lại gọi vài lần, một hồi lâu mới thấy một lão đầu từ trong đi ra, bộ mặt gắt gỏng, thoạt nhìn không hề dễ gần.

"Lão bản, nhà người may quần áo đúng không?" Lục Nghiên cười hỏi.

Lão đầu liếc nàng, lãnh đạm nói: "Nhà may không may quần áo thì làm cái gì?"

Lời nói của hắn cũng không phải vấn đề gì, nhưng gương mặt như đũa đám cùng với biểu cảm giận dữ kia lại khiến Xuân Hạnh lăm bầm nói: "Người mở cửa làm ăn, tại sao lại bày ra một bản mặt thối như vậy với khách? Hèn chi việc làm ăn lại không tốt."

"Việc làm ăn của ta tốt hay không có liên quan gì đến người?" Lão đầu trừng mắt nhìn Xuân Hạnh.

Xuân Hạnh phồng má, nói với Lục Nghiên: "Tiểu thư, ta thấy cửa hàng này sớm muộn gì cũng sẽ đóng cửa. Chúng ta đừng may quần áo ở đây."

Lục Nghiên vỗ vỗ tay an ủi tâm tình nàng, rồi mới hướng lão đầu cười nói: "Chường quây, ta muốn may một bộ sườn xám, xin hỏi có thể làm được không?"

Ánh mắt lão đầu xoi mói nhìn nàng từ trên xuống dưới, một lúc sau gương mặt khó chịu mới hòa hoãn vài phần, bình luận: "Dáng người không tệ, mặc vào cũng sẽ không làm xấu quần áo của ta. Vào đi."

Xuân Hạnh: "...". Lời nói rõ ràng khích lệ, vậy mà từ miệng hắn nói ra lại giống như chán ghét vậy.

Theo lão đầu vào bên trong cửa hàng chỉ thấy một đồng hồ điện nhưng không dơ bẩn. Mấy bản vẽ la liệt trên bàn, treo lên bình phong, còn vài vóc bị tùy ý vứt trên ghế, trên bình phong. Trên giá chỉ có vài bộ sườn xám, mỗi một bộ đều tinh mỹ phi phàm, mỗi chấm mỗi đường của hoa văn bên trên đều được tỉ mỉ thêu ra.

Phù dung hồng nhạt, mẫu đơn đỏ rực, hoa sen thanh lệ, từng đóa được thêu lên sườn xám nhìn thập phần tiên diễm mỹ lệ, sống động như thật.

"Đẹp quá." Xuân Hạnh trừng lớn mắt kinh diễm.

Ánh mắt Lục Nghiên liếc qua bên trên quần áo, nhẹ giọng nói: "Chưông quây từng làm việc trong cung?"

Lão đầu sắc bén nhìn về phía nàng, biểu cảm có vài phần đáng sợ, hỏi: "Tại sao ngươi lại hỏi như vậy?"

Ánh mắt hần lăm cho người ta sợ hãi, Xuân Hạnh giật mình, theo bản năng trốn phía sau Lục Nghiên.

Lục Nghiên thần sắc không biến, cầm lấy một bộ sườn xám thêu hoa văn phù dung, cười nói: "Ta chỉ thuận miệng phỏng đoán. Chẳng qua cảm thấy tài thêu tốt như vậy cùng thêu pháp này dân gian khó có được. Xem ra ta đoán đúng rồi, chưông quây thật sự là lão nhân trong cung, trách không được tay nghề tinh xảo thế."

Đương nhiên, đây chỉ là một lí do, nguyên nhân trọng yếu hơn là Lục Nghiên cảm nhận được trên người ông một cảm giác quen thuộc, đó là khí chất ở trong thâm cung quanh năm suốt tháng.

Lão đầu thu hồi ánh mắt, thần nhiên nói: "Ta đích xác là người trong cung. Hiện tại sơn hà thoát phá, vương triều không còn nữa, ta cũng chỉ là một chưông quây thợ may nho nhỏ."

Lục Nghiên mỉm cười gật đầu, ánh mắt nhìn kỹ dấu ấn hình dạng chiếc lá của cửa hàng, đắm chiêu.

Lão đầu hơi hơi nheo mắt, lấy trong ngăn tủ ra một bộ sườn xám hồng phấn thêu sơn trà trắng từ dưới lên trên, từng đóa hoa, nụ hoa đều như đang động đậy.

Lão đầu nói: "Cái này hẳn là vừa với thân hình của ngươi. Nếu ngươi thích ta sẽ bán cho ngươi."

Xuân Hạnh nghi ngờ hỏi: "Không phải là may theo yêu cầu sao?"

Lão đầu hừ một tiếng, nói: "Chỗ này của ta không có làm theo yêu cầu, thích hợp hay không còn tùy vào duyên phận ngươi."

Xuân Hạnh thè lưỡi, nhận thấy hẳn đúng là tùy hứng.

Lục Nghiên tiếp nhận sườn xám, chất vải của nó cũng là loại thượng hạng, sờ lên hơi mát tay, phần cổ áo tinh xảo thanh lịch. Quả là một bộ quần áo tốt, làm cho người ta hận không thể lập tức mặc vào người.

"Bao nhiêu tiền?" Lục Nghiên hỏi.

Lão đầu nói: "Năm mươi đồng đại dương!"

Xuân Hạnh lập tức trợn mắt to. Một bộ đồ như vậy mà tận năm mươi đồng đại dương, đắt còn hơn ba bộ bên kia.

Lục Nghiên mỉm cười, giải thích với Xuân Hạnh: "Xiêm y tốt như vậy mà ra giá này là mình được tiện nghi."

Nói xong nàng lưu loát trả tiền, Xuân Hạnh nhìn thấy đau lòng muốn chết.

Hai người ra khỏi cửa hàng, trên tay Xuân Hạnh là một túi đồ.

"Tiểu thư, có chuyện gì sao?" Xuân Hạnh nhìn biểu cảm Lục Nghiên có chút ngưng trọng, trong lòng liền khẩn trương, nhin không được hỏi.

Vô số suy nghĩ lóe lên trên đầu Lục Nghiên lại không thể nói với Xuân Hạnh, chỉ nói: "Chúng ta đi về thôi."

Xuân Hạnh dạ một tiếng, lại nhìn mặt trời, nói: "Nhưng còn chưa đến giờ Mã thúc tới đón."

Lục Nghiên sừng sốt, lúc này mới nhớ ra. Nàng nhìn bốn phía, chỉ vào một cái trà lâu nói: "Chúng ta đến trà lâu ngồi một lát, chờ Mã thúc tới đón vậy."

Lên lầu, rót trà xong, tiểu nhị bưng điểm tâm của bọn họ lên. Bánh vỏ ngựa hạt dẻ trong suốt cũng với bánh son được tảo đỏ bày trong đĩa, thoát nhìn rất đẹp nhưng hương vị chỉ có thể gọi là tạm được.

"Vẫn là điểm tâm tiểu thư làm ngon hơn." Xuân Hạnh nhỏ giọng nói.

Ăn điểm tâm Lục Nghiên làm rồi liền cảm thấy hương vị do người khác làm có vẻ kém xa, chỉ trách miệng bọn họ bị dưỡng trở nên kén chọn.

Lục Nghiên và Xuân Hạnh kiêu diễm mỹ lệ, tự nhiên khiến vô số người đánh tới ánh mắt hâm mộ, trong đó có một người đứng dậy bước đến bên cạnh hai người.

"Lục tiểu thư!"

Bánh vỏ ngựa: bánh làm từ hạt dẻ, nhưng do từ Hạt dẻ trong tiếng Quảng Đông là vỏ ngựa nên có tên gọi này. *Nhìn như bánh da lợn của Việt Nam ấy:))))*



Bánh táo tàu



Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 64

"Lục tiểu thư, người còn nhớ rõ ta không? Ta là Không Lệnh Thư."

Người đến mặc một chiếc somi trắng, bộ dạng anh tuấn nên mặc vào rất thích hợp, lộ ra sự phong độ của dân trí thức, là một thanh niên tao nhã.

Lục Nghiên lục tìm trong trí nhớ của mình, đáng tiếc không nhận ra người này. Thế nhưng gương mặt nàng không thay đổi, cười đến xinh đẹp nói: "Thì ra là Không

tiên sinh."

Xuân Hạnh ngồi một bên ăn bánh vó ngựa, không nói gì. Nàng phát hiện, mỗi khi tiểu thư cười đến đặc biệt xinh đẹp nghĩa là đang nói láo. Cho nên vị Không Lệnh Thư tiên sinh này, tiểu thư bọn họ một chút ấn tượng cũng không có.

Nghe Lục Nghiên nói còn nhớ rõ mình, Không Lệnh Thư có chút hưng phấn, nói: "Không ngờ ở đây cũng có thể gặp Lục tiểu thư."

Lục Nghiên mỉm cười.

Không Lệnh Thư cười nói: "Thanh danh Thực Mãn Lâu đạo gần đây lan truyền rộng rãi, ngay cả ta ở tòa soạn báo cũng nghe đồng sự nhắc tới vài lần là thức ăn ở Thực Mãn Lâu hương vị rất ngon."

Tòa soạn báo...

Ánh mắt Lục Nghiên lóe sáng, chỉ vào chỗ bên cạnh, cười nói: "Không tiên sinh ngồi xuống nói đi. Tiên sinh làm việc gì tại tòa soạn báo a?"

Nói xong nàng có chút ngượng ngùng: "Ta cũng từng đọc báo, không biết tòa soạn của mọi người hoạt động như thế nào? Ta thật sự có chút hiếu kỳ, không biết tiên sinh có thể giải thích cho ta hay không? Đương nhiên, nếu có gì bất tiện không thể nói cũng không sao, ta chỉ hứng thú một chút mà thôi." Nàng lộ ra biểu cảm xin lỗi.

"Không không, đương nhiên không có gì bất tiện." Không Lệnh Thư lập tức nóng nảy nói. Nhìn tiểu thư xinh đẹp trước mặt mình lo lắng khiến cho hắn hận không thể lập tức thỏa mãn tâm nguyện của nàng.

Nghe vậy, Lục Nghiên lập tức nở một nụ cười tươi tắn rạng rỡ với hắn. Không Lệnh Thư trở nên ngây ngốc, thao thao bất tuyệt nói cho nàng việc làm ở tòa soạn.

Lục Nghiên chuyên tâm lắng nghe, biểu cảm thính thoảng kinh ngạc giạt mình càng làm cho tâm tình Không Lệnh Thư hưng phấn, hứng thú giảng giải càng thêm mãnh liệt.

Lục Nghiên không nghĩ rằng Không Lệnh Thư tuổi còn trẻ như vậy đã là chủ biên của tạp chí Lục Thủy Thành bọn họ, giống như mọi việc ở tòa soạn đều do hắn định đoạt.

"Nếu ta muốn đăng lên báo mọi người về Thực Mãn Lâu không biết có yêu cầu gì không?" Lục Nghiên cẩn thận nghe lời nói của Không Lệnh Thư xong, chờ lúc hắn nghỉ ngơi uống nước mới nói ra ý tưởng bản thân.

Báo chí là thứ mà phổ lớn nhỏ đều bày bán. Gia đình có chút tiền đều mua báo. Có tờ báo được bán toàn quốc, nghĩa là dân cả nước đều có thể nhìn thấy.

Hiểu rõ tác dụng của báo chí, Lục Nghiên liền có ý tưởng nếu Thực Mãn Lâu bọn họ có thể đăng lên nhật báo toàn quốc cũng đại biểu rằng dân chúng toàn bộ Z Quốc đều có thể biết đến Thực Mãn Lâu, thanh danh Thực Mãn Lâu nhất định lan truyền rộng lớn. Đương nhiên, điều này cho tới giờ chỉ là ý niệm ban đầu. Đừng là buồn ngủ gặp chiếu manh, ý tưởng trong đầu Lục Nghiên còn chưa thành hình liền gặp Không Lệnh Thư. Vừa nghe nói hắn là phóng viên, Lục Nghiên liền bắt đầu lên kế hoạch.

Nghe lời nàng nói, Không Lệnh Thư sững sốt, ngập ngừng: "Ý của Lục tiểu thư là muốn đem Thực Mãn Lâu đăng lên báo?"

Lục Nghiên mở to hai mắt nhìn hắn, ánh mắt đen trắng rõ ràng thập phần vô tội khiến người ta thương yêu, nàng hỏi: "Không được sao? Có phải đã làm khó dễ người? Vậy cứ coi như ta chưa nói gì, ta không muốn làm cho người khó xử."

Tiểu thư thật sự lo lắng cho hắn a!

Không Lệnh Thư hai mắt phát sáng nhìn nàng, nói: "Không khó dễ. Chỉ là chuyện này một mình ta không làm chủ được, ta phải trở về thương lượng với những người khác một chút. Trên thực tế, tòa soạn chúng ta cũng đang muốn thêm vài tin tức vui vẻ cho đỡ nhàm chán."

Lục Nghiên lập tức cảm kích nhìn hắn, nói: "Nếu có thể như vậy thì tốt quá. Thật sự cảm tạ Không tiên sinh. Mặc kệ có được hay không ta đều sẽ nhớ kỹ phần ân tình này của Không tiên sinh."

Nàng tươi cười chân thành tha thiết, thân mình đẹp đến mức khiến nhiều người cảm thấy xấu hổ, cười lên lại càng động lòng người. Lục Nghiên biết làm thế nào để phát huy bề ngoài của mình một cách tốt nhất, hơn nữa lợi dụng nó để giành ưu thế.

Không Lệnh Thư nhìn nàng, lập tức mặt đỏ tai hồng, lắp bắp nói: "Không... Không cần khách khí."

Lục Nghiên chân tâm thực lòng rót cho hắn một tách trà, tựa như nàng nói, mặc kệ có được hay không, chỉ cần Không Lệnh Thư nguyện ý giúp đỡ nàng sẽ vô cùng cảm tạ.

"Đang nói cái gì?"

Đột nhiên một người đi đến ngồi sát bên người Lục Nghiên. Đôi tay to lớn tự nhiên ôm chặt vòng eo mềm mại mảnh khảnh của nàng. Đôi mắt hẹp dài lườm Không Lệnh Thư một cái.

Bọn người Trương phó quan khép tay lại, hướng về Lục Nghiên hành lễ, thập phần khí thế kêu một tiếng: "Tứ nãi nãi." Nhất thời rước lấy ánh mắt kinh ngạc của vô số người.

"Đó là Cố Tứ Gia đúng không? Tiểu thư bên cạnh là ai vậy nhỉ?"

"Ngu xuẩn, không nghe thấy thủ hạ Tứ Gia gọi Tứ nãi nãi sao? Đó là Lục gia Đại tiểu thư a."

Người trong trà lâu lập tức thấp giọng thảo luận. Không cần đến ngày mai, danh xưng Tứ nãi nãi của Lục Nghiên lại vang vọng toàn bộ Lục Thủy Thành.

Nhìn nam nhân trước mắt, Khổng Lệnh Thư có chút kinh ngạc, đánh ánh mắt nhìn về phía Lục Nghiên. Đối phương không hề nhìn hắn, trong mắt đều là nam nhân kia.

"Tại sao chàng lại đến đây?" Lục Nghiên kinh ngạc hỏi.

Cố Tứ Gia cười nhẹ, nói: "Lúc này ở dưới lầu nhìn thấy nàng, ta liền lên đây. Nàng ở đây làm gì?"

Lục Nghiên giải thích: "Ta đi may mấy bộ quần áo. Còn có Cố Tứ tiểu thư không phải sắp thành thân sao, ta đi xem có thứ gì tốt tặng nàng làm quà cưới hay không. Chỉ là không nghĩ đến lại nóng như vậy nên đi vào nghỉ ngơi một lát."

Cố Tứ Gia liền hỏi: "Lễ vật kia mua được chưa?"

Lục Nghiên lắc đầu, thành thật nói: "Có chút việc trì hoãn. Ta thiếu chút nữa đã quên." Nếu không phải Mã thúc không đến, nàng chắc đã trở về.

Cố Tứ Gia đứng lên, nói: "Ta đi cùng nàng."

"Được đó." Lục Nghiên nhìn thoáng qua Khổng Lệnh Thư, nói: "Khổng tiên sinh, người chậm rãi uống trà, ta đi trước đây."

Khổng Lệnh Thư gật đầu cười, ánh mắt nhìn Lục Nghiên có chút thất lạc —— còn chưa kịp làm gì thì cô nương xinh đẹp đó đã thành hoa có chủ.

\*

"Người ban này là ai?" Cố Tứ Gia thấp giọng hỏi.

Lục Nghiên suy nghĩ chốc lát mới hiểu ra đối phương nói tới ai, khóe miệng nhếch không được nhoeo cười.

"Chàng quan tâm?" Nàng hơi ngửa đầu, sóng mắt lưu chuyển, như cười như không, lại thêm vài phần đắc ý.

Cố Tứ Gia dung túng, vuốt cằm nói: "Quan tâm, phi thường quan tâm."

Lục Nghiên liền cười, vẫy tay nói: "Người kia chàng cũng đã gặp. Chàng còn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt không? Hắn chính là người cười xe đạp, suýt nữa đâm vào ta."

Đang đi trên đường, Lục Nghiên liền nhớ ra nàng đã gặp hắn ở nơi nào. May là nàng trí nhớ tốt, người bình thường sợ là đã sớm quên mất.

Cố Tứ Gia nghiêm túc hỏi tương một chút, lắc lắc đầu: "Không ấn tượng."

"Trí nhớ của chàng tệ vậy sao?" Lục Nghiên giễu cợt.

Phía trước là một ngõ nhỏ hẹp, người đi đường không ai chú ý đến. Lúc đi ngang qua, Cố Tứ Gia đột nhiên lôi Lục Nghiên vào bên trong con hẻm.

Mọi đồ mọng bị hắn cản, ban đầu mang theo vài phần hung ác, cản nàng rất đau. Rất nhanh sau đó liền trở nên dịu dàng triền miên, đầu lưỡi bá đạo hoành hành, cứng rắn muốn làm cho nàng động tình.

Con ngõ nhỏ hẹp, bầu trời cũng có vẻ chật chội. Lục Nghiên hơi ngửa đầu, hai tay ôm lấy sau gáy nam nhân trước mặt, cảm nhận rõ ràng. Một khúc lại thêm một khúc xương, ngón tay nàng vô thức nhắm đếm.

Động tác Cố Tứ Gia cứng đờ, giống như được cổ vũ càng hôn mãnh liệt hơn. Nam nhân trước giờ chỉ ăn chay, chỉ cần thử một lần liền nghiện việc ăn mặn.

Ngón tay to lớn mon tron da thịt mềm mại, Lục Nghiên lập tức phục hồi tinh thần, bắt lấy đôi tay ở eo đã sắp tham lam chui vào xiêm y.

Tay hắn thật sự nóng rực, không biết vì đi nắng hay là như thế nào. Lục Nghiên cảm thấy cả người nóng lên.

"Chàng..." Lục Nghiên muốn nói lại thôi, vừa mở miệng, nhục dục bản thân làm thay đổi tiếng nói khiến nàng cũng hoảng sợ.

Thanh âm Cố Tứ Gia càng khàn đi, thờ dốc bên tai nàng, nói: "Nàng đừng trêu chọc ta."

Lục Nghiên: "..."

Nàng tỏ vẻ ỳ ỷ khuất, định lực của mình không đủ liền đổ thừa người khác.

Bóng tối trong hẻm hoàn toàn bao phủ hai người, sức nóng mập mờ tán loạn trong không khí.

Cố Tứ Gia hít một hơi thật sâu, đem hương thơm của cô nương trước mắt hút vào mũi. Hắn kinh ngạc, nói: "Mùi thơm này... Nàng dùng nước hoa ta đưa?"

Lục Nghiên sùng sốt, có chút không được tự nhiên, quay đầu đi, nói: "Tặng cho ta chính là của ta. Chàng còn quân ta dùng thế nào?"

Cố Tứ Gia nở nụ cười, ghé đầu vào vai nàng, cười đến thân thể run lên, thập phần vui sướng.

Lục Nghiên bĩu môi, cười đi cười đi, cười cho dữ vào!



Nhưng khi nhìn Cổ Tứ Gia cao hứng như vậy, khóe miệng của nàng cũng không nhịn được cười theo.

Chàng ta vui là tốt rồi.

Trải qua một trận cười đùa như vậy, không khí mập mờ nhanh chóng tan đi. Cổ Tứ Gia đứng dậy, sửa lại quần áo cho Lục Nghiên —— vừa rồi không để ý làm cho quần áo nàng trở nên rối loạn.

"Tay nàng thật lạnh." Hấn nói, chân mày hơi nhíu lại, hỏi: "Là di chứng do lần trước rơi xuống nước sao?"

Lục Nghiên gạt đầu, hai tay ôm mặt, hi vọng nhiệt nóng trên má mau chóng hạ xuống, lẩm bẩm: "Người chàng nóng quá, làm hại ta ra một thân mồ hôi."

Da thịt dán vào nhau, rịn ra mồ hôi nóng không hề dễ chịu.

Cổ Tứ Gia nhìn không được cười, nói: "Cơ thể ta trời sinh đã nóng."

Cài lại nút áo cho Lục Nghiên, hấn giờ tay ôm chặt nàng, đầu lệch qua bên gáy nàng, nói: "Nàng định khi nào thì gả cho ta?"

Nghĩ một lát, tam thư lục lễ, từ khi định thân tới chuẩn bị hôn lễ đại khái cũng khá nhiều ngày. Nhanh nhất cũng phải sang năm.

Ngẫm lại thật khiến người ta cảm thấy quá lâu!

Thật xin lỗi vì trễ hẹn. Đạo này ta bận quá. Mọi người thông cảm~~~

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 65

Thời tiết mùa hè nóng nực, mặt trời trên đỉnh đầu khiến người ta cảm thấy choáng váng. Hai bên đường có vài sạp bán nước mát trà lạnh, còn có nước ô mai chua ngọt, hương vị tuy không quá ngon nhưng uống vào lại làm tiêu tán không khí oi bức.

Cổ Tứ Gia người cao chân dài, tay cầm một chiếc dù hồng phấn làm từ giấy dầu, hơn phân nửa đều che kín bên phía Lục Nghiên. Liếc mắt nhìn nàng, trong lòng Cổ Tứ Gia âm thầm hài lòng, hấn sợ nàng bị nắng chiếu cháy da. Tiểu cô nương thân thể yếu đuối yêu kiều, làn da vừa bạch vừa mềm giống như đậu hũ, hấn sợ mạnh tay một chút cũng khiến nàng vỡ ra.

Lục Nghiên ngẩng đầu nhìn hấn, nhiệt độ thân thể nam nhân này cao, vào mùa hè giống như một cái lò lửa, đi bên cạnh hấn cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ từ trên người hấn truyền đến. Hấn bị mặt trời chiếu xuống, ra một thân mồ hôi.

"Bên kia có bán nước ô mai, ta đi mua hai ly đến." Lục Nghiên cầm khăn tay lau mồ hôi trên mặt hấn thì nhìn thấy đối diện có bán nước ô mai bèn nói với Cổ Tứ Gia một tiếng rồi đi sang.

Cổ Tứ Gia từng bước đi theo sau lưng nàng.

"Hai ly nước ô mai!" Lục Nghiên trả tiền, nhận nước từ tay ông chủ.

Ly sứ lớn chứa nước ô mai đỏ sậm bên trong, còn có thể nhìn thấy hai viên ô mai bơi bồng bồng.

Trong nhà ông chủ có một tủ nước đá, nước ô mai ướp lạnh trong tủ vừa mát vừa ngọt, vị chua cũng không quá gắt, nuốt vào bụng cả người đều mát mẻ.

Những loại nước ướp lạnh như thế này Lục Nghiên không thể uống nhiều nên chỉ hớp một ngụm rồi thôi.

Cổ Tứ Gia uống hết ly nước của mình xong nhìn nàng không định uống nữa liền hỏi: "Không uống nữa?"

Lục Nghiên gạt đầu, giải thích: "Đại phu nói cơ thể của ta không thể uống nhiều đồ lạnh."

Cổ Tứ Gia lúc này bèn bung ly nước của nàng lên, uống cạn.

Ông chủ bán nước ô mai từ từ cười nhìn hai người bọn họ, nói: "Vợ chồng hai người thật là đẹp đôi, trai tài gái sắc."

Lục Nghiên mỉm môi cười, cũng không phủ nhận, lên tiếng nói cảm ơn.

Nghe vậy, Cổ Tứ Gia cũng cong khóe môi.

Uống xong nước ô mai, hai người tiếp tục đi về phía trước, vào một tiệm ngọc bích, không ngờ lại gặp được người quen.

"Tứ thúc?"

Cổ Thành nhìn Cổ Tứ Gia, mặt lộ vẻ kinh ngạc, mở miệng chào hỏi, sau đó dừng mắt trên người Lục Nghiên, có chút không tự nhiên chào: "Lục Đại tiểu thư."

Diệp Tinh đi tới mặc một bộ sườn xám thấp phần xinh đẹp, lộ ra đôi chân thon dài cùng dáng người thướt tha. Đáng tiếc bụng đã có vẻ lộ ra, phá hủy nét mỹ cảm nhưng thoát nhìn cũng làm cho nàng thêm vài phần mặn mà.

Lục Nghiên nhớ rõ nàng ta có thai đã hơn năm tháng.

"Tứ thúc, Lục tiểu thư." Diệp Tinh chào một tiếng, đứng sát vào người Cố Thành, nhìn bộ dáng thấp phần ngoan ngoãn, nhu thuận.

Cố Tứ Gia khẽ gật đầu với bọn họ, không nói gì, cùng Lục Nghiên đi vào bên trong.

Diệp Tinh vụng trộm liếc mắt nhìn Lục Nghiên, trong lòng cảm thấy khó chịu.

Chỉ mấy tháng ngắn ngủi, khi gặp lại liền cảm thấy vị Lục tiểu thư này xinh đẹp hơn, đẹp đến mức chói mắt, mỹ áp quần phượng.

Nàng thoáng quay qua Cố Thành, đối phương nhìn chằm chằm Lục Nghiên mà suy nghĩ xuất thần, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Hắn không ngờ rằng cô nương lúc trước mình khinh thường giờ đây lại đẹp như vậy, lại còn sắp được gả cho Tứ thúc, trở thành trưởng bối của mình, thành Tứ thẩm. Thật như một vở kịch mà.

Lục Nghiên căn bản không để hai người bọn họ trong lòng. Nhưng Cố Tứ Gia lại nhìn nàng chằm chằm.

Lục Nghiên bất đắc dĩ hỏi: "Chàng nhìn ta làm cái gì?"

Cố Tứ Gia cười híp mắt nói: "Nhìn nàng rất đẹp."

Lục Nghiên nhìn hắn, cười nói: "Ta rất thích người chân thật."

Cố Tứ Gia nhất thời nhin không được nở nụ cười, đưa tay điểm nhẹ vào trán nàng, hành động vô cùng sủng nịch.

Cố Thành một bên thấy thế, hoàn toàn sững sốt —— hắn chưa từng thấy Tứ thúc cười nhiều như vậy.

Ngọc bích trong tiệm to nhỏ đều có, vật trang trí cùng trang sức càng đầy đủ hơn. Trên khay trải vải nhung đỏ bày đủ các loại vòng, tròn đẹp, mỏng dày,...các loại hình thức vòng ngọc, bẹp, nhỏ viên, trông rất đẹp mắt.

Cố Tứ Gia nhìn thoáng qua khay, nhặt lên một chiếc vòng ngọc đính hoa nhỏ, cầm tay Lục Nghiên ướm thử. Da Lục Nghiên vốn trắng, cổ tay kia đeo chiếc vòng này liền trở nên xinh đẹp hơn, giống như sinh ra là để dành cho nhau vậy.

Rất đẹp!

Cố Tứ Gia thưởng thức một lát thì bỏ xuống, sau đó tiếp tục lấy một chiếc vòng bạch ngọc ướm lên cổ tay Lục Nghiên.

Lục Nghiên thấy hắn đùa nghịch tay mình cũng mặc kệ, kêu ông chủ lấy một đôi ngọc bội cho nàng xem thử. Đó là đôi bội uyên ương khắc hình hoa sen tĩnh để làm từ phi thúy không màu, trong suốt như băng, nhìn xuyên như gương, cảm giác đúng với câu băng thanh ngọc khiết.

"Chàng thấy cái này thế nào?" Lục Nghiên đưa cho Cố Tứ Gia nhìn, nói tiếp: "Ta sẽ dùng sợi tơ hồng kết thành dây đeo, nhìn cũng tươi tắn hơn."

Cố Tứ Gia tùy tiện gật đầu, lại lấy từ trên quầy một chiếc vòng tay phi thúy Tử La Lan đeo cho nàng.

Lục Nghiên gạt tay lại, nói: "Chàng đừng đùa nữa, nhanh nói cho ta nghe ngọc bội này thế nào, Cố Tứ tiểu thư sẽ thích chứ?"

Cố Tứ Gia lúc này mới bình tĩnh trở lại, cầm ngọc bội đánh giá, gật đầu nói: "Không tệ, rất xinh đẹp, Mỹ Trân sẽ thích."

Cố gia Tứ tiểu thư khuê danh là Cố Mỹ Trân.

Nghe vậy, Lục Nghiên liền kêu chương quầy gói ngọc bội lại.

"Nàng nhìn xem, cái này nàng đeo nhất định rất đẹp." Cố Tứ Gia hứng trí bưng bưng cầm một chiếc vòng ngọc, định đeo vào tay Lục Nghiên.

Lục Nghiên nhất thời dờ khóc dờ cười.

"Ngày chương quầy, người đem cái kia cho ta xem một chút." Cố Tứ Gia đột nhiên nhìn thấy một thứ trong tủ kính, kêu chương quầy lấy ra cho hắn xem.

Đó là một đôi hình nhân làm từ bạch ngọc. Người nam và nữ được chạm khắc thật phần tinh xảo, dáng điệu thơ ngây khả ái (bó tay hồng liễu). Hình nhân được đánh bóng nhẵn nhụi, trơn mịn vô cùng, cầm trong tay khiến người ta có chút yêu thích, không nỡ buông ra.

Cố Tứ Gia đưa cho Lục Nghiên nhìn, hỏi: "Thế nào, dễ thương không?"

Lục Nghiên cầm lấy, hai mắt tỏa sáng, gật đầu nói: "Rất đáng yêu."

Cố Tứ Gia cười nhìn nàng, lập tức mua đôi hình nhân này.

"Cái này, còn có này này này, ta đều lấy hết!" Mua xong tượng, Cố Tứ Gia chỉ vào mấy chiếc vòng ban nãy ướm cho Lục Nghiên.



Lục Nghiên giặt mình, vội vàng nắm lấy tay hắn, nói: "Chàng làm gì vậy, mua nhiều vòng thế ta cũng mang không hết a."

Cố Tứ Gia lại nói: "Nàng đeo rất đẹp." Nếu đẹp, đương nhiên phải mua.

Lục Nghiên: "...". Nàng có chút đau đầu, nghĩ đến rương vòng tay trong nhà đã sắp không chứa nổi. Tất cả đều do Cố Tứ Gia tặng.

"Chàng đừng mua..." Ngân khuyên vãn khuyên, rốt cuộc Cố Tứ Gia cũng từ bỏ ý định, tiếc nuối mua hai chiếc vòng ngọc, trực tiếp đeo vào tay Lục Nghiên.

"Rất đẹp." Cố Tứ Gia lười kéo tay nàng nhìn kỹ một chút, hết sức cao hứng bình luận.

Lục Nghiên bị hắn làm cho dở khóc dở cười, trong lòng bất đắc dĩ nhưng cũng cảm thấy vui vẻ không thôi.

Những người bên cạnh nhìn Lục Nghiên có chút hâm mộ cũng khiến người ta tức giận. Nam nhân bên cạnh nàng bộ dáng cao lớn anh tuấn thì thôi đi, ra tay còn hào phóng như thế. Quan trọng nhất là nghe lời vợ mình vô cùng.

Cố Thành và Diệp Tinh không rời đi. Cố Tứ Gia nhìn thấy bọn họ, nụ cười trên mặt giảm đi vài phần, không mặn không nhạt hỏi: "Các người còn chưa đi à."

Cố Thành: "..."

Thật là thập phần ghét bỏ.

Diệp Tinh nhìn Lục Nghiên, nghĩ đến một màn vừa rồi, ghen tị muốn chết.

Cố Thành đối với nàng không tệ, ra tay cũng coi như hào phóng, nhưng so với Cố Tứ Gia lại khác xa một trời vực. Cố Tứ Gia mắt cũng không chớp mua cho Lục Nghiên vài cái vòng ngọc, nhưng Cố Thành lại làm không được, đây chính là chênh lệch.

Vì sao nữ nhân kia lại tốt số như vậy. Vì bộ dáng nàng xinh đẹp sao?

Trong lòng Diệp Tinh khó chịu, ngoài mặt lại chỉ có thể lộ ra nét ôn hòa, nói với Cố Tứ Gia: "Tứ thúc, ta với A Thành muốn mời ngài cùng Lục tiểu thư dùng chung bữa cơm."

Cố Tứ Gia lạnh lùng nhìn nàng, nói: "Người và A Thành còn chưa thành thân. Người vẫn nên gọi ta một tiếng Tứ Gia đi."

Nụ cười trên mặt Diệp Tinh lập tức cứng ngắc.

Cố Tứ Gia không nhìn nàng mà ném ánh mắt về phía Cố Thành, ý tứ hết sức bất mãn nói: "Lúc trước người ở trước mặt ta nói năng kiên quyết, hành động thà chết chứ không chịu khuất phục. Vậy mà bây giờ thì sao? Một đại nam nhân, làm việc sợ hãi rụt rè, sợ này sợ kia thì có thể nói được cái gì?"

Đối với Cố Thành, Cố Tứ Gia là có chút không hài lòng. Hắn nói muốn có trách nhiệm với Diệp Tinh, nói thì dễ làm mới khó, mới bị trường bối áp chế liền bắt đầu do dự, sợ hãi việc không có tiền. Cố gia bọn họ tại sao lại tồn tại một nam nhân không đảm đương như vậy chứ?

Cố Tứ Gia không hiểu, quay đầu thảo luận cùng Lục Nghiên.

Lục Nghiên nói: "Việc này cũng bình thường. Cố Thành không giống chàng, hắn sống trong nhung lụa lớn lên, tính tình người lớn trong nhà lại cường thế, trong lòng hắn có bất mãn cũng không dám biểu hiện ra ngoài. Như việc hôn sự của ta và hắn, hắn cũng không dám nói ra ý muốn trước mặt mọi người. Nếu không phải Diệp Tinh mang thai, hắn sẽ không mở miệng. Đương nhiên, hắn cũng không phải là người xấu. Ít nhất, hắn nguyện ý gánh vác trách nhiệm của mình."

Cố Tứ Gia nắm tay Lục Nghiên, cười híp mắt nói: "Nàng không thích hắn, không sao, về sau để hắn đập đầu với nàng nhiều hơn mấy cái, đến khi nàng vui mới thôi."

Lục Nghiên: "Có ai bán đứng cháu mình như chàng sao?"

Cố Tứ Gia đứng lý hợp tình nói: "Nàng là Tứ nãi nãi của ta, chính là trường bối của hắn, hắn đập đầu với nàng cũng là chuyện phải làm."

Lục Nghiên nhất thời bị hắn chọc cười.

"Này! Tại sao chàng lại thích ta?" Lục Nghiên hỏi.

Cố Tứ Gia nói: "Sao nà có nhiều vì sao như vậy. Ta cảm thấy nàng cái gì cũng tốt, trên đời này không có ai tốt hơn nàng."

Chỉ có nàng là tốt nhất. Ta muốn đem tất cả những thứ tốt nhất trên đời này đưa cho nàng.

Máy ta bị hư, hình ảnh minh họa đã mất, truyện cũng sẽ được up trễ. Các nàng thông cảm cho ta nha.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 66

Cố Tứ Gia muốn mua cho Lục Nghiên thứ này thứ nọ, đáng tiếc nàng lại không có hứng thú. Vòng ngọc, kim trâm, nàng thường thức chứ không cảm thấy nhất định phải mua, Cố Tứ Gia chỉ có thể tiếc nuối buông tay.

"Chàng coi nè, cái nồi này được làm rất ổn, dùng để nấu cháo là tốt nhất, dẫn nhiệt chuẩn. Hơn nữa hình dạng cũng khá đẹp." Lục Nghiên ngồi xõm bên đường, cũng không ghét bỏ chân váy lết phết dưới mặt đất, cầm một cái nồi gỗ gỗ, nghiêm chỉnh phổ cập cùng Cố Tứ Gia.

Ánh mắt Cố Tứ Gia mờ mịt, biểu cảm trên mặt hết sức nghiêm túc. Tuy rằng không hiểu nhưng cũng không ảnh hưởng việc lắng nghe của hắn.

"Diệp Tinh bụng đã lớn như vậy lại không cưới nàng vào cửa, hài tử cũng sắp sinh luôn rồi. Cố gia nhà chàng rốt cuộc tính toán thế nào a?" Mua một bộ đồ làm bếp xong, Lục Nghiên thấy hài lòng, nghĩ tới chuyện này liền mở miệng hỏi.

Cố Tứ Gia nắm tay nàng, lo lắng nói: "Điều này còn phụ thuộc vào thái độ của Cố Thành. Hắn khiến cha ta tức giận, nhúc nhích cũng không dám thì chuyện này sao có thể thành? Nếu hắn thật sự hạ quyết tâm muốn cưới Diệp Tinh, chúng ta cũng không thể thật sự đuổi hắn ra khỏi nhà."

Lục Nghiên cười nhẹ, nói: "Trong lòng hắn do dự, nhưng Diệp Tinh lại chờ không được, nhất định sẽ buộc hắn quyết định. Chàng cứ chờ đi, không bao lâu Cố gia lại có chuyện vui."

Cố Tứ Gia neho mắt nhìn nàng, ý vị thâm trường nói: "Đúng vậy. Cố gia đúng là muốn làm hi sự."

Lục Nghiên vừa nghe thấy liền biết trong lòng hắn nghĩ gì, liền trừng mắt nhìn hắn một cái.

Hai người đi vòng vèo đường Bạch Hồ, sau đó sang đường Chu Tước, đến Thục Mãn Lâu ăn cơm.

Lục Thục nhìn thấy hai người bọn họ dặt tay vào, ánh mắt kinh ngạc tròn tròn, giống như nhìn thấy thần tượng mà trở nên hưng phấn, lôi Lục Nghiên vào một góc nói nhỏ cả nửa ngày.

Cơm chiều do tự tay Lục Nghiên làm. Bọn họ không ngồi ăn trong tửu lâu mà ngồi ở chiếc bàn dưới cây mơ.

Cây mơ trong sân đang bắt đầu cho trái, trên cành nặng trĩu những quả mơ to hơn ngón cái. Quả chín mang theo một màu cam rất đẹp, ẩn sau lớp lá xanh, nhìn ngon vô cùng. Đương nhiên, cũng chỉ nhìn ngon mà thôi. Vị mơ khá chua, dùng để ngâm làm nước mơ sẽ phù hợp hơn.

Cố Tứ Gia đứng dưới tàng cây, nhăm chán hái một trái ném thử, hàm răng nhanh chóng bị ê hết cả lên.

Lục Nghiên cùng Lục Thục đi ra từ trong phòng bếp, Cố Tứ Gia giặt mình nhét quả mơ đã bị cắn kia vào ống tay áo, sắc mặt bình tĩnh nhìn về phía hai người.

Lục Thục đem thức ăn đã chuẩn bị xong đặt lên bàn, trong không khí tràn ngập hương thơm tuyệt vời của đồ ăn.

Cá ở Lăng Thủy Hà sau khi xử lý xong thì áo một lớp bột, cho vào chảo dầu thật sôi chiên giòn. Trong thời gian đó pha đường giấm chua cùng tương cho thật vừa ăn để phủ lên cá.

Cá thấm gia vị ăn chua chua ngọt ngọt, cực kỳ ngon miệng. Thịt cá tươi mới, mềm đến cực hạn, không có bất cứ mùi tanh nào.

Một bàn đồ ăn còn có thịt heo, bò, dê. Từng thớ thịt hồng hồng cắt thành từng lát cho lên miếng sắt để nướng. Màng da từ từ trong dần, mỡ ứa ra rớt xuống than hoa kêu xèo xèo. Nướng tới khi miếng thịt hơi vàng thì cho một ít muối cùng với bột ớt, mùi bay ra vừa thơm vừa cay, ngon khỏi bàn cãi.

Nướng xong đem miếng sắt đến gần bàn, gấp miếng thịt nóng bỏng tay còn phát ra tiếng mỡ chảy cho vào đĩa. Cắn một cái, thịt nạc mỡ hoàn mỹ nên khi ăn không hề gây ngấy dầu mỡ, đầu lưỡi chạm vào phần ớt bên trên cay xuyết xoa, mùi tiêu thơm thơm càng đẩy món ăn lên đỉnh cao.

Bất kể là món nào cũng đều là mỹ vị cực hạn!

Bên kia trong chiếc nồi sứ là thịt bò nạm hầm với cà chua. Nạm bò cho vào nồi hầm ở lửa nhỏ với cà chua, chất ngọt trong cà chua tiết ra hòa với nước thịt bò làm cho từng miếng thịt mềm mại không hề khô. Nước dùng phẩm một màu đỏ cam từ cà chua, nhìn ngon kinh khủng.

Cố Tứ Gia cầm một cái chén lớn, múc vào chén một phần nạm bò hầm cà chua, lấy đũa khuấy nhẹ để món ăn dậy lên hương thơm.

Ngày hè oi ả, ai nấy đều bị trời nóng làm mất đi hứng thú, vị chua chua ngọt ngọt chính là món ăn kích thích vị giác tốt nhất.

Đồ muối chua lót dạ còn có hành tây, ăn vừa chua vừa cay nồng.

"Trứng vịt muối do tỷ tỷ làm ngon lắm. Đâm đũa vào một cái, màu lòng đỏ vàng óng ánh hiện ra, ăn với cháo là tuyệt vời nhất." Lục Thục đắc ý mở miệng nói.

Thế giới này đồ muối gần như là không có, trứng vịt muối Cố Tứ Gia lần đầu tiên nghe thấy, lúc này liền quay đầu nhìn Lục Nghiên, hai mắt hơi hơi phát quang. Nhìn giống như một con chó săn to lớn đang đợi được ăn!

Lục Nghiên nghĩ một lúc, sau đó mở miệng nói: "Để ta lấy vài cái cho chàng ném thử."

Cố Tứ Gia lập tức gật đầu.

Lục Nghiên ăn cơm bằng chén nhỏ, Cố Tứ Gia lại dùng chén lớn hơn nàng gấp bốn năm lần, lượng cơm ăn vào quả thật dọa người, gia đình bình thường tuyệt đối nuôi không nổi!

Lục Nghiên bắt đầu nghĩ đến tiền gửi ngân hàng của mình. Ăn như vậy, nàng có thể nuôi nổi không?

Cũng tốt, tiền lời ở xưởng đồ hộp tuy không nhiều lắm nhưng cũng không tệ, Diệp Chu Lai bọn họ quyết định mua một ít đồ hộp cùng với mấy món ăn vặt, có thể kiếm được kha khá. Nghĩ đi nghĩ lại thì vẫn có thể nuôi sống Cổ Tứ Gia.

Lục Nghiên nhất thời yên tâm.

Lục Thực cắn một miếng thịt bò mềm mại, tan trong miệng như nước nói: "Trứng vịt muối của tỷ tỷ ăn ngon như vậy, dùng với cháo hay cơm đều rất hợp. Muối một thời gian nữa rồi đem ra ngoài bán khẳng định rất được hoan nghênh. Còn mấy món đồ muối chua kia có thể bảo quản khá lâu, đến giờ chưa có ai làm được mấy món như vậy, đưa ra thị trường nhất định sẽ thu hút rất nhiều người. Những thứ khác ta không dám bàn tới, nhưng thức ăn ngon, chỉ cần không mất vị giác, tất cả mọi người đều có thể nếm ra ngon dở. Người Z Quốc chúng ta lại thích ăn uống, ta cảm thấy bán mấy thứ này ổn hơn là bán thức ăn đóng hộp, mặc dù đồ hộp ăn cũng rất ngon."

Nghe xong, Lục Nghiên tự hỏi bản thân. Nàng phát hiện, tiền là thứ tốt, có tiền rất nhiều chuyện đều thuận tiện.

Ánh mắt dừng trên người đang ăn 'chậu' com, Lục Nghiên cảm thấy áp lực hơi lớn. Muốn nuôi một tướng công ăn nhiều như vậy, nàng không cố gắng kiếm tiền thật sự không được.

"Nhưng bây giờ không thể mở tiếp một xưởng thức ăn khác. Tuy rằng đồ hộp bán đi không ít, có một ít tiền nhưng vẫn không đủ." Lục Nghiên đi lấy bàn tính đến, ngón tay gõ cộc cộc viên châu tính, cẩn thận tính toán khả năng mở xưởng thứ hai.

Phương diện tiền bạc là vấn đề rất lớn. Tiền tích trữ của nàng toàn bộ đều dồn vào xưởng đồ hộp, tuy rằng hiện tại đã có lợi nhuận nhưng hồi vốn lại không nhanh như vậy. Số tiền trong tay nàng hiện tại để tự do chi tiêu chỉ có hai ngàn đồng đại đương. Nghe thì không nhỏ nhưng nếu mở xưởng thì chỉ như lấy trứng chọi đá.

Ngoài ra nếu mở xưởng thì trứng vịt, măng, đậu khô,... cần số lượng rất lớn, nguồn cung cấp chính là vấn đề. Nếu muốn làm, có thể tưởng tượng ra Lục Nghiên sẽ có một khoảng thời gian bận rộn rất dài.

Cổ Tứ Gia đối với việc kinh doanh không hiểu biết cho mấy, nhìn Lục Nghiên nhũn đôi lông mày xinh đẹp, gờ tay gấp một miếng đậu hũ mềm mềm đút vào miệng nàng.

"Mở miệng nào."

Lục Nghiên theo bản năng há miệng, lập tức cảm nhận được đậu hũ vô cùng mềm, chui vô miệng làm thay đổi tâm tình người ăn.

Lục Nghiên nhất thời sững sốt, sau đó phục hồi tinh thần.

Cổ Tứ Gia mặt không biến sắc, tiếp tục gấp một cục thịt bò đút cho nàng.

Mới vừa rồi không phản ứng kịp, bây giờ đã hồi thần, Lục Nghiên sao có thể há mồm, nói ngay: "Đừng, chàng không cần phải đút cho ta." Động tác này thật sự là quá thân mật rồi.

Đáng tiếc Cổ Tứ Gia không phải người dễ dàng buông tha, cuối cùng Lục Nghiên đành thỏa hiệp.

Lục Thực ở một bên che miệng vui vẻ, khó thấy được tỷ tỷ yếu thế. Nói như thế nào nhỉ? Trong lòng có chút sung sướng a.

Lục Nghiên liếc mắt qua, hỏi: "Mỗi ngày lắc một trăm cái chào, người làm xong rồi?"

Biểu cảm trên mặt Lục Thực nhảy mắt sụp đổ.

Nhớ ngày đó, đôi tay hằn mười ngón không dính nước, mập mập trắng hồng. Hiện tại lòng bàn tay đều phủ một lớp chai sần, khổ vô cùng.

Không chỉ Lục Thực, tay Lục Nghiên cũng có một lớp chai sạn, may mà tay nàng thon dài nhỏ nhắn trắng tinh nên nhìn vẫn trước sau như một.

Cổ Tứ Gia nhìn chằm chằm ngón tay Lục Nghiên, thật là một đôi tay xinh đẹp. Chai sần tuy mỏng thôi nhưng cũng khiến hấn đau lòng muốn chết.

\*

Cổ Tứ Gia về đến nhà, Cổ tướng quân ngồi trên chiếc sô pha bằng da thuộc, trong tay cầm một tờ báo, nhìn vô cùng khuông phép. Đến khi mở miệng lại lộ ra bản chất bất quá.

"Đi dạo phố cùng Lục tiểu thư như thế nào? Có phải rất vui vẻ không?"

Cổ Tứ Gia thẳng lưng, gật đầu, nhìn như đang báo cáo quân tình, hết sức nghiêm túc hỏi đáp: "Vui vẻ."

Cổ tướng quân cũng trở nên vui vẻ.

Cổ phu nhân huyết nhẹ Cổ tướng quân, ý bảo ông đừng đùa con trai nữa, cười nói: "Ta còn nhớ rõ vị tiểu thư Lục gia kia. Đáng người rất đẹp, tính tình..." Nghĩ đến bộ dạng của nàng ngày ấy ở Cổ gia, Cổ phu nhân nhìn không được bật cười. Nàng là người không thể khi dễ.

"... Tính tình, cũng tốt." Cổ phu nhân bổ sung thêm. Cô nương nhi từ nhà bà xem trọng đương nhiên rất tốt.

Cổ nhị thái thái nhìn không được tròn trắng mắt. Tính tình như vậy mà gọi là tốt! Nàng ta chính là 'trăm đục pháo đốt, điểm hòa âm thầm'. Bộ đáng nhìn có vẻ dễ khi dễ, nhưng nếu đến gần sợ là sẽ bị nàng nổ cho banh xác ngay lập tức.

Cổ phu nhân nhìn thấy Cổ Tứ Gia đang cầm gì đó trên tay, hỏi: "Con mua gì đó à? Là gì vậy?"

Cổ Tứ Gia: "Trứng vịt muối."

Hai mắt Cổ tướng quân sáng lên, hỏi: "Chính là trứng vịt muối của Thục Mãn Lâu?"

Cổ Tứ Gia gật đầu.

Cổ tướng quân dậm chân, kêu người hầu đem đĩa đến, giải thích với Cổ phu nhân: "Trứng vịt muối này của Thục Mãn Lâu ngon lắm, hương vị thơm thơm, lấy đĩa đâm một cái thì phần lòng đỏ bên trong liền hiện ra... Này Tử An, mau đưa trứng vịt muối tới cho ta nếm thử."

Thấy Cổ Tứ Gia không động đậy, Cổ tướng quân liên tục thúc giục, nói: "Thứ này tại Thục Mãn Lâu rất hiếm, cung không đủ cầu. Ai, Lục nha đầu thật đúng là tốt bụng, còn không quên đưa lễ vật cho chúng ta."

Cổ Tứ Gia: "...". Không, không phải như thế. Trứng vịt là cho ta mà.

Cổ Tứ Gia trong lòng ủy khuất nhưng vẫn ngoan ngoãn đưa trứng ra.

Mấy chap trước ta có nói về cây hạnh ở Thục Mãn Lâu, hiện tại cho ta đính chính một chút, cây đó là cây mơ không phải cây hạnh nha:))) hình vẫn như vậy

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thục Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 67

Lúc muối trứng vịt, quan trọng nhất là phải chọn trứng cho thật kỹ. Vỏ trứng phải trắng, cắt ra hiện rõ màu đỏ tươi mê người của trứng đỏ, phủ một lớp dầu mỏng, mềm mịn tan chảy trong miệng.

Món này được rất nhiều khách ở Thục Mãn Lâu yêu thích, giá cũng không cao lắm, chỉ cần mười mấy đồng là đút một quả, ăn với cháo là hợp nhất. Quan trọng là món này có thể trữ lâu dài, không sợ biến chất. Bán được rất tốt.

Lục Nghiên cắn cán bút, viết trên giấy những thứ cần thiết để mở xưởng. Trước giờ nàng làm việc đều phải vạch sẵn kế hoạch, phải làm gì, chi bao nhiêu đều ghi ra, nếu không nàng sẽ cảm thấy không an tâm.

"Tiểu thư muốn mở xưởng sản xuất trứng vịt muối sao?" Xuân Hạnh vừa mài mực, vừa nhìn những gì nàng đang viết, mở miệng hỏi.

Lục Nghiên đặt bút xuống, xoa tay nói: "Đúng là đang định như vậy. Có điều bây giờ ta không có nhiều tiền như vậy, chỉ có thể tính từ từ."

Nàng nhìn tờ giấy kế hoạch trên bàn, ánh mắt lóe lên đã tâm. Những gì nàng suy nghĩ trong lòng, không thể nói cùng bất luận ai.

Không chỉ trứng vịt muối, nàng còn dự định làm rất nhiều chuyện khác. Nàng muốn tất cả mọi người trên thế giới có thể nếm thử thực do Lục Nghiên nàng làm ra, mà xưởng đóng hộp chỉ mới là bước đầu tiên.

Lục Nghiên tự nói với mình phải từ từ, không nên gấp gáp. Không ai có thể ăn một cái liền béo lên.

Lục Nghiên suy nghĩ, nói: "Trừ tiền, thì nguyên vật liệu cũng là một vấn đề. Muối trứng vịt cần số lượng trứng rất lớn, cần phải thu mua ở đâu đây?"

Nghe vậy, Xuân Hạnh muốn nói gì đó, nhìn thoáng qua Lục Nghiên, cẩn thận nói: "Cái kia... Tiểu thư, nếu là chuyện trứng vịt, ta biết ở đâu có nhiều."

Lục Nghiên quay đầu nhìn nàng, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nói: "Ta nhớ rõ, nhà của người ở bên bờ sông Lâu Giang nhỉ?"

Lâu Giang cách Lục Thủy Thành không xa lắm, hai bên bờ mọc vô số cỏ lau. Trong bụi lau có rất nhiều vịt hoang. Người Lâu Giang dựa vào việc nuôi vịt mà sống. Ngày trước, trứng vịt ở Lâu Giang thấp phần nổi tiếng.

Xuân Hạnh cắn cắn môi, nói: "Khoảng thời gian trước, nương của ta gửi thư đến, cuộc sống trong nhà có chút không dễ chịu. Người cũng biết, thôn chúng ta dựa vào nuôi vịt mà sống, trước kia có thể miễn cưỡng sống qua ngày. Hiện tại thể đạo rồi ren, thịt vịt trứng vịt đều khó bán. Nếu tiểu thư thật sự muốn mở xưởng trứng muối, vậy có thể..."

Nói đến đây, nàng có chút ngưng ngừng, mặt dày nói: "Mua trứng vịt ở chỗ chúng ta."

Hai mắt Lục Nghiên tỏa sáng, nàng phát hiện vận khí của mình thật tốt, cứ buồn là lại gặp được gố đầu.

"Nếu xây dựng xưởng trứng vịt muối, ta nhất định ưu tiên mua ở chỗ các người. Ta chỉ lo lắng số lượng trứng ta cần rất lớn, chỗ các người cung ứng đủ không?"

Xuân Hạnh chần chờ, có chút không xác định, cắn môi nói: "Ta sẽ viết thư hỏi nương của mình xem sao."

Lục Nghiên gật đầu, Xuân Hạnh lập tức trở về phòng viết thư, trong lòng có chút hưng phấn. Nếu chuyện này có thể thành công, như vậy mọi người ở Lâu Giang sẽ không cần khổ sở nữa.

"Tiểu thư, Tứ Gia sai người tặng cho ngài cái gì đó." Hòa Hương chạy vào, trong tay ôm một chiếc hòm gỗ.

Lục Nghiên cảm thấy kỳ quái, nhận lấy chiếc hòm. Hòm gỗ này không lớn lắm, chỉ cần hai tay cũng có thể ôm lấy, cầm trong tay lại không nặng. Không biết là chứa thứ gì bên trong.

Mở hòm ra, Lục Nghiên trông lớn mắt. Trong hòm chứa mấy xấp ngân phiếu thật dày, nhìn sơ qua có lẽ chừng mấy chục vạn.

Hòa Hương kinh ngạc nói: "Cố Tứ Gia sao lại đem đến nhiều tiền như vậy?"

Lục Nghiên thấy trong hòm có một phong thư, trên phong thư viết "Mật thư gửi Nghiên Nghiên", chữ viết như móc sắt nhọn, giống với con người Cố Tứ Gia, thoát nhìn rất có uy thế.

Đọc thư xong, khóe miệng Lục Nghiên hơi nhếch lên. Hòa Hương tò mò nhìn nàng.

Lục Nghiên gấp thư lại đặt vào phong bì, phân phó Hòa Hương: "Người sai người nhặt vài quả trứng vịt muối đưa qua cho Cố Tứ Gia."

Hòa Hương đáp một tiếng, vội vàng đi xuống.

Lục Nghiên đặt thư vào hộp gỗ, nhin không được vui vẻ.

Trong thư Cố Tứ Gia chỉ nói số tiền này cho nàng dùng để mở xưởng, còn nói nàng không cần cảm thấy ngượng ngùng, xem như hấn hùn vốn. Ý tứ như hấn chiếm lợi lớn.

Chuyện tiền bạc chiếm một trang giấy, hai trang còn lại thì nói chuyện phiếm. Hấn nói với nàng, trứng vịt muối nàng tặng cho hấn bị Cố tướng quân lấy mất, giống như đang cáo trạng với nàng.

Nàng tựa hồ có thể tưởng tượng được bộ dáng của Cố Tứ Gia. Chân mày hấn sẽ hơi nhíu lại, trong lòng có chút không vui, nhưng lại không thể phát tác. Nếu nàng ở đó, hấn nhất định dùng con người hẹp dãi kia nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt sáng lên, sùng nịch đủ để chết người.

"Ồn rồi, hiện tại vấn đề tiền bạc lớn nhất đã được giải quyết. Nhà máy sản xuất trứng vịt muối này của ta đã có thể chuẩn bị mở." Lục Nghiên híp mắt, lòng tràn đầy hùng tâm tráng khí.

\*

Lâu Giang cũng nằm trong phạm vi Tỉnh S, cách Lục Thủy Thành có một khoảng rất gần, bốn phía đều là nước. Người ở Lâu Giang dựa vào nuôi cá chần vịt mà sinh nhai. Vài năm trước, khi chưa bị ngoại quốc xâm lược, cuộc sống của bọn họ không có gì trở ngại. Hiện tại, mỗi ngày trôi qua lại không dễ chịu lắm.

Đặc biệt là hai năm qua, chiến sự rối ren, không còn ai có tâm tư ăn thịt vịt cùng trứng vịt. Vịt chần xong bán không được, trứng vịt từng sọt chỉ có thể chất đống ở nhà, không có người mua. Đói khổ đến mức muối ở Lâu Giang cũng không có gì ăn.

Lý gia sống ở Sơn Lâm thôn bên cạnh Lâu Giang, so với những thôn trấn khác cũng tốt hơn một chút. Một trai một gái trong nhà đều làm nô bộc trong gia đình giàu có, thường xuyên gửi gì đó về nhà. Nhưng cũng chỉ khá hơn một chút thôi. Trừ một trai một gái kia, Lý gia còn có sáu tiểu hài, ăn mặc chi phí đều là tiền, chỉ dựa vào hai hài tử kia làm sao mà đủ.

Nếu không phải mỗi ngày trôi qua không yên ổn, làm sao có thể để cho hai hài tử đó làm nô bộc cho người ta.

"Cha, ta vào thành hỏi một chút xem có ai muốn mua trứng vịt hay không." Nói chuyện là con trai thứ hai nhà họ Lý. Dầm mưa dãi nắng, cả người đen như mực, đen đến mức có thể phản quang.

Lão Lý xoa ch xoa ch hút thuốc láo, cầm một nhánh cỏ lau quăng ra xa, thờ dãi: "Đi thôi."

Con trai thứ ba của Lý gia sờ đầu, nói: "Đã đi vào thành nhiều lần nhưng cũng không có ai thu mua. Thật ra, cha à, chúng ta nên thử đi xa hơn một chút, ví dụ như Lục Thủy Thành. Vừa vận chúng ta cũng mang đến cho đại ca và tứ muội vài thứ."

Lão Lý híp mắt, nếp nhăn trên mặt như sâu hơn, ông nói: "Nói sau đi."

Đang nói chuyện, bà Lý hấp tấp đi tới, thập phần hưng phấn nói: "Lê Hoa gọi thư."

Mọi người trong nhà nhất thời xúm lại. Tứ nha đầu Lý gia ban đầu gọi là Lê Hoa, vào gia đình giàu có liền cải danh thành Xuân Hạnh. Có điều người Lý gia vẫn gọi Lê Hoa theo thói quen.

"Trong thư tứ tỷ nói gì?" Bát nha đầu Lý gia vóc dáng thấp, nhìn không tới thư, liền nhảy nhảy hấp tấp hỏi.

Xuân Hạnh thường xuyên gửi về nhà thức ăn ngon, mấy tiểu hài sao lại không thích?

Con trai thứ ba của Lý gia biết được vài chữ, lấp ba lấp bắp đọc thư, miễn cưỡng hiểu đại ý. Hấn lật qua lật lại bức thư mấy lần, biểu cảm hưng phấn khó tin.

Bà Lý nhìn bộ dáng hấn, có chút nóng nảy, nói: "Con nói nhanh lên đi, Lê Hoa nói cái gì?"

Con trai thứ ba của Lý gia thập phần hưng phấn nắm lấy tay bà Lý nói: "Nương, trứng vịt của chúng ta có thể bán rồi."

Bà Lý mơ hồ: "Con nói cái gì vậy..."

Con trai thứ ba của Lý gia giải thích sự tình, sau đó toàn bộ Lý gia náo nhiệt hẳn lên. Hắn lại rất nhanh tinh táo nói: “Trong thư Lê Hoa có nói đại tiểu thư bọn họ muốn mua số lượng lớn trứng vịt, nếu chỉ một nhà chúng ta cũng không đủ cung ứng. Chúng ta cần tìm những hộ khác trong thôn để thu mua.”

Lão Lý vỗ tay một cái, nói: "Tam nhi, con đi tìm thôn trưởng. Việc này nếu ổn thỏa, trứng vịt toàn bộ Sơn Lam thôn chúng ta đều có thể tiêu thụ."

Trong hôm đó, chuông đồng trước cửa Sơn Lam thôn bày tám năm không gõ lại vang vọng tiếng kêu. Lần trước gõ chuông là do phi cơ T Quốc đột kích, thôn bị ném bom. Hiện tại người của nước T ở tỉnh S đã bị Cố tướng quân đánh chạy tan tác.

Rất nhanh, nửa tháng sau đã có người tới Sơn Lam thôn thu mua trứng vịt. Lý gia vì là gia đình có quan hệ nên đảm nhiệm trách nhiệm nghênh đón. Từng khay trứng vịt nhanh chóng xếp lên thuyền chờ đi. Người ở Sơn Lam thôn biểu cảm sầu khổ một chút cũng không còn, ai nấy đều vui sướng hạnh phúc như tết.

Chỗ của bọn họ đông tình lớn như vậy rước theo rất nhiều người ở thôn khác tò mò. Người ở thôn Sơn Lam cũng không giấu diếm, kể hết sự tình. Cuối cùng còn nói: “Nếu nhà của ngươi có trứng vịt cũng có thể đem đến bán.”

Tin tức có người thu mua trứng vịt nhanh chóng lan truyền toàn bộ Lâu Giang. Một truyền mười, mười truyền trăm, thông phụ cận đều biết tin, một đám đem khay xách sọt trứng vịt thượng hạng. Có người ở xa phải đi từ đêm hôm trước. Cũng có người đi mất ba ngày đường không ngơi nghỉ, đến lúc tới thôn Sơn Lam liền mệt đến ngất xỉu.

Nhưng cho dù mệt như vậy, bán được trứng vịt, cầm tiền trong tay, mọi người không nhịn được lộ ra biểu cảm vui mừng sắp khóc. Bán xong trứng vịt trong nhà sẽ có tiền, có thể mua dây buộc tóc màu hồng cho tiểu nữ nhi, xa xỉ một chút thì có thể mua thịt cải thiện bữa ăn!

Nhất thời, toàn bộ Lâu Giang trở nên náo nhiệt.

Tại Lục Thủy Thành, Lục Nghiên bắt đầu vội vàng chuẩn bị mở xưởng. Nhà máy cần tuyển dụng công nhân, tu sửa vật dụng... hầu như mọi chuyện đều do nàng xử lý, bận rộn tới mức biến thành con ốc xoắn.

Trừ chuyện đó còn có việc ở xưởng đồ hộp. Khoảng thời gian trước, xưởng đóng hộp vừa nhận được một đơn hàng số lượng không nhỏ. Đối phương đã thanh toán tiền cọc, hiện tại, công nhân đang gấp rút hoàn thành đơn hàng này.

Trong lúc Lục Nghiên bận rộn thì bất tri bất giác đã đến ngày Cố Tử tiểu thư kết hôn.

Tác giả có lời muốn nói: Giai đoạn đó quả thật gian khổ. Gia gia của ta lúc còn trẻ từ thôn nhỏ đi buôn bán xa, hai ngày hai đêm mới đến nơi.

*Chương này tuy không đặc sắc nhưng miêu tả được sự gian khổ trong giai đoạn dân quốc. Thôi kệ, có lúc cao trào lúc thấp trào chứ nhể.*

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 68

Cố Tử tiểu thư mặc dù chỉ là thứ nữ nhưng hôn lễ lại cực kỳ náo nhiệt. Những nhân vật có tên tuổi ở Lục Thủy Thành đều đến. Đương nhiên, rất nhiều người đều giả vờ, đến chỉ để mượn cơ hội kéo gần quan hệ với Cố gia.

Lục gia đến không sớm không muộn, bọn họ mới xuống xe thì quản gia của Cố gia liền vội vàng chạy ra tiếp đón.

"Lục lão gia, Lục phu nhân..."

Quản gia đi tới, mặt mày ôn hòa tươi cười, tiếp đón hai vợ chồng Lục lão gia xong mới đưa mắt nhìn Lục Nghiên đứng sau lưng bọn họ, nụ cười càng cung kính thành khẩn mấy phần: “Lục đại tiểu thư.”

Ánh mắt quản gia kính cẩn nhìn nàng, thăm nghĩ, trách không được Tứ Gia thích nàng đến vậy. Lục đại tiểu thư quả là một mỹ nhân xinh đẹp tuyệt trần, đẹp nhưng không tục, khí chất cao quý thanh nhã vô cùng.

"Mọi người, thỉnh..." Quản gia thấp phần khách khí.

Lục Nghiên mặc trên người một bộ sườn xám hồng nhạt thêu hoa sơn trà trắng làm nổi bật khuôn mặt tú lệ cùng đôi mắt như biết cười. Chiếc eo nhỏ nhắn thon thả, đôi chân trắng hồng dài miên man ẩn hiện dưới lớp váy khiến người ta mơ màng đắm say.

Hôm nay nàng đôi kiêu trang điểm khác. Đôi môi tô son đỏ mọng, hàng mi thanh tú tinh xảo động lòng. Khác với vẻ kiêu trang điểm điểm lệ này, khí chất toát ra từ Lục Nghiên trầm tĩnh thanh lãnh, vừa quyến rũ kiêu diễm vừa cao quý nhẹ nhàng. Nàng bỗng chốc trở thành tâm điểm sự chú ý của nhiều người, không ai có thể dời mắt đi.

Đám người có chút rối loạn, những người khác thấy quản gia nhiệt tình nghênh đón như vậy liền tò mò. Sau khi liếc mắt nhìn, nhất thời bị kinh diễm.

Một tên thiếu gia phong lưu đa tình nhất Lục Thủy Thành huyết sáo, hưng phấn nói: “Hàng tốt nha. Đây là tiểu thư nhà nào vậy, sao ta chưa từng gặp?”

Hắn từng gặp vô số mỹ nhân ở Lục Thủy Thành nhưng chưa từng thấy nàng.

Lưu Chí Viễn liếc qua Cố Thành đang chăm chú nhìn Lục Nghiên, mở miệng nói: “Đây là Lục gia Đại tiểu thư, không phải a miêu a cầu, người đương nhiên chưa gặp.”

Trong lòng Lưu Chí Viễn âm thầm kinh ngạc, so với lần gặp trước, vị Lục đại tiểu thư này nhìn mạnh mẽ độc lập, không giống như hoa thối ti mỹ lệ. (Hoa thối ti là hoa chùm gửi, sống dựa vào người khác)

Trần Tu Trúc suyết nữa bị sắc nước miếng, kinh ngạc chỉ vào Lục Nghiên nói: “Lục Đại tiểu thư? Người nói đó là người bị Cố Thành từ hôn, sau đó trở thành vị hôn thê của thúc hân?”

Cố Thành cảm thấy như bị người ta đâm một mũi tên vào ngực.

Trần Tu Trúc cảm thấy khó tin, trừng mắt nói: “Mỹ nhân như vậy mà người có thể từ hôn? Mẹ ơi, ánh mắt người nằm dưới lòng bàn chân sao?”

Cố Thành: “...” Đầu gối lại trúng một tên.

Hèn gì Cố Tứ Gia không sợ người khác chê trách mình đoạt lấy vị hôn thê của cháu cũng nhất định phải cưới nàng vào cửa. Mỹ nhân xinh đẹp như vậy, nếu đổi lại là hân, hân cũng nguyện ý!

Trần Tu Trúc lẩm bẩm, nghĩ đến chuyện vị hôn thê biến thành trường bối, nhin không được vỗ vỗ bà vai Cố Thành, thông cảm nói: “Ài, về sau người phải gọi Lục tiểu thư một tiếng thăm thăm. Kiên cường lên huynh đệ.”

Cố Thành: “...” Hân có thể nói gì nữa, chỉ đành mỉm cười.

Người Lục gia vừa đến, vô số người liền tràn lại, biểu cảm ôn hòa kết giao.

“Lục tiểu thư...”

Lục Nghiên mỉm cười nhìn mọi người, không phải như đứa trẻ thẹn thùng mà trấn định tự nhiên ứng phó bọn họ, cử chỉ hào phóng, không hề sợ hãi.

Cảnh tượng này rơi vào mắt người khác liền làm cho người ta không ngừng cảm thán. Trên đời này có người con gái hoàn mỹ, không chỉ vóc dáng xinh đẹp mà làm ăn cũng giỏi như vậy sao?

Lưu Chí Viễn nhìn một màn này, thờ dãi: “Nghe nói Lục gia bây giờ là do Lục tiểu thư cầm quyền, nàng không chỉ mở xưởng đồ hộp, còn muốn mở xưởng sản xuất trứng vịt muối, thật đúng là lợi hại.”

Lúc trước, khi nàng mở nhà máy đóng hộp, nhiều người không dám ứng tuyển làm việc, bây giờ khi nghe thấy nàng lại muốn mở xưởng thì ai nấy đều phấn khởi chạy đến. Bàn đến những đãi ngộ ở xưởng đồ hộp, tiền lương không những tốt mà còn được bao cơm, nghe nói đều là bánh bao trắng, so với những gì bọn hân ăn còn tốt hơn.

Công nhân viên ở xưởng đồ hộp đa phần đều từ nơi khác chạy nạn đến, khổ cực vô cùng. Nhưng bây giờ thì sao? Cuộc sống của họ hiện tại tốt hơn những người địa phương bọn hân rất nhiều.

Có sự đối lập như vậy nên tâm lý mọi người sao không ham muốn, đến khi nghe tin Lục Nghiên lại muốn mở xưởng đương nhiên mọi người đều chờ đợi.

Bọn thiếu gia chơi bời như Lưu Chí Viễn cũng nghe thanh danh vị Lục đại tiểu thư này. Người vừa có thiện tâm, bộ dáng lại xinh đẹp, ai nấy đều miêu tả nàng trở thành tiên nữ trên trời.

“Nói không chừng tiên nữ cũng có vẻ ngoài như vậy đó.” Trần Tu Trúc nói thầm, ánh mắt thương thức nhìn Lục Nghiên.

Hân và Lưu Chí Viễn là bạn tốt, hai người xem như ngư tầm ngư, mã tầm mã, đều thích mỹ nhân. Thế nhưng bọn hân chỉ phong lưu chứ không hạ lưu, trên tình trường đều là người tình ta nguyện.

Nhìn về phía Cố Thành, Trần Tu Trúc âm thầm lắc đầu. Không biết Cố Thành là nghĩ cái gì, trong nhà có đại mỹ nhân như vậy mà còn nhớ thương hoa hoa cỏ cỏ bên ngoài. So sánh Diệp Tinh cùng vị Lục tiểu thư này chính là thiên địa khác biệt. Hân mắt trí mới có thể bỏ xuống trần châu lựa chọn một viên sỏi.

Chưa hết. Mỹ nhân kia lại bị thúc thúc mình giật mắt, về sau còn phải gọi người ta một tiếng thăm thăm, sao lại không xấu hổ cho được.

Lưu Chí Viễn liếc mắt nhìn hân, hừ nói: “Chờ Lục tiểu thư gả cho Cố Tứ Gia, không chỉ Cố Thành, ngay cả chúng ta cũng phải gọi một tiếng thăm thăm.”

Trần Tu Trúc sùng sốt.

\*

Đây là lần thứ hai Lục Nghiên đến Cố gia, nhưng là lần này cùng lần trước lại hoàn toàn khác nhau. Lần trước bởi vì hôn sự với Cố Thành mà nàng mang theo tâm lý bài xích, nhưng lúc này lại không giống vậy, ít nhất tâm tình cũng thoải mái rất nhiều.

Bọn họ được mời đến phòng khách, trong phòng đầy nữ nhân trang điểm xinh đẹp oanh oanh yến yến, ăn mặc lộng lẫy vây quanh Cố phu nhân, lời nói mang theo vài phần nịnh hót.

Người Lục gia vừa vào liền gây sự chú ý cho mọi người. Cố phu nhân đưa mắt nhìn liền thấy Lục Nghiên đứng sau lưng Lục lão gia bèn nở nụ cười, vẫy tay gọi nàng lại.

Lục Nghiên đi qua, dáng người thướt tha, gương mặt kiều diễm khiến cho các nữ nhân khác sinh lòng đổ kỵ, nhất là những người cùng tuổi nàng, so sánh với nàng thì

bọn họ xinh đẹp ở mức bình thường, không có gì lạ.

Mỹ nhân đây rồi!

Trong lòng mọi người đều dâng lên suy nghĩ như vậy. Quan trọng hơn, đây không phải là loại mỹ nhân không não. Mị lực tỏa ra từ người nàng còn hấp dẫn hơn vẻ đẹp bên ngoài.

Đây chính là Kim Oa hài tử a, có thể kiếm được núi vàng núi bạc về nhà nữa kìa.

Nghĩ đến này, mọi người nhìn về phía hai vợ chồng Lục lão gia, ánh mắt cũng không che giấu được đố kỵ. Đứng là cái gì tốt cũng bị hai người chiếm mất.

"Phu nhân." Lục Nghiên đi về phía trước, thi lễ với Cố phu nhân, tư thái đoan trang động lòng người.

Cố phu nhân đánh giá nàng, bà tưởng rằng nàng sẽ là một cô nương tính tình cường thế, không ngờ bây giờ gặp lại dịu dàng như nước, hơn nữa cử chỉ cũng khoan thai quý phái.

"Hài tử ngoan."

Cố phu nhân mỉm cười, nắm tay Lục Nghiên ngồi xuống bên cạnh mình, bộ dáng thập phần vui vẻ.

Những người khác thấy thế, trong lòng lăm lăm, nhìn tình huống này có vẻ lời đồn bên ngoài thật sự không sai. Bà có thể không vui vẻ sao, đây chính là con dâu hoàn hảo nha. Bất quá cũng có người cổ hủ tỏ vẻ khó chịu, việc làm của Cố Tứ Gia thật trái luân lý, đây là vị hôn thê của cháu hần!

Lục Nghiên nhìn thấy Cố Tứ Gia đứng bên cạnh Cố phu nhân. Thân hình thẳng tắp, anh tuấn, đứng ở đó giống như một bức tranh đẹp, làm cho người ta không muốn nhìn cũng khó.

Cố Tứ Gia đương nhiên cũng nhìn thấy nàng, nhưng không nghĩ nàng sẽ ở bên người Cố phu nhân, có chút sững sờ.

Lục Nghiên nghịch ngợm nháy mắt với hần, sau đó mỉm môi cười.

Cố Tứ Gia giật mình, không dấu vết liếc mắt nhìn nàng rồi đi ra phía trước nói chuyện cùng Cố phu nhân.

Lục Nghiên ngoan ngoãn ngồi một bên, cho dù không nói lời nào cũng làm cho người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui, tâm tình thoải mái. Cố Tứ Gia nhìn thấy trên tay nàng đeo một chiếc vòng tay phi thủy, tôn lên được đôi tay thon dài xinh đẹp của nàng, chính là chiếc vòng hần tặng cho nàng hôm đi với nhau ở phố Bạch Hồ, trong lòng hần lại càng hài lòng.

Hần thích nhìn thấy Lục Nghiên mang trang sức hần tặng, giống như trên người nàng có dấu hiệu của hần.

"Cộc cộc cộc."

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bước chân chinh tề. Mọi người kinh ngạc, nâng mắt nhìn lên liền thấy một đám lính mặc quân trang, cầm súng ống đi đến. Đi đầu là một thanh niên thanh tú, khí thế bừng bừng phần chấn.

"Cố thiếu tướng, đã lâu không gặp!" Bô mã xuống đưa cho phó quan bên cạnh cầm, thanh niên đi tới chào hỏi thân thiện cùng Cố Tứ Gia.

"Phùng thiếu tướng?"

Cố Tứ Gia khẽ nhíu mày, không hiểu tại sao tên Phùng Chính Viễn này lại ở đây.

Phùng Chính Viễn cười khà khà, nói: "Nghe nói Cố Tứ tiểu thư thành thân, ta liền đến tham gia náo nhiệt. Cố thiếu tướng không phải không chào đón chứ?"

Cố Tứ Gia làm động tác thỉnh, nói: "Phùng thiếu tướng nói đùa rồi. Ngươi tới là làm cho Cố gia nở mày nở mặt."

Hai người khách sáo một phen, Phùng Chính Viễn đi lên hành lễ với Cố phu nhân. Khuôn mặt hần thanh tú, trên người lại có một loại khí phách phóng đảng bất kham, chắc chắn là người rất mạnh mẽ.

Cố phu nhân cười nói: "Ngươi tới đây phụ thân ngươi có biết?"

Phùng gia giống như Cố gia, đều là quân phiệt. Phùng Chính Viễn là đứa nhỏ mà Phùng tướng quân đặc ý nhất. Thủ đoạn cường thế, uy danh như Cố Tứ Gia ở Z Quốc.

Phùng Chính Viễn nói: "Ta đến cha ta đương nhiên biết, còn kêu ta hỏi thăm sức khỏe của ngài."

Hần huyền vài câu, Phùng Chính Viễn ngồi xuống gần đó, vừa vận nâng mắt liền có thể nhìn thấy Lục Nghiên. Cô nương kia da tuyết ngọc xương, nụ cười như đóa hoa ban mai.

Phùng Chính Viễn nhướn mày, cười đùa nói: "Vị tiểu thư này thật xinh đẹp, không biết là tiểu thư nhà nào. Ta thấy chúng ta có vẻ rất hợp nhau."

Tác giả có lời muốn nói: Diễn viên mới lên đài, Phùng Chính Viễn, một thiếu tướng anh tuấn phong lưu!

Phùng Chính Viễn với Phùng Chí Viễn:))) thỉnh thoảng ta thấy tác giả đặt tên trùng quá rồi..

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).



## Chương 69

"... Ta thấy vị tiểu thư này rất hợp với ta."

Phùng Chính Viễn cười tùm tùm, ánh mắt cong lên, ngoài miệng nói ra những lời không đứng đắn nhưng cũng khiến cho người ta cảm thấy không hề hạ lưu.

Dáng vẻ của hắn rất tốt, khuôn mặt nhu hòa tuấn tú mê người, thân hình có vẻ ốm yếu hơn đám binh lính sau lưng, không quá hung hãn mà có vài phần dịu dàng. Ánh mắt hắn cương trực chính nghĩa, không ai dám nhìn thẳng vào mắt hắn, người ta chỉ cảm thấy được hắn là người khó gần, đáng sợ vô cùng.

Lục Nghiên như cười như không nhìn hắn, nói: "Đa tạ thiếu tướng quân khách lễ, thiếu tướng quân cũng là anh khí bức người."

Thái độ của nàng rất hào phóng, không hề gieo cho người ta sự nghi ngờ gì.

Phùng Chính Viễn liền cười, tùy ý lấy một đóa hồng trắng đưa cho Lục Nghiên nói: "Mỹ nhân nên đứng chung với hoa hồng. Cành hoa này tặng cho ngươi, tiểu thư mỹ lệ."

Mọi người hít một hơi khí lạnh, theo bản năng nhìn qua Cố Tứ Gia, trong lòng thầm than. Vị Phùng thiếu tướng này đúng là không biết trước sau, ngay trước mặt Cố Tứ Gia cũng dám đùa giỡn Lục tiểu thư. Nhưng không hiểu sao nhìn Cố Tứ Gia lại không có vẻ gì là tức giận.

Lục Nghiên nhìn thoáng qua Cố Tứ Gia, sau đó đưa tay nhận lấy hoa.

Cái nhìn của nàng làm cho Phùng Chính Viễn nhận thấy mờ ám, nhất thời cười xuề xòa nói: "Ta cứ nghĩ cô nương xinh đẹp này là người của ai, thì ra là của Cố thiếu tướng người nhà."

Đối với giễu cợt của hắn, Lục Nghiên không cảm thấy khó chịu gì, ngược lại nàng cũng cười vui vẻ hào phóng với hắn.

Phùng Chính Viễn vừa cười vừa đùa bỡn với Cố Tứ Gia: "Đúng là cái gì tốt cũng bị người chiếm mất."

Lục Nghiên cảm thấy vị Phùng thiếu tướng này có chút đáng quan tâm. Tuy sự phóng đảng cuồng vọng của hắn làm cho người ta chán ghét nhưng cứ chỉ lại vừa đúng, không chút lỗ mãng.

"Thật là một người hay ho." Lục Nghiên thì thào.

Trong hoa viên bày một sân khấu kịch. Hí khúc đang là môn nghệ thuật được nhiều người quan tâm nhất Lục Thủy Thành. Trên sân khấu, những đào hát đang y y nha nha ca diễn, dáng người bọn họ phong lưu, tay áo như suối vung lên, thập phần quyến rũ, người xem bên dưới la hét vỗ tay ủng hộ ầm ỹ.

Xuân Hạnh rất thích xem kịch, cúi người nói nhỏ bên tai Lục Nghiên: "Nghe nói người đóng vai Thôi Oanh Oanh là nam nhân, so với nữ nhân còn đẹp hơn. Căn bản khó có thể nhận ra đó là nam nhân."

Nhất là đôi mắt kia, quả thật khiến người ta chìm vào say đắm.

"Nếu dễ dàng bị nhận ra là đàn ông thì hắn cũng không đứng trên sân khấu." Lục Nghiên cười nói.

Vị trí bên cạnh có người ngồi xuống, Lục Nghiên vừa nhìn sang đã thấy Phùng Chính Viễn vắt chéo chân ngồi ở đó.

"Đào hát này tên là gì vậy?" Hắn hỏi.

Lập tức có người trả lời: "Thiếu tướng, người này là đào chính ở gánh hát, tên Ngọc Sinh Yên. Mọi người đều gọi hắn là Ngọc Tiên Sinh."

Phùng Chính Viễn tùm tùm cười, nói: "Dáng người tốt đó. Giọng ca cũng hay, trách không được người ta gọi một tiếng tiên sinh."

Nói xong hắn quay đầu nhìn Lục Nghiên, chỉ vào Ngọc Sinh Yên hỏi: "Lục tiểu thư thấy sao?"

Lục Nghiên nói thẳng: "Ta không hiểu diễn xuất, chỉ ngồi góp vui thôi. Có điều nghe nhiều người vỗ tay ủng hộ, ta cũng biết Ngọc Tiên sinh rất tốt, không thì cũng không thể nào nhận được khách lễ của Phùng thiếu tướng."

Phùng Chính Viễn vui vẻ, nói: "Ta thật sự càng ngày càng thích người."

Lục Nghiên hơi hơi nheo mắt, nói: "Ta cũng rất hâm mộ Phùng thiếu tướng."

Phùng Chính Viễn nhũm mắt, quái dị nhìn nàng. Lục Nghiên thân nhiên nhìn thẳng vào hắn.

"Ta nghĩ chúng ta sẽ trở thành bằng hữu tốt." Phùng Chính Viễn nói.

Lục Nghiên nhẹ nhàng đáp: "Ta cũng muốn như vậy."

Hai người cười thoải mái với nhau, Xuân Hạnh thấy đầu óc mình trở nên lú lẫn, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Vở kịch diễn xong, sân khấu bỗng chốc yên tĩnh, chỉ còn những người tâm trạng vẫn đặt trong hí khúc chưa quay về thực tại.

Phùng Chính Viễn sửa sang cổ tay áo của mình, hỏi: "Hoa ta sai người chuẩn bị đâu rồi?"

Nghe vậy, lập tức có người đem hoa tới. Đó là một bó hoa hồng lớn, đẹp mê người được Phùng Chí Viễn ôm trong lòng.

—— Chẳng lẽ là tặng cho tiểu thư chúng ta?

Đại náo Xuân Hạnh nhảy lên liên tục. Nhìn qua Lục Nghiên, nàng lại làm như chuyện không liên quan gì đến mình, còn bưng tách trà lên uống. Động tác uống trà của nàng cũng làm cho người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Trong lòng Xuân Hạnh lo lắng. Tiểu thư nhà nàng sợ là không biết vị Phùng thiếu tướng này đối với nàng không có ý tốt.

Phùng Chính Viễn ôm hoa đứng dậy, tây trang giày da trên người hần phảng phiu, dáng người cao gầy. Lúc ôm hoa nhìn có vài phần dịu dàng.

Xuân Hạnh thấy hần càng đi càng xa: "... Hình như có chỗ nào đó không đúng?"

"Hoa đó không... không phải dành cho tiểu thư." Xuân Hạnh nhẹ nhàng thở ra, nhưng đồng thời cũng cảm thấy khó hiểu.

Lục Nghiên nghiêng đầu, cười nói: "Đứa ngốc. Không lẽ người không nhìn ra Phùng thiếu tướng là một cô nương sao? Vậy thì làm sao có hứng thú với ta được."

Cái gì... Cái gì?!!

Xuân Hạnh tưởng mình nghe nhầm, nàng quay đầu nhìn bóng dáng Phùng Chính Viễn. Dáng người này khí phách như vậy, không hề giống cô nương chút nào.

Lục Nghiên cười, nói: "Nếu người cẩn thận một chút sẽ phát hiện, ngũ quan Phùng thiếu tướng vô cùng thanh tú. Có điều người bình thường sẽ không chú ý đáng về ấy của nàng..."

Cho dù để ý tới bộ dáng của nàng nhưng cũng sẽ bị khí chất trên người nàng thuyết phục. Cường đại hùng hân, ở chung với nàng rất khó nghĩ rằng nàng lại là một nữ nhân.

Ở bên kia, Phùng thiếu tướng dễ dàng đi vào hậu đài. So với vẻ ngăn nắp xinh đẹp trên sân khấu, hậu đài hỗn độn hơn nhiều. Một nhóm người mặt trung y màu trắng, mặt mày tô son đánh phấn đang tán dóc với nhau.

Phó quan vén rèm cửa cho Phùng Chính Viễn, người bên trong lập tức nhìn về phía họ, không ai dám nói gì.

Tuy nói rằng hậu đài không cho người bình thường đi vào nhưng nhìn đám người Phùng Chính Viễn là biết không phải người bình thường. Như vậy thì có ai dám hó hé gì.

Phùng Chính Viễn đi vào hậu đài, một tay ôm bó hoa hồng khổng lồ, một tay cho vào túi quần, thoát nhìn rất phóng khoáng. Nàng liếc mắt nhìn mọi người bên trong, không thấy người muốn tìm liền giữ chặt một người hỏi: "Ngọc Tiên sinh đâu?"

Người nọ khần trương liếc nàng một cái, chỉ chỉ vào một căn phòng được ngăn bởi vách bình phong.

"Cộp cộp cộp."

Tiếng giày da nện xuống sàn phát ra âm thanh nhu tiết tấu nhạc. Đây cửa, Phùng Chính Viễn ngay lập tức nhìn thấy người nàng đang tìm kiếm ngồi trước gương.

Ngọc Sinh Yên và những người khác xoay lại nhìn nàng. Hần mặc một bộ trung y trắng, lớp trang điểm trên mặt đã tẩy đi phân nửa, màu vẽ trên má trái còn loang đầy nhưng má phải lại sạch sẽ tuấn tú.

Phùng Chính Viễn quét mắt nhìn một lượt khắp phòng. Căn phòng nhỏ như vậy đã được chất đầy hoa, điều này tượng trưng cho việc Ngọc Sinh Yên được rất nhiều người yêu thích.

Đi đến trước bàn trang điểm, Phùng Chính Viễn cười nói: "Ngọc Sinh Yên... Diễm xướng của người rất khá, ta thực thích."

Vừa nói, nàng giật lấy bó hoa bày trên bàn trang điểm vứt xuống đất, đổi vào bó hoa của mình. Hoa hồng đỏ rực, thoát nhìn nồng cháy vô cùng, Phùng Chính Viễn hài lòng gật đầu.

Bọn người phó quan sau lưng nàng động tác thập phần lưu loát đem tất cả hoa trong phòng thanh lý sạch sẽ, chỉ còn lại bó hồng đỏ xinh đẹp của nàng.

Phùng Chính Viễn càng hài lòng.

"Chúng ta trò chuyện một lát đi."

Nàng xoay người dựa vào bàn trang điểm, cười tủm tỉm nhìn Ngọc Sinh Yên.

Ngọc Sinh Yên: "..."

Lục Nghiên nghe tin Phùng Chính Viễn xông vào hậu đài đoàn kịch, còn đem hoa người khác tặng Ngọc Tiên sinh vứt hết, nhất thời bật cười. Đây đúng là việc Phùng Chính Viễn sẽ làm mà!

Ánh mắt Cổ Tứ Gia thâm trầm nhìn nàng, hỏi: "Nàng thích Phùng Chính Viễn?"

"Ta chẳng qua cảm thấy nàng rất lợi hại. Một cô nương như vậy mà có thể ngồi vững ở vị trí thiếu tướng. Hơn nữa uy vọng lại lớn. Thật sự khó khăn." Lục Nghiên đối với Phùng Chính Viễn là bội phục.

Cổ Tứ Gia nói: "Phùng Chính Viễn đúng là người lợi hại. Phùng gia tổng cộng có bảy người con trai, nhưng bảy người kia cộng lại cũng không sánh bằng một Phùng Chính Viễn."

Nàng là nữ trung hào kiệt chân chính.

Dừng một chút, ánh mắt Cổ Tứ Gia dao động, nói: "Nàng chờ ta một chút, ta đi lấy cái này."

Lục Nghiên gật đầu, sau khi hấn rời đi, ánh mắt nàng đảo quanh căn phòng.

Đây là thư phòng của Cổ Tứ Gia, bố trí ngăn nắp sạch sẽ, có điều hơi lạnh lẽo. Bên tay trái là cửa sổ, ngoài sân trồng một cây lựu đang nở hoa đỏ rực.

Lục Nghiên đi qua nhìn, nghĩ rằng nếu ở đây đặt một chiếc giường nhỏ, bên trên đặt một chiếc bàn ngồi, chưng trà cùng điểm tâm lên thương thức sẽ rất tuyệt.

Cổ Tứ Gia từ bên ngoài đi vào, Lục Nghiên nghe động tĩnh xoay người lại, sững sờ.

Cổ Tứ Gia ho nhẹ một tiếng, biểu cảm đứng đắn, tay giơ ra phía trước, nói: "Tặng nàng."

Lục Nghiên nhìn trong lòng hấn là một bó hoa hồng trắng lớn, có chút kinh ngạc: "Tặng ta?"

Cổ Tứ Gia gật đầu, vành tai ửng đỏ.

Hoa hồng trắng nhìn thập phần thanh khiết xinh đẹp, làm nổi bật làn da tuyết trắng của Lục Nghiên.

Lục Nghiên cảm động, cũng hiểu lý do Cổ Tứ Gia tặng hoa cho mình.

"Thật nhỏ mọn." Nàng thì thào.

Lúc trở về, người Lục gia đều nhìn thấy Lục Nghiên ôm trong lòng một bó hồng trắng.

Lục phu nhân hỏi: "Cái này từ đâu ra?"

Nói xong, nhìn thấy hoa hồng trắng bà liền nghĩ đến Phùng Chính Viễn, khẩn trương hỏi: "Không phải là vị Phùng thiếu tướng kia tặng chứ?"

Bà nhất thời có chút sốt ruột. Vị Phùng thiếu tướng đó vừa nhìn thì biết là người không có chừng mực.

"Phùng thiếu tướng đáng đáp cũng không tệ nhưng ta thấy không phải là người đáng tin. Lúc chiều ta còn nghe nói, hấn mang một đồng người chạy vào hậu đài đoàn kịch, ngăn cản đường đi của Ngọc Tiên sinh. Hình như là bày tỏ tình yêu. Quả thực..."

Lục phu nhân là người tính tình dịu dàng, quả thực nửa ngày cũng không thể nói ra lời gì quá đáng. Cuối cùng chỉ nói: "Dù sao con và hấn không được lui tới."

Lục Nghiên dờ khóc dờ cười, bất đắc dĩ nói: "Đây không phải do Phùng thiếu tướng tặng. Là Tứ Gia tặng."

Nghe vậy, mọi người nhẹ nhàng thở ra. Cổ Tứ Gia thì tốt, so với vị kia thì Cổ thiếu tướng thoát nhìn đáng tin hơn.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 70

Đang vào mùa hè, hoa sen nở rộ, vừa đẹp vừa thơm. Thực Mãn Lâu ở thời điểm này cũng đưa ra món mới: bánh hoa sen.

Hoa sen làm chín bằng dầu. Sau khi nặn thành hình thì cho vào chảo dầu sôi, từng lớp bánh nở ra như những cánh hoa sen, xinh đẹp vô cùng. Ăn vào, bánh tan trong miệng, thơm ngon, có thể nói sắc hương vị hoàn mỹ. Ngồi trong tiểu đình giữa hồ, thưởng thức một phần bánh hoa sen cùng trà lạnh, nhìn sen dưới hồ, không biết thoải mái đến mức nào.

Thực Mãn Lâu sinh lời, nhưng tiền này không phải của Lục Nghiên mà dùng cho Lục gia, nàng không thể sử dụng.

Sáng sớm, mặt trời đang tỏa ra từng tia nắng nóng, công nhân viên ở xưởng đồ hộp đã thức từ lâu, sau khi rửa mặt thì đến căn tin dùng điểm tâm, chuẩn bị một ngày làm việc. Bữa sáng ở căn tin vô cùng phong phú, có cháo, mỳ, hủ, bánh, sữa, trái cây, chỉ cần cầm phiếu thức ăn của nhà máy thì có thể nhận được.

"Nghe nói tiểu thư lại muốn xây thêm nhà máy. Có điều không phải làm đồ hộp mà sản xuất trứng vịt muối." Công nhân ngồi tùm năm tùm ba ăn điểm tâm, rảnh rỗi bàn về việc này.

Có người nói: "Mấy gia đình gần nhà ta đều đang sốt ruột chờ đợi nhà máy tuyển dụng. Hừ, nhớ ngày trước, lúc xưởng đồ hộp tuyển người, ta kêu bọn hần, cả đám không ai muốn đi làm, còn khuyên ta đừng đi, nói là sợ rằng làm chưa bao lâu xưởng cũng đóng cửa. Đến khi ta đem tiền lương về, bọn họ lại hối hận muốn chết."

Lời này được rất nhiều người đồng cảm. Có người từ địa phương khác đến, nhìn bánh bao trắng trong tay mình, cảm thán nói: "Nhớ lúc đó, đừng nói mần thầu, ngay cả bánh ngũ cốc khô cũng phải chia ăn mấy ngày một cái, bây giờ bánh bao trắng có thể ăn đến khi no. Ngày trước, mọi người nhìn ta xem thường vô cùng, giống như rác rưởi vậy. Còn hiện tại, có ai không hâm mộ ta có thể làm ở xưởng đồ hộp?"

Mọi người ngay lập tức hiểu rõ. Hồi tưởng lại ngày xưa, giống như một giấc mơ dài vậy. Ít nhiều nhờ vào Lục tiểu thư mà bọn họ mới có ngày hôm nay, bọn họ chỉ có thể báo ân bằng cách cố gắng làm việc, kiếm nhiều tiền cho năng hơn. Đây là ý nghĩ của rất nhiều công nhân viên.

Ở nhà máy khác của Lục Nghiên, sau khi xây xong, đang bắt đầu tuyển dụng nhân viên. So với lần trước tuyển nhân viên tiêu điều cho nhà máy đóng hộp, lần này có vô số người chen lấn dẫm đạp lên nhau muốn vào nhà máy. Điều này cũng bình thường, có ví dụ của xưởng đóng hộp nên ai cũng biết, nhà máy của Lục đại tiểu thư phúc lợi rất tốt, không những bao ăn bao ở mà còn được một đồng đại dương tiền lương.

Dưới loại tình huống này, rất nhanh nhà máy đã tuyển dụng đầy đủ công nhân. Nhà máy sản xuất trứng vịt muối nhanh chóng được thành lập. Kho hàng của nhà máy chất đầy các chậu sành muối trứng. Trong vòng một tháng, những trứng vịt ấy sẽ biến thành trứng vịt muối, hơn nữa còn có thể bán ra thị trường.

Nhà máy thứ hai này của Lục Nghiên không chỉ sản xuất trứng vịt muối mà còn sản xuất những thứ khác, ví dụ như đậu phụ sấy dùng để làm đồ ăn vặt, còn có chân gà ngâm ớt. Một nhà máy chia làm ba gian, việc làm không đụng chạm nhau nên cần tuyển rất nhiều công nhân. Chỉ một chút nữa, việc vận hành nhà máy đã vượt ra khỏi phạm vi ngân sách của Lục Nghiên. May mà có tiền của Tứ Gia chống đỡ, nếu không đã bị kẹt lại không thể mở xưởng.

Thật ra, nếu không có tiền của Cổ Tứ Gia thì Lục Nghiên cũng sẽ không có ý định sản xuất đậu sấy cùng với chân gà ngâm.

Đậu phụ sấy và chân gà là hai loại đồ ăn được bán rất tốt, nhất là đậu sấy. Chỉ cần hai mươi mấy đồng bạc đã có thể mua được đậu sấy, còn chân gà cũng chỉ hơn năm mươi đồng, gia đình bình thường đều có thể mua được. Nhưng giá rẻ cũng không ảnh hưởng đến chất lượng của nó, hương vị mỗi loại đều thấp phần ngon miệng.

Đậu phụ tươi trắng mềm sau khi chế biến trở thành đậu phụ sấy ăn vặt, vị rất đặc biệt, vừa cay vừa thơm mùi ngũ vị hương, đựng trong từng hộp nhỏ, ngon vô cùng.

Chân gà ngâm ớt thì da mềm mềm dai dai, tuy rằng ngâm với ớt làm lưỡi muốn bỏng, nhưng lại có ma lực khiến người ta không nỡ dừng tay.

Trứng vịt muối dùng với cháo là ngon nhất. Lấy đĩa gấp phần lòng đỏ trứng cho vào miệng liền tan ra, mềm mịn thơm tho, lại mặn mặn. Quan trọng nhất là có thể bảo quản lâu, dùng được một thời gian khá dài.

So với đồ hộp thì người Z quốc thích mấy món này hơn. Vừa đưa ra thị trường, lượng tiêu thụ đã rất ấn tượng.

Kim là người đầu tiên bàn chuyện kinh doanh với Lục Nghiên. Hần hoàn toàn bị tay nghề của nàng chinh phục. Trứng vịt muối, chân gà ngâm và đậu phụ sấy được hần đặt hàng với số lượng rất lớn, đem đến tiền lời khá nhiều cho Lục Nghiên. Mấy món này được vận chuyển bằng thuyền đến bên kia đại dương.

Lúc này, Lục Nghiên bỗng dưng nhận được điện thoại của Không Lệnh Thư.

Làm chủ biên ở tòa soạn báo nên quyền lực của Không Lệnh Thư không nhỏ. Bên cạnh đó, hần lại là du học sinh, sau khi trở về liền vào tòa soạn, rất nhanh đã trở hết tài năng trở thành chủ biên. Đúng là người cực kỳ có năng lực.

Hần nói cho Lục Nghiên biết, tòa soạn có thể đăng tin về nhà máy của nàng nhưng Lục Nghiên phải trả thù lao cho tòa soạn.

"Lục tiểu thư, nàng cũng biết, tòa soạn của ta cũng phải ăn cơm." Không Lệnh Thư cười nói. Lục tiểu thư, người cũng biết, chúng ta tạp chí xã hội cũng là muốn ăn cơm." Không Lệnh Thư cười nói.

Lục Nghiên mỉm cười, khách khí mà lễ độ nói: "Đương nhiên, ta sẽ không để cho tạp chí của Không tiên sinh phải chịu thiệt. Như vậy đi, chúng ta trước tiên ký hiệp ước một năm, mỗi tháng 500 đồng đại dương. Người cảm thấy thế nào?"

500 đồng đại dương?!

Ánh mắt Không Lệnh Thư lóe lên một tia khiếp sợ. Tiền lương của mọi người ở tạp chí bọn họ chỉ bốn năm đồng đại dương. 500 đồng thật sự là một con số xa xỉ.

Không đợi hần kịp phản ứng, Lục Nghiên lại nói tiếp: "Ta sẽ đưa thêm một trăm đồng đại dương, đây là thù lao cho một mình Không tiên sinh ngài."

Không Lệnh Thư sợ hãi thật sự.

Lục Nghiên mỉm cười nói: "Ngài không cần cảm thấy có gánh nặng, đây là Không tiên sinh ngài xứng đáng. Nếu không có ngài giật dây bắc cầu, việc này nhất định không thành. Vậy chúng ta có thể ký hiệp ước chưa?"

Ánh mắt Không Lệnh Thư chớp động, nhìn Lục Nghiên cũng chân thành, nồng nhiệt hơn rất nhiều.

Ký một chữ xong, việc làm ăn này liền hoàn thành. Lục Nghiên mỉm cười đưa tay ra, nói: "Hợp tác vui vẻ, Không tiên sinh."

"Hợp tác vui vẻ, Lục tiểu thư."

Trong lòng Không Lệnh Thư không khỏi sợ hãi, kinh ngạc với sự quả quyết của Lục Nghiên.

Đi ra từ trà lâu, Lục Nghiên đội mũ tránh đi ánh mặt trời.

"Tiểu thư, 500 đồng đại dương có phải nhiều quá hay không?" Xuân Hạnh đi bên cạnh hỏi. Tiểu thư, 500 cái đồng đại dương, có thể hay không nhiều lắm?" Bên cạnh Xuân Hạnh hỏi.

Lục Nghiên hơi hơi nheo mắt, cười nói: "Không nhiều, ta có dự cảm, việc làm ăn này sẽ mang đến thu nhập cho chúng ta gấp trăm ngàn lần."

Nàng muốn đăng lên nhật báo toàn quốc, nói cách khác, mỗi ngày chỉ cần xem báo đều có thể nhìn thấy tên xương đồ hộp của Lục Nghiên. Một ngày nhìn không hiệu quả thì hai ngày ba ngày, thậm chí là một năm. Sau này nếu có sản phẩm giống như vậy thì bọn họ cũng không quên tên của mình mà lựa chọn sản phẩm bên nàng.

Người dân lúc này chưa ý thức được việc quảng cáo trên báo, Lục Nghiên cũng không biết có hữu dụng hay không nhưng đối với nàng, đem tiền ra ngoài thì không bao giờ hối hận. Bởi vậy, dù việc này có thành hay không nàng cũng không tiếc nuối.

"Đi thôi." Lục Nghiên nói xong thì mang theo hai nha đầu đến phố Bạch Hồ.

Phố Bạch Hồ trước giờ vẫn náo nhiệt, đi qua một hàng nước mát, Lục Nghiên mua ba chén, cho Xuân Hạnh và Hòa Hương mỗi người một chén, mình cầm một chén.

"Ông chủ, một lát nữa ta sẽ trả chén lại cho người." Lục Nghiên nói với ông chủ hàng nước mát, cầm chén đến cửa hàng may.

Nước mát đã được ướp lạnh nên tay nàng cũng cảm giác lạnh. Xuân Hạnh và Hòa Hương uống vào liền cảm thấy mát mẻ, vào mùa hè uống thứ này đúng là phù hợp.

Lục Nghiên lại không thể uống thứ này. Cơ thể nàng vốn lạnh, ngay cả nước lạnh cũng không thể đựng vào, chén nước mát trên tay không phải dành cho nàng.

"Ông chủ."

So với cửa hàng may khác, cửa hàng này nhìn âm u vô cùng.

Xuân Hạnh kể tai nói nhỏ với Hòa Hương: "Ông chủ cửa hàng này hơi kỳ quái, nhưng tay nghề rất tốt. Sườn xám hồng nhạt của tiểu thư là mua ở đây."

Kinh ngạc hơn là sườn xám hồng nhạt kia không phải làm theo yêu cầu nhưng khi Lục Nghiên mặc vào lại vừa. Càng làm người kinh ngạc là, vật đó hồng nhạt sườn xám cũng không phải làm theo yêu cầu, nhưng Lục Nghiên mặc vào lại vừa vặn, tôn lên vòng eo thon cùng đôi chân dài miên man của nàng, nhất là phần cổ áo tinh tế xinh đẹp làm lộ ra chiếc cổ như thiên nga.

Hôm đó, sau khi quay về từ Cổ gia, không biết có bao nhiêu người hỏi thăm với Lục phu nhân rằng sườn xám Lục Nghiên mặc may ở cửa hàng nào mà lại tinh mỹ hảo phóng.

Ông chủ cửa hàng sầm mặt đi ra, nhìn thấy Lục Nghiên cũng không bày ra sắc mặt tốt gì, nói: "Có chuyện gì không?"

Con người hần vừa dài vừa nhỏ, nhìn vào có chút âm lãnh, ngày hè nóng nực nhưng nhìn vào con người hần lại thấy lạnh cả thân mình.

Lục Nghiên lại không sợ chút nào, cười tủm tỉm nói: "Mới vừa ở bên cạnh nhìn thấy có bán nước ngọt, liền cho tiên sinh mua một chén."

Ông chủ ngoài cười nhưng trong không cười nhìn nàng, nói: "Thực vinh dự, Lục tiểu thư lại làm việc này cho riêng tôi. Ta nghe nói tay nghề của Lục tiểu thư không tầm thường."

Lục Nghiên không tức giận, lại không kỳ quái tại sao hần lại biết tên mình, cười híp mắt nói: "Tiên sinh nói đúng, là ta thất lễ, lần sau ta nhất định nhớ rõ."

Xuân Hạnh và Hòa Hương phồng mặt, hai người có chút khó chịu về thái độ ông chủ này đối với Lục Nghiên.

Lục Nghiên đặt chén nước mát lên bàn, ngón tay lạnh làm nàng cảm thấy không thoải mái.

"Hôm nay ta đến tìm tiên sinh là có một việc muốn nhờ." Lục Nghiên nói.

Ông chủ mặt không thay đổi nhìn nàng, Lục Nghiên lấy từ trong túi ra một cái ngọc bội hình chiếc lá hỏi: "Tiên sinh có nhận ra vật này không?"

Ông chủ rút cuộc có chút động đậy, cầm lấy miếng ngọc bội, vuốt vuốt nói: "Ngày mai người quay lại đi, ta muốn đưa cho người một thứ."

Nghe vậy, trong lòng Lục Nghiên kích động, suy đoán của mình quả nhiên không sai. Ngọc bội kia đúng là có liên hệ với cửa hàng may này.

Nàng thi lễ với ông chủ, sau đó cười nói: "Ngày mai ta chắc chắn sẽ tự tay làm cho tiên sinh một phần canh."

Nụ cười của nàng làm cho người có tâm địa sắt đá cũng nhin không được mà thoải mái hơn với nàng. Ông chủ cửa hàng lại lãnh đạm hừ một cái, hoàn toàn không hợp tác.

Xuân Hạnh: "... Xú lão đầu!

Đạt được mục đích, Lục Nghiên không tiếp tục ở lại làm phiền ông, mang theo Xuân Hạnh và Hòa Hương rời đi.

Nàng có chút hưng phấn, hận không thể mau đến ngày hôm sau. Nàng rất muốn biết thứ mà ông chủ muốn đưa cho nàng là gì.

"Hoét hoét." (*tiếng huýt sáo*)

Trước mặt đột nhiên rơi xuống một đóa hoa, Lục Nghiên đưa tay bắt lấy, ngẩng đầu lên nhìn. Phùng Chính Viễn một tay chống lan can trà lâu, cười híp mắt nói: "Lục tiểu thư, thật là trùng hợp."

Lục Nghiên mỉm cười. Đúng là trùng hợp.

*Bánh hoa sen:*

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 71

Phùng Chính Viễn cũng không ở một mình. Lục Nghiên lên lầu, nhìn thấy bên cạnh nàng có nam nhân, nhin không được ngăn người.

Ngọc Tiên sinh nổi tiếng đã lâu, trong khoảng thời gian này Phùng Chính Viễn bày tỏ tình yêu, khiến danh tiếng Ngọc Tiên sinh càng lan truyền lớn hơn. Mọi người cảm thấy tò mò. Đến tột cùng, vị Ngọc Tiên Sinh này làm cách nào khiến Phùng thiếu tướng yêu thích như thế?

Có điều, đây là lần đầu tiên Lục Nghiên nhìn thấy hắn, nói đúng hơn là lần đầu tiên nhìn thấy gương mặt thật của hắn. So với tưởng tượng của nàng không khác lắm, nhưng có chút không đúng.

Ngọc Tiên Sinh ngũ quan tuấn tú nhưng cũng không quá xuất sắc. Bộ dạng hắn sạch sẽ, đôi mắt cũng rất đẹp, đôi mắt hơi cong lên, rõ ràng không cười nhưng lại như đang cười. Hắn mặc một bộ trường bào màu xanh, khí tức toát ra nho nhã mẽ người.

Nhìn hắn không giống con hát mà giống với một đại thiếu gia đọc nhiều thi thư.

Trong lòng Lục Nghiên không khỏi đánh giá, đi đến bên cạnh Phùng Chính Viễn ngồi xuống, cười nói: "Vị Ngọc Tiên sinh này quả là long chương phượng tư (\*), làm người ta động lòng."

Ngọc Sinh Yên cười, rót trà cho Lục Nghiên, nói: "Lục tiểu thư quá lời rồi. Trăm nghe không bằng một thấy, khí độ quả thực bất phàm, trách không được có thể quản lý Thực Mãn Lâu xuất sắc như vậy."

Hắn cười lên, cả khuôn mặt cũng sáng lên. Rõ ràng không quá xuất sắc nhưng lại không thể rời mắt. Giọng nói lại trong trẻo động lòng, giống như suối chảy ngày hè, không giống như âm trầm của nam nhân khác.

Phùng Chính Viễn cười hừ hừ hai tiếng, nói: "Hai người các ngươi đừng có khen qua khen lại như vậy. Nhìn thật là giả tạo."

Lục Nghiên và Ngọc Sinh Yên nhìn nhau, không nhìn được bắt đầu dĩ mỉm cười. Bị Phùng Chính Viễn ngắt lời, không khí giữa hai người hòa hợp hơn rất nhiều.

Phùng Chính Viễn cầm lấy cánh hoa Lục Nghiên đặt trên bàn, ngắt lấy đóa hoa cài lên tai, đùa nghịch hỏi: "Trời nóng như vậy tại sao ngươi lại đi ra ngoài, không sợ nắng sao. Da này mềm mại như vậy nếu phơi hồng, Cổ Tứ Gia sẽ đau lòng chết."

Nói xong nhin không được giữu cọt Lục Nghiên.

Lục Nghiên quay đầu sang nhìn nàng, nói: "Ta tới bàn chuyện làm ăn..."

Nàng hơi nheo mắt, cười tủm tỉm nhìn Phùng Chính Viễn: "Vừa vặn, ta cũng có chuyện muốn tìm Phùng thiếu tướng."

"Tìm ta?" Phùng Chính Viễn kinh ngạc, cài hoa lên tai Lục Nghiên, ánh mắt thường thức nhìn chăm chăm nàng.

Đóa hoa trắng nõn dừng bên tai Lục Nghiên càng khiến gương mặt nàng kiều diễm mê người hơn.

Lục Nghiên gật đầu, nói: "Ta muốn cùng Phùng thiếu tướng bàn luận chuyện làm ăn. Ta nghe Tứ Gia nói, ngài không vừa lòng đồ hộp cung cấp cho quân sĩ. Không biết ngài có muốn đổi một nhà cung cấp khác hay không?"

Ánh mắt Phùng Chính Viễn chớp động. Nàng đích xác đối với nhà cung cấp đồ hộp hiện tại không hài lòng. Đó là người của nước D, keo kiệt vô cùng, còn thường xuyên đưa hàng kém chất lượng khiến nàng khó chịu. Chỉ là hiện tại, nhà máy trong nước không nhiều, muốn tìm nhà máy sản xuất đồ hộp không hề dễ dàng.

Lục Nghiên mỉm cười nói: "Ngài thấy đồ hộp của Lục gia chúng ta như thế nào?"

Phùng Chính Viễn nhìn về phía nàng, Lục Nghiên nhìn thẳng vào ánh mắt của nàng ta, nói: "Ta có thể cam đoan đồ hộp của Lục gia tuyệt đối vừa miệng hơn so với thứ trên thị trường. Chủ yếu, ta là người Z Quốc, đồ hộp của chúng ta là sản phẩm trong nước." Tuy rằng kỹ thuật bảo quản vẫn phải nhờ vào Kim.

Phùng Chính Viễn nói: "Thù nghệ của ngươi, ta đương nhiên tin tưởng. Ta đã sớm nghe nói Đại tiểu thư Lục gia làm thức ăn ngon đến mức muốn nuốt đầu lưỡi. Hương vị nhất định rất tốt."

Thịt hộp là thứ hàng hóa rất hút, giá cả lại cao. Hiện tại quân sĩ Z Quốc không có mấy nhà có thể chỉ trả. Cho dù thù hạ của Phùng Chính Viễn cũng không phải toàn bộ đều được ăn, chỉ có thể thắng trận, được chia chiến lợi phẩm thì binh lính mới được một bữa ngon

Đồ hộp nhà máy của Lục Nghiên sản xuất giá thấp hơn rất nhiều, hương vị lại ngon hơn đồ ngoại quốc lắm. Nói đến thức ăn, người Z Quốc nhất định là tốt nhất.

Phùng Chính Viễn không có lý do gì từ chối việc làm ăn này. Quan trọng đều là người Z Quốc, không ủng hộ hàng của mình, chẳng lẽ còn tiện nghi cho những người tây kia?

"Đồ hộp chúng ta muốn cũng không nhiều, người bán chẳng được bao nhiêu. Không bằng người nhờ Cố Tứ Gia tạo quan hệ cho người ở trên chiến trường." Phùng Chính Viễn đưa chủ ý cho Lục Nghiên.

Nghe vậy, đôi mắt Lục Nghiên khẽ động, bất kể như thế nào, cung ứng cho quân sĩ cũng là tốt nhất. Lục Nghiên không phải không nghĩ tới việc này, chỉ là tình S cách thành B khá xa, năng muốn kéo quan hệ với người trên chiến trường cũng không thể.

Lúc bọn họ nói chuyện, Ngọc Sinh Yên một câu cũng không xen vào. Người đàn ông này cho người ta cảm giác giống như gió xuân, hết sức thoải mái, xứng với câu ôn nhuận như ngọc.

Lục Nghiên đứng dậy, nói: "Ta đến nhà máy xem sao, không quá rầy hai người uống trà tâm sự."

Lúc xuống lầu, Lục Nghiên gặp người quen. Người nọ vừa thấy nàng, lập tức rống lên một tiếng thật to: "Tứ nãi nãi."

Lục Nghiên: "..."

Nhớ ngày đó, ít nhiều do bọn người này mà toàn bộ người ở Lục Thủy Thành đều biết nàng là Tứ nãi nãi. Lục Nghiên không biết, khi nàng vừa rời đi, bọn người Trương Long lập tức chạy đến cáo trạng với Cố Tứ Gia.

"Tứ Gia, ngài không biết thôi. Tên kia cài hoa cho Tứ nãi nãi. Khoan hãy nói cái gì khác, Tứ nãi nãi cài hoa đúng là đẹp, cùng với tiên trên trời..."

Người bên cạnh chọt vào hông của hắn. Người nói lan man đi nơi nào rồi.

Trương Long phục hồi tinh thần, vội vàng quay về đề tài, nói: "Ta thấy, tên mặt trắng kia chính là muốn khiêu gót tường của ngài."

Cố Tứ Gia không nói gì, mặt không thay đổi ngồi đó, không biết đang nghĩ cái gì. Tới buổi tối, người Lục gia liền thấy Cố Tứ Gia đến nhà.

Trong khoảng thời gian này, hai nhà Lục Cố đã bắt đầu thương nghị việc hôn nhân. Hôn hôn lễ của Cố Tứ tiểu thư, Cố Thái thái cảm thấy rất hài lòng với Lục Nghiên, chưa đầy mấy ngày liền gọi bà mối đến Lục gia trao đổi canh thiệp, trở thành ván đã đóng thuyền.

"Ván đóng thuyền cái gì? Hôn sự lúc trước của tỷ tỷ với tên Cố Thành kia, định thân cũng đã làm, còn không phải thất bại hay sao?" Lục Thực bĩu môi.

Nghe vậy, Lục phu nhân phi vài tiếng, nói: "Nhỏ đi nói lại."

Lục lão gia trừng mắt, kéo lỗ tai Lục Thực, giận dữ nói: "Xú tiểu tử, ngươi có biết cách nói chuyện hay không? Cái gì bại hay không bại. Hôn sự này nhất định có thể thành."

Lỗ tai Lục Thực bị kéo đau đớn, luôn miệng nói: "Đau đau đau... Con chỉ nghĩ gì nói đó mà thôi."

Lục Xu đứng một bên che miệng cười trộm, nhị ca miệng thiệt là thú.

\*

Tiểu hồ giữa đình vào ban đêm thập phần xinh đẹp. Hai bên song trồng rất nhiều liễu, đom đóm bay lập lờ, xanh xanh, có con còn lướt trên mặt nước, có thể nhìn thấy hoa sen trong hồ.

Lục Nghiên ngồi dựa vào lan can, duỗi tứ chi, thoải mái thờ phào nhẹ nhõm.

Bởi vì ở nhà nên nàng mặc đồ khá tùy ý - một bộ tiểu sam màu xanh. Lúc nàng duỗi người, thân hình lồi lõm khiêu khích lộ ra, cổ tay trắng nõn tinh tế mang chuỗi ngọc, phần đuôi dây tơ hồng buông xuống, trắng hồng hòa với nhau thật là đẹp.

Cố Tứ Gia dời mắt, ngồi xuống bên cạnh nàng, nói: "Ta nghe nói, hôm nay nàng rất bận rộn?"

Lục Nghiên gật đầu, nói: "Xưởng đã mở ra. Nhưng những món hàng làm ra cũng không thể giữ khư khư, cần tìm người mua."

Nghe vậy, đôi mắt Cố Tứ Gia lóe lên một tia đau lòng.

Hắn nắm lấy tay Lục Nghiên. Đôi tay nàng mềm mại nhẵn nhụi, xinh đẹp cực kỳ, nhất là ngón tay thon dài như ngọc. Thứ duy nhất không hoàn mỹ chính là lòng bàn tay xuất hiện một lớp chai.

Cố Tứ Gia vô thức vuốt ve chai trong tay Lục Nghiên, nhẹ nhàng cẩn thận, như sợ làm nàng đau.

Lục Nghiên bị hắn làm cho có chút không tự nhiên, nói: "Ta là đầu bếp, nấu ăn thì bàn tay có vết chai cũng bình thường thôi."

Cố Tứ Gia nâng tay nàng hôn một cái, thấp giọng lầm bầm nói: "Nhưng ta đau lòng."

Hơi thở nóng rực thổi lên lòng bàn tay, Lục Nghiên giống như bị phồng rút tay lại, mặt nóng lên.

"A, đêm nay đom đóm thiệt là nhiều." Lục Nghiên vừa quay đầu, đã nhìn thấy đom đóm bay đầy song, điểm sáng trong bóng đêm trở nên rạng rỡ hơn nhiều. Đêm

nay không có trăng, đom đóm lại nhiều, ánh sáng mờ ảo. Lục Nghiên ngửa đầu, lẩm bẩm nói: "Thật là đẹp mắt."

Ánh mắt Cổ Tứ Gia lại dính vào mặt nàng mỉm cười, giống như thờ dài nói: "Đúng vậy, thật là đẹp mắt."

Cổ Tứ Gia nghĩ tới một chuyện, mở miệng nói: "Đúng rồi, ngày mai ta muốn dẫn Phùng Chính Viễn ra ngoài săn thú, nàng có muốn đi hay không?"

Lục Nghiên sùng sốt, suy nghĩ một chút, nói: "Chàng phải săn cho ta thật nhiều thịt rừng, tốt nhất là nai nha, buổi tối có thể nướng ăn."

Lục Thực rất vui mừng, nghĩ đến việc ngồi trong hoa viên nướng ăn, Đứa nhỏ này lúc nào cũng tham ăn như vậy. Đặc biệt, đồ nướng Lục Nghiên làm là tuyệt nhất. Sau khi Thực Mãn Lâu khai trương, nàng cũng không làm nữa, Lục Thực rất nhớ hương vị đó.

Cổ Tứ Gia gật đầu tỏ vẻ hiểu ý. Bắt đầu suy nghĩ xem chỗ nào nai nhiều để bắt thêm vài con về.

Hai tay Lục Nghiên nâng cằm, ghé vào lan can, nghĩ gì đó nói: "Tứ Gia, chàng kể chuyện cho ta nghe đi."

"Ta không biết kể chuyện."

"Vậy đọc sách cho ta nghe."

"Muốn nghe sách gì?"

"Tùy tiện đi, ta chỉ muốn nghe gì đó."

Cổ Tứ Gia suy nghĩ, mở miệng: "Đạo khả đạo phi thường đạo

Danh khả danh phi thường danh..." (\*\*)

Lục Nghiên: "Chàng đọc sách gì vậy?"

"Đạo đức kinh!"

"..."

(\*) Long chương phượng tư: phong thái xuất chúng

(\*\*)Đạo có thể coi là đạo thì không là đạo vĩnh viễn

Tên có thể gọi là tên thì không là tên vĩnh viễn

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 72

Tuy rằng nội dung câu chuyện thật sự không biết phải nói gì nhưng giọng nói của Cổ Tứ Gia rất êm tai. Tiếng hân trầm thấp, lọt vào tai lại vô cùng gợi cảm, Tứ Gia còn có ý nói chuyện một cách dịu dàng khiến người ta không biết hân đang muốn gì.

Lục Nghiên nghe một lúc thì bắt đầu ngủ gật, hai mắt từ từ nhắm lại. Hôm nay nàng quả thật mệt mỏi. Vai cảm thấy nặng trĩu, Cổ Tứ Gia cúi đầu liền nhìn thấy Lục Nghiên dựa vào vai hân ngủ, đôi mắt sáng trong khép vào, đôi môi đỏ mọng mím nhẹ, hô hấp đều đều.

Bốn phía yên lặng như tờ, Tứ Gia không dám thở mạnh. Sợ Lục Nghiên ngủ không thoải mái, Cổ Tứ Gia đặt nàng nằm lên đầu gối mình, điều chỉnh tư thế một chút. Nếu nàng cứ dựa vào vai hân như vậy, đến khi tỉnh ngủ, sợ là cổ cũng muốn lìa ra.

Hân đưa tay gỡ cây trâm trên tóc nàng xuống, làn tóc đen như mun nhanh chóng phủ kín đầu gối Tứ Gia.

Cổ Tứ Gia vuốt ve trán nàng, ngón tay luồn qua từng sợi tóc. Mái tóc mềm mại cùng nhiệt độ cơ thể nàng truyền qua ngón tay hân, khiến hân sinh ra nhu tình.

Tóc Lục Nghiên rất đẹp, đen tuyền một màu, lại thập phần dày, giống như vải sa tanh đen vậy. Nghe nói người tóc dày tính tình khá tốt.

Cổ Tứ Gia cười nhẹ, ngón tay vuốt tóc Lục Nghiên có chút không muốn dừng lại.

Tiếp ếch kêu ộp ộp vang dội cả hồ sen, có vài con nháy bùm vào nước làm cho bọt nước bắn lên tung tóe, sau đó bốn bề lại im lặng như trước. Có giọng nam nhân trầm thấp đang đọc Kinh đạo đức.

"... Thiên hạ giai tri mỹ chi vi mỹ, tư ác dĩ..." (\*t thấy không nên dịch ra, tại dịch xong còn khó hiểu hơnv)

Tiếng đọc trầm thấp như thì thảo, giống như sợ đánh thức người trên đầu gối mình.



\*

Lục Nghiên vừa mới tỉnh lại, còn đang mê mang. Đôi mắt đen láy phủ một tầng nước, nhìn thật sự động lòng, biểu cảm ngây thơ như có thể bị khi dễ bất cứ lúc nào.

"Người thích Cổ Tứ An chứ?" Có tiếng nói nhỏ nhẹ bên tai.

Lục Nghiên mở to mắt, theo bản năng nói: "Thích."

Bốn phía lại an tĩnh, Lục Nghiên mất năm phút đồng hồ mới hoàn toàn tỉnh táo. Nhìn qua nàg đã thấy Cổ Tứ Gia hơi quay đầu đi, lỗ tai tựa hồ ửng đỏ, bộ dạng giống như làm chuyện xấu.

Lục Nghiên ngồi dậy, lúc này mới phát hiện mình trên người đắp một lớp chăn ấm, trách không được không cảm thấy lạnh, có lẽ do Cổ Tứ Gia bảo bọn Xuân Hạnh đem đến.

Chớp mũi người thấy một mùi hoa nồng đậm nhưng không phải hoa sen, Lục Nghiên ngáp một cái, hỏi: "Hiện tại là lúc nào?"

Cổ Tứ Gia ho nhẹ, không xoay đầu lại, nói: "Đã hơn mười giờ."

Lục Nghiên nghĩ nhất định do mình quá mệt mỏi, bắt quá suy nghĩ một lúc, nàg lại cảm thấy buồn cười, nói: "Lần trước là chàng ngủ, lần này lại đổi thành ta."

Cổ Tứ Gia đứng dậy, nói: "Thời gian không còn sớm. Nếu biết nàg mệt như vậy ta sẽ không đến tìm nàg. Mau trở về nghỉ ngơi đi."

Lục Nghiên cười, giờ tay ra nắm lấy tay hắn, nói: "Nhưng ta thích chàng tìm đến ta."

Cổ Tứ Gia hạnh phúc vô cùng, trong lòng giống như có một đóa hoa nở rộ.

Lục Nghiên cười thầm, người này thật đúng là dễ dụ.

Bất quá sự thật chứng minh Cổ Tứ Gia cũng không nghiêm túc, quần láy Lục Nghiên đòi hôn. Tuy hắn là người hay làm những hành động đi quá giới hạn nhưng cũng rất biết tiết chế. Giống như một con sói ăn thịt, đem bảo bối ngâm trong miệng lại sợ làm bảo bối đau, cũng luyến tiếc nhả ra.

"Hoa này ở đâu ra vậy?"

Lục Nghiên chú ý tới bó hoa được đặt một bên. Đó là một bó hồng trắng, ban đầu hắn là rất xinh đẹp. Nói là ban đầu bởi vì hiện tại đóa hoa kia chỉ còn ba năm bông, số còn lại không biết đã bị ai ngắt đi hết.

Trách không được nghe thấy mùi hoa.

Cổ Tứ Gia: "Tặng cho nàg."

Lục Nghiên cảm thấy kì lạ nhìn hắn. Bó hoa kia bị tàn phá như vậy, không còn được mấy cành vậy mà tặng cho nàg?

"Cảm ơn!" Quả nhiên, thích một người thì người tình trong mắt hóa Tây Thi. Hành động của Cổ Tứ Gia lại làm Lục Nghiên cảm thấy rất đáng yêu.

Tiền Cổ Tứ Gia xong, tâm tình Lục Nghiên trở nên vui vẻ quay về phòng. Bởi vì Cổ Tứ Gia đến nên Xuân Hạnh và Hòa Hương không ở cạnh nàg, lúc này nghe động tĩnh vội vàng chạy ra đón.

"Tiểu thư... A!" Hòa Hương trừng mắt, chỉ vào Lục Nghiên, nửa ngày nói không ra lời.

Lục Nghiên kỳ quái liếc nhìn nàg một cái, cho rằng nàg đang nhìn bó hoa trong lòng mình, nói: "Đây là Tứ Gia tặng. Không biết chàng ta làm cái gì mà không còn được mấy cành hoa."

Hòa Hương cùng Xuân Hạnh nhìn nhau: "..."

Đem bình hoa ra, Lục Nghiên cầm mấy cành hồng còn sót lại vào bình rồi đặt trên bàn trang điểm, sau đó vô tình nhìn thấy mình trong gương.

Gương trang điểm của nàg là dùng loại kính Tây dương, soi rõ hơn đồng gấp nhiều lần, có thể nhìn thấy vô cùng dễ dàng. Cô nương trong gương hiện tại bên trái bên phải trên đầu cài đầy hoa hồng trắng.

Lục Nghiên: "...". Bây giờ nàg đã biết, mấy đóa hoa hồng kia nằm ở đâu, tất cả đều được cắm trên đầu nàg.

Hòa Hương nói: "Tiểu thư, ngài làm như vậy nhìn rất xinh đẹp."

Xuân Hạnh ngập ngừng nói: "Tiểu thư, ta nghe nói hoa hồng tượng trưng cho tình yêu. Nhiều hoa hồng như vậy, Cổ Tứ Gia đang muốn nói hắn rất thích ngài sao?"

Lục Nghiên bật cười. Nàg cảm thấy lúc ấy, Cổ Tứ Gia khẳng định không nghĩ nhiều như vậy.

"Lại đây giúp ta tháo mấy đóa hoa này xuống. Chàng ta nghĩ gì mà lại xem nó như trăm cái đầu thế chứ?" Lục Nghiên nhìn vào gương, gỡ hoa xuống, Xuân Hạnh và Hòa Hương cũng nhanh chóng đi đến giúp đỡ.

Sau khi gỡ hoa xuống, nàg liền biết Cổ Tứ Gia làm cách nào cắm lên. Làn tóc đen tuyền của nàg bị hắn chia làm ba phần rồi thắt thành bím tóc, cuối bím tóc được cột vào với nhau.

Mấy bông hoa này được hán cài vào trong những mắt bím.

Xuân Hạnh buồn cười, nói: "Tay của Cố Tứ Gia rất khéo." Bím tóc này thật vô cùng đẹp.

Lục Nghiên không biết phải nói gì, trong lòng vừa tức lại vừa buồn cười.

Còn Cố Tứ Gia sau khi rời khỏi Lục gia lại chột dạ. Ban nãy ngứa tay, nhin không được thất vại cái bím tóc cho Lục Nghiên, chưa kịp gỡ ra nàng đã tỉnh lại.

Mà hán tặng hoa cho nàng so với Phùng Chính Viễn còn nhiều hơn.

\*

Ngày thứ hai, sau khi ăn điểm tâm, Lục Nghiên liền đến phố Bạch Hồ. Máy cửa hàng may đã mở cửa, Lục Nghiên thấy ông chủ, gọi Xuân Hạnh đưa hộp thức ăn cho đối phương, cười nói: "Đây là điểm tâm ta làm cho ngài, không biết có hợp khẩu vị ngài hay không."

Món chính là cháo, ăn kèm với mấy món lót dạ và đồ chua, thập phần ngon miệng. Sáng sớm ăn như vậy rất dễ tiêu.

Ông chủ ăn bữa sáng của Lục Nghiên, biểu cảm tốt lên không ít, tối thiểu cũng không trưng ra bản mặt âm u chết người bình thường.

Lục Nghiên múc một chén canh cho ông, cười hỏi: "Còn chưa hỏi danh tính của tiên sinh. Ngài họ gì nhỉ?"

Ông chủ nhìn nàng một cái, nói: "Ta họ Tôn."

Lục Nghiên lập tức nói: "Nguyên lai là Tôn gia gia."

Lão Tôn: "... Công phu nịnh bợ này thật là lợi hại.

Sau khi ăn xong, lão Tôn đứng lên nói: "Tốt, đi thôi. Chỗ hôm nay chúng ta đến hơi xa, nhanh một chút buổi tối có thể về kịp."

Đôi mắt Lục Nghiên khẽ nhúc nhích, cười nói: "Tôn gia gia sẽ không ghét bỏ ta mang thêm hai người nữa?"

Lão Tôn nhìn thoáng qua Liễu Ngu và Sứ Phương phía sau nàng. Hai người họ nhìn đáng đáp cao lớn, hẳn là người trong quân đội.

"Tùy người." Lão Tôn không quan tâm nói.

Ông cũng mang theo ba người, bộ dạng nghèo túng, quần áo làm bằng vải thô nhưng đều có sát khí dọa người.

Thấy ba người họ, Liễu Ngu và Sứ Phương âm thầm cảnh giác. Ba người này chắc chắn đều từng nhiễm máu tươi, bên hông lại mang theo vật gì đó, khẳng định là có trang bị súng ống.

Từ nãy nãy sao lại quen người như vậy? Sứ Phương và Liễu Ngu cảm thấy kỳ quái trong lòng.

Lục Nghiên hít vào một hơi thật sâu, có chút cảnh giác. Nàng biết ông chủ Tôn không phải là chủ tiệm may bình thường, khẳng định còn có thân phận khác.

Nhưng nàng cũng tự tưởng lão Tôn. Nói trắng ra là nàng tin Lục lão gia tử, ông tuyệt đối không làm hại cháu gái ruột của mình.

Vì lý do an toàn, nàng vẫn gọi Sứ Phương và Liễu Ngu đi cùng.

"Đi thôi Mã thúc."

Chỗ cần đến có chút xa, Lục Nghiên gọi Mã thúc chờ họ. Bởi vì xe không thể chở nhiều người, nàng không mang theo bọn Xuân Hạnh và Hòa Hương.

Mà hai người này ở lại cũng để đảm bảo nếu tối nàng chưa về thì bọn họ sẽ gọi người tìm nàng.

Lão Tôn khẽ hừ một cái, chắc hẳn nhìn thấu ý nghĩ trong đầu Lục Nghiên.

Lục Nghiên mỉm cười với ông, không tỏ ra quần bách.

"Dã Nhân Linh sao? Chỗ này khá xa đó." Mã thúc nghe nơi bọn họ muốn đến cảm thấy kinh ngạc, bất quá chủ nhân đã lên tiếng, hẳn chỉ có thể tuân theo.

Dã Nhân Linh nằm ở vùng ngoại thành, Lục Nghiên lấy đồng hồ bỏ túi ra xem. Hiện tại nàng đã biết coi giờ, nhìn hai cây kim này thì bọn họ đã đi hơn năm tiếng.

"Phía trước chính là Dã Nhân Linh, xe không chạy đến nơi được. Muốn lên phải đi bộ." Thanh niên bên cạnh lão Tôn nói, Lục Nghiên nghe ông gọi hẳn là Hồ Từ.

Mấy người họ xuống xe đi bộ, Lục Nghiên mệt đến nỗi cả người đổ mồ hôi, phía trước có người la lên. Nàng ngẩng đầu, chỉ thấy trên đỉnh đầu có ba bốn con chim lớn bay xung quanh.

Liễu Ngu kinh ngạc nói: "Đây là Hắc Điều?"

Hồ Từ nói: "Dã Nhân Linh chính là chỗ ở của Hắc Điều. Nhưng các người cứ yên tâm, Hắc Điều tuy hung hãn nhưng sẽ không tự dưng công kích con người."

Lục Nghiên nhin không được nhìn chăm chú, nghĩ đến Hắc Dực. Trong khoảng thời gian này, Hắc Dực không về nhà, cũng không biết có chuyện gì không.

Những người khác thấy bộ dáng của nàng còn tưởng rằng nàng kinh sợ, Hồ Từ an ủi: "Lục tiểu thư đừng sợ, chúng không làm hại người."

Liễu Ngu cùng Sử Phưong nhìn nhau. Bọn người lão Tôn không biết nhưn vẹn bọn hấn sao không hiểu rõ, trong nhà Lục tiểu thư có nuôi một con Hắc Điều thì sao lại sợ hãi loài chim này.

Càng leo dần lên cao, Hắc Điều bay trên đầu càng nhiều hơn. Đến khi lên đến đỉnh núi, trước mắt là một cái ao khổng lồ, bốn phương tám hướng đều là vách đá. Trên vách đá có rất nhiều bóng đen, Lục Nghiên còn thấy được một con nai đang bị nhóm Hắc Điều ăn mất phần nửa, nhìn thập phần ghê rợn.

"Quá!"

Đột nhiên, trên bầu trời truyền đến một tiếng chim kêu vang dội. Một con Hắc Điều khổng lồ đột nhiên lao xuống chỗ Lục Nghiên, tốc độ cực kì nhanh, nháy mắt liền đứng trước mặt Lục Nghiên.

"Lục tiểu thư?"

Bọn người Hồ Từ kinh hãi, ngay cả lão Tôn cũng phải mở to hai mắt.

Bọn họ không hiểu, Hắc Điều luôn luôn ôn hòa tại sao lại phát ra công kích với Lục Nghiên như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 73

Kích thước Hắc Điều cực kì lớn. Loài trưởng thành sau khi mở cánh có thể dài đến hai mét, chiếc mỏ sắc nhọn, móng vuốt bén ngọt kết hợp với kích thước to lớn làm cho Hắc Điều thoát nhìn rất đáng sợ.

Hắc Điều sải cánh bay xuống càng ngày càng gần, giống như che phủ cả bầu trời.

Con Hắc Điều khổng lồ này giờ đây đang lao về hướng Lục Nghiên, chiếc mỏ sắc nhọn khiến người ta run sợ. Nếu nó cắn một cái nhất định sẽ cắn đi một khối thịt to.

Sử Phưong tỏ vẻ khẩn trương, Liễu Ngu nhanh chóng chạy đến rút súng ra.

Ánh mắt đục ngầu của lão Tôn lóe lên một tia sáng. Ban đầu lưng ông hơi cong nhưng hiện tại lại đứng thẳng lên, khí chất cũng thay đổi nhanh chóng, trở nên dữ dằn vô cùng. Giờ khắc này, nhìn ông không có chút nào giống với một lão già.

Tay ông đặt vào bên hông, một con dao sắc bén, thân mỏng như cánh ve xuất hiện. Nếu không nhìn kỹ sẽ không thể thấy con dao trong tay ông.

"Hắc Dực!" Trong lúc mọi người đang nâng cao cảnh giác thì nghe Lục Nghiên vui mừng gọi con Hắc Điều kia, thậm chí giờ cánh tay ra với nó.

"Quá!"

Hắc Điều kêu lên một tiếng, không đậu trên cánh tay Lục Nghiên mà vỗ cánh bên cạnh nàng. Lông vũ đen tuyền quạt một cái tạo nên một cơn gió không nhỏ, làm cho những người ở đây đang cảm thấy nóng nực cũng trở nên mát mẻ hơn.

Liễu Ngu cùng Sử Phưong nhìn nhau, bọn họ biết Lục Nghiên nuôi một con Hắc Điều tên là Hắc Dực, hiện tại có lẽ chính là con này.

Đám người lão Tôn nhìn thấy cảnh tượng ấy cũng hiểu ra con Hắc Điều này là bạn chứ không phải địch, thân thể cứng cáp phòng bị cũng thả lỏng hơn. Chiếc lưng thẳng tắp của lão Tôn từ từ gù xuống, ánh mắt đề phòng cũng biến mất, trở lại thành đôi mắt lạnh lùng của một ông chủ tiệm may.

Hồ Từ gãi đầu, có chút kinh ngạc hỏi: "Lục tiểu thư biết con chim này sao?"

Lục Nghiên trông thấy Hắc Dực cũng thập phần vui vẻ, nghe vậy gãi đầu, nói: "Tên nó là Hắc Dực, ta từng nuôi một thời gian, là một hài tử tốt. Có điều đã mấy ngày rồi ta chưa gặp nó, không ngờ nó đã về nhà." Còn hai nàng lo lắng, Xuân Hạnh quá một đoạn ngày, là cái tốt hài tử. Bất quá ta cũng có vài ngày không gặp đến nó, không nghĩ đến là về nhà." Còn làm hại nàng lo lắng đã lâu, Xuân Hạnh và Hòa Hương phải an ủi nàng một thời gian.

Bên cạnh lão Tôn còn có một tên gọi là Thạch Đầu, ánh mắt hấn không dừng trên tay Lục Nghiên mà nhìn thẳng vào Hắc Dực đang vỗ cánh, đôi mắt hấn lóe sáng, khích lệ nói: "Con Hắc Điều này sợ kinh hoàng sẽ làm hại đến Lục tiểu thư nên không dám đậu trên cánh tay ngài. Thật đúng là một con chim có linh tính cao."

Giờ đây Hắc Dực cũng không giống như khi trước chỉ là con chim nhỏ, hình thể trưởng thành của nó tăng gấp mấy lần, sức nặng cũng tăng theo. Cặp móng vuốt càng ngày càng sắc bén, nếu ai bị một trảo của nó cào đến, sợ là chỉ còn nửa cái mạng. Nếu nó đậu trên cánh tay Lục Nghiên, da thịt mềm mại của nàng nháy mắt sẽ bị thương tổn.

Lục Nghiên vừa rồi cũng quá mức kinh hãi, không nhớ ra việc này, giờ đây nghe Thạch Đầu nói vậy, trong lòng tự nhiên là có chút xúc động, nói: "Hắc Dực vẫn luôn nghe lời."

Hắc Dực trông thấy Lục Nghiên, hiển nhiên cũng cao hứng, giang cánh bay lên trời, hưng phấn bay vài vòng trên đầu họ rồi phát ra tiếng kêu vui vẻ.

Lão Tôn gập lưng lại, chậm chạp nói: “Được rồi, đừng trì hoãn nữa. Làm xong việc rồi hãy nói.”

Cả đám người lên tiếng, đi đến bên cạnh một cây quất già ở vách núi.

Cây quất này rất lớn, không biết đã tồn tại bao nhiêu năm. Thân cây to, nhánh chĩa bốn phía, trên cành nặng trĩu những trái quất xanh. Ngẫu nhiên có vài trái hơi vàng đều đã bị chim chóc mổ mất, chỉ còn lại nửa trái ăn thừa còn treo trên cây. Nhìn thịt quất vàng nhạt có vẻ rất chua.

Dưới chân cây quất là một vách đá sâu vạn trượng, quãng một viên đá xuống dưới, nửa ngày cũng không nghe được tiếng vọng lại.

“Xuống dưới đi. Cái người muốn nằm ở dưới đó.” Lão Tôn hí hóp mắt nói.

Trên thân cây quất buộc một sợi dây thừng to, thắt dây bên hông xong, mọi người lần lượt leo xuống. Đứng ở chỗ này mới phát hiện ra, nơi đây lớn đến cỡ nào.

Hồ Từ giờ tay gỡ vách ngăn bằng dây leo ra, mọi người mới có thể nhìn thấy huyết động sâu hun hút, tối đen như mực, ánh sáng căn bản không thể chiếu vào.

"Vào đi thôi."

Từ bên ngoài đi vào, đôi mắt nhất thời chưa kịp thích ứng, chỉ cảm nhận được một màu đen, cảnh tượng mờ mờ không rõ. Lục Nghiên nhắm nghiền mắt lại, một lúc sau mới thấy rõ những gì trước mắt.

Đây là một huyết động rất lớn, bên trong chất đầy thùng gỗ.

"Những thứ này là gì?" Sử Phưong nói thảm một tiếng, đưa chân đá đá chiếc thùng bên cạnh, khom người mở rương ra.

"A!"

Hít một hơi khí lạnh vào lồng ngực, không gian bỗng tĩnh an tĩnh. Liễu Ngu quay đầu nhìn lại, đến khi nhìn thấy thứ bên trong rương cũng nhận không được hít vào một hơi.

Đi tới gần bước, hần mở hết toàn bộ mấy cái rương gỗ bên cạnh, trái tim nảy lên liên hồi. Những rương gỗ này đều chứa đầy đạn dược!

Tôn lão nói: "Những thứ người muốn đều ở chỗ này, không nhiều không ít một cái."

Trong lòng Lục Nghiên cảm thấy kinh ngạc không kém Liễu Ngu và Sử Phưong. Nàng không hề nghĩ đến, vật mà vị Lục gia gia nàng vô tình gặp được kia lưu lại toàn là đạn dược.

Vấn đề trọng yếu nhất là, nhiều súng ống như vậy, Lục gia gia chỉ là một người chạy nạn, làm sao có thể mua được? Mấy thứ súng ống này giá trị không nhỏ, thậm chí với rất nhiều người mà nói, muốn mua cũng không dễ, rất khó tìm được chỗ bán.

Quân sự tại Z Quốc so với những nước khác mà nói, yếu ớt không ít, gần một thế kỷ nay, súng ống càng là thứ quý hiếm. Vậy mà trước mắt bọn họ hiện tại lại bày ra nhiều súng ống như vậy!

Sử Phưong nhận không được giờ tay tát vào mặt Liễu Ngu, thấy hần đau đớn nhe răng trợn mắt mới nói: “Đúng là không nằm mơ.”

Như vậy nói cách khác, trước mắt hết thảy đều là sự thật? Súng ống, đạn, dược đều là chân thật?

Lục Nghiên kiểm chế tâm tình, nghĩ một lát hỏi: "Tôn gia gia, các người biết đạn dược này là từ đâu ra không?"

Lão Tôn hừ một tiếng, nói: "Chúng ta chỉ làm người vận chuyển, không hỏi lai lịch. Chỉ cần trả tiền, chúng ta sẽ phụ trách đem đồ vật đưa đến nơi cần đến."

Ban đầu, lão Tôn làm thợ may trong cung. Vài thập niên trước, quốc phá triều vong, ông ra khỏi cung, cùng vài người bạn thân trong cung mò ra một đội vận chuyển. Chỉ cần trả thù lao, mặc kệ là vận chuyển cái gì, bọn họ cũng đều chở. Lục lão gia tử cũng chỉ là một trong số nhiều khách hàng của bọn họ.

Những rương đạn dược này, bọn họ cũng không biết xuất phát từ nơi nào. Lúc trước, vị Lục gia gia kia không hiểu từ đâu biết đến họ, liền thuê họ vận chuyển đạn dược này về đây. Bọn họ không hỏi lai lịch, chỉ cần có thể làm ăn thì sẽ đưa hàng hóa một cách yên ổn đến nơi.

Khối ngọc bội hình chiếc lá kia chính là tín vật. Chỉ cần cầm nó đến, bọn họ sẽ giao hàng hóa cho người cầm ngọc bội.

Lão Tôn đột nhiên nghĩ ra gì đó, nói: “Đúng rồi, vị Ngô tiên sinh kia lúc trước có đưa cho ta một phong thư, nói là nếu người đến lấy hàng không phải là hần, cứ đưa phong thư này cho người đó.”

Lục Nghiên nhận lấy bức thư, vừa đọc thư trong lòng trầm than. Vị Lục gia gia này quả là một người rất quyết đoán, thậm chí rất biết cách nhìn xa trông rộng. Hơn nữa, ông đối với này quốc gia này là vô cùng yêu nước.

Thời thế loạn lạc, ăn hôm nay lo đến ngày mai. Con người ta đến cả mạng sống cũng không đảm bảo chứ đừng nói đến thứ khác, lúc này, tiền bạc chỉ là vật ngoài thân.

Trong lúc loạn lạc, cái gì là thứ khan hiếm nhất? Không hề nghi ngờ, là súng ống.

Trước mắt, đạn dược này là được Lục gia gia mua từ người nước D. Quân sự của nước D hiện tại là lợi hại nhất trên thế giới. Súng ống này ban đầu định đem đến T Quốc, nhưng không biết bằng cách nào bị Lục gia gia cản lại.

Trong lòng ông hiểu rõ, người T Quốc vốn dĩ lòng lang dạ sói, nếu nhận được súng ống này, người dân Z Quốc đều phải vứt bỏ tính mạng. Trong thư, Lục gia gia nói rõ, đạn dược này là cống hiến cuối cùng của ông dành cho quốc gia.

"... Đến lúc đó, những đạn dược này có đất dụng võ, bất luận thế nào, mạng người mới là quan trọng nhất. Nếu Z Quốc chúng ta có năng lực chống cự, súng ống này hiến cho quốc gia, coi như tận hết một phần tâm ý của Lục gia."

Đọc hết bức thư, trong lòng Lục Nghiên dấy lên một tia chua xót. Nàng nghĩ, thời điểm Lục gia gia vận chuyển đạn dược đã đoán trước cái chết của mình, còn đám súng ống này chính là tâm ý cuối cùng của ông với quốc gia.

Mà này phê quân hỏa, là hấn đối với này quốc gia, lưu lại cuối cùng một phần tâm ý.

"... Nguyên Z Quốc chúng ta có một ngày đứng sừng sững trên đỉnh thế giới!"

Đây là lời cuối cùng trong thư của ông, cũng đại biểu cho ý nghĩ sâu tận trong lòng ông. Một đất nước không an ổn làm sinh linh lầm than, chiến tranh càng mang đến nhiều đau khổ cho người dân Z Quốc.

Tâm Lục gia gia yêu thương mọi người, sao có thể vứt bỏ mặc kệ chuyện đó xảy ra?

Lục Nghiên đem cất phong thư đi, từ tận đáy lòng cảm kích bọn người lão Tôn, nàng nói: "Bất luận nói như thế nào, dù là làm ăn, nhưng ta vẫn vô cùng cảm tạ mọi người." Nếu không có lão Tôn bọn họ, những rương đạn dược này sợ là sẽ vĩnh viễn không đến tay nàng.

Hồ Từ ngại ngừng gãi đầu nói: "Không có gì. Lục tiên sinh là người tốt. Đây là việc chúng ta nên làm"

Đối với việc làm của Lục gia gia, bọn họ thập phần rõ ràng, đương nhiên cũng cực kỳ bội phục. Thậm chí bởi vì biết lí do tại sao có những rương đạn dược này, bọn họ càng phí tâm cố sức vận chuyển hơn.

Cho dù bọn họ tâm ngoan thủ lạt đến đâu, dù cho đao kiếm nhuốm máu nhưng vẫn là người yêu nước.

Tôn lão nói: "Mấy rương đạn dược này là kỹ thuật quân sự tinh xảo của D Quốc. Nếu ngươi đem đi nghiên cứu, khả năng sẽ có thu hoạch không nhỏ."

Hai mắt Lục Nghiên sáng lên. Bất quá nét mặt nàng rất nhanh nghiêm túc trở lại.

"Nói thì nói như thế, nhưng ở phương diện quân sự này rất khó tìm được người tài."

"Khó tìm, không có nghĩa là không có. Ta tin rằng ở nước ngoài, có rất nhiều nhân sĩ yêu nước, bọn họ có năng lực, có tiền bạc. Chỉ cần có cơ hội sẽ lập tức trở về Z Quốc."

Nghe vậy, trong lòng Lục Nghiên rục rịch, nhìn về phía lão Tôn hỏi: "Tôn gia gia, ngài biết người như vậy?" Nếu không biết, lão Tôn sao lại nói ra lời này?

Lão Tôn lấy từ trong túi ra một mảnh giấy nhăn nheo nói: "Đây là một vị du học sinh ở D Quốc. Hắn tốt nghiệp học viện quân sự, hiện tại đang làm việc tại viện nghiên cứu D Quốc, đã trở thành thầy giáo hấn có tâm muốn quay về Z Quốc, đáng tiếc người nước D lại không cho hắn đi. Nơi nào cũng cần người tài. Nam nhân của ngươi là Thiếu tướng quân Cổ gia, hấn có năng lực có thể đem người trở về."

Mảnh giấy nhăn nheo kia viết địa chỉ của người đó ở D Quốc.

Đôi mắt Lục Nghiên lóe sáng, ghi nhớ chuyện này trong lòng.

Nếu quả thật có thể nghiên cứu được rõ ràng đạn dược súng ống này, như vậy Z Quốc bọn họ sẽ không bị xâm chiếm nữa. Từ xưa đến nay, người mạnh mới có quyền lên tiếng!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 74

Lục Nghiên không biết gì về súng ống, nhưng khi thấy Liễu Ngu và Sử Phưong cầm súng yêu thích không thôi cũng hiểu đây đều là thứ tốt.

Còn những thùng vũ khí này số lượng không nhỏ, chỉ có thể đợi hôm sau kêu người đến lấy.

Lão Tôn nói mấy thứ này đều là kỹ thuật tiên tiến nhất của nước D, nếu quả thật có thể thỉnh vị giáo sư kia về, nghiên cứu triệt để vũ khí, chắc chắn vấn đề quân sự của Z Quốc có thể tăng thêm không ít.

Trong lòng Lục Nghiên nghĩ ra vô số ý tưởng, nhưng tất cả chỉ nằm trong suy nghĩ, quan trọng nhất vẫn là thỉnh được vị giáo sư kia, bằng không thì đám vũ khí này chỉ như muối bỏ bể.

Lúc mọi người quay về trời cũng đã tối, bọn người lão Tôn xuống xe ở phố Bạch Hồ, Liễu Ngu nhìn chăm chăm vào họ, nói: "Tiểu thư, những người này rất nguy hiểm."

Lục Nghiên âm thầm gật đầu, nàng đương nhiên biết những người này nguy hiểm, bọn họ đều người sống bằng đao kiếm, nhưng nàng tin họ là người đặt chữ tín lên hàng đầu.

Mở mảnh giấy lão Tôn đưa cho nàng ra, bên trên ngoại trừ địa chỉ còn có tên của vị giáo sư kia.

"... Lý Chí!"

Lục Nghiên tới nhà thì trời đã tối đen như mực, đám người Cổ Tứ Gia đi săn thú ở bên ngoài cũng trở lại, đang ở nhà đợi nàng.

“Quác!”

Hắc Dực bỏ nhào từ trên trời xuống, chuẩn xác dừng ở bậc cửa sổ, thân hình không lồ làm ai nấy phải sợ hãi.

“Oa!” Phùng Chính Viễn huyết sáo nói: “Con chim uy dũng này từ đâu bay đến vậy?”

Cổ Tứ Gia đứng lên, đi về phía Hắc Dực, thử vuốt ve đầu nó. Thấy nó không có bất cứ bài xích gì mới mạnh dạn hơn.

“Đây là chim do Nghiên Nghiên nuôi, tên Hắc Dực.”

Phùng Chính Viễn kinh ngạc nói: “Lục Nghiên lại nuôi một con chim dữ dằn như vậy? Ta cứ tưởng nàng sẽ nuôi mấy loại như họa mi, hoàng yến linh tinh thôi chứ.”

Cô nương xinh đẹp vô hại thế kia phải đứng cạnh một con hoàng yến mới có thể cảnh đẹp ý vui.

Khi Lục Nghiên vào phòng đã thấy vẻ mặt Phùng Chính Viễn chăm chú nhìn Hắc Dực. Đôi mắt lóe sáng kia nếu không phải kiêng kỵ bộ móng vuốt có thể cào người bất cứ lúc nào của nó thì sợ rằng đã nhào đến sờ soạng một phen.

“A, Lục Nghiên, người quay về rồi. Lại đây lại đây, chúng ta mang đồ tốt đến cho người nè.”

Vừa nhìn thấy Lục Nghiên, Phùng Chính Viễn liền dắt nàng đến chỗ ngồi, đẩy qua một giỏ trái cây.

"Đây là mâm xôi rừng, chỗ chúng ta săn bắn khắp nơi đều là thứ này, hương vị khá ngon.

Các tiểu cô nương đều rất thích ăn."

Tùng quả mâm xôi đỏ mọng nhìn rất ngon miệng. Lục Nghiên lấy một trái ném thử, hai mắt sáng lên.

“Cảm ơn!”

“Không có gì, ta biết người nhất định thích ăn cái này mà.”

Cổ Tứ Gia từ nãy giờ không thể xen vào câu nào, nhìn thoáng qua Lục Nghiên, sau đó nhìn chăm chăm Phùng Chính Viễn, mặt không đổi sắc nói: “Ta nhớ rất rõ, mâm xôi rừng này là ta sai người đi hái.”

Lục Nghiên nhìn về phía Phùng Chính Viễn, hần rất tự nhiên gật đầu, nói: "Đúng vậy, là Cổ Tứ An người hái. Nhưng nếu không phải ta nhắc nhở người, người như thế nào sẽ nhớ là phải hái về cho Lục Nghiên? Cho nên, ta cũng có một nửa công lao."

Cổ Tứ Gia: "..."

Lục Nghiên bật cười, nói: "Mấy trái mâm xôi này đem đi làm điểm tâm cũng rất hợp. Ta đến phòng bếp làm bánh đậu đỏ son được cho các người."

“Được đó!” Phùng Chính Viễn gật đầu lia lịa.

Lục Nghiên nhìn về phía Cổ Tứ Gia cười hỏi: “Tứ Gia có muốn giúp ta một tay hay không?”

Phùng Chính Viễn nhìn ánh mắt của bọn họ mang theo vài phần mập mờ, chế nhạo nói: "Đám đưa ra ý kiến muốn Cổ Tứ Gia giúp một tay, người chắc chắn là người đầu tiên."

Lục Nghiên mỉm cười, nói với Cổ Tứ Gia: "Ta đi thay quần áo trước."

Trong phòng bếp.

Lục Nghiên đem son được đã sơ chế cho vào nồi hấp, một bên thấp giọng nói chuyện với Cổ Tứ Gia.

"... Lục gia gia đại khái sợ rằng với số lượng vũ khí này, người T Quốc sẽ càng thêm kiêu ngạo cho nên mới nghĩ cách cướp về. Ta thấy bộ dáng thoải mái phóng khoáng của ông cũng là vì chuyện này. Tôn gia gia nói những món vũ khí này đều là kỹ thuật chế tác cao nhất của nước D. Nếu nghiên cứu được, trang bị quân sự của chúng ta có thể tăng thêm một bậc, không cần phải chờ đợi người khác."

Thần sắc Cổ Tứ Gia có chút ngưng trọng. Hần hoàn toàn không nghĩ đến lần gặp gỡ này của Lục Nghiên lại có thể lấy được số lượng vũ khí lớn như vậy.

"Ta sẽ sai người vận chuyển hàng về." Hần nói.

Lục Nghiên gật đầu, lại nói: "Mấy thứ này lưu lại trên tay ta cũng không có việc gì cần dùng. Đặt vào tay chàng tài năng sẽ được phát huy tối đa."

Cố Tứ Gia chấn động, hiểu được ý của nàng, kinh ngạc nói: "Này..."

Lục Nghiên nhìn hắn, cười nói: "Bất quá ta có một yêu cầu."

Cố Tứ Gia nghiêm túc: "Nói đi."

Biểu cảm Lục Nghiên cũng nghiêm chỉnh lại, nói: "Ta muốn chàng đánh đuổi người nước T, trục xuất bọn họ ra khỏi lãnh thổ, đưa đất nước trở lại thái bình."

Cố Tứ Gia nhìn nàng, thấp giọng nói: "Ta biết rồi."

Nhắc tới đề tài này tự dưng khiến người ta cảm thấy trong lòng trĩu nặng.

Lục Nghiên cười nhẹ, tỏ ra thoải mái nói: "Được rồi, thật ra chủ yếu nhất là ta muốn làm ăn toàn quốc, thậm chí cả thế giới. Để mọi người ai nấy đều có thể ăn thức ăn của Lục gia. Cũng để cho người ở nước ngoài biết, văn hóa ẩm thực Z Quốc bác đại tinh thâm. Mục tiêu này của ta, vấn đề pón nhất chính là chiến tranh. Đất nước thái bình thì con người mới có tâm tư hưởng thụ mỹ thực."

Nghe vậy, Cố Tứ Gia sùng sốt, ánh mắt dịu dàng nhìn nàng, nói: "Nàng yên tâm đi, ta sẽ đem tới cho nàng một thời đại thái bình."

Lục Nghiên mỉm cười với hắn, tỏ vẻ rất hài lòng.

Bánh táo đỏ son được làm xong thì rưới phần nước sốt mâm xôi trng veo. Vừa trắng vừa hồng, nhìn vào đã muốn ăn, vị lại rất ngon, mềm mại mịn mát.

"Mỹ vị!" Phùng Chính Viễn ăn một miếng liền cảm thấy dạ dày mình đã bị bắt thành tù binh, đôi mắt đảo quanh, lấy lòng nói với Lục Nghiên: "Lục Nghiên, ta muốn thương lượng với người chuyện này. Người có thể lấy cho ta một phần điểm tâm này mang đi được không? Ta muốn cho người khác nếm thử."

Cố Tứ Gia nói: "Cho tình nhân của người?"

"Phi phi, cái gì mà tình nhân? Nói chuyện sao lại khí nghe như vậy?" Phùng Chính Viễn phi hai tiếng, giọng điệu thập phần kiêu ngạo nói: "Vị ở nhà ta là người tốt nhất thế giới."

Xem ra, nàng thật sự thích vị Ngọc Tiên Sinh kia.

Trong lòng Lục Nghiên chợt nghĩ một ý niệm như vậy, nói: "Ta sai người chuẩn bị cho người một hộp."

Sau khi Phùng Chính Viễn mang đồ ăn đi, Lục Nghiên lại thương lượng với Cố Tứ Gia một chút sự tình của vị tiên sinh Lý Chí.

Cố Tứ Gia nói: "Ta sẽ kêu người tiếp xúc với vị tiên sinh ấy, nếu hắn nguyện ý, ta sẽ nghĩ mọi cách đưa về."

Lục Nghiên gật đầu.

\*

Tại một nơi phía bên kia đại dương, ở căn cứ quân sự của D Quốc, nơi đây sở hữu thiết bị quân sự tiên tiến nhất. Vô số người mặc blouse trắng đang sử dụng thử vũ khí mới tạo ra, và Lý Chí cũng là một trong số đó.

Khi cả nhóm đều là người da trắng thì người da vàng như Lý Chí rất dễ gây sự chú ý của người khác, nhưng việc đó cũng không ảnh hưởng đến địa vị của hắn. Cho dù ở đâu, cho dù màu da có khác biệt thì mọi người vẫn tôn trọng ai có năng lực thật sự.

"Văn Đức Nhĩ tiên sinh, xin hỏi đơn từ chức của ta có được phê chuẩn hay chưa?" Lý Chí đi đến văn phòng quản lý, không biết đã hỏi câu này bao nhiêu lần. Hắn quá nhớ nhung cố thổ Z Quốc của mình rồi.

"Ngài Lý!" Văn Đức Nhĩ kêu Lý Chí ngồi xuống, vô cùng ôn hòa nói: "Thật xin lỗi ngài, người bên trên không chấp nhận cho người từ chức."

"Vì sao?" Lý Chí có chút tức giận nói: "Ta nghĩ ta có quyền cự tuyệt tiếp tục công việc này, các người không có quyền can thiệp vào tự do của ta!"

"Ngài bình tĩnh đã, ngài Lý." Văn Đức Nhĩ vỗ về hắn, nói: "Đây là chỉ thị bên trên, ta cũng không còn cách nào khác. Lý, người nên biết, bên trên không chịu buông tay, người cũng không còn cách nào. Cho dù người từ chức thành công, người bên trên không mở miệng, người cũng không thể đi khỏi đất nước."

Lý Chí hung hăng nắm chặt tay, sắc mặt có chút khó coi.

Thấy thế, Văn Đức Nhĩ nói: "Lý, vì sao người cứ muốn rời đi như vậy? Ở lại nơi này của chúng ta không tốt sao? Chúng ta trả lương cao cho người, phúc lợi cũng cao. Nước D chúng ta so với nước Z tốt hơn nhiều. Huống chi bây giờ ở nước Z đang có chiến loạn, người quay về chỉ sợ sẽ bị thương, thậm chí còn mất mạng."

Trên mặt Lý Chí hiện lên một tia bi ai, nói: "Tuy nước D có tốt thì cũng không phải đất nước của ta, càng không phải cố hương của ta."

Ở D Quốc đúng là hắn được ăn ngon mặc đẹp, mọi thứ sử dụng đều là loại tốt nhất, nhưng cho dù nơi này có tốt cũng không phải nước Z, không phải tổ quốc của hắn. Hắn ở đây giống như rệp bọ vậy, chưa bao giờ có thời khắc nào không muốn quay về.

Trở lại phòng mình, Lý Chí siết chặt hà bao, mở ra bên trong chứa toàn là bùn đất. Đây chính là đất hắn lấy được khi ra bến tàu rời khỏi Z Quốc.

"Ta muốn quay về." Hắn thì thào.

Cửa nhà đột nhiên bị gõ vang, Lý Chí hỏi: "Ai?"

Bên ngoài có người trả lời: “Lý tiên sinh, ngài có buru phẩm”

Lý Chí mở cửa ra, người bên ngoài nhếch miệng cười với hắn, đối phương cũng như hắn là người da vàng, thật sự khiến hắn có cảm giác thân thiết.

“Buru phẩm ở đâu gửi tới?” Trong lòng Lý Chí hồi hộp, lấy bút ký tên.

"Lý tiên sinh, ta là người do Cố tướng quân Z Quốc phái tới để đưa ngài trở về. Ngài đừng ngần ngại, xung quanh đây có người đang theo dõi ngài. Ngài cứ an tâm đừng jôn nóng, sau này ta sẽ tìm cơ hội tiếp xúc với ngài, nhất định mang ngài về nước."

Nói xong, người nọ cười: “Lý tiên sinh, ngài ký tên xong chưa?”

Lý Chí lấy lại tinh thần, đưa hóa đơn giao cho hắn nói: “Cảm ơn.”

Đóng cửa vào phòng, ôm thùng hàng chuyển phát nhanh, Lý Chí đột nhiên trượt xuống, chưa lấy lại được tinh thần. Nhớ lại chuyện gì đó, hắn mở thùng hàng ra. Bên trong là một hộp sắt, không có thứ gì kỳ quái mà chỉ có một phần điểm tâm, một túi bánh quy hạnh nhân.

Bánh quy giòn, lúc ăn mảnh vụn rơi xuống đất không ngừng, vị thơm ngọt lan tỏa trong miệng.

Mùi vị thật quen thuộc...

Lý Chí vừa ăn, nước mắt không tự chủ chảy xuống.

Hắn rất muốn, rất muốn trở lại tổ quốc, trở lại mảnh đất quen thuộc kia.

Tác giả có lời muốn nói: Gia gia nữ chủ không phải dùng một số tiền lớn mua vũ khí mà gửi tiền vào một chỗ, từ năm năm trước đã bắt đầu. Ông không nói với người khác số tiền này gửi đi đâu. Nữ chủ từ những di vật của ông mà phát hiện một địa chỉ là số 99 đường Ngô Đồng (đã đề cập ở chương 10)

Bánh quy hạnh nhân

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 75

Cố Tứ Gia phái người đi gặp Lý Chí nhưng việc đưa người về lại không phải chuyện dễ. Trong thời đại này, người tài ở bất kỳ đâu cũng chỉ có thể gặp mà không thể cầu, Lý Chí lại là một người như vậy, mới chỉ 25 tuổi đã trở thành một giáo sư. Học thức hắn phong phú cho nên dù người D Quốc có kì thị người da vàng thì vẫn không thể không thừa nhận hắn là thiên tài.

Người như vậy nếu đem về nước, nhất định sẽ đẩy vấn đề quân sự ở Z Quốc tăng nhanh một thế kỷ.

"Không thể để hắn rời đi!"

Đây là ý nghĩ của những người cấp cao ở D Quốc, nhưng cho dù bọn hắn dụ dỗ đe dọa, đưa ra vô số điều kiện tốt thì Lý Chí vẫn nhất quyết không có một tia dao động.

"Ta muốn quay về tổ quốc của mình. Tổ quốc cần ta."

Cứ như vậy, chuyện này rơi vào trạng thái giằng co. Cho dù Cố Tứ Gia có ý định đưa Lý Chí quay về, nhưng người nước D lại không chịu buông tha. Hai nước cách nhau thiên sơn vạn thủy (\*), chỉ có thể đi máy bay để gặp nhau nên hiện tại chưa có cách đưa hắn quay về.

"Lý tiên sinh, ngài yên tâm, chúng ta nhất định sẽ cố gắng đưa ngài về nước. Nhưng trước tiên, kính xin ngài hãy kiên nhẫn chờ đợi." Người được phái đi gặp Lý Chí an ủi hắn.

Lý Chí nói: "Ta sẽ kiên nhẫn đợi tổ quốc đón ta trở về. Ta đã đợi lâu như vậy, còn mấy ngày chẳng lẽ không đợi được."

Ở Z Quốc, Cố Tứ Gia cũng đánh phát sầu vì chuyện này. Tin tức truyền đến đã hai tháng. Phùng Chính Viễn gác hai chân lên bàn, đôi chân dài đặc biệt bắt mắt, hắn hơi có chút khinh thường nói: “Còn không phải bọn quý dương đó biết tầm quan trọng của Lý Chí đối với nước Z chúng ta nên mới giữ chặt sao. Một nhân tài có khi kéo toàn bộ đất nước phát triển theo. Bọn người nước D sợ nước ta dưới sự trợ giúp của Lý Chí mà quật khởi thành công, trở nên cường thịnh!”

"... Nhưng Z Quốc chúng ta không chỉ có một Lý Chí, còn có hàng ngàn hàng vạn người giống như Lý Chí." Cố Tứ Gia trầm giọng nói.

Phùng Chính Viễn cá giận: "Sớm hay muộn gì cũng có một ngày, ta sẽ cho bọn quý dương biết Z Quốc lợi hại như thế nào. Nhớ ngày đó lúc Z Quốc chúng ta cảm y hoa phục, mấy tên quý dương kia vẫn còn ăn tươi nuốt sống đó."

"Sẽ có một ngày như vậy." Biểu cảm Cố Tứ Gia nghiêm túc, nói: "Z Quốc chúng ta không thể luôn như thế này được."

Lục Nghiên thấy Phùng Chính Viễn đầy miệng bánh hạnh nhân, nói: "Phùng thiếu tướng đã ở nơi này của chúng ta mấy tháng rồi, vẫn chưa nôn nóng muốn quay về



sao?”

Phùng Chính Viễn nhíu mày, nói: "Lục Nghiên, người đây là ghét bỏ ta? Chẳng lẽ sự tồn tại của ta quấy rầy hai người các người ân ái?"

Lục Nghiên: "..."

Cố Tử Gia nói: "Người muốn huynh đệ người phải đến đây cúi đầu mới định trở về sao? Ta nghe nói, tình hình ở phương bắc không tốt lắm, thủ đoạn của huynh đệ người sao có thể sánh bằng người?"

Phùng Chính Viễn khẽ hừ một tiếng, nói: "Rối loạn mới tốt, ta muốn cho người khác biết, mấy người bọn họ cũng không sánh bằng một mình Phùng Chính Viễn ta. Không có ta, bọn họ là cái thá gì, Phùng Chính Viễn ta mới là đương gia của Phùng gia. Ta không muốn một lần nữa phát sinh chuyện ta thì đứng ra chiến đấu đâm máu, bọn họ lại ở phía sau chọc dao."

Nghe vậy, ánh mắt Lục Nghiên lóe lên. Xem ra, Phùng gia cũng không phải nơi an ổn.

"Ai, ta rất hâm mộ Cố Tử An người, hai ca ca người rất tốt a, cũng không có xung đột lợi ích với người."

Hai vị huynh trưởng của Cố Tử Gia, một là giáo sư đại học, một người chơi cờ lâu lổ. Lúc trước, Cố tướng quân còn lo lắng chính mình không có người kế thừa, không ngờ lớn tuổi lại có con, lại là một người có thiên phú quân sự như Cố Tử Gia.

Cũng bởi vì Cố Tử Gia phát triển khiến cho hai vị thiếu gia kia của Cố gia càng trở nên mờ nhạt. Thế nhưng Cố Đại Gia và Cố Nhị Gia lại không có ác cảm gì với điều đó, ai bảo bọn họ không có hứng thú với việc mang binh đi đánh giặc?

Lục Nghiên nghĩ tới một chuyện, nói: "Mấy ngày nữa ta muốn đến thành phố H một chuyến, đàm phán việc làm ăn."

Quảng cáo trên báo làm cho khắp nơi đều biết đến "Thực Mãn Lâu" của Lục gia. Bất kể là xường đồ hộp hay trứng vịt muối, chân gà ngâm và đậu rang... Lục Nghiên đều lấy danh nghĩa "Thực Mãn Lâu". Ký hiệu trên bao bì đóng gói là một chữ "Lục" do tự tay nàng viết ra.

Bởi vì được chi trả một tháng 200 đồng đại dương nên tòa soạn báo cực kỳ coi trọng việc này, tin tức quảng cáo được đăng lên nhật báo toàn quốc, chỉ cần xem báo là sẽ có thể thấy được "Thực Mãn Lâu" của Lục gia.

Việc làm ăn ở thành phố H là do thương hội ở đó nhìn thấy tin tức trên báo nên đưa tin muốn hợp tác. Lục Nghiên đến đó để bàn chuyện công việc một cách cụ thể.

Cố Tử Gia nói: "Đề Sử Phương cùng lão Ngụ đi năng."

Lục Nghiên gật đầu. Nàng biết hiện tại thế đạo không ổn định, bên người tất yếu phải có người bảo hộ.

Thành phố H nằm ở ven biển, là thành thị cực kỳ phồn hoa. Ở nơi này có rất nhiều người nước ngoài cư trú, thậm chí có thể nói đây là vùng đất của người ngoại quốc, người ở đó đều phải nhìn sắc mặt của bọn người ngoại quốc đó.

Ngồi xe lửa ba ngày là đến thành phố H. Vừa ra khỏi xe lửa đã có thể nhìn thấy cảnh tượng vô cùng náo nhiệt, dòng người xen kẽ, chen vai sát cánh, thập phần bận rộn.

Đối phương tiến đến chỗ bọn họ đang đứng, tự giới thiệu mình: "Chắc đây là Lục tiểu thư. Ta tên Ngô Đường Sinh, được Tổng tiên sinh phái đến đón mọi người." Vừa giới thiệu, Ngô Đường Sinh vừa đánh giá vị Lục tiểu thư nãy một cách kín đáo.

Bởi vì đi ra ngoài nên Lục Nghiên ăn mặc rất nghiêm chỉnh, trên người là một bộ váy dài làm từ vải bồi, tóc vén lên cao, quần áo do lão Trầm kia đặc chế.

Cho dù mặc quần áo rộng thùng thình cũng không thể che đi dáng người mảnh khảnh cùng gương mặt khuynh quốc khuynh thành.

—— Vậy mà lại là một đại mỹ nhân!

Trong lòng Ngô Đường Sinh cảm thấy kinh ngạc, nghe nói là đương gia của Lục gia đến, hẳn còn tưởng rằng đó sẽ là một nữ nhân lớn tuổi, không ngờ lại là một tiểu cô nương.

"Ta đã sắp xếp khách sạn xong xuôi, để ta dẫn mọi người đến đó."

Ngô Đường Sinh cười nói, đôi mắt nhìn thoáng qua hai nam nhân phía sau Lục Nghiên.

Hai người này, thoát nhìn không dễ chọc a.

Bọn họ đặt chân tại khách sạn Hòa Bình, nghe nói là do người nước Y mở ra, có thể lực chống lưng cho nên ai muốn gây sự phải vòng ra khỏi chỗ này. Đương nhiên, giá trị ở đây cũng cao hơn những khách sạn khác.

Vào phòng, Lục Nghiên gọi điện cho Lục gia và Cố Tử Gia báo bình an. Điện thoại đúng là một thứ tốt, cho dù cách xa vạn dặm cũng trò chuyện được với nhau.

Trên xe lửa mua vé giường nằm nhưng Lục Nghiên lại chưa ngủ đủ. Thật ra không chỉ chưa ngủ đủ mà ăn cũng không được, mấy món trên xe lửa không hợp khẩu vị của nàng.

Nằm một phát, Lục Nghiên ngủ một hơi tới mười hai giờ khuya, sắc trời đã chập tối nhưng trong thành đèn nê ông chiếu khắp nơi, vô cùng náo nhiệt.

Lục Nghiên đứng lên rửa mặt, đi xuống lầu ăn cơm.

Dưới ánh đèn lò mờ, dọc hành lang có đôi nam nữ say rượu dấy dựa một chỗ, đến gần, mùi rượu xông vào mũi nức nồng. Lục Nghiên cúi đầu đi nhanh qua.

"... Lâm tiên sinh?" Nữ nhân nũng nịu, có chút ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn người đàn ông

Nam nhân mày mắt thâm trầm hí mắt nhìn về một hướng. Nhìn theo hắn chỉ thấy bóng lưng ưu nhã xinh đẹp.

Nữ nhân bực mình, sẵn giọng: "Lâm tiên sinh nhìn thấy mỹ nhân liền đem ta vớt ra sau đầu rồi sao? Được rồi, ta rời đi cho tiên sinh vừa lòng."

Vừa cự tuyệt vừa ngênh đón, thanh âm nũng nịu vừa nghe thấy liền làm cho nam nhân mềm nhũn đi.

Lâm tiên sinh đưa tay ôm chặt eo nữ nhân kia kéo lại gần, thấp giọng nói: "Có mỹ nhân nào xinh đẹp bằng người a."

Mặc kệ âm thanh sau lưng, Lục Nghiên suy nghĩ ngày mai sẽ đi thuê một sân viện riêng, miễn cho gặp phải loại chuyện dơ bẩn này.

Ngày thứ hai Lục Nghiên liền gọi Liễu Ngu đi làm chuyện này, nói: "Thuê cái tốt một chút, chỉ cần sạch sẽ, giá cả không thành vấn đề, cao một chút cũng không sao."

Đi ra ngoài làm việc, Lục Nghiên cũng không nguyên ý ủy khuất chính mình. Trong phạm vi mình có thể lo được, sao không để mình thoải mái một chút?

Khách sạn có phục vụ cơm, trên lầu có một nhà hàng, Lục Nghiên định đến xem coi có gì ăn.

Trong nhà hàng đa phần đều là cơm Tây, cũng có một ít cháo. Lục Nghiên muốn một chén cháo trắng cùng một phần beefsteak chín bảy phần.

"Ít quá..."

Beefsteak bùng lên, trong lòng Lục Nghiên liền nói thầm. Sức ăn của nàng không lớn nhưng một bữa cũng có thể ăn hai chén, chuts beefsteak ấy chỉ đủ cho nàng nếm vị.

"Người lấy hộ ta hai cái trứng vịt muối với sốt cà chua, thịt băm ta làm sẵn ra."

Sợ rằng không quen với thức ăn của thành phố H nên Lục Nghiên mang theo không ít thức ăn của mình. Sốt cà chua chế biến từ cà chua tươi, ăn vừa chua vừa ngọt, rất đưa cơm.

Lục Nghiên cầm muống mực một ít cà chua rưới lên miếng bánh mì sau đó kẹp beefsteak giữa hai miếng bánh mì cùng rau xà lách. Cắn một cái, hương vị bánh mì lan tỏa trong miệng, cực kì ngon miệng. Đặc biệt sốt cà chua ngọt thơm chua nhẹ thật sự kích thích vị giác.

Đám người Xuân Hạnh thấy việc làm của Lục Nghiên mới nhận ra cơm Tây còn có thể ăn như vậy sao?

Những người nước ngoài trong nhà hàng nhìn bộ dạng ngầu ngẩn của nàng nhìn không được mà nuốt nước miếng. Thứ hồng hồng đỏ đỏ trên bánh mì kia là gì? Sốt cà chua sao? Beefsteak còn có thể kẹp bên trong bánh mì? Đây là món gì vậy?

Nhưng bất kể là món gì cũng sẽ không ảnh hưởng đến sự chờ mong trong lòng họ. Bọn họ cũng muốn nếm thử bánh mì chan nước sốt kia, nhìn thật ngon. Bánh mì vừa có thịt, vừa có rau xà lách lại có nước sốt, không biết sẽ có vị gì nhỉ?

"Tiểu thư xinh đẹp..."

Một nam nhân da trắng béo tốt đến từ nước D không nhận được, tiến lên bắt chuyện với Lục Nghiên.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 76

Nam nhân kia tên Mã Khắc, người của D Quốc, hắn là người ăn nhiều, lúc nào cũng truy tìm mỹ thực để hưởng thụ. Đến khi tới Z Quốc, thấy được văn hóa ẩm thực nơi này, hắn lại càng kinh hãi hơn.

Một quốc gia phương đông thần bí như nước Z lại có nhiều món ngon thế này ư?

Ngồi vào ghế, tâm tình của hắn thập phần khoái trá hưởng thụ đồ ăn ngon trước mặt. Beefsteak chín bảy phần quen thuộc, mềm mại mọng nước, ăn một miếng đúng là mỹ vị nhân gian. Lúc này, bỗng dưng có một đám người đông phương gây sự chú ý của hắn. Cô nương xinh đẹp kia đem beefsteak kẹp giữa bánh mì, còn phết một lớp nước sốt đỏ đỏ, thoát nhìn coi bộ.... rất ngon?

Đối với người theo đuổi mỹ thực như Mã Khắc, hắn lập tức đứng ngồi không yên, chỉ hận không thể nếm thử món bánh mì vàng ruộm kia, nhất định rất ngon. Những người ở nước Z đúng là gây tội nghiệt lớn mà.

"Tiểu thư xinh đẹp..." Mã Khắc vừa liếc nhìn nhận ra Lục Nghiên là người đứng đầu, thái độ hắn thập phần thân thiện nói: "Không biết thứ người phết lên bánh mì là gì? Nhìn có vẻ rất ngon. Ta có thể mua lại một phần hay không?"

Nói một tràng tiếng nước Z một cách lưu loát, sau đó Mã Khắc tìm tìm nở nụ cười.

Lục Nghiên nhìn bộ dáng trắng tròn béo tốt cùng thái độ ôn hòa của hắn thì đưa tay ra làm bộ dáng thỉnh, nói: “Không cần trả tiền. Đây là sốt cà chua ta tự làm, không biết có hợp khẩu vị của người không nữa.”

"Sốt cà chua sao?" Mã Khắc tò mò.

Sốt cà chua chế biến hoàn hảo cho vào bình thủy tinh trong suốt, nhìn vào liền thấy được một màu sắc mê người, diễm lệ. Dùng muỗng gỗ lấy một ít sốt phết lên bánh mì, sau đó lại gấp beefsteak cho vào giữa, kẹp thêm vài lá xà lách. Beefsteak nấu bên ngoài cùng màu vàng của bánh mì, màu xanh lục của rau xà lách với màu đỏ sốt cà, nấy loại nguyên liệu này đứng chung một chỗ, vừa nhìn đã khiến ngón tay người ta phải động đậy.

“Thật là thần kỳ. Chưa ăn mà ta đã cảm nhận được nó sẽ ngon đến mức nào rồi!” Mã Khắc cầm miếng bánh mì dày cộm trên tay, thần sắc có vẻ sợ hãi. Từ trước đến nay hắn chưa bao giờ nghĩ rằng bánh mì còn có thể ăn như thế này, bỏ vào nhiều thức ăn như vậy.

Lục Nghiên cảm thấy nàng rất thích người ngoại quốc tên Mã Khắc này, bởi vì trên mặt hắn không hề che giấu khát vọng cùng với sự cuồng nhiệt cho thức ăn, khiến một đầu bếp như nàng có cảm giác thành tựu.

“Người nếm thử đi.” Lục Nghiên cười nói.

Mã Khắc không hề khách khí, mở to miệng cắn một miếng lớn bánh mì. Món bánh mì này đúng là phong phú hương vị, lớp vỏ bánh mì làm từ bột lúa mì thượng hạng nên vị rất ngon, hương thơm tràn ngập, nhai trúng miếng thịt bên trong lại mềm mọng, hai miếng rau xà lách tươi mát giòn ngon, càng kinh ngạc hơn là thứ nước sốt làm từ cà chua.

Sốt chua chua ngọt ngọt, nếm một miếng thì hương vị như bùng nổ, kích thích khẩu vị người ăn. Hòa quyện với những nguyên liệu khác làm cho bánh mì trở thành một món ăn tuyệt phẩm không thể cưỡng lại.

“Ôi Chúa ơi, tuyệt vời!”

Mã Khắc không thể chống cự lại mùi vị này, mới ăn một miếng liền bị nó bắt làm tù binh.

“Ta chưa bao giờ ăn món nào có thể ngon hơn cái này.” Mã Khắc cảm thán.

Thật ra những thứ kia kết hợp lại với nhau cũng tạo ra hương vị bình thường thôi, chỉ khi có món sốt cà chua thêm vào mới khiến người khác trở nên kinh diễm.

Mã Khắc cực kì thích tư vị món sốt này, đất nước hắn cũng có làm sốt cà chua nhưng hương vị thua xa món hắn đang được nếm đây, ngon đến sững sốt.

Mã Khắc khoa trương ồ một tiếng, giơ lên ngón cái với Lục Nghiên, nói: “Ngon tuyệt!”

“Ợt ợt.”

Những người khác trong nhà hàng nhin không được nuốt nước miếng thêm thường.

Mã Khắc đối với những ánh mắt hâm mộ kia có chút đắc ý, may là hắn chủ động tiến đến hỏi thử, không thì hắn cũng trở thành một trong những người nuốt nước miếng hâm mộ này.

Thấy Mã Khắc không che giấu biểu cảm hưởng thụ, mọi người ai nấy đều chừi thăm trong lòng, hắn đang muốn làm bọn họ khó chịu sao? Có người đứng ngồi không yên tiến lại, tiếp tục có người thứ hai, sau đó thì tất cả mọi người đều vây quanh Lục Nghiên, khách khí hỏi có thể cho họ nếm thử hay không.

Lục Nghiên: "..."

Một lọ sốt cà chua, một lọ sốt thịt băm. Có người thích vị sốt cà ngọt ngọt chua chua, có người lại thích hương vị sốt thịt, tóm lại dù là sốt cà chua hay sốt thịt đều rất hợp ăn với cơm hoặc phết vào bánh mì, ăn vào thực hao.

“Đúng là mỹ thực phương Đông thần kỳ!”

“Đây là món bánh mì ngon nhất ta từng nếm qua!”

“Chúa ơi, ta không biết phải miêu tả nó như thế nào nữa...”

...

Bất kể là người phương Đông hay người Tây, dù là sốt cà chua hay sốt thịt, không hề nghi ngờ, bọn họ đã bị mỹ vị trong miệng thuyết phục tuyệt đối. Vào lúc này, cho dù khác màu da, khác quốc tịch nhưng vì mỹ thực, mọi người trở nên thân thiết gần gũi hơn rất nhiều, thậm chí có người đã xưng huynh gọi đệ, trao đổi món bánh mì họ có.

Thức ăn ngon chính là như vậy, làm cho con người ta có thể quên đi phiền não mà cảm thấy hạnh phúc.

Những thứ được cho vào trong bánh mì quả là tuyệt phối, vừa khiến cho người ta cảm thấy không hề đơn điệu lại vừa không gây cảm giác chán ngấy, chỉ có thể thốt lên một câu “thần kỳ”!

“Tiểu thư phương đông xinh đẹp này, không biết người có thể cho ta biết cao danh quý tánh của người hay không? Ta tên Mã Khắc (Mark), là người nước D.” Mã Khắc nhiệt tình giới thiệu bản thân với Lục Nghiên, hắn rất hi vọng có thể biết danh tính vị tiểu thư xinh đẹp này.

Người nước D?

Lục Nghiên động dậy trong lòng, đưa tay ra nói: “Chào ngài, Mã Khắc tiên sinh. Ta tên Lục Nghiên.”

Mã Khắc bắt lại tay nàng, nói: “Ngươi gọi ta Mã Khắc là được.”

“Được, Mã Khắc, rất hân hạnh được biết ngươi.”

“Ta cũng rất hân hạnh được biết ngươi. Lục, ngươi đúng là một người phương Đông thần kỳ.”

Lục Nghiên mỉm cười, nàng cảm thấy vị Mã Khắc này giống như Kim vậy, nhiệt tình yêu quý thức ăn ngon. Người như vậy chắc chắn rất dễ kết giao.

Có điều, hai lọ sốt kia căn bản không thể chia cho nhiều người như vậy, mỗi người chỉ được nếm một ít. Thế nhưng không có được mới khiến người ta nhớ mãi không quên, những người này chính là như vậy, vì mới chỉ lướt qua rồi ngưng nên thật khiến họ nhớ nhưng không dứt. Trong miệng họ vẫn còn tư vị tuyệt vời đó, có người nhin không được hỏi Lục Nghiên rằng những lọ sốt cả và sốt thịt này bên ngoài có thể tìm ở đâu, bọn họ muốn mua.

Nhìn những gương mặt ca lạ nhiệt tình ấy, trong lòng Lục Nghiên cũng rục rịch. Nàng không nghĩ rằng sốt cả chua và sốt thịt băm của nàng lại được nhiều người đón nhận đến vậy.

Nghĩ một lát, nàng nói: “Mọi người đừng gấp. Ta tự giới thiệu một chút, ta là người của Lục gia ở Lục Thủy Thành tỉnh S. Sốt cả và sốt thịt này đều là sản phẩm chưa được thương lượng để bán ra thị trường của Thực Mãn Lâu Lục gia.”

“Thực Mãn Lâu? Chính là Thực Mãn Lâu được đăng trên báo sao?” Có người kinh ngạc nói.

Cho dù không hứng thú với Thực Mãn Lâu nhưng rất nhiều người ở đây đều có đọc báo, chỉ cần vừa đọc báo liền sẽ thấy phần quảng cáo đó đập vào mắt. Đọc nhiều lần thì cho dù vô tâm, trong lòng cũng ít nhiều có ấn tượng. Cho nên, khi Lục Nghiên vừa nhắc tới Thực Mãn Lâu, ai nấy đều cảm thấy có chút quen thuộc.

Lục Nghiên cười gật đầu, nói: “Chính là Thực Mãn Lâu trên báo. Chúng ta hiện tại có bán ra bên ngoài thịt hộp, trứng muối, chân gà ngâm cay, đậu rang này nọ, hương vị đều rất ngon.”

Có người lập tức hỏi: “Mấy thứ kia chúng ta phải đến đâu để mua? Chẳng lẽ phải chạy đến Lục Thủy Thành sao?”

Lục Nghiên nói: “Thực Mãn Lâu chúng ta sắp tới sẽ lập phân xưởng ở thành phố H. Đến lúc đó, mọi người ở đây đều có thể mua được, không cần chạy đến tỉnh S xa xôi.”

Cho dù hiện tại có xe lửa nhưng người ta cũng không thể chạy đến Lục Thủy Thành chỉ vì mua một ít thức ăn, thế nên Lục Nghiên đã sớm nghĩ đến việc mở phân xưởng của Thực Mãn Lâu.

Đương nhiên chỉ dựa vào một mình nàng thì không có khả năng làm được, cho dù là nhân lực hay tài lực, bởi thế nàng mới quyết định cùng thành H hợp tác với nhau.

Sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày, Thực Mãn Lâu bọn họ được toàn bộ người nước Z biết đến, thậm chí là người trên toàn thế giới đều biết.

\*

Lục Nghiên chỉ ở lại khách sạn một ngày. Liễu Ngu rất nhanh chóng tìm được nhà. Đi xem mấy căn, cuối cùng bọn họ quyết định thuê một căn nhà kiểu Tây hai tầng lầu. Chủ nhà là một đôi vợ chồng già, vì chỉ có hai người nên cảm thấy căn nhà quá lớn, quá trống trải mới đem cho thuê.

Sân sau nhà trồng vô số hoa tươi, không khí trong lành, bên ngoài thường xuyên có lính tuần tra, xung quanh đều là người nước ngoài cho nên trị an rất tốt, cũng rất yên tĩnh. Đương nhiên, chỗ như vậy, giá cho thuê cũng khá cao. Một tháng cần trả 200 đồng đại dương, người thường khó mà chịu nổi.

Sau khi Lục Nghiên xem xét xong liền ký hợp đồng hai tháng. Nếu thuận lợi, chỉ cần một tháng đã có thể bàn xong chuyện làm ăn, thuê hai tháng để phòng trường hợp xấu mà thôi.

Đến lúc dọn vào nhà ngày đầu tiên, Lục Nghiên ngay lập tức hầm một nồi cà chua cùng thịt bò thật lớn. Thức ăn ở khách sạn Bình An toàn là đồ Tây, miếng beefsteak nhỏ xíu kia ăn còn không ngon bằng bò nướng của Lục Nghiên và thịt bò hầm cà chua. Thế nên khi vừa có nồi có bếp, nàng liền hầm một nồi thịt bò để ăn ủi khao khát xuống bếp của mình.

Thịt bò sau khi hầm xong, vừa mở nắp, hương vị lập tức bay ra khỏi cửa sổ. Hàng xóm bên cạnh nghe thấy hương thơm mê người khó tả bỗng chốc kinh ngạc không thôi.

Thơm quá đi!

Trong đó có một hàng xóm là người quen của Lục Nghiên. Thật sự trùng hợp!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 77

Thịt bò cũng không phải muốn là có, hôm nay đúng là gặp may. Người chăn bò bị té chết nên có người dẫn bò vào thành bán kiếm tiền liền bị Liễu Ngu thấy, dùng mồi đồng đại dương mua hết.

Xương sườn bò chặt ra cho vào nồi nấu canh xương, xương to thì đập nát lấy tủy cho vô canh. Nước canh nổi lên một tầng váng mỡ, vừa mỡ nắp nổi, mùi thơm bay tỏa bốn phía làm hàng xóm thèm muốn chết. Nhà ai lại làm đồ ăn ngon như vậy?

Nạm bò cắt ra, dùng chày cán bột nện hai phút càng khiến thịt trở nên ngon hơn. Bởi vì bò này hơi già nên Lục Nghiên ướp gia vị đậm một chút để thịt mềm ra.

Thịt hầm một lúc thì cho sốt cà chua vào, nước canh biến thành màu đỏ hồng xinh đẹp, dùng lửa nhỏ hầm thoi gian dài, thịt bò dần dần hấp thu hương vị cà chua. Đến lúc nước sôi lại, khí bốc ra đập vào mặt, tư vị chua ngọt mê người nhảy mất câu mắt tâm hồn người ta.

Lục Nghiên nếm thử, vị cà chua tan ra, quện vào thịt bò, ăn vào chua ngọt thơm mềm, mong nước vô cùng, vừa ngon miệng lại không ngấy.

“Đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh.”

Chuông cửa reo lên, Sử Phương nuốt nước miếng, tích cực nói: “Ta ra mở cửa.”

Đến lúc hần quay lại, Lục Nghiên thấy một người nhìn rất quen đi sau lưng hần.

"Mã Khắc?" Nàng kinh ngạc kêu lên.

“Chào Lục!” Mã Khắc vui mừng chạy đến ôm nàng, giọng nói vô cùng ngạc nhiên: “Không ngờ rằng ta có thể gặp lại người ở đây.”

Sau khi hai người trò chuyện với nhau, Mã Khắc biết được Lục Nghiên sẽ ở đây một khoảng thời gian, vì thế càng vui vẻ hơn. Lục Nghiên cũng nghe Mã Khắc nói rằng hần ở sát vách bọn họ. Quá trùng hợp rồi!

Mã Khắc nói với Lục Nghiên: “Có thể gặp Lục ở đây thật là tốt, ta đã tìm người rất lâu.”

“Tìm ta?” Lục Nghiên khó hiểu hỏi: “Người tìm ta có việc gì không?”

Mã Khắc nói: “Ta muốn hỏi người là sốt cà chua của người còn hay không? Tư vị tuyệt vời kia từ lúc đó đến nay ta vẫn quuyến luyến không quên. Thức ăn của nước Z các người thật sự quá thần kỳ, giống như có ma lực vậy.”

Sau đó, hần cũng từng nếm thử món ăn tương tự, bánh mì nhồi thịt phết sốt cà chua nhưng hương vị kém xa lần trước được ăn. Mã Khắc chắc rằng, nguyên nhân chính là do nước sốt cà chua.

“Ta đã từng nếm rất nhiều loại sốt cà chua nhưng hương vị không hề giống.” Nếu là trước kia, Mã Khắc sẽ cảm thấy mùi vị những thứ đó không tệ. Nhưng khi nếm qua món ngon thì khó mà chấp nhận lại được. Tư vị chua ngọt kia làm cho tuyến nước bọt tuôn ra không ngừng, hợp khẩu vị hần một cách tuyệt đối.

Nhưng sau lần tại nhà hàng kia, Lục Nghiên lại rời khỏi khách sạn, cho nên Mã Khắc đã phải tìm kiếm rất lâu cũng không thể thấy Lục Nghiên. Cứ tưởng rằng phải bỏ cuộc rồi thì hần lại gặp được Lục Nghiên.

Mã Khắc nói: "Nhất định là do Chúa đưa đường dẫn lối."

Lục Nghiên mỉm cười, nói với vị khách người nước ngoài nhiệt tình khả ái này: “Cảm ơn người đã thích thức ăn ta làm như vậy. Có điều đáng tiếc là sốt cà chua ta mang theo đã hết rồi, nhưng hôm nay ta có nấu một món khác cũng liên quan đến cà chua, ta tin rằng người nhất định sẽ thích.”

Nàng ngẩng đầu nhìn thời gian, bình thường nàng hay ăn cơm trưa vào giờ này, nàng liền mời hần: “Cũng đến giờ ăn trưa rồi, người ở lại nếm thử tay nghề của ta đi.”

“Tay nghề của Lục?” Mã Khắc ồ lên, nói: “Thật quá may mắn, ta ở ngoài cửa đã ngửi thấy mùi thơm rồi.”

Mọi người ngồi vào bàn ăn khá lớn, trên bàn bày nhiều món phong phú, sắc hương hoàn mỹ. Mọi người còn chưa ăn thì mắt và mũi đã hưởng thụ được món ăn, ai nấy cũng nhìn không được mà chờ mong. Đến lúc cho vào miệng, mọi người mới biết được những món ăn này ngon đến mức nào, hương vị tràn ra khắp khoang miệng, ngon đến nỗi tâm tình không tốt cũng vui vẻ hơn.

“Ngon tuyệt!”

Một thìa thức ăn cho vào miệng, Mã Khắc nhìn không được lên tiếng cảm thán. Hần ở Z Quốc lâu như vậy, thức ăn ngon cũng nếm qua không ít nhưng không gì có thể qua được mỹ vị trong miệng này.

Tôm xào không cho thêm gia vị nên cảm giác khá thanh đạm, tôm được bóc vỏ sẵn, giữ được nguyên vẹn hương vị của tôm còn có chút ngọt, khiến cho người yêu tôm điều đứng tâm hồn.

Lục Nghiên nói: "Món ăn này chủ yếu nhất là canh lừ. Không chú ý một chút sẽ bị dai, còn không lại còn sống quá. Hiện tại đang mùa tôm, ngoài ra còn có cua, thịt nhiều và chắc nhất."

Mã Khắc gật đầu, là người yêu thích ăn tôm, hần cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên thế giới này.

Bên cạnh còn có một đĩa tôn rang hoàng kim, bên dưới lót xà lách và cà chua để trang trí, nhìn rất hài hòa, ăn vào lại càng ngon vô cùng.

Mỹ vị...

Mã Khắc giống như đắm chìm vào một bàn ăn đầy những món ngon, quên mất đi việc mình dưỡng sinh mỗi ngày chỉ ăn no tám phần mà ăn đến mức bụng căng tròn,

ngửa bụng ra nằm dài trên ghế.

Táo gai ngâm đường, uống vào một hóp bụng liền dễ tiêu hơn.

Mã Khắc thờ hất ra, hai mắt sáng lên nhìn Lục Nghiên: “Lục, ngươi đúng là thần kỳ, có thể làm ra món ngon đến vậy! Ta thích ngươi quá đi.”

Xuân Hạnh có chút tự mãn nói: “Đồ ăn tiểu thư của chúng ta làm ra hương vị đương nhiên không phải bàn cãi. Ở Lục Thủy Thành không biết có bao nhiêu người muốn ăn đồ do tiểu thư nấu. Tiểu thư không chỉ nấu ăn ngon mà năng ử rượu lại càng lợi hại. Bách hoa mùa xuân ủ thành rượu hương vị rất ngon.”

Mã Khắc lộ ra biểu cảm sợ hãi nói: “Ồ, Lục, thì ra ngươi lợi hại như vậy.”

“Ta nhớ hình như lần này Lục đến thành phố H vì bàn chuyện làm ăn?” Xuân Hạnh bưng trà vừa pha lên, Mã Khắc đột nhiên mở miệng hỏi.

Lục Nghiên vuốt tóc nói: “Ta định mở một nhà máy ở thành phố H.”

Mã Khắc hỏi: "Như vậy, không biết, vụ làm ăn này ngươi có đồng ý ký kết với ta hay không?"

Lục Nghiên kinh ngạc, Mã Khắc đứng thẳng lưng lên, nói: "Ta còn chưa giới thiệu bản thân rõ ràng. Ta tên Mã Khắc Duy Ân, là doanh nhân đến từ nước D. Ta kinh doanh rất nhiều thứ. Ta thích đồ ăn nước Z, ta muốn đem những món ăn ngon này về nước D, để mọi người có thể nếm thử mỹ vị đồ ăn phương Đông."

Lục Nghiên khẽ nhủ mày, sau đó mỉm cười nói: "Nhà máy của ta còn chưa mở ra mà Mã Khắc ngươi tin tưởng sao? Chẳng lẽ ngươi không sợ mua đồ ta về bán không được, cuối cùng bị thua lỗ sao?"

Mã Khắc lắc đầu, nói: "Ta tin khả năng nhìn người của mình, ta rất tin tưởng Lục ngươi. Dựa vào tay nghề của ngươi, ta chắc rằng đồ ăn do nhà máy ngươi sản xuất ra mùi vị cũng sẽ rất ngon."

Hắn là dân kinh doanh, còn thập phần thành công, tự nhiên có khả năng cao nên sẽ không bao giờ buôn bán lỗ vốn.

“Chắc Lục ngươi không biết, Thực Mãn Lâu gì đó của các ngươi ở Y Quốc rất nổi tiếng” Mã Khắc nói.

Y Quốc?

Người nước Y duy nhất làm ăn với Lục gia bọn họ, Lục Nghiên chỉ nghĩ đến một người, đó là Kim.

Mã Khắc nói: "Chắc ngươi không biết, thực phẩm của Thực Mãn Lâu các ngươi ở Y Quốc được rất nhiều người thích, buôn bán lúc nào cũng thiếu hàng."

Lục Nghiên cảm thấy mình cần ổn định để tiêu hóa hết những tin tức này.

Trong đêm đó, nàng nhận được điện thoại từ Lục Thủy Thành. Bên kia đầu dây, thanh âm Kim hưng phấn: “Chúa ơi, Lục, ta vô cùng cao hứng. Ngươi tuyệt đối không tưởng tượng được chuyện gì đã xảy ra đâu.”

Nghĩ đến lời nói của Mã Khắc lúc trưa, Lục Nghiên cũng đại khái biết được “chuyện gì” trong lời Kim nói là gì.

Rượu vang được rót vào một cái ly để cao, Lục Nghiên một tay cầm ly rượu, đi chân trần, cười nói: “Chắc là tin tốt. Kim, cách một tầng điện thoại mà ta cũng cảm nhận được sự hưng phấn của ngươi.”

Kim cười khục khặc, nói: “Lục, ngươi quả là một cô nương thần kỳ. Ngươi chính là thiên sứ trên trời.”

Lúc trước ký kết hợp đồng bởi vì tin tưởng tay nghề của Lục Nghiên, nhưng những thương phẩm kia ở nước Y được hoan nghênh nhiệt liệt, vượt quá sự tưởng tượng của hắn. Không đến một tháng, tất cả đã được bán hết, hơn nữa lúc nào cũng trong tình trạng cung không đủ cầu.

Món ăn phương Đông thần kỳ chỉ cần ăn thử sẽ hoàn toàn bị chinh phục!

Đơn hàng này mang đến cho Kim một phần thu nhập khá lớn, vượt một đại dương, hắn ra giá cao hơn gấp mấy lần. Không những vậy, chỉ vì chút thức ăn ngon như thế này mà vị trí của hắn trong quân đội tăng lên một bậc.

Nghe hắn nói xong, Lục Nghiên cười nói: "Đây đúng là việc đáng mừng."

Trong lòng Kim cảm thấy kỳ quái, hắn thấy nàng không kích động như mình tưởng tượng, nhin không được nói: “Lục, hình như việc này ngươi đã dự đoán trước được?”

Lục Nghiên cười nói: "Ta đương nhiên là không dự đoán trước được, ta chỉ có sự tự tin với tay nghề của mình."

Lục Nghiên là người cứ liên quan đến phương diện ăn uống nàng sẽ trở nên tự phụ, đó là do nàng tự tin vào tay nghề của mình.

“Trừ đậu rang thì ta sắp tới dự định làm thêm món mới.” Lục Nghiên nói, nàng cảm thấy sốt cả chưa sẽ khiến người nước ngoài thích hơn.

Nghe vậy, Kim lập tức nói: “Nếu có món mới, Lục, dựa vào giao tình của chúng ta, ngươi phải nói cho ta biết đầu tiên.” Hắn thấy được rất nhiều tiền từ trên người Lục Nghiên.

“Đương nhiên, Kim, từ trước đến nay ngươi đã giúp ta rất nhiều, ngươi là bằng hữu tốt nhất của ta.” Lục Nghiên mỉm cười.

Trong lòng Kim có chút cảm động, cảm thấy ánh mắt của mình đã đúng.

Từ đầu hần đã biết, thương phẩm của nhà máy Lục Nghiên nhất định sẽ được hoan nghênh cực kỳ.

Gác điện thoại, Lục Nghiên ngửa đầu hóp một ít rượu nho, sau đó mới lộ ra một tia cười vui sướng. Nàng biết đây chỉ mới là bắt đầu mà thôi. Nàng không thể chờ đợi thêm những người hạnh phúc với thức ăn của mình nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 78

Tỉnh dậy sau một đêm, Lục Nghiên cảm thấy có chút đau đầu. Tối qua nàng uống một ít rượu vang, hình như... cũng không phải chỉ một ít. Lúc ngồi dậy, nàng mới phát hiện ra trong tay mình cầm đầu dây điện thoại kéo từ chiếc điện thoại bàn ở đầu giường.

Lục Nghiên: "..."

Ký ức đêm qua lập tức chạy một lượt vào đầu nàng, Lục Nghiên rên rỉ, thờ nhẹ một cái, gác tay lên trán. Người tối qua gọi điện cho Cố Tứ Gia, quần quýt lấy hần là ai vậy? Hần ôn nhu nói trời không còn sớm, dỗ nàng đi ngủ, Lục Nghiên liền bĩu môi hỏi: “Chàng có yêu ta hay không?”

Cố Tứ Gia: "..."

Lục Nghiên che mặt, người nói những lời đó sao có thể là nàng cơ chứ? Nàng cự tuyệt thừa nhận ký ức này!

“Cộc cộc cộc.”

“Tiểu thư?” Xuân Hạnh gõ cửa, Lục Nghiên kêu các nàng đi vào. Vừa vào đến nơi, Xuân Hạnh các nàng đã thấy bình rượu vang trên bàn.

Xuân Hạnh vừa dọn dẹp, vừa nói: “Hôm qua tiểu thư uống rượu?”

Lục Nghiên day day thái dương, nói: “Có uống một ít.”

Xuân Hạnh thấy chỉ còn một ít rượu dính đáy bình cũng im lặng không nói.

Sau khi rửa mặt súc miệng xong, tinh thần Lục Nghiên cũng tốt hơn, Liễu Ngu nói lịch trình cho nàng, buổi chiều có hẹn với mấy doanh nhân.

Lục Nghiên nghĩ tới một chuyện, nói: “Liễu Ngu, người và Sử Phương đi thăm dò thử Mã Khắc là ai. Có thể nhận được tin tức từ nước Y nhanh như vậy, hẳn chắc chắn không chỉ là thương nhân nho nhỏ. Có khi sẽ đem đến kinh hi ngoài ý muốn cũng không chừng.”

Buổi chiều đến chỗ hẹn, thấy Lục Nghiên, những doanh nhân đó đều có chút kinh ngạc, có người nhìn không được hỏi tuổi tác của nàng, nhìn vẫn còn rất nhỏ. Đến khi biết Lục Nghiên mới chỉ mười chín, mọi người đưa mắt nhìn nhau—— Thật sự chỉ là một tiểu cô nương.

Đối mặt với những ánh mắt hoài nghi của người khác, Lục Nghiên cười cười. Nàng nhìn một lượt, ngữ khí hài hước nói: “Các vị, không phải muốn cùng ta bàn chuyện làm ăn ở đường cái chứ?”

Mọi người giật mình, vội vàng dẫn nàng đến nhà hàng.

Quả thật, bề ngoài Lục Nghiên rất dễ lừa người ta. Nhìn nàng một cô nương mỹ lệ vô song, tuổi tác lại còn nhỏ, giống như nụ hoa chớm nở, cần được che chở trong lòng bàn tay, làm sao có thể làm ăn?

Nghĩ vậy, ánh mắt ai nấy nhìn Lục Nghiên không tránh khỏi mang theo vài phần khinh thường. Tiểu cô nương trẻ tuổi có kiến thức gì? Sợ là bọn họ hù một cái liền bị dọa đứng hình.

Có điều có một số người sau khi biết tuổi của Lục Nghiên lại càng xem trọng hơn ba phần, không dám khinh thường. Tuổi còn trẻ như vậy đã có thể vực dậy Thực Mãn Lâu đến mức như vậy, cô nương này sao lại giống tiểu bạch thỏ cho được.

Sự thật chứng minh, Lục Nghiên không phải là người dễ bị gạt. Vừa mở miệng, nàng liền đòi 7 phần lợi nhuận, còn người khác chỉ được ba. Không ai nghĩ rằng một tiểu cô nương như Lục Nghiên bộ dạng thiên chân vô tà khi trả giá lại quyết đoán như vậy, phân chia ba bảy đúng là chỉ có nàng mới dám nói.

Nhưng Lục Nghiên cũng không nhất định phải phân chia bảy ba, lời nói của nàng có vẻ nhiều nhất cũng chỉ có thể phân chia sáu bốn, ít hơn nữa thì không cần bàn tiếp.

Mấy doanh nghiệp kia cười khỏ, nói: “Lục tiểu thư, giá người đưa ra thật là ...”

Lục Nghiên chắc nịch nói: “Sáu bốn là nhượng bộ lớn nhất của ta rồi. Nếu không được, ta cũng không còn cách nào. Xem ra việc làm ăn này của chúng ta không thành rồi.”

Nàng thoáng nhìn qua thời gian, cười nói: “Chư vị cứ thương lượng với nhau, ta còn có hẹn nên đi trước vậy.”

Bọn Lục Nghiên rời đi, mọi người nhìn không được tranh luận âm i. Chủ tịch công ty suy đoán: “Vị Lục tiểu thư này rất kiên quyết hợp lý thì thành giao, còn không thì thôi, sợ là ngoại trừ chúng ta, nàng còn có đối tượng khác hợp tác.”

Nói cách khác, đối phương căn bản không sợ hãi nên mới có bộ dạng nắm chắc phần thắng như vậy.

“Nhưng nàng ta chủ vừa mới đến đây, cũng không có người quen ở thành phố H.”

Ông chủ tịch phân phó người xung quanh: “Tiểu Cao, cậu sai người theo dõi Lục tiểu thư, xem xem tiếp theo nàng gặp gỡ những ai.”

“Vâng, tiền sinh.”

Chủ tịch khẽ lắc đầu. Lục gia Đại tiểu thư này thật không dễ gạt, hẳn thấy nàng còn trẻ nên nghĩ mình có thể chiếm tiện nghi, ai ngờ đó lại là tính toán sai lầm. Đây là một tiểu cô nương mạnh mẽ, từ đây, nàng đã chiếm thế thượng phong bằng khí thế của mình, khiến những lão già như bọn họ không tránh được có chút sợ hãi.

Khó mà tin rằng, một nha đầy mới chỉ mười bảy mười tám tuổi mà lại có thể cường đại như vậy, mới gặp đã bị nàng cho một đòn phủ đầu để chiếm thế trên.

“Trường giang sóng sau xô sóng trước a...” có người nhìn không được mà cảm thán.

\*

Ra khỏi nhà hàng, Lục Nghiên đội mũ vào, liếc nhìn xung quanh, nói: “Nếu đã ra rồi, chúng ta thuận tiện đi dạo một vòng đi.”

Thành phố H nằm ở gần biển, là nơi tụ tập của người nước ngoài nên vừa ra đường đã thấy rất nhiều người da trắng tóc vàng. Hơn nữa, thành phố H tiếp nhận văn hóa bên ngoài, nên kiến trúc đều mang hơi hướng phương Tây.

Liễu Ngu bọn họ theo sau Lục Nghiên, Sử Phương hỏi: “Tiểu thư, ngài làm như vậy, không sợ bọn họ sẽ không đồng ý hợp tác sao?”

Lục Nghiên đứng trước một quầy hàng đồ gỗ, tùy tiện lấy một chuỗi ngọc châu đeo lên tay. Nghe vậy, nàng cười nói: “Những của hàng ở thành phố này không giống như ngày xưa. Hiện tại nơi đây tiếp nhận văn hóa ngoại lai nên việc làm ăn của địa phương không tốt cho lắm. Bây giờ là bọn họ thỉnh cầu ta, chứ không phải ta thỉnh cầu bọn họ. Nếu việc làm ăn này không thành, đối với ta mà nói, không có gì quan trọng.”

Thật ra Lục Nghiên còn cảm thấy, bước đi này của mình có hơi quá dài, quá sốt ruột rồi. Việc làm ăn ở Lục Thủy Thành vẫn chưa hoàn toàn ổn định, có lẽ nàng vẫn nên nghỉ ngơi lấy lại sức một thời gian rồi sẽ từ tính mở rộng kinh doanh sau.

Nhưng do bên thành phố H này liên hệ với nàng, Lục Nghiên nghĩ không nên bỏ qua cơ hội mới đến đây.

Lục Nghiên nói: "Giải quyết cho xong chuyện ở đây để còn có thể quay về kịp đón Trung thu."

Ở thành phố H có một con phố bán đồ cổ khá náo nhiệt, nhưng so với trước đây thì đã vắng vẻ đi nhiều. Những món đồ kia thật thật giả giả, có thể mua được đồ thật hay không còn phải dựa vào nhãn lực của người. Mà chơi đồ cổ cũng tương tự như đánh bạc vậy, có sức hấp dẫn khó mà diễn tả.

Lục Nghiên không có nghiên cứu với mấy thứ này, dạo một vòng xong, ngoại trừ thấy nóng nực cũng không tìm được gì vừa ý. Cuối cùng ở đầu đường nhìn thấy có chỗ bán hoa, nàng mua một chậu không biết là hoa gì, dường như là hoa trà (Camellia), lại là giống chưa từng nhìn thấy. Màu hoa vàng óng ánh lóa mắt, cánh hoa trong suốt, dưới ánh mặt trời thì lịch sự tao nhã, kiêu diễm vô cùng.

“Ta chưa từng thấy hoa trà nào giống thế này...” Lục Nghiên vuốt ve đóa hoa, những cánh hoa úp lại đan xen, to như một cái chén, những bông hoa như muốn chạm vào nhau.

Ông lão bán hoa chỉ là một người nông dân, hoa này do ông phát hiện trên núi, nhìn rất đẹp nên mang vào thành xem có thể bán đi kiếm ít tiền hay không.

Trả tiền xong, Lục Nghiên ôm chậu hoa trong lòng, nghĩ muốn đổi một cái chậu khác cho đẹp thì nhìn thấy một thanh niên cầm bát lỏi kéo hai người ngoại quốc mua, cuối cùng do có vẻ không vừa ý nên hai người kia rời đi.

Có lão nhân bên cạnh nhìn không được lắc đầu, thở dài: “Nước mất nhà tan, vật quý hiếm như vậy cũng bị lấy cắp, đem bán cho người nước ngoài.”

Nghe được lời này, Lục Nghiên đâm chiêu.

“Vị tiểu thư này, không biết người có hứng thú với đồ cổ hay không? Đồ của ta đều là hàng thật, người có muốn xem thử một chút?”

Không bán được hàng, thanh niên kia nhanh chóng ngồi xuống đất, nhìn thấy Lục Nghiên liền lên tiếng mời chào.

Liễu Ngu bước lên chắn trước mặt Lục Nghiên, cau mày nói: “Người là ai, muốn làm gì vậy hả?”

Người nọ nhìn Liễu Ngu có vẻ không dễ chọc nên không dám nói gì, biện giải: “Không. Ta chỉ hỏi vị tiểu thư này có hứng thú với đồ cổ không. Ta có rất nhiều đồ cổ, tuyệt đối là hàng thật.”

Liễu Ngu trợn mắt nói: “Cái gì mà đồ cổ thật. Chỗ này của các người hỏi một trăm người thì một trăm người đều nói hàng của họ là thật.”

Người nọ nóng nảy nói: “Đồ của ta mới là thật, hàng thật đó.”

Thấy hẳn khẳng định như vậy, Lục Nghiên có chút hứng thú hỏi: “Người làm sao khẳng định hàng của người là chính phẩm?”

Người nọ liếc mắt nhìn chung quanh, nói: “Thúc gia gia của ta ngày xưa là người ở trong cung. Lúc chế độ sụp đổ, thúc gia gia ta thu vét không ít thứ tốt. Cho nên, ta



dám cam đoan, những thứ trên tay ta đều là đồ thật.”

Nghe vậy, Liễu Ngu nói với Lục Nghiên: “Tiểu thư, ngài đừng nghe hắn nói. Những người ở phố đồ cổ này đều nói như vậy hết. Vì muốn bán hàng mà cái quỷ gì cũng có thể nói được.”

Nghe Liễu Ngu nói vậy, người nọ cảm thấy mất hứng, lầm bầm: “Tin hay không tùy các ngươi. Các ngươi không mua, ta cũng không phải không bán được. Tên nước ngoài ban nãy còn nói sẽ cho người đến xem, ta thấy hắn có vẻ rất hứng thú.”

Lục Nghiên khẽ động, nở nụ cười nhẹ nhàng nhìn hắn, nói: “Không biết tiểu ca tên gì. Ngươi có thể mang ta đi xem mấy thứ đồ của ngươi không. Nếu đúng là hàng thật, ta sẽ cân nhắc.”

Hai mắt hắn sáng lên, vội nói: “Tên ta là Lục Từ Hi, không biết tiểu thư họ gì...”

Lục Nghiên cười, nói: “Ta à... Thật là trùng hợp, cùng ngươi là người một nhà. Ta cũng họ Lục.”

Lục Từ Hi kêu một tiếng: “Lục tiểu thư.”

Lục Nghiên đi theo hắn đến một chỗ, Lục Từ Hi liếc mắt nhìn bốn phía, mở một cái bao bố màu xám ra. Bên trong là một ít đồ sứ, động tác của hắn có chút thô lỗ nên những món đồ kia kêu vang loảng xoảng, chỉ còn một cái bát, còn lại đều vỡ nát.

Thấy thế, thần sắc Lục Từ Hi có chút xấu hổ. Hắn nhanh tay lnhặt mấy thứ đồ sứ đã vỡ ra vứt một bên, nói: “Ta cam đoan đây đều là hàng chính phẩm.” Hắn không phải nhân viên đồ cổ chuyên nghiệp nên chỉ biết nói có một câu như vậy.

Bộ dáng của hắn thật sự không đáng tin, giống như một tên lừa đảo vậy. Ánh mắt của bọn Liễu Ngu mang theo vài phần hoài nghi.

Lục Nghiên nhìn hắn hơi cau mày, ánh mắt dừng trên những mảnh chén bát sứ bị vứt đi. Chén bát kia tuy đã nát nhưng nhìn vẫn rất đẹp, bên trên vẽ những ca vũ trong cung thất phần mỹ lệ.

Lục Nghiên nhìn vào bao bố của hắn, thấy đồ sứ bên trong đều vô cùng tinh mỹ, cho dù màu sắc không hề tươi sáng nhưng khó mà che đi sự đẹp đẽ của nó.

Lục Nghiên không am hiểu đồ cổ nhưng nàng có thể nhìn ra những món đồ sứ này đều là tinh phẩm hiếm có. Nàng sống trong cung nhiều năm như vậy, ít nhất thì nhãn lực về mấy thứ này vẫn phải có.

“Mấy thứ này giá hao nhiêu? Ta lấy hết.” Đã biết đây đều là hàng tinh phẩm nên Lục Nghiên không hề do dự.

Vượt qua sự tưởng tượng của nàng, những món đồ này giá khá thấp, nàng dùng một số tiền rất ít đã có thể mua hết.

Loạn thế hoàng kim, thịnh thế đồ cổ! (\*)

Lục Nghiên nghĩ đến câu này. Nếu đang trong thời đại thái bình thịnh thế thì những món đồ này sao có thể có giá này?

Hoàn thành việc làm ăn, Lục Từ Hi thoát nhìn rất hưng phấn. Hắn chà chà tay nhìn thoáng qua Lục Nghiên, hỏi: “Lục tiểu thư, ngươi đối với những thứ này thực có hứng thú sao?”

Lục Nghiên nhìn hắn, nói: “Ta đúng là thích mấy thứ này. Chẳng lẽ Lục tiên sinh còn có nữa hay sao?”

Lục Từ Hi cười hắc hắc, nói: “Nếu Lục tiểu thư thích, ta đúng là còn một ít ở nhà. Ta đã nói với ngươi rồi, bọn nước ngoài kia rất thích, bán cho bọn họ còn có thể lừa gạt chút đỉnh. Bất quá, ta không thích bọn họ nên những món lấy ra đều không phải tốt nhất. Nếu có thể, những món đó ta cũng không muốn bán cho bọn chúng.”

Hắn nói như vậy, Lục Nghiên ngược lại xem trọng, không nghĩ rằng hắn lại là người hiểu lí lẽ như vậy.

Lục Từ Hi liếc nhìn bốn phía, nói với Lục Nghiên một địa chỉ: “Lục tiểu thư nếu cảm thấy hứng thú, có thể đến địa chỉ này tìm ta.”

Lục Nghiên gật đầu, nói: “Ta sẽ đi tìm Lục tiên sinh.”

Lục Từ Hi cười, vịn vẹo thân mình đi vào một ngõ nhỏ, rất nhanh đã không còn thấy tăm hơi.

Bọn người Lục Nghiên rời đi không bao lâu thì có mấy người nước T đến. Một người trong đó chính là vị bị Lục Từ Hi lôi kéo ban nãy.

Đáng tiếc, Lục Từ Hi đã rời đi từ lâu, bọn họ tìm nửa ngày cũng không thấy người.

“Đức Nhĩ tiên sinh, ta chắc chắn, thứ đồ người nọ cầm là đồ cổ của Z Quốc, tuyệt đối là chính phẩm.”

“Người nọ đâu?”

“Này... Đức Nhĩ tiên sinh, ta cũng không biết người đi đã đâu rồi. Có thể là đã rời đi.”

Sự tình phát sinh sau đó, Lục Nghiên không biết gì. Nàng chỉ cảm thấy những món đồ tinh mỹ như vậy không nên rơi vào tay người ngoại quốc. Ngay cả khi nó đã bị vỡ ra từng mảnh cũng phải nằm trong tay người nước Z bọn họ.

(\*) Loạn thế hoàng kim, thịnh thế đồ cổ: thời đại loạn lạc thì giữ vàng, lúc thái bình thịnh thế thì chơi đồ cổ

## Chương 79

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"...Họa tiết sống động xinh đẹp, độ dày vừa phải..."

Lão tiên sinh vừa cầm kính lúp xem xét tỉ mỉ bộ chén sứ lập tức kích động không thôi, ngay cả chòm râu bạc cũng run rẩy thôi. Ông hưng phấn nói: "Tuyệt đối không sai. Đây là triều vật ngàn năm về trước. Khó có thể tin được bộ chén này được bảo tồn hoàn mỹ, phẩm chất còn nguyên vẹn không hề tì vết. Thế gian hiếm thấy a."

Nghe vậy, Lục Nghiên khẽ gật đầu. Mặc dù nàng biết đây là đồ cổ nhưng không rõ cụ thể là niên đại nào. Quả nhiên cần phải giao cho người chuyên nghiệp làm chuyện này.

"Lục tiểu thư, xin hỏi những thứ này từ đâu ra?" Lão tiên sinh hỏi lại.

Lục Nghiên do dự một chút, đem sự tình của Lục Tử Hi nói ra.

Nghe vậy, lão tiên sinh trầm mặc, rồi thở dài một hơi. Ông đưa tay vuốt ve những cái chén kia, động tác vô cùng nhẹ nhàng, giống như vuốt ve người thương vậy.

"Đất nước hiện tại loạn lạc, những quốc bảo này sợ là còn không bằng một cái bánh mì hay một chén cơm..."

Ngay cả sinh mạng của bản thân còn không thể đảm bảo thì ai có thể có tâm tư nghiên cứu những thứ này? Mấy thứ bảo bối vô giá thời thịnh thế giờ đây lại long đong trôi dạt khắp nơi. Cho dù bán đi cũng chưa chắc đã có người muốn mua.

Lão tiên sinh đau lòng nói: "Bọn người nước ngoài kia rất thích mấy thứ này, không biết có bao nhiêu người đã vụng trộm đem những món bảo bối giống như vậy bán cho bọn chúng. Người ngoại quốc biết đây là thứ quý hiếm nhưng chúng ta lại không biết trân trọng. Mấy món này đều là quốc bảo mấy ngàn năm của nước Z chúng ta, mất đi một cái thì trên đời cũng liền ít đi một món."

Đối với một người dùng hơn nửa cuộc đời nghiên cứu về đồ cổ như lão mà nói, đồ cổ chính là mệnh của ông. Ông không quản được người khác nhưng cũng không thể không đau lòng.

Ông có thể trách ai bây giờ?

Tiền lão tiên sinh đi rồi, Lục Nghiên còn đưa cho ông cái chén sứ mà ông vô cùng yêu thích. Lão gia tử thật lòng muốn cự tuyệt nhưng Lục Nghiên nói: "Mấy thứ này nằm trong tay ta cũng chỉ là viên minh châu bị biến thành hàng tằm thường, chỉ có nắm tay ta ngay mới có thể phát huy hết giá trị bản thân. Tục ngữ có câu thiên kim khó mua lòng người tốt. Chỉ cần ngài thích mới là điều quan trọng nhất."

Nghe vậy, lão tiên sinh mới nhận lấy.

Nói về những thứ này, đúng là nếu thiên hạ thái bình, đích xác đáng giá, nhưng bây giờ chẳng khác gì đồ sứ bình thường. Khó mà tin được chỉ cần mười mấy đồng đại dương đã có thể đem về một đồng đồ cổ, giá thấp đến mức không chấp nhận được. Nó chỉ cao hơn đồ sứ bình thường một chút mà thôi!

Liễu Ngụ nhìn đồ cổ đầy phòng, hỏi: "Tiểu thư, mấy thứ này giải quyết thế nào?"

Lục Nghiên nói: "Khi nào quay về thì đem theo."

Nàng chỉ có thể mua được một số ít mà thôi. Trên toàn bộ Z Quốc không biết có bao nhiêu người lên lút đem những món quốc bảo bán cho mấy tên nước ngoài kia.

Quốc bảo lênh đênh trời dath thật sự khiến người ta phải thở dài xót xa.

Ngoại trừ việc này, đám doanh nhân kia vẫn chưa hề liên lạc với Lục Nghiên, Lục Nghiên cũng không nóng vội. Việc làm ăn này thành hay không, đối với nàng mà nói không hề quan trọng, không cần phải gấp gáp hạ thấp thân phận của mình.

Nhà máy bên phía Lục Thủy Thành làm ăn cũng khá ổn, hơn nữa vận may đang đến, mấy đơn hàng liên tục dồn dập. Lục Nghiên cảm thấy việc mình đăng báo quảng cáo đích xác rất có hiệu quả.

Trong khoảng thời gian này, Lục Nghiên pha trà nấu ăn thập phần an nhàn. Hoàn cảnh xung quanh nhà rất tốt, hàng xóm lại thân thiết, Mã Khắc thường xuyên ghé nhà trò chuyện ăn uống.

Công tước nước D là người có tài sản trải rộng toàn thế giới, việc làm ăn rất lớn. Thân phận của Mã Khắc so với tường tượng của Lục Nghiên còn kinh khủng hơn.

Nước D theo chế độ quân chủ lập hiến, và Mã Khắc là một quý tộc rất có tiếng nói.

"D Quốc sao..." Trong lòng Lục Nghiên động dậy. Thật là trùng hợp, bọn họ đang buồn rầu không biết làm cách nào để thương lượng với nước D bên kia.

Lý Chí một lòng muốn về nước nhưng nước D lại không có ý định buông tay một người như thế. Vạn bất đắc dĩ chỉ có thể vụng trộm dẫn độ hẩn về nước. Có điều

muốn lên được máy bay cũng không phải việc dễ dàng, phải tính toán cẩn thận.

Lấy lại tinh thần, Lục Nghiên khe khẽ thở dài, xem ra nàng phải kéo gần mối quan hệ giữa mình và vị Mã Khắc tiên sinh này thật tốt.

Cuối thu, quế hoa (\*) vàng rực rỡ lấp ló sau những phiến lá xanh trên cành. Mùi thơm của chúng xông vào mũi, nồng đến mức cách xa mười dặm cũng có thể ngửi thấy.

Chỗ ở của bọn Lục Nghiên hiện tại trong vườn có một gốc hoa quế không nhỏ, hôm trước chỉ mới là những nụ hoa vậy mà qua một đêm liền bung nở hết, vàng một góc sân, hương thơm ngào ngạt.

Được sự đồng ý của chủ nhà, Lục Nghiên cùng bọn Xuân Hạnh hái hết những đóa hoa quế xuống. Những bông hoa này rất nhỏ nhưng mùi thơm lại rất nồng.

Hoa quế sau khi bỏ đài hoa đi thì chỉ còn lại những đóa nhỏ xiu xinh xắn. Hoa xử lý sạch sẽ xong thì đem đi phơi khô, dùng làm mật quế hoa.

Cứ một lớp hoa lại một lớp đường cho vào lọ thủy tinh. Mật quế hoa sau khi ngâm với đường biến thành một màu vàng kim đẹp mê người. Đường và hoa quế hòa với nhau, chỉ nhìn thôi đã cảm thấy ngọt.

Lục Nghiên ngâm đường với quế hoa là vì quế hoa có vị hơi đắng, sau khi ngâm với đường sẽ không còn vị đắng đó nữa mà đường còn có thể khiến mùi thơm của quế hoa bật lên, khiến người khác phải mê mẩn.

Mật quế hoa dùng để làm ra món quế hoa cao. Món này mỗi người đều có cách chế biến khác nhau, điều này cũng khiến cho hương vị của nó khác biệt rất nhiều. Điểm giống nhau duy nhất chính là bên trong phải có mùi hoa quế.

Lục Nghiên làm quế hoa cao đương nhiên không giống người khác, cách làm của nàng khiến miếng bánh chia ra hai màu vàng trắng rõ ràng. Phần trắng thì trắng như ngọc, phần vàng lại trong suốt lóng lánh, có thể nhìn thấy những đóa quế hoa bên trong, thật giống như tuyệt tác nghệ thuật, khiến người ta luyến tiếc ăn vào miệng.

Hương vị món quế hoa cao này chắc chắn rất ngon, bánh mà nhìn như châu báu. Cắn một cái, mùi hương của hoa quế nhất thời lan tỏa khắp miệng. Ăn hết một miếng, tựa hồ cả người đều trở nên thơm, mùi hoa trong miệng thật lâu không bay mất.

Kiếp trước ở trong cung, quế hoa cao nàng làm được rất nhiều người yêu thích. Lúc ngắm trăng mà ăn một miếng vào thì không còn gì có thể sánh bằng.

Quế hoa cao ngay ngắn nằm trong đĩa, nhìn vô cùng đẹp mắt. Lục Nghiên phân phó Sứ Phương: “Đem phần điểm tâm này đưa đến cho Mã Khắc tiên sinh. Ta nghĩ hẳn sẽ rất thích.”

Sứ Phương đáp lại đi ra, Liễu Ngu từ bên ngoài vội vàng chạy đến, có chút cao hứng nói: “Tiểu thư, Hà thượng nhân tiên sinh muốn ngài đến chỗ của hắn một chuyến.”

Lục Nghiên hơi nhướn mày, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, trong mắt như có vẻ miễn cưỡng.

“Đem theo một phần quế hoa cao này. Lần đầu đến nhà người khác làm khách cũng không thể đi tay không.”

Xuân Hạnh khẽ nhủ mảy, nói: “Sáng sớm hôm nay lúc ta và Hòa Hương đi mua thức ăn nghe mọi người thảo luận rằng hiện tại ở thành phố H xuất hiện một loại quái bệnh. Người nhiễm bệnh toàn thân sẽ thối rữa, khả năng truyền nhiễm rất cao, không có thuốc chữa trị. Bên ngoài đang vô cùng rối ren.”

Nàng nghiêm túc nhìn Lục Nghiên, nói tiếp: “Tiểu thư, chúng ta có bên quay về sớm một chút hay không?”

Lục Nghiên gật đầu nói: “Nếu như có thể ký được hợp đồng này thì chúng ta sẽ lập tức quay về.”

\*

Hà gia là một căn dương lâu hai tầng, trong phòng khách trang trí một chiếc sofa đệm mềm màu hồng, trên bàn đặt một lọ hoa cắm hai nhánh bách hợp, nhìn thật phần mang màu sắc tây dương.

Hà tiên sinh ký tên mình lên bản hợp đồng rồi rút một hơi thuốc, nói: “Lục tiểu thư quen biết Duy Ân tiên sinh?”

Đôi mắt Lục Nghiên lóe lên, suy nghĩ một chút mới nhớ ra là ai, ký tên mình lên xong, cười nói: “Chắc người Hà tiên sinh nhắc đến là Mã Khắc. Ta đúng là có quen hắn, hắn ở cạnh bên nhà của ta.”

Nàng nghĩ, Hà Chi thống khoái ký hợp đồng này với nàng, khả năng rất lớn là có liên quan đến Mã Khắc.

Mã Khắc là một người rất có uy vọng ở thành phố H, thân phận không hề thấp. Hắn lại là một doanh nhân thành công, nếu hợp tác với hắn cũng có nghĩa là lợi nhuận rất lớn.

“... Hà tiên sinh, hợp tác vui vẻ.” Lục Nghiên đứng lên, đưa tay ra với Hà Chi.

Hợp đồng đã ký, nghĩa là việc hợp tác của bọn họ đã thành. Sau này, bên phía mấy doanh nhân này sẽ xây dựng nhà máy, cách chế biến là do Lục gia đưa ra, lợi nhuận chỉ sáu bốn, Lục gia chiếm sáu phần.

Hà Chi mỉm cười, đứng lên nói: “Hợp tác vui vẻ.”

Lục Nghiên biến sắc, nhìn thấy cổ tay hắn có chút phồng lên, còn đang nghi ngờ đã thấy nam nhân trước mặt đột nhiên ngã xuống đất.

"Hà tiên sinh!"

Lục Nghiên kinh hãi, vội vàng đỡ lấy hân. Lúc này nàng mới ohát hiện chỗ phồng trên cổ tay hân có vẻ còn thối rữa.

"... Nghe nói gần đây thành phố H lưu truyền một loại quái bệnh. Người nhiễm bệnh toàn thân sẽ thối rữa, khả năng truyền nhiễm rất cao..."

Lục Nghiên đột nhiên nhớ tới lời nói củ Xuân Hạng trước khi ra khỏi nhà, trong lòng ần ần có loại dự cảm bất thường.

"Quản gia, nhanh đi kêu bác sĩ!"

Người ở Hà gia nhìn thấy lão gia mình ngã xuống, cả đám trở nên hoảng loạn. Hoa di nương nắm lấy tay Hà Chi mở miệng gọi người.

Vợ cả của Hà Chi đã sớm qua đời, nội trạch Hà gia hiện nay chỉ có một mình hân là chủ cùng nàng ta và một vị di nương họ Tô. Hà gia toàn bộ do một mình Hà Chi chống đỡ, nếu hân xảy ra chuyện gì, chỉ sợ Hà gia cũng xong đời.

Điều này, Lục Nghiên hiểu rõ, người ở Hà gia cũng rõ. Cho nên khi Hà Chi ngã xuống, người Hà gia từng người một chạy đôn chạy đáo vây quanh phòng, không khí vô cùng lo lắng.

Bác sĩ rất nhanh đã đến, nhưng khi vừa nhìn thấy bọc mủ trên tay hân, thần sắc ông đại biến, nói: "Viêm loét?!"

Nói xong, hân thu dọn đồ đạc rời đi, nửa phần cũng không muốn lưu lại chỗ này.

Lục Nghiên nhìn vào "viêm loét" và mấy người luống cuống ở Hà gia. Nàng hít một hơi thật sâu, đi đến mượn điện thoại của Hà gia điện về Lục Thủy Thành.

Nàng nhớ Xuân Hạng nói, bệnh này không có thuốc chữa!

(\*) Quế hoa này t search từ tiếng Trung ra tên khác là Chi Mộc Tê.



Mật quế hoa



Quế hoa cao phiên bản Lục Nghiên



Mọi người đoán xem, Lục Nghiên chúng ta sẽ ra sao

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 80

Hiện tại tiết trời rất tốt, mặt trời không quá chói chang. Lục lão gia cùng Lục phu nhân đi ra ngoài dạo phố.

Tòa nhà của Lục gia được xây dựng theo lối kiến trúc xưa, năm bước một lầu, mười bước một các, được truyền thừa đã mấy trăm năm nhìn rất xa hoa và khí thế, từ cửa đến đại sảnh cũng phải đi một khoảng khá xa.

Lục Thực nghe tin có điện thoại của Lục Nghiên từ thành phố H nên có chút vui mừng, thả lỏng cổ áo sơ mi, đặt mông ngồi lên sofa. Hắn mới đi cười ngửa về, chạy từ cửa vào đến đây còn thở hổn hển.

"A lô, tỷ." Hắn gọi một tiếng.

Đầu dây bên kia trầm mặc một lúc lâu mới nghe tiếng Lục Nghiên nói: "A Thực à, phụ thân mẫu thân đâu?"

Lục Thực cười nói: "Bọn họ đi dạo phố rồi. Mẫu thân nói trong thành mới mở một cửa hàng bán toàn những thứ tân thời nên lôi kéo phụ thân đi xem thử."

Từ lúc giao tất cả mọi việc của Lục gia cho Lục Nghiên, Lục lão gia trở nên vô cùng nhàn rỗi, thoải mái tự tại. Nói cho cùng, ông không phải người phù hợp với việc làm ăn, lúc trước thì dựa vào phụ thân, giờ rồi lại nhờ khuê nữ. Tuy vậy, điều đó lại làm ông rất đắc ý.

Người bên ngoài nhìn thấy Lục gia phồn thịnh trở lại thì châm chọc ông dựa vào nữ nhi, ông cũng không tức giận mà lại cảm thấy tự hào, quay về còn thoải phòng với Lục Nghiên rằng người bên ngoài khen ông có một nữ nhi tốt. Thật là dở khóc dở cười.

"Tỷ tỷ, tỷ ở thành phố H có khỏe không? Ta đoán là tỷ rất nhớ ta đúng không?" Miệng của Lục Thực thật sự rất ngọt.

"Ta cũng khỏe. Người có luyện tập trừu nghệ cho tốt với Triệu thúc bọn họ không? Ta không ở đó, người đừng có mà lấy cớ lười biếng." Lục Nghiên nói.

"Ta rất cố gắng nha." Thanh âm có chút chột dạ.

"..."

"Ta có tội, ta nhận sai." Lục Thực lập tức ngồi thẳng lưng. Cho dù Lục Nghiên nhìn không thấy nhưng hắn vẫn bày ra bộ dáng học sinh ngồi, nhìn vào rất vô tội và nhu thuận.

Lục Nghiên thở dài một tiếng, nói: “Ngươi muốn ta phải làm gì với ngươi bây giờ?”

Về mặt Lục Thực mờ mịt, không biết tại sao Lục Nghiên lại nói ra những lời như vậy, nhưng hẳn cảm nhận được Lục Nghiên có chỗ nào đó không đúng, hình như tâm tình không được tốt.

“Tỷ tỷ, có người chọc tỷ giận sao?” Hắn hỏi một cách cẩn thận. Hỏi xong, thập phần khí thế nói: “Tỷ nói cho ta nghe, ai khi dễ tỷ, ta nhất định giúp tỷ đánh hắn.”

Trong tai nghe truyền đến tiếng cười. Nghe được thanh âm này, Lục Thực nhin không được cũng cười theo.

Lục Nghiên nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt cô đơn dừng trên cành cây phong. Hiện tại là mùa thu, gốc phong bên ngoài đang đỏ rực một góc trời, đỏ đến mức muốn chọc mù mắt người ta.

Phía sau lưng Lục Nghiên, người Hà gia bởi vì đương gia ngã xuống mà cãi nhau ầm ĩ.

“Tỷ đang ở đâu vậy? Sao lại ầm ĩ như thế?” Lục Thực hỏi.

Lục Nghiên thật bình tĩnh nói: “Ta đang ở trên đường.” Nàng dừng một chút rồi nói: “Ta không ở đó, ngươi phải chiều cố phụ thân mẫu thân cho tốt. Còn có Lục Xu nữa, nàng còn nhỏ, ngươi cũng phải nhớ chăm sóc nàng. Về sau, Lục gia phải dựa vào ngươi rồi.”

Trong lòng Lục Thực dấy lên một cảm giác quái dị, hắn hỏi: “Tại sao đột nhiên tỷ lại nói như vậy?”

Lục Nghiên cười nói: “Không có gì.”

Bên kia Lục Xu biết tỷ tỷ gọi về, khoác thật nhanh một cái áo hồng nhạt nhìn như một con bướm hồng, chạy như bay vào phòng.

“Ta muốn nói chuyện với tỷ tỷ.” Thanh âm nũng nịu của nàng truyền qua điện thoại. Lục Nghiên tựa hồ có thể nhìn thấy nàng với hai má tròn trịa, một tiểu cô nương thật ham ăn nên bộ dạng béo tròn như quả bóng vậy.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ... Thành phố H có món gì ngon, tỷ nhớ phải mang về cho ta nha.”

Lục Nghiên lấy tay che mắt, cảm giác đáy mắt có chút ướt.

Nàng đáp ứng: “Được, ta nhớ rồi.”

Gác máy, Lục Nghiên ngồi ngốc trên sofa một lúc lâu. Người Hà gia rốt cuộc cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra, căn nhà vang vọng tiếng khóc thê thảm của nữ tử.

Lục Nghiên ngồi một lát thì nhắc điện thoại lên gọi cho Cố Tứ Gia.

Điện thoại trong thư phòng Cố Tứ Gia là bí mật, người bình thường không ai biết mà liên hệ, có điều Tứ Gia lại nói cho Lục Nghiên biết.

“A lô.”

Thanh âm nam nhân truyền đến mang theo cảm giác băng lãnh nhưng cũng làm cho người ta cảm thấy an tâm. Lục Nghiên đang ngồi thẳng lưng bỗng chốc trở nên mềm nhũn, nàng dựa vào sofa, nhẹ giọng nói: “Là ta.”

Bên kia im lặng một chút, sau đó thanh âm Cố Tứ Gia trở nên kinh ngạc và mừng rỡ: “Nãi nãi a?”

Giọng nói cách xa cả ngàn dặm kia mang theo vài phần ấm áp, khiến nàng cảm thấy trong lòng cũng ngọt ngào hơn.

“Sao lại điện thoại về vậy? Chuyện bên đó có thuận lợi không?”

“Ừ, cực kỳ thuận lợi. Ta đang muốn báo cho chàng nghe một tin vui, hợp đồng đã được ký rồi.”

“Chúc mừng nàng, Tứ nãi nãi. Chuyện gì vào tay nàng cũng sẽ thành công.”

Tứ nãi nãi..

Nghe được tiếng xưng hô này, Lục Nghiên hít sâu vào một hơi, cảm thấy cảm xúc không thể khống chế được. Nàng nghĩ rằng, mình sẽ không thể trở thành Tứ nãi nãi của hắn được rồi.

“Đúng rồi...” Vì che giấu cảm xúc cầu mình, Lục Nghiên đành phải chuyển sang chủ đề khác. “Ta muốn nói với chàng, có khả năng ta phải ở lại đây mấy tháng nữa. Lần trước ta có kể với chàng việc có quen một người là người nước D tên Mã Khắc đó. Hắn không phải chỉ là một doanh nhân mà còn là Công tước của D Quốc. Ta nghĩ việc của Lý Chí, hẳn có thể sẽ có biện pháp.”

“Thêm mấy tháng...” Cố Tứ Gia có chút thất vọng. “Ta cứ tưởng nàng sẽ về kịp Trung thu.”

“Thật sự xin lỗi.” Lục Nghiên dừng một chút, đột nhiên nói: “Cố Tứ An, ta đã từng nói với chàng rằng ta rất thích chàng hay chưa?”

Bên kia yên lặng một hồi, sau đó truyền đến tiếng ho nhẹ của Cố Tứ Gia, thanh âm mang theo sự dịu dàng như nước nói: “Ta cũng rất thích nàng.”

“Ừ, ta biết.”



Cúp máy, Cổ Tứ Gia nhìn điện thoại một cách kỳ quái. Hắn cảm giác dường như Lục Nghiên không giống bình thường. Khụ, đương nhiên nghe nàng nói thích mình, hẳn rất vui, nhưng trong lòng vẫn có cảm giác kì lạ.

Hồi tưởng lại những gì Lục Nghiên vừa nói, phía sau nàng hình như có người đang khóc...

Nghĩ đến đây, Cổ Tứ Gia liền trở nên căng thẳng, trong lòng dấy lên một dự cảm bất ổn.

"Trương phó quan!" Hắn gọi Trương phó quan vào, nói: "Người sai người đi điều tra xem thành phố H có phải phát sinh chuyện gì hay không."

\*

Bệnh viêm loét này, hiện tại không chỉ không có thuốc điều trị mà khả năng truyền nhiễm còn rất cao, nếu một người phát bệnh thì 90% những người xung quanh hẳn cũng sẽ bị truyền nhiễm. Toàn bộ thành phố H bởi vì căn bệnh này mà trở nên hỗn loạn.

Vì vậy, khi ở Hà gia bị phát hiện là Hà Chi nhiễm bệnh, người ở phòng tuần bộ lập tức chạy đến, cách ly toàn bộ người ở Hà gia, người ở bên trong không ai có thể ra ngoài.

Nghe tin, mọi người ở Hà gia liền cảm thấy bất an. Di nương của Hà Chi khóc như hoa lê đài vũ, la hét: "Ta không hề mắc bệnh, tại sao phải cách ly? Mau thả ta ra, ta không muốn chết ở đây."

Người phụ trách bên phòng tuần bộ đang đứng ở ngoài thương lượng với người Hà gia, bọn họ khóc la không nguyện ý chờ trong nhà, điều này làm hắn có chút mất kiên nhẫn.

"Bệnh viêm loét khả năng chết người gần như là chắc chắn. Chưa xác định được người có bị lây hay không cho nên không thể để các người rời đi."

Người Hà gia nghe được lời này, trong lòng trở nên kinh hoàng tuyệt vọng. Những di nương luôn khuôn phép xinh đẹp lại khóc như chết, nghĩ đến việc lấy tiền hối lộ. Bọn người kia lấy tiền lại không chịu thả bọn họ ra.

Trong đám người đó, người bình tĩnh xinh đẹp như Lục Nghiên lại trở nên cực kỳ gay gắt. Nàng đứng ở cửa, duy trì một khoảng cách an toàn, không xa không gần, hỏi người phụ trách: "Ta muốn biết, bệnh viêm loét này, nếu tiếp xúc qua với người bệnh thì trăm phần trăm đều sẽ bị lây hay sao?"

Người phụ trách hơi do dự, hắn thấy tuổi tác Lục Nghiên không lớn, nhìn giống như một nụ hoa, bề ngoài lại tươi đẹp động lòng nên có chút không đành lòng nói ra những lời gay gắt tuyệt vọng cho nàng.

"Cũng không phải trăm phần trăm, nhưng mười người bên cạnh thì sẽ có chín người bị lây."

Thanh âm của hắn nhỏ dần, tiểu cô nương trước mắt trắng thêm hai phần nhưng bộ dáng vẫn thật bình tĩnh.

"Như vậy, bệnh này có thể chữa khỏi hay không?" Bên ngoài khoác một chiếc khăn vàng, bên trong là một bộ sườn xám đen càng làm nổi bật vẻ quyến rũ kiều diễm của Lục Nghiên. Cả người nàng giống như một đóa hoa đẹp mọc cheo leo giữa hai vách núi đá, đẹp đến mức khiến người ta phải kinh hãi.

Người phụ trách trầm ngâm trong lòng, vị tiểu cô nương này tuổi không lớn nhưng lại trầm ổn như vậy, hẳn thật lòng nói: "Bệnh này thật ra mấy tháng trước đã xuất hiện. Người phía trên vẫn còn nghiên cứu nhưng tình hình không lạc quan lắm."

Lục Nghiên trầm mặc một chút, ánh mắt của nàng tựa hồ có chút hoảng hốt, một lúc lâu sau nàng mới nói tiếng cảm ơn: "Ta có chuyện, không biết có thể nhờ vả tiền sinh một chút hay không? Đương nhiên, ta cũng sẽ không để tiền sinh phải khó xử."

Đại khái là xuất phát từ sự thương xót với mỹ nhân mà người phụ trách mở miệng hỏi: "Chuyện gì?"

Lục Nghiên nói: "Phiền tiền sinh đến khu Bối Lan, đường Biệt Sách, chỗ đó có người của ta. Ta hi vọng, tiền sinh có thể đem chuyện của ta nói cho bọn họ hay."

Người phụ trách gật đầu, tỏ vẻ minh bạch. Hắn tiếc hận thoáng nhìn qua tiểu cô nương trước mắt. Cho dù tuổi còn nhỏ nhưng đã mang phong thái mê người, hơn nữa tính huống như vậy cũng giữ được tỉnh táo, tính cách này thật là hiếm có. Tiểu cô nương như vậy mà lại gặp phải chuyện này, đại khái sẽ rất nhanh rụng đi trong mùa thu, như những đóa hoa khác.

Tuy trong lòng Lục Nghiên vẫn rất sợ hãi nhưng cũng không đến mức suy sụp. Thở ra một hơi thật sâu, nàng nhìn mọi người của Hà gia đang khóc sụt sùi, biết bọn họ không ai có tâm trạng tiếp đón mình nên tự đi tìm người hầu đưa nàng đến phòng của khách, tìm lấy một gian phòng có thể trọ lại.

Giờ đây việc nàng có thể làm chính là mặc cho số phận. Tuy nói trốn được một cái mạng nhưng Lục Nghiên không nghĩ rằng, kiếp này của nàng lại ngắn như vậy.

*Dành cho những người nói tại sao ta lại để xưng hô ta-người đơn giản vì truyện này không phải truyện hiện đại, nó là cận đại, pha lẫn giữ cổ đại và một chút hiện đại. Mà cổ đại chả ai xưng em hay anh hay chị hết, thậm chí thời cận đại ta coi khá nhiều bộ cũng chả ai xưng như vậy chỉ xưng ta-người-tự vậy nên ta sẽ để như vậy.*

*Còn việc load truyện bị thiếu thì ta cũng bó tay vì hiện tại ko còn chế độ riêng tư nữa, máy chap ần đó ta đã public hết rồi, nếu không thấy là do wattpad lỗi rồi, ko phải do ta đâu* □□

*Dạo này up truyện thất thường thành ra lượng xem giảm hẳn, trong dòng mỹ thực ta bị bật ra mắt tích luôn* □□

*Mọi người thích truyện thì comment nhiều và tặng sao cho ta có động lực ra nhanh nha. Comment nào ta cũng đọc hết đó* ♥♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 81

Mưa mùa thu rất lạnh, từ nửa đêm đã bắt đầu đổ mưa tí tách, đến giờ tuy đã nhỏ hơn nhưng vẫn chưa hết. Tối qua lúc ngủ, Lục Nghiên không đóng cửa sổ. Cửa sổ bị gió thổi đập cách cách cả đêm, ngoài trời gió lớn thổi vào làm ướt một khoảng lớn.

Lục Nghiên rúc trong chăn, cảm thấy vô cùng lười biếng, không muốn rời giường nên dựa đầu vào thành giường mà lẳng lặng nhìn ra bên ngoài cửa sổ, trong đầu cũng không suy nghĩ gì, chỉ là một mảnh trống rỗng.

Hai cánh cửa sổ gần như trong suốt, có thể lờ mờ nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài. Lục Nghiên tự dừng nghĩ đến việc, nếu có thể đổi thành cửa làm bằng thủy tinh, nhất định có thể nhìn rõ ràng hơn, chắc hẳn rất đẹp.

Trong phòng rơi vào im lặng nhưng bên ngoài lại truyền đến những tiếng khóc trầm thấp.

Hà Chi nạp không ít di nương. Hai vị di nương đang khóc suốt mướt mới được hấn nạp về, có người không lớn tuổi hơn Lục Nghiên bao nhiêu, vẫn là đoá hoa yêu kiều. Tuổi nhỏ như vậy lại có khả năng sẽ chết, không ai mà không muốn khóc.

Các nàng đã khóc từ hôm qua, sau một giấc ngủ dậy lại tiếp tục khóc, Lục Nghiên nhìn không được suy nghĩ các nàng lấy đâu ra nhiều nước mắt đến vậy. Quả là giống như làm ra từ nước.

Nằm ngây ngốc trên giường nửa ngày, bụng kêu vang, Lục Nghiên mới xốc lại tinh thần mà phát hiện bụng đang trống rỗng.

Hiện tại ở Hà gia sợ rằng không còn tình lực tiếp đón vị khách như mình...

Trong lòng Lục Nghiên suy nghĩ rồi vén chăn đứng lên.

Gió lạnh từ bên ngoài thổi vào, lạnh đến mức da gà trên người nàng phải nổi lên hết. Hai chân Lục Nghiên trống trơn đạp lên mặt đất, chạy đến bên cửa sổ đóng lại. Đôi chân trắng nõn nà như ngọc đi trên sàn lạnh đến thấy xương.

Lục Nghiên không đem theo quần áo nên chỉ có thể mặc lại đồ cũ -- một bộ sườn xám đen khoác bên ngoài là một chiếc áo choàng màu vàng, chân mang giày cao gót.

Bộ đồ này của nàng đẹp vô cùng, sườn xám được làm rất tinh xảo, phô ra được vóc dáng mê người của nàng cùng vẻ thướt tha quyến rũ. Có điều đôi giày cao gót làm nàng cảm thấy có chút không tự nhiên.

Lục Nghiên ôm chân xoa nhẹ một lát, coi như không thoải mái cũng có thể chịu đựng được một chút.

Lúc nàng đi xuống, phòng khách căn bản không có ai, chỉ nghe thấy tiếng khóc bi thảm từ trên lầu truyền đến. Người hầu trong nhà chạy tới hỏi: “Lục tiểu thư có việc gì không?”

Lục Nghiên xoay vòng tay một chút, nói: “Có gì ăn hay không?”

Vòng tay bạch ngọc dùng dây tơ hồng kết lại với nhau, mỗi hạt ngọc đều được mài vô cùng mịn màng, đều tăm tắp. Chất ngọc nhẵn nhụi làm nổi bật cô tay tinh tế và những ngón tay thon dài của nàng.

Vòng tay này vừa nhìn qua là biết giá trị rất xa xỉ.

Ánh mắt nô tì tên Tiểu Cúc chạm vào chiếc vòng rồi cũng không dám nhìn lại. Vị Lục tiểu thư này là người hợp tác với lão gia, tuổi tác còn nhỏ hơn con gái út của ông mà lại mang một thân phận quý, khí thế vô cùng.

Tiểu Cúc đến phòng bếp, lấy cho nàng hai cái bánh mì, một phần ốp la và một cốc sữa. Nàng có chút ngượng ngùng nói: “Tam thiếu gia của chúng ta là du học sinh cho nên có thói quen ăn cơm Tây. Không biết Lục tiểu thư có ăn được không?”

Lục Nghiên gật đầu nói: “Cảm ơn.”

Lúc Lục Nghiên đang ăn sáng thì có một thanh niên mặc một bộ tây trang màu trắng đi từ trên lầu xuống, bộ dáng tác phong nhanh nhẹn.

“Tam thiếu gia.” Tiểu Cúc gọi một tiếng.

Tam thiếu gia nhìn thấy Lục Nghiên ngồi trong phòng khách, cước bộ hơi khựng lại, sau đó phân phó Tiểu Cúc: “Người kêu vú Chu nấu cháo tổ yến rồi bưng lên cho Tam đi nương đi.”

Nghe vậy, Tiểu Cúc lộ ra vẻ mặt khó xử.

Tam thiếu gia nhướng mày, hỏi: “Có chuyện gì không ổn sao?”

Tiểu Cúc đáp: “Tam thiếu gia, ngài cũng biết hiện tại xảy ra tình huống gì. Trong nhà bếp đều đã nghỉ việc gần hết. Vú Chu nấu cháo cũng phải tay không chịu làm.”



Tam thiếu gia: “Vậy sao.”

Hiện tại ai nấy đều cảm thấy bất an. Tất cả mọi người đang bị khóa trong cái nhà này, không được đi ra bên ngoài, ai cũng lo sợ mình sẽ bị lây nhiễm cái thứ bệnh viêm loét kia mà nhốt mình trong phòng không dám bước ra. Người trong nhà bếp cũng là người, bọn họ cũng biết sẽ chết.

Lục Nghiên ăn sáng xong, nói một tiếng cảm ơn với Tiểu Cúc rồi bước lên lầu.

Tam thiếu gia nhìn chăm chú vào bóng dáng của nàng, ánh mắt lóe lên.

Đến trưa, bọn Xuân Hạnh nhận được tin liền chạy đến. Xuân Hạnh và Hòa Hương hốc mắt đỏ lên, bộ dáng có vẻ khóc đã rất lâu.

“Tiểu thư...” Mới kêu một tiếng mà Hòa Hương đã bắt đầu khóc to, nàng hỏi: “Làm sao đây tiểu thư.”

Thần sắc Lục Nghiên có chút tái nhợt, cầm dù đứng dưới mưa, nhìn vẫn rất bình tĩnh.

"Chuyện này, các người đừng nói cho ai biết. Ta không muốn mọi người lo lắng." Thanh âm Lục Nghiên trầm trầm, dưới bàn tay cầm dù có thể nhìn thấy mạch máu nổi xanh.

"Nhưng mà..."

"Không có nhưng nhị!" Lục Nghiên vén lọn tóc rối bên tai, nói: “Nói cho mọi người biết, ngoại trừ lo lắng ra cũng không có tác dụng gì, các người cứ nghe lời ta. Nếu ai truyền tin tức ra ngoài, vậy thì đừng tiếp tục theo ta nữa.”

Nghe vậy, bọn Xuân Hạnh cũng chỉ có thể đáp ứng. Liễu Ngu nhìn nàng, trong lòng cảm thấy run sợ.

Lục tiểu thư nhìn vẫn khuôn phép xinh đẹp, ưu nhã mê người, một chút cũng không thấy chật vật. Trong khung cảnh đen tối ảm đạm như ở đây, nàng giống một đóa hoa diễm lệ xuất hiện trong bóng đêm, đẹp đến mức khiến người ta kinh hoàng.

Giống như ánh trăng vậy, lúc tỏa ra vàng sáng đẹp nhất lại đột nhiên biến mất.

Xuân Hạnh đem va li đưa qua, nói: “Ta đã thu thập cho ngài ít đồ, quần áo giày dép, còn có tiền nữa. Không biết ngài cần thứ gì.”

“Tiểu thư...” Xuân Hạnh và Hòa Hương nước mắt như mưa nhìn nàng.

Lục Nghiên cười an ủi bọn họ: “Đừng quá lo lắng, ta cũng không phải chắc chắn sẽ bị lây. Với lại ta đã hỏi qua, bệnh này đang được bên trên nghiên cứu, nói không chừng rất nhanh sẽ có cách trị khỏi.”

Bọn Xuân Hạnh gật đầu, trong lòng cũng không cảm thấy được an ủi.

Quay vào nhà, Lục Nghiên đặt dù vào góc, những giọt mưa trên đó lập tức chảy ra, tạo một vũng nước.

Một nam nhân trung niên đứng ở cửa, ánh mắt đục ngầu nhìn Lục Nghiên, nói: “Không ngờ sẽ phát sinh chuyện như vậy, chúng ta không tiếp đón chu toàn. Lục tiểu thư thông cảm.”

Lục Nghiên nhún mày. Lúc người này nói chuyện cũng khiến người khác cảm thấy chán ghét nhưng ánh mắt mang theo vài phần thuyết phục. Nàng lễ phép gật đầu với đối phương, Lục Nghiên không nói gì, vòng qua hắt đi vào phòng.

Tiểu Cúc xách va li cho nàng, nhỏ giọng nói: “Lục tiểu thư, đó là Nhị gia của chúng ta. Nhị gia... có hơi háo sắc. Người nên cẩn thận một chút.”

Nhị gia Hà gia làm người chẳng những yếu đuối vô năng mà còn háo sắc, thanh danh bên ngoài rất tệ.

Nghĩ ánh mắt ban nãy của hắn, Lục Nghiên lộ ra vẻ mặt chán ghét, cảm ơn Tiểu Cúc: “Cảm ơn người đã nhắc nhở, ta sẽ chú ý.”

Tiểu Cúc không đi vào, đặt va li trước cửa rồi rời đi, Lục Nghiên cảm ơn nàng. Hiện tại trong Hà gia ai cũng thấy bất an, ngay cả người hầu cũng không muốn làm việc, cũng may còn có Tiểu Cúc.

Trong va li có mấy bộ quần áo với giày mềm thêu hoa văn tinh xảo, còn có mấy hũ nước sốt cà chua và thịt bằm nàng làm ở nhà. Khó trách Lục Nghiên cảm thấy va li rất nặng.

“A?” Ngón tay sờ thấy vật gì đó hơi cứng, Lục Nghiên thối lui trong lòng rồi bỏ hết quần áo ram qua nhiên nhìn thấy một cây súng nhỏ màu bạc lúc trước Cố Tứ Gia đưa cho nàng.

Lục Nghiên cầm súng, hít vào một hơi thật sâu.

\*

Mưa liên tục mấy ngày, tình trạng của Hà Chi càng ngày càng nghiêm trọng, những chỗ thối rữa trên người hắn từ tay đã lan ra khắp người. Mọi người ở Hà gia đều sợ bị truyền nhiễm nên không ai nguyện ý chiếu cố hắn.

Lục Nghiên cảm thấy hắn rất đáng thương nhưng dù thương xót vẫn không đến mức lại chăm sóc hắn. Nói cho cùng, nàng cũng chỉ là một người ích kỷ, không thể vì một người xa lạ mà không đề ý đến an nguy của mình.

Ta là một nữ nhân xấu! Lục Nghiên nghĩ vậy.

Ngoại trừ Hà Chi, trong đại viện Hà gia xuất hiện vài người khác bị nhiễm, việc này làm cho mọi người trong nhà lại càng hoảng loạn hơn, ai cũng sợ rằng mình sẽ là người tiếp theo. Bác sĩ lui tới hàng ngày chỉ là nhìn để chẩn đoán chứ không muốn dừng lại thêm giây phút nào.

Lục Nghiên rất bội phục những vị bác sĩ này. Vào lúc này mà bọn họ còn đồng ý ra vào nơi này, người bình thường ai có thể làm được?

Hôm nay đã là ngày thứ 15...

Lục Nghiên đếm từng ngày, tự chôn thân trong chăn đệm mềm mại, khẩu súng được đặt dưới gối đầu, chỉ cần đưa tay lên là có thể đụng đến.

"Ta rất sợ hãi, Cổ Từ An..."

Nàng thì thảo, trong mắt nổi lên từng giọt lệ, vùi đầu che đi những giọt nước mắt.

Cái chết khiến người ta điên cuồng, nhất là lại không biết khi nào mình sẽ tử vong càng làm cho người ra kinh hãi run sợ hơn, cho dù không có bệnh cũng sẽ bị cảm giác ấy biến thành người điên.

Đôi khi Lục Nghiên nghe được tiếng khóc cùng tiếng thét chói tai truyền đến nhưng hầu hết là tiếng im lặng. Toàn bộ hậu trạch Hà gia giống như mất đi sinh mạng hết vậy.

Không chỉ Hà gia, Lục Nghiên nghe nói khắp khu Thạch Liên, rất nhiều người bị lây. Tình huống càng ngày càng ác liệt hơn, toàn bộ khu vực này đều bị phong tỏa.

Người ở đây giống như thú ngủ đông, ra không được mà vào cũng không xong.

Lần cuối bọn Xuân Hạnh đến đã là năm ngày trước, hiện tại khu Thạch Liên không còn cho người đi vào.

Người hầu trong nhà đã không chịu làm việc, cả đám núp trong phòng mình, nếu không quan trọng thì không ai muốn đi ra. Muốn ăn cơm, mỗi người phải tự mình đến nhà bếp nấu lấy.

Lục Nghiên giấu súng thật kỹ, mở cửa ra, mang hài mềm xuống bếp.

Nguyên liệu trong bếp không còn mới nữa. Lần trước bọn Xuân Hạnh mang cho Lục Nghiên rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, đậu nành xanh, bắp luộc, cà rốt,...

Lục Nghiên quét mắt nhìn, sau đó cắt cà rốt, nhóm lửa, đổ dầu vào chảo. Chờ đến khi chảo nóng thì đem cà rốt đã cắt sợi và bắp cùng đậu nành cho vào xào, tiếp đó bỏ vào một thìa thịt băm nấu chín rồi cho cơm đã nấu đem qua vào.

Nàng nấu một nồi cơm chiên bình thường nhưng trong đó lại có màu sắc cùng hương thơm mê người. Đậu màu xanh, củ cải đỏ, bắp vàng, cơm trắng cho vào đĩa, mùi thơm bay vào mũi khiến bụng đói cồn cào, kêu ọt ọt liên hồi.

Cơm chiên ngoài cứng trong mềm, hương vị hòa quyện với nhau ăn rất ngon. Mỹ thực lúc nào cũng khiến người ta cảm thấy hạnh phúc.

Ăn cơm chiên, Lục Nghiên cảm thấy mấy đầu ngón tay buốt lạnh cũng ấm áp hơn vài phần.

Người được mùi hương, mấy người núp trong phòng nhìn không được ngó ra. Hương vị câu người kia làm tuyến nước bọt tuôn không ngừng, thèm muốn chết!

Rõ ràng trong lòng đang tuyệt vọng nhưng người mùi thơm đồ ăn vẫn làm cho tâm trạng có chút thay đổi.

Thật sự thơm quá, rất muốn ăn a...

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 82

Nhà họ Hà hiện tại giống như một tòa nhà không có sinh khí. Người bị nhốt trong đó ban đầu mờ mịt bối rối, hiện tại lại chết lặng tuyệt vọng. Đối với bọn họ, ở trong này chính là đang chờ chết, mỗi người núp trong phòng là vì không hiết mình phải làm gì bây giờ.

Một mùi hương lách vào từng khe cửa, đôi mắt đang trân tráo nhìn trần nhà bỗng giật giật, ánh mắt lóe lên vài tia sáng. Mặc kệ người ta có bao nhiêu tuyệt vọng chẳng nữa thì đói khát sẽ không vì điều đó mà biến mất.

“Ọt ọt ọt.”

Hương vị mê người chui vào mũi, biểu cảm chết lặng cũng hồi phục lại. Người được hương thơm thì chiếc bụng đói nãy giờ cũng kháng nghị nhiều hơn, không ai có thể kháng cự được mùi thức ăn.

Một người, hai người, ba...

Mọi người chôn mình trong phòng đều bị mùi thơm mê người dẫn dụ ra ngoài. Ánh sáng mặt trời chiếu vào mặt họ, lộ ra hình ảnh gầy gò tiêu tụy, như cái xác không

hồn.

Càng gần nhà bếp, mùi hương kia càng thêm rõ ràng. Bên trong món này chắc chắn có ớt, tuy gây sắc nhưng lại càng hấp dẫn hơn, làm tuyến nước bọt không ngừng tuôn ra.

Nhà bếp ở ngay trước mắt, bên trong vô cùng hỗn loạn. Tiểu cô nương mặc một bộ đồ xanh nhạt ngồi vào bàn, lưng thẳng eo thon, từ cửa nhìn vào chỉ thấy gò má.

Sống mũi nàng cao thẳng, đôi môi đầy đặn đỏ mọng còn có chiếc cằm thật sự cân đối với hương mắt. Mái tóc đen như ô mộc của nàng đặt cạnh làn da tuyết trắng thật sự làm lóa mắt, cả người đẹp đến mức thờ không nổi.

Mặt trời chiếu vào cửa, vừa vặn dừng trên người nàng, những hạt bụi bay bay trong gió xung quanh nàng, nhìn đẹp như một bức tranh, khiến người ta dù có tỉnh lặng như hồ nước mùa thu cũng không thể không động dấy.

Trong nháy mắt, người đứng ở cửa đều dâng lên sự thành kính, đó là sự tôn trọng với những thứ mỹ lệ. Người đẹp lúc nào cũng khiến người ta muốn bảo hộ.

Nghe thấy động tĩnh, Lục Nghiên xoay người lại. Khác với bọn họ lời thô dơ bẩn, Lục Nghiên thập phần sạch sẽ nhẹ nhàng, gương mặt trái xoan khéo léo tinh xảo, quần áo tinh tươm đẹp đẽ, đối với tình cảnh u ám trong bếp đứng là một trời một vực, làm cho mọi người cảm thấy xấu hổ.

"Lục tiểu thư..." Có người thật cẩn thận gọi một tiếng, khó khăn kéo kéo quần áo trên người. Nàng nhớ rằng mình đã mấy ngày chưa thay đồ rửa mặt, không cần đoán cũng biết có bao nhiêu dơ bẩn nên không dám nhìn thẳng vào mắt Lục Nghiên.

Lục Nghiên nhìn bọn họ, nói: "Các người chắc là rất đói. Ta có làm một ít thức ăn, các người lại đây ăn đi." Trước mặt nàng bày một bàn đồ ăn, nhìn qua thật khiến ngón tay phải nhúc nhích.

Mọi người cảm thấy do dự.

Lục Nghiên nhìn trong đám người liền nhận ra Tiểu Cúc, nói: "Tiểu Cúc, người lại đây."

Tiểu Cúc do dự, bước qua vô cùng chậm rãi.

Lục Nghiên múc cho nàng một bát cháo, nói: "Ta lấy canh xương để nấu cháo, bên trong cho một ít rau xanh. Các người mấy ngày nay cũng không ăn gì nên không thể ăn những món nhiều dầu mỡ, uống chút cháo lót dạ trước đi."

Tiểu Cúc ngạc nhiên nhìn nàng, cảm nhận được độ ấm của bát cháo trong tay. Nàng lơ mơ không rõ cúi đầu uống một ngụm, nháy mắt, vị canh xương hầm cùng cháo ngọt chui tọt vào cổ họng.

Ngon quá...

Cháo vừa vào miệng liền khiến người ta cảm thấy thèm thuồng. Tiểu Cúc vừa ăn, nước ăm ăm vừa chảy như mưa. Lần đầu tiên nàng biết được một chén cháo bình thường cũng có thể uống ngon như vậy, ngon đến mức làm người ta muốn khóc.

Người khác thấy thế, bụng đã đói từ lâu càng khó mà nhịn được. Lục Nghiên gọi một tiếng, cả đám cũng không ngượng ngừng bưng bát lên vui đầu ăn lấy ăn để.

Ngon quá đi...

Muỗng cháo vừa vào miệng, hai mắt cả đám sáng lên. Bọn họ chưa từng ăn món nào ngon như vậy. Mỗi nguyên liệu trong bát cháo này đều được phát huy đến cực hạn. Rõ ràng là nguyên liệu phổ thông nhưng trong tay Lục Nghiên lại trở thành mỹ vị tuyệt đến mức như vậy.

Trong lúc bọn họ ăn thì Lục Nghiên kéo một chiếc ghế nhỏ lại ngồi ở cửa, ánh nắng mặt trời chiếu vào nửa người nàng. Gương mặt trắng như ngọc, trắng đến mức cứ như trong suốt. Cả người nàng tỏa ra cảm giác yếu đuối, tựa như đồ sứ, chỉ cần chạm nhẹ cũng sẽ vỡ nát.

"Lục Tiểu thư này thật sự đẹp quá." Bọn họ đều là hạ nhân ở Hà gia, nửa ngày cũng chỉ có thể nặn ra hai chữ "đẹp quá" để khích lệ nàng.

Những người làm như bọn họ ở cạnh phòng bếp nên mới nghe thấy mùi thức ăn, những nơi xa hơn hoàn toàn không nghe thấy được.

"Đúng vậy. Ta chưa thấy ai có thể đẹp hơn Lục tiểu thư. Nàng nhất định là tiên nữ trên trời rớt xuống."

"Hơn nữa đồ ăn Lục tiểu thư làm cũng rất ngon a, ta chưa từng ăn món gì ngon như vậy hết."

Mọi người vừa ăn vừa nhỏ giọng nói chuyện, lúc này nhìn bọn họ ngoại trừ có hơi lời thô thì tinh thần khí tức đều sống động, nhìn giống như một con người chứ không phải tử thi nữa.

Thức ăn ngon sẽ khiến người ta cảm thấy hạnh phúc, cũng sẽ làm cho người ta sinh ra hi vọng vô hạn.

Lục Nghiên nhìn xung quanh, ngón tay vuốt ve cây sừng trong tay áo, ngẫm nghĩ lại tình huống hiện tại. Nản lòng mấy ngày, hiện tại cũng nên xốc lại tinh thần.

Toàn bộ khu Thạch Liên bây giờ đều rối loạn, khi Lục Nghiên ở trong phòng có thể nghe thấy tiếng khóc lóc ầm ĩ bên ngoài. Cái chết luôn khiến người ta hoảng loạn, nhất là lại không biết khi nào mình sẽ chết.

Một khi phát điên, không ai biết có thể dẫn đến chuyện gì.

Hiện tại khu vực này đã bị phong tỏa toàn bộ, nội bất xuất ngoại bất nhập, trật tự hỗn loạn, xảy ra bạo động cũng sẽ là chuyện sớm muộn. Ai mà biết bọn người đó có thể gây ra chuyện thế nào.

Đến lúc đó, an nguy của bản thân sẽ trở thành một vấn đề quan trọng, nàng cần đảm bảo tính mạng của mình!

Lục Nghiên không phải người chấp nhận ngồi chờ chết. Đương nhiên, nàng cũng hoảng loạn, sợ hãi mình sẽ chết hay mình sẽ bị lây nhiễm bệnh viêm loét, nhưng trong tình huống này không thể tuyệt vọng, không được buông xuôi.

Chưa bước đến ranh giới giữa sự sống và cái chết thì không ai biết được mình còn đường cứu vãn hay không. Nói không chừng, ngày mai, sự việc lại có chuyển biến, những chuyên viên nghiên cứu kia sẽ nghiên cứu ra thuốc trị khỏi căn bệnh này.

“Lục tiểu thư...”

Đang suy nghĩ, Tiểu Cúc đi đến gọi nàng.

Lục Nghiên bình tĩnh lại, ngẩng đầu lên thấy nàng ta đang nhìn mình, ánh mắt sợ hãi.

Chẳng lẽ nhìn ta rất đáng sợ? Lục Nghiên nghĩ.

Tiểu Cúc thấy Lục Nghiên da trắng như tuyết, trong lòng thầm nói Lục tiểu thư thật xinh đẹp, không dám chạm vào người nàng, sợ rằng vừa chạm vào sẽ vỡ tan. Nàng ngồi xuống bên cạnh Lục Nghiên, nhỏ giọng hỏi: “Lục tiểu thư không sợ sao?”

Bọn họ đều hoảng sợ bị lây viêm loét, sợ mình sẽ chết, cả đám giống như con chim sợ cành cong, khản trương vô cùng. Nhưng chỉ có vị Lục tiểu thư này lúc nào cũng xinh đẹp như hoa, trầm tĩnh như nước. Chỉ cần ở bên cạnh nàng cũng sẽ trở nên tinh tảo hơn.

Lục Nghiên mỉm cười, ngẩng đầu lên nhìn mặt trời, nói: “Sợ hãi. Ta là người tất nhiên cũng sẽ sợ hãi. Nhưng có nhiều chuyện, nếu người lo sợ sẽ không thể làm được. Hiện nay chuyện còn chưa tới mức cùng đường, nên phải có hi vọng. Ít nhất, chúng ta vẫn còn sống, nếu còn sống thì không nên bạc đãi bản thân, phải sống cho thật tốt.”

Tiểu Cúc giống như đã hiểu, ôm đầu gối, hỏi: “Chúng ta sẽ chết hay không, Lục tiểu thư?”

Sẽ chết sao...

Lục Nghiên nhìn bầu trời, trong lòng nghĩ, vấn đề này, không ai có thể trả lời được.

“Mặc kệ có chết hay không, bây giờ chúng ta còn sống thì nên thật tinh tảo, không được vô tri vô giác.”

Những lời này, không phải Lục Nghiên nói với một mình Tiểu Cúc mà đang nói với tất cả những người sau lưng nàng.

Lục Nghiên đứng dậy quay đầu nhìn về mấy người đang vênh tai nghe, nói: “Chuyện chưa đến mức tuyệt vọng. Lần trước ta có hỏi, người phía trên đã sớm nghiên cứu về căn bệnh này. Nói không chừng rất nhanh, chúng ta sẽ được ra ngoài. Vì vậy các người nên đi rửa mặt một chút đi.”

Lục Nghiên đã rất kìm chế. Nếu là trước kia, dơ bẩn như vậy, nàng tuyệt đối không cho phép bọn họ ngồi vào bàn.

Nghe vậy, bọn họ có chút ngượng ngùng. Hiện tại coi như đã ăn uống no đủ, không còn tuyệt vọng, cả đám bắt đầu nấu nước vệ sinh cơ thể.

“Không biết tại sao, bộ dạng của Lục tiểu thư có chút đáng sợ a. Rõ ràng khá ái như vậy...” Vừa nhóm lửa, cả đám xúm lại thì thầm nói nhỏ. Nghe được câu nói này đều không hện mà gật đầu.

Vừa rồi, lúc Lục Nghiên nghiêm mặt, bọn họ lập tức cảm thấy căng thẳng, cả người run lên, do sợ hãi mà trở nên lắp bắp.

Tiểu cô nương nhìn ôn nhu dịu dàng, mềm mại như vậy, tại sao nghiêm mặt lại có thể đáng sợ thế chứ!

Cả đám nấu nước rồi tắm rửa xong thì bị Lục Nghiên phân phó ra nắng đứng, nói là tiêu độc sát trùng, cũng là để nắm mốc trên người tan đi. Núp trong phòng nhiều ngày, lại gặp mưa, cả người quả thật trở nên mốc meo.

Lục Nghiên cũng ngồi phơi nắng chung với bọn họ. Ánh nắng mặt trời mùa thu không quá chói chang nên ra tắm nắng, cảm giác cũng khá thoải mái.

“Lục tiểu thư, về sau chúng ta phải làm gì đây?”

Chỉ một bữa ăn, mọi người đã coi Lục Nghiên là chủ nhân. Trong lúc bọn họ tràn đầy tuyệt vọng không biết phải làm gì thì Lục Nghiên xuất hiện, bọn họ không tự chủ sinh ra một loại cảm xúc ỷ lại vào nàng.

Lục Nghiên nói: “Làm sao ư... Thì cứ giống như trước, ăn uống ngủ nghỉ. Các người nên chú ý một chút, ta sợ sẽ có người xông vào đây.”

Bạo động rất đáng sợ. Lục Nghiên cảm thấy, bọn họ nhất định phải phòng trước mọi tình huống có thể xảy ra.

Ai nấy gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Tòa nhà Hà gia bốn phía tường thành vây quanh, muốn xông vào cũng không phải chuyện dễ.

Xế chiều có một nhóm bác sĩ xuống kiểm tra. Các bác sĩ này cứ một tuần sẽ đến kiểm tra một lần. Tâm trạng bọn họ hiện tại rất mệt mỏi, chỉ có thể dốc sức chữa trị được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Trước mắt, Lục Nghiên không xuất hiện bất kỳ trạng thái nào liên quan đến viêm loét, ngược lại là Hà Nhị gia, lần này bị kiểm tra ra là đã bị lây nhiễm.

“Không, không thể nào. Ta không thể bị lây viêm loét!” Biểu cảm Hà Nhị gia rất dữ tợn, đôi mắt hằn lên những vết máu, thoát nhìn vô cùng đáng sợ. Trên cánh tay

hắn đã bắt đầu xuất hiện tình trạng thối rữa nhưng hắn không chịu chấp nhận sự thật.

Ai cũng không muốn chết thê thảm như vậy!

Bởi vì viêm loét mà người ở khu Thạch Liên đã voi đi một nửa. Ngay cả bác sĩ cũng có người bị lây nhiễm.

Tình huống càng ngày càng nghiêm trọng nhưng lại không tìm được cách giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 83

Đến tối, trời đột nhiên đổ mưa, cuồng phong ào ào quật vào những nhánh cây trở nên lay động. Sấm chớp, bầu trời như một lỗ đen không đáy, mưa rơi tầm tã.

Một tia chớp xẹt qua bầu trời làm cho căn phòng bỗng lóe sáng, sau đó là tiếng sấm đĩnh tai nhức óc.

“Đùng!”

Lục Nghiên núp trong chăn, may là hôm nay mình đã đem chăn ra phơi nắng không thì khi đắp vào sẽ cảm thấy ẩm ướt. Thành phố H vốn nằm ở ven biển nên mưa thường kéo dài vài ngày.

“Đoàng đoàng.”

Lại có một tiếng sét vang lên dường như còn âm thanh quen thuộc, hình như là...

Tiếng chìa khóa mở cửa!

Trong lòng Lục Nghiên trở nên căng thẳng, nàng chống người ngồi dậy nhìn chăm chăm cánh cửa, tay phải lần mò lấy ra cây súng dưới gối.

Mưa bên ngoài càng ngày càng to, tất cả âm thanh bị che lấp đi hết.

Ngay khi ngoài cửa không còn tiếng động gì nữa, Lục Nghiên tưởng mình đã nghe lầm thì nghe “xoạch” một tiếng, cánh cửa bị mở ra, một bóng đen cao lớn đi vào.

Là một nam nhân!

Bên ngoài lại lóe lên một tia chớp, ánh sáng xuyên qua cửa kính, căn phòng trở nên sáng bừng, cũng có thể nhìn thấy rõ vị khách không mời mà đến này, khuôn mặt thật quen thuộc.

—— Hà Nhị gia!

Đồng tử Lục Nghiên hơi co lại, trong mắt lóe lên một tia chán ghét cùng phẫn nộ.

"Đêm khuya, Hà Nhị gia đi nhầm phòng rồi." Lục Nghiên lên tiếng, cước bộ hắc ảnh đột nhiên ngừng lại. Hắn không ngờ Lục Nghiên vẫn chưa ngủ, nháy mắt trở nên bối rối.

Lục Nghiên mở đèn lên, căn phòng tối đen trở nên sáng sủa, có thể nhìn thấy rõ người đối diện. Lục Nghiên nhìn hắn chăm chăm, thanh âm yên ổn nhưng mang theo ý tứ cảnh cáo: “Hà Nhị gia ngroi nhầm phòng rồi, vẫn là mau trở về đi thôi.”

Hà Nhị gia hai mắt long lên sòng sọc nhìn Lục Nghiên. Tình trạng của hắn thoạt nhìn không tốt cho lắm, da mặt trắng bệch, dưới đáy mắt rất nhiều tơ máu, nhìn vô cùng thô bạo.

Trong lòng Lục Nghiên thâm than không ổn. Người này chắc vì biết mình bị viêm loét mà trở nên kích thích, chỉ cần một chút gì đó liền sẽ điên cuồng, không ai biết hắn có thể làm ra chuyện gì.

Bây giờ trong lòng Hà Nhị gia không còn bao nhiêu lí trí. Hắn chỉ thấy mình sắp chết rồi, nếu vậy tại sao lại để cho người khác thoải mái?

Vì đi ngủ nên Lục Nghiên mặc một bộ tiểu sam mỏng màu xanh biếc. Tuy không lộ ra chỗ nào nhưng bên dưới bộ quần áo đơn bạc kia lại ẩn hiện thân hình thướt tha nhanh nhẹn.

Ánh mắt ghê tởm đảo quanh làn da tuyết trắng của Lục Nghiên, Hà Nhị gia hắc hắc cười, nói: “Ta không nhầm, ta chính là muốn vào phòng của ngươi. Lục tiểu thư, Nhị gia ta chưa từng nhìn thấy cô nương nào xinh đẹp như ngươi, từ khi ngươi đến Hà gia, ta đã thích ngươi. Tuổi ngươi còn nhỏ, chưa biết được trên thế giới còn có thứ khiến người ta rất thích thú. Đợi ta cho ngươi biết cái gì là dục sinh dục tử...”

Trong miệng hắn toàn là những lời hạ lưu chịu không nổi, vội vàng nhào đến bên cạnh Lục Nghiên.

“Đoàng!”

Tiếng mưa bên ngoài át hết tất cả âm thanh, không ai biết trong gian phòng này đang xảy ra chuyện gì.

“A...”

Hà Nhị gia té xuống đất, hai tay ôm đầu đang không ngừng chảy máu, cả người đau đến sắp ngất, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Lục Nghiên.

Lục Nghiên dùng ánh mắt băng lãnh nhìn hắn, thấy hắn hoảng sợ lại bóp cò lần nữa.

Lục Nghiên bắn súng khá chuẩn, viên đạn này chuẩn xác không sai lắm bắn vào bên chân khác của hắn.

Hà Nhị gia phát ra tiếng thở hồng hộc, đau đến cực hạn.

Lục Nghiên ngồi trên giường, đôi mắt sáng, gương mặt trắng cùng hai gò má mềm mại phồng nộn, đôi môi đầy đặn hồng hồng mang theo nét cười, nhìn thật sự xinh đẹp điểm lệ mê người.

Nhưng vào thời khắc này, Hà Nhị gia lại không còn tâm tình thương thức vẻ đẹp của nàng, hắn chỉ cảm thấy tiểu cô nương trước mắt vô cùng đáng sợ, là một bà la sát.

Họng súng bốc khói, ánh mắt Lục Nghiên lạnh lùng, thân nhiên nói: “Ta đã nhắc nhở Nhị gia là người đi nhầm phòng nhưng người lại không nghe.”

Bởi vì không biết bệnh viêm loét truyền nhiễm qua con đường nào nên Lục Nghiên không dám tiếp cận Hà Nhị gia quá gần. Nàng không muốn giết người nên chỉ phẩy hai đầu của hắn, tránh cho hắn về sau lại tiếp tục gây phiền toái cho mình.

Hà Nhị gia thật sự sợ hãi. Mặc dù biết bản thân đã bị bệnh viêm loét, sớm muộn gì cũng chết nhưng việc đó không đáng sợ bằng cái chết trước mắt này.

“Ta sai rồi, ta sai rồi... Lục tiểu thư, là ta bị quỷ ám, người tha cho ta đi!” Hắn đau khổ cầu xin tha thứ, một phần khí chất cũng không còn.

Lục Nghiên nhú mày nhìn hắn, không muốn tiếp tục ở lại đây nên cầm đồ đạc sang phòng bên cạnh. Rất may mắn là phòng khách của Hà gia có chăn đệm sạch sẽ, không thì không biết đêm nay phải làm như thế nào.

Hà Nhị gia nằm trên sàn, cảm thấy lạnh lẽo. Vết thương không được xử lý, máu dần dần đông lại.

Ta sẽ chết sao?

“Người đâu, tới đây mau...” Hắn bắt đầu la hét nhưng tiếng mưa to đã át hết, căn bản không ai có thể nghe được âm thanh của hắn, người duy nhất có thể nghe tiếng là Lục Nghiên đã sớm đi ngủ. Lục Nghiên ngủ rất sâu, cho dù tranh cãi ầm ĩ cũng không tỉnh.

\*

Đến sáng, xe lửa từ tỉnh S đến thành phố H dừng lại ở nhà ga. Trong dòng người nhốn nháo ở đó xuất hiện một đám người mặc quân trang, trên thắt lưng có trang bị súng, không biết là quân sĩ ở đâu.

Đi đầu là một nam nhân vai rộng eo thon, mặc quân trang màu đen, dáng người cao lớn, mặt như Quan Ngọc, thập phần anh tuấn, có điều gương mặt mang theo nét mệt mỏi.

“Tứ Gia, bây giờ chúng ta đi đâu? Có cần nghỉ ngơi một chút hay không?” Trương phó quan thấp giọng hỏi.

Tứ Gia của bọn họ đã nhiều ngày không nghỉ ngơi. Từ lúc nhận được tin Lục tiểu thư gặp chuyện không may, một khắc cũng không ngừng lập tức chạy tới.

Cố Tứ Gia nhú mày, nói: “Không vội, trước tiên chúng ta tìm tìm trường nơi này.”

Sau đó hắn nhìn về hướng một vị nam nhân trung niên mặc tây trang màu xám, nói: “Khiến Tôn tiên sinh mệt nhọc rồi.”

Tôn tiên sinh nâng mắt kính trên mũi lên, nói: “Đây là chức trách của ta. Ta đối với bệnh viêm loét này... cũng rất hứng thú.”

Đoàn người nhanh chóng rời khỏi. Những người khác ở nhà ga nhỏ giọng nghị luận, không biết bọn họ đến đây làm gì. Chẳng lẽ là vì căn bệnh viêm loét kia?

\*

Hôm sau lúc Lục Nghiên ăn điểm tâm mới nhớ ra trong phòng mình còn một người, không biết đã chết hay chưa.

Cháo nấu bằng gạo Yên Chi thơm vô cùng. Lục Nghiên đập một quả trứng vịt muối, lấy lòng đỏ trộn chung với cháo ăn. Hương vị tuyệt vời.

Trong phòng khách bây giờ chỉ có một mình nàng, người Hà gia đã chết đi không ít. Từ đầu người ở Hà gia cũng không nhiều, Hà Chi chỉ có hai đứa con trai, nữ nhi thì rất nhiều nhưng đều già đi hết. Giờ đây toàn bộ Hà trạch chỉ còn hai vị di nương dung mạo xinh đẹp cùng một vị Tam thiếu gia.

Hai vị di nương kia bị sợ hãi cả ngày núp trong phòng, đồ ăn đều do Tiểu Cúc bọn họ bưng lên phòng.

“Lục tiểu thư...”

Hà Tam thiếu gia đứng ở cầu thang, do dự gọi Lục Nghiên.

Hắn hiện tại 21 tuổi, vì sản nghiệp gia đình to lớn nên không biết lo âu. Lần đầu tiên Lục Nghiên nhìn thấy hắn, bộ dáng còn có chút ngây thơ, bây giờ mắt mũi chỉ còn

lại một mảnh bi thương, gầy gò tiêu tụy. Trong một thời gian ngắn hần đã gầy đi không ít, cũng trưởng thành hơn nhiều.

Lục Nghiên nhìn hần, mở miệng mời: “Chắc Tam thiếu gia vẫn chưa ăn sáng, cùng ăn đi.”

“Ta tên là Hà Tùng Bách, Lục tiểu thư gọi ta Tùng Bách là được.” Hà Tùng Bách ngồi xuống cách Lục Nghiên hai cái ghế.

Lục Nghiên múc cho hần một bát cháo, cười nói: “Hà Tùng Bách... tên rất hay. Như tùng như bách. Xem ra Hà tiên sinh đối với người kì vọng rất lớn.”

Nghe vậy, tim Hà Tùng Bách có chút loạn nhịp. Nghĩ đến Hà Chi, hần cảm thấy vô cùng bí ai, nhưng có bí ai cũng không thể làm được gì.

Trong vòng một tháng ngắn ngủi, hần mất đi phụ mẫu và di nương, thậm chí mười mười mới ba tuổi cũng qua đời, trong lòng hần dường như chết lặng.

Xốc lại tinh thần, Hà Tùng Bách nhìn Lục Nghiên nói: “Lục tiểu thư, kỳ thật ta rất bội phục người.”

Bất kể là lúc nào, cô nương này đều tỏa sáng, giống như không bị bất kỳ điều gì ảnh hưởng. Trong khi những người khác tuyệt vọng, nàng vẫn sạch sẽ tự tin. Nhìn thấy nàng, trong lòng ai cũng phải dâng lên cảm giác xấu hổ, sau đó lại xuất hiện một tia hi vọng nho nhỏ.

Rõ ràng nàng nhỏ tuổi hơn hần nhưng tính cách lại trầm ổn bình tĩnh hơn xa hần. Trách không được lúc nào phụ thân cũng nói mình vô dụng! Hà Tùng Bách nghĩ.

Lục Nghiên hơi mỉm cười, nói: “Ta chỉ biết, con người cho dù trong hoàn cảnh nào cũng không được đánh mất lí trí. Ít nhất hiện tại chúng ta đều còn sống, còn sống là còn hi vọng.”

“Lời người nói đúng là rất có đạo lí nhưng hiện tại có bao nhiêu người không bị hoàn cảnh ảnh hưởng? Ai có thể giữ tinh táo?” Nhất là dưới tình huống như thế này, ai nấy đều tuyệt vọng đến điên rồi.

Lục Nghiên uống hết cháo trong chén, lấy khăn lau miệng, thờ dãi nói: “Đến khi nào người giống ta, trải qua nhiều chuyện thì sẽ rèn luyện được tính cách đó.”

Hà Tùng Bách: "..."

Lục Nghiên đột nhiên nhớ ra cái gì đó, ồ một tiếng, nói: "Đúng rồi, Hà Nhị gia tối qua thần trí có chút không minh mẫn, đi nhầm phòng. Ta tưởng là tặc nhân nên kinh hoàng làm hần bị thương nhẹ. Hà tiên sinh nên đi xem thử một chút."

Nghe vậy, thần sắc Hà Tùng Bách có chút khó coi. Tính tình nhị ca như thế nào sao hần không biết? Tham tài háo sắc, thấy mỹ nhân là mờ mắt. Tối qua đêm hôm khuya khoác chạy đến phòng Lục Nghiên làm gì! Đúng là tâm của Tư Mã Chiêu, ai nấy đều biết.

"Thực xin lỗi..." Hà Tùng Bách có chút xấu hổ.

"Lời xin lỗi này ta nói trước mới phải..." Chỉ hi vọng khi người thấy bộ dáng nhị ca người không trở nên tức giận.

“Reng reng reng”

Điện thoại vang lên, Lục Nghiên và Hà Tùng Bách đều hoảng sợ, hai người quay qua nhìn nhau.

Điện thoại này từ lúc xảy ra chuyện đến nay chưa từng reo.

“Alô, Hà gia đây.” Hà Tùng Bách bắt điện thoại. Đối phương nói gì đó, về mặt hần liền thay đổi, quay đầu nhìn Lục Nghiên, nói: “Tìm người.”

Lục Nghiên càng kinh ngạc hơn. Sau đó nghĩ ra điều gì, nét mặt cũng rõ ràng, đi qua.

“A lô.”

“Là ta.”

Nghe thấy âm thanh quen thuộc, Lục Nghiên liền ngồi thẳng lên.

Hà Tùng Bách nhìn biểu cảm của nàng, cảm thấy tò mò người gọi đến là ai lại làm cho nàng khẩn trương như vậy.

“Nàng thế nào rồi, có khỏe không? Một mình nàng ở đó có ai khi dễ hay không...”

Hỏi liên tục ba vấn đề, Lục Nghiên cảm giác hai mắt nóng lên.

“Ta không sao, chàng đừng lo.” Nàng nói.

Ngụy Đế Tào Mao từng nói: "Tâm của Tư Mã Chiêu, ai nhìn cũng thấy", về sau trở thành một câu thành ngữ nổi tiếng nói về ý đồ không thể che giấu của một người. (Wiki)

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 84

Lục Nghiên không biết chuyện này có thể giấu điểm Cố Tứ Gia bọn họ bao lâu, nàng chỉ muốn bọn họ ít lo lắng một ngày thì tốt một ngày.

“Ta rất ổn...” Nàng nhẹ giọng nói, thanh âm nhẹ nhàng, không có cảm xúc khác thường nào.

Cố Tứ Gia không hiểu câu nói này là thật sự hay chỉ đang an ủi mình, nhưng hắn biết, dưới tình huống như vậy, nàng sao có thể ổn được?

“Nàng muốn hù chết ta hay sao? Nếu như vậy thì nàng thành công rồi đó.” Hắn nói rất nhẹ nhàng, cảm thấy bất đắc dĩ thờ dài.

Biết Lục Nghiên gặp chuyện, nháy mắt, tim của hắn như ngừng đập trong chốc lát.

Lục Nghiên sùng sốt, ngón tay vô thức xoay xoay dây vô tuyến, ngắc ngứ nói: “Ta chỉ không muốn khiến mọi người lo lắng...”

“Sao có thể không lo lắng?” Cố Tứ Gia hỏi lại.

Lục Nghiên không nói gì, nàng biết mình đã sai.

Cố Tứ Gia xoa xoa mi tâm đang nhũn nhũn lại, nghe thấy tiếng nói của Lục Nghiên đã thả lỏng một chút.

“Chỗ của nàng hiện tại thế nào?” Cố Tứ Gia hỏi

Nghe vậy, Lục Nghiên giống như chuộc lỗi, một chút cũng không giấu nói ra hết. Cuối cùng nàng nói: “Ta không biết bên ngoài như thế nào nhưng chắc là không ổn. Người của phòng tuần bộ đã rút hết khỏi đây, toàn bộ khu bị phong tỏa. Nhiều người còn chưa bị bệnh nhưng lại không khí này bức sắp điên rồi.”

Cố Tứ Gia tưởng tượng ra tình cảnh đó là thế nào. Hắn không yên tâm để một mình Lục Nghiên trong đó, hắn nói: “Ta đến tìm nàng...”

Trong lòng Lục Nghiên kinh ngạc, cự tuyệt nói: “Không, chàng đừng đến.”

Nói xong, nàng hiểu ra Cố Tứ Gia nói gì, siết chặt tay, nói: “Chàng biết tình trạng ở đây, viêm loét tràn lan, chàng muốn tìm chết sao?”

Nàng càng nói càng thấy tức giận.

“Nhưng ta không yên tâm để mình nàng ở đó...”

“Ta không sao!”

Lục Nghiên ngắt lời hắn, trong mắt giận dữ, nói: “Ta không có việc gì, ta sẽ bảo vệ mình cho tốt, chàng ngàn vạn đừng đến.”

“...”

“Z Quốc chết một Lục Nghiên bé nhỏ không đáng kể. Nhưng nếu chết đi một Cố Tứ An lại không được...” Lục Nghiên nhìn ngón tay mình, lẩm bẩm nói: “Chàng từng nói, muốn đem đến một thời đại thái bình thịnh thế cho ta. Giờ đây lời hứa chưa được thực hiện, chàng lại khiến mình gặp nguy hiểm sao?”

“Nhưng đối với ta, chuyện kia không thể chấp nhận được.” Bên tai trở nên yên lặng, một lúc lâu sau Lục Nghiên nghe thấy âm thanh khàn khàn của Cố Tứ Gia, hắn nói: “Đối với cả thế giới, Lục Nghiên nhỏ bé không đáng kể. Nhưng với ta, nàng không thể thay thế được, là người quan trọng nhất với ta. Cho nên ta nhất định không để cho nàng chết!”

Lục Nghiên chấn động, hốc mắt đỏ lên, nàng lẩm bẩm nói: “Chàng không nên đối tốt với ta như vậy, nếu không ta sẽ thật sự ăn vạ chàng cả đời, làm cho chàng muốn thoát cũng không thoát được.”

Cố Tứ Gia cười khẽ một tiếng, nói: "Ta muốn còn không được..."

Lục Nghiên: "..."

“Nàng yên tâm đi, ta nhận được tin, nghiên cứu ở bên trên đối với bệnh viêm loét đã có tiến triển. Căn bệnh này lây qua đường mồ hôi, máu và nước bọt. Chỉ cần nàng cùng người bệnh duy trì khoảng cách nhất định thì sẽ không bị lây nhiễm.”

Lần này, Cố Tứ Gia mang theo một vị là Tôn tiên sinh. Hắn là giáo sư y học ở nước K, được người khác gọi là thiên tài. Có hắn giúp đỡ trong việc nghiên cứu, nhất định sẽ tìm ra cách trị bệnh rất nhanh thôi.

"... Nàng chờ ta, ta sẽ đến chỗ của nàng "

"Được!"

Cúp máy, trong lòng Lục Nghiên trống rỗng, đôi mắt lại như phát sáng, rạng rỡ vô cùng.

Tâm tình nàng rất tốt cho nên khi nhìn thấy Hà Tùng Bách đỡ Hà Nhị gia ra cũng không tức giận.

Bộ dáng Hà Nhị gia thật sự chật vật. Hai chân hắn bị thương, miệng vết thương lại không được xử lý nên máu đã đông lại, đôi chân này chắc là bị hủy rồi. Bởi vì mất máu quá nhiều, hơn nữa trời lạnh, nằm trên sàn nhà cả đêm, hàn khí đi vào phổi nên kiên sốt cao, hiện tại dường như sắp ngất.



Hà Tùng Bách tuy rằng giận hờn nhưng nhìn thấy bộ dáng này cũng có chút sốt ruột. Giờ đây toàn bộ Hà gia chỉ còn hai huynh đệ họ, trước kia còn có một tỷ tỷ nhưng đã sớm gả đi.

Lục Nghiên dựa vào ghế sofa, cười híp mắt nói: “Chắc Hà Nhị gia không biết, vị hôn phu của ta là Cố Thiếu tướng ở tỉnh S. Kỹ năng bắn súng của ta là do vị hôn phu dạy, bách phát bách trúng.”

Cố gia tỉnh S, Hà Tùng Bách có nghe nói. Nhưng hắn không ngờ vị Lục tiểu thư này lại là vị hôn thê của Cố Thiếu tướng, hèn chi có súng trong tay.

Sợ là nhị ca cũng không ngờ, cho là tiểu bạch hoa mảnh mai, trêu vào mới phát hiện là một đóa hoa ăn thịt người, hung tàn vô cùng.

Bên phía Cố Tứ Gia, tình trường nơi này đối với hắn là nhiệt liệt hoan nghênh. Vị Cố Thiếu tướng này, mỹ danh bên ngoài là một vị thiên chi kiêu tử. Lần này hắn đến còn có thêm một vị Tôn tiên sinh, giáo sư y học của K Quốc, học thức phong phú. Hắn đến làm cho nghiên cứu của bọn họ với bệnh viêm loét cũng trở nên nhanh hơn.

Cố Tứ Gia cự tuyệt bữa tiệc tẩy trần của tình trường, hỏi: “Hiện tại tình huống bên trong là như thế nào?”

Về mặt tình trường lộ ra khí xử, thờ dài: “Không tốt lắm. Khu đó hiện tại bác sĩ đều bỏ chạy, chỉ còn vài người giữ vững cương vị.”

Bệnh viêm loét toi như thóc đổ, đây là một chứng bệnh mới, mọi người không có bất kỳ khả năng chống cự nào, điều này khiến căn bệnh lây lan với tốc độ cực nhanh. Bọn họ chỉ có thể phong tỏa khu Thạch Liên, không cho ai ra vào.

“Bệnh tật hiện tại đã được khống chế. Chúng ta đã nghiên cứu được cách truyền giảm bệnh. Tuy không thể trị tận gốc nhưng có thể khống chế tình hình coi như đã là một đột phá.”

Căn bệnh đến quá nhanh, khả năng truyền nhiễm cao, gần như là trăm phần trăm, khiến người ta trở tay không kịp mới khiến bệnh tình trở nên nghiêm trọng như vậy.

Cố Tứ Gia ưu tư. Hắn không biết Lục Nghiên có bị lây nhiễm hay không. Trong điện thoại nàng nói không có nhưng hắn sợ rằng nàng vì không muốn hắn lo lắng mà nói vậy để gạt mình.

“Có thể...” Cố Tứ Gia mở miệng, đang định nói “cho ta vào” thì lại nghĩ đến lời nói của Lục Nghiên.

Tình trường kỳ quái nhìn hắn, nói: “Nếu Cố Thiếu tướng có yêu cầu gì, cứ việc nói ra. Nếu ta làm được, tuyệt đối sẽ không chối từ.”

Cố Tứ Gia lắc đầu: “Không có gì.”

Hắn đã đồng ý với Lục Nghiên sẽ không mạo hiểm, không đi tìm nàng.

“Tôn tiên sinh, làm phiền người rồi.” Cố Tứ Gia trịnh trọng nói với Tôn tiên sinh. Tất cả hi vọng hiện tại đều đặt trên người ông.

Tôn tiên sinh khẽ vuốt cằm.

\*

Lại có người bị nhiễm bệnh, điều này làm cho người trong Hà trạch tinh thần càng thêm lo lắng, sợ tiếp theo sẽ là mình.

Có điều không phải tất cả đều là tin xấu. Bên ngoài truyền đến tin tức đã nghiên cứu ra thuốc khống chế bệnh. Điều này làm cho người đang tuyệt vọng trở nên có niềm tin. Chỉ cần có thể nghiên cứu ra thuốc thì bọn họ sẽ được ra ngoài.

“Không chỉ như thế, nghe nói gần đây có một vị bác sĩ rất lợi hại đến. Hình như là giáo sư đại học ở nước K, dù sao cũng rất lợi hại. Có hắn ở đây, rất nhanh sẽ nghiên cứu được cách chữa trị thôi.” Tiểu Cúc thập phần hưng phấn nói. Hai má gầy gò của nàng đã căng tròn, trở thành gương mặt trái xoan, đôi mắt phát sáng hi vọng.

Tin tức này do bên ngoài cố ý truyền vào, việc này cũng là để người ta sinh ra ý chí. Có hi vọng, tốt hơn vô vọng rất nhiều.

Tiểu Cúc ngồi trên băng ghế nhỏ, dựa vào người Lục Nghiên nói: “Ngày hôm qua bên ngoài có người chết, có người bị lây phát điên, cầm súng giết rất nhiều người...”

Nói đến đây, cả người nàng run lên.

Lục Nghiên vỗ về nàng, nói: “Đừng lo lắng, không có chuyện gì đâu. Người bảo mọi người để ý một chút, đừng để ai chạy vào nhà.”

May mà Hà trạch được vây quanh bởi tường cao, chỉ có một cửa sắt lớn để ra vào nên có thể bảo vệ an toàn của bọn họ.

Tiểu Cúc gật đầu nhìn Lục Nghiên một cách sùng bái. Nàng cảm thấy Lục Nghiên rất lợi hại, bộ dạng xinh đẹp, nấu ăn ngon, còn thông minh và đáng tin nữa. Nhìn nàng, cho dù lo sợ không yên cũng bình tâm lại. Đây chính là lý do cho dù bên ngoài loạn lạc nhưng bên trong Hà trạch vẫn thập phần yên ổn.

Chỉ cần Lục Nghiên ở đây, những người khác cũng cảm thấy kiên định và có dũng khí. Bọn họ chính là dựa vào Lục Nghiên mà làm việc, tuy rằng nhìn nàng nhỏ nhắn lại mềm mại.

“Tiết Trung thu... đã qua rồi.”

Lục Nghiên tính thời gian. Trong lúc nàng không chú ý thì Trung thu đã trôi qua.

Tiểu Cúc nói: “Qua tám ngày rồi.”

“Trung thu thì phải ăn bánh trung thu. Tuy đã qua nhưng bánh vẫn phải ăn.”

Lục Nghiên xuống bếp, kêu Tiểu Cúc nhào bột cho mình, nàng bắt đầu làm nhân bánh.

Nguyên liệu nấu ăn trong bếp không nhiều, mỗi tuần đều có người đưa thực phẩm đến, không đến nỗi thiếu thốn.

Biết Lục Nghiên làm bánh trung thu, mọi người đều xúm lại giúp đỡ. Lục Nghiên không khách khí, kêu người lấy đậu phộng, hạt dưa hạt đào ra rang lên làm nhân bánh.

Nhân bánh trung thu có rất nhiều loại hạt, mấy loại này được rang chín trước nên ăn thơm giòn ngon miệng, vỏ bánh mềm mại thơm ngọt, cắn một cái, vỏ bánh liền tan ra, ngon vô cùng.

Trừ nhân hạt, còn có nhân đậu đỏ. Đậu đỏ nấu chín để làm nhân bánh, ăn vào ngọt mà không ngán. Nhân đậu đỏ ngọt vừa phải, không quá ngọt hay quá nhạt đều nhờ vào tay nghề của Lục Nghiên.

Lục Nghiên còn thử cho lòng đỏ trứng muối vào trong nhân bánh trung thu, hương vị rất tuyệt. Trứng vịt thơm ngon, bánh trung thu mềm mại, hai thứ kết hợp lại thật khiến người ta phải giật mình.

Nếu có thể cho Cố Từ An ăn thử thì tốt biết mấy!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 85

Tôn tiên sinh không hổ là giáo sư y khoa nổi danh. Nhờ vào sự giúp đỡ của ông mà tốc độ nghiên cứu bệnh viêm loét nhanh gấp mấy lần, trong khoảng thời gian ngắn đã có đột phá quan trọng. Tin tức này làm cho tất cả mọi người chấn động, khiến bệnh nhân viêm loét thấy được hi vọng.

Cố Từ Gia nói tin này cho Lục Nghiên nghe: “Dựa vào tốc độ như vậy, rất nhanh sẽ nghiên cứu ra thuốc trị viêm loét. Đến lúc đó nàng sẽ được ra ngoài.”

Cố Từ Gia cười, tâm trạng căng thẳng rốt cuộc cũng có thể thoải mái thở ra một hơi. Hắn kéo kéo cổ áo, thấp giọng nói: “May là nàng không bị nhiễm bệnh. Có điều nàng một ngày không thể ra ngoài, bệnh này chưa giải quyết được, ta không thể yên tâm.”

“Hết thầy là nhờ Cố Từ Gia của chúng ta nha...” Giọng nói Lục Nghiên mang theo ý trêu chọc. Lúc nhắc tới ba chữ Cố Từ Gia, âm thanh kéo dài hơn một chút.

Cố Từ Gia nhìn không được mỉm cười. Chân mày lạnh lùng liền giãn ra, anh tuấn đến mức không thể dời mắt, cười nói: “Cho nên, Tứ nãi nãi cần phải báo đáp cho tốt mới được.”

Sau cuộc gọi này không bao lâu, tính từ khi Cố Từ Gia bọn họ đến thành phố H nửa tháng thì việc nghiên cứu bệnh viêm loét đã hoàn thành. Trải qua thử nghiệm lâm sàng, loại thuốc này có thể diệt trừ tận gốc căn nguyên của bệnh.

Một tháng tiếp theo, khu Thạch Liên đã bị phong tỏa bốn tháng rốt cuộc cũng được phóng thích. Người bị bệnh viêm loét được chữa trị, còn Lục Nghiên cũng có thể rời khỏi nơi này.

Đám người Cố Từ Gia đi đến tận nơi đón nàng. Trong điện thoại, Cố Từ Gia không hề nhắc đến việc này. Lục Nghiên đứng ở cầu thang, nhìn thấy gương mặt quen thuộc của hắn, cảm xúc dâng lên trong lòng như đã cách xa hết một đời người.

Bọn họ đã rất lâu không gặp mặt nhau.

“Nghiên Nghiên...” Cố Từ Gia gọi nàng, giọng nói ôn nhu, mi mục dịu dàng như nước.

Lục Nghiên hốt hoảng bước xuống, còn cách nhau ba bậc thang. Cố Từ Gia nhìn không được đi lên mấy bậc thang ôm nàng thật chặt vào lòng, hít một hơi thật sâu, sau đó chậm rãi thở ra. Hắn sợ cảm xúc kích động của mình làm bị thương Lục Nghiên.

“Nàng gầy.” Hắn thì thào.

Dáng người Lục Nghiên bình thường rất mảnh khảnh, trong khoảng thời gian này phải chịu tội, đúng là gầy đi không ít. Cố Từ Gia nắm chặt hông nàng, trên mặt mang theo vẻ đau lòng.

“Cố Từ An?” Giọng nói của Lục Nghiên mang theo hoảng hốt và nghi ngờ, giống như chưa kịp phản ứng đang có chuyện gì xảy ra.

“Ta ở đây.” Cố Từ Gia đáp lời nàng. Tiếng jói trầm thấp, vỗ về nàng, nháy mắt khiến Lục Nghiên hồi phục tinh thần.

Đây là sự thật...

Nàng ý thức được điều này, hốc mắt có chút nóng. Đôi tay rắn chắc hữu lực đang bao bọc lấy mình, làm cho nàng cảm thấy an ổn và tin cậy.

Lục Nghiên gục đầu vào bả vai Cố Tứ Gia. Lần đầu tiên nàng lộ ra biểu cảm yếu ớt cùng tâm trạng không muốn rời xa, đôi mi hơi lau động, nàng lại nhẹ giọng gọi tên hắn.

“Cố Tứ An...”

“Ta ở đây.”

Cố Tứ Gia không hề cảm thấy chán ghét trả lời.

Đối với Lục Nghiên, đây là một trải nghiệm vô cùng thần kỳ. Kiếp trước nàng ở thâm cung, lúc nào cũng chỉ có một mình, người duy nhất nàng dựa vào chính là bản thân nàng. Hiện tại biết mình có người để dựa vào, không ngờ lại tốt như vậy.

\*

Đám người Cố Tứ Gia nghỉ chân trong căn nhà tây do Lục Nghiên thuê lúc trước. Khi bệnh viêm loét bùng nổ, Xuân Hạnh bọn họ đã nghĩ mọi cách cứu Lục Nghiên nhưng không thể, cho đến khi Cố Tứ Gia đến.

“Trước tiên tiểu thư đi tắm rửa đi, coi như cũng xua đi xui xẻo. Tắm rửa xong thì nghỉ ngơi một lát, thời gian này ngài phải mệt mỏi rồi.”

Xuân Hạnh và Hòa Hương hầu hạ Lục Nghiên tắm rửa thay đồ. Trong thùng tắm khí nóng bốc lên, hai nàng còn cho vào thêm hai giọt tinh dầu hoa quế hòa vào nước, hương thơm bốc lên có thể khiến cho tâm trạng lo lắng của người ta trở nên thư giãn.

Lục Nghiên thoải mái thở ra một hơi, Hòa Hương ở một bên xoa bóp cho nàng, làm cho nàng thư thái đến mức ngủ quên.

“Lần này ngài làm ta và Hòa Hương cảm thấy rất sợ hãi, nhất là Hòa Hương đã khóc hết mấy buổi tối...” Xuân Hạnh hầu hạ một bên, nói thầm.

“Ta đâu có!” Hòa Hương đỏ mặt mạnh mẽ nói

“Người có, đừng cho là ta không phát hiện. Thật ra ta cũng có khóc vài lần, sợ tiểu thư xảy ra chuyện. Mấy người chúng ta đúng là bị hù sắp chết.” Xuân Hạnh cũng không phải muốn giấu cột Hòa Hương, bây giờ suy nghĩ lại, nàng còn cảm thấy sợ đến cùng cực.

Hòa Hương gật đầu, nói: “May mà Cố Tứ Gia đến...”

Tắm rửa xong, thay quần áo, Lục Nghiên mới có cảm giác mình sống lại.

Cố Tứ Gia bùng một ly trà sâm còn ấm đến, nói: “Dùng sâm núi ngâm, bồi bổ nguyên khí chi nàng. Lần này nàng phải chịu khổ nhiều rồi.”

Lục Nghiên nhận chén trà, nhấp uống từng ngụm nhỏ. Đôi môi hồng nhuận dính nước càng thêm xinh đẹp ướt át động lòng.

Cố Tứ Gia quay mặt ra chỗ khác, nhìn thấy trên má nàng có hai lọn tóc rối xuống, đưa tay vén lên. Lọn tóc nằm trong khăn còn chút ẩm ướt, mang theo mùi hoa quế. Mùi hương kia lẫn quần bên người Lục Nghiên, không ngừng xông vào mũi hắn.

“Bên phía Lục Thủy Thành, cha mẹ nàng cũng đã biết tình trạng bên này, đợi nàng điện thoại báo bình an.” Cố Tứ Gia kể lại những chuyện phát sinh gần đây cho nàng. Thời đại bây giờ không giống ngày xưa, có điện thoại lại có xe lửa, tin tức được truyền đi rất nhanh. Chuyện bên này không thể giấu được người khác.

Tính tình Lục lão gia trước giờ rất tốt nhưng lần này cũng chửi mắng Lục Nghiên một trận, ngay cả Lục phu nhân cũng không nói giúp cho Lục Nghiên. Tiểu tử Lục Thực kia tận dụng cơ hội nói Lục Nghiên hai câu, mà Lục Xu lại ở bên cạnh la hét “Tỷ tỷ thật hư”.

“Lục lão gia bọn họ là vì lo lắng cho nàng mới như vậy...” Cố Tứ Gia giải thích.

Lục Nghiên vuốt tóc nói: “Ta biết, là ta khiến bọn họ lo lắng.”

Nàng rũ mắt, trong đôi mắt mang theo sự ảm áp. Sự quan tâm của bọn họ, nàng có thể cảm nhận được. Lần này bọn họ nhất định bị mình làm cho tức giận, nhưng nàng lại cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Cố Tứ Gia đặt nàng lại trong chăn, nói: “Lần sau nàng đừng như vậy, có chuyện gì cũng không được gạt ta, phải nói cho ta biết trước tiên.”

“Chỉ là ta...”

Lục Nghiên xoay đầu lại, không biết Cố Tứ Gia ở sát mình như vậy, gần như là mặt dán vào mặt. Nàng vừa quay đầu, cơ thể hắn liền xích lại gần hơn, quyết đoán hôn lên môi Lục Nghiên.

Vành tai và tóc mai chạm vào nhau...

Nụ hôn của Cố Tứ Gia bá đạo cường thế nhưng cũng mang theo sự dịu dàng trong đó.

Từ lúc nhìn thấy Lục Nghiên, hắn đã muốn làm như vậy, chặt chẽ ôm vào lòng, đặt dưới thân hôn nàng, hận không thể chôn chặt nàng vào lòng.

Hắn ngậm môi Lục Nghiên, ban đầu chỉ dịu dàng mút lấy, giống như hôn vào thứ gì đó quý báu, không dám dùng lực mạnh. Nhưng từ từ, nụ hôn càng ngày càng nóng hơn, nhiệt độ cơ thể hai người nóng đến mức muốn thiêu cháy bọn họ.

Cố Tứ Gia có thể nếm được mùi hương quế hoa trên người nàng. Mùi hương kia dính lên da thịt nàng, sau đó bị hắn nuốt vào, sau đó mùi hương này quán lên người

hắn, trên người bọn họ giống như đều tỏa ra mùi hoa quế.

Lục Nghiên hơi ngẩng đầu, khuôn mặt trắng nõn như ngọc trở nên đỏ ửng, bộ dáng dụ hoặc. Cô nương kiều diễm xinh đẹp như đóa hoa buổi sớm mai khiến người ta thương tiếc, hận không thể ăn nường vào bụng.

Cố Tứ Gia lấy lại tinh thần, vuốt ve mặt nường, âm thanh khàn khàn nói: “Nàng mới về, chắc là rất mệt mỏi, nghỉ ngơi chút đi.”

Hắn bứt ra muốn đi, cánh tay xinh đẹp tinh tế lại gắt gao nắm chặt tay hắn không buông.

Lục Nghiên giương mắt nhìn hắn, đôi mắt hơi đỏ, đôi mắt ngập nước, mị nhãn như tơ càng tăng thêm vẻ mê người. Đáng tiếc, đương sự không biết mình đang mang bộ dáng thế nào, mở miệng hỏi: “Chàng không muốn lưu lại sao?”

Lục Nghiên nhìn chung quanh, nói: “... Trong khoảng thời gian này, hắn là chàng lưu lại ở đây đúng không?”

Gian phòng này là của Lục Nghiên. Lần này quay lại, nàng phát hiện có gì đó khác lạ, tuy bài trí vẫn giống như trước nhưng lại xuất hiện những thứ linh tinh không thuộc về nàng.

Mà nơi này, ngoại trừ Cố Tứ Gia còn ai dám nghỉ ngơi ở đây?

“Chàng không ở đây thì muốn nghỉ ở đâu?” Lục Nghiên lại hỏi.

Thân thể Cố Tứ Gia cứng đờ, nhất thời không thể phục hồi tinh thần. Đến lục hiếu ý của Lục Nghiên thì đầu đã muốn ong lên.

Hắn nhìn bộ dáng “thiên chân vô tà” của Lục Nghiên, trong lòng thăm thán.

Tiểu cô nương này sợ là không biết những lời mình nói đối với nam nhân có ý nghĩa thế nào. Đây chính là mời gọi a, đừng nói đến tình trạng hai người bây giờ càng nguy hiểm hơn.

“Ta nghỉ ở phòng khách là được.” Cố Tứ Gia mở miệng, cự tuyệt gian nan lời mời của Lục Nghiên.

Ánh mắt Lục Nghiên khẽ động, đôi mắt hàm chứa ý cười hỏi: “Chàng thật sự không ở lại?”

Cố Tứ Gia bất đắc dĩ thở dài, nói: “Nàng có biết những lời này nghĩa là gì không? Đừng nói với ta như vậy, ta sợ mình không nhận được.”

Lục Nghiên suy nghĩ một lúc, nói: “Chàng biết mấy tháng này ta suy nghĩ chuyện gì không?”

Cố Tứ Gia nhìn nàng.

Lục Nghiên mỉm cười, nói: “Ta nghĩ rất nhiều điều. Ta nghĩ về phụ mẫu, đệ đệ muội muội, còn nghĩ về chàng...”

Kiếp này của nàng, quan trọng nhất chỉ có mấy người này.

Nàng nhìn về phía Cố Tứ Gia, xoa mặt hắn, ngừng một chút nói: “Ta nghĩ, nếu ta chết, phụ mẫu có lẽ sẽ thương tâm nhưng còn có Lục Thực và Lục Xu, bọn họ rất nhanh sẽ quên hết bị thương.”

“... Còn chàng, ban đầu chàng sẽ khổ sở nhưng sớm muộn cũng xuất hiện một nữ nhân khác. Chàng sẽ thích nàng, yêu nàng, sau đó quên mất ta. Khi đó ta thấy thật không đáng. Nam nhân tốt như Cố Tứ Gia, vị hôn phu tốt như vậy mà ta chưa từng ngủ qua, thật là rất rất lỗ vốn.”

Cố Tứ Gia: “... Sẽ không, ta sẽ không quên nàng.”

Hắn nắm lấy tay Lục Nghiên, giọng nói vô cùng nghiêm túc.

Nghe vậy, ánh mắt Lục Nghiên liền dịu dàng hơn, nhin không được mà mỉm môi cười.

Cố Tứ Gia cúi đầu cắn vào đôi môi đỏ mọng căng tràn của nàng, luyến tiếc không nỡ nhắm mắt cắn mạnh, cọ cọ một chút mới nói: “Sẽ không có ngày như vậy. Có ta ở đây, nàng sẽ sống thật tốt, tốt hơn bất kỳ người nào.” Hắn cam đoan.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 86

Sau khi rơi xuống nước lần trước, thân thể Lục Nghiên yếu đi khá nhiều. Lần này viêm loét bùng nổ ở thành phố H, nàng đợi trong khu Thạch Liên lâu như vậy mà không bị nhiễm bệnh, quả là rất may mắn.

Cố Tứ Gia ôm nàng vào lòng, nhỏ giọng kể lại những chuyện phát sinh gần đây, cuối cùng lẩm bẩm: “Ta rất sợ nàng bị lây bệnh, lại không có ai chăm sóc nàng. Khi đó, một mình nàng ở bên trong, không biết phải làm sao đây.”

Lục Nghiên mỉm cười, nói: "Hiện tại hết thấy đều không sao, chàng không cần lo lắng."

Nàng lật người, rúc đầu vào ngực hắn, vô thức cọ cọ, cao hứng nói: "Cổ Tử An, thân thể chàng thật ấm áp, giống như lò sưởi lớn vậy."

Cơ thể của nàng khác biệt hoàn toàn, cho dù là lúc nào thì sờ vào cũng đều lạnh như băng. Mùa hè thì không sao nhưng cứ vào mùa đông như hiện tại, thân thể lạnh thì khi đi ngủ phải cho vào chăn vài bình nước nóng.

Cả người Cổ Tử Gia tan ra độ ấm dễ chịu. Lục Nghiên chỉ hận không thể vùi cả người vào lòng hắn, không còn nghĩ tới việc gì nữa.

Cổ Tử Gia nắm tay Lục Nghiên, hai bàn tay nàng lập tức trở nên ấm áp.

"Ngủ sớm đi. Xử lý chuyện ở đây xong chúng ta liền trở về..."

Đắp chăn cho Lục Nghiên xong, Cổ Tử Gia thấp giọng nói.

Lục Nghiên đáp một tiếng, không ý thức cởi bỏ lớp áo ngoài. Đây là một động tác cực kỳ ỷ lại, ngay cả nàng cũng không phát hiện ra. Người mùi hương người bên cạnh, nàng cảm thấy trong lòng tràn đầy bình yên.

Lúc ở trong khu Thạch Liên, ban đêm nàng cũng không được ngủ một cách an ổn. Bây giờ, rốt cuộc nàng cũng có thể buông bỏ phòng bị. Cả đêm Lục Nghiên ngủ rất ngon, ngay cả mơ cũng không có, chỉ thấy cả người ấm áp, hết sức thoải mái.

Sáng hôm sau, Cổ Tử Gia bị cảm giác nóng rực trước ngực khiến bực tức. Cơ thể hắn vốn khá nóng, hiện tại lại bị rịn ra một thân mồ hôi, da thịt hai người bị mồ hôi làm cho dính lại.

Bật đèn lên, hắn thấy tiểu cô nương trước ngực gương mặt đỏ bừng, mồ hôi tuôn như suối, cả người ướt sũng.

"Cổ Tử An..." Lục Nghiên mơ màng mở mắt, đại khái là cảm nhận ngọn đèn chói mắt. Nàng nheo mắt, xoay đầu đi, nhìn vô cùng trẻ con.

Cổ Tử Gia đưa tay lên sờ trán nàng, quả nhiên nóng hừng hực. Hắn xuống giường, ra ngoài sai người đi kêu bác sĩ. Mùa đông lạnh giá vậy mà hắn chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng, ngay cả nút áo cũng cài sai.

"Nghiên Nghiên, nàng cảm thấy trong người không thoải mái chỗ nào?" Cổ Tử Gia quay lại giường, lấy chăn đắp kín người Lục Nghiên, thấp giọng hỏi.

Lục Nghiên mở mắt ra, hai tròng mắt đỏ lên, bên trong toàn là nước. Nàng đưa tay xoa đầu nói: "Choáng váng đầu, còn có chút nóng. Ta bị sao vậy?"

Cổ Tử Gia nhận khăn nóng từ tay Xuân Hạnh, lau mồ hôi trên mặt nàng, nhẹ giọng nói: "Nàng bị sốt, ta đã sai Trương phó quan gọi bác sĩ, sẽ trở lại nhanh thôi."

Lục Nghiên không còn chút sức lực đáp lại, tứ chi như nhũn ra. Nàng ở khu Thạch Liên lâu như vậy lại không bị bệnh, không ngờ vừa về lại chịu không nổi.

Trương phó quan rất nhanh đã mời được bác sĩ tới. Có thể ngủ ở đây thì không giàu cũng quý, lại thấy đám Trương phó quan cầm theo súng ống càng làm vị bác sĩ này sợ hãi, lo lắng đề phòng hơn. Ông đi vào trong mất nhìn mũi, mũi nhìn tim, không dám nhìn chỗ nào quá lâu, sợ đắc tội bọn họ sẽ bị bắn chết.

"Bác sĩ, làm phiền ngài..." Cổ Tử Gia đứng tránh sang một bên, nhường chỗ cho bác sĩ kiểm tra cơ thể Lục Nghiên.

Lục Nghiên nằm trên giường, thân thể được đắp kín bởi một lớp mền, chỉ lộ ra gương mặt trắng bạch. Làn da nàng vốn dĩ rất trắng, đôi môi lại bởi vì sốt cao mà ửng đỏ, toát ra vẻ đẹp mê người, chỉ cần lướt mắt nhìn qua đã khiến tim người ta nhảy dựng lên.

Bác sĩ thoáng nhìn qua nàng, lập tức xoay mặt đi nơi khác, ngồi xuống kiểm tra.

"Không có gì. Vị tiểu thư này bởi vì trải qua tâm trạng khẩn trương cao độ trong khoảng thời gian dài, hiện tại bình tĩnh lại nên cơ thể mới thấy mệt mỏi, bắt đầu phát sốt. Ta cho mấy liều thuốc uống vào sẽ hết. Có điều tiểu thư thân mình hư nhược, nên điều dưỡng cẩn thận, nếu không khi lớn tuổi sẽ có nhiều bệnh tật." Bác sĩ vừa nói, trên mặt vừa lộ ra biểu cảm do dự. Ông dừng một lát rồi nói: "Vị tiểu thư này lúc trước có rơi xuống nước hay không?"

Xuân Hạnh đứng một bên ra sức gật đầu, nói: "Tiểu thư chúng ta mùa đông năm trước không cẩn thận bị rơi xuống nước. Lúc ấy thiếu chút nữa đã mất mạng, dường như bệnh mất mấy ngày."

Nghe vậy, bác sĩ gật đầu, cau mày nói: "Khó trách. Ta thấy tiểu thư thể lạnh, ngày sau sợ là đối với sinh nở có trở ngại."

Bác sĩ vừa nói xong, tất cả mọi người trong phòng biểu cảm liền thay đổi. Bọn người Xuân Hạnh không nén được quay sang nhìn Cổ Tử Gia.

Biểu cảm Cổ Tử Gia không hề khác lạ, hỏi: "Vậy sau này còn có thể có con hay không?"

Bác sĩ khẽ vuốt cằm, nói: "Không liên quan, không phải bệnh nặng gì. Ta ra đơn thuốc, chậm rãi điều dưỡng, khoảng hai ba năm hẳn cũng sẽ ổn."

Bọn người Xuân Hạnh: "...". Cái gì mà không phải bệnh nặng?

Tiền bác sĩ ra về, Cổ Tử Gia nhủ này suy tư một chút, trầm giọng nói: "Những lời ban nãy bác sĩ nói, đừng nói lại cho Nghiên Nghiên nghe."

Xuân Hạnh và Hòa Hương nhìn nhau, nói: "Vâng... nhưng mà..."

"Không có nhưng nhị." Ánh mắt Cổ Tử Gia đảo qua bọn họ, nói: "Không có chuyện gì đáng ngại thì không cần để nàng biết, miễn cho nàng mang thêm phiền não."

Xuân Hạnh nhìn hắn, bạo gan hỏi: "Tử Gia, chẳng lẽ ngài không để ý sao?"

Biểu cảm Cố Tứ Gia bình tĩnh, nói: “Ta muốn cưới Lục Nghiên, không phải cưới hải tử. Đây chỉ là việc nhỏ, sao ta phải để ý? Vì vậy đừng để Nghiên Nghiên biết việc này.”

Nghe vậy, Xuân Hạnh và Hòa Hương liền thở ra. Bây giờ, Xuân Hạnh nhìn Cố Tứ Gia cực kì thuận mắt, chân chó nói: “Tứ Gia quả nhiên thâm minh đại nghĩa, cùng với tiểu thư chúng ta đúng là trời sinh một đôi.”

Cố Tứ Gia không nói gì, hần ngồi vào giường, lau mồ hôi trên tóc Lục Nghiên. Nói thật, có hải tử hay không, hần không quan tâm. Người hần muốn duy nhất chỉ là nàng thôi.

\*

Tục ngữ nói, bệnh tới như núi lở, bệnh đi như kéo tơ.

Căn bệnh này của Lục Nghiên mấy ngày cũng không chuyển biến tốt hơn. Trận tuyết đầu tiên đổ xuống thành phố H. Sau một đêm thức dậy, bên ngoài trắng xóa, trên cây hay mái hiên đều có một tầng tuyết đọng thật dày, lạnh đáng sợ.

Lục Nghiên vừa uống xong thuốc, cả người chui vào trong chăn, khoác một lớp áo choàng phủ kín tới gối.

Cố Tứ Gia đặt chén thuốc sang một bên, đưa tay vuốt ve tóc nàng. Làn tóc như suối, xuyên qua từng ngón tay khiến cho người ta cảm thấy lưu luyến như tình.

"... Liễu Ngu và Sử Phuong bọn họ đã đi ra biển. Ta kêu họ mang hải sản về. Nghe nói hải sâm và bào ngư ở đây rất rẻ, mua một ít mang về cũng tốt." Ánh mắt Cố Tứ Gia vô cùng nhu hòa, nhỏ giọng nói với nàng. Lục Nghiên nghe vào tai, thiếu chút nữa đã ngủ gật. Giọng nói Cố Tứ Gia thật sự rất êm ái, làm cho nàng có chút cảm cực không được, trong lòng ngứa ngáy.

“Tiết trời như vậy rất hợp để ăn lẩu. Lò đất nhỏ đốt than củi, bên trên đặt nồi cái nồi. Dùng xương bò nấu nước dùng, bên trong cho chút bơ, tốt nhất là làm vị chua cay. Đứng rồi, lần trước ta định lấy cà chua để nấu súp, mùi vị chắc chắn rất ngon, chua chua ngọt ngọt.”

Nhắc đến việc ăn uống, nháy mắt Lục Nghiên liền hào hứng vô cùng.

“Thân thể nàng còn chưa khỏe, đừng xuống bếp.” Cố Tứ Gia lo lắng nói.

Lục Nghiên đột nhiên trở mình, cảm thấy da đầu như bị giật ra, tê tê.

Cố Tứ Gia nhìn mấy sợi tóc bị đứt trong tay: “...”

Lục Nghiên đau đến mức nước mắt muốn chảy ra, nàng nói: “Đau muốn chết...”

Cố Tứ Gia kéo nàng lại bên cạnh, thở dài: “Sao nàng lại xoay đầu lại. Thế nào, còn đau không?”

“Không sao...” Nước mắt Lục Nghiên lưng tròn, nhíu mày lại, nhìn vào cảm giác rất xót xa. Cố Tứ Gia thấy liền giật mình.

Hần lại gần, ngậm lấy môi nàng, nhẹ nhàng hôn mát, lẩm bẩm nói: “Ngoan, không đau...”

Giọng nói của hần quá dịu dàng, giống như dỗ hải tử. Mặt Lục Nghiên đỏ lên, trốn sau lưng hần, nói: “Ta không sao.” Nàng cảm thấy nam nhân trước mặt này càng ngày càng thích trên chóc mình.

Bên ngoài tuyết lại rơi, từng bông hoa tuyết rơi xuống tóc tóc. Lục Nghiên nhìn qua cửa sổ thấy hình ảnh ấy nói: “Hôm nay chúng ta ăn lẩu đi...”

Cố Tứ Gia nói: “Bác sĩ nói nàng cần phải dưỡng bệnh, ăn gì đó thanh đạm thôi.”

Hai mắt Lục Nghiên hơi sáng lên, nói: “Không sao, ta có thể lấy sốt cà chua nấu lẩu, như vậy chắc chắn sẽ thanh đạm. Được rồi, ta không sao thật mà. Chàng nhìn ta xem, không bị sốt, có thể xuống bếp được rồi.”

Cố Tứ Gia nhìn bộ dáng mong chờ của nàng, chỉ có thể bất đắc dĩ đồng ý.

Nước dùng lẩu dùng gà mái nấu ra, dầu mỡ được loại bỏ, uống vào thơm mà không ngán, ngon vô cùng. Cà chua xào lên cho vào nước dùng. Đây là lần đầu tiên Lục Nghiên làm món này. Đối với nàng, cà chua là nguyên liệu nấu ăn khá mới mẻ, kiếp trước ở chỗ của nàng không có thứ này.

“Chàng nếm thử xem hương vị thế nào?” Lục Nghiên lấy thìa nếm thử, cảm thấy cũng không tệ lắm nên đưa cho Cố Tứ Gia cùng thử.

Nước dùng cà chua, uống vào chua chua ngọt ngọt, rất kích thích vị giác, hương vị vừa lạ vừa ngon.

“Cũng không tệ lắm...” Hần nói.

Lục Nghiên gạt đầu, kêu bọn Xuân Hạnh nhóm bếp lò nhỏ, để lẩu lên.

Khoai tây cắt miếng dày một chút thì khi ăn mới mềm mại ngon miệng. Các loại thịt được cắt thành từng lát. Chỉ tiếc là mùa đông nên rau xanh rất hiếm, chỉ có đợt củ cải, lúc nước lẩu sôi lên thì có thể cho vào nấu.

Mùi nước lẩu cà chua lan tỏa trong không gian, khi lẩu sôi lên ừng ục cũng là lúc chuông cửa kêu vang.

Lại là Mã Khắc nhà bên.

## Chương 87

Trong nồi, nước súp cà chua sôi lên ừng ực. Nấm hương, táo đỏ, kỷ tử lẫn tẩn bên trong, mùi vị từ từ thẩm ra ngoài, khiến nồi lẩu càng thơm hơn. Hơi nóng bốc lên mang theo vị chua chua của cà chua, hít vào một hơi, mùi chua đó làm cho nước bọt tuôn ra, kích thích vị giác vô cùng.

“Ôi trời ơi!” Mã Khắc vừa vào đã ngửi được hương vị mê người này, hai mắt sáng lên, kinh ngạc nói: “Đây là hương vị gì? Cà chua... Không! Thơm hơn. A, là lẩu!”

Hắn đã thấy nồi lẩu trong phòng ăn. Nồi làm bằng đồng, đặt trên bếp lò, hơi nóng bốc lên, mùi thơm bay ra thật sự quyến rũ.

Lục Nghiên mỉm cười, nói: “Ta dùng cà chua xào lên cho vào nước dùng, hương vị so với tưởng tượng của ta ngon hơn một chút. Mã Khắc người nếu đã đến rồi thì lưu lại dùng cơm đi.”

“Lục, người đúng là một cô nương thần kỳ.” Mã Khắc kinh hãi kêu, sau đó đưa bó hoa trên tay cho nàng, nghiêng người ôm nhẹ để chào, nói: “Thấy người khỏe mạnh như vậy ta rất vui.”

Lục Nghiên nhận đóa hoa, nói: “Cảm ơn người đã quan tâm, Mã Khắc. Hiện tại ta thấy rất tốt.”

Đó là một bó bách hợp, không biết Mã Khắc mua ở đâu, bên trong còn có vài nụ hoa chưa nở. Cánh hoa trắng như tuyết nửa hở nửa đóng, đài hoa xanh tươi, vô cùng xinh đẹp.

Mã Khắc nhìn thấy Cổ Tứ Gia đang đứng một bên, hỏi: “Vị này là...”

Vừa tiến vào hắn đã thấy người đàn ông đứng bên cạnh Lục Nghiên. Hắn tỏa ra khí thế áp bức, thân hình dong dong cao, gương mặt anh tuấn, đứng ở đó dù không nói gì cũng không thể khiến người ta quên mất mình.

Lục Nghiên kéo tay Cổ Tứ Gia lại, nói: “Đây là vị hôn phu của ta, Cổ Tứ An.”

“Cổ Tứ An... Chào người, ta là Mã Khắc, rất hân hạnh được biết người.”

“Xin chào, ta là Cổ Tứ An.”

Hai người làm quen với nhau, Lục Nghiên đem hoa bách hợp cắm vào bình. Hôm nay nàng mặc một bộ váy dài chít eo màu trắng, bên trên thêu hoa văn vô cùng cầu kỳ tinh xảo, làm lộ ra vòng eo thon thả của nàng, cũng tôn lên được thân hình cao gầy. Làn tóc dài được búi hờ, lộ ra chiếc cổ xinh đẹp. Tóc đen như mun, da trắng như tuyết, môi đỏ răng trắng, thập phần kiều diễm quyến rũ.

Ánh mắt thường thức của Mã Khắc đảo trên người nàng, trong mắt thuần túy là sự tán thưởng, không hề có một chút suy nghĩ xấu xa nào. Hắn nói với Cổ Tứ Gia: “Lục là một cô nương thật xinh đẹp, khác hoàn toàn với nữ nhân ở chỗ chúng tôi.”

Chính là khí chất khác biệt. Nữ nhân D Quốc nhiệt tình, còn Lục Nghiên thì mềm mại uyển chuyển, nhìn rất hiền dịu. Nhưng điều đó không có nghĩa là nàng yếu đuối!

“... Trù nghệ của nàng thật phi thường, điểm tâm do nàng làm ra ăn rất ngon!”

Mã Khắc giơ lên ngón tay cái, trong đầu nghĩ đến điểm tâm của Lục Nghiên, nước miếng liền muốn ứa ra. Thật sự rất ngon, không ngờ trên đời này còn có món ăn ngon như vậy.

“Cổ tiên sinh, người quả là rất may mắn.” Mã Khắc cảm thán.

Cô nương tốt như vậy chính là bảo vật quý. Có thể có được món bảo vật này, cần giữ gìn cho thật kỹ.

Cổ Tứ Gia nhìn Lục Nghiên, đáy mắt liền mềm mại hơn, hắn nói: “Điều này ta biết rõ.”

Đối phương nhìn thấy được ánh mắt của hắn, xoay đầu lại nhìn hắn rồi mỉm cười. Một cái nhăn mày, một cái nháy mắt, nhìn qua vô cùng bình thường nhưng lại lộ ra được sự thân mật và tín nhiệm đối với Cổ Tứ Gia.

\*

Điều quan trọng nhất của một nồi lẩu chính là nước lẩu, nước lẩu ngon thì coi như đã thành công hơn phân nửa, sau đó chính là đồ ăn kèm. Tỏi băm nhuyễn, đầu hành cắt khúc, tương ớt đặc chế, còn có tương làm từ hạt mè. Tổng cộng Lục Nghiên sơ chế khoảng hai mươi mấy loại nguyên liệu, đặt ngay ngắn chỉnh tề một bên, chờ người thêm vào.

Lẩu sôi, có thể cho thức ăn vào.

Cho vào thịt bò dê heo cá... Dao pháp của Lục Nghiên rất tốt, miếng thịt cắt ra mỏng vừa phải. Từng miếng thịt hồng hồng được cho vào nồi, xoay xoay hai lần, biến thành màu trắng thì có thể vớt lên ăn. Lúc này thịt vừa mềm vừa thơm.

Tôm bóc vỏ, lấy thịt băm thành tôm viên, sau khi chín thì thấm vị chua nhạt của cà chua, rất ngon, hương vị cũng đặc biệt lạ miệng.

Khoai tây cắt từng miếng dày, cho vào nồi nấu lâu một chút nhưng khi chín lại cực kỳ tuyệt vời, nước lẩu thấm vào khoai, ăn mềm mại ngon vô cùng.

Bữa ăn này có không ít người. Ban đầu, mọi người còn khách khí, sau càng ăn càng nhiệt tình, không hề có kỵ. Đồ ăn vừa cho vào nồi không bao lâu đã bị gấp hết, có khi còn chưa kịp chín.

Tốc độ gấp của Lục Nghiên không nhanh, chỉ có thể cắn đũa nhìn mấy đôi đũa khác bay tứ tung trước mặt, nồi lẩu liên sạch sẽ không còn gì, thậm chí đậu hũ và nấm hương bên cạnh cũng bị ăn hết.

“Đây.” Cổ Tứ Gia nhanh tay lẹ mắt, thịt dê sau khi cho vào nồi không bao lâu, khua đũa một cái thì đã gấp được một miếng lớn, đặt vào bát của Lục Nghiên.

Thịt dê đã được tẩy sạch mùi hôi, ăn vào miệng chỉ còn cảm giác thơm mềm. Lục Nghiên cảm thấy rất thỏa mãn, hai mắt híp lại —— quả nhiên mùa đông thì phải ăn lẩu.

Mã Khắc ăn mà mồ hôi ra ướt đầm quần áo, nhưng lại vô cùng sung sướng. Hắn thích lẩu của nước Z nhưng lẩu ở đây không quá chua thì lại quá cay, có khi lại chỉ là nước lẩu suông. Cay quá thì không ăn nổi, canh suông thì không có vị gì. Thế nhưng món cà chua này, ăn vào cảm nhận đủ loại hương vị, lại thơm ngon, rất hợp khẩu vị của hắn.

Ăn xong, mỗi người đều rót một ly trà xanh để xua đi vị ngán, sau đó nằm dài trên ghế. Ăn uống no đủ, thật là sáng khoái.

Mã Khắc miễn cưỡng duy trì tư thái ưu nhã, chỉ là ngồi thẳng lưng không lâu, hắn theo bản năng mà dựa vào ghế. Ăn quá nhiều, bụng căng đến mức không thể chống đỡ được.

“Lẩu cà chua này thật sự quá tuyệt vời. Ta rất muốn mỗi ngày đều được ăn. Lục, người đứng là lợi hại...” Mã Khắc cảm thấy, nếu không phải bụng đã không còn chứa được nữa, hắn rất muốn ăn tiếp.

Lục Nghiên pha trà một bên, nghe vậy cười nói: “Các người thích là được. Bất quá lẩu thỉnh thoảng ăn thì ngon, nhưng mỗi ngày đều ăn thì sẽ thấy ngán nhanh thôi.”

Ngữ điệu nàng mềm mại, mày mắt mờ ảo dưới làn khói trắng, nhìn thập phần yên bình, trầm tĩnh. Mọi người ai nấy đều sinh ra cảm giác những năm tháng trải qua thật bình an, hạnh phúc.

Thoải mái quá!

Mã Khắc thờ dãi: “Hèn chi bọn họ đều thích trà đạo của Z Quốc, người mùi thơm của trà quả nhiên có tác dụng tĩnh tâm.”

Lục Nghiên nói: “Thật ra là trà cũng có thể làm ra nhiều món ngon, ăn vào nhẹ nhàng khoan khoái.”

Hai mắt Mã Khắc sáng lên nhìn nàng.

Lục Nghiên bật cười: “Lần sau ta làm, nhất định sẽ mời người nếm thử!”

“Nhất ngôn cửu đỉnh!” Sợ Lục Nghiên đổi ý, Mã Khắc lập tức nói ra.

Thời gian uống trà, không khí thật an nhàn, bình yên.

Mã Khắc cầm chén trà, nhìn chằm chằm hình ảnh của mình được phản chiếu bên trong mặt nước, nói: “Lục, chuyện làm ăn lần này khiến người tới đây như thế nào rồi?”

Nghe vậy, biểu cảm Lục Nghiên chợt thay đổi, lắc đầu nói: “Hợp đồng đã ký rồi, nhưng xảy ra chuyện này, ta thấy việc làm ăn này sợ là không làm được.”

Mã Khắc mỉm cười nhìn nàng, hỏi: “Một khi đã như vậy, người có muốn hợp tác với ta không?”

Lục Nghiên nhướn mày nhìn hắn.

“Ta đối với tay nghề của người rất có lòng tin. Người ra công thức, ta ra nhân lực vật lực. Tiền lời chúng ta chia đôi. Người thấy thế nào?” Mã Khắc chậm rãi nói, bộ dáng thập phần tự tin, giống như là suy nghĩ đã rất lâu.

Chia đôi... Lục Nghiên chỉ việc đưa ra công thức, giống như chỉ cần ngồi không cũng có tiền. Đối với nàng chính là có lời, không cần nói tới nhân mạch của Mã Khắc có thể đem thương phẩm đẩy ra toàn thế giới, Lục Nghiên không có khả năng cự tuyệt.

Lục Nghiên do dự hồi lâu, sau đó mở miệng nói: “Có thể. Nhưng ta có một yêu cầu. Chính là thương phẩm hợp tác giữa hai chúng ta, nhất định phải để tên ‘Thực Mãn Lâu’”.

Mã Khắc vô cùng kinh ngạc, một lúc sau mới nói: “Lục, người quả là một người thông minh.”

Dùng tên “Thực Mãn Lâu”, sau này nếu bọn họ không thể hợp tác tiếp, chỉ cần tên này còn tồn tại thì vẫn còn thanh danh và tiền bạc.

Thực Mãn Lâu Lục gia, đến một lúc nào đó sẽ khiến toàn thế giới biết đến mình.

Hai người thương lượng một số chi tiết, chờ đến khi ra hợp đồng sẽ ký tên quyết định.



Cố Tứ Gia ở một bên không nói gì. Đây là việc làm ăn của Lục Nghiên, hẳn chỉ có thể hỗ trợ chứ không được nhiều lời xen vào.

“Hiện tại, chúng ta xem như quan hệ đối tác, hẳn là sẽ rất gần gũi.”

Lục Nghiên nhìn Mã Khắc, lộ ra biểu cảm do dự, nói: “Thật ra, ta có một chuyện muốn nhờ Mã Khắc người giúp một tay. Ta nghĩ cũng chỉ có người mới có thể giúp được.”

Hai mắt Mã Khắc lóe lên, nói: “Chuyện gì? Người nói ta nghe thử xem.”

Không hề nhận lời.

“... Ta muốn một người!” Lục Nghiên chỉnh lại biểu cảm, vô cùng nghiêm túc nói: “Hắn tên là Lý Chí. Là người Z Quốc, hiện tại là giáo sư nghiên cứu quân sự ở D Quốc...”

Vừa nghe là nghiên cứu quân sự, trong lòng Mã Khắc liền đoán được một chút. Đến khi Lục Nghiên nói xong, hẳn cảm thấy đúng như những gì mình nghĩ.

"Chuyện này..." Mã Khắc lắc lắc đầu: "Lục, việc nghiên cứu quân sự, ta căn bản không xen vào được, ta chỉ là một thương nhân mà thôi."

Lục Nghiên mỉm cười, bộ dạng không hề thất vọng, nói: "Ta biết đã làm khó người. Có điều bị tiền sinh Lý Chí này là người Z Quốc, thể xác và tinh thần đều thuộc về Z Quốc. Hơn nữa, không có lúc nào hắn không nghĩ về việc trở về quê hương. Người như vậy, không hề trung thành với D Quốc các người, các người giữ hắn ở lại, căn bản không hề có tác dụng gì."

Mã Khắc im lặng.

Lục Nghiên dừng một chút, tiếp tục nói: "Các người giữ hắn lại D Quốc là vì coi trọng tài năng của hắn. Chỉ là các người tin rằng hắn sẽ vận dụng hết tài năng cho các người sao? Không chừng, vì các người buộc hắn ở lại mà hắn sinh ra oán khí, tạo nên phiền oán cho các người."

Nghe đến đó, biểu cảm Mã Khắc rốt cuộc cũng buông lỏng vài phần.

Lục Nghiên mỉm cười: "Nếu người có thể giúp ta chuyện này, ta nguyện ý cùng người thực hiện một giao dịch..."

Mã Khắc nhìn về phía Lục Nghiên, nói: "Để ta suy nghĩ đã."

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 88

Viện Nghiên cứu Quân sự nước D.

Cầm linh kiện vũ khí trong tay nhưng suy nghĩ của Lý Chí sớm đã bay xa, vượt qua những đại dương rộng lớn về với lãnh thổ quê hương, trong lòng không khỏi bồi hồi lo lắng.

Không phải xa quê hương, người sẽ không hiểu được loại tưởng niệm cố thổ này. Lý Chí không hề có giây phút nào không nghĩ đến việc trở về đất nước của chính mình.

Nước non quê hương, bây giờ ngồi nhớ lại đều vô cùng xinh đẹp. Đáng tiếc, lúc trước hắn đã không nhận ra.

Lấy lại tinh thần, Lý Chí thở dài một hơi.

Tuy hắn đã tiếp xúc với người sẽ đón mình nhưng bây giờ cũng đã mấy tháng trôi qua, không hề có chút tiến triển nào, trong lòng hắn làm sao không nôn nóng?

“Vẫn nên làm tốt công việc của mình đi.” Hắn thở dài, không cho mình cơ hội suy nghĩ miên man, cố gắng tiếp tục nghiên cứu.

Cần đây nước D đang nghiên cứu một loại vũ khí khéo léo nhẹ nhàng. Đáng tiếc, Lý Chí không được tiếp xúc nhiều với nó, việc hắn làm chỉ là những thứ linh tinh lật vật xung quanh, không thể trực tiếp đi sâu vào.

Người nước D đang phòng bị mình!

Trong lòng Lý Chí hiểu điều này. Bọn họ hẳn không tiếp tục để hắn tiếp xúc với những kỹ thuật ưu việt, thậm chí còn có thể khiến hắn từ từ cách xa những nghiên cứu tối tân, trở thành người chuyên nghiên cứu thứ không quan trọng.

Nhưng cho dù không không cho hắn tiếp xúc, chẳng lẽ bọn họ nghĩ hắn không biết bọn họ đang nghiên cứu thứ vũ khí gì hay sao?

Lý Chí là một thiên tài. Trong trường Đại học, cho dù hắn là người da vàng nhưng trí tuệ và thiên phú khó ai bì kịp, làm cho tất cả đều phải giật mình.

“Người nước Z đều lợi hại giống người vậy sao?” Thường xuyên có người hỏi hắn như vậy, cảm thấy suy nghĩ được đổi mới, người da vàng như Z Quốc thật lợi hại.

Vì là thiên tài nên cho dù không để hấn tiếp xúc với trung tâm kỹ thuật thì Lý Chí cũng có thể từ những việc nhỏ nhặt không đáng kể mà đoán được kỹ thuật quan trọng bọn họ đang nghiên cứu là gì.

Trước cửa phòng nghiên cứu, hai nam nhân tóc vàng mắt xanh đang đứng trò chuyện với nhau. So với người D Quốc cao lớn uy mãnh thì Lý Chí có vẻ thật sự yếu ớt.

“Đạo này Lý thế nào rồi?” Một người hỏi.

“Không tốt lắm” Người này nhún vai: “Chúa ơi, ta không biết tại sao các người lại bắt Lý ở lại đây. Hắn không hợp ở lại đây, trong lòng hắn cũng không hướng về nước D chúng ta. Gần đây không biết tâm trí hắn để ở đâu, thường xuyên thất thần trong lúc đang làm việc. Ta không chấp nhận được việc một thiên tài bị hủy trước mắt mình.”

Ánh mắt tên kia lóe lên, khẽ lắc đầu.

Bọn họ muốn lưu lại những thiên tài giống như Lý Chí ở lại nước D, những người đó chính là bảo vật vô giá. Nhưng nếu tên thiên tài này không thể dốc lòng bị bọn họ thì không còn ý nghĩa gì nữa.

\*

Bên kia đại dương, bọn Lục Nghiên tranh thủ quay về tỉnh S trước tết âm lịch. Ngày đông tiêu điều nhưng ở Lục Thủy Thành lại là cảnh tượng phồn vinh hưng thịnh. Người đi đường không hề bị ảnh hưởng bởi chiến tranh mà chết lặng, ngược lại còn mang theo chờ đợi vào tương lai tốt đẹp.

Có Cố gia ở đây, vùng đất này từ đầu chưa từng bị ảnh hưởng bởi chiến loạn. Nơi này giống như những quốc gia khác, yên ổn an bình.

“Chúa ơi...”

Mã Khắc đi theo bọn họ, nhìn cảnh tượng náo nhiệt bên ngoài nhin không được mà kêu lên kinh ngạc.

Tàu điện chạy vào trung tâm thành phố, ô tô tư gia tập nập trên đường, còn có tiếng chuông đình đang của xe đạp.

Nơi này không náo nhiệt bằng thành phố H nhưng lại chỉnh tề sạch sẽ, người đi đường tinh thần và diện mạo đều khác xa người ở thành phố H.

Lục Nghiên khoác bên ngoài một lớp áo choàng lông hồ ly trắng, gương mặt vì bệnh mà hốc hác đi không ít, bị che lấp bên trong lớp áo choàng lại hiện rõ đôi mắt xinh đẹp, liễm diễm ân tình.

Nàng sợ lạnh, bên trong bên ngoài mặc mấy lớp quần áo, trong ngực còn nhét một cái lò sưởi tay. Như vậy mà nàng vẫn còn thấy hơi lạnh.

“Hôm qua vừa có tuyết rơi, hôm nay may mà còn có chút ánh nắng...” Lục Thực nhìn thoáng qua thời tiết bên ngoài: “Tỷ tỷ, thân thể tỷ thật sự quá yếu.”

Lục Nghiên nói: “Điểm này ta tự biết.” Nhưng thân thể này đúng là thật sự sợ lạnh, hận không thể cả ngày đều núp trong phòng, đốt vài chậu than lớn thì thoải mái vô cùng.

Mã Khắc liếc mắt nhìn Lục Nghiên, bất đắc dĩ nói: “Lục, người mặc nhiều lớp thật đó.”

Nhìn những cô nương khác, mùa đông còn mặc sườn xám, dáng người nhanh nhẹn thướt tha, còn Lục Nghiên lại hận không thể biến mình thành quả cầu.

Lục Nghiên sờ sờ mũi, có chút khó thở. Nàng cảm giác dường như ngồi xe lửa hai ngày, hiện tại có vẻ đã bị cảm.

Xe dừng trước cửa Lục gia, bọn Lục lão gia đã sớm nhận được tin mà ra đón. Nếu không phải Lục Thực ngăn cản thì bọn họ đã chạy đến nhà ga đón Lục Nghiên.

“Nha đầu người, định làm ta tức chết mà...” Nhìn thấy Lục Nghiên khỏe mạnh, nước mắt Lục phu nhân liền rơi xuống xoạch xoạch, từ lúc biết chuyện bà đã không yên tâm, đến bây giờ mới có thể bớt lo lắng.

Lục lão gia ôm chặt nàng, vỗ về bờ vai: “Đến đến, mau vào trong.”

Bên ngoài rất lạnh, Lục phu nhân vội vàng dẫn nàng vào phòng: “Bước qua chậu than, những vận xui đều biến mất.”

Chậu than đặt trước cổng lớn, Lục Nghiên bước qua, nhin không được mỉm cười, nhìn khuôn mặt những người ở Lục gia mà trong lòng cảm thấy bình yên.

Vào phòng đổi một bộ quần áo nhẹ nhàng hơn. Áo khoác đỏ hồng làm cho gương mặt Lục Nghiên kiều diễm hơn mấy phần.

Lục phu nhân đưa quần áo cho nàng, nói: “Xiêm y này hai ngày trước mới được đưa đến. Cửa hàng quần áo kia đơn hàng rất nhiều, năm trước ta đặt may mà năm nay mới nhận được... Đến đây cho ta nhìn thử. Nghiên Nghiên của chúng ta thật là xinh đẹp!”

Lục phu nhân nhìn Lục Nghiên, ánh mắt mãn nhãn vui vẻ, lại có chút đau lòng. Bà đưa tay sờ máh Lục Nghiên nói: “Gầy đi nhiều rồi. Trong khoảng thời gian này, chắc con phải chịu không ít khổ sở.”

Lục Nghiên lắc đầu, nói: “Không có, con gầy là vì hai ngày bị nhiễm phong hàn nên không muốn ăn. Nhưng mà không phải gầy mới đẹp sao? Như con người ta gọi là thon thả thướt tha.”

Lục phu nhân điểm nốt cái lên trán nàng, thở dài: “Con đó, trước kia tính tình rõ ràng yếu đuối như vậy, chỉ chớp mắt một cái lại biến thành người lớn, có thể đàm đương mọi chuyện.”

Lục Nghiên nở nụ cười, không nói gì.

Bữa tối, phòng bếp nấu một bàn tiệc lớn cho Lục Nghiên tẩy trần. Trời còn chưa tối, bên ngoài đã bắt đầu có tuyết rơi. Cố Tứ Gia vội vã đi đến, trên người vươm không ít hoa tuyết trắng.

Bởi vì có việc gấp nên Cố Tứ Gia về trước Lục Nghiên, hai người đã hơn một tuần chưa gặp nhau.

Lục Nghiên muốn phui tuyết trên người xuống cho hần nhưng lại bị Cố Tứ Gia ngăn cản, nói: “Đừng. Trên người ta lạnh là được rồi, đừng để nàng cũng bị lạnh.”

Lục Nghiên liền rút tay lại, đứng bên cạnh hần, cả người đen tuyền của hần càng làm nổi bật đôi môi đỏ mọng, mắt ngọc mây ngai của nàng.

Cố Tứ Gia cười nhẹ, lấy từ trong lòng ra một cái gì đó nho nhỏ, đưa cho Lục Nghiên, nói: “Trên đường thấy đem cho nàng chơi.”

“A...” Lục Nghiên kinh ngạc khi trong ngực bị nhét một cái vật nhỏ, lại mềm mại. Nháy mắt, nàng có chút bối rối.

Vật nhỏ kia so với con mèo thì lớn hơn một chút, cả người trắng như tuyết, lông còn mọc chưa đủ, là một con bạch điều non.

Cố Tứ Gia vỗ vỗ tuyết trên người, nói: “Trên đường trở về nhìn thấy, mẹ nó bị thợ săn bắn chết, con chim này mới sinh chưa được bao lâu mà lại không có mẹ, ta sợ sẽ chết nên mang về.”

Giọng nói của hần như không để ý nhưng thật ra lại hết sức quan tâm tới biểu cảm của Lục Nghiên —— không phải nói tiểu cô nương đều thích mấy động vật nhỏ nhỏ mềm mềm hay sao?

Lục Nghiên vuốt ve đầu con chim non, phân phó Xuân Hạnh đem một giỏ trúc lót bông đến, đặt vật nhỏ vào bên trong.

Lông mềm mại, nhìn rất khả ái. Tiểu gia hỏa nhỏ như vậy, không biết có thể nuôi sống được hay không, có chút phiền toái a.

Trong lòng Lục Nghiên thầm thì, nàng không thích những vật nhỏ làm nũng như thế này, bởi vì nếu không quan tâm nhiều sẽ rất dễ chết.

“Cảm ơn, ta rất thích.” Lục Nghiên cười tủm tỉm nói với Cố Tứ Gia.

Vật nhỏ này, Cố Tứ Gia chắc là phải dụng tâm mới có thể đem về được, sao nàng có thể không thích?

Nhìn bộ dạng của nàng, trong lòng Cố Tứ Gia trở nên vui mừng, cảm thấy vô cùng mỹ mãn.

“Đúng rồi...” Cố Tứ Gia nghĩ đến chuyện gì đó, nhận từ tay Trương phó quan một chiếc hộp màu hồng, đưa cho Lục Nghiên: “Mẫu thân kêu ta đem đến, nói là lễ vật tặng nàng.”

Lục Nghiên nhất thời kinh ngạc. Nàng chưa bao giờ nghĩ rằng Cố phu nhân chuẩn bị lễ vật cho mình.

Nhận lấy lễ vật, Lục Nghiên kêu Xuân Hạnh đem vào phòng cho mình, sau đó nói Hòa Hương đi phòng bếp lấy sữa đến.

Phụ bọn họ có một bên chuyên cung ứng sữa, sáng sớm mỗi ngày đều giao một thùng, nấu chung với hạnh nhân uống rất ngon, vừa may có thể đem đến dứt cho tiểu điều.

Lục lão gia thấy mắt tiểu điều còn chưa mở, nói với Cố Tứ Gia: “Ấu điều khó gặp... Tứ Gia, người đừng quá sùng nha đầu kia, cẩn thận làm hư nàng.”

“... Phụ thân.” Lục Nghiên không biết có việc gì cần, kêu lên gọi ông một tiếng.

“Ta đây!” Lục lão gia lên tiếng, không quan tâm đến việc đang nói chuyện với Cố Tứ Gia, vội vàng đi qua: “Chuyện gì a. Có chuyện gì người kêu tiểu thư thái Lục Thực kia đi làm, dù sao nó cũng da dày thịt béo. Nghiên Nghiên a, thân thể con không tốt, nghỉ ngơi nhiều một chút mới được.”

Lục Thực da dày thịt béo một bên: “...”

Hần nhin không được trọn mắt. Nói Cố Tứ Gia đừng sùng nàng, ngai cũng không phải hận không thể sùng tỷ tỷ lên tận trời sao?

“Phụ thân nói tỷ tỷ có việc gì cứ báo ta làm... A, là muốn cho vật nhỏ này ăn hay sao? Ta đến ta đến!” Lục Thực xắn tay áo, đoạt lấy thìa trong tay Lục Nghiên.

Lục Nghiên không tin tưởng nhìn hần: “Người có thể làm không?”

“Đương nhiên!” Lục Thực vỗ lồng ngực, tỏ vẻ mình rất đáng tin: “Dù sao tỷ nên nghỉ ngơi cho tốt là được.”

Lục Nghiên liền cười, đứng qua một bên.

“Ta cũng không phải là người sù, sẽ không đụng một cái là nát, mọi người đừng kì lạ như vậy...” Lục Nghiên quả thực dở khóc dở cười.

Cố Tứ Gia nở nụ cười, mi mục tuấn tú, tươi cười không rõ ràng.

“Nếu làm hư, ta cũng bị...” Hần thấp giọng thì thào, ánh mắt chăm chú nhìn Lục Nghiên.

Bất quá là vui về chịu đựng mà thôi!

Do mấy chương này không mấy hấp dẫn nên ta ra nhanh cho các nàng đỡ chờ.

## Chương 89

Mùa đông lạnh giá là lúc thích hợp nhất để ăn lẩu dê. Thịt dê đỏ cho vào nồi, nấu sôi một lúc liền biến thành màu trắng.

“Đây là dê rừng non do nông dân ở cạnh Lăng Thủy Hà nuôi dưỡng, mùi hôi rất ít, đặc biệt mềm mại.” Lục lão gia nhanh tay nhét một miếng thịt dê vào miệng. Vì mới ra khỏi nồi nên thịt còn rất nóng, cho vào miệng lưỡi cũng phải tê đi, sau một lúc lâu mới có thể nuốt xuống được.

Lăng Thủy Hà là con sông nằm ở ngoại ô Lục Thủy Thành, nước sông sạch sẽ trong vắt. Con dê này mới năm tháng tuổi, thịt mềm đến cực hạn, mùi hôi gần như không có, sau khi xử lý chỉ còn mùi vị tuyệt vời của thịt dê.

Từng lát thịt được Lục Nghiên tự tay cắt, vô cùng mỏng. Thịt dê đỏ đặt trên một cái đĩa sứ màu trắng, cho vào nồi nấu một lát, biến thành màu trắng liền có thể ăn. Thịt dê rất bổ dưỡng lại ngon miệng, ăn vào cảm giác tươi mới, không còn mùi hôi mà chỉ có mùi thơm.

“Ngon quá!”

Thịt dê như tan ra trên đầu lưỡi, ngon tới mức Lục Thực phải roi nước mắt.

Trong khoảng thời gian Lục Nghiên rời khỏi, hắn không dám hỏi tường lại mình đã trải qua những ngày như thế nào. Việc ăn uống so với hiện tại đúng là ăn thức ăn của heo, căn bản không thể cho vào miệng.

Hắn nhai thật nhanh miếng thịt dê rồi mơ hồ không rõ nói: “Tỷ tỷ, lần sau tỷ đừng đi lâu như vậy nữa. Không có đồ ăn ngon của tỷ, ta đã gầy đi không ít.”

Tại sao trước kia không thấy đồ ăn người khác làm khó nuốt nhỉ? Quà nhiên là sung sướng đã quen, khó mà chịu khổ a.

Lục Xu đẩy đẩy chân Lục Nghiên, la hét muốn ăn khoai tây. So với thịt dê, tiểu nha đầu này thích miếng khoai tây đã hấp thụ chất ngọt từ nước lẩu hơn. Khoai tây vàng nhạt, cắn một cái vừa mềm mại lại vừa nịm mọng.

Ánh mắt Cố Tứ Gia nhìn chằm chằm thịt dê trong bát, suy nghĩ: Lục Nghiên mới rời đi mấy tháng, người Lục gia đã có bộ dạng như vậy, về sau nếu Lục Nghiên xuất giá đến Cố gia, không biết bọn họ trở thành dạng gì nữa.

Bất quá, lẩu dê này đúng là ăn rất ngon!

Cố Tứ Gia là động vật ăn thịt thuần túy, trong mắt cũng chỉ có thịt và thịt. Lục Nghiên nhìn qua vài lần, nhìn không được gấp một đũa đậu nành ninh như chấm tương đặt vào bát cho hắn.

Cố Tứ Gia: "..."

Mâm đậu còn chưa nậy, mới vừa lú đầu ra nên căng tròn, mềm đến mức có thể ép ra nước. Bóc những viên đậu to cho vào lẩu, ăn vào cảm giác rất lạ miệng, ngon mà không ngán.

Nhưng cho dù ngon thì Cố Tứ Gia cũng không thích. Hắn chỉ muốn ăn thịt. Thế nhưng đây là do tự tay Lục Nghiên gấp nên hắn vẫn nhét vào miệng, nuốt xuống.

Lục Nghiên còn làm món củ sen nhồi thịt heo, bên trong cho thêm gừng, hành và muối sau đó áo một lớp bột nước chiên lên đến khi hai mặt vàng óng thì gấp ra, nhìn rất kích thích.

Củ sen chiên bột, ăn thơm mềm ngon miệng là món Lục Xu thích nhất.

Mã Khắc ném thử một miếng, kinh hi nói: “Lục, đây là món gì? Ngon quá!”

Mã Khắc đã hoàn toàn bị mỹ thực ở Z Quốc bắt làm tù binh, không muốn rời khỏi mảnh đất này, cũng không muốn rời xa Lục Nghiên. Lục Nghiên đúng là một người kỳ diệu, đôi tay xinh đẹp kia có thể làm ra những món ăn cực kỳ ngon, khiến người ta không có sức kháng cự lại.

Mã Khắc còn khui hai bình rượu nho. Rượu nho rất tốt cho việc dưỡng nhan sắc cho nên Lục Nghiên mới nhấp môi một ít. Nàng không nghĩ rằng, thứ rượu này lại dễ uống như vậy. Nhưng chỉ uống một ly nhỏ, một lát sau nàng đã cảm thấy choáng váng đầu óc.

Khuôn mặt trắng trẻo bị nhiễm một tầng hồng hồng đỏ đỏ diễm lệ. Lục Nghiên chống cằm, gắp mấy hạt đậu trong bát.

Đậu nành đã được xào sơ trước khi nấu nên vỏ ngoài vàng óng, ăn vừa thơm vừa giòn, rất đậm đà. Nếu phủ thêm một lớp bột ớt tự chế sẽ càng tuyệt vời hơn...

“Ta ra ngoài hóng gió...” Mùi rượu phảng phất làm đầu óc choáng váng, Lục Nghiên nói với mọi người một tiếng, đỡ tay Xuân Hạnh từ từ bước ra ngoài.

Tuyết vẫn còn rơi lất phất, vừa ra tới cửa đã có một cơn gió lạnh thổi đến mang theo vài hạt tuyết, toàn bộ bay vào mặt, cực kỳ lạnh. Lục Nghiên nhìn không được mà run lên.

Lạnh quá đi...

Xuân Hạnh thấp giọng nói: "Tiểu thư, bên ngoài rất lạnh, chúng ta đi vào trước đi, bệnh của người còn chưa khỏi hẳn."

Bị gió lạnh tấp vào mặt, Lục Nghiên chẳng những không thanh tỉnh mà ngược lại càng choáng váng hơn.

"Đầu đầu..." Nàng thì thảo, tựa chĩ như nhũn ra.

"Ngoài trời lạnh như vậy, cho dù muốn hóng gió cũng nên chú ý thân thể." Một lớp áo choàng đen to lớn được khoác lên người, mang theo sự ấm áp và mùi hương vô cùng quen thuộc.

Lục Nghiên rụt cổ vào trong áo, chỉ lộ ra một đôi mắt, ngẩng đầu nhìn Cố Tứ Gia, hỏi: "Sao chàng lại ra đây?"

Cố Tứ Gia cười, nói: "Đệ đệ nàng và Mã Khắc, hai người ăn uống rất nhiệt tình, ta nhân cơ hội đổ ra ngoài hít thở không khí."

Mã Khắc và Lục Thực giống như "nhất kiến như cố", trong lúc uống rượu chỉ thiếu điều xưng huynh gọi đệ mà thôi.

Đầu Lục Nghiên có chút đau, hai má đỏ ửng, đôi mắt ướt át sáng ngời.

Cố Tứ Gia đưa tay sờ vào hai gò má nàng, thấp giọng nói: "Rất nóng..."

Ngoài trời gió lạnh hào thét, Lục Nghiên cũng thấy lạnh nhưng hai má lại nóng đến bỏng tay. Còn đôi bàn tay của Cố Tứ Gia bởi vì uống rượu nên độ ẩm càng tăng lên. Lục Nghiên vừa thấy thích, cũng vừa chán ghét.

"Tay chàng nóng quá." Nàng thì thảo, lui về phía sau. Khuôn mặt bị hắt chạm vào, cảm giác nóng muốn cháy da.

Cảm giác mềm mại trên đầu ngón tay biến mất, đáy mắt Cố Tứ Gia hiện lên một tia thất lạc nhưng ngay sau đó, một cơ thể ấm áp liền sà vào lòng hắn. Cố Tứ Gia đưa tay sờ lên trán Lục Nghiên, sợ nàng va chạm quá mạnh bị đau.

Trong lòng Cố Tứ Gia, Lục Nghiên chẳng khác nào một món đồ sứ. Tiểu cô nương này thích làm nũng, làm da mềm mại nồn nà, trên người còn có một mùi hương rất thơm, khác hoàn toàn so với nam nhân, chỉ sợ vừa đụng một cái liền có thể khiến cho người buông bỏ phòng bị mà không cần thận.

Lục Nghiên chủ động ôm lấy hắn, hai tay cho vào trong áo Cố Tứ Gia, híp mắt nói: "Thật ấm áp!"

Hai má nàng nóng hừng hực nhưng đôi tay lại rất lạnh, cho vào trong áo Cố Tứ Gia, độ lạnh từ tay cách một kiện y phục cũng có thể ăn vào trong da thịt.

Hai tai Cố Tứ Gia đỏ lên.

Thoải mái quá!

Lục Nghiên rất thích nhiệt độ ấm áp trên người Cố Tứ Gia. Bất kì lúc nào, trên người hắn đều như vậy, khác hoàn toàn so với nàng.

Cố Tứ Gia nhìn bộ dạng của nàng, đưa tay sờ sờ mặt rồi kêu Xuân Hạnh mang nàng về phòng: "Tiểu thư các người hơi say rồi, các người đỡ nàng về phòng đi."

"Vâng, Tứ Gia."

Khoảng cách từ phòng khách đến sân viện Lục Nghiên khá gần. Xuân Hạnh cầm đèn, Hòa Hương dìu Lục Nghiên về.

Cố Tứ Gia nhìn theo bóng dáng Lục Nghiên, hơi hơi nhủu mày, sau đó trực tiếp đi qua, bế ngang người nàng.

"Đẫn đường đi." Hắn trợn mắt nói với Hòa Hương.

Hòa Hương giật mình: "Vâng vâng, Tứ Gia, đi bên này."

Phòng của Lục Nghiên với những nữ tử khác không có gì khác nhau. Cố Tứ Gia dứt khoát đặt Lục Nghiên ngồi xuống nhuyễn塌 bên cạnh cửa sổ. Lục Nghiên cảm thấy tứ chi mềm nhũn, trong lòng cũng hiểu là mình đang say.

Xuân Hạnh đem đến một ly trà giải rượu, Cố Tứ Gia nhận lấy, tự tay đút cho Lục Nghiên.

"Nghỉ ngơi sớm đi." Vuốt ve hai má nàng, Cố Tứ Gia không lưu lại lâu, quay người rồi đi.

Tuy nói mọi người biết rõ mối quan hệ của hai người nhưng chỉ cần một ngày Lục Nghiên chưa gả cho hắn, hắn sẽ không làm ra chuyện quá mức cho phép, tránh hủy đi danh dự của Lục Nghiên.

Đi vài bước, Cố Tứ Gia đột nhiên lui về sau, đôi mắt dừng ở vách tường bên phải trong phòng.

"Tứ Gia?"

Cố Tứ Gia: "Bức tranh này..."

Xuân Hạnh quay đầu nhìn qua, nói: "Cái này chính là do vị Diệp Chu Lai Diệp tiên sinh vẽ tặng tiểu thư. Tiểu thư rất thích nên sai người treo ở đây."

Cố Tứ Gia quay lại, ngồi xuống bên cạnh Lục Nghiên, nắm lấy tay nàng, giọng điệu thấp phần dịu dàng nói: "Nghiên Nghiên, ta muốn nàng cho ta một thứ được

không?”

Giọng nói kia thực sự rất dịu.

Xuân Hạnh và Hòa Hương nhìn nhau giật mình. Cố Tứ Gia rõ ràng lợi dụng lúc tiểu thư không thanh tỉnh mà làm chuyện xấu.

“Cái gì?” Đầu óc Lục Nghiên có chút ngưng trệ, vô tội nhìn Cố Tứ Gia.

Cố Tứ Gia mỉm cười: “Nàng tặng bức họa kia cho ta có được không?”

Lục Nghiên nhìn theo ánh mắt của hắn, lắc đầu: “Không... cái này, ta thích...”

Cho dù đầu óc quay cuồng nhưng Lục Nghiên vẫn còn nhớ rõ bức tranh này nàng rất thích.

Đôi mắt Cố Tứ Gia tối sầm lại, trong lòng tiếc nuối nhưng không phải nhất định muốn cho bằng được, chỉ là nhìn biểu cảm nhu thuận của Lục Nghiên trong lòng hắn lại nổi lên ý định trêu đùa, cười một cái, ôn nhu nói: “Nhưng bức tranh này ta rất muốn, làm sao đây?”

Lục Nghiên do dự một chút: "... Chẳng muốn, cái kia, cái kia đưa chàng!"

Hai tay nàng vỗ vào mặt Cố Tứ Gia một cái, nghiêm túc nói: “Đại bảo bối là quan trọng nhất... Chẳng muốn gì đều cho chàng”

Đại bảo bối...

Ý thức được từ này là đang nói mình, mặt Cố Tứ Gia đỏ lên, dờ khóc dờ cười. Tiểu cô nương này lúc nào cũng làm người khác chấn động mà.

Xuân Hạnh và Hòa Hương trừng to mắt, bọn họ không nhìn lầm, Cố Tứ Gia đỏ mặt kia!!!

Cố Tứ Gia đứng dậy, thấp phần bình tĩnh phân phó Xuân Hạnh và Hòa Hương: “Bọc tranh này lại cho ta, ta muốn đem về.”

Xuân Hạnh và Hòa Hương: "..."

Bọn họ biết tiểu thư đang không tỉnh táo, bọn họ sẽ làm bộ như không biết gì. Đứng rồi, vẫn là nên làm bộ như không biết gì.

Hôm sau, khi Lục Nghiên tỉnh lại, trước mắt chính là một bức tường trụi lủi. Ký ức trong đầu không còn gì.

Lục Nghiên: “...”

Tranh của ta đâu?

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 90

Vừa tỉnh dậy, ký ức trống rỗng, Lục Nghiên nhìn chăm chăm bức tường, suy nghĩ.

Xuân Hạnh lấy quần áo đặt vào lò xông hương, cười nói: “Tiểu thư quên rồi sao? Đêm qua ngài đã tặng bức họa đó cho Cố Tứ Gia.”

Lục Nghiên: “...”

Hình như có một chút ấn tượng.

Nàng xoa xoa mi tâm, quyết định lần sau phải uống ít rượu thôi. Cơ thể này trước kia chưa từng uống rượu, thể chất cơ bản là dễ say.

Bên kia, Cố Tứ Gia rất mỹ mãn ôm bức họa, suy nghĩ về sau có cơ hội sẽ cho Tứ nãi nãi của mình nhấm nháp mấy chén. Tiểu cô nương khi say rượu thật là ngọt ngào đáng yêu.

Lục Nghiên không hề biết Cố Tứ Gia đang nghĩ gì, đi thay đổi xiêm y rồi xuống bếp làm điểm tâm.

Gạo tẻ vo sạch, đổ nước, đặt vào nồi sứ nấu lửa nhỏ, đến khi tất cả hạt gạo bung nở thì bắt xuống.

Cháo nấu chín bốc mùi thơm ngọt của hạt gạo, bên trên nổi một tầng váng dầu, rắc vài cọng hành màu xanh lên.

Bên cạnh đó còn có rong biển trộn với ớt, cho thêm vài giọt dầu mè, mùi thơm xộc vào mũi thực sự rất kích thích.

Trứng vịt muối cắt ra làm đôi cho vài đĩa. Lòng đỏ trứng ở giữa ứa ra một ít dầu, phần lòng trắng thì nhìn không có chút tí vết nào, hai màu sắc đỏ trắng nhìn quá mê người.

“Đây chính là trứng vịt muối trong lời nói của người?” Mã Khắc cầm đĩa đâm vào giữa cái trứng, lớp váng dầu từ trong đỏ chảy ra hết sức thần kỳ.

Lòng đỏ trứng hơi mặn nhưng khi ăn lại không thể ngừng lại, cảm giác mềm mịn tan trên đầu lưỡi, một chút cũng không ngán.

Mã Khắc ăn xong, cảm thán: “Thức ăn ở Z Quốc quả là thần kỳ, người ở đây quả giỏi, một loại nguyên liệu mà có thể nấu ra đủ thứ đồ ăn mỹ vị.”

Lần này Mã Khắc theo Lục Nghiên đến Lục Thủy Thành, một mặt vì du ngoạn, nguyên nhân chính vẫn là đến tham quan nhà máy của Lục Nghiên. Thịt hộp, trứng vịt muối, chân gà ngâm... tất cả hẳn đều hứng thú.

Mỹ thực lúc nào cũng khiến người ta cảm thấy thể xác và tinh thần sung sướng thỏa mãn. Tuy rằng không cùng biên giới, thậm chí thói quen ăn uống cũng khác nhau nhưng hương vị thức ăn ngon sẽ luôn có người thích.

Có những nguyên liệu từ phương Tây Lục Nghiên chưa biết đến, ví dụ như kem. Lục Nghiên có một sự si mê vô tận với nguyên liệu nấu nướng. Nàng còn nhớ kiếp trước, sư phụ dạy nấu ăn cho nàng có nói, trời sinh nàng là để nấu ăn.

Lần đầu tiên Lục Nghiên thử làm bánh ngọt nhưng nàng lại có thể làm cho nó sắc hương vị đều hoàn mỹ.

Vỏ bánh mang một màu vàng ruộm, rất đẹp, bên ngoài phủ lớp kem trắng muốt. Có thể bắt kem thành nhiều hình dạng khác nhau, nhìn thật sự ngon, không thể nhận ra đó là lần đầu nàng làm.

Hương vị cũng không khác gì món được làm từ các đầu bếp phương Tây. Bánh mềm mịn, kem lại hơi ngọt, cho vào miệng liền lập tức tan ra. Hai thứ này hòa quyện với nhau tạo nên một cảm giác ngọt ngào khó tả, rất thích hợp với phụ nữ và trẻ em. Lục Xu và Lục phu nhân vô cùng thích món này, nhưng Lục Thực lại không hề hứng thú, hẳn cảm thấy nó quá ngọt.

Lục Nghiên nếm thử cũng thấy hơi ngọt. Những món bánh ngọt như vậy mới ăn thì cảm thấy thích nhưng ăn nhiều lại mau ngán. Có lẽ nên thay đổi một chút, tìm thứ làm trung hòa được vị ngọt ngán của kem.

Lục Nghiên mê mẩn với nấu nướng đến mức đáng sợ. Bánh ngọt vào tay nàng làm ra tư vị phi thường ngon miệng. Có điều, bánh ngọt phương Tây này ngày đầu tiên ăn thì rất thích, ngày thứ hai cũng là mỹ vị nhưng kéo dài một tuần, Lục Thực không thể nào chịu nổi.

“Lại nếm thử cái này xem. Lần này ta cho thêm trà xanh, ăn vào hẳn sẽ càng nhẹ nhàng hơn.”

Trên đĩa sứ trắng đặt một phần điểm tâm nhỏ như lòng bàn tay, màu lục bích, nhìn vào tinh xảo khéo léo, không có cảm giác ngán.

Lục Thực có chút do dự. Không thể phủ nhận tay nghề Lục Nghiên rất tốt nhưng cho dù thế nào thì liên tục ăn một kiểu, ai mà lại không ngán.

Lục Xu chạy lại ôm lấy chân Lục Nghiên, ngửa đầu nói: “Tỷ tỷ, cho ta nếm thử.”

Lục Xu là một người hâm mộ trung thành với điểm tâm, cũng là người duy nhất có thể duy trì ăn bánh ngọt do Lục Nghiên làm suốt một tuần. Mặt tiểu nha đầu này đã tròn lên khá nhiều nhưng cũng không hề có chút chán ngán.

“Ngon quá, thật ngọt. Ta siêu thích, có thể ăn hết cả năm cái!” Đầu ngón tay mập mạp giơ lên, khen ngợi.

Loại điểm tâm phương Tây này ăn vào mềm mịn tan trong miệng, quả là ngon vô cùng.

“Đúng vậy, ngon vô cùng!” Mã Khắc phụ họa.

Trong một tuần này, hẳn và Lục Xu đã trở thành bằng hữu thân thiết. Hai người đều yêu thích đồ ngọt, phối hợp cực kỳ nhịp nhàng với nhau. Đối với sự nhiệt tình làm bánh ngọt đến phát nổ của Lục Nghiên, bọn họ đều giờ hai tay tán thành, mỗi ngày đều có điểm tâm ngon để ăn thật sự khiến bọn họ hồng hỉ.

“Tiểu Xu, mau lại đây. Hôm nay ta có pha một bình hồng trà, đây chính là loại trà ở D Quốc chuyên dùng cho vương thất. Uống trà chiều kết hợp với điểm tâm là hợp nhất!” Mã Khắc ngồi cạnh cửa sổ, pha một bình hồng trà nhiệt tình mời Lục Xu.

D Quốc bọn họ vốn có thói quen uống trà chiều, một ly hồng trà thuần hậu cùng một đĩa điểm tâm thơm ngọt mỹ vị, quả thực là hưởng thụ tối đa.

Chủ yếu nhất vẫn là điểm tâm đặc biệt ngon, ngon đến mức khiến nhân tâm phải thay đổi!

Mỗi ngày đến thời gian trà chiều là lúc mà Mã Khắc và Lục Xu chờ mong nhất. Mã Khắc và Lục Xu ngồi trên ghế, nhìn Lục Nghiên với vẻ mặt vô cùng nhu thuận.

Lục Nghiên bật cười, đem điểm tâm trong khay đưa cho bọn họ.

Lục Nghiên rất thích dùng đĩa sứ để bày điểm tâm. Đĩa sứ thuần một màu trắng có thể làm cho “sắc” của điểm tâm bộc lộ đến mức tận cùng.

Giữa chiếc đĩa sứ trắng muốt là một phần điểm tâm hình tam giác màu xanh biếc, bột trà xanh được rắc lên trên, nhìn qua thập phần nhẹ nhàng tươi mới, khiến cho hai mắt người ta sáng lên, rất thèm ăn. Cho dù người ngán điểm tâm như Lục Thực cũng không nhịn được có chút động tâm.

Dao nhỏ cắt xuống, mùi hương từ điểm tâm bay ra. Cầm một khối điểm tâm cho vào miệng, hương vị nhẹ nhàng khoan khoái tan trên đầu lưỡi.

“Hương vị thật độc đáo...” Hai mắt Mã Khắc sáng lên. Món ăn này so với tưởng tượng của hắn còn ngon hơn.

Điểm tâm cho vào trong miệng lập tức thay đổi, vị trà trong miệng có chút đáng nhe, làm mất đi vị ngán của bánh ngọt, thập phần ngon miệng.

“Ngon quá!” Lục Thực không thích đồ ngọt nhưng cũng không thể không thừa nhận món này hết sức dễ ăn, thơm ngọt ngon miệng. Tuy rằng hơi đáng nhưng vừa đủ

đáng làm nó ngon hơn.

Lục Nghiên thử một ít, khẽ gật đầu nói: “Mùi vị đúng là không tệ, ngọt nhưng không ngán, còn có vị trà. Lục Thực, người lấy trà ở đâu ra vậy?” Hương thơm của trà xông vào mũi, thấp phần ngon miệng.

Lục Thực ăn hai miếng, lại uống một hớp hồng trà, thuận miệng đáp: “Phụ thân có một hộp trong thư phòng a.”

Lục Nghiên: “...” Đặt trong thư phòng, mỗi ngày chỉ uống được một ít. Nàng có thể tưởng tượng được, khi Lục lão gia phát hiện ra mất trà sẽ có biểu cảm gì.

“Điểm tâm này đưa cho lão gia và lão phu nhân mỗi người một phần!” Lục Nghiên phân phó Xuân Hạnh, chỉ hy vọng khi Lục lão gia nếm được thức ăn ngon, có thể bớt tức giận.

Lục Nghiên về phòng thay quần áo. Hai ngày nay, cả ngày nàng chui đầu vào bếp, cả người bị ám mùi than củi.

“Đây là cái gì?” Trong rương trang sức có một chiếc hộp màu hồng. Lục Nghiên mở ra, phát hiện bên trong có một bộ trang sức phi thủy xanh như nước, vừa nhìn liền biết giá trị rất lớn.

“Oa, thật là xinh đẹp!” Hòa Hương sợ hãi kêu lên.

Xuân Hạnh ồ một cái, nói: “Ta nhớ rõ cái này do Cố Tứ Gia đem đến, nói là Cố phu nhân tặng.”

Hòa Hương nói: “Lễ vật quý giá như vậy... Không phải chính là chứng minh Cố phu nhân rất thích tiểu thư sao.”

Lục Nghiên từ chối cho ý kiến.

“Cố phu nhân là người Giản gia, danh môn khuê tú, hiểu biết lễ tiết đương nhiên sẽ không để người khác bàn tán về bà.” Lục Nghiên nhàn nhạt nói. Chỉ dựa vào một phần trang sức, nàng không xác định được Cố phu nhân có thích nàng hay không.

Bất quá cảm ra món lễ vật quý trọng như vậy, ít nhất sẽ không chán ghét đi.

Có qua có lại, Cố phu nhân đối tốt với nàng, nàng tự nhiên cũng sẽ đáp lại như thế.

“Xuân Hạnh, người sai người đem điểm tâm vừa làm đưa một phần đến Cố phủ, tặng cho Cố phu nhân.” Nàng phân phó.

Món điểm tâm này chắc là Cố phu nhân sẽ thích.

Nhìn phi thủy trong hộp, Lục Nghiên khẽ nhủ mảy. Phi thủy cực phẩm như vậy giá trị không thấp, thật sự khó có được. Cố phu nhân cứ như vậy đưa cho nàng, những người khác ở Cố gia cũng không có ý kiến gì sao?

Trên thực tế, đúng như suy nghĩ của Lục Nghiên, hai vị nãi nãi ở Cố gia biết Cố phu nhân tặng bộ trang sức phi thủy cực phẩm như vậy, tức giận đến mức cắn môi chảy máu.

“Còn chưa vào cửa, mẫu thân đã thiên vị với nàng. Chờ nàng qua cửa còn chỗ nào cho chị em dâu chúng ta dung thân nữa?” Cố Nhị nãi nãi lộ vẻ quýt. Quýt nhìn vàng ruộm ngon lành, ăn vào lại quá chua: “Phi phi phi. Quýt này sao lại chua như vậy?”

Nàng không ăn nữa, vớt qua một bên.

Trong lòng Cố Đại nãi nãi lại có chút phức tạp. Người thiếu chút nữa trở thành con dâu của bà giờ lại sắp trở thành chị em dâu, cùng thế hệ với mình, người nói coi đây là tình huống gì? Sau này thấy Lục Nghiên không biết sẽ lúng túng đến mức nào.

Cố Nhị nãi nãi liếc mắt nhìn bà, hỏi: “Trong lòng đại tẩu không có ý gì sao? Bộ trang sức phi thủy kia là đồ gia truyền của mẫu thân, lúc ta và tẩu được gả đến cũng không được mẫu thân tặng cho a.”

Quan trọng nhất vẫn là bộ trang sức đó giá cả xa xỉ, bán được rất nhiều tiền đó.

Gia đình bên mẹ của Cố Nhị nãi nãi làm kinh doanh, coi như có chút của cải nhưng bà vẫn rất thích tiền. Không biết được nuôi dạy thế nào mà có thể dưỡng ra tính tình thích làm bậy, lòng dạ lại hẹp hòi như vậy.

Cố Đại nãi nãi hừ cười, nói: “Bất kể như thế nào, hiện tại ta chỉ cần nhìn thấy đứa cháu bảo bối đã đủ hài lòng.”

Cố Đại nãi nãi hiện tại đã có cháu nội rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 91

"... Chỉ cần Bảo Bảo khỏe mạnh đã đủ hài lòng."



Bảo Bảo là cháu nội của Cố Đại nãi nãi, con của Cố Thành bà Diệp tinh, mới được hơn một tháng. Bởi vì Diệp Tinh không danh không phận cho nên ngay cả đầy tháng cũng không được tổ chức, khiến Cố Đại nãi nãi đau lòng không thôi.

“Đáng thương cho Bảo Bảo nhà chúng ta. Nha đầu Lục gia kia chỉ là ngoại nhân, con ta không thích thì không thích thôi, nào có chuyện trâu không uống nước cũng ăn đầu trâu uống? Chỉ vì một ả Lục Nghiên, làm hại cháu ta phải lưu lạc bên ngoài.”

Ban đầu, Cố Đại nãi nãi tràn đầy oán khí đối với Diệp Tinh nhưng bây giờ có đại tôn từ trắng trẻo mập mạp, điểm ngăn cách trong lòng hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại sự yêu thích đối với tôn từ.

“Diệp Tinh khá tốt nha, cũng là du học sinh. So với Lục Nghiên kia tốt hơn nhiều.” Cố Đại nãi nãi lẩm bẩm.

Cố Nhị nãi nãi nhìn không được trọn trăng mất. Diệp Tinh kia là loại người nào, chỉ là một đứa con gái của tiểu thương, Diệp gia so với Lục gia là một trời một vực, khác biệt rất lớn. Diệp Tinh có thể so sánh với Lục Nghiên sao? Gà rừng và phượng hoàng khác nhau. Đại tiểu thư Lục gia là thân phận gì, Diệp Tinh căn bản không sánh bằng.

Cho dù Cố Nhị nãi nãi không thích Lục Nghiên lắm cũng không thể phủ nhận vị Lục tiểu thư này chính là thiên chi kiều nữ. Đáng người, khí độ còn có dung mạo của nàng quả thực có thể bỏ xa người khác mười con phố.

Cố Thành chỉ vì một cục đá mà mất đi miếng ngọc quý, người bên ngoài không biết đã chê cười hần đến thế nào!

Chính do Lục Nghiên xuất sắc như vậy, bà mới cảm thấy nguy hiểm. Từ khi gả vào cho đến nay, Cố Nhị nãi nãi bà trong mắt Cố phu nhân sợ là không có một chút địa vị gì.

“Đại tẩu nói không đúng rồi. Lục tiểu thư kia so với Diệp Tinh đồ cưới chắc chắn nhiều hơn mấy xe. Xương đồ hộp và xương gia xông to như vậy không biết trị giá bao nhiêu.” Cố Nhị nãi nãi nhàn nhạt mở miệng.

Nghe vậy, biểu cảm Cố Đại nãi nãi nhất thời cứng đờ.

Cố Nhị nãi nãi nói: “Ta thấy phụ thân và mẫu thân đều thích nàng. Tính tình tiểu thúc người cũng biết rồi đó. Hiện tại người còn chưa vô cửa đã được sủng đến mức như vậy, đến khi gả vào sợ là hận không thể đem tất cả những thứ tốt cung phụng cho vị Tứ nãi nãi này. Đến lúc đó, hai chúng ta phải làm sao? Đại tẩu chưa từng nghĩ đến sao?”

Tính cách Cố Tứ Gia cứng mềm đều không chịu, lạnh lùng vô cùng nhưng lại rất bao che khuyết điểm, ngay cả Nhị tẩu như bà cũng chưa từng chiếm được chỗ tốt nào từ hần. Đến khi Lục Nghiên gả vào, Cố Nhị nãi nãi nghĩ rằng tẩu từ như bà còn phải nhẹ giọng nói chuyện với Tứ nãi nãi kia.

Ai, thật đau đầu!

Hai chị em đang thảo luận, ngoài cửa có một tiểu nha đầu nói: “Đại nãi nãi, Nhị nãi nãi. Phu nhân gọi hội hai người.”

Nghe vậy, Cố Đại nãi nãi và Cố Nhị nãi nãi quay đầu nhìn nhau. Cố Nhị nãi nãi đứng dậy, lấy khăn che miệng, nói nhỏ: “Không biết mẫu thân gọi chúng ta có việc gì?”

“Đi rồi biết.” Cố Đại nãi nãi trả lời.

Hai người xuống lầu liền thấy Cố phu nhân đang ngồi ở phòng khách, mặc một bộ sườn xám cao cổ màu tím, khí độ ung dung hoa quý giống như một ngọn núi tuyết, cao cao tại thượng, khó mà thân cận.

Cố Nhị nãi nãi đột nhiên hiểu ra vì sao mình không thích Lục tiểu thư kia, bởi vì nàng khiến cho người ta cảm thấy giống với Cố phu nhân, đều cao quý không thể với tới.

“Mẫu thân tìm chúng con có chuyện gì?” Cố Nhị nãi nãi nở nụ cười, gương mặt xinh đẹp hết sức động lòng người.

Cố phu nhân đưa tay gọi hai người lại, nói: “Nha đầu Lục Nghiên sai người đem điểm tâm đến đây. Ta gọi người hầu pha ấm trà, gọi các người đến nếm thử.”

Cố Đại nãi nãi đối với vấn đề này không quá lưu tâm, nói: “Bất quá chỉ là chút điểm tâm, cũng đáng để nha đầu kia phải đưa tới sao? Có thứ tốt gì mẫu thân chưa được thưởng thức qua? Đúng là một tiểu cô nương, kiến thức hạn hẹp.”

Cố phu nhân thân nhiên nói: “Dù gì cũng là tâm ý của Nghiên Nghiên. Còn có, cái gì gọi là nha đầu kia? Đó là vị hôn thê của Từ An, là em dâu tương lai người, hai người các người vai vế như nhau.”

Nghe vậy, biểu cảm Cố Đại nãi nãi cứng đờ.

Trước kia thấy Lục Nghiên, bà đều mang ánh mắt soi mói con dâu. Nào biết phong thủy luân chuyển, chớp mắt một cái bối phận của đối phương lại giống như bà, về sau gặp mặt còn phải gọi một tiếng đệ muội. Cố Thành con trai bà, gặp vị hôn thê trước kia của chính mình lại phải kêu một tiếng ‘Tứ thẩm thẩm’.

Ôi trời ơi!

Chỉ mới nghĩ đến chuyện đó thôi mà Cố Đại nãi nãi đã cảm thấy ngập tràn phiền muộn, thật là khó chịu a.

“Tục ngữ nói ‘trường tẩu như mẹ’, Lục tiểu thư tiểu tác còn nhỏ, đại tẩu gọi nàng một tiếng nha đầu cũng không có gì quá đáng.” Cố Nhị nãi nãi tùm tùm mở miệng. “Tay nghề của Lục tiểu thư không cần phải bàn cãi. Hai ngày trước ta có đi ngang phố Chu Tước, thấy việc làm ăn của Thực Mãn Lâu rất thịnh vượng, người xếp hàng bên ngoài đông vô cùng.”

Cố phu nhân gật đầu, nói: “Đứa bé kia rất có bản lĩnh.”

“Phu nhân...” Nha hoàn đem điểm tâm của Lục Nghiên ra, bày trên bàn đầy những chiếc đĩa đựng bánh ngọt xanh biếc, vừa nhìn qua liền khiến người ta nghĩ tới những vườn trà xanh ngút ngàn, nhẹ nhàng khoan khoái.

Cố Nhị nài nỉ liếc mắt nhìn, nói: “Điểm tâm này thật tinh xảo, chắc là do người nước ngoài làm ra đi.”

Điểm tâm được cắt thành những khối hình tam giác, ăn vào thơm ngọt mà không hề ngán, mềm mịn tan trong miệng. Sau khi nuốt xuống, lưỡi còn đọng lại chút đắng chất nhẹ, tiếp theo là hậu ngọt kéo dài.

Thật sự có thể khiến khẩu vị người ta nhanh chóng thay đổi!

Ăn hết điểm tâm rồi, mọi góc ngách trong miệng vẫn còn lưu lại hương trà xanh thơm mát.

Cố phu nhân uống một ngụm nước trà, nói: “Đứa nhỏ này tay nghề thật xuất sắc, khó trách việc làm ăn ở Thực Mãn Lâu lại náo nhiệt như vậy.” Ngay cả bà cũng có thể nghe thấy nghị luận bên ngoài.

Điểm tâm ngon như vậy, một khi đã thưởng thức qua chỉ có thể khen ngợi mà thôi. Tư vị đúng là kỳ diệu kinh khủng.

Quá ngon rồi!

Mùi hương trà cũng giống như những loại trà khác nhưng điểm tâm xanh hơn mấy phần, ăn thực ngon miệng mà không gây ngán.

Cố Nhị nài nỉ cũng là người thích ăn điểm tâm ngọt. Bánh kem của người Tây làm rất ngon nhưng ăn vào lại quá ngán. Ngược lại, điểm tâm Lục gia đưa tới ngon vô cùng, rắc bột trà lên vị hơi đắng chất nhẹ nhưng kèm theo lại có hậu ngọt ngào, có thể nói là tuyệt xứng.

“Lúc trước ta đã từng nếm thử điểm tâm do đầu bếp nước ngoài làm, nhưng cái này ngon hơn nhiều. Rõ ràng được phủ một lớp kem ở trên nhưng không hề chán ngấy tí nào.” Cố Nhị nài nỉ mở miệng. Nhà mẹ đẻ của bà có nhiều tiền, bà đã nếm qua không ít mỹ thực, lần ăn bánh kem trước làm cho bà nhớ mãi không quên, bởi vì quá ngon.

Tay nghề tuyệt vời, điểm tâm tuyệt hảo!

Vậy mà bây giờ, thưởng thức món bánh ngọt có vị trà của Lục Nghiên, lại được cảm nhận tư vị nhớ mãi không quên kia, bà thật sự cảm thấy Lục tiểu thư này đúng là có bản lĩnh.

“A, cái này có hai tầng? Tầng này là sô-cô-la?” Cố Nhị nài nỉ nếm thử một loại điểm tâm khác. Giữa hai tầng bánh là một lớp sô-cô-la, cho vào miệng cảm thấy vừa ngọt vừa thơm, hương vị cũng rất ngon.

Tay nghề như thế, Thực Mãn Lâu không phát triển mới là lạ!

Trong lòng Cố Đại nài nỉ lại có chút phức tạp. Bà không thích Lục Nghiên nhưng cũng không đến mức phủ nhận tay nghề của cô nương này thật sự rất tốt.

“Mẫu thân...” Thấy Cố phu nhân tâm tình vui vẻ, Cố Đại nài nỉ mới do dự lên tiếng.

“Ngài xem, Diệp Tinh với Cố Thành có phải nên tính toán coi ngày cưới Diệp Tinh vào nhà hay không? Dù gì, hai đứa chúng nó đến hải tử cũng đã có. Người lớn thì không cần nhắc đến, nhưng không thể để đứa nhỏ không có danh tính đi theo Diệp Tinh. Truyền đi, mặt mũi Cố gia cũng không dễ nhìn a.”

Nghir vậy, Cố Nhị nài nỉ nhường mảy, cắn thìa giật mình. Vị đại tẩu này của bà đúng là càng ngày càng thông minh.

Thần sắc Cố thái thái thập phần lãnh đạm, nói: “Chuyện của họ họ đúng là không thể mặc kệ.” Nói như thế nào, con cháu của Cố gia không thể cứ lưu lạc bên ngoài như vậy.

“Ngày mai người phái người đưa hai mẹ con bọn họ vào phủ đi. Những chuyện khác, chờ hôn sự của Từ An và Nghiên Nghiên xong xuôi rồi nói sau...” Cố phu nhân nói.

Hai mắt Cố Đại nài nỉ sáng lên. Mặc kệ có thành hay không, ít nhất hiện tại Cố phu nhân đã nói ra, đó chính là có hi vọng.

“Thật ra nha đầu Diệp Tinh kia cũng rất tốt, hiểu thuận hiểu chuyện, lại thật lòng yêu A Thành.” Cố Đại nài nỉ nói lời hay cho Diệp Tinh, sau đó nói qua tôn tử bảo bối của mình, ánh mắt híp lại: “Tiểu bảo bối được nàng nuôi dưỡng rất khá. Ngài không biết đâu, tiểu bảo bối cực kỳ giống A Thành...”

\*

Hôn trước Cố phu nhân vừa nói, hôn sau Cố Đại nài nỉ đã đến đón Diệp Tinh. Vừa vào phòng, bà liền ôm lấy tôn tử mập mạp của mình trong ngực, miệng liên tục gọi bảo bối.

“Nãi nãi của ngươi đã gần nguôi giận, các ngươi theo ta hồi phủ trước đi.” Cố Đại nài nỉ chơi đùa vớ đứa bé trong ngực, đầu cũng không ngẩng lên nói.

Diệp Tinh có chút do dự, nói: “Không biết nãi nãi có nhắc đến hôn sự của ta và A Thành hay không?”

Cố Đại nài nỉ nói: “Chuyện đó không vội. Diệp Tinh, ngươi đừng lo lắng, ngươi đã sinh cho Cố gia chúng ta đứa cháu mập mạp, nhìn vào hải tử, nãi nãi của ngươi sẽ chấp nhận sớm thôi. Các ngươi trước tiên theo ta về phủ, việc khác sau này hẵng nói.”

Diệp Tinh có chút chần chừ, hoảng hốt, nhất thời không cam tâm. Không danh không phận, không được kiểu tám người nâng, vào đến Cổ phủ, ai xem nàng ra gì?

Cổ Đại nãi nãi thấy biểu cảm của nàng, nhú mày bất mãn nói: “Như thế nào, ngươi còn chưa bằng lòng sao? Ngươi không muốn vào phủ thì thôi, nhưng tiểu bảo bối nhà ta nhất định phải quay về Cổ gia, ngươi liệu mà làm. Cơ hội không đến mãi, nếu nãi nãi ngươi hối hận, không biết phải đến khi nào ngươi mới có thể bước vào cửa Cổ gia chúng ta.”

Nghe vậy, Diệp Tinh liền đưa ra quyết định.

Mặc kệ sau này thế nào, hiện tại cứ vào Cổ phủ rồi nói. Có tiểu bảo bối ở đây, ít nhất nhìn vào bảo bối, thái độ người Cổ gia sớm muộn cũng mềm mỏng hơn.

“Lần này cũng may tâm tình nãi nãi ngươi tốt. Ngươi không biết đâu, nha đầu Lục gia kia vừa mang điểm tâm đến đã khiến nãi nãi ngươi vui mừng không thôi.” Cổ Đại nãi nãi thuận miệng nhắc tới.

So sánh như vậy, trong lòng Diệp Tinh có chút có chút chua xót, tâm tình trở nên phức tạp.

“Mẫu thân, ta nhớ không lầm, năm trước Lục Nghiên từng rơi xuống nước?” Diệp Tinh đột nhiên mở miệng.

Cổ Đại nãi nãi gật đầu: “Đúng là có chuyện như vậy. Lúc ấy thiếu chút nữa đã không thể cứu chữa được, gia gia ngươi còn sai người tặng một cây nhân sâm ngàn năm cho Lục gia.”

Ánh mắt Diệp Tinh lóe lên, nói: “Khi ta đi sinh tiểu bảo bảo, ở Bảo Xuân Đường có nghe một chuyện, liên quan đến Lục tiểu thư này...”

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 92

Diệp Tinh và con trai được đưa đến Cổ phủ. Khi Lục Nghiên nghe tin này, nhin không được mà lắc đầu, không tán đồng việc làm này. Nếu là nàng, cho dù phải lưu lạc bên ngoài cả đời, nhưng không có tam thư lục lễ, không báỉ đường thành thân, nàng sẽ không bước vào Cổ gia một bước. Diệp Tinh làm như vậy chẳng khác nào chặn đường của bản thân.

Nếu không vào Cổ phủ, Diệp Tinh đã sinh cho Cổ gia tăng tôn, nghĩa là quyền chủ động hoàn toàn nằm trong tay nàng, muốn đi hay lưu lại đều dựa vào tâm ý của nàng. Một khi đã bước chân vào Cổ gia là đã đem quyền chủ động của mình giao cho Cổ phu nhân, trở thành đinh lưu không rõ ràng với Cổ gia.

Quan trọng nhất vẫn là Cổ phu nhân không phải người tốt bụng gì.

"Nếu ta là nàng ấy, nhất định sẽ không làm vậy..." Lục Nghiên lắc đầu.

Chuyện đó nói đến cùng cũng không có quan hệ gì với nàng, nàng không quá để tâm, nghe Xuân Hạnh nói xong lỗ tai này chui qua lỗ tai kia, nhưng Xuân Hạnh ngược lại vô cùng quan tâm.

"Sau này người gả vào Cổ gia, nhìn thấy vị Diệp tiểu thư này không biết sẽ có bao nhiêu xấu hổ nữa." Gặp mặt tình địch trước kia, phải hết sức đồ mắt a. Xuân Hạnh không dám tưởng tượng cảnh đó sẽ như thế nào.

Hòa Hương trừng mắt nhìn, có chút hưng phấn nói: "Đến lúc đó, Diệp tiểu thư kia thấy tiểu thư nhà chúng ta còn phải gọi một tiếng Tứ thẩm thẩm. Hừ, đáng đời nàng trước kia vênh váo đắc ý trước mặt tiểu thư!" Ngữ khí có chút sung sướng khi người khác gặp họa.

Những thống khổ của chủ nhân cơ thể này đa số đều do vị Diệp Tinh Diệp tiểu thư ấy tạo thành. Mặc dù nàng ta không trực tiếp làm tổn thương nguyên chủ nhưng biết rõ Cổ Thành có vị hôn thê vẫn còn cùng với hần phát sinh quan hệ, cứ chỉ thân mật. Dù là đồn đãi nhưng cũng khiến nguyên thân đau đớn về tinh thần.

Lục Nghiên không phải nguyên thân, không thể cảm thụ giống nàng ấy nên cũng không thấy chuyện này có gì. Chỉ là một người không quan trọng, tại sao phải để trong lòng chứ?

Từ khi hôn ước của nàng và Cổ Thành giải trừ, ân oán giữa bọn họ cũng đã tiêu tán đi mất, có điều Lục Nghiên vẫn muốn nói rõ ràng với hai nha đầu này, tránh cho bọn họ về sau nói ra những lời không lọt tai.

"Ta và Cổ Thành đã không còn quan hệ gì từ lâu, các ngươi cũng không cần quá chú ý đến việc này, ta không để ý đến nó. Chuyện của ta và Cổ Tứ Gia là vì ta thích hần mà hần cũng thích ta, không liên quan gì đến Cổ Thành và Diệp Tinh, các ngươi hiểu chưa?"

Chuyện giữa nàng và Cổ Tứ Gia cũng không có khúc mắc phức tạp gì, chỉ là cảm thấy đối phương rất hợp với mình thôi.

"Vì vậy, về sau các ngươi cũng không cần để bọn họ trong lòng, hiểu không?" Lục Nghiên hỏi.

Xuân Hạnh và Hòa Hương nhìn nhau, đáp: "Vâng."

Ở Cổ gia, Cổ Tứ Gia nhận được lời nhắn của Cổ phu nhân, cùng Trương phó quan về nhà. Bên ngoài gió lạnh giá rét, trong phòng lại vô cùng ấm áp. Cổ phu nhân trồng mấy chậu hoa bách hợp, trong thời tiết này vẫn ngoan cường ra nụ, đứng thẳng ngạo nghễ, có vẻ đã sắp nở hoa.

Cố Tứ Gia vừa vào đến phòng đã nhướn mày lên.

Hôm nay gia đình thật đông đủ. Cố tướng quân bình thường bận rộn đến mức không thấy bóng dáng đang ngồi ngay ngắn ở vị trí chủ vị. Vài phòng di nương cũng đến đông đủ, còn có hai vị nãi nãi cùng Cố Nhị gia không ra ngoài trừ hoa ghẹo nguyệt mà ngồi ở trong này.

Ngoài ra còn có vị Diệp tiểu thư mới được đón về ngày hôm qua đang ngoan ngoãn đứng sau lưng Cố Đại nãi nãi.

"Mẫu thân tìm ta?" Cố Tứ Gia bỏ mũ xuống, đưa cho Trương phó quan cầm, tiến lên hỏi.

Đây là nam nhân xuất sắc nhất Cố gia, cả thân quân trang màu đen, eo thon vai rộng, dáng người cao gầy, kinh nghiệm sa trường rất nhiều, khí thế tiêu sái nghiêm nghị, gương mặt lại cực kỳ giống Cố phu nhân, thập phần anh tuấn. Khó trách các cô nương trong thành bị hấp dẫn cho si tâm không biết bao nhiêu.

Cố phu nhân mỉm cười, nói: "Có một số việc muốn nói với con. Con ngồi xuống đi. A Hương, bưng cho Tứ Gia một chén trà nóng."

Không cần Cố phu nhân nói, A Hương đã sớm chuẩn bị xong trà nóng, trừ trà nóng còn bưng lên một phần điểm tâm. Cố phu nhân chỉ vào điểm tâm, nói: "Tứ nãi nãi của ngươi đưa tới. Đứa nhỏ này thật là có tâm, hai ngày nay, mỗi ngày đều kêu người đến điểm tâm đến, hương vị cũng không tồi."

Đâu phải chỉ là không tồi, chính là ngon vô cùng a.

Nghe vậy, Cố Tứ Gia liền cười. Khuôn mặt lạnh lùng nhu hòa đi vài phần, làm cho hắn trở nên dễ gần hơn không ít.

"Nàng rất thích chơi đùa tìm hiểu những thứ này. Mẫu thân thích là tốt rồi."

Cố Đại nãi nãi bĩu môi, nói: "Tay nghề tốt cũng không lên được mặt bàn. Mọi người có thấy đại tiểu thư nhà ai mà cả ngày đứng trong phòng bếp? Thật là kỳ cục."

Biểu cảm trong mắt Cố Tứ Gia liền lạnh đi: "Nàng thích là được. Trong mắt ta, chỉ cần nàng vui vẻ, làm cái gì cũng được, cái gì cũng tốt. Ta không để ý, đại tẩu cũng không cần nhiều lời."

Cố Đại nãi nãi biến sắc. Lời này không phải đang nói, bà đang xen vào chuyện của người khác?

Cố Nhị nãi nãi mỉm cười. Đại tẩu này của bà vĩnh viễn không biết suy nghĩ. Cố Tứ Gia tính tình vốn lạnh lùng, trừ Cố thái thái, hắn không cho ai mặt mũi. Người đối với đãi khách khí với hắn thì hai bên đều tốt, nếu không, khó coi chỉ có một mình người.

Cố Đại nãi nãi nhìn trái nhìn phải, không có ai nói giúp bà, chỉ có thể lặng lẽ hờn dỗi một mình, trong lòng rất hoảng sợ.

Điểm tâm này được cho thêm sô-cô-la do Kim tặng Lục Nghiên. Trong sô-cô-la có sữa nên hương vị mềm mại hơn, có chút đắng nhưng chỉ vừa đủ, không quá ngọt gây ngán.

"Ta thích món điểm tâm vị trà hôm trước nàng đưa, rất ngon." Cố Nhị nãi nãi mở miệng nói, trên mặt đều là ý cười, xem ra là thật lòng thích.

Cố Tứ Gia mặt không chút thay đổi nhìn đĩa điểm tâm trước mắt này. Lục Nghiên kêu người mỗi ngày đem điểm tâm đến, nhưng lại không phải đưa cho hắn?

"Mẫu thân gọi ta đến, chắc không phải chỉ vì để ta ném thư điểm tâm này đi?" Cố Tứ Gia hỏi.

Cố tướng quân nha một tiếng, không kiên nhẫn, hấp tấp nói: "Là có chuyện muốn hỏi người. Người thành thật nói với ta, thê tử kia của người có phải không thể sanh con hay không?"

Biểu cảm Cố Tứ Gia trong nháy mắt liền lạnh hơn, ánh mắt nặng nề lướt qua người đang ngồi đó, nói: "Lời này người nghe ai nói?"

Cố Nhị gia vẫy tay nói: "Không phải ta nha, cái gì ta cũng không biết a."

"Là đại tẩu người nói." Cố phu nhân không có ý định giấu điểm hộ Cố Đại nãi nãi.

Cố Đại nãi nãi: "..."

"Ta cũng là nghe Diệp Tinh nói!" Bà nhìn về phía Diệp Tinh.

Diệp Tinh: "..."

Trong lòng giống như vạn mã chạy qua, nàng hoàn toàn không nghĩ đến Cố Đại nãi nãi nhanh như vậy đã bán đứng mình.

Tất cả ánh mắt đổ dồn qua, nhất là đôi mắt Cố Tứ Gia, thập phần áp bách.

Biểu cảm Diệp Tinh có chút miễn cưỡng, nói: "Lúc ta ở Bảo Xuân Đường có nghe Hoàng đại phu nhắc tới việc này. Ông ta nói Lục tiểu thư rơi xuống nước vào tiết trời mùa đông nên cơ thể nhiễm cảm lạnh, đường con cái sau này có thể sẽ không được như ý."

Bảo Xuân Đường là y quán có tiếng Lục Thủy Thành, y thuật rất tốt, mà Hoàng đại phu là người xem bệnh cho Lục Nghiên. Diệp Tinh biết được chuyện này cũng chỉ là cơ duyên xảo hợp.

"Diệp tiểu thư là ngoại nhân, đối với chuyện nhà của Cố gia cũng thực hứng thú. Không biết người lấy lập trường gì để nói ra lời này? Tùy ý nghe được vài chữ liền chạy đi nói cho người khác, có dã tâm như vậy thật đáng chết!" Ánh mắt Cố Tứ Gia sắc bén, nói một phen khiến mặt Diệp Tinh biến đỏ biến trắng xong lại đỏ.

Hai chữ "ngoại nhân" càng làm cho nàng xấu hổ và tức giận hơn.

Cố Đại nãi nãi có chút bất mãn nói: "Diệp Tinh sao có thể xem là người ngoài?"

"Không có tam thư lục lễ thành thân, cũng không có hôn ước, như thế nào có thể xem là người Cố Gia?" Cố Tứ Gia không phải là người quá hà khắc nhưng lần này Diệp Tinh khiến hắn thật sự nổi giận, mỗi câu nói đều chọc đến chỗ ngứa trong lòng Diệp Tinh.

"Tốt xấu gì nàng cũng sinh cho Cố Thành một đứa trẻ, coi như phân nửa là người Cố gia." Cố Đại nãi nãi nói.

Lời này của bà lại càng làm cho Diệp Tinh cảm thấy khó chịu. Thì ra nàng chỉ được xem là phân nửa người Cố gia thôi sao?

Cố Đại nãi nãi nhìn về phía Cố Thái Thái, nói: "Mẫu thân, ngài xem thái độ của Tứ Gia kia. Diệp Tinh cũng là vì Cố gia chúng ta, vì Tứ Gia. Lục gia bên kia sự tình lớn như vậy cũng dám gạt, chờ Tứ Gia cưới Lục Nghiên kia rồi không phải chính là cưới gà mái không thể đẻ trứng sao?"

Trong lòng bà cũng thấy may mắn Cố Thành nhà mình không cưới Lục Nghiên, không thì bà không phải không có cháu nội mập mạp ẵm bồng hay sao?

Nghe vậy, biểu cảm Cố Tứ Gia liền thay đổi, ánh mắt tàn nhẫn như đao phủ.

"Răng rắc."

Họng súng đen chìa thẳng vào mình, thần sắc Cố Đại nãi nãi hoảng hốt, kinh sợ. Bà sợ đến mức cả người run lên liên hồi, lắp bắp nói: "Tứ...Tứ Gia. Tiểu thúc,... người định làm gì vậy? Ta, ta là đại tẩu của người..."

Cố Tứ Gia lạnh như băng nhìn bà, đôi mắt ghét bỏ nói: "Ta biết người là đại tẩu của ta, nếu không người đã không yên ổn ngồi đây. Ta chỉ muốn cho người biết, hiện tại ta rất tức giận, người nên biết tại sao ta như vậy. Tứ nãi nãi nhà ta thế nào không cần người xen vào. Nếu lần sau người còn "lỡ lời" như vậy, ta cũng không ngại khuyên huynh trưởng đổi một đại tẩu khác cho ta."

Tại sao lại tức giận?

Không phải chỉ mắng Lục Nghiên một câu thôi sao?

Trong lòng Cố Đại nãi nãi ghen khuất lại hoảng sợ, Nhưng ánh mắt Cố Tứ Gia làm cho người ta chỉ có thể sợ hãi không thể không gật đầu.

"Đang ở nhà sao lại lấy súng ra?" Cố Thái Thái mở miệng.

Cố Tứ Gia đem súng đưa cho Trương phó quan, nói: "Mẫu thân cũng biết tính ta, trước giờ ta đều bao che khuyết điểm. Tứ nãi nãi của ta như thế nào là chuyện của ta, ta không thích người khác nói xấu nàng."

Bình thường Cố Tứ Gia lạnh mặt đã khiến người ta cảm thấy khó tiếp cận, một khi hắn tức giận lại càng đáng sợ hơn. Ánh mắt lạnh lùng bề ngễ trên chiến trường chém giết rất nhiều người, ép tới người khác không thể thở được.

Đây là lần đầu tiên Diệp Tinh thấy có người bao che khuyết điểm lại nói ra đúng tình hợp lý như vậy. Không thể không nói, nàng rất hâm mộ Lục Nghiên, nàng ta có đức có tài gì mà khiến Cố Tứ Gia che chở như vậy?

"Đứa nhỏ này..." Cố Thái Thái lắc đầu không nói. Nếu không phải Cố Đại nãi nãi quá đáng thì Cố Tứ Gia đã không đến mức động súng.

Cố Đại nãi nãi bị Cố Tứ Gia dọa run rẩy chưa dứt, bà sợ Cố Tứ Gia sẽ động thủ thật với mình. Bà không dám giận Cố Tứ Gia, chỉ có thể giận chó đánh mèo lên Lục Nghiên, trong lòng thêm vài phần chán ghét.

Diệp Tinh cúi đầu, cố gắng tàng hình. Ngay cả Cố Đại nãi nãi cũng bị oán hận, sao nàng có thể đối mặt trực tiếp với lửa giận của Cố Tứ Gia?

Cố Tướng quân gõ gõ bàn, nói: "Được rồi, giương cung bạt kiếm làm gì. Người nói cho ta biết, đại tẩu người nói có đúng hay không? Nha đầu Lục gia kia thật sự có trở ngại đường con cái?"

Cố Tứ Gia trầm mặc một hồi, gật gật đầu.

Hắn không định sẽ gạt người Cố gia, việc này sớm muộn gì mọi người cũng sẽ biết, chỉ bằng hiện tại nói sớm một chút cho rõ ràng.

"... Chuyện này ta đã sớm biết, nhưng không phải đại sự gì nên không nói cho mọi người." Hắn nói một cách bình tĩnh.

"Như thế mà còn không phải là đại sự?" Cố Nhị gia trong lòng thăm than. Tứ đệ này của hắn đúng là làm cho hắn phải kinh ngạc mà.

"Đây chính là đại biểu cho việc người cưới Lục Nghiên thì sẽ tuyệt hậu." Ánh mắt Cố Tướng quân nặng nề nhìn hắn: "Như vậy người cũng xem là chuyện nhỏ?"

Cố Tứ Gia nhún mày: "Ta cưới nàng không phải vì hài tử, có hay không cũng có gì lớn lao? Nếu phụ thân để ý, vậy ngài kêu đại ca và nhị ca cố gắng nhiều một chút, dù sao cũng đều là cháu trai cháu trai như nhau."

Cố Tướng quân nhìn hắn một lúc lâu, đột nhiên vỗ đùi, quay đầu nói với Cố phu nhân: "Xem đi, ta đã nói Tử An giống ta, tuyệt đối không để ý chuyện hài tử có hay không mà."

Cố Thái Thái liếc mắt nhìn hắn, trong lúc mọi người không thể tin chuyện đang xảy ra thì mở miệng nói: "Nếu người không để ý thì không có gì phải ngại. Dù sao đó là cuộc sống của hai đứa, hai đứa vui vẻ là được rồi."

Bọn người Cố Đại nãi nãi: "..."

Diệp Tinh trừng to mắt. Cổ Tứ Gia thì cũng thôi đi, vừa thấy liền biết bị nha đầu Lục Nghiên kia ám rồi, nhưng Cổ Thái thái bọn họ là làm sao vậy? Bọn họ thật sự không để ý Lục Nghiên có thể sinh con hay không sao?

Trong mắt Cổ Tứ Gia mang theo ý cười, nói: "Có thể lấy được Nghiên Nghiên, ta đã rất vui."

Cổ phu nhân gật đầu, nói: "Không còn chuyện gì nữa, người trở về đi."

Cổ Tứ Gia đứng dậy, đi vài bước, đột nhiên quay đầu nói: "Chuyện này hôm nay đã nói rồi thì cho qua. Ta không hi vọng sau này nghe những lời như vậy nữa, nhất là trước mặt Tứ nãi nhà ta. Tính tình nàng hiền lành dịu dàng nhưng không có nghĩa ta cũng như vậy."

Diệp Tinh cúi đầu, trong lòng tràn đầy chua xót, vừa hâm mộ lại ghen tị với Lục Nghiên. Cổ Tứ Gia có thể vì nàng ta đến ngay cả hài tử cũng không cần!

Nghĩ đến Cổ Thành, Diệp Tinh càng buồn bã hơn. Nếu Cổ Thành có thể quyết đoán được ba phần như Cổ Tứ Gia thật là tốt biết bao...

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 93

Ban đêm

Trong phòng tắt đèn, Cổ Thái thái tựa đầu lên một cái gối mềm, thấp giọng nói chuyện với Cổ Tướng quân: "Tuy Từ An nói không ngại nhưng cũng không thể tùy chúng nó được. Không có con, đến khi chúng nó già đi, thì phải làm sao? Cho nên ta thấy, chọn lúc thích hợp, có thể nhận cho bọn chúng một đứa con thừa tự, sau này cũng miễn cho chúng già đi lẻ loi hiu quạnh."

Cổ Tướng quân lật người, nói: "Bà suy nghĩ như vậy cũng đúng. Nhưng con cũng không phải do mình sinh ra, sao có thể thương yêu chăm sóc như con ruột được?"

Cổ phu nhân thờ dài, có chút buồn rầu.

Cổ Tướng quân không muốn thấy bà phiền não, đưa tay ôm lấy bà nằm xuống, nói: "Được rồi, bà đừng lo lắng nhiều như vậy. Chuyện Từ An làm, chắc chắn hẳn biết rõ. Tứ Gia của bà có bao giờ làm theo ý người khác? Cho dù sau này có già đi thì nha đầu Lục gia ở đó, tình cảm của hai đứa nó rất tốt, nâng đỡ lẫn nhau, có con hay không cũng như vậy mà thôi. Hơn nữa có con chưa chắc đã là chuyện tốt. Không phải có câu nữ nhi chính là cục nợ sao? Hai người chúng nó không có con, nghĩa là một thân nhẹ nhàng không mang nợ rồi còn gì?"

Cổ phu nhân: "..."

"Ông lại nói hưu nói vượn cái gì đó? Cái gì gọi là không mang nợ nhẹ thân? Đều là nguy hiểm!"

Cổ tướng quân ha ha hai tiếng, nói: "Dù sao bà cũng đừng lo lắng nữa, nhanh ngủ đi."

"Ông a..." Cổ phu nhân bất đắc dĩ, suy nghĩ một chút cũng biết mình tự làm bản thân sầu não. Dù sao cũng là chuyện của con cái, bà không thể quản được hết, cũng không cần để ý. Nếu không lại bị oán trách vì quản nhiều chuyện.

Không lo lắng nữa, bất giác Cổ phu nhân liền ngủ quên mất. Cổ Tướng quân xoay người liếc nhìn bà một cái, đắp chăn cho bà xong thì ôm lấy mà ngủ thiếp đi.

Ngay lúc này, ở một căn phòng khác của Cổ gia, Cổ Đại nãi nãi đập vỡ một cái chén, trong lòng vừa tức lại vừa sợ hãi, đến nỗi cơm chiều cũng chưa ăn. Càng nghĩ bà càng giận.

Diệp Tinh bước vào phòng, nhìn thoáng qua, phân phó người hầu thu dọn mảnh vỡ trên mặt đất, bước tới ôn nhu nói: "Mẫu thân, ta kêu phòng bếp nấu cháo tổ yến cho người, người ăn một ít đi."

Cổ Đại nãi nãi bĩu môi, nói: "Ta tức đến no rồi, sao mà còn nuốt trôi được?"

"Ít nhiều gì cũng ăn một miếng thôi. Tiểu Bảo vừa thức, người ăn no mới có tinh thần chơi đùa với nó chứ." Diệp Tinh nhẹ giọng khuyên nhủ.

Nghe thấy tiểu tôn tử bảo bối của mình, tinh thần Cổ Đại nãi nãi cũng tốt hơn một chút, kêu Diệp Tinh bưng cháo tổ yến tới.

"Ai, ta không hiểu Tứ Gia nghĩ gì nữa. Bất quá chỉ là một tiểu nha đầu phiến tử (\*), ta còn là đại tẩu của hắn, vậy mà hắn lại lấy súng chia vào ta!" Trong lòng bà đầy một bụng ủy khuất tức giận. Lời này, Cổ Đại nãi nãi không dám nói với Cổ Tứ Gia, chỉ có thể oán trách với bọn người Diệp Tinh.

Diệp Tinh mỉm cười, đi đến bóp vai cho bà, nói: "Bây giờ chính là lúc Tứ thúc và Lục tiểu thư tình nồng ý đậm, đương nhiên không chấp nhận ngài nói xấu nàng ta nửa câu."

"Ai... Nam nhân..." Cổ Đại nãi nãi cười nhạo.

"Lại nói, nha đầu Lục gia kia bộ dáng đúng là rất khá. Người còn chưa thấy đâu, Tứ thúc người đem bức tranh của nàng treo ở phòng ngủ kia. Có điều nam nhân đều háo sắc, thích mới mẻ. Hiện tại Tứ thúc người đối với Lục tiểu thư đó thích thú là vì còn chưa cưới về, đợi đến khi thành người của mình, mới mẻ qua đi, sợ là rất

nhanh sẽ quên mất nàng ta là ai."

Nam nhân như vậy bà thấy nhiều rồi. Trước khi kết hôn thì lời ngon tiếng ngọt, cưới về rồi khác nhau một trời một vực. Cổ Tứ Gia cũng chỉ là một nam nhân bình thường, không tránh khỏi mắc chung một căn bệnh với bọn họ.

"Chờ xem đi!" Cổ Đại nãi nãi rất muốn nhìn thấy bộ dáng thất sủng của Lục Nghiên kia, tâm tình trở nên vô cùng thống khoái.

Diệp Tinh mỉm cười không nói gì, nàng không tán đồng ý nghĩ của Cổ Đại nãi nãi. Nếu là người khác thì còn có khả năng đó, nhưng Cổ Tứ Gia không phải là người hoa tâm. Mà Lục Nghiên cũng không phải dạng nữ nhân mất đi sự sủng ái sẽ khóc lóc.

Trên đường về phòng, Diệp Tinh nhớ tới lời Cổ Đại nãi nãi nói, hỏi nha đầu bên cạnh: "Vừa rồi mẫu thân có nói, Tứ thúc đem bức tranh của Lục tiểu thư treo trong phòng ngủ của mình, chuyện gì đã xảy ra vậy?"

Nha đầu kia liếc mắt nhìn Diệp Tinh, cười nói: "Đây cũng không phải là bí mật gì. Không biết từ đâu Tứ Gia có được một bức họa của Lục tiểu thư nên sai người treo trong phòng ngủ, coi như bảo bối, không cho người khác chạm vào. Nô tì từng nhìn thấy qua, Lục tiểu thư rất xinh đẹp."

Nghe vậy, Diệp Tinh có chút thất thần.

Trở lại phòng mình, Cổ Thành đã về tới, không biết uống rượu ở đâu mà say bí tỉ, mặt mày đỏ rực, nằm ngửa trên giường, đầy mùi rượu.

"Sao lại uống nhiều như vậy?" Diệp Tinh ngồi ở trước bàn trang điểm tháo trang sức, cời bỏ vòng trên cổ tay xuống.

Cổ Thành xoay người, nhìn chằm chằm nàng một lát, mở miệng nói: "Ta nghe nói là người kể cho mẫu thân chuyện Lục tiểu thư không thể sinh nở được?"

Diệp Tinh đang cời trang sức ra, hỏi: "Là ta nói, thì sao?"

Cổ Thành khẽ nhủ mảy, có chút khó chịu nói: "Tại sao người lại làm như vậy? Lục tiểu thư không hề đắc tội người, nhưng người lại chọc cho Tứ thúc tức giận. Người không biết Tứ thúc là người thích bao che sao?"

"Người hỏi vì sao?" Diệp Tinh quay đầu nhìn Cổ Thành, hốc mắt có chút đỏ. "Bởi vì ta ghen tị Lục Nghiên? Tứ thúc yêu nàng sủng nàng, bận tâm nàng tuổi còn nhỏ, còn có ý lui ngày thành thân, lại sợ ủy khuất nàng. Mà ta vì người sinh hai tử, thanh thanh bạch bạch cùng với người, nhưng đến bây giờ ngay cả cái một danh phận cũng không có. Ông trời sao lại bất công như vậy? Nàng ta là trần châu bảo thạch, ta chẳng lẽ chỉ là cát vụn thôi sao?"

Nếu Diệp Tinh biện giải cho mình, hẳn có thể phản bác lại nàng trăm câu ngàn câu. Nhưng nàng lại nói thẳng ra sự ghen tị của mình như vậy, Cổ Thành thật sự không biết nên nói gì cho phải.

Biểu cảm Diệp Tinh bi ai, lúc đầu nói: "Trước kia ta không phải người như thế..."

Nàng là du học sinh ở D Quốc, trước kia nàng tự tin hào phóng, tương lai mở rộng trước mắt, còn bây giờ thì sao? Trong mắt nàng chỉ có Cổ Thành, trong đầu chỉ nghĩ đến Cổ gia.

"Không đúng, ta không phải người như vậy, Cổ Thành!" Nàng ôm chặt hán, lắc đầu liên tục, không hiểu tại sao mình lại biến thành người như vậy.

Nàng muốn có tình yêu nhưng không phải giống thế này.

Cổ Thành khiếp sợ nhìn nàng, hẳn chưa từng thấy bộ dáng yếu ớt này của Diệp Tinh, trong lòng trong nháy mắt có chút đau đớn.

"Diệp Tinh, chúng ta phải sống cho thật tốt." Cổ Thành đi xuống giường, đứng bên cạnh Diệp Tinh, ôm nàng vào lòng, thấp giọng nói.

Đôi mắt Diệp Tinh có chút mờ mịt, không rõ giữa bọn họ tại sao lại đi đến tình trạng này.

\*

Phong ba ở Cổ gia Lục Nghiên hoàn toàn không biết, hiện tại nàng bề bộn nhiều việc cùng Mã Khắc và Kim ký hai hợp đồng lớn. Không chỉ như thế, còn có nhiều đơn hàng lớn nhỏ khác. Điều này có nghĩa là nàng lại có thêm một số tiền lớn, đưa ra ngoài đúng là khiến người ta đỏ mắt.

Lục Nghiên nhìn con số kia, cảm thấy hài lòng.

Nguyện vọng lớn nhất đời này của nàng chính là ăn ngon uống tốt, sau đó là kiếm được nhiều tiền không phải lo đến kẻ sinh nhai, có thể để người nhà tùy ý tiêu xài. Lấy tiền, nàng sai người đổi thành một thùng đồng đại dương, đem đến Cổ gia.

"Tứ nãi nãi đưa? Đây là cái gì, sao lại nặng như vậy?" Hai nô bộc nâng thùng thăm thì.

Rương gỗ khắc hoa lê không hề trực tiếp được đưa đến thư phòng Cổ Tứ Gia.

Những lão quân sĩ trong thư phòng liếc mắt nhìn nhau, bất quá nói: "Tứ Gia, Tứ nãi nãi đem thứ gì đến vậy? Mở ra cho chúng ta nhìn với."

Những người này trước mặt Lục Nghiên thì gọi một tiếng Lục tiểu thư, nhưng trước mặt Cổ Tứ Gia lại một tiếng Tứ nãi nãi, hai tiếng cùng Tứ nãi nãi, thật là chịu khó lầy lòng.

Nghe vậy, Cổ Tứ Gia liếc mắt nhìn bọn họ, chậm rãi nói: "Mở ra xem thử đi."

Mọi người được lệnh, nhanh chóng mở thùng ra.

"Oa!!!"

Rương gỗ vừa được mở ra, có người đã nhìn không được mà huyết sáo. Trong thùng tất cả đều là đồng đại dương, vốc một lên một nắm liền rơi xuống ào ào. Đó là tiền nha.

"Nhiều đồng đại dương quá!"

Cổ Tứ Gia không nhìn được nhẫn mảy. Sự kinh ngạc của hắn so với những người này chỉ hơn chứ không hề kém.

Liễu Ngu nhìn rương đồng đại dương kia, cười híp mắt nói: "Tứ Gia, đây tiền lời tháng này của xưởng gia công. Tứ nãi nãi chia lợi tức cho ngài, tổng cộng là 118 nghìn đồng đại dương."

Lợi tức?

Cổ Tứ Gia cuối cùng cũng hiểu được ý tứ của nó, chết lặng gật đầu.

"Mẹ của ta ơi, Tứ nãi nãi thật đúng là danh tác mà."

"Vừa là mỹ nhân, vừa có thể kiếm ra tiền. Sợ là thần tài hạ phạm đi."

"Phi, cái gì mà thần tài? Thần tài là một lão già rồi, nào có xinh đẹp như Tứ nãi nãi chúng ta chứ?"

Cả đám nghị luận âm ỉ, nhìn Lục Nghiên với cặp mắt khác xưa. Rốt cuộc không ai dám nói là Lục Nghiên trèo cao Cổ gia nữa. Thật đúng là chê cười, cô nương có thể kiếm tiền nhiều như vậy, vừa có tay nghề cao lại còn xinh đẹp, là Tứ Gia bọn họ chiếm được tiện nghi lớn mới đúng.

Bên kia, Lục Nghiên đang bận tâm chuyện ở Thực Mãn Lâu.

Công việc làm ăn của Thực Mãn Lâu càng ngày càng tốt, mỗi ngày đều là tình trạng chật ních khách. Người bên ngoài đối với thanh danh Thực Mãn Lâu giống như sấm rền bên tai, đến tỉnh S nhất định phải ăn một lần. Dưới tình huống đó, hai tầng lầu Thực Mãn Lâu đã không còn đủ dùng, Lục Nghiên đang nghĩ đến việc mở thêm chi nhánh.

"Triệu thúc và Chu thúc có thể chia một người đi quản phòng bếp bên kia, làm đầu bếp chính ở đó."

Lục Nghiên không phải người keo kiệt, ngẫu nhiên sẽ đến phòng bếp Thực Mãn Lâu nhìn một cái, sau đó cũng động tay làm gì đó. Lúc ấy, sẽ có có người lên lút học nghề.

Nói là lên lút học nhưng thật ra là quang minh chính đại học. Lục Nghiên không giấu nghề, sẽ chỉ cho bọn họ một chút bí quyết. Vì vậy mà trù nghệ của bọn họ càng ngày càng tốt. Việc làm của Lục Nghiên khiến cho bọn Chu thúc kính nể hơn nhiều.

Người khác lúc nào cũng lo sợ trù nghệ của mình bị người khác học được mà che giấu, còn Lục Nghiên thì hào phóng vô cùng. Phần khí độ đó của nàng làm bọn họ thật sự bội phục.

Bên trong, có rất nhiều người trù nghệ đã có thể tự mình đảm đương, hoàn toàn an tâm đưa đến chi nhánh khác.

(\*) Phiến tử: Kê dùng thủ đoạn phỉnh gạt người khác.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 94

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lục Thủy Thành là thành phố trung tâm của tỉnh S, đương nhiên cực kỳ phồn hoa náo nhiệt. Chi nhánh mới của Thực Mãn Lâu mở ngay tại con đường sầm uất nhất của Lục Thủy Thành.

Hai tầng lầu hướng ra ngoài, có thể nhìn thấy dòng sông chảy qua. Áng chiều ngả về tây, màu sắc đỏ tươi chiếu vào mặt sông, dòng nước trong xanh gọn sóng cực kỳ lấp lánh xinh đẹp.

Lục Nghiên mở cửa sổ ra, gió mùa xuân thổi vào thật mát, trong cơn gió vẫn còn chút lạnh.

"Kêu người tu sửa chỗ này một chút." Lục Nghiên nhìn thoáng qua, phân phó Liễu Ngu.

Tòa nhà này được vây quanh bởi sự náo nhiệt phồn hoa của Lục Thủy Thành, người qua lại rất nhiều, cũng vì vậy mà giá cả khá cao. Thế nhưng đối với Lục gia mà nói, bây giờ chuyện đó không phải là vấn đề. Trong một năm gần gũi, dựa vào Thực Mãn Lâu, Lục gia đã tích góp được không ít tài phú. Tốc độ tích lũy thật sự rất nhanh. Theo lời người ta nói, cưới Lục Nghiên chính là ôm lấy hũ vàng.



Tu chính bố trí từ lâu mới cần tốn rất nhiều thời gian, đến khi làm xong đã tới mùa hè. Ngày khai trương cửa tiệm, khí trời rất tốt, trời quang mây tạnh, vừa mở cửa đã náo nhiệt vô cùng, người đứng chật kín. Việc này khiến những từ lâu khác hâm mộ ghen ghét nhưng không ai dám làm gì —— Đại tiểu thư Lục gia là vị hôn thê của Cố Tứ Gia, việc này có ai mà không biết? Làm sao có người dám động thủ với Lục gia?

Thực Mãn Lâu làm ăn càng ngày càng nhộn nhịp còn nhà máy của nàng cũng thật sự khó tin. Những sản phẩm do nhà máy sản xuất rất được hoan nghênh ở nước Y, tin tức truyền đến càng khiến nhiều người tò mò hơn, đặc biệt là các thương nhân.

Tục ngữ nói "thương nhân lãi nặng", chỗ nào có thể kiếm tiền thì sẽ tập trung nhiều ở đó. Z Quốc là nơi có thị trường rộng lớn, đám người nước ngoài kia thì nhau tranh đoạt chiếm lĩnh thị trường, mà Kim cũng là một trong số những thương nhân đó.

Ở nước Y, Kim chỉ là một quan quân phổ thông nhị đẳng, trong quân đội lại đảm nhiệm một chức vụ không quan trọng. Từ khi đến nước Z, ngồi suy nghĩ lại, Kim chắc chắn rằng đây là quyết định đúng đắn thứ hai trong cuộc đời hắn. Còn quyết định sáng suốt nhất chính là gặp Lục Nghiên và cùng nàng làm ăn buôn bán.

Là người đầu tiên ký hợp đồng làm ăn với Lục Nghiên, hơn nữa còn trợ giúp Lục Nghiên khá nhiều chuyện nên Kim có những phúc lợi mà những thương nhân khác không có. Những lần sau, thấy bọn thương nhân kia tiêu phí số tiền khổng lồ để có thể ký kết hợp đồng với Lục Nghiên mà còn tỏ ra rất cao hứng, còn hắn chỉ phải chi trả một số tiền cao hơn vốn không bao nhiêu.

Thời điểm đó, nhãn hàng Thực Mãn Lâu của Lục gia ở khắp nước Y là một thứ xa xỉ phẩm, giá cả vô cùng cao.

Ai có thể có vận khí tốt như hắn chứ?

Gặp gỡ được Lục Nghiên ở nước Z này chính là may mắn lớn nhất cuộc đời hắn, nàng đúng là Thiên Sứ mà! - Kim cảm thán trong lòng.

Thực Mãn Lâu được người ngoại quốc chào đón vượt xa tưởng tượng của mọi người. Bởi vì bán cho người nước ngoài, ẩm thực và phong tục tập quán của họ khác nước Z nên Lục Nghiên còn thay đổi công thức, sau khi thay đổi lại càng hợp ý của bọn họ hơn.

Đám người nước ngoài này không biết dùng từ ngữ thế nào để miêu tả mỹ thực mình ăn được, chỉ biết khi đầu lưỡi nếm được nó, nháy mắt tư vị tuyệt diệu tràn ra, bọn họ liền biết mình đã bị thứ mỹ vị này chinh phục, thỏa mãn từ tận đáy lòng, hạnh phúc vô cùng.

"Ôi Chúa ơi! Hương vị này thật sự khiến người ta mê muội!"

"Mỹ thực thần bí Z Quốc thật sự quá ngon, đáng tiếc ta đã mua nhiều lần cũng không có hàng..."

"Thực Mãn Lâu a~ ta yêu nó! Nó đúng là lễ vật do Thượng đế ban tặng!"

Đồ ăn của Thực Mãn Lâu cập bến nước Y trong vòng một tuần đã không còn hàng để bán. Hơn nữa bởi vì nước Z và nước Y cách nhau khá xa nên chuyển hàng tiếp theo được lên giá, mọi người đã mang một nỗi thèm khát muốn ăn nó đến cực điểm, bất tri bất giác tạo thành một cách quảng bá hiệu quả.

Hàng hóa vừa được tung ra lần nữa, rất nhanh đã không còn gì, những người muốn mua mà không mua được trở nên ồn ào náo loạn!

Tình huống này khiến Kim phải trợn mắt há mồm. Ngoài việc kiếm được một số tiền lời thì Kim còn trở nên nổi tiếng ở nước Y. Trong nháy mắt, hắn đã trở thành thương nhân hàng đầu ở đây, đi đến đâu cũng được hoan nghênh chào đón, quả thực làm cho hắn có chút sung sướng lâng lâng.

Đương nhiên, những thứ này không chỉ biểu thị cho tiền bạc và danh tiếng, mà còn đại diện cho sức mạnh quyền lực.

"Lục..." Nhìn thấy Lục Nghiên, Kim nhìn không được nhào tới ôm nàng một cái thật chặt.

Hôm nay Kim mặc một bộ đồ tây màu đen, bên trong túi áo khoác còn cài một cành hoa hồng đỏ. Bộ tóc vàng rực lay động dưới ánh mặt trời, nhìn thật sự khí phái.

Lục Nghiên mỉm cười: "Kim. Đạo này nhìn ngươi rất vui vẻ."

"Đều nhờ vào Lục ngươi a!" Kim từ từ cười nhìn Lục Nghiên, ánh mắt giống như đang nhìn thấy châu báu. "Hiện tại ta là quan quân nhất đẳng rồi đó."

Đây cũng là chuyện khiến hắn hưng phấn nhất. Lúc trước khi đến nước Z, một mặt là vì thích đất nước này, nhưng nguyên nhân chủ yếu nhất là vì hắn bị quân đội xa lánh, bị người khác chèn ép, đến nước Z chính là bị lưu đây.

Còn bây giờ thì sao? Hắn đã trở thành nhất đẳng quân nhân của nước Y, những người lúc trước xử ép hắn khi nhìn thấy hắn đều phải cúi người. Thật là sung sướng!

Nghe hắn nói vậy, Lục Nghiên cũng mừng thay cho hắn, tự tay rót một ly nước ô mai ướp lạnh, nói: "Chúc mừng ngươi, Kim. Đây đúng là tin tốt."

Kim khẽ gật đầu, cười nói: "Lần này ta tới đây là để thương lượng với ngươi tăng thêm số lượng đơn đặt hàng."

Khách đến cửa nhưng Lục Nghiên lại không vui mừng, ngược lại có chút buồn rầu.

"Có vấn đề gì sao?" Kim hỏi.

Lục Nghiên cười khổ, nói: "Kim. Đơn đặt hàng của nhà máy chúng ta đều đang phải làm đến sang năm rồi, thật sự quá nhiều."

Thương phẩm của Thực Mãn Lâu được ủng hộ rất nhiều, những thương nhân khác sẽ không bỏ qua cơ hội hợp tác với nàng. Người ta thì một đơn hàng cũng không có, Lục Nghiên lại ghét bỏ quá nhiều, làm đến không xong.

Nhà máy của nàng rất lớn nhưng đơn đặt hàng hiện tại chồng chất, nhân công bên trong vừa vui vừa bức. Vui vì đơn đặt hàng nhiều, tiền lời cũng sẽ nhiều. Bức cũng vì đơn quá nhiều, bọn họ dù có tăng ca làm việc cũng không thể làm xong.

"Bất quá Kim ngoại cũng không phải người ngoài, ngoại là bạn tốt của ta, không thể giống với người khác." Lục Nghiên lại nói.

Nghe vậy, Kim lập tức cảm động nhìn Lục Nghiên, nói: "Lục, ngoại thật sự quá tuyệt vời. Ta yêu ngoại!"

Cố Tứ Gia vừa bước vào cửa đã nghe thấy lời này, cước bộ dừng một chút rồi làm như không có gì mà đến bên cạnh Lục Nghiên. Dáng người hắn cao lớn, dong dỏng, cho dù đứng cạnh thân hình to lớn như Kim cũng khiến cho vị khách nước ngoài này cảm thấy áp lực không nhỏ.

Sao cảm thấy lạnh quá vậy nhỉ...

Kim sờ tay vào gáy mình, trong lòng nói thầm.

"Sao chàng lại tới đây?" Lục Nghiên nhìn thấy Cố Tứ Gia liền kinh hi.

Chiến sự gần đây khá căng thẳng, Cố Tứ Gia vô cùng bận rộn, đã ba tháng rồi Lục Nghiên không nhìn thấy hắn. Hiện tại gặp được, nàng thấy hắn có vẻ gầy đi rất nhiều, làn da cũng đen sạm đi, đôi mắt tràn đầy sát khí, khí thế bức người. Chỉ có lúc đối diện với Lục Nghiên mới ấm áp đi vài phần.

Cố Tứ Gia đổ một thân mồ hôi. Tiết trời bên ngoài khá nóng nhưng trong phòng vô cùng mát, nhất là khi nhìn thấy Lục Nghiên lại càng làm tâm tình hắn trở nên an tĩnh hơn, dĩ nhiên là cảm thấy áy náy.

"Ngoài tiền tuyến tạm thời đã an ổn hơn, sắp tới ta sẽ có nhiều thời gian bên cạnh nàng..." Cố Tứ Gia nói, ánh mắt "lơ đãng" đảo qua Kim. Đôi mắt sắc bén nặng nề thật khiến người ta rét lạnh.

Kim căng thẳng vô cùng. Hắn không hiểu tại sao mình lại cảm thấy vị Cố Tứ Gia này nhìn mình có chút tức giận như vậy?

"Lục, chuyện làm ăn ngày khác chúng ta lại bàn tới..." Kim rất biết cách làm người. Hắn đoán hai người này đã lâu không gặp, chắc chắn có lời tư mật muốn nói, liền cười tủm tỉm lên tiếng: "Ta không quấy rầy các ngoại nữa."

Nghe vậy, ánh mắt Cố Tứ Gia nhìn Kim rốt cuộc cũng vừa lòng hơn.

Thấy thế, trong lòng Kim không khỏi khen ngợi mình —— hắn quả nhiên là một thương nhân thông minh!

Kim rời khỏi, Lục Nghiên cũng buông lỏng rất nhiều. Lúc nói chuyện với Cố Tứ Gia liền mang theo vài phần thân mật: "Chàng ăn cơm trưa chưa?"

Cố Tứ Gia lắc đầu. Hắn vừa xuống xe đã thay đồ rồi chạy đến đây.

Lục Nghiên đáp một tiếng, nói: "Vậy chàng ngồi đây đi, ta xuống bếp chuẩn bị điểm tâm cho chàng."

"Không cần, thời tiết nóng bức, nàng kêu người hầu làm là được rồi."

"Không sao, bọn họ làm không ngon như ta. Chàng vốn kén chọn, nếu để bọn họ làm sợ là chàng không ăn được mấy miếng."

"..."

"Ta xuống bếp với nàng." Cố Tứ Gia nói lời thỉnh cầu tiếp theo.

Lục Nghiên suy nghĩ rồi gật đầu: "Cũng được."

Hai người xuống bếp, dáng người Lục Nghiên cao gầy thon thả, nhìn vô cùng nhanh nhẹn, đứng cạnh Cố Tứ Gia cao lớn lãnh ngạnh, càng nhỏ xinh mỹ lệ hơn.

Cố Tứ Gia ở gần Lục Nghiên giống như một con sói bị thuần phục, khí chất tuy băng lãnh nhưng không hề áp bức, còn lộ ra vài phần nhu thuận nghe lời.

"Trời nóng nực nên ta tùy tiện làm cho chàng một ít đồ ăn... Ừm, mì gà lạnh chua cay thế nào? Ăn vào khá mát mẻ." Lục Nghiên trung cầu ý kiến Cố Tứ Gia, nhìn thoáng qua nguyên liệu trong bếp, thật sự rất phù hợp.

"Được, nàng làm cái gì ta đều rất thích ăn." Cố Tứ Gia rất kén ăn nhưng chưa bao giờ chê món Lục Nghiên làm. Phải nói, dựa vào tay nghề của Lục Nghiên, mặc kệ nàng làm gì cũng đều thập phần mỹ vị, hợp khẩu vị hắn vô cùng.

Lục Nghiên cười, xoay đầu kiểm soát sờ đầu Cố Tứ Gia, bộ dáng rất sung sướng.

Cố Tứ Gia tùy ý nàng xoa đầu, cả người thu liễm tính khí hung hãn. Không còn là một sát thần Tứ Gia nghiêm nghị bên ngoài, thu lại móng vuốt mãnh thú, nhẹ nhàng cẩn thận đối đãi với nàng như đối với bảo vật bản thân.

Mì gà lạnh chua cay:



Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 95

Mùa hè nóng nực, nắng gay gắt chiếu vào khiến người ta phải đau đầu, tâm tình cũng chịu ảnh hưởng không ít mà trở nên khó chịu. Lúc này, ăn một bát mì lạnh nhẹ nhàng khoan khoái ngon miệng thật sự vô cùng thư thái, tâm trạng cũng thoải mái vui vẻ hơn.

Nhất là Cố Tứ Gia, cơ thể hần lúc nào cũng đầy lửa, vào mùa hè càng nóng nẩy hơn. Lục Nghiên vừa nhìn liền cảm thấy nực nội.

Mì trung qua nước sôi cho chín, sau đó cho ngay vào thau nước lạnh. Mì được rửa qua nước lạnh càng làm cho nó giòn dai hơn. Vớt mì ra, cho một ít dầu nắm để tránh bị dính mì với nhau.

Dầu nắm được làm từ những búp nắm mùa xuân sinh trưởng nở rộ. Lục Thủy Thành có một loại nắm xám trắng dùng để nấu canh đặc biệt ngon miệng, nếu dùng nó để làm dầu nắm lại càng thơm ngào ngọt mê người, kích thích khẩu vị hơn.

Thịt gà sau khi được xử lý thì ướp một ít muối, cho vào nồi hầm. Đến khi gà chín, lấy ra xé sợi.

Gà xé sợi, mì lạnh là hai món chủ đạo của món ăn này, tiếp đó mới là các loại nguyên liệu khác. Mì lạnh muốn ăn vào không có cảm giác ngán cần những thứ ăn kèm phù hợp.

Bỏ một ít giá đậu mập mập, căng tròn đến mức có thể vắt ra nước cho vào chảo xào sơ rồi để qua một bên. Dưa chuột rửa sạch, gọt vỏ đi vẫn còn chút màu xanh nhạt, ướp một ít gia vị cho vừa miệng.

Lục Nghiên dứt cho Cố Tứ Gia một miếng dưa chuột, nói: "Dưa chuột này non lắm, ăn vào rất ngon."

Dưa chuột vừa mới được hái xuống nên còn khá tươi mới, cảm giác khi ăn vô cùng thanh thúy ngon miệng, lại được rửa bằng nước giếng lạnh nên càng mát giòn hơn. Hương vị này có thể làm dịu đi tâm tình khó chịu của Cố Tứ Gia.

Cố Tứ Gia thích ăn cay nên Lục Nghiên cho một ít tương ớt. Tỏi khi băm ra, mùi thơm có chút khó chịu nhưng đến lúc xào lên, thêm vào tương ớt liền có một hương vị kỳ diệu, làm cho tương ớt tăng thêm một tầm cao mới.

"Nấu mì lạnh quan trọng nhất là thêm tỏi và gừng băm vào, tuy không nhiều nhưng có thể đẩy mùi vị món ăn trở nên ngon hơn." Lục Nghiên nhỏ giọng nói, trong tay cầm thìa cho tương ớt lên vắt mì, còn ở bên cạnh vắt mì thêm vào một cái trứng lòng đào. Lòng trắng trứng bao bọc lòng đỏ cực kỳ xinh đẹp, vừa nhìn đã có cảm giác thèm ăn.

Gà xé mềm nhưng không bị khô, dưa chuột cắt sợi xanh mướt, giá đậu giòn ngon, dưa muối chua chua thơm thơm, tất cả được xếp ngay ngắn trên vắt mì, cuối cùng rải thêm một ít đậu phộng rang giòn cùng với hành lá cắt nhỏ, một thìa tương ớt cho vào cạnh một cái trứng chần. Bát mì lạnh gà xé đã hoàn thành.

Sức ăn của Cố Tứ Gia khá mạnh nên Lục Nghiên làm rất nhiều mì, hai tay cầm hai bát lớn. Bát mì nhìn ngon vô cùng, nhìn vào xanh mát không ngán, phù hợp để ăn vào tiết trời nóng nực như thế này nhất.

Cố Tứ Gia bung bát mì lên, nhìn Lục Nghiên cười cười, trộn mì xong liền bắt đầu xong vào ăn.

Mì được rửa bằng nước lạnh nên ăn và mát lạnh vô cùng. Nước ở cái giếng bên ngoài kia đông ám hạ mắt, hiện tại nước lạnh nên ăn vào thư thái không cần bàn cãi.

Mì vừa chui vào miệng liền giống như làm tan biến hết sự nóng bức trong cơ thể. Ngoại trừ tương ớt cay cay thì bên trong còn cho một ít tương mè ngọt thơm. Chỉ cần một muỗng tương mè thôi đã khiến vị của bát mì trở nên phong phú hơn nấy phần.

Gà xé thơm ngọt, dưa chuột mát lạnh, giá non giòn kết hợp cùng vị bùi béo của đậu phộng rang, ăn ngon đến mức làm cho người ta muốn nuốt mất lưỡi của mình.

Một bát mì lạnh gà xé ăn không thấy nóng tí nào, chỉ cảm thấy cái nóng xung quanh tan biến, cả người trở nên mát mẻ. Một chén gà ti mì lạnh, ăn một chút cũng không nóng, một chén vào bụng, chỉ cảm thấy quanh thân thời tiết nóng toàn tiêu, cả người đều mát mẻ.

Lục Nghiên xách từ trong giếng một trái dưa hấu, cắt thành từng miếng đỏ tươi, nhìn đã thấy mát chứ không cần nói đến chuyện nó đã được ướp lạnh dưới giếng, ăn vào sẽ mát đến thế nào nữa.

Cố Tứ Gia ăn một miếng đã thấy cả người trở nên mát mẻ.

Lục Nghiên không ăn được nước đá, chỉ có thể ăn đồ ướp lạnh. Nhưng cho dù như vậy nàng cũng đã thấy thỏa mãn rồi. Dưa hấu mùa này có rất nhiều nước ngon vô cùng.

"A! Dưa hấu!" Lục Thực vừa vào cửa đã thấy những miếng dưa hấu được cắt sẵn trên bàn, hai mắt sáng lên, lập tức cầm lấy một miếng ngồi xỏm ở cửa ăn nhồm nhoàm.

Gặm hai cái, rốt cuộc cũng thoải mái hơn, hần kéo lại quần áo mình, nói: "Thời tiết này thật sự nóng quá!"

Lục Nghiên nhìn hần một cái, hỏi: "Từ lâu bên kia có chuyện gì không?"

Lục Thực lau mồ hôi chảy ra, nói: "Không có chuyện gì. Có Chu thúc theo dõi, không có ta cũng không sao."

Chuyện ở chi nhánh, Lục Nghiên giao toàn quyền cho Lục Thực quản lý. Trong thời gian này, Lục Thực bận rộn đến mức giống như con ốc xoắn vậy.

"Nếu nóng quá thì người đừng mặc nhiều quần áo như vậy." Lục Nghiên thấy hần một thân tây trang trắng, rất đẹp nhưng cũng rất nóng.

"Vậy không được!" Lục Thực cự tuyệt. "Mặc âu phục mới soái khí."

Lục Nghiên: "..."

Lục Thực cười hắc hắc, híp mắt đánh giá Lục Nghiên, nói: "Ngược lại tỷ tỷ mặc sườn xám thật là đẹp, thiên hạ đệ nhất vô địch."

Nghe vậy, Cố Tứ Gia bên cạnh gật đầu phụ họa lời của Lục Thực: "Đúng vậy rất đẹp, xinh đẹp vô cùng."

Lục Nghiên nhin không được phì cười. Ngày nóng nên nàng đổi thành một thân sườn xám, làm cho đáng người trở nên nhanh nhẹn hơn nhiều.

Cần đây ăn ngon, lại không có chuyện gì phiền lòng nên nàng đã hơi có da thịt một chút, sườn xám màu trắng càng làm nổi bật làn da trắng như tuyết của nàng. Da thì trắng mềm, tóc đen như mun, môi đỏ răng trắng, nhìn giống như một viên trân châu trắng vậy, cả người tản ra một khí chất ôn nhuận mềm mại.

"Tỷ, ta đói bụng rồi, tỷ làm điểm tâm cho ta ăn đi." Ăn xong dưa hấu, Lục Thực liền bắt đầu la hét đói bụng.

"Ta vừa làm mì lạnh, nguyên liệu đều ở bên kia. Người tự làm đi." Lục Nghiên nói.

Lục Thực ồ một tiếng, hưng phấn vọt vào trong, cầm bát tự làm mì cho mình.

Một bóng trắng từ bên ngoài chọt lóe, trực tiếp nhào vào trên vai Lục Nghiên. Lục Nghiên xoay đầu nói: "Tiểu Bạch, người nóng quá."

Trên vai nàng là một con chim nhỏ trắng như tuyết, lông thập phần bóng mượt, vừa nhìn thì biết được chăm sóc rất tốt, khá ái vô cùng.

Cố Tứ Gia giật mình nói: "Đây là con chim nhỏ ta đưa cho nàng?"

Lục Nghiên gật đầu: "Lúc trước còn sợ nuôi không sống được, không ngờ tiểu gia hỏa này khả năng sinh tồn cao. Nhưng nó và Hắc Dực có chút không hợp." Nàng nói đến đây liền nhin không được mà mỉm cười.

Vì là một giống chim hung hãn nên móng vuốt của Hắc Dực có thể xé nát một con nai rừng, nhưng trước mặt Lục Nghiên, tính tình nó không khác gì một tiểu hài tử, còn biết ghen tuông nữa.

"Ban đầu, Hắc Dực còn định bắt Tiểu Bạch đi mất, may mắn là ta phát hiện sớm."

Đến khi tiểu điều này trưởng thành, hai con vật ấy hoàn toàn không hợp nhau, gặp mặt là nghe răng trợn mắt. Cũng may là Hắc Dực không ở nhà thường xuyên, không thì Lục gia sợ là đã gà bay chó sủa.

Hai người đang đứng nói chuyện trước cửa, Lý Hạ vội vàng chạy đến, nói: "Đại tiểu thư, Tứ Gia. Mã Khắc tiên sinh đến."

Lục Nghiên và Cố Tứ Gia nhìn nhau kinh ngạc, trong mắt họ có thể thấy là hoài nghi cùng với kinh hãi. Bọn họ đại khái đoán ra ý đồ của Mã Khắc khi đến đây. Sự thật cũng không ngoài dự liệu, lần này Mã Khắc đến mang theo một tin tức cực kỳ tốt - D Quốc rốt cuộc cũng chịu buông tha, đồng ý thả Lý Chí về.

Đương nhiên để đổi lấy việc đó, bọn Lục Nghiên cũng phải bỏ ra không ít điều kiện, nhưng so với Lý Chí, những thứ kia không quan trọng.

\*

Từ máy bay nhìn xuống, thấy có chỗ quen thuộc mà xa lạ, nhất thời Lý Chí lệ nóng doanh tràng —— Lý Chí hẳn rốt cuộc đã trở lại.

"Lý tiên sinh!" Cố Tứ Gia đã sớm đợi ở cửa sân bay, vừa thấy người lập tức bước tới: "Ta là Cố Tứ An. Hoan nghênh ngài trở về tổ quốc, trở lại nước Z."

Cố Tứ An..

Lý Chí là biết Cố Tứ Gia. Lần này hẳn có thể trở về ít nhiều đều nhờ Cố Tứ Gia. Lúc này hẳn có chút thụ sủng nhược kinh: "Chào ngài, Cố tiên sinh, lần này đa tạ ngài. Ta ở nước ngoài đã nghe thanh danh của ngài, rất bản lĩnh."

"Đâu có..." Cố Tứ Gia mỉm cười. Hắn mặc một thân quân trang nên nhìn thập phần anh tuấn và đáng tin: "Lý tiên sinh từ bỏ tất cả ở nước D, nguyện ý quay về nước Z mới khiến ta phải bội phục."

Tâm tình Lý Chí vẫn kích động không thôi. Trở về cố thổ làm cho cả người hắn tự tại không ít.

"Ta đã đặt khách sạn rồi. Ngài đi đường tàu xe mệt mỏi, trước tiên nghỉ ngơi ở khách sạn đã, sau đó từ từ tính." Cố Tứ Gia mở miệng, nhất thời chiếm được thiện cảm của Lý Chí.

Ngoại trừ Lý Chí, cùng hắn trở về còn có năm người nữa, đều là du học sinh nước D. Biết có thể về nước, bọn họ không hề do dự chút nào, lập tức vứt bỏ hết những địa vị danh vọng gây dựng nhiều năm ở nước D mà quay về tổ quốc cố hương.

Đương nhiên cũng có một ít du học sinh không muốn trở về. Là một quốc gia có nền khoa học kỹ thuật quân sự phát triển nhất, nước D chính là một quốc gia cực kỳ cường thịnh, hơn nữa cũng thập phần yên ổn. Người có tài ở nước D được đối đãi rất tốt, so với nước Z chiến loạn liên miên làm sao có thể sánh bằng?

Điều kiện gian khổ như vậy, nói không chừng ngay cả mạng sống của họ cũng không còn, sao họ có thể đồng ý trở về?

Cho nên, đối với bọn người đồng ý quay về như Lý Chí, trong lòng Cố Tứ Gia thật sự cảm kích, cũng thật sự kính nể. Bọn họ là những người chân chính khiến người khác tình nguyện gọi một tiếng "tiên sinh".

"Đất nước chúng ta sẽ vĩnh viễn không thua kém người khác. Ta tin rằng sớm muộn gì cũng sẽ có ngày, nước Z chúng ta ngao nghể đứng trên đỉnh thế giới, không để nước khác coi thường." Cố Tứ Gia nói những lời này vô cùng tự tin, cả người tản ra mị lực khó hiểu, khiến người ta muốn tin phục, nghe lời.

Bọn Lý Chí nhìn hắn, tâm trạng không yên tâm cũng hoàn toàn biến mất. Có một quân nhân như vậy lãnh đạo bọn họ, nước Z sẽ không bị vây hãm mãi mãi. Bọn họ là người nghiên cứu khoa học, những chuyện có thể làm được chỉ là cố gắng nghiên cứu mà thôi.

"Được rồi, xem ra chúng ta cũng phải nỗ lực hết mình!" Lý Chí nhìn những người khác mỉm cười: "Tuy rằng chúng ta không phải quân nhân, không ra trận giết địch nhưng những việc chúng ta làm tuyệt đối không vô dụng."

"Đúng vậy, chuyện chúng ta có thể làm là dốc hết sức mình!"

Tất cả mọi người cùng cười, trên mặt tràn đầy tự tin. Tuy rằng bọn họ hai tay trống rỗng không chặt nhưng cũng có thể giúp một tay.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 96

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bọn Lý Chí quay về khiến cho rất nhiều người hưng phấn. Cố Tứ Gia muốn cho họ vài cái tòa nhà kiểu tây để làm phòng nghiên cứu độc lập, những vũ khí lúc trước có được cũng đem mỗi loại vài cái đến đây.

"Ồ, đây là vũ khí mới được nghiên cứu của nước D và nước T. Lúc trước khi nghiên cứu nó, ra cũng chưa được chạm qua..." Hai mắt Lý Chí phát sáng, cầm mấy cây súng lớn nhỏ trong tay. Viện nghiên cứu quân sự nước D nghiên cứu đủ thể loại, súng này hẳn chỉ được nghe nói qua chứ chưa từng tiếp xúc. Đương nhiên tất cả là vì phải giữ chút bí mật với bọn họ, dù sao cũng bởi vì bọn họ là người nước Z.

"Vương Hùng, người tới xem này." Hắn gọi một nam nhân trung niên bên cạnh.

Gương mặt nam nhân này có một hàm râu quai nón, nhìn bộ dáng phóng khoáng, đôi mắt sáng rực.

Hắn đi tới, cầm lên xem xét một lúc. Cổ Tứ Gia bây giờ mới nhìn rõ, nam nhân kia có một đôi tay rất đẹp, thon dài hữu lực, khi sờ vào cây súng lại dịu dàng vô cùng, giống như đang vuốt ve tình nhân vậy.

"Răng rắc."

Tiếng vang thanh thúy giống như động phải cơ quan gì đó, đôi tay Vương Hùng thoăn thoắt, cây súng trong tay nháy mắt trở thành một đồng linh kiện.

Lý Chí cười híp mắt, nói: "Vương Hùng đối với súng đạn có một sự cảm nhận khá sâu sắc. Đôi tay này của hắn đã sờ qua không biết bao nhiêu súng rồi." Cho nên dù cây súng mới chỉ tiếp xúc với hắn lần đầu thì hắn cũng rất nhanh có thể biết được kết cấu của nó mà tháo ra thành một đồng linh kiện.

Cổ Tứ Gia nhìn thấy vô cùng hâm mộ. Đây đúng là những người chuyên nghiệp, khiến người ta phải cảm thấy sợ hãi.

"Phòng nghiên cứu cũng được chuẩn bị đầy đủ rồi, mấy món vũ khí này đặt ở đây cũng không ai có thể lấy đi. Trước tiên ta đem mọi người đi ăn." Cổ Tứ Gia cười nói.

Từ khi xuống máy bay, bọn người Lý Chí chưa được ăn chút com nào. Vừa nhìn thấy những thứ trong phòng nghiên cứu, tất cả mọi người đều hưng phấn nhào lại ôm lấy đồng vũ khí, yêu thích không muốn buông tay, chỉ hận không thể lập tức vùi đầu vào mà nghiên cứu nó.

Những vũ khí này là dùng kỹ thuật khoa học tiên tiến nhất đương thời. Bọn người Lý Chí tuy ở nước D nhưng có nhiều kỹ thuật không được chạm vào, vì vậy rất vui vẻ muốn thử nghiệm.

"Tuy những loại vũ khí này ta không được tham dự nghiên cứu, bất quá trong lòng đã có một chút dự đoán. Ta không ngờ thứ tốt như vậy các ngươi cũng có thể nắm trong tay." Lý Chí vui sướng mãn nhãn nói.

Nghe vậy, Cổ Tứ Gia than nhẹ, nói rõ sự tình của vị Vương tiên sinh kia: "Lão tiên sinh kia đối với nước Z chúng ta là vô cùng nhiệt huyết." Thà chết cũng không đồng ý đem đồng vũ khí này giao cho nước T.

Bọn người Lý Chí cũng rất xúc động, bọn họ hiểu được tâm tình Vương lão tiên sinh. Vì đất nước, thà chết chứ không khuất phục!

Thấy không khí có chút nặng nề, Cổ Tứ Gia nhếch miệng cười, nói: "Không nói những chuyện này nữa, chúng ta đi ăn com đi."

Hắn đương nhiên đem bọn người Lý Chí đến Thực Mãn Lâu. Ngày hè nóng nực nhưng việc làm ăn của Thực Mãn Lâu không giảm chút nào. Thời tiết oi ả nhưng bên vệ đường, sảnh đường, những khách nhân này vẻ mặt đều tươi cười, thấp phần vui vẻ náo nhiệt.

Cổ Tứ Gia vừa vào, Hứa thúc liền chú ý, dẫn bọn họ lên lầu, vừa đi vừa cười nói: "Biết Tứ Gia muốn đến đây, tiểu thư đã sớm sai người lưu lại một gian phòng riêng."

"Không phải nói không còn chỗ sao? Tại sao những người đó có?"

Khách nhân tới dùng com lại bị báo hết chỗ lúc này nhìn thấy bọn Cổ Tứ Gia vừa tiến vào đã được dẫn lên lầu liền có chút bất mãn mà hét lên.

Những người khác nghe vậy thì nhìn hắn một cái, có người tốt bụng giải thích: "Ngươi cũng không xem coi đó là ai. Đó chính là Cổ Tứ Gia, vị hôn phu của Lục tiểu thư, người nhà có thể không có chỗ sao?"

Bọn người Lý Chí nghe thấy, đến khi ngồi vào bàn mới mở miệng nói: "Thì ra đây là tửu lâu của vị hôn thê Tứ Gia mở ra. Ta nghĩ, có thể khiến Tứ Gia thích, chắc chắn là một cô nương rất tốt bụng."

Cổ Tứ Gia cười, khuôn mặt lạnh lùng nháy mắt trở nên dịu dàng hơn, biểu cảm biến hóa rất nhỏ nhưng càng khiến người ta động lòng.

"Nàng đúng là rất tốt, thích nấu nướng. Tay nghề nàng rất được, các ngươi nếm qua đồ ăn của nàng nhất định sẽ biết cái gì gọi là 'tuyệt vời'. Tính tình nàng cũng rất dịu dàng, vẻ ngoài lại xinh đẹp, ngón tay cũng đẹp vô cùng..."

Bọn người Lý Chí: "...." Chúng ta đâu có hỏi chi tiết như vậy.

Bất quá nhìn thấy biểu cảm Cổ Tứ Gia, bọn họ nhin không được mà nghĩ, xem ra Cổ Tứ Gia nhất định rất thích vị Lục tiểu thư kia.

Dưới ghế có đặt khối băng nên trong phòng coi như mát mẻ. Tiểu nhị đem đến một tô canh đậu xanh đã được ướp lạnh, ăn vào toàn thân đều mát mẻ. Quan trọng nhất vẫn là canh đậu xanh này nấu thật sự rất ngon, vừa lạnh vừa thơm, ngon miệng vô cùng.

Gần đây Thực Mãn Lâu có làm không ít dưa chua. Rau xanh mới hái trưng qua nước nóng nên giữ nguyên được một màu xanh mướt, cho vào vại ủ một thời gian, rau từ từ lên men, ăn vào vừa chua vừa ngon, hết sức kích thích.

Cá hầm dưa chua, món này được rất nhiều người yêu thích.

Thịt cá tươi mới ngọt ngon, cho vào nồi hầm cùng dưa chua ăn vào chua cay ngon miệng. Thịt cá trắng như tuyết càng làm tăng thêm cảm giác thơm thường, ăn vào cực kỳ ngon lành.

Cho một miếng cá vào miệng, bọn người Lý Chí hai mắt nhanh chóng sáng kên. Sau thời gian tàu xe mệt mỏi, ăn được mỹ thực giống như tất cả đều tan biến. Ban đầu, vì cơ thể mệt mỏi mà không có chút khẩu vị nào, thế nhưng nháy mắt đã thay đổi mà kích thích hơn, muốn nhanh chóng được ăn món thứ hai.

Cổ Tứ Gia đã từng ăn thức ăn do Lục Nghiên nấu, những món này đúng là ngon nhưng so với tay nghề Lục Nghiên vẫn kém một chút. Đến khi hắn uống một ngụm canh vịt hầm cải chua, yên lặng nuốt xuống xong mới hỏi tiểu nhị bên cạnh: "Đại tiểu thư các người ở đây?"

Về mặt tiểu nhị mờ mịt: "Không... không biết, Tứ Gia."

Cổ Tứ Gia yên lặng ừ một tiếng.

Bọn người Lý Chí không hiểu tại sao Cổ Tứ Gia lại đột nhiên hỏi như vậy.

"Ồi, canh vịt này ngon quá..." Trong đám người, có một vị mức một chén canh vịt nấu cải chua uống. Canh đó cực kỳ ngon, màu sắc mê người, nước canh trong vắt, bên trên nổi một lớp váng dầu nhẹ, uống vào ngon lại không mỡ. Chỉ cần uống một ngụm canh thôi đã cảm thấy mỹ vị vô cùng.

Bàn thức ăn này thật sự là ngon đến cực điểm, nhưng để cho người ta thích vẫn là món canh vịt hầm cải chua kia. Da vịt ngọt lịm, thịt mềm mà không khô, củ cải bên trong được tía thành hình rồng điểm mắt hấp thu hết dầu mỡ nên vừa thơm vừa ngon.

Tiểu nhị xuống lầu, nói với Hứa thúc: "Chường quỳ, vừa nãy Tứ Gia có hỏi ta, đại tiểu thư có phải đang ở đây hay không."

Đôi mắt Hứa thúc lóe sáng, nhìn không được cười nói: "Cổ Tứ Gia đúng là sâu sắc."

"Hà?" Tiểu nhị hậu tri hậu giác phản ứng kịp. Ý này có nghĩa là đại tiểu thư bọn họ thật sự ở đây?

Hứa thúc đi đến sau phòng bếp, thấy Lục Nghiên đang ngồi dưới tàng cây hạnh không lồ, trên cây còn vài đóa hoa vàng, nhìn thật sự rất tuyệt mỹ. Lục Nghiên dựa vào bàn đá, mặc một bộ váy dài tây dương màu xanh nhạt, lộ ra cánh tay trắng nõn xinh đẹp, trong tay cầm một chiếc quạt giấy tròn đang ngồi hóng mát.

Hứa thúc bước đến nói chuyện với nàng: "Vừa rồi Tứ Gia hỏi có phải ngài đến đây hay không."

Nghe vậy, Lục Nghiên nhìn không được mỉm cười, nói: "Vậy ngài nói thế nào?"

"Ha, Tứ Gia hỏi tiểu nhị, tiểu nhị cũng không biết ngài đã tới, đương nhiên trả lời không biết." Hứa thúc nói.

Lục Nghiên nói: "Chắc chắn chàng biết ta ở đây."

Một thiếu niên đi ra từ phòng bếp. Bởi vì đang trong giai đoạn phát triển nên thân mình cao gầy, trong tay mang một phần điểm tâm.

"Tiểu thư, ngài ném thư được không?" Ngón tay Tiểu Tài xoa xoa sau lưng, có chút khản trương nhìn Lục Nghiên.

Lục Nghiên ừ một cái, đặt quạt xuống, lấy thìa mức một ít ném thư, khẽ lắc đầu rồi chỉ điểm hắn: "Điểm tâm sợ nhất là gây ngán, cần phải đạt tới mức độ ngọt mà không ngán. Người đừng gấp, cứ từ từ tìm tòi."

Thần sắc Tiểu Tài có chút thất lạc, bất quá rất nhanh liền phản chấn hơn: "Ta biết, ta sẽ lại cố gắng hơn."

Tiểu Tài cũng là một trợ thủ đắc lực trong bếp, nhưng so với việc nấu ăn, hắn thích làm điểm tâm hơn. Lục Nghiên thấy hắn đã ngầm học theo kiểu dáng điểm tâm phương Tây liền nhìn không được mà chỉ điểm chút ít. Tiểu Tài ở phương diện này thật sự rất có thiên phú, trong thời gian ngắn đã học được khá nhiều loại, chắc khoảng ba năm liền có thể xuất sư.

"Tiểu Tài, người thật sự may mắn. Có tiểu thư chỉ cho người, tương lai người nhất định trở thành điểm tâm đại sư lợi hại." Người trong bếp đều hâm mộ Tiểu Tài. Đó là đại tiểu thư nha, có thể được đại tiểu thư chỉ dạy chính là vừa may mắn vừa kiêu ngạo.

Người ở nhà bếp chỉ có tâm trạng hâm mộ Tiểu Tài chứ không hề ghen tị, bởi vì mỗi người bọn họ đều đã được tiểu thư chỉ dạy.

Tiểu Tài cười, trong lòng âm thầm quyết định bản thân cần cố gắng hơn một chút.

Hắc Dục từ trên trời bay xuống, bỏ lại một con hươu rừng đã chết. Bọn Hứa thúc nhìn thấy cũng không nói gì, kêu người đem vào nhà bếp. Sừng vật này của đại tiểu thư thường xuyên sẽ đem đến một vài con thú hoang.

"Đúng rồi." Hứa thúc nghĩ ra một chuyện, trên mặt tươi cười, nói: "Hai ngày trước Hoàng Nhân có đến tìm ta, nói là muốn quay về."

Hoàng Nhân...

Lục Nghiên suy nghĩ hồi lâu mới nhứ ra đây là người nào. Nguyên bản là đầu bếp chánh của Thực Mãn Lâu, đồ đệ Lục lão gia tử, cuối cùng lại bỏ đá xuống giếng, mang theo đầu bếp chạy tới Tụ Tiên Cư ở đối diện.

"À." Lục Nghiên cũng không cảm thấy hứng thú. Người không quan trọng, nàng đã sớm quên mất.

Hứa thúc nói: "Ông chủ Tụ Tiên Cư đã đóng cửa nó, Hoàng Nhân không còn chỗ nào để đi. Tuy hắn có tay nghề nhưng những chuyện lúc trước hắn làm, toàn bộ Lục Thủy Thành đều biết. Một con sói mất trắng như vậy, căn bản không ai dám thu nhận. Không còn nơi nào, hắn liền muốn quay về, cũng không nhớ ngày đó hắn đối xử với chúng ta thế nào? Quả thật là si tâm vọng tưởng."

"Thật sự rất thú vị." Lục Nghiên bình luận.

Hứa thúc tràn đầy cảm phẫn. Bọn họ không có bệnh, sao có thể cho một con sói mất trắng như vậy trở về Thực Mãn Lâu?

Trong bếp, cũng có người nhỏ giọng thảo luận.



"Từ Sương nói hẳn muốn quay về, kêu ta cầu tình với tiểu thư. Người nói xem, sao ta có thể đi cầu tình? Lúc bọn họ theo Hoàng Nhân rời đi, sao không suy xét tình thế Thực Mãn Lâu không tốt?"

"Người cứ mặc kệ bọn họ. Lúc đó cứ thành thật mà lưu lại Thực Mãn Lâu không tốt sao? Hiện tại làm sao sẽ xảy ra chuyện này?"

"Lại nói, ngày hôm qua có từ lâu khác sai người qua, ra giá này..." Hắn giơ lên năm ngón tay.

Người bên cạnh khuyên nhủ: "Người đừng có lần quần trong lòng mà chạy qua đó a."

"Ta có ngu như vậy sao?" Hắn liếc mắt: "Ta không phải bọn Từ Sương. Ta biết, hiện tại thành thật đi theo tiểu thư mới là có tiền đồ."

Bây giờ danh vọng của Thực Mãn Lâu ở Lục Thủy Thành càng ngày càng tăng, còn đầu bếp của nơi này cũng trở nên nổi tiếng. Chỉ cần là người có thể nấu nướng, giá cả có thể so với đầu bếp nhất đẳng của những từ lâu khác.

Quả nhiên, theo đại tiểu thư có thịt ăn!

*Canh vịt nấu cải chua:*



Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 97

Lục gia nhận được một phong thư, bên trên ghi là gửi cho Lục lão gia tử. Có điều Lục lão gia tử đã qua đời từ sớm, bức thư kia liền rơi vào tay Lục Nghiên.

"Số nhà 99 đường Ngô Đồng." Lục Nghiên lật bức thư lên, nhìn vào địa chỉ gửi đi, nhin không được thì thảo: "Tình Q?"

Lục Nghiên cảm thấy địa chỉ này có chút quen tai, hình như nàng đã nghe qua hoặc gặp ở đâu đó địa chủ này. Một ánh sáng chợt lóe lên trong đầu, Lục Nghiên nhớ ra, đi đến bàn trang điểm lấy một cái hộp gỗ.

Trong hộp gỗ đựng hơn mười tờ hóa đơn gửi tiền, trên đó chỉ có một hàng địa chỉ: "Số nhà 99 đường Ngô Đồng."

Lục Nghiên nhìn địa chỉ này, hơi đắm chiêu.

Mở bức thư trong tay ra, Lục Nghiên nhanh chóng đọc xong, biểu cảm không giấu được vẻ khiếp sợ.

Nàng vạn vạn không ngờ rằng Lục lão gia tử ngầm bỏ tiền ra tiến hành nghiên cứu quân sự. Số tiền gửi đến căn nhà số 99 kia không hề nhỏ, tất cả đều dùng để nghiên cứu quân sự. Nghiên cứu này đã kéo dài được bốn năm, số tiền chi ra không dưới trăm vạn.

Đặt bức thư xuống, Lục Nghiên hiểu ra tại sao Lục lão gia tử đột nhiên lại chuyển một số tiền lớn như vậy ra ngoài, suýt nữa khiến cho Lục gia không gượng dậy nổi. Nguyên nhân chủ yếu là vì khi đó đang ở trong giai đoạn mấu chốt, cần rất nhiều tiền để giải quyết.

Lục lão gia tử là người suy nghĩ thấu đáo, nhưng ông lại không ngờ rằng mình lại bị bệnh nặng mà qua đời nhanh như vậy, Lục Thủy Thành thiếu chút nữa đã không còn cái tên Lục gia. Hàm ý trong phong thư này là muốn mời Lục lão gia tử đến tỉnh Q, đối phương có nhắc đến việc nghiên cứu tiến triển vượt bậc.

Lục Nghiên hơi suy nghĩ một chút, cầm bức thư đi đến Cố gia.

"Lục tiểu thư?" Người gác cửa của Cố gia nhìn thấy Lục Nghiên thì liền kinh ngạc, nhanh chóng mời vào. "Ngài đến tìm Tứ Gia đúng không? Vừa vặn Tứ Gia đang ở nhà."

Lục Nghiên mỉm cười với đối phương. Từ sớm đã có người làm nhìn thấy nàng, cất bước chạy đến thư phòng Cố Tứ Gia báo cho hắn: "Tứ Gia, Lục Đại tiểu thư đến."

Người trong thư phòng quay mặt nhìn nhau, sau đó hai mắt như phát sáng.



Cố Tứ Gia không để tâm đến bọn họ, nói: "Các người về trước đi."

"Ồi..." Có người lên tiếng: "Tứ Gia, thật vất vả mới có một dịp Tứ nãi nãi đến đây, hãy cho chúng ta gặp mặt đi. Nghe nói bộ dạng Tứ nãi nãi xinh đẹp như tiên, chúng ta còn chưa từng thấy qua."

Không giống những người khác thích ra ngoài vui vẻ, Lục Nghiên chỉ ở trong nhà, không thích ra ngoài cho nên người ngoài mới chỉ nghe danh nàng chứ chưa từng gặp mặt, trong lòng đối với nàng rất tò mò.

Nhưng Cố Tứ Gia sẽ chiều ý đám bọn họ sao? Chắc chắn là không rồi. Cho nên hắn lãnh khốc vô tình cự tuyệt bọn họ: "Đừng có nằm mơ."

Những người khác: "...."

"Bá đạo!"

"Khi nhục!"

"Keo kiệt!"

Mọi người nhìn không được nói thầm. Những lời như thế này cũng chỉ dám tự nhủ với bản thân, trước mặt Cố Tứ Gia cả đám chỉ dám nhu thuận như chim cút vậy.

Cố Tứ Gia bước ra khỏi thư phòng. Lúc hắn đi ra, Lục Nghiên đã bước đến hoa viên. Nàng mặc một bộ váy lụa dài màu trắng, từng lớp váy đung đưa theo bước chân nàng, dưới chân mang giày cao gót, cả người xinh đẹp xuất trần.

"Sao đột nhiên lại tới đây?" Cố Tứ Gia nắm lấy tay nàng đỡ lên bậc thang, thuận miệng hỏi, trong lòng vui vẻ vô cùng.

Lục Nghiên thành thật nói: "Ta có việc muốn tìm chàng."

Cố Tứ Gia khẽ gật đầu, đưa nàng đến thư phòng.

Lục Nghiên nhũn mảy, hơi chần chừ hỏi: "Ta có cần đi thỉnh an Cố phu nhân trước hay không?"

Cố Tứ Gia cũng không quay lại, nói: "Không cần, ta sai người nói cho mẫu thân một tiếng là được."

Nghe vậy, Lục Nghiên chỉ có thể gật đầu.

Hai người bước vào thư phòng, nơi này khá rộng lớn nhưng thân hình cao gầy của Cố Tứ Gia ở đó lại khiến cho người ta cảm thấy thật chật chội. Khí thế quá cường đại, cho dù ở trước mặt Lục Nghiên hắn đã mềm mỏng đi một ít nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy tất cả mọi ngõ ngách đều có sự hiện hữu của hắn.

Hắn hỏi: "Muốn uống chút gì không? Để ta sai người đưa đồ uống đến..."

Lục Nghiên giữ tay hắn lại, hơi cười nhếch mép, kinh ngạc nói: "Chàng khẩn trương sao?"

Cố Tứ Gia: "..."

Chăm chú nhìn vào ánh mắt đang cười kia, hắn thở hắt ra một cái, cúi đầu hôn lên mí mắt nàng, thuận tay ôm vai trong lòng, vòng lấy eo nàng, dựa cằm vào vai, thấp giọng nói: "Đây là lần đầu tiên nàng đến thư phòng của ta."

Ở thư phòng của hắn, ở nơi của hắn, tiểu cô nương ấy đứng trước mặt hắn làm cho tâm hắn cũng trở nên dịu đi.

Lục Nghiên nhìn không được mỉm cười, nụ cười thật mềm mại xinh đẹp khiến người ta giật mình.

Cố Tứ Gia đặt nàng lên bàn, cúi đầu xuống hôn lên môi nàng. Tiểu cô nương này, vừa nhìn thấy nàng, hắn chỉ muốn hôn nàng thật lâu thật lâu!

Lục Nghiên hơi ngửa đầu, nhắm mắt lại, vui vẻ đón lấy nụ hôn của hắn.

Xuân Hạnh và Hòa Hương không vào, chủ đứng bên ngoài canh chừng, bị nha hoàn của Cố gia lôi kéo đi qua chỗ khác ăn điểm tâm.

"Lục tiểu thư thật là đẹp, nhìn như tiên nữ vậy. Đứng chung một chỗ với Tứ Gia giống như là cái gì nhỉ... à như tiên đồng ngọc nữ vậy." Tiểu nha hoàn lúi rúi nói, cố gắng tìm một từ thích hợp để miêu tả.

Khi Lục tiểu thư ở đây, nàng cảm giác Tứ Gia không đáng sợ nữa.

Xuân Hạnh mỉm cười: "Tiểu thư chúng ta đương nhiên xinh đẹp. Từ nhỏ nàng đã là một mỹ nhân."

Lúc Diệp Tinh bước đến đã thấy Xuân Hạnh và Hòa Hương, cước bộ hơi khựng lại. Hai nha đầu này không phải là người bên cạnh Lục Nghiên sao?

"Diệp tiểu thư..." Bọn nha đầu nhìn thấy Diệp Tinh, lập tức đứng tức: "Diệp tiểu thư tìm Tứ Gia chúng ta có chuyện sao? Không khéo, Tứ Gia đang có khách."

Diệp Tinh chần chừ một chút, nói: "Không sao, ta không có chuyện gì quan trọng, chỉ là làm một ít điểm tâm, muốn đưa cho Tứ thúc nếm thử. Nếu Tứ thúc có việc, ta không quấy rầy nữa."

Nói xong, nàng nhìn cánh cửa thư phòng, đưa điểm tâm cho nha hoàn, biểu cảm có chút kỳ quái rồi rời đi.

Trong thư phòng, Lục Nghiên lấy bức thư ra đưa cho Cố Tứ Gia. Lúc Cố Tứ Gia đọc thư thì nàng đảo mắt nhìn khắp phòng, sau đó ngồi dựa vào một chiếc ghế sát cửa sổ. Ngoài cửa sổ trồng một giàn hoa đang leo khắp nơi. Hiện tại là mùa hoa nở rộ nhất, đóa hoa xinh đẹp khoe sắc dưới ánh nắng chói chang, nhìn thật sự rất mắt mắt.

Hoa kia nở rất nhiều, có vài cành đã bò đến cửa sổ, vừa đưa tay ra đã có thể chạm vào. Lục Nghiên một tay chống đầu, một tay vuốt ve đóa hoa ngay cạnh mình.

Cố Tứ Gia đọc thư xong quay lại đã nhìn thấy nàng đang thưởng thức đóa hoa kia. Cành hoa nằm trong đôi bàn tay trắng nõn nà mềm mại của nàng càng làm tôn lên sự thon dài của nó, thật là quá đẹp.

Hạ nhân bưng trà lên, bởi vì Lục Nghiên thể hàn nên không có trà lạnh mà là trà sữa nóng. Sữa tươi nấu lên rồi cho lá trà vào, uống thơm mát lại không quá nồng.

Cố Tứ Gia rót một ly cho Lục Nghiên, đưa đến trước mặt nàng, hỏi: "Thư này... Trong lòng nàng nghĩ thế nào?"

Lục Nghiên nhìn về phía Cố Tứ Gia, nói: "Ta muốn đến tỉnh Q một chuyến."

Cố Tứ Gia chăm chú nhìn nàng.

Lục Nghiên nghĩ một chút, nói: "Gia gia tiêu nhiều tiền như vậy rốt cuộc là để làm gì, ta muốn tận mắt nhìn thấy. Hơn nữa, nếu người gửi thư không nói dối thì nghiên cứu đã có tiến triển vượt bậc, ta càng muốn đi xem sao."

Cố Tứ Gia trầm mặc một hồi, thờ dài: "Hiện tại thế đạo không an ổn, tỉnh S ta còn có thể che chở nàng, nhưng ra khỏi đây lại ngoài tầm với của ta, làm sao ta có thể bảo hộ nàng?"

Ý tứ chính là không đồng ý.

Lần trước Lục Nghiên đến tỉnh H, hiển nhiên để lại bóng ma trong lòng Cố Tứ Gia. Quan trọng nhất do tình thế hiện tại có biến hóa, phương Bắc nhất định sẽ có động tĩnh. Nếu lúc đó Lục Nghiên đang ở bên ngoài, làm sao Cố Tứ Gia có thể yên tâm trong lòng?

Lục Nghiên biết hấn lo lắng cho mình, cảm thấy vô cùng ấm áp.

"Ta biết thế đạo rối loạn nhưng nếu những việc được ghi trong thư là thật, đối với chúng ta nhất định là một chuyện không nhỏ, điều này rất quan trọng." Lục Nghiên cố gắng thuyết phục Cố Tứ Gia.

Cố Tứ Gia nhíu mày: "Ta kêu người khác đi xem thử cũng vậy thôi."

Lục Nghiên lắc đầu, nói: "Thành quả nghiên cứu quan trọng như vậy sao có thể dễ dàng đưa ra? Đối với chuyện này, bọn họ khẳng định vô cùng cẩn thận. Chẳng cũng biết, nếu là người khác, bọn họ không nhất định sẽ nói thật với hấn, nhưng ta là cháu gái của gia gia, độ tín nhiệm của ta đối với bọn họ rất cao."

Cố Tứ Gia không nói gì, dường như đang suy nghĩ.

Lục Nghiên dựa đầu vào người hấn, xả tay áo hấn xuống, nói: "Được rồi, chẳng dùng suy nghĩ nữa, cứ quyết định vậy đi. Hơn nữa tỉnh Q là địa bàn của Phùng Chính Viễn, có nàng ta ở đó, chắc chắn ta không sao."

Phùng Chính Viễn...

Nghe thấy cái tên này, chân mày Cố Tứ Gia mới hơi giãn ra.

Mặc dù chỉ là một nữ hài tử nhưng năng lực của Phùng Chính Viễn không thể khinh thường. Toàn bộ bốn thành thị của phía Đông Bắc đều là địa bàn của Phùng gia bọn họ. Phùng gia tại đây chính là vua một cõi. Mà Phùng Chính Viễn là người đáng tin, nếu có hấn ở đó thật sự khiến người ta yên tâm.

Lục Nghiên thấy hấn đã hơi buông lỏng, thừa thắng truy kích: "Ta sẽ mang Liễu Ngưu và Sứ Phương theo. Thân thủ của hai người bọn họ rất tốt, nhất định có thể bảo hộ ta. Không thì ta cũng có thể mượn người từ lão Tôn.

Nhóm người lão Tôn đều là giang hồ tụ họp, thân thủ khá tốt. Nếu có thể mượn lực từ bọn họ, sự an toàn của Lục Nghiên nhất định được bảo đảm.

Cố Tứ Gia thờ dài, không có biện pháp nào từ chối Lục Nghiên nữa.

Lục Nghiên là một người độc lập, chuyện nàng muốn làm không ai có thể thay đổi được. Thử hấn có thể làm chỉ là tự mình cố gắng bảo vệ nàng thật tốt.

Lục Nghiên nhìn ra hấn miệng cứng lòng mềm, nói: "Ta cũng sẽ khảo sát tỉnh Q coi có thể làm ăn được hay không. Từ trước đến nay, phương Bắc là nơi phồn hoa sầm uất, nếu có thể giao thương thì tốt quá."

Cố Tứ Gia cầm lấy tay nàng vuốt ve, ngón tay vẽ vẽ lên lòng bàn tay nàng.

Lục Nghiên cảm thấy hơi ngứa ngáy, theo bản năng rút tay về, lẩm bẩm: "Trên tay ta có vết chai, cho dù có sờ thế nào cũng không mềm mại được. Ta biết các người đều thích người có bàn tay nhẵn nhụi."

"Các người là ai?" Cố Tứ Gia chậm rãi mở miệng, xoa xoa lòng bàn tay câu nàng: "Người khác thế nào ta không biết nhưng cho dù tay của ai có đẹp thế nào đi nữa ta cũng không thích. Ta chỉ thích tay của nàng, cũng chỉ thích nàng."

Tay Lục Nghiên rất đẹp, không giống với những tiểu nha đầu khác, tay nàng lúc nào cũng sạch sẽ. Vì phải xuống bếp nên nàng không chừa móng tay, cũng không sơn phết gì lên.

Nếu như có thể son móng tay màu đỏ, tay này khẳng định càng đẹp hơn! Trong lòng Cố Tứ Gia nghĩ vậy.

Còn Lục Nghiên lại nói thầm trong lòng, có đôi khi Cố Tứ Gia nói chuyện thật là êm tai!

Bất quá nàng hiểu rõ, Cố Tứ Gia so với với mình càng đau xót đôi tay này hơn, thường xuyên cảm tay nàng mà xem xét.

Lục Nghiên nhìn Cố Tứ Gia, suy nghĩ có nên điều chế thuốc nước thoa lên cho vết chai biến mất, tránh để Cố Tứ Gia nhìn thấy tay nàng lúc nào cũng lộ ra biểu cảm đau lòng, giống như nàng phải chịu ủy khuất to lớn nào đó vậy.

Hiện tại nàng cũng chỉ thỉnh thoảng mới xuống bếp. Thực Mãn Lâu đã không còn cần nàng chống đỡ, dựa vào tay nghề của người khác đã đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 98

Tỉnh Q nằm ở phía Bắc, dựa vào việc cả ba tỉnh ở Đông Bắc đều là địa bàn của Phùng gia mà nói danh vọng của họ nơi đây cực cao.

Bọn người Lục Nghiên vừa xuống xe lửa, khí hậu nóng bức bên ngoài liền tràn ra bao lấy họ, người ở bốn phía tập nập chen lấn càng làm họ đổ nhiều mồ hôi hơn.

"Tiểu thư..." Bọn người Liễu Ngu đi theo bảo vệ bên cạnh nàng, tránh người khác va chạm. Đại tiểu thư của bọn họ thân thể yếu đuối mềm mại như đồ sứ vậy, bị người ta chạm một cái đã muốn vỡ nát.

Tuy Phùng Chính Viễn không tới đón họ nhưng cũng phải phó quan thân cận đến. Đây là một phó quan khá lạ, họ Ngụy, tên là Ái Quốc (đm...).

Ngụy Ái Quốc mặt mày hòa ái, nhìn vào khá có cảm tình. Thấy Lục Nghiên liền sai người lập tức xách hành lý cho họ, bung dù che Lục Nghiên, cả đám vây quanh Lục Nghiên mà ra khỏi nơi đó.

"Lúc đó, Thiếu tướng nói với ta, chỉ cần thấy cô nương xinh đẹp nhất trong đám chắt chắt đó là Lục Đại tiểu thư." Ngụy Ái Quốc tươi cười: "Cho nên khi Lục tiểu thư vừa xuống xe, từ xa xa nhìn tới ta đã thấy ngài."

Lời nói nịnh nọt phát ra từ miệng hắn cũng khiến cho người ta thấy thật sự đáng tin.

Mọi người lên xe, trên xe chuẩn bị sẵn điểm tâm trà nước. Trà là loại trà lạnh giải khát nhưng không ướp lạnh, chuẩn bị riêng cho Lục Nghiên, lấy ô mai nấu cùng uống vào chua chua ngọt ngọt rất ngon. Còn loại dành cho người khác đều được ướp lạnh.

Hổ Tử uống vào một chén trà lạnh rồi cuộc cũng sáng khoái hơn, kéo keo tây trang trên người mình.

Hổ Tử và hai người nữa đều thuê từ chỗ lão Tôn, ba người này so với số còn lại khí chất rất khác biệt.

Ngụy Ái Quốc nhìn không được mà nhìn vài lần. Ba người này vừa nhìn đã biết là loại người liếm máu trên đao súng mà sống, không dễ chọc vào. Không biết tại sao bên người vị Lục tiểu thư này lại có dạng người như thế.

Ngụy Ái Quốc nói: "Trước tiên ta sẽ mang các vị đến chỗ nghỉ. Thiếu tướng muốn ngài ở Phùng gia nhưng lại sợ ngài không tự nhiên liền an bài phòng nơi khác, chắc chắn ngài sẽ rất thích."

Mở cửa ra liền thấy trong sân có một cây thạch lựu không lồ, hoa lựu đỏ ngập như máu chen chúc trên cành, có vài đóa hoa đã kết thành quả treo lủng lẳng trên cây. Bên trái là một cái ao nhỏ trồng hoa sen, dưới ao có mấy con cá đang bơi lội. Toàn bộ khoảng sân tràn đầy sức sống mãnh liệt.

Vào phòng, người hầu mang rương hành lý vào sau đó bưng thức ăn lên. Lục Nghiên chỉ ăn một ít sau đó thì lên giường nghỉ ngơi.

Xe lửa này tốc độ rất nhanh, rất tiện lợi nhưng thời tiết quá nóng khiến cho bên trong cũng có chút oi bức, điều này làm cả người Lục Nghiên ỉu xiu, sau khi ngủ một giấc tinh thần cũng khôi phục không ít.

Thức dậy, nàng bật đèn nhìn đồng hồ đã hai giờ khuya, bên ngoài tối đen, có thể nghe thấy thanh âm gió thổi qua từng nhánh cây. Lục Nghiên nằm một lát liền nghe bụng kêu vang. Tuy từ chi lười biếng vẫn không chịu nổi đứng lên, lê dép xuống bếp nấu ăn.

Phùng Chính Viễn đã có ý dặn dò phòng bếp phải chuẩn bị đầy đủ nguyên liệu nấu nướng mới nhất. Lục Nghiên nhìn lướt qua một lượt, sắc trời đã muộn nên chỉ tùy tiện nấu mì ăn.

Bột mì vàng nhạt được châm nước vào nhào, đập thêm một cái trứng gà để tăng thêm độ ngon, sau đó thì nhào cho mịn. Khoảng hơn mười phút, phần bột vàng tươi đã được nhào xong.

Nhào bột, nhìn thì đơn giản, thực tế cần rất nhiều kỹ lực và kỹ năng mới có thể nhào ra một cục bột mềm mịn bên trong, giòn dai bên ngoài, ăn thập phần ngon miệng. Có người dựa vào khả năng nhào bột của mình mà sống khỏe cả đời.

Bột nhào xong thì lấy chày cán mỏng rồi cắt thành từng sợi vừa phải. Cho chút bột áo bên ngoài để đỡ dính, Lục Nghiên xoay qua bắt đầu chuẩn bị nguyên liệu nấu nước dùng.

"Làm cho ta một chén nữa." Không biết từ lúc nào, Phùng Chính Viễn đã chạy tới cửa, đột nhiên mở miệng nói.

Lục Nghiên hoảng sợ: "Người tới từ lúc nào vậy?"

Nói xong, nàng đi lấy thịt ba chỉ tới, cầm dao phay băm nhuyễn, vo thành từng viên.

Phùng Chính Viễn bước tới gần. Đôi chân nàng cao dài, mặc một chiếc áo sơ mi trắng, vạt áo tùy tiện cho vào lưng quần, tóc vuốt ra sau ót lộ ra vầng trán trơn bóng, cả người toát ra khí chất phóng đảng bất kham. Vừa nhìn thấy đã khiến người ta cảm thấy nàng là con người không đứng đắn.

"Ta cũng vừa mới tới..." Nàng dựa vào bếp lò, miễn cưỡng ngáp một cái: "Vừa vặn ra đang đói bụng, người làm cho ta một chén mì đi."

Lục Nghiên gật đầu: "Cũng may ta làm khá nhiều."

Phùng Chính Viễn dạo một vòng nhà bếp, hỏi: "Ta có thể giúp gì không?"

Lục Nghiên nhìn thoáng qua, thấy hồ nuôi cá tôm liền cho nàng ta giết cá bóc tôm.

"Được rồi!" Phùng Chính Viễn hăm he, bộ dáng như chuẩn bị làm đại sự, tự tin vô cùng.

Cá trích béo ú, cầm trong tay trượt tới trượt lui, có vẻ nặng tầm hai cân.

Phùng Chính Viễn cầm dao khoa chân múa tay một chút, rút cuộc chặt xuống con cá. Nàng nghĩ đao mình hạ xuống, thế nào con cá này cũng chết.

"Vèo~"

Đuôi cá vung lên, Phùng Chính Viễn nhất thời bất không được, con cá lại rơi vào chậu, còn lú đầu lên khỏi mặt nước như trêu chọc nàng.

Phùng Chính Viễn: "..."

Chờ đó cho lão tử!

Tình trạng tiếp theo ở nhà bếp là "cá bay tôm nhảy". Lục Nghiên nhìn nước đầy sàn, trực tiếp đuổi Phùng Chính Viễn ra khỏi bếp.

Phùng Chính Viễn hừ một tiếng, dựa vào cửa nói: "Chỉ là nghiệp vụ của ta không thuần thực mà thôi. Luyện tập nhiều một chút nhất định ta sẽ làm được."

Lục Nghiên nói: "Coi như xong rồi. Tay người vẫn nên rút súng đánh nhau đi."

Nàng cầm dao, giết cá một cách thuần thực. Mổ bụng moi ruột ra vô cùng lưu loát. Phùng Chính Viễn đứng nhìn, sau lưng có chút ớn lạnh.

Rõ ràng là một tiểu cô nương nũng nịu, thế nhưng đôi tay này cũng thật ngoan độc.

Cá cắt thành từng lát, xương băm nhuyễn vo thành từng viên tròn. Tôm cũng làm như vậy thành tôm viên.

Thịt viên đỏ, tôm viên cá viên trắng như tuyết, còn có rau viên xanh mướt nấu trong nước sôi. Mấy viên tròn này lăn lộn trong nồi một lúc thì cho mì cán vào nấu cùng cho chín mới múc ra bát sứ trắng.

Nước dùng nổi một tầng váng dầu vàng nhạt, vớt mì vàng tươi trong chén bên dưới những loại viên cá tôm... Thả vào một ít hành lá cùng rau thơm. Chén mì hoàn từ đã hoàn thành. (là viên đó mấy chế, đặt là mì cá viên hay tôm viên hay thịt viên đều thấy k hợp nên để nguyên cv:v)

Cá viên ngon, tôm viên cảm giác thật sự bùng nổ, thịt viên mềm mại còn có rau viên làm bớt ngán phối hợp cùng mì cán dai mềm khiến người ta ăn không thể ngừng được.

"Tay nghề của người thật sự tuyệt vời a!" Phùng Chính Viễn ăn một viên tôm, nhin không được mà cảm thán: "Thật là tiện nghi cho Cố Từ An mà."

Ăn mì xong, uống nước súp, dạ dày trống rỗng cũng thấy thỏa mãn. Hơi nóng lẫn quần trong người rồi đây mùi hương thức ăn lên mũi đúng là hạnh phúc không diễn tả hết.

Phùng Chính Viễn dựa lưng vào ghế nói: "Đây là tòa nhà bên ngoài của ta, người không cần thấy ngại. Có chuyện gì cứ tìm Cửu Nương, phân phó bà làm là được."

Lục Nghiên cười, nói: "Cảm ơn."

"À đúng rồi, người tới tỉnh Q làm gì vậy? Phuong Bắc gần đây không thái bình cho lắm, bên nước T sắp tới chắc sẽ có động tĩnh. Cố Từ An chắc cũng biết, vậy mà dám cho người ra đây." Phùng Chính Viễn nói.

Lục Nghiên bắt đầu: "Đương nhiên hẳn không đồng ý, nhưng ta đến đây là có việc quan trọng. Nếu phải chờ thì không biết chờ đến khi nào."

Phùng Chính Viễn gật đầu, cũng không truy hỏi nàng đến tỉnh Q làm gì, chỉ muốn nàng có thể yên tâm dừng chân thôi.

Phùng Chính Viễn là người bận rộn, những ngày tiếp theo, Lục Nghiên rất ít khi thấy nàng ta. Vài lần nhìn thấy đều vô cùng vội vàng, trên mặt cũng là biểu cảm lạnh lùng. Có vẻ tình thế bên ngoài không tốt lắm.

Đây là lần đầu tiên Lục Nghiên đến tỉnh Q. Nghỉ ngơi hai ngày, nàng liền dẫn theo người đi loanh quanh bên ngoài, thấy được rất nhiều đồ ăn mới mẻ, nhất là phổ ăn

vật trong thành. Từ đầu đường đến cuối phố, một hàng ăn một miếng cũng có thể khiến người ta tròn vo cái bụng.

Đậu phụ non được áo một lớp đường bên ngoài là món ăn ngon hiếm có, ăn vào liền tan ra, tuyệt vô cùng

Đậu phụ thối, mùi hương tỏa ra cả con đường nhưng nếu ăn được, người mới phát hiện ra mùi vị nó rất thơm, càng thối lại càng thơm.

Trừ hai loại đó thì còn có thịt xiên, bánh rán và mấy sạp bánh ngọt do người nước ngoài bán. Bánh ngọt mềm mại mịn màng, mùi thơm lại ngọt ngào nhưng giá cả khá cao.

Đi dạo trong thành vài ngày, Liễu Ngu bọn họ cũng nghe ngóng được địa chỉ "Số 99 đường Ngô Đồng" kia. Đó là một tòa nhà kiểu Tây ba tầng, ngoài tường trông thường xuyên leo đầy, nhìn rất đẹp mắt.

"Hàng xóm xung quanh nói người trong nhà này ra vào thường xuyên chỉ có một lão bộc, đại khái chính là quản gia, phụ trách mua đồ."

Liễu Ngu nói tin tức mình nghe được: "Bất quá, ít người thấy được gia chủ. Bên trong dường như không chỉ có một người, có người thấy được người ra vào bên trong nhưng mỗi lần mỗi khác..."

Lục Nghiên khẽ gật đầu, nhìn về phía tay trái của mình. Nơi đó khắc ba chữ "nhà số 99", cửa sắt đen cao lớn ngăn tòa nhà với thế giới bên ngoài.

"Số 99 đường Ngô Đồng..."

Rốt cuộc cũng đã tìm được nó!

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 99

Đám người Lục Nghiên đứng ở đó gật rất nhiều sự chú ý của người khác. Lục Nghiên đứng hàng đầu, mặc một bộ váy dài màu hạnh hoàng, lộ ra mắt cá chân xinh đẹp tinh xảo, từ đầu đến chân toát ra quý khí mỹ lệ vô cùng.

Sau lưng nàng có vẻ là bảo tiêu. Khí chất lãnh ngạnh hung hãn. Những người tò mò gần đó vừa liếc mắt nhìn đã thấy bên hông họ có dất cái gì đó mà phòng to liền sợ hãi thu hồi ánh mắt.

Thứ phòng lên bên hông kia chẳng lẽ là súng? Nghĩ đến chuyện đó, mọi người nhìn không được mà hít vào một ngụm lạnh khí.

Đám người kia vừa nhìn đã biết không dễ chọc. Hi vọng bọn họ đừng mang đến phiền toái cho người khác.

Lục Nghiên nhìn chằm chằm cửa sắt lớn sau đó ấn chuông cửa. Chỉ chốc lát đã có một lão bộc mặc áo dài màu xanh vôi vàng đi ra.

"Các vị... có việc gì không?" Ánh mắt lão bộc đục ngầu đảo qua người bọn họ giống như đang nghiên cứu.

Lục Nghiên mỉm cười, nói: "Chào ngài, lão nhân gia. Ta đến tìm chủ nhà."

Lão bộc nói: "Xin lỗi, tiên sinh nhà ta không có nhà."

"Người cứ nói với hần, ta họ Lục!" Lục Nghiên ngắt lời ông: "Ta biết chủ nhà của người đang ở đây."

Lão bộc đánh giá bọn họ một lát, trầm mặc hai giây, nói: "Mong các vị chờ một lát."

Nói xong ông xoay người vào nhà. Lát sau đã thấy một nam nhân trung niên râu ria xồm xoàng vôi vàng đi ra, y phục trên người giống như vừa khoác đại vào, nút thắt còn cài lộn xộn.

Nhìn thấy bọn Lục Nghiên, hần có chút kinh nghi bất định (kinh ngạc khó hiểu): "Vị tiểu thư này..."

"Lục Lập Tùng là gia gia của ta!" Lục Nghiên lấy lá thư ra, thành khẩn nói: "Gia gia ta đã qua đời vào bốn năm trước cho nên phong thư này được chuyển cho ta."

Nghe được tin Lục lão gia từ qua đời, đôi mắt hần như co rút lại, lộ ra biểu cảm kinh ngạc. Hần nhìn sơ qua bức thư, xác định đây chính là bức do chính mà gửi đi, thần sắc có chút phức tạp, nói: "Tại sao lại như vậy, năm ấy ta còn thấy thân thể lão gia từ thập phần khỏe mạnh."

Lục Nghiên lộ ra biểu cảm âm trầm, nói: "Gia gia đã lớn tuổi, bị bệnh cấp tính, không vượt qua được."

"Người tên là gì?"

"Lục Nghiên."

Nam nhân gật đầu, mở cửa cho bọn họ vào: "Vào đây đi đã."

"Ta họ Thư, tên là Đông Ly. Người gọi ta thúc thúc là được..." Hắn mở miệng nói.

"Thúc thúc." Lục Nghiên lập tức kêu một tiếng. Tiểu cô nương bộ dạng xinh đẹp, khí chất thanh lãnh trầm tĩnh làm cho người ta sinh ra cảm giác tin cậy.

Thư Đông Ly đánh giá một lúc rồi âm thầm gật đầu, khí độ như thế này quả nhiên là cháu gái của Lục lão gia tử.

Bọn họ ngồi xuống ghế, lão bộc bùng trà lên, Lục Nghiên thấp giọng cảm ơn.

Thư Đông Ly thờ dãi: "Ta vẫn còn nhớ rất rõ phong thái năm đó của Lục lão gia tử. Không ngờ đến lúc có tin tức lại là ông đã qua đời."

Lục Nghiên nói: "Ta cũng không ngờ gia thế nhưng lại quen biết với thúc thúc. Càng không ngờ ông lại lên lút đầu tư cho nghiên cứu của mọi người. Thậm chí bốn năm trước, ông đã đem tất cả vốn liếng của Lục gia ra đầu tư. Chắc ngài không biết, không có số tiền đó, Lục gia chúng ta nhem xiu đã sụp đổ."

Nghe vậy, thần sắc Thư Đông Ly có chút khoan dung, lẩm bẩm nói: "Bốn năm trước..."

Bốn năm trước đúng là thời điểm nghiên cứu của bọn họ gặp trục trặc. Không còn cách nào khác, hắn đành mở lời xin giúp đỡ từ Lục lão gia tử xa xôi ngàn dặm. Không phụ sự kì vọng của hắn, Lục lão gia tử nhanh chóng gửi một số tiền lớn đến, phòng nghiên cứu mới thoát khỏi nguy cơ. Nhưng hắn không ngờ rằng trong đó có nội tình như vậy.

"Lục lão gia tử là một người đại nghĩa!" Thư Đông Ly chỉ có thể cảm thán.

Sau khi gửi số tiền đó vào bốn năm trước, Lục lão gia tử không còn liên hệ gì với bọn họ. Thư Đông Ly tưởng rằng ông đang bắt mẫn với bọn họ nên buồn bực không thôi, nghĩ muốn nghiên cứu cái gì đó ngay lập tức để báo đáp cho ông. Không ngờ, đến lúc nghiên cứu ra cái gì đó thì Lục lão gia tử đã qua đời.

Phục hồi tinh thần từ suy nghĩ của mình, Thư Đông Ly nhìn tiểu cô nương trước mặt, thần sắc bi thương.

Lục Nghiên thấy vậy, nói: "Ta thấy trong thư, thúc thúc nói nghiên cứu có tiến triển vượt bậc. Ta đối với chuyện này có chút hứng thú. Không biết thúc thúc có thể mở mang tâm mắt cho ta hay không."

Thư Đông Ly lắc đầu: "Người là một tiểu cô nương, không cần quan tâm những thứ này."

Lục Nghiên nhàu mày, nói: "Thúc thúc có từng nghe qua Cố gia tinh S?"

Cố gia tinh S?

Thư Đông Ly gật đầu, không rõ tại sao Lục Nghiên đột nhiên lại nhắc tới Cố gia.

"Vị hôn phu của ta là Thiếu tướng Cố gia." Lục Nghiên chăm chú nhìn Thư Đông Ly, hắn kinh ngạc đến cực điểm. Trong mắt nàng như đang cười, nói: "Ngài biết, nước ta hiện nay vấn đề quân sự vô cùng nan giải. Cho nên, đối với nghiên cứu của thúc thúc, ta thật sự cảm tạ húng thú. Hiện tại ở Lục gia, ta là đương gia. Ta là cháu gái của gia gia, thúc thúc có thể hoàn toàn tin tưởng ta."

"Cố Thiếu tướng là vị hôn phu của người..." Thư Đông Ly có chút hoảng hốt thốt ra: "Hôn phu của người không phải là Cố gia Tôn thiếu gia sao?"

Lục Nghiên: "..."

Nàng không ngờ ngay cả việc đó Lục lão gia tử cũng nói cho vị tiên sinh Thư Đông Ly này biết.

"Chuyện này nói ra vô cùng dài dòng..."

"Ta có rất nhiều thời gian!"

Lục Nghiên: ".... Dù sao thì ý chính là ta với vị tôn thiếu gia của Cố gia kia đã giải trừ hôn ước. Hiện tại vị hôn phu của ta, chồng tương lai ta là Tứ gia của Cố gia."

Thư Đông Ly ngạc nhiên nói: "Nói cách khác, vị hôn phu trước kia của người bây giờ phải gọi người một tiếng thăm thăm?"

Lục Nghiên gian nan gật đầu.

"Phải vậy chứ, đại chất nữ!" Thư Đông Ly vỗ vỗ bả vai Lục Nghiên, mặt mày vui vẻ: "Ta nghe nói Cố Tứ Gia này rất khó trị, nhiều danh môn khuê tú đều không thể làm hắn để ý. Thế nhưng người lại có thể rói Cố Tứ Gia này lại, thật sự..."

Hắn duỗi ngón tay cái lên.

Lục Nghiên nhất thời dở khóc dở cười. Vị Thư Đông Ly tiên sinh này tính tình cởi mở hơn rất nhiều so với những gì nàng nghĩ.

Thư Đông Ly mở miệng nói: "Đại chất nữ đối với nghiên cứu của chúng ta cảm thấy hứng thú đương nhiên ta không có ý kiến. Người là cháu gái của Lục lão gia tử, người mở miệng, ta không có lý do gì cự tuyệt. Chỉ là, trừ người ra, còn có người khác hứng thú với nghiên cứu của chúng ta. Đối phương cũng là người có tiếng nói ở bên trên, lai giả bất thiện a."

Nghe vậy, Lục Nghiên vô cùng sùng sốt.

Lai giả bất thiện: xuất phát từ câu "lai giả bất thiện, thiện giả bất lai", nghĩa là chỉ người đến nhưng không có ý tốt, nếu có ý tốt thì đã không đến.

Chương này ngắn quá nên chiều có luôn chương sau nhá các nàng. <3

## Chương 100: Phần 1

Theo như lời Thư Đông Ly thì người họ Lâm, tên một chữ Khôi.

"Vị Lâm tiên sinh này bộ dáng có vẻ khá nham hiểm, ta không muốn hợp tác với người như vậy, rất khó đoán được tâm tư." Hắn chỉ muốn yên lặng làm nghiên cứu của mình mà thôi.

Quan trọng nhất là việc, hắn ta là người kinh doanh súng đạn, còn quen biết rất nhiều người nước ngoài! Toàn bộ tỉnh Q không ai dám đắc tội hắn."

Nghe vậy, ánh mắt Lục Nghiên hơi lóe lên. Đây là lần đầu tiên nàng nghe đến tên của vị Lâm Khôi tiên sinh này, một chút cũng không biết là ai.

Quay về chỗ ở, buổi tối Phùng Chính Viễn có đến. Lục Nghiên liền kể cho nàng nghe hai ba câu.

"Lâm Khôi..." Phùng Chính Viễn cắn một miếng lớn lên chiếc bánh của Lục Nghiên, hai mặt bánh được phết tương hành vàng óng ánh, cắn một cái vừa thơm vừa ngon. Nàng ta vừa ăn vừa mơ hồ nói: "Người này rất có bản lĩnh. Năm tuổi đã theo thuyền đến nước D, đến khi quay về liền thành phú thương, mua bán quân hỏa. Người này tính tình cay nghiệt, không dễ chung sống. Quan trọng là hắn tham tài háo sắc. Người vẫn nên cách xa hắn một chút."

Vừa nghe qua, vị Lâm tiên sinh này đúng là có bản lĩnh. Một thân một mình đến nước D, còn có thể phong quang trở về, gây dựng sự nghiệp như vậy. Thật là lợi hại.

"Sao không thấy Ngọc tiên sinh ở cạnh người?" Lục Nghiên đột nhiên nhớ ra. Nàng đã đến đây lâu như vậy nhưng vẫn chưa nhìn thấy vị Ngọc tiên sinh kia.

Phùng Chính Viễn cắn một miếng bánh lớn, tương hành dính đầy trên môi, nàng lè lưỡi liếm nó, hừ cười nói: "Hắn không thích ra ngoài, chỉ muốn ở trong phòng đọc sách. Ta phải sai người chăm sóc hắn. Mỗi lần hắn đọc sách đều có thể quên ăn quên uống. Thân thể hắn vốn yếu ớt, nếu ngã bệnh sợ là phải chịu tội."

Lục Nghiên có chút chần chờ, hỏi: "Ngọc Tiên Sinh... không ở Phùng gia?"

Phùng Chính Viễn lắc đầu, nói: "Hắn không hợp với cha mẹ ta. Phụ mẫu ta không thích thân phận con hát của hắn nên có phê bình kín đáo. Ta sợ hắn chịu ủy khuất nên để hắn chuyển ra ngoài. Đã là người của ta, ta không thích người khác nói xấu hắn."

Lục Nghiên: "..."

"Người chưa từng thấy bộ dáng hắn gỡ bỏ lớp trang điểm đúng không?" Hai mắt Phùng Chính Viễn sáng lên: "Ngọc tiên sinh nhà ta bộ dáng rất xinh đẹp, sống mũi cao thẳng, tính tình dịu dàng." Đúng là trời sinh một đôi với nàng.

Lục Nghiên bật cười, đưa tay chấm trà cho nàng.

Xem ra Phùng Chính Viễn cực kỳ thích vị Ngọc tiên sinh này. Nhắc tới đối phương, trong mắt như có ánh sáng.

Vị Lâm Khôi kia, Lục Nghiên sai người đi nghe ngóng. Đây đúng là người hết sức lợi hại, thủ đoạn khéo léo đưa đẩy, quan hệ rất tốt với các vị thương nhân nước ngoài.

Lục Nghiên và hắn đều hứng thú với nghiên cứu trong tay câu Thư Đông Ly, trong lòng nàng rất rõ ràng, sớm hay muộn hai người họ cũng sẽ gặp nhau. Không ngờ cơ hội lại đến nhanh như vậy.

Lâm Khôi là một nam nhân thực sự anh tuấn. Dáng người cao lớn nhưng không quá vạm vỡ mà dong dỏng, mi mục thâm thúy động lòng người, đôi mắt đào hoa khi nhìn người khác là vô cùng thâm tình, khiến người ta nhìn không được mà đắm chìm trong đó.

Ngũ quan của hắn mang phong cách dị vực lại vô cùng hấp dẫn.

Hắn là con lai...

Lục Nghiên nghĩ vậy.

Lâm Khôi nhìn thấy Lục Nghiên lại cực kỳ kinh ngạc, nếu nhìn kỹ sẽ thấy có vài phần vui mừng.

"Tiểu thư xinh đẹp, chúng ta lại gặp nhau rồi." Lâm Khôi bước nhanh đến bắt tay Lục Nghiên, sau đó hạ xuống một nụ hôn.

Một bàn tay lập tức đẩy trán hắn ra, cắt đứt hành động ấy.

"Ta không nhớ là đã từng gặp người!" Lục Nghiên nói.

Hai mắt Lâm Khôi nhú lại, cười nói: "Người không nhớ ta nhưng ta lại nhớ rõ người, tiểu thư xinh đẹp lúc nào cũng khiến người ta khắc sâu ấn tượng trong trí nhớ. Mà ta chưa từng gặp qua cô nương nào đẹp hơn người cả."

Miệng mồm người này giống như lau mặt vậy, thanh âm ôn nhu mang theo vài phần ý vị thâm tình. Tướng mạo hấn đầy vẻ phong lưu mà lại nói ngon tiếng ngọt, thật khiến người ta trở nên mê muội. Không biết hấn đã gây thương nhớ cho biết bao nhiêu vị cô nương.

Lục Nghiên ngồi trên ghế, lão bộc của Thư Đông Ly bung là lên, nằng nhẹ giọng cảm tạ, mi mục dịu dàng tươi đẹp. Lâm Khôi nhìn đến không thể rời mắt, hấn là người rất thích mỹ nhân.

Bất quá khi Lục Nghiên ngẩng đầu lên, nhìn hấn bằng một biểu cảm khách sáo xa lạ, căn bản không dịu dàng như đối với lão bộc.

Lâm Khôi thờ dãi trong lòng. Xem ra vị tiểu thư xinh đẹp này không hề hứng thú với hấn, thậm chí phải nói là không có ấn tượng tốt gì.

Lục Nghiên nói: "Lâm tiên sinh, chúng ta người ngay không nói chuyện mập mờ. Ta đối với thứ trong tay Thư tiên sinh là bắt buộc phải có."

"À~" Lâm Khôi nhướn mày: "Thật trùng hợp, ta cũng là bắt buộc phải có."

Lục Nghiên cười nhẹ, nói: "E là Lâm tiên sinh nghĩ sai rồi, ta chỉ muốn nói cho người biết điều đó thôi. Chắc người không biết, nghiên cứu của Thư tiên sinh là do gia gia ta đầu tư. Nói cách khác, phần này nguyên bản thuộc về Lục gia chúng ta."

Nghiên cứu của Thư Đông Ly có thể tiến hành thuận lợi hoàn toàn vì có Lục lão gia tử duy trì, ngay cả tòa đương lâu này cũng đứng tên Lục lão gia tử. Phòng nghiên cứu của bọn Thư Đông Ly hoàn toàn nên thuộc về Lục lão gia tử, thuộc về Lục gia!

Nghe vậy, Lâm Khôi có chút kinh ngạc. Hấn cũng do ngẫu nhiên mới biết việc làm của bọn Thư Đông Ly, lại không ngờ bên trong có nội tình như vậy. Bất quá ngẫm lại cũng hiểu, Thư Đông Ly bọn họ chỉ là chuyên viên nghiên cứu, làm sao có đủ tiền duy trì nghiên cứu, cho nên phía sau khẳng định có một hoặc thậm chí là nhiều người tài trợ nghiên cứu của bọn họ.

Mà người này lại chính là Lục lão gia tử.

Lục Nghiên quan sát biểu cảm của Thư Đông Ly, cười híp mắt nói: "Ta biết được đại danh Lâm tiên sinh qua lời nói của Phùng Chính Viễn. Chính Viễn đối với người khen ngợi rất nhiều. Người là người có bản lĩnh, ta tin sau này chúng ta nhất định có cơ hội hợp tác với nhau."

Phùng Chính Viễn...

Thư Đông Ly đương nhiên biết đó là ai - đương gia Phùng gia. Mặc dù chỉ là một cô nương nhưng thủ đoạn tàn độc, một chút cũng không thua kém nam nhân nào, thậm chí nam nhi Phùng gia đều bị nàng kim kẹp lại.

"Không ngờ Lục tiểu thư lại quen biết Phùng Thiếu tướng." Suy nghĩ mấy vòng, trên mặt Lâm Khôi mang theo ý cười, nhìn Lục Nghiên cũng đứng đắn hơn nhiều, nói: "Nếu thứ này của Lục tiểu thư, như vậy ta cũng không có lý do gì để nói nữa. Chỉ là, Lục tiểu thư chắc chắn Thư Đông Ly tiên sinh kia đối với người không giấu diếm gì sao?"

"Vị Thư tiên sinh kia là một thương nhân rất tốt."

Mà thương nhân thường muốn lãi nặng.

Nghe vậy, biểu cảm Lục Nghiên không đổi, cười nói: "Đa tạ Lâm tiên sinh nhắc nhở."

"Lục tiểu thư, nếu đã nói xong chuyện chính, chúng ta nói đến việc riêng đi." Lâm Khôi cười gian.

Lục Nghiên nhướn mày nhìn hấn.

Lâm Khôi nói: "Từ lần đầu tiên gặp mặt Lục tiểu thư..."

"A..." Liễu Ngu đột nhiên kêu một tiếng.

Lục Nghiên nhìn hấn kỳ quái, hỏi: "Sao vậy?"

Liễu Ngu ngại nùng cười, ánh mắt chân thành nhìn Lục Nghiên, nói: "Ta chỉ đột nhiên nhớ tới phần phó của Tứ Gia, kêu Tứ nãi nãi uống nhiều nước."

Nếu không khát, Lục Nghiên không nghĩ tới chuyện uống nước. Nhưng uống nhiều nước tốt với cơ thể, cho nên Cố Tứ Gia nhớ rất kỹ.

Lục Nghiên: "Hấn quân thật là nhiều." Nói xong tự rót một chén nước trên bàn uống.

Mà Lâm Khôi, mặt có chút thay đổi.

Lục Nghiên nhìn hấn kỳ quái hỏi: "Lâm tiên sinh sao vậy?"

Lâm Khôi ha ha hai tiếng, nói "Không... không có gì."

Lục Nghiên thấy Lâm Khôi ừ ừ rồi đi, không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Đầu nói tâm tình cô nương giống như thời tiết vậy, thay đổi thất thường. Vậy mà nàng thấy vị Lâm tiên sinh này tâm tình cũng thay đổi rất nhanh.

Thư Đông Ly dẫn Lục Nghiên xuống tầng hầm.

Lúc xây tiểu đương lâu này, bọn họ có đặc biệt làm một cái tầng hầm rộng lớn, bên trong là phòng nghiên cứu của Thư Đông Ly bọn họ. Bước vào có thể nhìn thấy dụng cụ nghiên cứu lạnh lẽo, còn có nhóm chuyên viên mặc blouse trắng. Lục Nghiên nhìn quanh, nhận ra có vài người cơ thể không tròn vẹn, không phải thiếu tay thì



chính là gây chân.

Thư Đông Ly chú ý tới ánh mắt của Lục Nghiên, gãi đầu nói: "Chúng ta có nhiều người không phải là chuyên viên nghiên cứu, đại bộ phận là quân nhân bị thương ngoài chiến trường."

Nói cho cùng, bọn người này không giống với năm người của Lý Chí. Đám người Lý Chí trải qua học tập nhiều năm, còn bọn họ đều dựa vào tự mày mò.

"Ban đầu, bắt bọn họ mặc áo blouse trắng, họ còn không muốn, cả đám..." Thư Đông Ly oán giận, giọng nói mang theo tiểu ý.

Trên bàn bày một ít linh kiện. Lục Nghiên cầm lấy một cái, nhìn thoáng qua.

Thư Đông Ly sợ nàng không hiểu, liền giới thiệu: "Đây là bọc đạn, là nơi đặt đầu đạn."

Lục Nghiên gật đầu cười, nhìn thoáng qua những linh kiện trên bàn, chỉ thấy mười ngón nàng như bay, cổ tay linh hoạt, từng phần linh kiện nhanh chóng được lắp ráp dưới đôi tay của nàng.

Thư Đông Ly trừng lớn mắt.

Lục Nghiên nói: "Tuy rằng ta không phải quân nhân nhưng Tư Gia đã dạy ta một số thứ. Thúc thúc, ngài thấy ráp như vậy có đúng hay không?"

"Đúng!" Lúc này, Thư Đông Ly mới nhớ ra vị hôn phu của nàng là Cố Thiếu tướng, tài học thật uyên bác.

Ngón tay tinh tế nõn nà của Lục Nghiên sờ soạng đồng linh kiện một lúc, nàng cúi mắt, từ bên cạnh có thể nhìn thấy làn mi cong cong xinh đẹp như một cánh quạt.

Thứ gì đó dần dần hình thành trên tay nàng, Lục Nghiên nhẹ giọng hỏi: "Thúc thúc, ngài có chuyện gì đó giấu ta hay gạt ta không?"

Thư Đông Ly sùng sốt, biểu cảm nháy mắt có chút kỳ quái nhưng rất nhanh liền phản ứng kịp, nói: "Có người nói xấu ta với người đúng không? Là Lâm Khôi?"

Người duy nhất bây giờ hần có thể nghĩ ra chỉ có thể là Lâm Khôi. Hai người vừa mới gặp nhau đây mà.

Lục Nghiên khẽ cười, nói: "Rất nhiều chuyện ta không nói không có nghĩa là không biết. Dù ngài không nói cho ta, ta cũng sẽ đi thăm dò. Trừ phi một chút dấu vết cũng không lưu lại."

Thư Đông Ly bất đắc dĩ: "Người thật sự hiểu lắm ta rồi..."

Lạch cạch!

Súng trong tay được lên cò, hòng súng đen ngòm đặt trên trán Thư Đông Ly. Lục Nghiên hí mắt cười, nói: "Bên trong có một viên đạn. Thư thúc thúc, ngài đoán xem nếu ta ấn cò sẽ phát sinh chuyện gì?"

Trên mặt Thư Đông Ly toát ra mồ hôi lạnh, hần cười ha ha nói: "Lục Nghiên, người đừng giỡn."

Lục Nghiên nghiêng đầu nhìn hần, cười nói: "Ta chưa bao giờ biết nói giỡn."

Thư Đông Ly không nói gì, ánh mắt nhìn Lục Nghiên mang theo vài phần sợ hãi.

Lục Nghiên mỉm cười: "Chúng ta thử đoán xem, chuyện gì sẽ phát sinh tiếp theo?" Nói xong, ngón trỏ nàng liền dè xướng.

"Cạch cạch!"

"A!"

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 100-2: Phần 2

Thư Đông Ly nhin không được hét lên một tiếng, nhắm chặt hai mắt lại. Nhưng đợi một lúc cũng không cảm thấy đau đớn gì mới nghi hoặc mở mắt ra.

"Ta chỉ đùa giỡn với Thư thúc thúc một chút. Ngài là trưởng bối của ta, sao ta có thể làm vậy với ngài được?" Lục Nghiên cười, mở lòng bàn tay trái ra, bên trong nắm một viên đạn.

Thư Đông Ly: "..."

Lục Nghiên xoay xoay khẩu súng trong tay, giọng nói thờ ơ: "Ngưu gia thôn nằm cách đây trăm dặm, Thư thúc thúc có từng nghe nói chưa?"

Hai mắt Thư Đông Ly trừng lớn.

Lục Nghiên nói: "Ta nói rồi, có nhiều chuyện ta không nói không có nghĩa không biết."

Mặt mày Thư Đông Ly biến sắc.

"Nhà này là bất động sản của Lục gia chúng ta. Khế ước ta đều mang theo." Ánh mắt Lục Nghiên đảo qua một lượt, mặt không chút thay đổi, nói: "Hết thấy điều do gia gia ta bỏ vốn thành lập. Nếu không có gia gia thì cái gì cũng sẽ không có. Nói cách khác, những thứ ngài có bây giờ đều thuộc về Lục gia chúng ta."

Thư Đông Ly muốn nói gì đó nhưng Lục Nghiên không cho hắn cơ hội mở miệng, nói: "Đương nhiên, nhiều năm như vậy, Thư thúc thúc cũng vô cùng tận tâm tận lực, ta ghi tạc trong lòng. Chỉ là lúc trước ta không ở đây, hết thấy mọi việc đều cho người phụ trách, hiện tại ta đến rồi, ngài cũng nên đem đồ vật giao cho ta được rồi. Ngài rõ hơn bất cứ ai, những thứ này sắp rơi vào tay người khác, người sau lưng ngài không thể che chở được cho ngài. Chỉ có ta, bạn thân ta là Thiếu tướng quân Phùng gia, ở tỉnh Q không ai dám động vào ngài."

Nghe vậy, Thư Đông Ly rốt cuộc cũng hiểu ra. Hắn lấy tay lau mặt một lượt, lầm bầm nói: "Ban đầu ta không hề muốn tham cái gì..." Vậy ra thời điểm bắt đầu mọi chuyện là khi nhìn thấy Lục Nghiên chỉ là một tiểu cô nương trẻ tuổi xinh đẹp, bộ dáng rất dễ bị lừa bịp.

Lục Nghiên nhìn hắn, nói: "Qua nhiều năm như vậy, Thư thúc thúc thật cực khổ. Lục gia chúng ta cũng không phải loại qua cầu rút ván. Như vậy đi, ta cho thúc thúc hai phần lợi tức. Nghĩa là bất luận thế nào, ngài cũng có hai phần tiền lời."

Thư Đông Ly kinh ngạc.

Lục Nghiên vỗ vai hắn, nói: "Đây cũng là chuyện phải làm. Ngài vì Lục gia đã làm rất nhiều chuyện."

Buổi tối Phùng Chính Viễn đến. Nàng ta coi bỏ áo khoác, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng, chân vắt chéo không chút hình tượng nằm dài ở sofa, trên tay còn cầm một ly rượu đỏ, một chân lắc lư theo tiếng nhạc trong máy phát.

Lục Nghiên đổi giày, ngồi xuống gần đó.

Phùng Chính Viễn hỏi: "Sự tình có thuận lợi không?"

Lục Nghiên nói: "Thư Đông Ly không phải thương nhân chân chính, rốt cuộc cũng chỉ là một nhà nghiên cứu mà thôi. Tùy tiện hù dọa đã thừa nhận tất cả."

Bọn người Liễu Ngụ nhìn nhau. Tùy tiện hù dọa? Tứ nãi nai a, ngài nói đến trên đầu người ta rồi, hắn thiếu điều bị ngài dọa đến mức ngất đi.

Phùng Chính Viễn lắc đầu, nói: "Ta không ngờ ngoài thành có một kho vũ khí."

"Trước kia dùng để chế tạo pháo đốt, sau đó một số người thử chế tạo súng, cuối cùng Thư Đông Ly phát hiện ra, mua lại làm kho vũ khí. Ta đã hẹn với hắn ngày mai đến đó xem thử."

"Ra ngoài thành? Không được. Ai biết tên Thư Đông Ly kia có tâm tư gì khác hay không. Nếu hắn bụng dạ đen tối thì phải làm sao?"

Nghe vậy, Lục Nghiên tìm tìm cười nhìn Phùng Chính Viễn, nói: "Việc này phải phiền toái người rồi."

Phùng Chính Viễn sùng sốt.

Lục Nghiên đi qua ngồi kế bên nàng, nói: "Người lo lắng ta một mình mạo hiểm? Vậy người đi cùng thì sao? Dù Thư Đông Ly có tâm tư gì, nhìn thấy người cũng phải nhét nó lại trong bụng."

Ánh mắt Phùng Chính Viễn nhìn nàng kỳ quái, nói: "Từ đầu người đã sớm tính kế với ta nha."

Lục Nghiên liền cười.

Phùng Chính Viễn chỉ vào nhà bếp, nói: "Muốn ta giúp cũng được, xuống bếp làm điểm tâm ngon cho ta đi."

Nói xong nàng nâng cằm Lục Nghiên, cười híp mắt nói: "Nếu ngon, gia có trọng thưởng."

Lục Nghiên: "..."

Đổi quần áo nhẹ nhàng đơn giản, Lục Nghiên xuống bếp nhìn thoáng qua. Trong bếp có một ít cá trích biển đang vẩy đuôi trong chậu. Cá tuy hơi nhỏ, nhiều xương nhưng thịt rất mềm ngọt.

Xử lý cá xong, Lục Nghiên thổi lửa, đặt lên bếp một chảo dầu. Dầu nóng, cho cá đã ướp muối vào chiên. Nháy mắt, toàn bộ nhà bếp đều vang lên tiếng xèo xèo, dầu trong chảo cũng sủi bọt rất nhiều.

Chiên cá không cần trù nghệ tốt gì, chỉ cần nắm giữ lửa cho chuẩn. Chiên một lúc, da cá vàng óng giòn rụm thì có thể vớt ra.

Cá chiên xong, xương bên trong cũng giòn đến mức có thể ăn được luôn, vừa giòn vừa thơm.

Bên kia còn có một ít sữa mới lấy, Lục Nghiên liền làm một ít đường hấp tô lạc. Từng viên tô lạc trắng tinh được rải cùng nho khô chua chua ngọt ngọt cùng hạnh nhân thơm giòn, ăn vào tâm trạng liền thay đổi, lại rất thơm mùi sữa. Món điểm tâm này được các cô nương vô cùng hoan nghênh.

Lục Nghiên đoán Phùng Chính Viễn nhất định sẽ thích, nàng ta vốn thích ăn đồ ngọt.

Đậu xanh trong bếp là dùng loại tốt nhất, béo tròn, ngâm nửa canh giờ thì lấy ra làm bánh đậu xanh, số còn lại Lục Nghiên nấu một nồi cháo đậu xanh, sau khi nguội

cho thêm đường, ăn vừa mát vừa ngọt, rất thích hợp với trời nóng.

Số lượng thức ăn làm ra không ít, Lục Nghiên đưa cho Phùng Chính Viễn một phần, còn cho bọn Liễu Ngưu mỗi người một phần.

Phùng Chính Viễn nhét vào miệng một cái bánh đậu xanh, đôi mắt sáng lên, mơ hồ kêu một tiếng: "Ngon!"

Phùng Chính Viễn cũng chỉ là một người nữ nhi nhưng trên tay lại có rất nhiều vết chai, làn da lại không trắng. Lục Nghiên nhìn thấy tay nàng, ánh mắt đau xót vài phần.

"Ném thử món này đi, cá nhỏ quá nên xương nhiều. Có điều sau khi chiên lên thì xương cũng giòn, ăn được hết." Lục Nghiên gấp một con cá chiên chấm vào tương. Chỉ ăn cá chiên không, nàng sợ sẽ ngán.

Sau khi ăn xong, Lục Nghiên đem trà tiêu thực lên. Trà được nấu từ táo gai nên vừa tiêu thực lại có thể giảm ngứa.

Phùng Chính Viễn nằm trên salon, đột nhiên hỏi: "Đúng rồi Lục Nghiên, ngươi có súng không? Cần ta cho ngươi một cái để có thể phòng thân không?"

"Ta có súng rồi." Lục Nghiên lấy súng ra: "Tứ Gia có dạy ra cách dùng. Cây súng này chính là hân cho ta."

Nhất thời, Phùng Chính Viễn nở nụ cười, nói: "Ta quên mất, có Cố Tử An, sao hân có thể không cho ngươi thứ gì để tự bảo vệ mình. Đến đây, muốn dùng súng trước tiên phải hiểu súng. Ta cho ngươi biết, cây súng này là do linh kiện nào tạo thành."

Lục Nghiên: "Cái này, Tứ Gia cũng từng dạy ta rồi. Tuy không rành bằng các người nhưng cốt lõi ta vẫn hiểu." Lúc trước Cố Tử Gia cầm tay dạy nàng nghịch súng. Đương nhiên, việc phát sinh đồ mất tim đập không cần phải nói ra.

Phùng Chính Viễn nhất thời có chút thất vọng: "Hừ, tên Cố Tử An này..."

Ngày tiếp theo, Lục Nghiên cùng bọn Thư Đông Ly gặp nhau bên ngoài thành. Thấy đám binh lính phía sau Lục Nghiên, Thư Đông Ly không biết nên có biểu cảm gì mới đúng, mặt ngượng ra.

Phùng Chính Viễn ôm lấy Lục Nghiên, liếc mắt nhìn Thư Đông Ly, hừ nói: "Dưới mí mắt của ta cũng dám mở kho vũ khí. Tài giỏi lắm, Thư Đông Ly."

Biểu cảm Thư Đông Ly liền thay đổi, có chút xấu hổ. Hân đang vắt hết óc suy nghĩ xem nên giải thích thế nào thì nghe Phùng Chính Viễn mở miệng nói: "Bất quá..."

Nhất thời, tim hân nhảy lên liên hồi.

"Nếu về sau, kho vũ khí này là của Lục Nghiên nhà ta, ta sẽ không truy cứu nữa." Dừng một lát, Phùng Chính Viễn nói tiếp.

Nghe vậy, Thư Đông Ly như được đại xá. May mắn vì mình đã giao nhà kho cho Lục Nghiên, lập tức luôn miệng nói: "Đương nhiên đương nhiên."

Lục Nghiên cúi đầu cười nhẹ. Kết quả này cũng không nằm ngoài ý muốn của nàng.

Nhà kho này, bất kể là trước kia hay hiện tại, đối với một gia đình thế phiệt mà nói, chính là điều tối kỵ. Nếu không phải có quan hệ với Lục gia, bị Phùng Chính Viễn phát hiện tình Q có một nhà kho vũ khí tư nhân như thế này, Thư Đông Ly tuyệt đối không có kết quả tốt.

Chứ nói chỉ đến việc bị tên Lâm Khôi kia phát hiện. Dựa vào bản lĩnh của hân, Thư Đông Ly không thể nào có khả năng bảo vệ cái kho này.

Kho xưởng này sớm muộn gì cũng sẽ đổi chủ, hiện tại bất quá là rơi vào tay Lục Nghiên mà thôi.

"Gia gia, lúc trước ngài có từng nghĩ, Thư Đông Ly sẽ hai lòng không?"

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 101

Kho xưởng này vốn chỉ là một xưởng sản xuất pháo, tình trạng cũng không quá tốt nhưng những thứ bên trong thì không vấn đề gì. Không giống với bọn Lý Chí, bọn họ nghiên cứu là những vũ khí to lớn kiểu mới, còn bọn Thư Đông Ly chỉ dùng số tiền nhỏ để chế tạo vũ khí, vậy mà cũng có thể làm ra một số thứ hay ho.

Lục Nghiên mở mấy thùng hàng ra, bên trong bày la liệt các loại súng, đạn được được đặt trong những góc khuất phát ra những tia sáng lạnh lẽo.

Thư Đông Ly cười khổ, nói: "Ban đầu ta không hề có ý niệm mở xưởng, chỉ là cảm thấy người chúng ta cần sinh tồn, cần ăn uống. Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ còn một biện pháp như vậy."

Những thứ ở đây coi như đều hoàn mỹ, đem ra ngoài bán cũng có thể chia cho cả đám. Nhiều năm như vậy, dưới sự cẩn thận của Thư Đông Ly, thật sự đã bán được một ít tiền.

Phùng Chính Viễn cầm một cây súng, lên đạn, hướng vào ngọn đèn treo trên tường bắn một phát.

"Đừng!"

Viên đạn chuẩn xác xẹt qua bắc đèn, ngọn đèn cũng gọn từng đợt. Bắc đèn vụt tắt, còn viên đạn dính lên tường, tạo ra một tiếng vang lớn.

"Tốt đó, uy lực đủ mạnh!" Phùng Chính Viễn gật đầu khen.

Nhìn một lượt nhà kho, Lục Nghiên thương lượng với Phùng Chính Viễn, toàn bộ chia đôi, mỗi người họ năm phần.

Phùng Chính Viễn sừng sốt: "Năm phần? Hào phóng như vậy?"

Lục Nghiên cười nhẹ, nói: "Dưới mí mắt người làm ra chuyện như vậy, dù sao cũng phải cho các người một chút gì đó. Nhìn vào giao tình của chúng ta và dựa vào cả hai đều là người nước Z, năm phần này là chính xác."

Hiện tại, điều quan trọng nhất là đuổi bọn người dám giẫm lên quốc thổ của bọn họ.

Phùng Chính Viễn thờ dài nhìn Lục Nghiên: "Nếu ta là nam nhân, làm sao còn tới lượt Cổ Từ An? Ta nhất định sẽ cưới người!"

Lục Nghiên bật cười.

Xử lý xong chuyện này, tiết trời đã gần chuyển sang thu. Quế hoa trong thành nở rất nhiều, trong không khí thường xuyên ngửi được hương thơm ngọt ngào, làm tâm tình người ta cũng trở nên thoải mái.

Không khí chiến sự nơi này đang vào lúc cam go. Người nước T tiến công càng ngày càng dũng mãnh. Nguyên bản, Lục Nghiên dự định xong việc sẽ về ngay, nhưng hiện tại chỉ có thể ở lại tỉnh Q.

May mắn vì lấy được số vũ khí kia, nàng đã sai bọn Liễu Ngụ hộ tống về Lục Thủy Thành trước. Ít nhất, mục đích chuyến đi này đã được thực hiện. Vào thời điểm như thế nào, vũ khí là thứ quan trọng nhất.

Ngày mười hai tháng tám, trước Trung thu ba ngày, chiến tranh bùng nổ toàn nước Z. Tổng thống ở thành B bị ám sát, dân chúng khắp nơi cầm vũ khí sẵn sàng xung trận.

Trong lúc này, quân sĩ Phùng gia bị tấn công kịch liệt, ngay cả Phùng Thiếu tướng - Phùng Chính Viễn cũng bị trọng thương, tính mạng lâm nguy.

Đêm khuya, cửa chính đột nhiên mở ra. Đạo gần đây tình thế nguy cấp, buổi tối Lục Nghiên cũng không ngủ được ngon giấc, bởi vậy khi nghe động tĩnh, nàng liền tỉnh dậy, chạy vội xuống lầu. Vừa xuống đến nơi, nàng đã thấy Phùng Chính Viễn một thân máu chảy được nâng vào, sắc mặt liên biến đổi.

Không khí tràn đầy mùi máu tươi thật sự khiến người ta phải buồn nôn.

"Chuyện này là thế nào?" Lục Nghiên đứng cách xa, nhìn bác sĩ cầm miếng bông chặn máu trước ngực Phùng Chính Viễn nhưng chỉ trong nháy mắt, miếng bông trắng tinh đã biến thành màu đỏ.

Phùng Chính Viễn sắc mặt trắng bệch không chút máu nhưng đôi mắt vẫn rất sáng, đến mức có thể nhìn thấy trong đó chứa một con sói cô độc, bị thương vô cùng.

Phó tướng bên cạnh Phùng Chính Viễn vô cùng sốt ruột, giải thích sơ qua với Lục Nghiên.

Lục Nghiên bối rối đến không thể tin, nói: "Ý của người, Ngọc tiên sinh là người của nước T?"

Phó tướng gật đầu: "Chứ còn gì nữa. Tin tức của chúng ta tất cả đều được hân truyền cho bọn người nước T, nếu không sao tướng quân có thể bị thương? Tội nghiệp tướng quân lại yêu thương hân một lòng, vậy mà hân còn dám động súng với ngài ấy!"

Hiện tại Lục Nghiên mới hiểu ra, vết thương trên người Phùng Chính Viễn là do Ngọc tiên sinh bắn.

Ngọc tiên sinh kia năm nay chỉ mới hai mươi bốn tuổi, lúc trước Phùng Chính Viễn đã sai người điều tra thử, hân được sinh ra tại nước Z, lớn lên cũng ở nơi này nhưng tại sao đột nhiên lại biến thành người nước T?

Bất quá, bây giờ không phải là lúc nói những thứ này. Nhìn bác sĩ xử lý vết thương của Phùng Chính Viễn, Lục Nghiên lên lầu lấy một miếng nhân sâm đến, đưa xuống bên miệng Phùng Chính Viễn, nói: "Đây là nhân sâm, người ngậm nhanh đi..."

Phùng Chính Viễn bất lấy cổ tay Lục Nghiên, gắt gao nhìn chăm chăm nàng, gần nói: "Ta thề, ta sẽ giết hân. Ta nhất định sẽ giết hân!"

Lục Nghiên giật mình, không biết vì sao đôi mắt trở nên cay xè.

"Ta biết, người nhất định sẽ giết hân. Ta tin người." Nàng nói.

Phùng Chính Viễn nhếch miệng như muốn cười, nhưng biểu cảm so với khóc còn khó nhìn hơn.

Phùng Chính Viễn bị thương ở ngực trái nhưng may mắn không trúng tim. Bác sĩ lấy viên đạn ra, nhanh chóng khâu miệng vết thương lại.

Nhìn viên đạn dính đầy máu trong đĩa, Lục Nghiên nhẹ nhàng thở ra một hơi.

"Đạn đã được lấy ra, sợ là miệng vết thương sẽ bị nhiễm trùng, đó mới nguy hiểm tới tính mạng. Từ nửa đêm tới sáng, ta sợ sẽ bị." Bác sĩ thờ dài, thần sắc không có chút thoải mái.

Nếu miệng vết thương bị nhiễm trùng, căn bản không có cách nào chữa trị.

Lục Nghiên hỏi: "Chẳng lẽ không có cách nào làm giảm khả năng nhiễm trùng?"

Bác sĩ nhủ mầy, nói: "Có lẽ là có, nhưng hiện tại chúng ta không biết."

Nghe vậy, cả người Lục Nghiên lạnh đi.

Nửa đêm gần sáng, Phùng Chính Viễn quả nhiên bắt đầu nóng rần, khuôn mặt đỏ bừng, mồ hôi ướt người. Nàng cau chặt mày, biểu cảm vô cùng khó chịu.

Lục Nghiên nhìn nàng, vô cùng khản trương, nhanh chóng lấy khăn lạnh đắp lên trán.

Cả đám bác sĩ chú ý đến tình trạng của Phùng Chính Viễn. May mà vết thương của nàng bị nhiễm trùng nhưng không quá nặng. Đến hôm sau, nhiệt độ của nàng cũng giảm bớt, bắt đầu thanh tỉnh lại.

Vì Phùng Chính Viễn bị thương nên Lục Nghiên nấu đồ ăn cho nàng khá thanh đạm. Cá sông ninh nhừ, nước canh một màu trắng tinh thì cho một ít muối rồi múc ra một chiếc bát làm từ bí đỏ. Sau đó còn lấy gan heo nấu cháo cho nàng bổ huyết.

Lần bị thương này, Phùng Chính Viễn trở nên trầm mặc rất nhiều. Trong một đêm, nàng càng trở nên trưởng thành hơn.

Khi Lục Nghiên mang đồ ăn vào, nàng đang dựa vào giường, nhìn ra ngoài cửa sổ. Không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Trong lòng Lục Nghiên có chút không dễ chịu, hít sâu một hơi, cố gắng nặn ra nụ cười, đi tới nói: "Thân thể ngươi vẫn chưa khỏe, sao lại ngồi dậy rồi?"

Phùng Chính Viễn nói: "Chỉ là vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại. Các ngươi cứ chuyện bé xé ra to."

Lục Nghiên: "Chỉ cần sai một chút là trúng ngay tim ngươi, ngươi sẽ mất mạng, vậy mà là chuyện nhỏ?"

Phùng Chính Viễn cười khổ, nói: "Ta không thể cứ trì hoãn ở đây. Thế công của nước T hiện tại hung hãn. Tình Q cần ta, bốn tỉnh Đông Bắc đều cần ta. Mấy ca kia của ta đều không nên thân, muốn bọn họ ra chiến trường sợ là không còn mạng quay về."

"Nhưng thương thế của ngươi... Không phải còn phụ thân của ngươi sao? Có Phùng tướng quân ở đó, cho dù không có ngươi chắc cũng sẽ không có chuyện gì. Lục Nghiên không đồng ý nàng gấp gáp như vậy. Nhưng không thể không thừa nhận, tình Q thực sự cần Phùng Chính Viễn.

"Cha ta..." Phùng Chính Viễn cười khổ: "Tuổi tác ông đã cao, lão nhân gia đã 70 tuổi. Ta thật sự không dám để ông ra chiến trường."

Nhưng Phùng Chính Viễn bị thương, căn bản không thể nhúc nhích, vị Phùng lão Tướng quân này chỉ có thể lại ra sa trường.

Phùng Chính Viễn nói với Lục Nghiên: "Lục Nghiên, ngươi biết tên của ta có nghĩa gì không?"

"Trước kia ta tên là Phùng Uyển Châu. Cái tên Phùng Chính Viễn này là do tự ta đặt. Chính Viễn, Chính Viễn... Ta không chỉ muốn mảnh đất trước mắt này, mà bất cứ nơi nào những chân tơ quốc non sông ta, đều phải chết!"

Nàng không giống những cô nương khác. Từ khi bắt đầu có ký ức, nàng đã muốn trở thành một Đại Tướng quân, vì nước Z mà diệt trừ ngoại xâm. Giờ đây, ý niệm kia, một chút nàng cũng không quên.

Thông tin liên lạc của tỉnh S và tỉnh Q chưa bị cắt đứt. Buổi tối, Lục Nghiên nói chuyện điện thoại với Cố Tứ Gia về việc này.

Cố Tứ Gia nói: "Phùng Chính Viễn là người có bản lĩnh." Cho dù nàng là một nữ nhân, hắn cũng cực kỳ tôn trọng nàng.

Lục Nghiên hỏi: "Chuyện của Ngọc tiên sinh là sao vậy?"

Cố Tứ Gia nói: "Ta kêu lão Tôn tra xét, Ngọc tiên sinh đúng là sinh ra và lớn lên ở nước Z, nhưng phụ thân hắn lại là người nước T. Mẫu thân hắn ban đầu là con hát, thân mật với phụ thân hắn mà sinh ra hắn. Nói cách khác, hắn là gian tế do nước T an bày tới nước Z chúng ta, cho đến hiện tại không hề có ai phát hiện ra."

Lục Nghiên thờ dài, nói: "Đáng tiếc, nếu hắn không phải người nước T thì tốt biết bao..."

Cố Tứ Gia nói: "Nghiên Nghiên, hiện tại phía Đông Bắc không yên ổn, Phùng Chính Viễn thương, người nước T nhất định sẽ nắm chặt cơ hội tấn công. Nàng nhất định phải cẩn thận. Ta đã liên lạc với một số người khác, rất nhanh sẽ có người tới đón nàng về."

Lục Nghiên ừ một cái, đột nhiên nghĩ ra chuyện gì, hỏi: "Tứ Gia, trên chiến trường có rất nhiều người bị thương rồi nhiễm trùng chết đúng không?"

"Đúng!" Cố Tứ Gia nhủ mầy, thanh âm trầm đi, nói: "Cho tới nay, có nhiều người không phải chết do bị thương mà chết vì bị nhiễm trùng, sinh ra các loại bệnh biến chứng."

"Sao đột nhiên nàng lại nhắc đến chuyện này?" Hắn hỏi.

Lục Nghiên đắm chiêu, nói: "Ta chỉ đang nghĩ, có cách nào khống chế việc nhiễm trùng sau khi bị thương hay không. Không chỉ vậy, ta còn muốn thương lượng một chút với Mã Khắc, có thể làm ăn với hắn, để hắn nghĩ cách vận chuyển một số dược đến cho chúng ta."

Cố Tứ Gia nhướn mày.

"Mã Khắc là người có thể lực ở nước D, hơn nữa nước D với nước Z chúng ta không hề xung đột lợi ích gì. Mã Khắc là thương nhân, chỉ cần có lợi ích, ta tin hắn

cũng không cự tuyệt chuyện làm ăn này."

Đương nhiên đó chỉ là suy nghĩ của Lục Nghiên, Mã Khắc có đồng ý hay không còn phải hỏi hần sau.

"Không chỉ vậy, ta muốn tuyển dụng một số người nghiên cứu xem có thuốc gì có thể khống chế việc nhiễm trùng vết thương hay không..."

Đến lúc này mới nhận ra, người tài thật sự quá thiếu!

*Ta thật sự rất tội nghiệp Phùng Chính Viễn. Bởi vậy, trên đời này dù mạnh mẽ đến đâu, làm gì có ai thoát khỏi chữ tình? Càng yêu nhiều, tới khi bị phản bội lại càng hận nhiều!*

*Còn nữa. Ta thấy truyện này thần tượng hóa Lục Nghiên quá nhiều rồi. Dù cho bà thông minh tài giỏi đến đâu thì tác giả cũng nên nhớ bà chỉ là người cổ xuyên kim, chứ đâu phải kim xuyên cổ mà những thứ như thuốc khống chế nhiễm trùng cũng có thể biết mà kêu người tìm hiểu.*

*Chỉ còn 1 chương nữa là hoàn chính văn, sau đó là 2 chương phiên ngoại. Các nàng sắp phải xa Lục Nghiên và Cố Tử Gia ngọt như đường rồi, có buồn không? Ta thì buồn lắm hìu hìu.*

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 102

Phùng Chính Viễn bị thương nên Phùng lão gia chỉ có thể xách súng lên ngựa, chạy ra chiến trường, coi như là ổn định quân tâm. Lúc này, trong quân đội có tin đồn nói Phùng Chính Viễn dù gì cũng chỉ là một cô nương, bị tình cảm che mờ lý trí, liên lụy quân sĩ Phùng gia, còn suýt nữa đánh mất tính mạng của mình.

Phùng Chính Viễn cười nhẹ, không tức giận chút nào, ngữ khí thản nhiên: "Bọn họ nói không sai. Lần này đúng là ta đã xử lý theo cảm tính."

Lúc trước nàng không nên tin tên họ Ngọc kia.

Chuyện bây giờ Lục Nghiên có thể làm là chăm chút vào món ăn, để cho vết thương của Phùng Chính Viễn mau chóng tốt hơn. Tục ngữ nói, thuốc bổ không bằng thức ăn bổ. Đồ ăn bổ dưỡng có thể làm cho vết thương mau lành hơn thuốc rất nhiều.

Tay nghề Lục Nghiên rất tốt, mỗi ngày đều tốn nhiều công phu làm đồ ăn cho Phùng Chính Viễn. Tuy nói đa phần là được thiện nhưng vị thuốc bên trong lại không người thấy. Dưới tình huống như vậy, trong vòng nửa tháng, mặt Phùng Chính Viễn tròn lên trông thấy, còn vết thương trước ngực nàng cũng nhanh chóng lành lại.

Tình hình chiến sự trên chiến trường thay đổi chóng mặt.

Vết thương nhờ ăn uống mà vừa có một chút biến chuyển, Phùng Chính Viễn đã muốn lập tức lao ra chiến trường, bất quá nàng cũng biết việc này không thể gấp, chỉ có thể đề nén tính tình của mình lại. Đến khi thương thế ổn định, nàng liền lệnh cho phó quan tập hợp lại, chuẩn bị lao ra trận.

Lục Nghiên không ngăn nàng ta lại, bởi vì nàng biết, so với bất kỳ ai, trong lòng Phùng Chính Viễn vội vàng nhất.

Phùng Chính Viễn nhảy lên lưng ngựa, cúi đầu nhìn Lục Nghiên, ánh mắt dịu dàng: "Yên tâm đi, rất nhanh người sẽ trở lại bên cạnh Cố Tử An. Phùng Chính Viễn ta sẽ với người, nhất định sẽ đem người nước T đánh chạy cong đất."

Lục Nghiên cười, nói: "Ta tin tưởng người."

Phùng Chính Viễn nở nụ cười với nàng, hai chân thúc vào bụng ngựa, nhanh chóng đem theo cả đám người biến mất.

Chiến sự càng ngày càng khẩn cấp, điện thoại trong nhà rốt cuộc cũng không thể liên lạc về tỉnh S. Lúc này, Lục Nghiên sai Xuân Hạnh tìm đến một ít kim chi vài vốc, mỗi ngày ngồi dưới hành lang cùng các nàng nhìn lư chuyển từ màu xanh sang vàng, sau đó thêu lên khăn tay.

Những tấm khăn trắng mỏng điểm xuyết bởi những trái thạch lựu được mở bung, lộ ra những hạt lựu đỏ như mã não, có mấy hạt còn như đang rơi xuống, thật sự rất đẹp.

Xuân Hạnh nói: "Không ngờ tú hoa của tiểu thư cũng lợi hại như vậy."

Lục Nghiên mỉm cười, đôi mắt đen trong suốt như lưu ly. Nhìn thấy ánh mắt của nàng, người ta liền cảm nhận sự tĩnh lặng trong lòng, tâm tình bối rối cũng bình tĩnh hơn.

Bọn Hồ Tử nhìn thấy từ xa, nhỏ giọng nói: "Không ngờ vào lúc này Lục tiểu thư còn có tâm trạng thêu thùa. Nhìn một chút cũng không thấy bối rối."

Mọi người trong thành đều vô cùng khùng hoảng, sợ chiến tranh tràn đến chân mình, khẩn trương đến phát điên. Vậy mà Lục Nghiên vẫn còn duy trì bình tĩnh, bộ dáng không khác gì ngày thường, đúng là khiến người ta kinh ngạc

Hồ Tử nói: "Lục tiểu thư là loại người nào? Bọn người khác có thể so sánh sao?"

Ít nhiều nhờ vào thái độ bình tĩnh tự nhiên của Lục Nghiên mà người trong nhà này không xuất hiện bất kỳ sự bối rối nào. Hiện tại, nàng chính là người đáng tin cậy

nhất.

"Tiếng gì vậy..." Lỗ tai Hồ Tử vừa động, chợt ngẩng đầu nhìn bầu trời trong như tẩy.

"Có chuyện gì đó không đúng."

Đột nhiên xuất hiện một thứ, đồng tử Hồ Tử co rụt mạnh mẽ, nhìn chiếc trực thăng xuất hiện trong không trung thả xuống một quả bom. Đất trời rung chuyển, làn khói đen như mực bốc lên từ mặt đất, kèm theo ánh lửa chói mắt.

"Tiểu thư!" Hồ Tử vội vàng chạy đến bên cạnh Lục Nghiên, sốt ruột nói: "Chúng ta đến hầm trú ẩn đi."

Lục Nghiên thoạt nhìn coi như trấn định, phân phó nói: "Tùy tiện mang theo mấy thứ, không cần lấy đồ nặng, lấy nhiều đồ ăn một chút."

Mọi người nhanh chóng thu thập, vội vàng chạy tới chỗ hầm trú ẩn.

Người tràn ra khắp nơi, phi cơ xoay quanh trên bầu trời gầm rú, không ngừng ném bom. Mùi thuốc súng tràn ngập trong mũi mọi người, bên tai truyền đến vô số tiếng khóc than kêu la kinh hoàng.

Lục Nghiên được bọn Hồ Tử bao bọc bên trong, đột nhiên một chiếc phi cơ bay qua, thả một quả bom cách phía trước bọn họ đúng không xa. Tiếng nổ khổng lồ vang lên, khiến đầu óc ai nấy cũng ong hết lên, căn bản không thể nghe thấy thanh âm của thứ gì khác.

Mùi thuốc súng làm người ta cảm thấy khó chịu. Căn nhà gỗ bên cạnh bị đốt cháy, trên đất đầy cơ thể tan nát. Trong lòng liền gợn lên một trận buồn nôn.

Lục Nghiên nhắm chặt mắt, nói: "Đi mau!"

Bên trong hầm trú ẩn mênh mông người. Có đứa nhỏ đang khóc lóc khàn cổ, còn người lớn thì rít gào sợ hãi cùng với tiếng khóc trầm thấp. Sự sa hải lan tràn toàn bộ hầm trú ẩn, không gian chật chội càng thấy chật hơn.

Bọn Lục Nghiên dựa vào tường ngồi xuống. Mấy nam nhân như Hồ Tử thân hình cao lớn hung mãnh, khí thế trên người rất đáng sợ, những người xung quanh cơ bản không dám tiếp cận họ, cho nên bốn phía liền trống không.

"Tiểu thư, ngài có sao không?" Hồ Tử quan tâm hỏi.

Lục Nghiên lắc đầu, nói: "Ta không sao, yên tâm đi."

Nàng nhìn bốn phía một lượt, nói: "Đi này giờ chắc các người hẳn cũng đã mệt, ngồi xuống nghỉ một lát đi."

Bọn Hồ Tử không cự tuyệt, vây quanh Lục Nghiên ngồi xuống, không hề buông bỏ phòng vệ.

Xuân Hạnh và Hòa Hương ngồi bên cạnh Lục Nghiên. Lá gan Hòa Hương vốn không lớn, hiện tại hai mắt cũng đăm lẹ, nắm chặt tay áo Lục Nghiên, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, chúng ta sẽ không có chuyện gì chứ?"

Lục Nghiên không hề do dự gật đầu, nói: "Sẽ không. Có Phùng Chính Viễn ở đây, còn có... Tứ Gia. Bọn họ nhất định sẽ đánh đuổi người nước T ra khỏi Z Quốc chúng ta."

Chỉ có đã trải qua chiến tranh mới biết được nó đáng sợ và tàn khốc cỡ nào.

Kim nén cảm xúc lại. Mọi người ở chung một chỗ khiến cho ai nấy đều thấy an toàn. Bất tri bất giác, mọi người từ thiếp đi, bốn phía an tĩnh.

Lần tiếp theo Lục Nghiên tỉnh dậy là do thấy đói. Nàng vừa nhúc nhích, Hồ Tử đã cảm nhận được, đi tới hỏi: "Tiểu thư, đã gần mười hai giờ đêm. Cả ngày ngài chưa ăn gì, có đói bụng không?"

May mắn là lúc đi, bọn họ có lấy một ít đồ ăn uống, đủ no bụng đỡ đói, đương nhiên hương vị kém xa lúc còn nóng. Bất quá, tình cảnh thế này cũng không có lý do gì phải bất bẽ.

Lục Nghiên đánh thức Xuân Hạnh và Hòa Hương dậy, để các nàng ăn gì đó rồi mới ngủ tiếp.

T Quốc oanh tạc đến tối là hết. Ngày hôm sau, có người ra khỏi hầm dò xét tình hình, xác định không còn nguy hiểm gì mới bắt đầu kéo ra.

Tỉnh Q có lịch sử hơn 500 năm, sở hữu nhiều công trình kiến trúc lâu đời. Bất quá hiện tại chỉ trong một ngày, cả tòa thành trở nên điêu tàn, kiến trúc bị hủy hoại hết, không còn dáng vẻ phồn hoa như xưa.

Thấy thế, có người nhịn không được mà thấp giọng khóc.

"Bọn nước T đáng chết!" Xuân Hạnh cắn răng nói.

Lục Nghiên trầm mặc một lúc, nói: "Chúng ta đi về trước đã."

May mà sân chỗ bọn họ ở không bị oanh tạc, chỉ ảnh hưởng chút dư chấn nên trái lựu trên cây rơi không ít, nát bầy trên mặt đất.

Lục Nghiên nhặt lên một trái, đem những hạt lựu bên trong cho vào miệng ném thử. Cây lựu này là loại cho trái lớn là ngọt nhất, hương vị không cần bàn cãi, ăn rất ngon.

"Đáng tiếc..." Lục Nghiên thấp giọng nói. Lợn ngon như vậy mà có hơn phân nửa không thể ăn.

Ngẩng đầu nhìn lên trời, không khí thật ra rất tốt nhưng lại bị phủ lên một tầng âm trầm, đó là khói súng đạn lưu lại, nhìn cực kỳ u ám.

Đây chính là chiến tranh...

Sau khi nước T oanh tạc cũng không có động tĩnh gì tiếp theo mà còn nghe được rất nhiều tin tức tốt từ tiền tuyến. Quân sĩ tiến công của nước T bị quân sĩ nước Z hung hăng đánh lui, khu vực bị nước T chiếm đóng cũng thu hồi lại được. Không hề nghỉ ngơi, những tin tức thế này khiến người ta vô cùng phấn chấn.

Vào một ngày mùa đông, Lục Nghiên về đến tỉnh S. Việc đầu tiên nàng làm là nhờ Mã Khắc và Kim mua một số lượng lớn thuốc tây. Lục Nghiên sai bọn Hồ Tử vận chuyển chúng đến tiền tuyến. Mùa đông rất lạnh, quần áo ấm mới cùng với thức ăn được vận chuyển cùng ra tiền tuyến.

Đến tháng 9 năm sau, trận chiến mới ngừng hẳn. Những quốc gia khác đều thấy nước T ký hiệp ước thất bại với nước Z, bồi thường nước Z 400 vạn bạc ngân.

Người ký kết hiệp ước này không ai khác chính là Cố Tử gia của nhà họ Cố, Cố Tử An.

Khi tin tức này truyền tới, trên dưới nước Z kích động không thôi. Vô số người lao ra đường gào khóc mừng rỡ.

Lục Nghiên cũng hay tin, Phùng Thiếu tướng Phùng Chính Viễn ở trên chiến trường giết một Thượng tướng nước T. Vị Thượng tướng kia nghe nói đã nằm vùng ở nước Z hai mươi mấy năm. Khi nghe tin, Lục Nghiên trầm mặc một hồi, nghĩ tới lời nói lúc đó của Phùng Chính Viễn. Nàng nói nhất định sẽ giết hắn, và nàng cũng đã làm được.

Nhưng tin tức này lại không khiến người ta cảm thấy vui sướng.

Tháng 11 cùng năm, Tướng quân khắp nơi chạy tới thành phố B. Hiện tại tuy chiến tranh kết thúc nhưng nội chiến cũng mới bắt đầu, nước Z hỗn loạn không có hồi kết.

Lục Nghiên ngồi xe lửa đến thành phố B. Xe lửa vượt qua vài tỉnh, đến thành phố B vào lúc nửa đêm.

Thành phố B ban đêm rất lạnh, nhất là đang vào cái rét tháng ba, không khác gì mùa đông.

Lục Nghiên dậm dậm chân, mở cửa bước xuống.

Vớ làm từ lông cừu tuy có thể giữ ấm nhưng ngón chân nàng vẫn rất lạnh, hết sức không thoải mái.

Một bàn tay hiện rõ từng khớp xương xuất hiện trước mắt, Lục Nghiên sững sốt ngẩn đầu.

Nam nhân kia ánh mắt ôn nhu nhìn nàng, trong đôi con ngươi mang theo ý cười, bộ dáng vừa quen thuộc lại có vài phần xa lạ.

Hắn gầy đi rất nhiều!

"Cố Tử An..."

Lục Nghiên thì thào, không để ý mình đang ở trên xe lửa, nhào vào người hắn.

Cố Tử Gia ôm nàng thật chặt, chặt đến mức Lục Nghiên cảm thấy có chút đau. Nhưng tâm trạng cũng an ổn hơn rất nhiều.

Thật tốt, ta và chàng đều ở đây!

Hoàn chính vẫn.

Các nàng có hệt hăng khi chính vẫn hoàn thế này không?

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 103: Phiên ngoại thứ nhất

Sau khi kết thúc chiến tranh, nước Z vẫn còn rung chuyển, quốc thổ điêu tàn, rất nhiều thứ đang đợi được xử lý.

Cho dù gian nan thế nào thì vẫn tốt hơn chiến tranh, ít nhất hiện tại mọi người được ngủ một giấc an ổn, không cần lo lắng hãi hùng, sợ bị bọn nước T đột ngột kéo đến. Trật tự một lần nữa lập lại.

Điều quan trọng nhất hiện nay là bầu ra một người đứng đầu. Ai được chọn vào vị trí đó thật sự rất khó đưa ra quyết định. Những người ngồi ở đây đều là người đổ máu vì tổ quốc, có ai không muốn trở thành thủ lĩnh? Cho nên trong lòng mỗi người đều có tâm tư riêng.

Cuối cùng, phương thức được nhiều người lựa chọn nhất là tổng tuyển cử. Những người đang ngồi từng người bỏ phiếu, ai được nhiều phiếu nhất sẽ trở thành Thủ tướng. Biện pháp này vừa đơn giản lại hữu hiệu.



"Các vị ngồi đây nên biết, nếu làm tốt tất nhiên sẽ nổi danh ngàn đời, nhưng nếu không tốt sẽ tiếng xấu muôn đời. Phùng Chính Viễn ta hôm nay nói ra lời này: Nước Z này là của nhân dân, nếu coi khinh tất cả thì không cần bàn tới nữa. Ta không muốn giang sơn ta cực khổ giành lấy lại bị người khác chà đạp."

Là nữ nhân duy nhất ngồi ở đây nhưng một chút Phùng Chính Viễn cũng không hề yếu thế. Đôi mắt xéch nhìn lướt qua, không ai dám khinh thường nàng.

Ầm ỉ đến nửa đêm mọi người mới chịu giải tán. Miệng Phùng Chính Viễn cắn một viên sô cô la, tâm tình buồn bực lúc này mới tốt hơn, thì thầm với Cố Tứ Gia: "Mấy tên này người nào cũng muốn trở thành Thủ tướng nhưng lại không ai dám đem tâm tư đặt trên mặt. Cố Tứ An, người có muốn làm chức Thủ tướng này hay không?"

Cố Tứ Gia không nói gì.

Phùng Chính Viễn hừ một tiếng, nói: "Ta không hứng thú gì với vị trí này. Cho ta chức tướng quân, để ta đi đánh nhau ta đã vui mừng rồi. Cố Tứ An, nể mặt Lục Nghiên, ta có thể bầu cho người một phiếu."

"Ta nên cảm ơn người một tiếng," Cố Tứ Gia nói.

Hai người bọn họ về tới nơi ở là một tòa nhà lớn có ba sân viện. Tòa nhà này trước kia là của một vị vương gia trong hoàng thất, đất đai cực kỳ rộng lớn, năm bước một lầu, mười bước một các, xà cột trạm trổ cực kì tinh mỹ.

Phùng Chính Viễn đẩy cửa bước ra, nói: "Viện này lớn như vậy, chi phí bảo dưỡng định kỳ hẳn rất nhiều... Người nói có quyền có tiền tốt biết bao. Nếu ta có quyền thế cũng sẽ như vậy."

Bọn họ đi dạo một vòng, nửa ngày mới hết một sân viện.

Cố Tứ Gia nói: "Không phải người đã chọn một tòa nhà sao? Nhà kia so với cái này chỉ lớn chứ không nhỏ hơn."

Mấy tòa nhà này ban đầu bị bọn người nước ngoài chiếm đóng. Hiện tại người nước T bị trục xuất, mấy tòa nhà này cũng trở nên trống rỗng. Lúc bọn họ đến thành B thì những sân viện vô chủ thể này trở thành chỗ trú ngụ cho họ.

Phùng Chính Viễn nói: "Sân lớn quá cũng không tốt, rất trống vắng, nào giống như người 'Hong tụ thêm hương', vô cùng thoải mái..."

Hồng Tụ Thêm Hương: Câu này là câu thành ngữ cổ, Hiểu ngắn gọn là "Hong nhan thêm hương", Hồng tụ: nói về những thiếu nữ áo quần xinh tươi diễm lệ. Nghĩa ban đầu là thư sinh trong thời gian dài mài kinh sử có hồng nhan bên cạnh giúp đốt thêm hương. Ý chỉ nhưng người có nữ nhân xinh đẹp bên cạnh.

Hai người vừa qua một cửa quẹo đã thấy Lục Nghiên từ trong bước ra. Nàng mặc một bộ váy dài màu hồng đào, khoác thêm một chiếc áo choàng lông trắng. Đứng dưới ngọn đèn, cả người làm cho người ta thấy thật sự tĩnh lặng.

"A, tuyệt rồi..."

Trên trời đột nhiên rơi xuống mấy bông hoa tuyết, Lục Nghiên ngẩng đầu, Cố Tứ Gia đã đến trước mặt nàng, nói: "Bên ngoài rất lạnh, không phải nói nàng đừng chờ ta hay sao?"

Hắn nắm tay Lục Nghiên, quả nhiên rất lạnh, đầu ngón tay lạnh buốt như băng. Xoa tay nàng sau đó lại cúi đầu áp lên trán nàng, đúng là cũng lạnh giá.

Cho dù đang là mùa đông thì Cố Tứ Gia cũng không khác gì một cái lò lửa, đôi tay nóng hừng hực, được hắn xoa tay, Lục Nghiên thoải mái đến nheo mắt.

Nhìn hai người, trong mắt Phùng Chính Viễn lóe ra một tia hâm mộ nhưng rất nhanh lại biến thành mắt máu.

"Phùng Chính Viễn..." Lục Nghiên nghiêng đầu chào hỏi với nàng.

Phùng Chính Viễn hắc hắc cười, nói: "Buổi tối tốt lành, tiểu mỹ nhân."

Vết sẹo trên má Phùng Chính Viễn dưới ngọn đèn làm người ta có vài phần sợ hãi, cả người giống như hòa cùng một không khí với mùa đông, lạnh lẽo vô cùng. Vết thương kia là khi nàng trên chiến trường, bọn nước T chém lên má nàng, lưu lại một dấu ấn không thể xóa nhòa.

Mọi người đi vào phòng, Lục Nghiên nói: "Khuya rồi chắc hai người cũng đói bụng, ta xuống phòng bếp làm đồ ăn khuya cho. Hôm nay ta và bọn Xuân hạnh gói sủi cảo, cho vào nồi nấu một chút liền có thể ăn."

Nàng mang theo nha đầu xuống bếp. Phùng Chính Viễn ho một tiếng, ghen ghét nhìn Cố Tứ Gia, nói: "Người đứng là có vận khí tốt, ông trời thật không công bằng. Phùng Chính Viễn ta phong lưu khoáng hoạt vậy mà không gặp được mỹ nhân giống nàng là sao?"

Cố Tứ Gia không để tâm chút nào đến lời nói của nàng ta.

"Đúng rồi, hai người các người khi nào thì thành thân? Cô nương thanh thanh bạch bạch như nàng đừng để ngay cả danh phận cũng không có rồi người lại học theo Trần Thế Mỹ mà vứt bỏ người vợ bên cạnh mình..."

Cố Tứ Gia: "..."

"Nghiên Nghiên còn nhỏ, thành thân sớm đối với cơ thể nàng không tốt." Cố Tứ Gia giải thích: "Gia đình ta đã xuất phát đến thành B, chờ họ đến rồi thì có thể bàn đến chuyện hôn sự của ta cùng Nghiên Nghiên."

Nghe vậy, biểu cảm Phùng Chính Viễn có chút đăm chiêu, nói: "Xem ra người đối với vị trí Thủ tướng kia là tình thế bất buộc rồi."

Lục Nghiên nấu sủi cảo xong thì đem lên, lấy canh gà làm nước súp. Sủi cảo bên trong mập mạp đầy nhân. Thịt ba chỉ băm ra, cho nhiều mỡ hơn một chút rồi đập vào một cái trứng gà nhân mới không bị khô, cho thêm một con tôm đã bóc vỏ rồi mới gói sủi cảo lại, nấu chín. Ăn một miếng, vừa thơm vừa ngon, đúng là mỹ vị.

Phùng Chính Viễn ăn quá nhanh liền bị phồng. Nước dùng gà trong veo, còn bốc lên hơi nóng nghi ngút. Uống một hớp, cái lạnh giá bên ngoài liền tan biến, cơ thể trở nên ấm áp.

"Ngon quá..." Phùng Chính Viễn hạnh phúc đến nheo mắt: "Mỗi ngày đều có thể thưởng thức trù nghệ của Lục Nghiên, thật sự quá hạnh phúc rồi."

Lục Nghiên nói: "Ta có cho thêm trong nhân một con tôm đã bóc vỏ, ăn vào hương vị sẽ càng phong phú hơn."

Cố Tứ Gia gấp một cái sủi cảo, thổi bớt nóng rồi đút vào miệng Lục Nghiên. Nàng ăn vào, cảm thấy còn nóng, chân mày lập tức cau lại. Có điều hương vị ngon lành kia thật khiến người ta thấy hương thụ mà.

"Ngày mai làm sủi cảo chiên đi, dù sao cũng còn nhiều da sủi cảo." Lục Nghiên quyết định.

Sủi cảo trắng tinh được nhồi nhiều nhân nên bộ dáng cực kỳ đáng yêu. Đổ dầu vào trong một cái chảo to, đến khi dầu nóng thì thả sủi cảo vào chiên, dầu phải ngập phân nửa sủi cảo, chiên ở lửa nhỏ để nó có thể chín từ trong ra ngoài, đợi tới da sủi cảo vàng rộm thì vớt ra.

Sủi cảo chiên và nước hương vị hoàn toàn khác nhau. Cảo chiên da vàng óng ánh xốp giòn, cắn một cái vừa giòn vừa thơm, tư vị khác vô cùng. Lại chấm vào một ít dấm chua, ăn bao nhiêu cũng không ngán, thật phần mỹ vị.

Dù là nước hay chiên, hai thứ này đều ngon như nhau. Phùng Chính Viễn ăn liên tục hai ngày mới thôi.

Hai ngày sau, mọi người đã tuyển chọn được chức vị Thủ tướng, chính là Cố Thiếu tướng quân tử Lục Thủy Thành tinh S. Tuổi tác so với một số người đang ngồi còn nhỏ hơn, nhưng cũng không ai nói gì.

Cùng lúc đó, đoàn người Cố Thái thái đặt chân đến thành phố B, Lục Nghiên là người phụ trách đi đón tiếp.

Cả đám đặt chân tới sân nhà bọn Lục Nghiên ở, Cố Thái thái nhìn xung quanh, âm thầm gật đầu. Cùng đến với Cố Thái thái còn có phụ mẫu Lục gia mang theo Lục Xu, chỉ không thấy Lục Thực.

"Lục Thực còn ở phía sau, mang theo đồ cưới của người từ phía Bắc, may mà bây giờ có xe lửa, nếu không như ngày xưa chắc phải mất vài tháng." Lục lão gia giải thích cho Lục Nghiên.

Lục phu nhân hỏi: "Tòa nhà này là của Cố Tứ Gia?"

Lục Nghiên gật đầu. Không đợi bọn họ lại nói gì, nói: "Ta ở bên ngoài có mua một tòa nhà, tuy không to như cái này nhưng một nhà năm người chúng ta ở cũng đủ. Sau khi dọn xếp cho Cố Thái thái, ta sẽ mang mọi người đến đó."

"Như vậy thì tốt!" Lục phu nhân nhìn không được gật đầu. Bà không ngờ Lục Nghiên chu đáo như vậy, bà nói: "Vốn không phải người một nhà, ở chung một chỗ cũng không tốt. Người và Cố Tứ Gia mặc dù có hôn ước nhưng rốt cuộc vẫn chưa vào cửa, ở lại Cố gia đối với thanh danh người cũng khá tổn hại."

Lục Nghiên gật đầu: "Ta biết mà."

Việc này đã nói qua với Cố Tứ Gia nên khi hắn trở lại, Lục Nghiên chào Cố Thái thái một tiếng rồi mang theo phụ mẫu Lục gia đến tòa nhà của Lục Nghiên. Tòa nhà kia cách chỗ của Cố gia không xa, bất quá chỉ vài con đường.

Phụ mẫu Lục gia đi một vòng, nói: "Đúng là hơi nhỏ nhưng cũng khá tốt."

Trên thực tế, tòa nhà này cũng không tính là nhỏ, chỉ là trong mắt hai người họ thì có chút nhỏ bởi vì tòa nhà của Lục gia bọn họ rất lớn, có thể sánh với tòa viện kia của Cố gia.

Bên kia, Cố Thái thái nhìn Cố Tứ Gia, cẩn thận quan sát chốc lát mới nói: "Vốn cho là sau khi rời nhà người sẽ gầy đi, không ngờ lại mập ra. Xem ra nha đầu Lục Nghiên kia chiều cổ người rất khá."

Cố Tứ Gia cười nói: "Nghiên Nghiên rất tốt."

Cố Thái thái bất đắc dĩ cười, nói: "Ta biết Tứ nãi nãi nhà người tốt."

Tứ Gia luôn đề Tứ nãi nãi ở nơi cửa miệng, tuy chưa vào cửa nhưng tất cả mọi người đã gọi Lục Nghiên là Tứ nãi nãi thành quen.

Đương nhiên, tiếng Tứ nãi nãi này của Cố Thái thái đa phần là trêu ghẹo.

Phải nói Cố Tứ Gia kén chọn thật sự. Trước khi gặp Lục Nghiên, hắn bình thường ăn nhiều nhất là mìn thầu trắng, ai bảo ăn nó dễ no. Sau khi quen ăn thức ăn của Lục Nghiên, miệng Cố Tứ Gia càng ngày càng kén chọn hơn, ngay cả mìn thầu trắng cũng không thể làm hắn thỏa mãn, ăn vào không có chút tư vị nào, đêm khuya thấy đói, bụng kêu liên tục.

Không còn cách nào, Cố Tứ Gia đành làm một tên đầu trộm đuôi cướp, đêm khuya bò qua tường Lục gia, tìm đến thư phòng của Lục Đại tiểu thư đòi ăn.

Lục Nghiên: "..."

Việc này nếu truyền đi đúng là làm cho người ta cười chết.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 104: Phiên ngoại thứ hai

Đêm khuya Cổ Tứ Gia chạy đến Lục gia, gọi Lục Nghiên nấu cơm cho hắn không biết làm cách nào truyền đến tai Cổ Thái thái.

"Đúng là nghèo khổ lên sung sướng thì dễ, sung sướng xuống nghèo khổ khó mà."

Cổ Thái thái lôi kéo tay Lục Nghiên, nói với nàng: "Người không cần quá nhân nhượng Từ An, làm vậy hắn sẽ sinh hư. Trước kia hắn rất kén chọn nhưng bánh bao trắng cũng phải ăn, từ ngày ở lâu với người, ngay cả bánh bao trắng cũng không ăn vô."

Lục Nghiên: "...". Nàng thấy Cổ Tứ Gia có chút đáng thương.

Lục Nghiên đặt nặng vấn đề ăn uống, những thứ này đều do mình tự tay làm, tay nghề của nàng người khác không thể theo kịp, khó trách Cổ Tứ Gia ăn đồ của nàng xong khó có thể nuốt được đồ của người khác.

Đầu xuân, hoa đào nở rộ khắp nơi, cỏ khô nơi góc tường cũng từ từ lộ ra những chồi non xanh mơn mẫm, chớp mắt một cái đã xanh um một góc tường. Dây bìm bìm bên cạnh cũng vươn mầm tròn tròn béo mủm. Lục Nghiên nhìn thấy liền lấy cây gỗ chống nó lên. Rất nhanh, dây bìm bìm bò quanh cây gỗ, nở ra từng đóa hoa hồng hồng tím tím, nhìn đẹp vô cùng.

Hôn lễ của Lục Nghiên và Cổ Tứ Gia cử hành vào mùa xuân này.

Năm trước, Lục phu nhân đã chuẩn bị đầy đủ vì ngày hôm đó, những thứ cần thiết đều đã chuẩn bị xong. Lục Thực mang đồ cưới của Lục Nghiên từ Lục Thủy Thành đến.

Đồ cưới của nàng rất nhiều, đầy cả ba thùng xe. Lúc lấy xuống từ trên xe lửa quả thực oanh động cả thành. Mấy thứ đó hiện đang đặt ở trong phòng khách, chờ khi Lục Nghiên xuất giá liền theo nàng về Cổ gia.

Trời còn chưa sáng, bên Lục gia đã có động tĩnh.

Lục Nghiên rửa mặt sạch sẽ, ngồi trước bàn trang điểm chờ lão nhân chúc phúc cho nàng mở mắt ra, rồi mới bắt đầu chải đầu trang điểm. Chuyện này tốn rất nhiều thời gian.

Tóc Lục Nghiên luôn được bảo dưỡng cẩn thận, sợi tóc mềm mịn đen như ô mộc. Sau khi chải thì làn tóc như mây, làm nổi bật mi mày của nàng. Da nàng trắng nõn giống như hoa đào ngày tết, kiều diễm mê người.

"Thật là đẹp!" Lục phu nhân đứng một bên, trong mắt ngấn lệ.

Khuê nữ bà nuôi hai mươi năm trời giờ sắp xuất giá, thành người của nhà người ta. Người làm mẹ như bà sao có thể không đau lòng?

Lục Nghiên ngẩng đầu nhìn bà, kêu một tiếng: "Mẫu thân..." Rồi không biết phải nói gì tiếp theo.

Lục phu nhân bước tới, sờ đầu nàng, nói: "Ta còn nhớ khi mới sinh con, chỉ mới đây thôi mà nháy mắt con đã lớn đến như vậy, cũng phải gả cho người ta. Trong lòng ta thật có chút khó chịu. Đến Cổ gia, con nhớ phải hiếu thuận cha mẹ chồng, chăm sóc chồng..."

Nói đến đây, bà dừng lại một chút mới nói: "Những thứ ta nói lúc này đều không quan trọng. Quan trọng nhất phải không nên để mình chịu ủy khuất."

Lục Nghiên gật đầu, ôm lấy eo Lục phu nhân.

Tuy nàng không phải Lục Nghiên chân chính nhưng thật sự đã xem người Lục gia trở thành người thân của mình. Lục phu nhân là người cho nàng biết thế nào là mẹ. Trong lòng Lục Nghiên cũng có chút luyến tiếc.

Những lời nên nói đều đã nói tới qua, bên ngoài người Cổ gia cũng đã đến. Lục phu nhân hít sâu một hơi, nói: "Được rồi, con đi đi!"

Mọi chuyện kết thúc thì trời đã tối. Trong phòng tuy có đèn nhưng vẫn thấp một cặp nến long phụng. Sáp nến lặn xuống, lưu lại dấu vết sặc sỡ trên thân, thỉnh thoảng phát ra tiếng tách tách.

Xuân Hạnh và Hòa Hương ở cùng chỗ với Lục Nghiên. Đến khi ngoài cửa có động tĩnh, hai người mới nhìn nhau rồi đứng dậy.

"Cô gia!"

Lục Nghiên nghe hai người bọn họ gọi, đôi giày tối đen như mặt đêm đứng trước mắt nàng. Lưng Lục Nghiên không tự chủ ưỡn thẳng, trong lòng có chút khản trương.

"Các người lui xuống đi." Cổ Tứ Gia phân phó.

Xuân Hạnh và Hòa Hương đáp một tiếng, nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng, không quên đóng cửa lại cho họ.

Bốn bề im lặng, Cổ Tứ Gia nhìn tiểu cô nương ngồi trên giường, đôi mắt mềm mại.

Hắn liếc về cây gậy như ý để một bên, cảm lấy gỗ khăn voan của Lục Nghiên xuống. Nháy mắt, trước mắt hắn như sáng lên, giống như sinh ra ảo giác.

Cô nương trước mặt hắn môi hồng răng trắng, làn da mềm mại nõn nà. Bình thường nàng đã vô cùng xinh đẹp, bây giờ càng kiều diễm mê người. Dưới ánh đèn, giống như phát ra một vàng sáng, thêm vài phần quyến rũ phong tình.

Cổ hống hắn có chút không nói ra lời. Cổ Tứ Gia ho nhẹ, gỡ mũ phượng của nàng xuống cảm trong tay mới biết thứ này thật là nặng. Lại nhìn tiểu cô nương kia, vàng trán trắng nõn đột nhiên xuất hiện vết tích màu hồng nhạt.

"Đau không?" Cổ Tứ Gia khom lưng chạm vào dấu vết trên trán nàng, nhìn không được đau lòng xoa xoa: "Nếu biết thứ này nặng như vậy ta sẽ không cho nàng đội."

Mũ phượng kia làm từ những nguyên liệu thật. Trán châu bên trên đều lớn chừng ngón cái, sắc màu tinh xảo, giá trị xa xỉ, đương nhiên không hề nhẹ.

Lục Nghiên giật giật cổ, nói: "Dù sao cũng chỉ mang một ngày, có một chút là xong, thứ này rất quan trọng. Chàng kêu bọn Xuân Hạnh các nàng chuẩn bị nước cho ta rửa mặt."

Ngồi trước bàn trang điểm, Lục Nghiên đưa tay gỡ tóc ra.

Cổ Tứ Gia đi tới, đứng sau lưng nàng nhìn một lúc, sau đó lấy cây lược gỗ trên bàn chải cho nàng, ôn nhu nói: "Hai ngày nay ta có một ít kim cương, nghe người ta nói cô nương các nàng đều thích thứ này, ta sai người làm cho nàng một cái vòng tay, để dưới đáy hộp trang điểm của nàng."

Nghe vậy, Lục Nghiên đưa tay tìm phía dưới hộp trang điểm, quả nhiên thấy một cái vòng tay bằng bạc, bên trên khảm một viên kim cương vết cắt hoàn mỹ, dưới ngọn đèn nhìn chớp động xinh đẹp.

"Tay nàng rất đẹp, đeo cái này khẳng định rất đẹp." Cổ Tứ Gia nói, cảm lấy vòng tay, hạ thấp người đeo vào tay cho Lục Nghiên.

Cổ tay trắng nõn đeo một viên kim cương lên càng làm ngón tay Lục Nghiên thon dài trắng đẹp hơn. Cổ Tứ Gia nhìn vài lần, âm thầm gật đầu.

Quả nhiên là rất đẹp!

"Tiểu thư, có nước rồi..." Xuân Hạnh và Hòa Hương đẩy cửa vào đã thấy hai người ngồi trước bàn trang điểm. Hai tiểu nha đầu nhìn thoáng qua, không dám nhìn lâu, đặt nước xuống rồi ra ngoài cười khúc khích.

Lục Nghiên tùy tay chọn một cây trâm vấn tóc lên, cúi đầu rửa mặt xong lấy khăn lau khô. Khuôn mặt nhỏ nhắn sạch sẽ thoát nhìn hết sức đẹp.

Cổ Tứ Gia hí mắt, ánh mắt lưu luyến bên má nàng, lại dừng trên môi nàng.

Đôi môi nàng đỏ mọng mê người, da dẻ hồng hào, thoát nhìn so với hai má đánh phấn lên còn đẹp hơn một ít.

Vừa xoay người, nàng đã bị người ta đặt lên trên cửa, suýt nữa đụng phải chậu cây. Lục Nghiên kêu một tiếng, chưa kịp nói gì đã bị người ta chụp lấy cổ tay, môi cũng bị ngăn lại.

Cổ Tứ Gia trước giờ hôn người bá đạo kịch liệt nhưng lúc này so với bình thường còn nhiệt tình hơn một chút, khiến người ta mềm nhũn chân, mặt đỏ tim đập dồn dập, tràn đầy tình ý.

Thân thể Lục Nghiên từ từ mềm đi, nếu không phải có Cổ Tứ Gia ôm nàng sợ đã trượt chân ngã xuống đất.

Hai má đỏ lên, Cổ Tứ Gia hí mắt đánh giá vẻ đẹp trước mắt. Hôn môi xong, Lục Nghiên thay một bộ quần áo nhẹ nhàng. Cổ Tứ Gia cắn nhẹ lên gáy nàng, trực tiếp cởi bỏ quần áo.

Thanh ti đựng đưa, làn tóc mềm mại trơn mượt, trâm gài rơi trên mặt đất. Ngọn nến long phượng cháy cả đêm đến khi chân trời xuất hiện tia sáng mới từ từ tắt, lưu lại hai tia khói giữa không trung.

Đêm qua Lục Nghiên không ngủ được ngon, thân thể bần rần làm cho lòng mảy nàng đang ngủ cũng phải nhăn lại. May mắn có người xoa eo cho nàng không thì nàng sợ rằng mình không thể dậy nổi.

Buổi sáng phải dâng trà cho hai vị trưởng bối Cổ gia, Lục Nghiên thấy đôi mắt có quầng thâm liền kêu Xuân Hạnh lược trướng gà để lăn lên mắt, tranh thủ làm cho khí sắc của mình tốt hơn.

Lúc Lục Nghiên trang điểm, Cổ Tứ Gia ở một bên nhìn ngắm, hứng trí bưng bưng liền muốn động thủ, cuối cùng bị Lục Nghiên trừng mắt mới không cam tâm thờ dài.

Hai người sau khi rửa mặt liền đi ra. Người Cổ gia đã chờ từ sớm. Lục Nghiên nhìn thấy người chưa từng gặp mặt Lục Đại gia. Hắn là người dạy học, hiệu trưởng trường đại học ở Lục Thủy Thành, bình thường đều ăn ở trong trường. Hắn đeo một cặp mắt kính, bộ dáng thấp phần nhã nhặn ôn hòa.

Cổ Tứ Gia đã nói trước với nàng, Cổ Đại gia và Cổ Đại nãi nãi không hòa hợp, đã ở riêng từ lâu.

Bên trong nhìn qua, Lục Nghiên chỉ không thấy Diệp Tinh, làm nàng rất kinh ngạc. Sau này mới biết do Diệp Tinh đã sớm ra khỏi Cổ gia, hải tử thi được lưu lại. Đến khi gặp lại, Diệp Tinh đã trở thành phóng viên của tạp chí nổi tiếng nước ngoài, sự nghiệp thành công, còn gả cho một người nước F, gia đình coi như viên mãn.

Đương nhiên, đây đều là sau này.

Sau khi Lục Nghiên thành thân với Cố Tứ Gia, những người khác của Cố gia đều trở về tỉnh S, chỉ có hai người họ ở lại thủ đô. Bình thường, sự vụ của Cố Tứ Gia rất bận rộn, cả người giống như xoắn ốc vậy. Bây giờ nước Z có nhiều chuyện cần phải xử lý. Có đôi khi bận đến mức ngủ lại trong phòng làm việc.

Lục Nghiên đợi ở nhà, không có việc gì làm liền mở thêm hai quán ăn, còn ở trung tâm thủ đô mở một nhà hàng điểm tâm, vẫn tên là Thực Mãn Lâu. Có điều đầu bếp không phải nàng mà là Tiểu Tài.

Hiện tại nước Z đang bắt đầu phát triển, thứ thiếu thốn nhất chính là tiền, bọn người nước T bên kia lại không cung cấp (nghĩa là nước chư hầu phải cống nạp tiền đền bù mà ko chịu đền á). Cuối cùng, Phùng Chính Viễn phải dẫn quân trùng trùng điệp điệp tiến qua. Suýt nữa biến nước T thành một tỉnh của nước Z, đối phương mới không tình nguyện đem tiền bồi thường ra.

Thấy thế, Phùng Chính Viễn bừa môi nói: "Sớm đưa ra có phải tốt hơn không? Lãng phí thời gian của ta!"

Bọn Lý Chí có đột phá to lớn trong nghiên cứu, chọn cách chế tác của Thư Đông Ly mà sản xuất nên giảm thiểu rất nhiều phí tổn. Lúc này, lực lượng quân sự nước Z trên toàn thế giới coi như là đứng nhất nhì.

Ngắn ngủi vài năm, nước Z thay đổi hoàn toàn, những biến hóa đó bằng mắt thường cũng có thể thấy được.

Mã Khắc và Kim xuống máy bay, nhìn không khí Z Quốc náo nhiệt, nhin không được tặc lưỡi.

"Người nước Z đúng là lợi hại..."

Năm năm trước, vô luận là cái gì thì nước Z vẫn còn lạc hậu rất nhiều so với những quốc gia khác. Vậy mà chỉ trong vòng năm năm, bọn họ đã đuổi kịp. Tốc độ này đúng là khiến người ta thấy sợ.

Hai người đến Cố gia. Đang là đầu mùa thu nên nho trong viện đều đã chín, vỏ nó xanh biếc lung linh dưới ánh mặt trời, trong không khí cũng tràn ngập hương thơm.

Lục Nghiên đứng trên ghế, cầm kéo cắt từng chùm nho xuống. Giống nho này đặc biệt ngọt, là sản phẩm mới được nghiên cứu của sở nông nghiệp, đa mọng nhiều nước, ăn rất ngon. Một ngày Lục Nghiên có thể ăn hết mấy chùm.

Thấy Mã Khắc và Kim đến, nàng nắm tay Xuân Hạnh bước xuống, nói: "Hai người sao đến mà không gọi trước để ta đi đón các người."

Mã Khắc uống một chén nước, nói: "Đâu phải không biết đường, chúng ta có thể tự đến được."

Ở nước Z đã lâu, ngay cả khẩu âm và cách nói chuyện của hai người bọn họ cũng đã sớm giống người nơi này.

Hai người tới để bàn chuyện làm ăn với Lục Nghiên. Chỉ trong vòng năm năm này, việc làm ăn của nàng trải rộng đại giang nam bắc. Thực phẩm do Thực Mãn Lâu sản xuất được bán rất cao giá ở nước ngoài, chỉ có những người tầng lớp cao mới có thể ăn.

Làm chủ nhân của Thực Mãn lâu, Lục Nghiên trở thành tài phiệt lớn, Mã Khắc và Kim kiểm lời nhiều đến miệng cười không khép lại được, thái độ đối với Lục Nghiên càng nhiệt tình hơn.

Người này là núi vàng núi bạc của bọn họ nha!

Ba người bàn chuyện công việc xong, Lục Nghiên nhìn thời gian, nói: "Đã năm giờ rồi. Hai người ở lại ăn cơm đi, ta xuống bếp nấu."

Mã Khắc và Kim không hẹn cùng gật đầu.

Nhà bếp đã nhóm lửa sẵn. Trong thùng có cá mới mua lúc sáng. Lục Nghiên ban đầu muốn làm cá nhưng đến khi ngửi thấy mùi, trong bụng lại trào lên một phen ghê tởm, quay đầu phun ra.

Nàng ới đến gương mặt tái xanh, không có gì chỉ toàn là nước chua, cực kỳ khó chịu.

"Tiểu thư, ngài sao vậy?"

Xuân Hạnh và Hòa Hương lo lắng, đỡ nàng vào phòng trong nằm, gọi người làm đi mời bác sĩ.

Uống một ngụm nước cho nhuận giọng, Lục Nghiên mệt mỏi nằm trên giường, nói: "Không biết bị gì, đột nhiên cảm thấy ghê tởm."

Cố Tứ Gia đi vào cùng bác sĩ. Năm năm này, Lục Nghiên được chăm sóc rất kỹ. Cố Tứ Gia sợ nàng bị lạnh mà cố chấp dưỡng cho béo lên. Giờ đây mới dưỡng cho nàng khỏe mạnh một chút lại nghe Lục Nghiên ới mưa, trong lòng sao có thể không nóng nảy?

"Ta không sao, chỉ thấy hơi ghê tởm." Lục Nghiên không muốn khiến Cố Tứ Gia lo lắng.

Cố Tứ Gia vỗ vỗ tay nàng, ngẩng đầu nhìn thấy bác sĩ, lại thấy mặt ông biểu cảm vô cùng vui mừng.

"Chúc mừng Cố tiên sinh và Cố phu nhân. Cố phu nhân đã có thai."

Cố Tứ Gia: "..."

"Bác sĩ, người kiểm tra kỹ lại một chút. Ta thấy có lẽ người đã chẩn đoán sai."

Bác sĩ: "....."

Tìm bốn năm bác sĩ kiểm tra, rốt cuộc đều nhận được cùng một kết quả. Lúc này, Cố Tứ Gia về mặt mơ hồ không tin nổi.

Lục Nghiên thật sự mang thai!

"Làm sao có thể..."

Mặt Lục Nghiên vô cùng vui vẻ, chỉ là biểu cảm Cố Tứ Gia có chút kỳ quái, hỏi: "Sao vậy? Từ An, chàng mất hứng?"

Khó có thể thụ thai, Lục Nghiên không biết, cho tới nay mọi người đều đang giấu nàng, cho nên hiện tại nàng mới thấy biểu cảm Cố Tứ Gia kỳ quái.

Hắn vui mừng nhưng trong lòng cũng hỗn loạn cảm xúc khác.

"Vui, đương nhiên ta rất vui!"

Cố Tứ Gia lấy lại tinh thần, nhìn Lục Nghiên sau đó ôm chầm lấy nàng, lẩm bẩm nói: "Ta rất vui, rất cao hứng. Cảm ơn nàng, Nghiên Nghiên..."

Lục Nghiên mỉm cười, ôm lấy hắn, thấp giọng nói: "Ta cũng rất cao hứng."

Giữ bọn họ trước kia chỉ có hai người, giờ đây lại có thêm một người nữa, đương nhiên đáng mừng!

Tác giả có lời muốn nói: Văn này đến đây kết thúc!

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Thực Tại Dân Quốc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.